

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mary Royale
~
Roundabout Destiny

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Döner Kavşak Kader

Tarafından: MaryRoyale

Hermione'nin kaderi Yüce Güçler tarafından değiştirilir. Çapulcu Çağına geri gönderilir ve orada James Potter'ın safkan ikiz kardeşi Hermione Potter olur. Hermione Granger'ın anılarına sahiptir ve kardeşinin kaderini daha iyi hale getirmeye kararlıdır. Açıkça AU. Birinci yıllarında başlıyor. Dil, hafif şiddet vb. için M.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2012-

07-12

Güncellendi: 2020-12-22

Kelimeler: 195489

Bölümler: 30

Puanlanmış: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Romantik/Macera - Karakterler: Hermione G., Sirius B. - Yorumlar: 3,149 - Favs: 12,853 - Takipçiler: 4,362

Orijinal kaynak: https://www.fanfiction.net/s/8311387/1/Roundabout-Destiny_

[FicHub.net](https://www.ficHub.net)'in yardımıyla dışa aktarıldı

Döner Kavşak Kader

[Giriş](#)

[Potter İkizleri](#)

[2. Yıl Yüksek Notalar 3. Yıl](#)

[Yüksek Notalar Hiçbir Şey](#)

[Taşa Yazılı Değildir](#)

[YadigârlarKadere Karşı](#)

[Gelmek Kaderi](#)

[Değiştirmeye Çalışmak](#)

[Birlikte Şaka Yapan Aile Hogsmeade Hafta](#)

[Sonu](#)

[Entrikalar İçinde](#)

[Entrikalar Farklı Bir](#)

[Bakış Açısı Vahiyler](#)

[Kendini Tanımlamak](#)

[İlişkileri Seçmek ya da Seçmemek](#)

[Gözünüzün Önündekini Görmek Değiştirir](#)

[Doğal Olarak Gelen](#)

[Olasılık Vektörleri Domina](#)

[Capta](#)

[Hanımlar Yardımlaşma](#)

[Derneği Aile Meseleleri](#)

[Bayan Black](#)

[Cesaret İttifaklarının En İyi](#)

[Kısmı](#)

[Devam Ediyoruz](#)

Üniversite ve Diğer Şeyler

Sonsöz

Noel 2014 Tek Çekim Prezvie Reddedilen

Kader (Tek Çekim AU)

Potter İkizleri

A/N: Ah, evet, her yerde bulunan zaman yolculuğu kurgusu, bwahahahaha. Her neyse, Bunun, oraya gittiğim için beni affedeceğiniz kadar farklı olabileceği kendimi kandırmayı seviyorum. Çünkü benim zaman yolculuğu kurgumda o kadar çok klişeyi ele almak zorunda kalıyorum , sanki hepsinden kırbaçlanıyormuşsunuz gibi geliyor ve umuyorum ki benim küçük kapislerimi görmezden gelecek kadar sersemlemiş olursunuz.

Resmi : Tabii ki, bu fan fiction dot net olarak, ben bir fanfic yazarıyım. Telif hakkı sahibi olsaydım, burada yayınlamak yerine gerçek kitaplar yayınlıyor olurdum. Ayrıca kanonu da ben belirlerdim ve bu da yepyeni bir solucan kutusu açardı. İşte böyle.

Güncelleme 07/30/13- *Vay canına. Buna ilk başladığımdan bu yana bir yıl geçti. Buna inanmak gerçekten çok zor. hikayeyi okuyan ve bana anlatacak kadar seven herkese teşekkür ederim. Hepinize minnettarım ve çok teşekkür ederim.*

Potter İkizleri

Önsöz

Bu Son Savaş olabilirdi ama belki de sadece başka bir savaşı, gerçekten bilmiyordu. Yorulmuştu, çok yorulmuştu. Gözlerini kırptırdı, duman gözlerini sulandırıyor. *Neredeydiler acaba?* Asasını sıkıca kavradı ve gizlendiği bir yerden diğerine kaydı. Parlak turuncu saçların parıltısını fark etti, savaş alanının kararmış zemininde göze çarpan canlı bir renk şoku. Hızla şekle doğru ilerledi ve onu ters çevirdi. *Ah, Ron!* Onun görmeyen gözlerini kapattı ve gözyaşları solgun, soğuk tenine düştü. Onu terk etti çünkü savaş alanı bunu gerektiriyordu. İnsan bir yerde uzun süre kalamazdı. Bu sağlıklı değildi. Ginny, Neville ve Luna'nın korunmak için kullandıkları yere geri döndü.

Geri döndüğünde, "Özür dilerim, Ginny," diye soluk soluğa bağırdı. Ginny başını iki yana salladı, ağzı inkârla doldu. Şu anda ağlamayacaktı. Göremiyorsa savaşılamazdı.

"Harry nerede?" Ginny'nin sesi acı doluydu. Hermione başını salladı.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Küçük grupları cesurca savaştı ama sonunda köşeye sıkıştılar. Ginny acımasızca büyü üstüne büyü yapıyor, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, gözleri etraflarını saran Ölüm Yiyenler'e nefretle bakıyordu. Neville ve Luna cesurdu. Gözlerindeki korkuyu görüyordu ama sonuç ne olursa olsun savaşmaya devam ettiler. Savaş alanı aniden etrafında değişti ve sanki tepeden izliyormuş gibi hissetti. Kendisini görebiliyordu, dişi Gryffindor aslanı gibi savaşıyordu: vahşi ve güçlü. Her yerden ve hiçbir yerden gelen bir ses etrafında yankılandı.

" Kötülüğün şey geri

alınmalı;

Denge yeniden sağlandı ve zafer

kazanıldı. Bir fedakarlık yapılmalı

Hepimizin yararı için;

Ruhu olması gereken yere geri getir.

Bir büyü yapılmıştı ve Hermione kör edici beyaz ışığın altında sıkışıp kaldığını gördü. savaşın yankılarını duyabiliyordu ve aniden düştüğünü hissetti...düştüğünü.

HP/HG/HP

"Hermione! Çok özür dilerim!" bir ses ağlıyordu. "Lütfen ölme. Çok üzgünüm; bunu yapmak istememiştim!"

Hermione kıpırdandı, ama başını hareket ettirdiğinde acı . Acı içinde haykırdı, hıçkırarak ağladı ve ardından koşan ayakların sesi duyuldu. Hermione gözlerini açamadı. Çok fazla acıyordu. Kendini siyah kadife bir karanlık denizinde sürüklenirken hissetti.

"Hermione? Aşkım? Beni duyabiliyor musun?" Ona seslenen nazik bir ses ve alnında serin, nazik eller vardı. Bu sesi tanıyordu, değil mi? Kıpırdanmaya, cevap vermeye çalıştı ve acı içinde inledi. "Şşş, aşkım, şşş. Her şey yoluna girecek."

"Dayan prenses, seni tuttum," dedi daha derinden bir ses ve kendini daha da yükseğe kaldırıldığını hissetti, ama başındaki ağrı katlanarak arttı, ta ki uyuşturan karanlığı memnuniyetle karşılayana kadar.

Hermione uyandığında kendini büyük bir yatağın tentesine bakarken buldu. Yabancı ama yine de tanıdık görünüyordu. Doğrulamak için çabaladı ama bu hareket başını döndürdü ve sonunda yatağının yanında duran bir lazımlığa kuru bir şekilde kustu. Ayaklar koşarak geldi ve Hermione başını kaldırıp tencereye baktı. Kapıda bir çocuk duruyordu. Onun hasta olduğunu görünce korkmuş ve üzölmüş görünüyordu. Onu tanıyordu, değil mi? Karmakarışık siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu ve gözlüklerinin arkasındaki ela gözleri tam olarak adlandıramadığı bir duyguyla doluydu.

"Anne! Anne, o hastalanıyor!" Çocuk panik içinde koridora doğru seslendi.

Ayaklar koridorda aceleyle ilerliyordu, ama bunlar çocuğun onun kuru kusmasını duyduğunda koşmasından daha yaşlı, daha hanımefendi ayaklardı. A

Kestane rengi saçlı, ela gözlü güzel bir kadın aceleyle odaya girdi. Elleri Hermione'nin alnında nazik ve serindi. Yatağa dönmesine yardım etti. Asasını sallayıp bir fiske ve Hermione'nin bir kadehten su içmesine izin verdi. Çocuk yatağın ayak ucuna taşınmış, işkence dolu gözlerle onu izlemeye devam ediyordu.

"Hermione," diye yalvardı yatağın ayak ucundan. "Çok özür dilerim."

"James," annesinin sesi ama çocuğun daha da perişan görünmesine neden olan çelik bir iplik vardı. "Hayır Şimdi, canım. Kız kardeşinden daha sonra af dilersin. Şimdi git ve babanı getir."

"Evet, ," diye mırıldandı, odadan aceleyle çıkarken genç yüzü çarpılmıştı.

Abla mı? Bu o muydu? James'in kız kardeşi miydi? Bu kadın onun annesi miydi? Kafasında bir anda binlerce anı dönmeye başladı. Bazılarında tek çocuktı ve anne babasının büyücü olmadığını, yani muggle olduğunu biliyordu. Diğerlerinde ise büyücü bir ailenin sevgili kızı ve oğullarının ikiz kardeşiydi. Bazılarında, bir muggle ilkokuluna gidiyordu. Bazılarında ise kardeşiyle birlikte bir dadısı ve mürebbiyesi vardı. İki çocuk gördü; biri Jamie'ye çok benziyordu ama yeşil gözleri ve komik bir yara izi vardı, diğeri de kızıl saçlı bir çocuktı. İkisi de onun arkadaşıydı: Harry ve Ron. Jamie'nin gözlerinde sadece ikizine özgü o özel bakışı gördü. İki ayrı hayatı karşılaştıran resimlerin uçuştüğünü gördü. Kafası çok karışmıştı ve başı çok ağrıyordu.

"Anne?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken fısıldadı. Anne ela gözlü güzel kadın geri geldi. Hermione'nin alnını okşarken yüzünde sevgi ve endişe vardı.

"Ben buradayım aşkım, ben buradayım." Nazikçe yatıştırdı. "Dinlenmeye çalış, Hermione."

Hermione yeniden uyandığında başı o kadar da dönmüyordu. Yavaşça doğrulabildi ve oda sadece biraz dönüyordu. Yatağının yanındaki sandalyeye kıvrılmış olan annesiydi. Hermione dudağını ısırdı. En azından annesi olduğunu düşünüyordu. Bir an için bunu düşündü ama sonra vücudu ihtiyaçlarını belli etti.

"Anne?" Hermione seslendi. Annesi anında uyandı, ela gözleri doğruca kızına baktı.

"Hermione?" Sesinde öyle bir endişe ve gerginlik vardı ki Hermione'yi şaşkına çevirdi

Hermione mahcup bir sesle, "Anne, tuvaleti kullanmam gerekiyor," dediğini duydu. Gözlerini kırıştırdı. Sesi çok... şey... hanımefendi gibi çıkmıştı. Annesi hemen ayağa kalktı.

"Tabii ki istiyorsun, tatlım. Dur, sana yardım edeyim." Annesi su dolabına girmesine yardım etti ve sonra yatağa geri dönmesine yardım etti. Annesi Hermione'nin üzerine titreyerek onu yatağa yatırdı ve örttü. Hermione'nin saçlarını geriye doğru düzeltti.

"Başın dönüyor mu?" Annesi temkinli bir şekilde sordu.

Hermione bir an düşündükten sonra, "Hayır, kendimi... biraz aç hissediyorum," diye itiraf etti. Annesi başıyla onayladı.

"Notty'ye sana içinde et suyu ve kızarmış olan bir tepsi getirmesini söyleyeceğim. Şimdi, James'in seni görmeye gelmesini istiyor musun? Zavallı çocuk çok perişan oldu." Annesi alt dudağını kemirerek kararsızca konuşmasını sürdürdü.

"Jamie'yi görmek istiyorum," dediğini duydu özlemle ve bu çocuğu görme ihtiyacına şaşırdı. Annesi alaycı bir 'hımm' sesi çıkardı.

Anneleri, Hermione'ye bunun onlar için eski bir şaka olduğunu söyleyen gözlerinde bir pırıltıyla, "Ona böyle seslenmene izin vermesi güzel bir şey, ama geri kalanımız bunun için pis pis bakıyor," dedi.

Birkaç saniye içinde merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu ve ela gözlü çocuk kendini yatağının yanına attı. Gözlükleri hafifçe yamuktu ve yanakları pembeydi. Ona bakarken gözlerinde hâlâ o kederli bakış vardı.

"Gerçekten, gerçekten iyi misin, Hermione?" diye yalvardı ona. Hermione yavaşça başını salladı.

"Evet Jamie," dedi sessizce. "Gerçekten, gerçekten iyiyim, ama ne oldu?"

"Quidditch çalışıyordum. Kovalayıcı olmak istediğimi biliyorsun. Hogwarts'ın gördüğü en iyi Kovalayıcı olacağım! Her neyse, şey, serseri bir smaçör vardı ve kafana isabet etti." James genç kalbine ağır gelen her şeyi aceleyle dile getirdi. Hermione aşırı bilgi yüklemesi karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Quidditch için antrenman mı yapıyordun? Jamie, birinci sınıfların takıma seçilmesine izin vermiyorlar," dedi Hermione ihtiyatla. Jamie başını salladı.

"Umurumda değil. İkinci yılımda iki kat daha iyi olacağım. Sadece çok çok üzgünüm, Benim Sahibim. Seni baygın ve kanlar içinde bulduğumda seni öldürdüğümü sandım. Çok korkmuştum," diye fısıldadı, yüzü solgundu, gözleri hatırladıkça büyüyordu.

"Oh, Jamie. Ben iyiyim. Gel sarıl bana ve kendin gör," dedi başını sallayarak kardeşine.

James ona sarıldı, nefes alamaz hale gelene kadar sarıldı ve o da James'e söyledi. Notty, James'in onu beslemek için ısrar ettiği et suyu ve tostla içeri girdi. Bunun için ona gözlerini devirdi ama o ısrar etti. Kız çorbasını ve tostunu bitirdiğinde, James onu yatağına geri yatırdı ve annelerine koştu. Hermione içeri girdiğinde annesine karşı bir sevgi patlaması hissetti. Bu kadınla ilgili bir sürü anısı vardı ve bu anılar onu bir an için bunalttı.

Hermione'nin evin içinde dolaşabilecek kadar iyileşmesi için birkaç gün geçmesi gerekti. Banyo yaptı ve annesi beline kadar uzanan saçlarını yıkamasına yardım etti. Güzel bir ipek elbise giydirilip saçları özenle tarandıktan sonra gidip oval aynada kendine baktı. Ona bakan kız, onu orada bulduğuna şaşırılmış görünüyordu. On yaşlarında görünüyordu, tıpkı Jamie ve anneleri gibi ela gözleri vardı. Beklediği gibi gür kestane rengi saçlar yerine, sırtından beline kadar inen vahşi, asi siyah bukleler buldu. Bu onun

diye düşündü, ama aynı zamanda James'in yüzünün daha narin, kadınsı bir versiyonu gibi görünüyordu. Bu o muydu? Aynada kendi yüzüne dokundu. Bu o muydu? Yansımasına kaşlarını çattı ve sonra dişlerini gösterip onları inceledi. Düzgün, düzgün, beyaz dişler ona parıldıyordu. Kendisine hafifçe gülümsedi. Bu onun gülümsemesiydi, dikkatle not etti ve bu düşünce onu rahatlattı.

James sanki camdan yapılmış gibi dikkatle ona merdivenlerden inmesine yardım etti. Merdivenlerin dibinde onu sabırla bekleyen bir adam vardı. Tanıdık geliyordu. Yabani siyah saçlarıyla James'e oldukça benziyordu ama kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu.

"Prensesim nasıl?" Kollarını ona doğru uzatarak nazikçe sordu. Prenses güçlü, koruyucu kollarla sarıldı ve cübbesinin içine bastırıldı. Parşömen, mürekkep ve bir şeylerin kokusunu alabiliyordu. Kafasında bir anı canlanınca geri çekildi ve kaşlarını çattı.

"Sigara içiyordun!" Haklı bir öfkeyle dolu kız yüksek sesiyle suçladı. Adam ona sıırttı.

"Şey, endişeliydim. Endişelendiğimde sigara içme eğiliminde oluyorum." Dedi. "Annen bunun için bana bağırmadı."

Hermione umutsuz bir ses tonuyla, "Ah, baba," dedi. Annesi gülümsemesini gizledi. Hermione'leri onları korkutmuştu. Birkaç haftadır bilinci yerinde değildi ve medyumlar beyinde basınç oluşmasından endişe ediyorlardı. Ancak şişliği azaltmışlardı ve şimdi iyi görünüyordu. Merlin'e şükürler olsun. Eğer ona bir şey olursa James ölürdü.

HP/HG/HP

"Bak, anne, bak!"

James avazı çıktığı kadar bağırarak evin içinde koşturuyordu. Hermione yemek masasında oturmuş, elinde Hogwarts

ve kendi kendine gülümsüyordu. Hâlâ kafa karıştırıcı rüyalar görüyordu; neyin gerçek olup neyin olmadığından emin değildi. Sadece görebildiği, tadabildiği ve hissedebildiği şeyleri biliyordu. Tüm duyuları ona bunun çok ama çok gerçek olduğunu söylüyordu ama Hogwarts'ı hatırlıyordu ve orayı sevdiğini biliyordu. Charlus Potter yemek odasına girdi ve kızına gülümsedi.

"Siz de mektubunuzu aldınız, değil mi prenses?"

Hermione mektubu babasına uzatarak, "Evet, efendim," diye cevap verdi. Babası onu alnından hafifçe öptü ve masanın başındaki yerine oturdu.

"Canım, biliyorum bu çok zor bir görev ama yaşlı anne ve babana bir iyilik yapıp kardeşini beladan uzak tutmaya çalış," diye alay etti babası onunla. Kız dilini ona doğru uzattı.

"Baba, onu sen ! Sen de okul günlerinde en az James kadar kötüydün," diye homurdandı Hermione. Babası güldü.

"Bu çok, çok doğru," diye gülümseyerek kabul etti. "Şimdi, annen ve ben ikinizi de önümüzdeki hafta her şeyi almanız için Diagon Yolu'na götüreceğiz. Anneniz oradayken ikinizin de hiçbir şey istemediğinden emin olmak istiyor."

HP/HG/HP

Hermione tamamen iyileştikten sonra gizlice James'in odasına girdi ve onunla birlikte yatağa girdi. James'in eli karanlıkta Hermione'nin elini buldu ve yan yana uzandılar. Bebekken aynı beşiği paylaşmışlar, küçükken de aynı yatağı paylaşmalarına izin verilmişti ama büyüdüklerinde bu artık uygun değildi. Hermione Potter'ın beş yaşındayken kendi odası verildiğinde kalbi kırılacakmış gibi ağladığını hatırladı. James o gece gizlice onun odasına girmiş ve onunla birlikte uyumuştur. Sabah uyandığında James gitmişti. Çoğunlukla bu tür şeyleri geride bırakmışlardı, ama yine de ara sıra sadece yakın temasın getirdiği rahatlığı arıyorlardı.

"ne olacak?" Odasının sordu. Hermione dudağını ısırđı.

Hermione ona, "Bazen ikizler farklı evlere ayrılır," diye itiraf etti. Yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. James karanlıkta homurdandı.

"Bu bizim başımıza gelmeyecek," diye kesin bir dille yemin etti. Hermione karanlıkta onun elini tuttu ve öyle olmasını umdu. Gryffindor'da olduğunu hatırlıyordu ve ona göre hâlâ en iyi ev orasıydı. O

Diğer anılarından Potter ailesinin çoğunluğunun Gryffindor'da olduğunu, birkaç başıboş Ravenclaw, Hufflepuff ve Slytherin'in de soy ağacında yer aldığını biliyordu.

Hogwarts Ekspresi'ni yakalamak için resmi gün geldiğinde, Hermione kendini çok tuhaf hissetti. Eski anıları sürekli araya giriyor ve şimdiki zamanla örtüşmeye çalışıyordu. Annesi ve babasıyla vedalaşırken James böyle şeyler için fazla büyümüş ve erkek gibi davranmaya çalışıyordu. Muggle anne babasını öpüp kucaklayarak vedalaştığını da hatırlıyordu. Kafası o kadar karışmıştı ki, Jamie'yi uysalca takip etti ve aynı kompartımanda uzak bir yere oturdu, Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. Kompartımanlarına başka bir çocuk girdi. İkisine de zeki ve meraklı gözlerle baktı James'in yanına oturup konuşmaya başladı. James ona işaret edene kadar Hermione pek dikkatini vermemişti.

"Ve bu da ," dedi gururlu bir sahiplenmeyle. Çocuk ona baktı, gri gözleri merakla parlıyordu.

"Benim mi?" diye yineledi. Kadın ona kaşlarını çatı.

"Sadece Jamie bana böyle seslenir," dedi soğukkanlılıkla. James çocuğa sırtıttı. "Bana Hermione diyebilirsin."

Çocuklar Quidditch hakkında konuşmaya başlayınca ilgisi hızla kitabına geri döndü. Ağabeyinin aralarındaki diğer çocuğa yaptığı sıradan acımasızlığı duyunca hayallerinden koptu.

Kompartıman. *Severus Snape!* Şaşkınlık içinde fark etti. Jamie'nin zaten birlikte oturduğu çocuğun Sirius Black'ten başkası olmadığını da fark etti. *Sanırım bu ikisi için hiç umut yok.* On bir yaşındaki Lily Evans ve Severus Snape büyük bir hiddetle kompartımanlarından çıktıklarında, Jamie'nin gözleri kız kardeşine döndü ve orada gördüğü şey kalbinin suçluluk duygusuyla çarpmasına neden oldu. Onun Ela gözleri suçlayıcı ya da kızgın değildi - bu onu savunmacı yapardı. Bunun yerine hayal kırıklığıyla parlıyorlardı.

"Ah, Jamie," dedi üzüntüyle, siyah buklelerini sallayarak. Ayağa kalktı ve kompartımandan çıktı. İki genci bulmak kolaydı çünkü Lily'nin saçları parlak bir fener gibiydi. Kapıyı kaydırarak açtı ve karşıdaki bankta sessizce kitap okuyan bir çocuğun yanına rahatsız bir şekilde tünedi.

"Lütfen James'e aldırma," dedi ciddiyetle, ela gözleri geniş ve yalvarırcasına.

"Tam bir ahmak gibi davranıyordu," diye öfkelenildi Lily, öfkesi hâlâ alevleniyordu. Hermione'nin dudaklarında kısa, üzgün bir gülümseme belirdi.

"James'in ne zaman...şey...kararsız olduğunu anlamalısınız, hiç umursamadığını göstermek için kabadayılığa başvurur, ki bu genellikle doğru değildir. Sorun şu ki benim Jamie'm genellikle çok fazla önemsiyor." Hermione, sesinin bu hayatta tercih ediyor gibi görüldüğü o yumuşak, kültürlü tonlarda açıklama yaptığını duydu. Söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu ama çoğunlukla Hermione Potter'ın anılarına erişiyordu. Lily homurdandı ve Severus ona hesapçı gözlerle baktı.

"Korkuyor mu? Bunu söylüyorsun, değil mi?" Küçük, solgun çocuk sordu.

"Neden o senin Jamie'n?" Lily kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Hermione gülümsememek için dudağını ısırıldı.

Hermione basitçe, "O benim çünkü biz ikiziz," dedi. Sonra Severus'a hafifçe başını salladı. "Korkuyor çünkü bazen ikizler

ayrı evlere ayrılmışlar. Bunu kabul istemiyor ama benim farklı bir evde olabileceğim fikri onu rahatsız ediyor."

"Sen de bundan korkmuyor musun?" Lily merakla sordu. Hermione'nin çenesi ikizlerininkini andıran kibirli bir eğimle kalktı.

"Böyle bir şey ," dedi kararlı bir şekilde ve asi siyah buklelerini savurdu. Kapılarına bir tıkırtı geldi.

"Arabadan bir şey alır mısınız, canlarım?" Hermione Severus'un hiç parası olmadığını biliyordu. Hiçbir şeyi umursamadığını söylerken solgun yüzü hafifçe buruşmuş görünüyordu. Hermione'nin kalbi bu zavallı çocuk için çarpıyordu, özellikle de onun başına neler gelebileceğini bildiği halde. Lily'ye baktı ve onun diğer ilk tren yolculuğunu hatırladı.

"Sen muggle doğumlusun, değil mi?" Hermione düşünceli bir bakışla sordu. Lily endişeyle Severus'a baktı ve başını salladı. Severus ona ters ters bakarak arkadaşına kötü bir şey söylemesi için cesaretlendirdi. Lily Severus'a gülümsedi. "Hogwarts'a büyücülük dünyasından bihaber gitmemesini sağlamalıyız, değil mi?"

"Sanırım," diye hafifçe kaşlarını çatarak onayladı. Hermione arabacı kadına döndü ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Her şeyden biraz alacağız. Daha önce hiç büyücü ikramı yememişti. daha önce," Hermione Lily'yi işaret etti. Küçük çantasını karıştırdı ve babasının ona verdiği parayı çıkardı.

"İşte buradasınız canlarım," dedi kadın nazik bir gülümsemeyle Lily ve Severus'a, onlar da kararsızca gülümsediler. Hermione her şeyi eşit olarak paylaştı.

"Al bakalım, Lily, mi?" Masumca sordu. Lily başını salladı ve koca bir avuç dolusu şekeri nazikçe kabul etti.

"Bu benim arkadaşım Severus," diye ekledi Lily. Bunu söylediğinde Severus'un göğsü gururla kabardı ve Hermione ona olabildiğince tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Al bakalım Severus," dedi Hermione ona da kocaman bir avuç uzatarak. Severus hepsine baktı. Hermione biraz da kitap okumakta olan sessiz çocuğa uzattı. Çocuk bir an Hermione'ye baktı ve sonra utangaç bir şekilde gülümseyerek teşekkür etti. "Bu arada ben Hermione Potter'ım. Kimin hangi eve umurumda değil, bana karşı nazik oldukları sürece onlarla arkadaş olurum."

Utangaç çocuk belirsiz bir gülümsemeyle, "Remus Lupin," dedi. Hermione ona gülümsedi.

Severus ve Lily ona gülümsedi ve o da Remus'kendisine gülümsediğini fark etti. Yolculuğun geri kalanı Lily'ye tüm farklı tatlıların ne olduğunu açıklamakla geçti. Hermione, Severus'un biraz rahatlayıp eğlenmesini izledi ve kendi kendine başını salladı. Bu kez onun arkadaşları olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Bu kez acı çekmeyecek ve bıkmayacaktı. Kısa süre sonra çocukça kahkahaları kompartımanı doldurdu ve Hermione kendini biraz rahatlamış buldu.

Hogwarts'a vardıklarında, Hermione'yi ele geçiren duygu neredeyse acı vericiydi. O da diğer herkesle birlikte onu takip etti. James kalabalığın içinde çılgınca Hermione'yi aradı ve onu bulduğunda yakalayıp Sirius Black ve bir şekilde Remus'la paylaştığı bota sürükledi. *Bu çocukları ayrı tutmanın bir yolu yok muydu?*

"Nereye gittin Sahip?" Tekne Hogwarts'a yaklaşırken James sessizce sordu. Ona yan gözle bir bakış attı. "Bana çok mu kızgınsın?"

"Ah, Jamie. Benim en büyük sorunum sana kızmamın neredeyse imkânsız olması." Başını sallayarak üzgün bir şekilde söyledi.

James şatoya yaklaştıkça daha da gerginleşmeye başlamıştı. Bunu kimseye itiraf etmezdi ve ikizine de itiraf etmek zorunda değildi. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Profesör McGonagall'ın talimatlarını izlediler ama James kendini Hermione'nin elini tutarken buldu. Sirius ona baktı ama James kibirli bir omuz silkme hareketi yaptı. Sirius sıırttı ve sonra döndü

dikkatini tekrar beklemeye verdi. Hermione için onun Gryffindor'a ayrılmış olması sürpriz değildi.

"Potter, Hermione!"

" Bayan Potter, gerçekten ait olduğunuz yere döndüğünüzü görmek güzel. "Öyle mi? "Oh, evet, ama bu sefer sizi nereye yerleştirsem..." Saçmalama. Nereye ait olduğumu çok iyi biliyorsun. "Pekala, o zaman zaman kaybetmeyelim, ha?"

"GRYFFINDOR!"

Hermione gidip kendisine ışıltı ışıltı gülümseyen Lily Evans'ın yanına oturdu. İki kız, Potter ve James'in Gryffindor'a ayrıldığını görmek için zamanında geri döndüler. Hermione, üst üste binen o tuhaf anılarla, anne ve babasının her iki çocuklarının da Gryffindor'a alınmasından inanılmaz gurur duyacaklarını biliyordu. Kardeşine sıkıca sarıldı ve sonra Sirius'la heyecanla konuşmak için döndü.

HP/HG/HP

Kimse inanmazdı ama Hermione Hogwarts'taki ilk yılında pek ders çalışmamıştı. İki ayrı hayatını birleştirmek için mücadele ediyordu. Diğer Hermione'nin - Hermione Granger'ın - tüm anıları kendi hayatının üzerine bindirilmişti. Bazen déjà vu yaşıyormuş gibi hissediyordu, bazen de tuhaf bir çift görme gibi. Çoğunlukla sadece kendisiydi ve bunun için minnettardı. Diğer zamanlarda, o diğer hayata dair garip görüntüler ya da gecenin bir yarısı geceliği terden sıırılsıklam olmuş bir halde sarsılarak uyanmasına neden olan rüyalar gördüğünde, elinden gelenin en iyisini yapmaya devam etti çünkü ona gerçekten yardım edebilecek kimse yoktu.

Kendini korumak için Lily ile yakınlaştı çünkü hem sınıf hem de yurt . Her iki kız da, onların nazik etkisi altında çiçek açmış gibi görünen Severus Snape'e aralıksız arkadaşlık teklif etti. Hermione birden fazla arkadaş olursa bunun onun için daha kolay olabileceğini umuyordu. O kadar umutsuz olmayabilir ya da

Biraz daha geniş bir arkadaş çevresi olsaydı daha acı olurdu. Belki de arkadaşlığının bazı rahatsız edici rüyalarının sonucunu değiştirebileceğini umuyordu. Ne yazık ki Slytherin'de de arkadaşlar ediniyordu ve bazıları eski Hermione'nin onaylayacağı türden insanlar değildi. Üçü de kütüphanede oturmuş ders çalışıyorlardı ki, sözleri kesildi.

"Severus, bu insanlarla ne işin var senin?" dedi hem eski hem de yeni Hermiones'i rahatsız eden sıkılmış aristokrat bir ses. "Hadi; daha az kirli bir yere gidelim."

"Bu da ne demek şimdi?" Hermione ela gözlerini kısarak sertçe sordu. Ayağa kalktı ve kendinden biraz daha büyük olan çocukla burun buruna geldi. Yaşlı Hermione onun çok genç bir Antonin Dolohov olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," diye alay etti. Hermione'nin asası daha hakkını veremedi elindeydi ve göğsüne sapladı.

"Söylediğini duymak istiyorum," diye tısladı ona, ela gözleri öfkeyle parlıyor, asası göğsüne saplanıyordu.

Dolohov dudaklarında kibirli bir sırıtışla, "ama Severus, belli ki çamur kan terbiyesi denen şey dokunduğu her şeye bulaşıyor," dedi. Hermione'nin gözleri öfkeyle açıldı. Eli kendiliğinden havalandı ve avucunun yanağına çarpması kütüphanede yankılandı.

"Bu ne cüret!" Hermione nefes aldı.

Gözleri yaşardı ve kitaplarını kaptığı gibi koşmaya başladı. Lily konuşmanın çoğunu anlamamıştı ama sarı saçlı çocuğun de hakaret ettiğini anlamıştı. Severus onları savunmak için hiçbir şey yapmamıştı. Perişan görünüyordu ama ona bakmıyordu. Lily kitaplarını topladı ve aceleyle arkadaşının peşinden gitti. Gryffindor ortak salonuna vardığında

Hermione, kızların yatakhanesine giden merdivenleri koşarak çıktığını gördü. James merdivenlerin dibinde durmuş ona sesleniyordu, yüzü endişesini yansıtıyordu.

"Hermione! Oraya çıkamayacağımı biliyorsun! oluyor?" Döndü ve Lily'yi gördü. Aceleyle ona doğru koştu. "Ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum. Kütüphanede ders çalışıyorduk ve bu Slytherinli çocuk Severus'a bu kadar kirli bir yerde takılmaması gerektiğini söyledi, ki bu garipti çünkü kütüphane çok temizdi." James nefesini içine çekti ve yüzü tuhaf bir renge büründü. Sirius James'in yanına taşındı, yüzü kesinlikle öfkeliydi. Lily endişeyle yutkundu. "Hermione biraz... . Ayağa fırladı ve... ve onun ne demek istediğini öğrenmek istedi. Sonra adam... çamur kan yetiştirme ve görgü kurallarıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ona çok sert bir tokat attı ve sonra ağlayarak kütüphaneden kaçtı."

"O yapmadı!" James tısladı, öfkeden elleri titriyordu. Sirius onun kolunu tuttu ve kulağına fısıldamaya başladı. James biraz sakinleşir gibi oldu. Lily daha da şaşkın görünüyordu.

"Tam olarak ne demek istedi?" Lily sonunda sordu. James öfkesini güçlükle kontrol ederek hırladı. Sirius gri gözlerini onunkilere çevirdi ve kızardı.

"Kibar insanların genellikle kullanmadığı, gerçekten kaba, gerçekten kötü bir kelime," diye mırıldandı dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Büyücü olmayan ebeveynlerden doğan insanlara hakaret etmek için kullanılıyor."

"İnsanlar beni sever," diye fısıldadı Lily, yüzündeki kan çekiliyordu. "Ama Hermione benim gibi değil, değil mi?"

"Hayır," diye homurdandı James, h l  öfkeden titriyordu. "Ama biz bundan daha iyi yetiştirildik, alınma Sirius. Hayır, eminim Hermione senin adına kızmıştır Lily. Sevdiklerine karşı korumacı olabiliyor."

"Ah," diye mırıldandı Lily, yanakları pembeleşmişti. Hermione'den hoşlanıyordu ve onu bir arkadaş olarak görüyordu - her ne kadar onu

Severus'u tanıyordu. "O zaman gidip onu göreceğim, tamam mı?"

"Lütfen onu aşağı indirir misin?" James ela gözleri ikizi için endişeyle dolu bir şekilde yalvardı. Lily bir an için ona baktı. James ne zaman ikizinin yanında olsa Lily ona neredeyse tahammül edebiliyordu. Başıyla onayladı. Hermione yatağında top gibi kıvrılmıştı, sırtı kapıya dönüktü. Lily içini çekti ve Hermione'nin yatağının yanında durdu.

"Senin için endişeleniyor," dedi Lily sessizce. Hermione lekeli yanaklarını ovuşturdu ve Lily'ye baktı. "Lütfen aşağı gelir misin?"

"Tamam," dedi Hermione sessizce. Okul cüppesini düzeltti ve bir an kıpırdandı. Sonra göz ucuyla Lily'ye kararsızca baktı. "Herkesin Dolohov gibi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Lily üzüntüyle, onu savunmak için hiçbir şey yapmayan Severus'u düşünerek. Hermione bir an için çok üzgün, tuhaf bir şekilde yaşlı ve bilge görünüyordu.

"Çok dikkatli olmalı, değil mi? bir melez ve Slytherin'de. Onun hayatını çok... zorlaştırabilirler. Sen... onların yapacaklarına inanamayabilirsin ve bunu komik bulabilirsin," dedi Hermione cüppesinin önünü düzeltirken yavaşça ve dikkatle. Lily kızıl saçlarını savurdu, yeşil gözleri parladı.

"Onu mu savunuyorsun?" Sertçe sordu. Hermione başını salladı.

"Hayır, ama onun durumunu anlıyorum. Gel, Jamie muhtemelen çıldırmıştır," Hermione döndü ve yataktan çıktı.

Kız merdivenlerden zarifçe indi ve James, kız en alt basamağa ulaşır ulaşmaz ona doğru atıldı. Onu kanepeye çekti ve tuttu, koyu renk başları birbirine yakındı, dudakları kulağının yanında, fısıldıyordu. Ara sıra başını sallıyordu. Ela gözleri bir ara Sirius'a kaydı ve o da isteksizce başını salladı

Sonra. Lily kendini neredeyse ikizlerin arasına girmiş bir davetsiz misafir gibi hissetti ve yakındaki bir sandalyeye çekildi.

"Bana söz veriyor musun, Sahibim?" James'in ciddi sesi aniden Lily'nin duyabileceği kadar yükseldi.

"Evet Jamie," Hermione'nin sesi biraz daha yumuşaktı ama Lily hâlâ duyabiliyordu. "Eğer yakınlarda değilsen Sirius'u bulacağım."

"Bana yardım edecek misin, Sirius?" James'in sesi biraz belirsizleşmişti. İki çocuk kısa sürede arkadaş olmuşlardı ama James oldukça büyük bir iyilik istiyordu.

"Elbette," diye cevap verdi diğer çocuk hemen, ses tonu biraz kırıktı. "Ben senin arkadaşınım, değil mi?"

Eğer dürüst olsaydı, Sirius Black Hermione Potter'a onun için yardım ettiğini itiraf ederdi. Gryffindor'a kabul edildiği için annesi Büyük Salon'da ona ulumalar gönderdiğinde, Hermione'nin küçük eli onunkini bulmuş ve sıkıca tutmuştu. Ona bakmamış ya da annesinin tavrını başka bir şekilde onaylamamıştı ama onu önemsediyini göstermişti. Sirius gibi son derece içine kapanık bir çocuk için bu onun için her şeyden daha anlamlıydı. Ancak, on bir yaşındaki çocuklar nadiren kendilerine karşı dürüst olurlar ve o da James Potter'la olan arkadaşlığını arkadaşının kız kardeşini korumak için memnuniyetle kullanmıştı.

James Potter dışa dönük, arkadaş canlısı, yakışıklı, kendine güvenen ve karizmatik bir çocuktur. O ve Sirius Black belki de benzerlikleri nedeniyle birbirlerine çekilmişlerdi. Hermione, genç Remus Lupin'in arkadaş çevrelerine katılmasını sessiz, çalışkan çocuğu onaylayan bir gülümsemeyle not etti.

Bir gün, dolunaya yakın bir zamanda, Remus Hermione'ye tuhaf tuhaf baktı. İkisi de Gryffindor ortak salonunda bir kanepede oturuyorlardı. Hermione kitabının üstünden onu endişe ve şefkatle izliyordu. Remus kaşlarını çatı.

"Neden benden hoşlanıyorsun? Neden her zaman benim için bu kadar endişeleniyorsun?

umurunda mı?" diye sordu aniden, James ve Sirius'un sessizce ama acilen konuştukları bir şeyden başlarını Remus'tan Hermione'ye bakmalarına neden oldu. Hermione hafifçe gülümsedi ve eğilip onu yanağından öptü. Sonra ela gözlerini kırpmadan ona dikti.

"Çünkü sen iyi bir insansın," dedi kararlılıkla. Remus kızardı ve kulakları kızarak kitabına baktı. Hermione koltuktan kalktı ve arkasından üç şaşkın çocuğu bırakarak odasına doğru yürüdü.

HP/HG/HP

O yıl Yule'de James sevgili kız kardeşine hediye olarak Crookshanks adında ezik suratlı turuncu bir kedi yavrusu aldı. Kız ciyakladı ve kollarını kardeşinin boynuna dolayarak neredeyse onu boğacaktı.

"Jamie, ona bayıldım! Çok teşekkür ederim!" Hermione onun kulağına fısıldadı.

Yılın geri kalanı çok fazla yorum yapılmadan geçti. Hermione, Remus Lupin ve Lily Evans'ın her dersten en yüksek notları almalarına isteyerek izin verdi. Ne de olsa onların zamanıydı. Hermione her dersten en yüksek notu aldığını hatırlıyordu; öğretmenlerin övgülerini ve diğer öğrencilerin kınamalarını hatırlıyordu. Çoktan kaymakam olmuştu ve büyük olasılıkla baş kız olacaktı. Küçük Hermione Potter bazı şeylerin en yüksek notlardan daha önemli olduğunu içten içe biliyordu. Rüyalari ona bunu gösteriyordu. Dersleri iyiydi ama bunların çoğunu ezberden yapabiliyordu. Bunun yerine zamanının çoğunu bu tarihin zaman çizelgesindeki tüm kritik noktaların ne olduğunu ve Jamie'yi korumak için bunları nasıl değiştirebileceğini anlamaya çalışarak geçirdi.

Kardeşine karşı hissettiği şiddetli sahiplenici sevgi Hermione Potter için yeni bir şey değildi. Ona karşı her zaman böyle hissettiğini bulanık anılar vardı. Eğer bu sefer ölecekse lanetlenmişti. O *onundu* ve Voldemort cesedini çiğnese bile ona sahip olabilirdi. Gittikçe daha çok sevmeye başlamıştı.

Lily'den daha çok hoşlanıyor ve bir gün onu Lily ile paylaşmaya ikna olabilir. Belki de.

2 Yıl Yüksek Notalar

A/N: Birinci, İkinci ve Üçüncü Yıllar çoğunlukla kısa özetlerdir, sadece bilmeniz için. Umarım aşırı dalgalı görünmezler, daha ziyade size yılın vinyetlerini gösterirler.

Hermione'nin Hogwarts'taki ilk yılı neredeyse onun tahmin edebileceğinden çok daha hızlı geçmişti ve yılın sonuna gelindiğinde bazı kalıplar çoktan yerine oturmuştu. James, Sirius Black ve Remus Lupin ile çok hızlı arkadaş olmuştu. Üçü her zaman birlikteydi ve genellikle bir tür kavgaya karışırldı. Şimdiye kadar yaptıkları şakaların hiçbirisi Weasley ikizlerinin yaptıklarına yaklaşmamıştı ama yine de umut vaat ettiklerini düşünüyordu. Lily ve Hermione'nin Severus Snape'i de kapsayan sıkı bir dostlukları vardı. Hermione ve James oldukça yakın kaldılar ve bu sayede Remus ve Sirius da vekil kardeş oldular. Hermione'ye göz kulak olmaya çalıştılar ve Slytherin'lerin en iyi arkadaşlarının kız kardeşinden çok ama çok uzak durmalarını sağladılar. Bu zamana kadar, yaşlı Hermione bu hayatla pek fazla örtüşmüyordu. Hâlâ her şeyi hatırlıyordu ama bu o kadar da kafa karıştırıcı değildi. Sanki o eski anılar, gerektiğinde daha sonra erişilebilecekleri bir duvarın arkasına itilmiş gibiydi.

Okul yılı sona erdiğinde Severus, Hermione'den sıkı bir kucaklaşma ve mektup sözü alınca şok oldu. Hermione bunu söylediğinde içinde garip bir his oluştu ve bunun mutluluk olduğunu fark etti. Kendini ona tekrar sarılırken ve mektuplarını geri getireceğine söz verirken buldu.

21 Temmuz 1972

Bay Severus

Snape Spinner's

End Sevgili

Severus,

Umarım bu mektup sizi iyi bulmuştur ve umarım Lily ile birlikte harika bir yaz tatili geçiriyorsunuzdur. Şu ana kadar benim yazım oldukça sıkıcı geçti. Annem Sirius Black'in annesinin uzaktan kuzeni ve onun ailesini birkaç haftalığına kalmasına izin vermeye ikna etti. Tüm bu süre boyunca beni tamamen görmezden geldiler ve anneme şikayet ettiğimde, erkeklerin erkek olacağını söyledi, bu ne anlama geliyorsa. Babam birkaç yıl içinde erkeklerin beni rahat bırakmasını dileyeceğimi söylüyor. Ben de ona birkaç yıl sonra, şimdi olmasını dilediğimi söyledim. Benimle oynamak isteyen erkek çocuklarının olması güzel olurdu. Sonra babamın yüzü kızardı ve bana gidip oynamamı söyledi.

Bu yaz neler yaptınız? İksirlerin üzerinde çalıştın mı? Çok yeteneklisin Severus. Umarım bu yönüne ne kadar hayran olduğumu biliyordunuz. Sen ve Lily hep aklımdasınız. Bu sonbahar ikinizi de görmeyi dört gözle bekliyorum.

Arkadaşın,

Hermione Potter

Mektup katlanıp açılmaktan epey buruşmuştu ve yeni arkadaşının yaz boyunca ona sadakatle yazdığı diğer mektuplarla birlikte saklanıyordu. Lily'ye de yazdığını biliyordu ama onun mektupları onun için daha değerliydi çünkü arkadaşlığın somut kanıtıydılar. Severus'un hiç arkadaşı olmamıştı ama şimdi iki arkadaşı vardı. Bununla ne yapacağından emin değildi ama ne zaman aklına gelse o tuhaf mutlu duyguyu hissediyordu.

O yaz yaşanan bir diğer unutulmaz olay da Potter Malikânesi'nde meydana geldi. Çok eski bir safkan ailenin üyesi olan Charlus Potter, büyücülük camiasının birçok önemli şahsiyetini yakından tanıyordu. Profesör Albus Dumbledore'u birkaç yıldır tanıyordu ve evini Albus ve diğer bazı insanlar için bir buluşma yeri olarak sunmaya fazlasıyla istekliydi. James ve Sirius bu buluşmayı çok merak ediyorlardı ama Hermione onun tam olarak ne hakkında olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Tek sorun on bir yaşında bir çocuk olmasıydı ve kimse onu dinlemeyecek ya da ona inanmayacaktı.

Safkan bir cadı olmak Hermione için ilginç bir deneyimdi ve bu tür bir bilginin eski arkadaşları için son derece yararlı olacağını fark etti. Çocukluğunun ve yetiştirilme tarzının bir parçası olarak, eski Hermione'nin kitaplardan öğrenmeye çabaladığı ama hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı şeyleri iliklerine kadar biliyordu. Ailesi hem ona hem de James'e Okklumans öğretmiş ve küçüklüklerinden beri onlara özel dersler vermişti. Bu, çoğu safkan ailenin önlem olarak çocukları için yaptığı bir şeydi. İlk seferinde aldığından çok daha kapsamlı bir eğitim alıyordu. Lucius Malfoy'un Draco'nun notlarına bu kadar kızmasına şaşmamalı, diye düşündü hınzır bir gülümsemeyle. Gerçekten de ondan daha avantajlı olmalıydı. Neyse ki safkan eğitimi Hogwarts eğitimini tamamlıyor gibiydi, böylece en azından *bazı* yeni şeyler öğreniyor ve sürekli sıkılmıyordu.

Sirius ve James bütün yazı Potter malikânesinde koşturarak ve tıpkı Severus'a söylediği gibi Hermione'yi tamamen görmezden gelerek geçirdiler.

Dorea Potter, küçük kızının hüznü elâ gözleriyle erkeklerin onu arkada bırakışını bir kez daha izledi ve iç geçirdi. Kızını diğer safkan annelerle birlikte çay partilerine götürmeye karar verdi.

Diğer genç kızlardan bazıları Slytherin'di ama Ravenclaw, Hufflepuff ve birkaç tane de Gryffindor vardı.

Büyücülük dünyasının bu seçkin genç hanımları arasında Hermione'nin favorisi Andromeda Black adında daha yaşlı bir kızdı. Andromeda

Hermione'den birkaç yaş büyüktü ama nazik ve neşeliydi. Hermione onu Potter Malikânesi'ne davet etmiş, o da Narcissa ve Bellatrix başka bir yerdeyken Black davet edilmişti. Yine de Hermione'nin istediği olsaydı, kardeşiyle birlikte malikânede çalgınca koşturmayı tercih ederdi.

Bir çarşamba öğleden sonrası Potter ailesinin çay partisine ev sahipliği yapma sırası ve Dorea Potter bahçede, açık havada güzel bir çay sofrası hazırlamıştı. Hermione, arkadaşı Andromeda'nın yanı sıra birkaç yaşlı hanımla birlikte mükemmel bir şekilde düzenlenmiş masalardan birinde oturuyordu. Hermione onları dinlemeyi büyüleyici buluyordu ve bunu daha iyi yapabilmek için Andromeda'yla sessizce konuşmayı bırakmıştı. Bir

Hermione sinmek yerine omurgasını dikleştirdi ve yaşlı kadının gözlerinin içine baktı.

"Sen Dorea ve Charlus'un kızı mısın?" diye sordu. Hermione hafifçe gülümsedi.

"Evet, hanımefendi. Ben Hermione," dedi Hermione kibarca. Yaşlı kadın düşünceli düşünceli bakışlarını kıstı.

"Sende ruh var. Bunu sevdim. Augusta Longbottom," dedi başını sertçe sallayarak.

Hermione sırtarak, "Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi," dedi. Diğer hanımlardan biri çayına homurdandı ve Bayan Longbottom ona pis bir bakış fırlattı. Çayın geri kalanı boyunca bakışları Hermione'nin üzerine düştüğünde, belli belirsiz onaylıyordu.

HP/HG/HP

Bankta oturmuş, ellerini kucağında özenle kavuşturmuş ve narin yüzünü pencereye doğru eğmiş olan Hermione, aldığı ayrıcalıklı terbiyeyi ima eden hoş bir tablo çiziyordu. Genç bir çocuk kapı aralığında gergin bir şekilde duruyordu ve uzun siyah saçları ve gri gözleri ona anında Sirius'u hatırlattı. Başını ona doğru eğdi.

"Buraya oturabilir miyim?" Gergin bir yutkunmayla sordu. Kadın tatlı tatlı gülümsedi.

"Tabii ki. Sen Regulus olmalısın?" diye sordu. Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet, ama nereden biliyorsun?"

"Ben Hermione Potter, James'in kız kardeşiyim," dedi ve ilk yıl olduğu gibi bunu söylemek hiç de garip ya da tuhaf gelmedi. Biri ona ne zaman Bayan Potter diye hitap etse, bunu anlaması bir anını almıştı.

onu kastettiklerini anladılar. Ancak şimdi bu tamamen doğal geliyordu. Regulus başını salladı.

"Ah," dedi biraz acı bir sesle. Hermione hafifçe kaşlarını çatı.

"James'ten hoşlanmıyor musun?" Sertçe sordu. James'i aşağılamaya nasıl cüret eder! Regulus omuz silkti.

"Sorun o değil," diye mırıldandı. "Sorun ailem."

Hermione başını salladı ama onu sorgulamadı. Yaşlı Hermione, Sirius Black'in birçok kez ailesi hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Ayrıca Sirius Black'in son derece özel bir adam olduğunu ve kişisel meselelerini çok güvenmediği insanlarla tartışmaktan hoşlanmadığını da zor yoldan öğrenmişti. Onun aile hayatına saygılı olmak için çok çaba sarf etmişti ve genç Sirius'un yüzündeki şaşkınlığı ve minnettarlığı görünce dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Genç Regulus'un da bu açıdan benzer olacağı tahmin edilebilirdi. Regulus Black'in hikâyesini hatırlıyordu ve onu her zaman trajik bir kahraman olarak görmüştü. Bir iki dakika koltuğunda kıpırdandı.

"Slytherin olmak zorundayım, başka seçeneğim yok," diye itiraf etti sonunda, gri gözleri kocaman ve biraz da korku doluydu. Onun önünde böyle şeylerden bahsettiği için kendini zayıf hissediyordu, bunu gri gözlerinde görebiliyordu. *Sirius'un gözleri*. Başını ona doğru salladı.

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Regulus. Seçmemek bile sonuçta bir seçimdir. Unutmaman gereken önemli şey, insanın her gün yeni seçimler yapabileceğidir," dedi ona kararlı bir şekilde, ela gözleri onu koltuğuna mıhlıyarak. Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. Sonra Severus ve Lily gelip onlara katıldılar ve Regulus yolculuğun geri kalanında bir daha konuşmadı.

HP/HG/HP

Hogwarts İkinci Tur'daki ikinci yılında Hermione, Peter Pettigrew'un çocuklarının peşinden gittiğini fark etti. James'i kenara çekti,

kaşlarını çatarak.

"Ona güvenmiyorum Jamie," dedi karanlık bir sesle. James ona güldü. "Crookshanks de ondan hoşlanmıyor."

"Ah, Hermione, biraz garip biri, ama yeterince iyi bir çocuk, ona bir şans vermelisin," dedi James sertçe. O anda Harry ve James biraz örtüştüler. Harry arkadaşlığını verdiğinde, bu değişmezdi. Görünüşe göre James de aynı şekildeydi. Hermione sıkıntıyla dudaklarını büzdü.

"Peki," diye mırıldandı ve Lily'nin yanına gitmek için tepindi.

"Bütün bunlar da ?" Sirius merakla sordu. James omuz silkti.

"Kadınlar," dedi James ela gözlerini devirerek kısa ve öz bir şekilde. Sirius kaşlarını çatı. Hermione sağlam bir kızdı ve normalde James onu daha çok dinlerdi. Sirius da onu dinleme eğilimindeydi.

"Beni dinlemediğine inanamıyorum," diye mırıldandı Hermione öfkeyle, parşömenine tüy kalemını batırarak yazarken. Lily hafif bir gülümsemeyle onu izledi.

"Evet, o bir ayak parmağı, ne diyebilirim ki?" Lily, James'e doğru ters ters bakarak söyledi. Hermione kıs kıs güldü.

"Bu çok saçma bir hakaret, biliyorsun, değil mi?" Hermione sordu. Lily omuz silkti.

"O neyse o," diye ısrar etti Lily. "Severus'a kötü davranıyor, biliyorsun. O ve onun... onun... holigan arkadaşları onunla sürekli alay ediyorlar."

"Hayır, bilmiyordum," dedi Hermione karanlık bir ifadeyle ve kardeşine sert bir bakış fırlattı. Onun kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı çünkü döndü ve Hermione yüzündeki şaşkınlığı gördü. Hermione ona hiç böyle bakmamıştı. Ona her zaman sevgi ve hayranlıkla bakardı.

"Benim mi?" Dedi şaşkınlıkla. Sirius kız kardeşinin özel ismini herkesin içinde kullanmasına şaşırarak James'e baktı. İkizler birbirlerine çok yakındı ama genelde sevgilerini çok gizli tutarlardı. James ona doğru tereddütlü bir adım atınca Sirius ayağa fırladı, James'in elinden tuttu ve onu kuleden dışarı sürükledi.

"Jamie, bunu nasıl ?" Hermione onu koridor boyunca çekiştirirken öfkeyle fısıldadı.

"Sahip, neden ?" Gerçek bir şaşkınlıkla sordu. Hermione ona döndü ve kaşlarını çatı.

"Zavallı Severus'a karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Hermione sordu. "Neden onunla alay ediyorsun?"

"Zavallı Severus," diye alay etti James, "Slytherin'deki o kendini beğenmişlerle takılıyor ve seni ve arkadaşın Lily'yi aşağıladılar. Seni hiç savunmadı. Onun gibi bir ahmakla neden zamanını harcadığını anlamıyorum."

"Ne? Bu geçen yıl oldu ve o çocuklar çok daha büyük ve popülerdi. Onlar safkan ve Slytherin'de daha fazla statüye sahipler," diye Severus'un davranışlarını savundu Hermione. Severus'un daha sonraki davranışlarının çoğunun James ve arkadaşlarının ona davranış biçiminin doğrudan bir sonucu olduğunu biliyordu. "Jamie, biraz merhametli ol."

James kaşlarını çatarak, "Senin Peter'a gösterdiğin şefkati ben de Severus'a göstereceğim," dedi. Hermione'nin gözleri büyüdü ve omuzları yenilgiyle çöktü.

"Pekâlâ Jamie," diye somurttu Hermione. Kolları Hermione'ye dolandı ve karanlık başları birbirine eğildi. Peter Pettigrew'a karşı kibar olacaktı, en azından açıkça kaba davranmayacaktı ama bu onun her hareketini izlemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sümüklü küçük sürüngen.

HP/HG/HP

"Başardım, Hermione! Başardım!" James'in feryadı Gryffindor'da yankılandı. Hermione Lily'ye gözlerini devirdi ve kardeşine döndü. Gözlerini tamamen masum görünecek şekilde araladı - ebeveynlerine karşı mükemmelleştirdiği bir bakış.

"Gerçekten mi James? Sen ne ? Onur listesinde misin?" Hermione memnun ve heyecanlı görünüyordu. James ona kaşlarını çatı.

"Ne? Hayır! Merlin'in Sakalı, kadın, bana hiç dikkat musun?" James talep etti. Hermione hala masum yüzünü koruyarak gözlerini kırıştırdı. Hafifçe kaşlarını çatı.

"Ama Jamie hayatım, ben sana her zaman dikkat ediyorum. Eğer sana daha fazla ilgi gösterseydim, şişmiş kafan quidditch kaskına sığmazdı," mırıldandı. Lily elleriyle ağzını kapattı ve kıkırdadı. James ve Hermione'yi izlemek her zaman komikti. Kız kardeşine ters ters baktı.

"İşte ben de tam olarak bundan ! Ben yaptım! Sana yapacağımı söyledim ve yaptım," dedi muzaffer bir edayla ve Hermione'nin bu sefer yumuşatmak için elinden geleni yaptığı o doğal kibirden bir parça taşıyordu. Hermione onun neden bu kadar heyecanlandığını anlamamış gibi yaparak sırtı.

"Hangi pozisyon?" Sevgiyle sordu.

"Keeper! Sirius Chaser oldu!" James sevinç içindeydi ve kız kardeşini bir kavis çizdirerek salladı.

"Jamie!" Çığlık attı. "Beni yere bırak!"

James'in yanında duran Sirius ve Remus'a baktı, onlar da yorgunluktan kızarmışlardı. İlerledi ve bir an için Sirius'a sarıldı, sonra geri çekildi ve düşüncesizce yanağından öptü. Sirius onun bu hareketine şaşırılmış görünüyordu ve öylece kalakaldı.

"Tebrikler Sirius," dedi onun yanağına doğru.

"Teşekkür ," dedi, nefesi kulağını gıdıklıyordu. Coşkulu bir James tarafından Sirius'tan uzaklaştırıldı.

"Bütün oyunlarımı izlemeye geleceksin, değil mi? Değil mi?" James talep etti.

"Elbette geleceğim. Annemle babamın da geleceğini söyleyebilirim," dedi Hermione içtenlikle. "Remus seçmelere katıldı mı?"

"Şey, hayır," dedi James kız kardeşine kaçamak bir bakış atarak. "Büyükannesi hastalanıyor biliyorsun. Çok fazla antrenman kaçırır."

"Ah," dedi Hermione, ağabeyinin sandığından daha iyi anladığını söyleyerek. "Eh, bu muhtemelen en iyisi."

"Evet, en iyisi bu," diye mırıldandı. Remus kızardı ve ayakkabılarına .

Hermione, Gryffindor'un oynadığı her gitti ve Remus ve Lily ile birlikte oturup avazı çıktığı kadar bağırdı. Ailesi de programlarının elverdiği sıklıkta gelir ve onlar da James ve Sirius için tezahürat yaparlardı. Hermione Siyahların tek bir maça bile gelmediğini üzülerək fark etti ve kalbi zavallı Sirius için acıdı.

O yıl Quidditch playoffları Hufflepuff ve Gryffindor arasındaydı. Hermione o kadar heyecanlıydı ki, ailesinin tribünde olup olmadığına bakmak için Remus ve Lily'nin önünde koşturdu. Gryffindor bölümünde kararsızca durdu. Annesi ve babası zaten oradaydı, ama daha önce hiç görmediği tuhaf bir adam vardı. Uzun boylu, yakışıklı, geniş omuzluydu ve Hermione'nin bu hayatta tanıdığı türden bir soy ve ayrıcalıktan söz eden sıradan bir kibri vardı. Babasının söylediği bir şeye gülmek için uzun, siyah saçlarını geriye attı ve Hermione omurgasında bir ürperti hissetti. Kendine engel olamıyormuş gibi daha da yaklaştı ve karşısındaki adama baktı.

"Ah, Alphard, bu bizim Hermione, James'in kız kardeşi," dedi Charlus Potter sıcak bir sesle ve güçlü kolunu Hermione'nin omzuna doladı.

Hermione gözlerini kırpıştırarak Alphard Black'in koyu gri gözlerine baktı. Yaşlı Hermione'nin hatırladığı yetişkin Sirius'a o kadar benziyordu ki, ama öyle değildi. Belki de gözlerinde bir şey vardı. Ona çekici bir şekilde gülümsedi ve elinin üzerine eğildi, dudaklarını zar zor eline değdirdi. Hermione hafifçe kaşlarını çatı.

"Neden şimdiye kadar gelmedin?" diye sordu neredeyse sertçe. Alphard'ın gözleri ona doğru hafifçe kısıldı.

"Hermione!" Dorea Potter'ın sesi şok ediciydi. Hermione elini onunkinden çekti ve anne babasına baktı.

"Hiç gelmemeleri onu üzüyor, biliyorsun. Siz iyisiniz, ama James'in ebeveynlerisiniz," dedi Alphard'a bir kez daha delici bir bakış atarak sertçe. Alphard merakla başını ona doğru eğdi.

"Sana bu konuda üzgün olduğunu *mu söyledi*?" Alphard usulca sordu. Hermione buklelerini küstahça savurdu.

"Tabii ki hayır," diye neredeyse alay edecekti. Sirius Black'in duygularından isteyerek bahsettiği ve kendini duygusal olarak açığa vurduğu gün, Hermione'nin okulu bırakıp yatağa düştüğü gün olacaktı.

Alphard sessizce, "Anlıyorum," dedi ve bakışları bir an Charlus'e kaydı.

"prenseler, yerlerimizi alalım," dedi Charlus kararlı bir şekilde, kızını yerlerine sürükleyerek.

Maçın geri kalanında Alphard Black'in meraklı bakışlarının kendisine doğru kaydığını hissedebiliyordu. Hâlâ Jamie ve Sirius için avazı çıktığı kadar bağırıyor, Quidditch Kupası'nı kazandıklarında Lily ve Remus'a sarılıp zıplıyordu. Sirius'un sahaya yaklaşmasını ve elini ciddiyetle sıkarak yeğenine uzatmasını izledi ama bulunduğu yerden bile amcasını gören Sirius'un gözlerindeki sevinci görebiliyordu. Her iki çocuğa da koşup sarıldı ve yanaklarından öptü çünkü her maçtan sonra yaptığı şey buydu ama bu sefer

Ailesinin ve Alphard Black'in onu izlediğini hissediyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

HP/HG/HP

Hermione yurt odasının etrafına sevgiyle baktı. Yine yaz tatili zamanı gelmişti. O ve Lily hâlâ çok yakınlardı ve birbirlerine mektup yazacaklarına söz vermişlerdi. Severus'un mektuplarına cevap verip emin değildi ama vereceğini umuyordu. Lily muhtemelen onu ikna ederdi. En azından öyle umuyordu.

Sonunda Snape ona her hafta sadakatle mektup yazdı ve Lily de ona yazdı. Üç arkadaş mektuplar aracılığıyla da olsa yaz geçtikçe daha da yakınlaşıyordu ve Hermione belki de James'in Lily için yeterince iyi olmayabileceği kararına varmıştı. Emin değildi, yargısını saklı tutacaktı.

3 Yıl Yüksek Notalar

Hermione'nin Hogwarts İkinci Tur'daki 3. yılından önceki yaz birkaç nedenden dolayı ilginçti. Asa kolunu formda tutması gerektiğine karar verdi ve bunu yapmanın en kolay yolu da evdi. Belki de başka bir kız olsa, sırf Hogwarts'ta olmadığı için büyü yapmayı reddederdi ama savaş bir kızın bakış açısını değiştirdi. Çalışmak için bir yere ihtiyacı vardı. James ve Sirius'un onu bulamayacağı bir yerde. Bu kısım oldukça kolaydı çünkü on iki yaşındaki iki oğlan da onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Gölde yüzmeyi, ata binmeyi ya da ondan çok ama çok uzakta "hiçbir şey" yapmamayı tercih ediyorlardı.

Ormana doğru yürüdü ve yüzlerce yıllık büyük bir meşenin yanına gelene kadar amaçsızca dolaştı. Meşenin etrafında yavaşça döndü ve kendisinden rahatsız olabilecek herhangi bir büyülü yaratık barındırmadığına karar verdi. Asasını çıkardı ve James ile Sirius'un yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Kendi kendine gülümsedi, Potter ailesinin kütüphanesinde bulunduğu büyüü fısıldadı ve ağacın gövdesine dokundu. Sıkışarak girebileceği büyüklükte küçük bir kapı açıldı. Dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı ve bir dizi odaya girdi. Kendi ağaç evi onun için gizli bir yer olacaktı ama dikkatle korunması gerekiyordu. Tüm büyüleri biliyordu, Harry'yle birlikte kaçarken öğrenmişti.

"Patronum Totalum. Salvio Hexia," diyerek gizli yerini koruyacak büyüleri mırıldanmaya başladı.

İşini bitirdiğinde, özel ağaç evi Potter Malikanesi'nden daha iyi korunuyordu. Orayı keşfedilemez, korunaklı ve muhafazalı hale getirmişti. Kimse orada olduğunu bilemezdi. Ondan sonra oğlanlardan daha erken kalkıyor, her seferinde saatlerce ortadan kayboluyor ve döndüğünde yüzünde komik, gizli bir gülümseme oluyordu. Annesi onu izliyor ve neyin peşinde olduğunu merak ediyordu, ama eğer bu Hermione'yi mutlu ediyorsa, onun için sorun değildi.

Safkan ay partileri devam ederken, Hermione'nin Andromeda Black ile arkadaşlığı ve belki de biraz daha tuhafı Augusta Longbottom ile arkadaşlığı da devam etti. Yaşlı kadının keskin zekâsı ve keskin söylemleri Hermione'nin an sesi gibi kahkahalarının çay partilerinde birden fazla kez duyulmasına neden oldu. Bayan Longbottom genç kızı perdeli gözlerle izliyor ve onu arkadaşı Andromeda ve annesiyle birlikte özel öğle yemeklerine davet ediyordu.

HP/HG/HP

"Hermione!"

"Lily!" İki kız da çığlık atarak birbirlerine doğru koştular. Birbirlerine sarıldılar ve 9 ¼ platformunda bir aşağı bir yukarı zıpladılar.

"Sirius!"

"James!" İki oğlan da çığlık atarak birbirlerine doğru ve kızları taklit ettiler. İki kız da onlara ters ters baktı.

"Sadece bekle, James Potter. Kendini çok komik sanıyorsun, şakacılık Potter ailesinden geliyor ve ben de senin kadar iyi genlere sahibim. yap." Hermione kardeşine soğuk bir tavırla, ela gözlerini hoşnutsuzlukla kısararak konuştu. Bu ve Fred ile George ona kesinlikle bir iki şey öğretmişti. Her iki oğlan da hafifçe soldu. Hermione bir kez böyle bir ses tonuyla konuşmaya başladığında onu kızdırmamak en iyisiydi. O yaz Bat-Bogey Hex'in dehşetini ve şimdi ona yepyeni bir şekilde saygı duyuyorlardı.

"Hermione," dedi Lily soğuk bir sesle. "Gidip Severus'u bulalım."

Kızlar yanlarından geçip giderken James tuhaf bir ifadeyle onlara bakıyordu. İlk yıldan beri Lily'den hoşlanıyordu ama on bir yaşında bir ocuk olarak bu duygularla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. On üç yaşına geldiğinde bunu anlayabileceğini düşünmeye başlamıştı ama Lily ona katlanamıyordu. Derin bir iç çekti. Sirius onun yanında homurdandı.

"Bu konuda endişelenme James. Hogwarts'ta bir sürü kız var ve eninde sonunda Lily de gelecektir," dedi Sirius. James omuz silkti ve iki çocuk da arkadaşlarını bulmaya gitti.

HP/HG/HP

"Hermione! Hermione Potter! Dikkatini veriyor musun çocuğum?" diye sordu Profesör McGonagall. Hermione daldığı hayallerden sıyrıldı.

Hermione zayıf bir gülümsemeyle, "Elbette Profesör," dedi. Profesör McGonagall kaşlarını çatarak ona baktı.

" zaman kitabını bir fareye dönüştürmekten mutluluk duyacaksın," dedi sert bir bakışla.

Hermione tatlı bir sesle, "Elbette Profesör," dedi. Büyüyü mükemmel bir şekilde telaffuz etti ve anında masasının üzerinde küçük beyaz bir fare belirdi. Profesör McGonagall'ın dudakları daha da inceldi ama uzaklaştı.

Hermione hayal kurmaya geri döndü. Daha on üç yaşındaydı. Savaş çabalarına yardım etmek için ne yapabilirdi? Bir şeyleri nasıl değiştirebilirdi?

Ufaktan başlamıştı. Severus Snape ile arkadaş olmuş, Regulus Black ile konuşmuş ve hatta Malfoy'u bir varlık olarak geliştirmeyi bile düşünmüştü. Ancak, çoğunlukla Malfoy'a katlanamıyordu ve yaşlı Hermione bunu aklından geçirdiğinde bile ona bağırmaya başlamıştı.

"Hermione?" Severus onu yanından dürttü.

"Ne?"

"Öğle yemeğinde ağaçta buluşalım," diye fısıldadı ona. Kadın başını salladı. "Lils'i de getirmemi ister misin?" diye sordu. O da başını salladı.

Severus ağacın altında oturmuş onları bekliyordu. Yanında Regulus vardı ve Hermione ona en tatlı gülümsemesini verdi. Gözlerini kırıştırdı

ve sonra utangaç bir şekilde ona gülümsedi. Dördü ağacın altında oturup konuştular. Hermione bacak bacak üstüne atmış oturuyor, asasını tembelce sallıyor ve sihirli papatya zincirleri yapıyordu. Her biri için birer tane yaptı ve zincirleri boyunlarına taktığında çocuklar utangaçça gülümsediler. Kahkahaları düzenli aralıklarla duyuluyordu.

"Sence bu kadar komik olan ne?" James asık suratla Hermione ile kıkırdayan Lily Evans'a uzun uzun bakarak sordu. Onun Hogwarts'taki en güzel ve en zeki kız olduğuna karar vermişti. Ona katlanamaması çok yazıktı.

"Muhtemelen Snivellus ve Regu-Brat'ın boyunlarında aptal papatya zincirleriyle ne kadar aptal göründüklerini," dedi Sirius boş boş, bakışları birden fazla kez Hermione'nin gülen yüzüne kayarken.

"Herhalde Hermione'nin Biçim Değiştirme dersinde McGonagall'ı nasıl alt ettiğine gülüyorlardır. Başının büyük bir belaya gireceğinden emindim," dedi Remus bir kitabın arkasından. Peter başıyla onayladı.

İki kız kahkahalarla çığlık atarak ayağa fırladı ve iki oğlan onları kovaladı. Severus Hermione'yi yakalamayı başardığında ve Hermione ona gülerek yere düştüğünde, Sirius Açıklayamadığı mantıksız bir öfke. James çoktan kaşlarını çatmıştı.

"Haydi, gidip harita üzerinde biraz daha çalışalım," diye mırıldandıktan sonra uzaklaştı. Çocukların geri kalanı omuz silkti ve onu takip etti.

HP/HG/HP

Hermione koridorlarda boş boş yürüyor, yürürken bir şeyler okuyor, Voldemort'u yok etmek için yaptığı ana planı düşünürken kalın bir bukleyi parmağının etrafında döndürüyordu. Şimdiye kadar bildikleri biraz sınırlıydı çünkü bilmediği şeyler vardı. Harry'nin kendi öğütlerini belki biraz fazla tuttuğunu kabul etmek zorunda kaldı. tahminde bulunmuştu, ama tahminler onu rahatlatmıyordu.

önündeki görev. Seçilmiş Kişi Harry Potter bile yardım almıştı. Acaba kendisinin de yardım alması gerekmeyebilir mi diye düşündü. Dumbledore'un kitabından bir yaprak alıp geleceğin Ölüm Yiyenleri arasından adam toplamaya çalışmak ona iyi gelebilirdi. Birçoğunun yaptıklarından ve verdikleri kararlardan pişmanlık biliyordu. Belki o da aynısını yapabilirdi. Sonra biri onu itti ve başını vurduğu duvara doğru yuvarlanmasına neden oldu.

"Yürüdüğün yere dikkat et, kan haini," diye tısladı kötü bir ses ve Hermione kendini Bellatrix LeStrange'in yüzüne bakarken buldu... hayır, Black'in. Bellatrix Black, Sirius'un kuzeni. Yaşlı Hermione bu yaratıktan dehşete düşmüştü ama Hermione Potter çok öfkeliydi. Ayağa fırladı.

"Kendine dikkat etmelisin, Siyah," diye tısladı öfkeyle, asası elinde sıkılmıştı. Bellatrix'in gözleri çılgına döndü ve Hermione bu deliliğin, kadın Ölüm Yiyen'in Azkaban'da geçirdiği zamandan çok daha önce başladığını fark etti. Bellatrix asasını Hermione'ye doğrulttu ve öfkeyle çığlık attı. Birdenbire Hermione tekrar itildi, ama bu sefer Bellatrix'in büyüünden kaçmak içindi.

"Onu rahat bırak Bella," dedi Sirius öfkeyle, asasını çıkarmış, gri gözleri karanlık ve fırtınalıydı.

"Kan haini senin fahişen mi?" Bellatrix, Sirius'un ayaklarının dibine çökmüş olan Hermione'ye küçümseyerek baktı. "Bu yüzden mi inanmak için yetiştirildiğin her şeye sırtını döndün? Tüm bunları yapabildiğine göre inanılmaz biri olmalı."

"Sakin onun hakkında bu şekilde konuşmaya *cüret* etme," dedi Sirius'un sesi öfkesiyle .

"Buna cüret edebilirim kuzen," diye mırıldandı Bella. "Cesaret ediyorum."

"buradan Bella," dedi Sirius tekrar, sesi soğuk ve ölümcüldü. Bella ona gülümsedi ve bu Hermione'nin içini ürpertti.

"Şimdi gidiyorum," dedi usulca. "Ama günün her saati onu koruyamazsın, Sirius ve ben bekliyor olacağım."

Sirius onun koridorda yürümesini ve köşeyi dönmesini izledi ve sonra Hermione'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını ona doladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Hermione'nin asasını aldı ve ona uzattı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı uyuşukça. Sirius ona ciddiyetle baktı, parmak uçları yanağına nazikçe dokundu, kız acı içinde tısladı.

"Yaralısın," diye mırıldandı, gözleri öfkeyle kararmıştı.

"İyi olacağım," dedi usulca, geniş ela gözleriyle ona bakarak. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Evet, olabilirdi," diye mırıldandı ve dönüp kuzeninin gittiği koridora baktı. Kuzeninin gittiği yöne bakarken yüz hatları soğuk ve sert bir hal aldı. Tekrar Hermione'ye döndü ve yüz hatları yumuşadı. "İyi olmana sevindim."

"Ben de," diye fısıldadı. Onu Madam Pomfrey'e götürdü ve James'i yakalamak için koştu. Yoğun, özel bir konuşma yaptılar ve James'in bir noktada neredeyse öfkeden titrediğini gördü. Birkaç kez ona baktı ama Sirius'un sakın tavrı onu yatıştırmış gibiydi. Sonunda ona yaklaştı.

"Sirius iyi olduğunu söylüyor?" James onun morarmış yanağına kararsızca sordu. Kız başını salladı.

"Öyleyim Jamie. O beni kurtardı." Hermione kararlı bir şekilde söyledi. James minnetle Sirius'a baktı ve sonra Hermione'ye döndü.

"O zaman orada olduğuna sevindim," dedi James sessizce, elleri iki yanında kenetlenip açılmıştı.

Bundan sonra Hermione seyahatlerinde daha dikkatli, daha ihtiyatlı davrandı. Hayal kırıklığı büyüdü

mükemmel bir şekilde ve sözsüz olarak yapabilene kadar kendini zorladı. Bundan sonra gezintileri çok daha güvenli hale geldi ve rahat bir nefes aldı. James ve Sirius'un ona göz kulak olmaya çalıştıklarını biliyordu ama her gün her an orada olmaları zordu. Bu ve bazen Hermione'nin yalnız kalmaya ihtiyacı oluyordu.

HP/HG/HP

Bu Quidditch Kupası maçıydı ve Hermione ikizini ve Sirius'u desteklemek için orada olacaktı. Luna'nın yaptığı inanılmaz aslan başını hatırlıyordu ve nasıl yapıldığını biliyordu çünkü Yaşlı Hermione ilgili tüm anıları anlatmıştı. Ayrıca, safkanlık bilgisi sayesinde, tüm tırnaklarını Gryffindor renklerinde ve her tırnağında ara sıra kükreyen minik bir aslan olacak şekilde nasıl yapacağını da biliyordu. Şapkayı henüz kimse görmemişti, onu büyük maça saklıyordu. Ancak tırnaklar inanılmaz derecede popüler olmuştu ve tüm Gryffindor kızlarında vardı.

"Bayan Potter?" Profesör McGonagall yüzünde acı dolu bir ifadeyle sordu. Hermione dik oturdu ve masum görünmeye çalıştı. Bütün derslerinin onu çok sıktığı ve çoğunda hayallere daldığı gerçeğine engel olamıyordu.

"Evet, Profesör?"

"Evinizin takımına olan bağlılığınızı takdir etmekle birlikte, aslanlar ders sırasında sessiz olabilir mi?" Bayan McGonagall buz gibi bir sesle sordu.

"Ah! Unutmuşum! Çok özür dilerim, Profesör," diye Hermione. Asasını çıkardı ve fiske vurdu. Aslanlar... bütün aslanlar... sustu. Öğrenciler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. McGonagall gözlerini kırıştırdı.

"Bu... sözsüz müydü, Bayan Potter?" McGonagall ona sertçe baktı. Hermione'nin yüzü alevler içinde kaldı. Umutsuzca, etkilenmiş ve şaşırmış görünen ağabeyine baktı.

"Şey... hayır, ?" Hermione zayıfça teklif etti. Profesör McGonagall ona bir dakika baktı ve sonra yoluna devam etti.

Bir iki bakış dışında, öğrenciler Hermione'nin sözsüz büyüü inkâr ettiğine inanıyor gibiydiler ki bu üçüncü sınıf öğrencisi için gülünç bir durumdu. Hermione çok fazla saçma hata yapmaktan kaçınmaya çalışıyordu, ama bazen zor oluyordu. Yaşlı Hermione çok fazla şey biliyordu ve bu bilgi çoğu zaman süzülüp gidiyordu. Tüm derslerinde kendini sürekli sıkılmış buluyordu. Bir şeyler öğrendiğini hissettiği tek zaman yazın ailesiyle ve onun eğitimiyle ilgilenen Bayan Longbottom'la geçirdiği zamanlardı. Sınıfın geri kalanı uzadı ve sonra oyun zamanı geldi. James ve Sirius yerlerinden fırlayıp üstlerini değiştirebilmek için koşarak odadan çıktılar. Hermione, Lily ile birlikte maç için üstünü değiştirmek üzere Gryffindor Kulesi'ne doğru yürüdü.

"Hermione?" Lily kocaman gözlerle ona sordu.

"Evet, Lils?"

"Bu da ne böyle?"

"Bu bir Gryffindor aslan kafası. Quidditch maçı için. Bu kupa, Lils! James'i desteklemek zorundayım. Ne de olsa o benim kardeşim." Hermione kupayı takarken açıkladı. Lils ona baktı ve sonra gülümsedi.

"Çok şirin, değil mi?" Lils söyledi.

"Dur, şunu izle," diye yanıtladı Hermione. Asasını kendine doğru salladı. "*Leo Animato!*"

Aslan kafası o kadar yüksek sesle kükredi ki kuledeki diğer öğrenciler gözlerini yatakhaneye dikti. Hermione dev aslan başıyla aşağı indiğinde herkes tezahürat yapmaya başladı. Tüm evler büyük bir ev gururuna sahip olma eğilimindeydi ve Gryffindor da bir istisna değildi. Öğrencilerin hepsi onun aslan başını çok sevmiş ve bu en önemli Quidditch maçı için mükemmel olduğunu düşünmüşlerdi. Hermione, Gryffindor'u

Kendisi Gryffindor'un amigo lideri ya da moral mitingi metresi ya da her neyse işte, ve büyük öğrenciler bile onun fikirlerinin çoğunu beğeniyordu.

"Pekâlâ Gryffindor'lar, toplanın!" Hermione emretti. Herkese nota kâğıtlarını dağıttı. *Teşekkürler, Slytherin!* Hınzır bir gülümsemeyle düşündü.

Potter bizim

kralımız, Potter

bizim kralımız,

Quaffle'ın Potter Kralımızdır'a

girmesine izin vermedi.

Potter her şeyi kurtarabilir,

Tek bir yüzük bile bırakmaz. Bu

yüzden Gryffindor'lar hep şarkı

söyler:

Potter bizim kralımız.

"Hermione, bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum," mırıldandı Lily gülmemeye çalışarak.

"Ev ruhu, Lils! Ev ruhu!" Hermione kararlılıkla konuştu.

"Vay canına Hermione, James buna bayılacak." Remus hayret dolu bir sesle söyledi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Hermione memnun bir gülümsemeyle ona sordu. Remus da ona gülümsedi.

"Yapacağını biliyorum," diye güvence verdi ona o sessiz, nazik sesiyle. "Bunu nasıl düşündün?" Peter sordu.

Hermione omuz silkti.

"Bir keresinde bir arkadaşım yapmıştı," dedi Hermione havalı bir sesle. Peter'la konuşmaktan hoşlanmıyordu ve mümkün olduğunca bundan kaçınıyordu. James'e verdiği sözü unutmamıştı ama yine de uzun süre Peter'ın yakınında olmak onu gerçekten rahatsız ediyordu. Remus kaşlarını hafifçe çattı ama o bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Hermione ve Lily, Gryffindor bölümünde Remus ve Peter'ın yanında oturuyor, aslan kafası belirli aralıklarla kükrüyordu. Potter'lar Sirius'un Alphard Amcası'yla birlikteydi ve Alphard Amca onun aslan kafasının hayatında gördüğü en komik şey olduğunu düşünüyordu. Ne zaman ona doğru baksa kıkırdamaya devam ediyordu. James süpürgesinin üzerinde oturup bir dakika boyunca kız kardeşine baktı. Kız kardeşi ona coşkuyla el salladı ve o anda aslan kafası kükredi. Sirius James'e doğru uçuştı ve gülmeye başladı.

"Sadece kız kardeşin, James!" Kıs kıs güldü. "Sadece Hermione!"

"Bence harika!" James kız kardeşini savunduğunu ilan etti. Kızın yanakları heyecandan kızarmıştı ve ona hayranlıkla bakıyordu. James de ona sırtıttı ve süpürgesinden el salladı.

Daha sonra Hermione, Gryffindor'un zaferinin kendi çabaları sayesinde olduğunu iddia edecekti ve akıllı bir çocuk olan James onunla tartışmadı. Ayrıca ona galibiyet kutlamaları için tüm yiyecekleri nereden bulduğunu da sormadı. Hermione ona sarılıp her zaman yaptığı gibi yanağından öptüğünde Sirius'un hafifçe gerildiğini ve kızardığını fark etti. Hafifçe kaşlarını çattı. Sirius'un nesi vardı? Lily görüş alanına girip soğuk bir nezaketle onu tebrik ettiğinde bu düşünce aklından hemen çıktı.

Hermione daha ne olduğunu anlamadan üçüncü yıl bitmişti ve endişelenmeye başlamıştı. Zamanı tükenmeye başlamıştı. Yetişkinlerin ona inanmasını nasıl sağlayabilirdi? Gökyüzünden fırlayıp quidditch sahasına düşmesi bir şey olabilirdi. Böyle bir şey olsaydı, kesinlikle bir yabancı olurdu ve geleceği bildiğine dair bir hikaye her türlü mantıklı olurdu. Oysa o Hermione Potter'dı, son derece eski bir büyücü ailesinin safkan kızıydı.

Onu doğduğundan beri tanıyan insanlar kimliğini doğrulayabilirdi. Onun deli olduğunu düşünürler ve Honeyduke's diyemeden sıska kıcını St. Mungo'ya götürürlerdi. İç çekti.

Bazen çocuk olmak berbat bir şeydi.

Hiçbir Şey Taşa Yazılı Değildir

Yaşlı Hermione bir süredir sessizdi, çok genç bir bedende eski anılara sahip olduğunuzda pek bir şey yapmak zordur. Hermione Potter Hogwarts'taki ilk yılından beri çok tuhaf, çok canlı rüyalar görüyordu. Seks hakkında ortalama on dört yaşındaki bir çocuğun gerekenden çok daha fazlasını biliyordu. Viktor Krum adında uluslararası bir quidditch oyuncusundan aldığı ilk öpücüğü hatırlıyordu. Başka bir çocuğu hatırlıyordu, Ron adında bir erkek arkadaşı. Seks yaptığını hatırlıyordu. Bu da birçok rahatsız edici geceye ve canlı rüyalara neden olmuştu.

Dördüncü sınıftan önceki yaz, çimlere uzanmış papatya zinciri yaparken gerçekten tuhaflaşmıştı. James ve Sirius'un onu göremediğini fark etti ve saplar kendilerini zincire sararken nefesinin altında mırıldandı. Annesi onu eve çağırıyordu. Hermione içini çekti ve birkaç dakika onu görmezden geldi. Yapmak istediği son şey Malfoy Malikanesi'ne çay içmeye gitmekti. Başka bir şey yapmayı tercih ederdi. James'in okul çantasını büyü yapmadan temizlemeyi bile.

"Hermione! Hemen buraya gel, genç bayan!" Annesinin sesi giderek sertleşiyordu. Hermione derin bir iç çekti. Ayağa fırladı ve annesine el salladı.

"Geliyorum anne!" diye seslendi. Eteklerini topladı ve koşmaya başladı.

"Hermione Canopia Potter! Elbisene bak!" Annesi asasını salladı ve temizledi.

Hermione içten bir pişmanlıkla, "Özür dilerim anne," dedi.

"Önemli değil canım, önemli değil. Malfoy Malikânesi'ne gitmek beni her zaman biraz sinirli yapar. Abraxas Malfoy'u pek sevmem, pek iyi bir adam değildir," dedi Dorea Potter sessizce. Hermione'nin gözleri irileşti. Annesi hiç kimse hakkında kaba bir şey söylemezdi. Bu Abraxas Malfoy'dan gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

Hermione, Malfoy Malikanesi'nin bu dönemde daha güzel olduğuna karar verdi. Güzel, bakımlı bir bahçesi vardı ve ev aydınlık ve havadardı. Yaşlı Hermione korku içinde cıvıdayarak onu tamamen atladı.

Hermione Potter biraz huzursuzdu ama çok da üzgün değildi. Annesi harika bir cadıydı ve Hermione'yi hayatı pahasına korurdu. Ayrıca Hermione bir safkan olduğu için Malfoy ailesinden neden korksun ki? Dürüst olmak gerekirse, ailesi Malfoylar'dan biraz daha eski ve biraz daha seçkindi. Ne de olsa onun soyu Peverell'lere dayanıyordu. Görünmezlik pelerini aptal bir çocuk olduğu için James'e gidecek olsa bile.

Annesi Bayan Malfoy'la konuşurken Hermione bahçede dolaşmaya gönderilmişti. Bir köşeyi döndü ve bir yansıma havuzuna rastladı.

Orada, berrak sularında yüzen Lucius Malfoy'du.

Hermione boğazının tamamen kuruduğunu hissetti. Kaslıydı, zayıftı ama oldukça geniş omuzları vardı. Onu gördü ve havuzun kenarında durdu, kollarına yaslandı, bu sadece mükemmel yontulmuş göğsünün görüntüsünü artırmaya yaradı. Hermione kulaklarında bir tür kükreme sesi duydu. Adam ona sırtıttı ve ıslak saçlarını geriye savurdu.

"Hoşunuza giden bir şey mi gördünüz Bayan Potter?" Ona mırıldandı. Kız öfkeyle kızardı.

"Hayır, sadece şaşırdım. Annen bana bahçelerde bir tur atmamı söyledi. Sizi görmeyi hiç beklemiyordum, bırakın..." Hermione daha fazla konuşamadığında ona bir el salladı. Hermione ona sırtıttı.

"Bu yıl dördüncü sınıf , değil mi?" Dudaklarında alaycı bir gülümsemeye ona baktı.

"Evet," dedi basitçe. İri gözleri hâlâ adamın pazılarındaki sert kaslara bakıyordu.

"Hey," Sesi daha da ve göğsünün yüzüne değdiğini fark etti. Bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Gözlerim burada, Bayan Potter."

"Özür dilerim," diye mırıldandı gümüşü gri gözlerine bakarken. Gözlerinde mizah vardı ama başka bir şey de vardı. Yaşlı Hermione'nin bu bakışın ne olduğunu bilebileceğini düşündü ama emin değildi. Adam ona tekrar sırtıttı.

"Okulda görüşürüz," diye kulağına üfledi ve sonra onu havuza bakarken ve öfkeyle kızarıırken yalnız bıraktı.

HP/HG/HP

"Lily, Lucius Malfoy hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hermione olabildiğince rahat bir şekilde. İki kız da Lily'nin yatağında dedikodu yapıyorlardı. Lily düşünceli bir şekilde şeker kalemini emiyordu.

"Severus'a iyi davranıyor," dedi Lily bir süre sonra. "Tanıdığım bazı sersember için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Sanırım arkadaş sayılırlar. Oldukça zeki, değil mi? Ve o bir vali."

"Hayır, Lils, yani... onun hakkında ne *düşünüyorsun*?" Hermione fısıldadı ve sonra öfkeyle kızardı. Lily öyle bir çığlık attı ki, ortak salondaki öğrenciler şaşkınlıkla kızların yatakhanesine doğru baktılar.

"Merlin'in Sakalı! Ondan *hoşlanıyor* musun? O bir Slytherin, kardeşinin bir hipogrif yavrusu olacak!" Lily öfkeyle fısıldadı. Bir grup kız kafalarını yatakhaneye soktu.

"Her şey yolunda mı kızlar?" Gryffindor Kaymakamı Iphigenia Bagshot merakla sordu. İki kız da öfkeyle kızardı ve başlarını salladı.

"Özür dilerim, Iphigenia," dedi Lily. Kaymakam merakla iki kıza da baktı, başını salladı ve diğer kızların da peşinden gitmesiyle ortak salona geri döndü.

"Ee?" Hermione tekrar yalnız kaldıklarında sordu. Lily başını iki yana eğdi ve bir an düşündü.

"Şey, sanırım gerçekten yakışıklı. Saçları muhteşem, orası kesin. Bilmiyorum. Cübbesinin altında nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

Hayır, bana öyle bakma! Yani, gerçekten fit ve düzgün mü, yoksa yumuşak ve durgun ? O bir aristo, değil mi? Bana yumuşak ve durgun biri gibi geldi." Lily titiz bir kızdı ve Lucius Malfoy Slytherinli olduğu için onu başından savmak yerine Hermione'nin sorusunu ciddiye almıştı.

"Hermione bir an dikkatle düşündükten sonra Lily'ye baktı, "Ya sana onun neye benzediğini bize gösterecek bir büyü bildiğimi söyleseydim?"

"Ee... ne demek istiyorsun Hermione?" Lily kocaman gözlerle sordu. Hermione öylece oturmuş, arkadaşına bakıyordu. Lily yutkundu ve bir kez başını salladı.

Hermione kararlı bir tavırla, "O zaman yemekte," dedi.

James ve Sirius, Remus ve Peter ile birlikte oturmuş yemek yiyorlardı. James, Lily Evans'ın tam karşısında oturduğundan emin oldu, böylece tamamen psikopat bir sapık gibi görünmeden onu izleyebilecekti. Şüpheli bir şey fark etti. Kız kardeşi ve Lily birlikte oturuyorlardı ve deli gibi kıkırdıyor, ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı. Normalde Hermione ve Lily orada oturmuş, nasıl olup da bir tımarhaneye kapatıldıklarını anlayamayan 30 yaşlarındaki matmazeller gibi görünüyorlardı. Kıkırdayacak türden kızlar değillerdi. Lily Hermione'ye yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. James iç çekti. Lily'nin ona yaklaşmasını ve kulağına nefes almasını diledi.

"Şimdi mi?" Lily Hermione'nin kulağına fısıldadı.

Lucius az önce Büyük Salon'dan çıkmak için ayağa kalkmıştı ve bir Slytherin arkadaşıyla konuşmak için kısa bir süre durakladı. Hermione Lily'ye gülümsedi. *Revelio Lucius*. Büyüyü sözsüz yapmaya karar vermişti çünkü kimsenin onun yaptığını bilmesini istemiyordu. Birdenbire Lucius Malfoy Büyük Salon'un ortasında, üzerinde yeşil ve gümüş renkli boxer'ından başka bir şey olmadan duruyordu. Mükemmel bir şekilde yontulmuş göğsü yerini iyi tanımlanmış karın kaslarına bırakmıştı. Kolları iyi gelişmişti ve baldırları bile güzel görünüyordu. Bir süre şok içinde kendine baktı

ve sonra başını kaldırıp öğretmen masasına baktı. Profesör McGonagall'ın yüzü ve cüppesini tekrar giymesi için asasını salladı.

Kızların kafaları yine birbirlerine eğikti ve Slytherin masasında bir sürü kıkırdama ve sinsi bakışlar vardı. James tüm bunları biraz endişeyle izledi. Lily Malfoy'dan hoşlanmıyordu, değil mi? Bu korkunç olurdu. Bu korkunçtan da kötü olurdu. Dinlemek için kendini zorladı ve kulak misafiri olduğu hiçbir şey hoşuna gitmedi.

:giggle: "Kesinlikle çok tatlı!" :giggle: "Ne demek istediğini anlayabiliyorum..."

James iki kızın masadan kalkıp hâlâ konuşarak Büyük Salon'dan ayrılmalarını izledi. Arkalarından kaşlarını çattı ve sonra onların arkasından kaşlarını çatan Sirius'a döndü.

HP/HG/HP

Göl kenarındaki ağaç Lily ve Hermione tarafından güneşli bir çalışma seansı için sahiplenilmişti. Sonbahardı ve böyle günler Hogwarts'ta uzun süre devam etmeyecekti. Hermione tam olarak ders çalışmıyordu çünkü tüm büyüleri ve dersleri zaten biliyordu. Onun yerine *Karanlık Sanatlar'ı* okuyordu: *A Scholar's Compendium kitabını okuyordu*. Lily bunu fark etmemişti çünkü Hermione kitabın kapağını zararsız bir şeyle değiştirecek kadar zekiydi. Regulus kendini Hermione'nin yanına attı ve Severus da kendini Lily'nin yanına indirdi. Regulus Hermione'nin kitabına bir göz attı ve onu ailesinin kütüphanesinden tanıdı. Kaşlarını çattı ve ona baktı.

"Ah, Hermione?" Regulus gözleriyle iletişim kurmaya çalıştı. Hermione dudağını ısırды ve kendi kendisiyle tartışan Regulus'a baktı.

"Araştırma," dedi kısaca. Regulus yine kaşlarını çattı ama başını salladı.

Arkadaşlar ağacın altında oturmuş sessizce ders çalışıyorlardı. Hermione'nin bukleleri kitabının üzerine eğilmişti. Regulus onun yanında oturuyor ve ara sıra kulağına şeyler mırıldanıyordu. Onunla her konuştuğunda başını sallıyor ve küçük bir not düşüyordu. Lucius Malfoy tek başına yürüyordu

gölün kıyısına doğru ilerledi ve ağaca ulaştığında durdu. Bir süre orada durup Hermione'nin kitap okumasını ve alt dudağını izledi.

"Bayan Potter?" Ona mırıldandı. Kız şaşkınlıkla ona baktı, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"Bay Malfoy, sizi bugün ağacımıza getiren nedir?" Hermione ela gözlerinde bir ışıltıyla sordu ona. Lucius ona sırıttı.

"Bu senin ağacın mı?" O çizdi.

Hermione, "Evet, genellikle güneşli günlerde ders çalışmak için buraya geliriz," diye cevap verdi. Lucius başıyla onayladı.

"Yarın benimle Hogsmeade'e gelmek ister misin?" Kibarca sordu. Yüzündeki hafif kızarıklık biraz daha koyulaştı ve Hermione endişeyle yutkundu. Yaşlı Hermione kafasının içinde bir ölüm perisi gibi çılglık atıyordu ama Hermione Potter onun cüppesinin altındaki sert kasları düşünüyordu.

"İsterim," dediğini duydu utangaç bir gülümsemeyle. Lucius nazikçe selam verdi ve sonra onu arkadaşlarının yanına bıraktı.

"O da neydi öyle?" Lucius yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Lily sordu. Hermione kızardı.

Severus kısaca, "Ona kur yapıyor," diye açıkladı. Lily şaşkın görünüyordu.

"Hımm... Yıl 1974, 1874 değil," dedi sanki bu gerçek herkes için açık olmalıymış gibi. Regulus başını ona doğru salladı. Hermione başını Lily'ye doğru eğdi.

Hermione dikkatle, "Eski büyücü aileleri her şeyi belli bir şekilde yapar," dedi. "Ben o ailelere mensubum ve Lucius Malfoy da öyle."

"Yani... bu bir safkanlık meselesi ve ben anlamıyor muyum?" Lily öfkeyle sordu, yanaklarında sıcaklık yükseliyordu. Hermione Severus itiraz edip başlarını salladılar. Regulus sadece göle baktı,

Beden dili Lily'nin ifadesinin doğru olduğuna inandığını belli ediyordu.

"Hayır, Lily. Daha , ya kabul edeceğin ya da etmeyeceğın gerçekten tuhaf geleneklerimiz var." Hermione sonunda Regulus'a bir bakış attı.

"Peki kardeşin?" Lily sordu. "Hiç de Malfoy gibi davranmıyor."

Hermione ikizine gizli bir gülümsemeyle, "Kardeşim utanmazdır," dedi. "Yine de senin itibarına son derece saygılı davranmaktan başka bir şey yapmadı. Bir gün seninle evlenmek istediğini birden fazla kez kamuoyuna açıkladı. Bizim dünyamızda bu söz ona büyük bir özgürlük alanı sağlıyor."

"Bekle, o zaman nişanlı , değil mi?" Lily paniklemiş bir ifadeyle dehşet içinde sordu. Regulus gözlerini devirdi.

"Hayır," dedi kısaca. "Bu sadece sizin şahsınıza yönelik niyetinin onurlu olduğunu beyan anlamına geliyor."

"Ah." Lily düşünceli bir ifadeyle konuştu. Severus ona kaşlarını çatı.ı.

"Lily? Bir dakika yürüyebilir miyiz? Sana bir şey sormak istiyorum," diye mırıldandı Severus endişeyle. Lily kalkıp kitaplarını aldı ve Severus'la birlikte şatoya doğru yürümeye başladı.

"Peki, neden Karanlık Sanatlar üzerine çalışıyorsun?" Regulus yaprakları şekilden şekle boş boş sordu. Hermione ona baktı ve alt dudağını dişledi.

Hermione yavaşça, ihtiyatla, "Ona karşı savaşmayı planlıyorum," dedi. Regulus'un gözleri onunkileri aradı ve Sirius'un gözleriyle ona baktı. Hermione rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Regulus kaşlarını çatarak, "Bunu bana neden söyledin?" diye sordu. Hermione uzandı ve yanağına dokundu.

Parmaklar.

"Şimdiden bir seçim yaptın Regulus. Yapman gereken başka seçimler de olacak," diye fısıldadı, ela gözleri onu ürperten şeyler görerek açılmıştı. "Sadece unutma, her zaman bir seçim vardır. Her zaman."

Regulus endişeyle, "Beni korkutuyorsun, Hermione," dedi.

"sarsacak, her şeyi sorgulamana neden olacak şeyler göreceksin. Zor bir seçim yapacaksın, cesur bir seçim ve sonunda bunu tek başına yapman gerekecek," diye fısıldamaya devam etti Hermione o tuhaf sesiyle. Dönüp ona baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözleri tamamen siyahtı, gözbebeği, iris ya da beyaz görünmüyordu. "Oraya vardığında Regulus, lütfen seninle olduğumu bil. Elini tutuyorum ve sana tezahürat yapıyorum. I Ne yapacağını biliyorum ve seninle gurur duyacağım."

"Neden sen?" diye fısıldadı, gri gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Hermione'nin gözleri yuvalarından fırladı ve bayıldı.

Regulus hemen onun yanına koştu ve kadar yanaklarını okşadı. Kafası karışıkta ama söyledikleri Regulus'un aklından çıkmadı ve onu düşündürdü.

HP/HG/HP

Hogsmeade gezisinin yapılacağı gün parlak ve güneşli bir şekilde doğdu. Öğrencilerin günlük kıyafetlerini giymelerine izin verilmişti. Lily kot pantolonunu ve kazağını giyip aşağı koştu. Hermione ayağa ve dolabının önünde durdu. Lucius Malfoy'la birlikte Hogsmeade'e gidiyordu. Yaşlı Hermione tiksintiyle homurdandı.

O bir Ölüm Yiyen!

Hayır, değil. Henüz değil, her neyse.

Peki ya Sirius? Onun hep seksi olduğunu düşünmüşümdür.

Ew! Sirius mu? O Jamie'nin en iyi arkadaşı! Kardeşi de olabilir.

Onu sevmiştim. Biliyor musun, o öldükten sonra patronusum değişti. Eminim hala aynıdır. Bunu nasıl açıklayacaksın, merak ediyorum?

köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Kimse 4. sınıftan tamamen bedensel bir patronus üretmesini beklemiyor.

*Harry
yapabilirdi.*

*Oh, kapa
çeneni.*

Sonunda Hermione, annesinin her ihtimale karşı gönderdiği güzel ipek elbiselerden birini seçti. Ne olur ne olmaz diye, tam olarak emin değildi ama şimdi çok işine yarayacaktı. Soluk maviydi ve sırtından aşağı doğru inen bir sıra düğmesi vardı. Muggle standartlarına göre mütevazı ve biraz eski moda bir elbiseydi ama Hermione'nin vücudunu güzelleştiriyor ve daha kadınsı görünmesine yardımcı oluyordu. Yalnız olduğu için rüzgârını sessizce salladı ve düğmeleri kendi kendine bağlandı. Bir başka dalgayla asi buklelerini geriye çekti ve ağır gümüş tarakları saçlarına yerleştirerek siyah saçlarının vahşi bir yumak halinde sırtından aşağı dökülmesini sağladı. Aynada kendine baktı.
Hiç de fena değildi.

Merdivenlerden inip ortak salona vardığında, büyük öğrencilerin hepsi gitmişti. Ağabeyi ve arkadaşları uzun zaman önce ayrılmışlardı. Hermione bunun üzerine endişeyle yutkundu. James'in Hogsmeade'de Lucius Malfoy'la birlikte olmasına vereceği tepki hiç de hoş olmayacaktı. Büyük Salon'a doğru dikkatle ilerledi, Lucius duvara yaslanmış onu bekliyordu. Onu fark ettiğinde, gri gözlerinde bir şey parıldadı. Ayağa kalktı ve ilerledi. Hermione onun tepkisi karşısında gülümsemesini gizledi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi içtenlikle, o gümüş gözleri Hermione'nin yüzündeydi. Hermione güzelce kızardı ve ona gülümsedi.

"Sen oldukça yakışıklı görünüyorsun," dedi utangaç bir ifadeyle. Adam onun elini tutup kolunun arasından geçirdi ve Hogsmeade'e doğru yürümeye başladılar.

"Bende ne buluyorsun?" Hogwarts gözden kaybolduktan sonra Hermione ona sordu. Lucius bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar ona baktı.

"Yaşıtların arasında en zeki cadı sensin, öyle derler, biliyorsun," dedi Lucius sessizce. "Çok da güzelsin, ama daha fazlası var. İçinde beni kendine çeken bir kıvılcım var."

"Bay Malfoy, siz tam bir şairsiniz," diye mırıldandı Hermione. Lucius ona alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Bana Lucius demeyecek misin?" Ona merakla sordu. Kız biraz pembeleşti. Bir çocuğa kendi ismiyle hitap etmek sadece yakın arkadaşların, belki de bir erkek ya da kız arkadaşın yapabileceği bir şeydi.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz Bay Malfoy?" Hermione yolun ortasında durdu, elleri kalçalarında. Lucius bir an ona baktı, gümüşü gri gözleri kısılmıştı.

"Emin değilim," dedi sonunda. "Senden hoşlanıyorum. Sana çekildiğimi hissediyorum. Sanırım... Sanırım seninle flört etmek istiyorum."

Şaka yapıyor olmalısın. Harry ve Ron bunu görebilseydi, ikisi de ölürdü.

Kapa çenenin. Kapa çenenin! Bu benim hayatım, senin değil. O kötü değil, o sadece bir çocuk, tıpkı benim gibi.

Ha!

"Sanırım bu hoşuma giderdi, Lucius," dedi Hermione usulca, kirpiklerinin altından Slytherin'i izleyerek. Lucius ona gülümsedi, içten bir gülümsemeydi bu ve yüzünü tamamen değiştirdi. Hermione gözlerini kırıştıtarak ona baktı.

Oh, kahretsin.

Hermione ve Lucius Hogsmeade'de dolaşırken fısıltılar ve bakışlar onları takip etti. Onu Honeyduke'a götürdü ve bir paket şeker aldı. Kullanılmış bir kitapçada biraz vakit geçirdiler.

kitaplara göz gezdiriyordu. Hermione, Lucius'un da en az kendisi kadar çalışkan olduğunu görmekten memnundu. Belli bir kitabın faziletleri hakkında hararetli bir tartışmaya girdiler ve mağazadan gülerek ayrıldılar, Hermione'nin kolu Lucius'un dirseğine dostça takılmıştı.

James kız kardeşi ile Lucius Malfoy arasında filizlenmekte olan aşkı fark edemeyecek kadar meşguldü. Onun yerine Lily'nin Severus Snape'le el ele tutuşarak Hogsmeade'de dolaşmasını dehşet içinde izliyordu. Kıskançlık içinde vahşi bir canavar gibi alevlendi ve onu ezmek bile istemedi. Onu serbest bırakmak ve Snape'in kanını içmek istiyordu. Sirius bir kolunu, Remus da diğer kolunu tutmuştu.

"James," diye hırladı Sirius uyarırcasına.

James kıpkırmızı kesilerek, "Şunlara bak," diye tısladı.

"Geri dönmemiz gerek," dedi Remus sakince. "Eğer incitirsen, seni asla affetmez. Hadi James."

Çocuklar dönüp Hogsmeade'den erkenden ayrıldılar, Hermione'nin Lucius'a doğru dönmüş, dudaklarında yumuşak bir gülümseme dolaşan güzel yüzünü hiç görmemişlerdi.

HP/HG/HP

Çapulcular aptal çocuklar değildi, sadece bazen dikkatlerini vermiyorlardı. Hermione'nin Gryffindor Kulesi'nde neredeyse hiç bulunmadığını fark etmeleri biraz zaman aldı. James'in Lily'nin Severus Snape'le olan yarı-ilişisine kafayı takmış olması da muhtemelen yardımcı olmamıştı. Bunun da ötesinde, animagi olmak için uzun ve sıkıcı sürece çoktan başlamışlardı. Yavaş ve dikkatli bir ilerleme kaydediyorlardı ama hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

"Haritayı bitirmeliyiz," diye karar verdi James. "Böylece o sümüklü herifin her gün, her saniye nerede olduğunu bileceğim."

"Yani Lily'nin nerede olduğunu bileceksin," dedi Sirius, Quidditch Quarterly'yi karıştırırken tembelce.

"İyi bir fikir olabilir," dedi Remus düşünceli bir ifadeyle. "Herkesin nerede olduğunu gösterirse, harika şakalar yapabiliriz."

"Bu harika," diye nefes aldı Peter.

Haritanın oluşturulması kendi başına bir hayat aldı. Remus bu işin arkasındaki beyindi ve işi her çocuğun gücüne göre daha kolay bölümlere ayırdı. Vizyon görevlerini çoktan yapmışlardı ve animagus formlarının ne biliyorlardı. Birbirleri için lakaplar seçmişlerdi ama bunları sadece animagi olduklarında kullanacaklarına söz vermişlerdi. Haritaya isim verirken bu takma adları kullandılar. Çocuklar bunun üzerinde haftalarca çalıştılar ve tamamlandığında kendilerine hayran kaldılar.

James'in yatağında önlerine serilen haritaya bakarken Remus usulca, "Vay canına," dedi.

James haritayı tararken, "Nerede bu ahmak?" diye mırıldandı.

Sirius gözlerini devirdi. James'i kardeşi gibi seviyordu ama bu Lily meselesi kesinlikle bir sorun olmaya başlamıştı. Neden James ve Sirius'un peşinden koşan kızlardan biriyle çıkamıyordu ki? Dışarıda bir sürü kız vardı ve söyleyebildiği kadarıyla hepsi birbirine benziyordu. Güzel, yumuşak ve güzel kokuyorlardı. Son kız arkadaşını düşünerek kendi kendine kurt gibi sıırttı. Ona karşı neler hissettiğini göstermek için fazlasıyla hevesli olan bir Hufflepuff.

"Oii!" James'in sesi sinirliydi. "Malfoy'un kız kardeşimin yanında ne işi var?"

Bütün çocuklar haritanın etrafında toplandı. Lucius Malfoy, Hermione Potter'ın yanında kıpırdamadan duruyordu. Kütüphanedeydiler. Sirius haritaya yakından baktı ve kaşlarını çatı. Kütüphanenin o bölgesi karanlıktı ve arka tarafa sıkışmıştı. Orada çok mutlu saatler geçirmişti... kahretsin. Hermione'nin kollarındaki görüntüsü birden aklına gelince rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Kötü düşünceler. Oh... kötü, kötü düşünceler.

"Ah, James," dedi Sirius kaşlarını çatarak haritaya bakarken. "Kendini kaybetmemeye çalış. Belki de... şey... ders çalışmasına falan yardım ediyordur."

"Malfoy? Kardeşimin ders çalışmasına yardım etmek mi? Benimle kafa mı buluyorsun?" James alaycı bir tavırla tersledi. Peter haritaya daha yakından baktı.

"Orası kütüphanedeki sevişme köşesi değil mi?" Masumca sordu. Sirius gözlerini kapadı.

"Ne!" James yataktan çıktı ve diğer çocuklar peşinden koşarken indi.

James'i kütüphanenin dışındaki koridorda yakalamayı başardılar. Çocuklar gizlice içeri girdiler ve arka bölüme doğru yöneldiler. Hermione bir masada oturmuş, bir kitaba bakıyordu. Lucius da onun yanına oturmuştu. James hafifçe rahatladı. Tamam, belki de ders çalışmak o kadar da çılgınca değildi. Sonra sümüklü herif kolunu Hermione'nin omzuna doladı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için ona doğru eğildi. Hermione ona gülümsedi ve bu ders çalışmak gibi bir gülümseme değildi. James'in görüşünü kırmızı bir sis bulutu kaplamaya başladı ve düzgün nefes almakta zorlanıyordu. Uçarak sıçramadan ve piçin boğazını parçalamadan masaya doğru yürümeyi başardı ama bu çok ama çok zordu.

"Hermione?" James'in sesi tehlikeli derecede sessizdi. Hermione şaşkınlıkla ağabeyine ve kızardı. İhtiyacı olan tek cevap buydu. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken elleri büküldü.

"Jamie," diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sakince.

"Lucius'la ders çalışıyorum," diye fısıldadı, ela gözleri kocaman açılmıştı.

"Lucius? LUCIUS!" James çığlık attı. Madam Pince aceleyle geldi ve James'e ters ters baktı.

"Dışarı," dedi kısaca, kapıyı işaret ederek.

"Peki, Hermione, ," dedi James kesin bir ifadeyle. Hermione başını kaldırıp Malfoy'a baktı.

"yerde iyi, Jamie," diye Lucius. James onun cüppesinin önünü tutmuştu.

"Bana böyle hitap edemezsin," diye hırladı Lucius'un yüzüne.

HP/HG/HP

Remus başını sallayarak, "Bir kaymakama yumruk attığına inanamıyorum," dedi.

"Önümüzdeki iki ay boyunca cezalı olduğuma inanamıyorum," diye homurdandı James.

Kadere Karşı Korkuluk

James haritaya bakarak, "Lanet olası Astronomi Kulesi'nde ne işi var bu kızın?" diye homurdandı. Remus burnunun üstünü çimdikledi ve kitabını kapattı.

"Yalnız mı?" diye sordu arkadaşına temkinli bir şekilde. "Evet," diye mırıldandı James asık suratla.

Remus mantıklı bir şekilde, "Belki de düşünüyordur," dedi.

"O lanet olası yatakhaneğinde gayet iyi düşünebilir, lanet olası Slytherin ahmağı ona yaklaşamaz." James homurdandı. Sirius çikolatalı bir kurbağayı çiğneyerek yatakhaneğe girdi. Teşekkür ederek sırttan Remus'a bir tane attı ve son zamanlarda inanılmaz derecede alingan olan James'in yanına dikkatlice bir tane koydu.

"Kim, Lily mi? Ortak salonda Peter'ödevine yardım ediyor," dedi Sirius hafifçe kaşlarını çatarak.

Remus başını salladı ve dizini işaret etti. Oh. Hermione. Sirius Hermione'nin o inanılmaz ahmak Malfoy'la şatoda hoplayıp zıplamasını düşünmüyordu. Çok dikkatli bir şekilde bunu pek sık düşünmüyordu. Elbette James adına üzgündü ama bu durumla ilgili kişisel bir duygusu kesinlikle yoktu. James haritayı incelerken kendi kendine mırıldanıyor ve hırıliyordu.

"James, sana hâlâ kızgın olduğunu biliyorsun," dedi Remus sessizce. "Onun duygularını incittin... söylediğin bazı şeyler pek de Güzel. Muhtemelen Astronomi Kulesi'nde tek başına ağlıyordur."

"Ağlamak mı?" James'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Neden ağlasın ki?"

"Şey," Sirius bir an için arkadaşına baktı. Herhalde o kadar kalın kafalı değildi, değil mi?

Remus soğukkanlılıkla, "Ona Slytherinli bir fahişe dedin," dedi.

"Demedim!" James öfkeyle karşı çıktı.

"Öyle sayılır, James," dedi Sirius sessizce. James'in en gurur duyduğu an değildi bu. Hermione'nin yüzündeki ifade bütün oğlanların içinde bir şeyleri çarpıtmıştı. Sağlam bir kızdı ve hepsi onu yeterince seviyordu. Göz kamaştırıcı derecede zekiydi, hınzır bir espri anlayışı vardı ve şakaları için bulduğu bazı fikirler çok dahiceydi. Ayrıca onları kendi işlerini yapmaları için yalnız bırakıyordu ve bu da onu birinci sınıf yapıyordu.

"Belki de gidip onunla konuşmalıyım," diye mırıldandı James utanarak.

"Bence bu iyi bir fikir olur," diye devam etti Remus o soğuk ses tonuyla. Bunu açıkça söylemedi ama James, Remus'un kız kardeşine davranış biçiminden hiç hoşnut olmadığını biliyordu. Çapulcuların hepsi Hermione'yi sever ve ona düşküncü ama özellikle Remus ona karşı çok korumacı görünüyordu.

Hermione Astronomi Kulesi'nde durmuş dışarı bakıyordu. Kollarını ortasına sarmış ve omuzlarını hafifçe kamburlaştırmıştı. James kararsız bir şekilde durmuş, bir ayağından diğerine geçiyordu.

"Ne istiyorsun James?" Sesi buz gibi soğuktu. Sesi kendisi gibi değildi... sesi farklıydı. En kötüsü de ona James diye hitap etmesiydi.

"Özür dilerim," dedi James sefilce. Hermione'yi bu kadar incittiğini fark etmemişti ama ona bu kadar yakın durduğunda acısını hissedebiliyordu. Aralarında açık bir yara var gibiydi ve kalbi göğsünde ağrıyordu. Hermione dönüp ona baktı, ela gözleri kısılmıştı.

"Neden şimdi üzgünsün?" Kız donuk bir şekilde sordu. James onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. İki hafta önce kütüphanede Malfoy'la oturuyordu. O zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

"Ben... Ben çok aptalca davrandım," dedi sonunda. "Çok özür dilerim, bunu yapmak istememiştim-"

"Sözcüklerle ilgili komik olan da bu James, ne söylemek *istediğinden* bağımsız olarak, Gryffindor ortak salonunun ortasında tanıdığımız herkesin önünde çok acımasız, çok gerçek dışı şeyler söyledin." Hermione sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi tekrar yüzünü ondan çevirdi.

"Ne istersen yaparım," diye yalvardı James. "Lütfen Hermione, sadece bana bak. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Kendimi kaybettim. Bunun iyi olmadığını biliyorum. Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama lütfen Hermione, bana bak."

gözlere her baktığında aynaya bakıyormuş gibi oluyordu ama daha önce hiç bu kadar acı dolu, bu kadar incinmiş, bu kadar kaybolmuş görmemişti. Onu bu şekilde görmek midesine inen bir yumruk gibiydi. James kendi gözlerinin de diken diken olduğunu hissetti ama umursamadı. Nasıl olsa yukarıda kimse yoktu. James ona yaklaştı ama o uzaklaşmadı. Sadece temkinli bir şekilde onu izledi. Bu da acı veriyordu.

"Bunu nasıl yaparsın James?" Sesi kırık ve titreyerek nefes aldı. James dehşetle onun ağladığını fark etti, tıpkı Remus'un önerdiği gibi. Korku tüm mantıklı düşünceleri bastırdı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Çünkü ben bir paçavra mıyım?" Zayıfça teklif etti. Bu sadece onun daha çok ağlamasına neden oldu. Panikleyerek onu kollarının arasına aldı ve sarıldı.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Adam onun sırtını okşadı ve kulaklarına yatıştırıcı saçmalıklar fısıldadı ve ona sarıldı. Kadın geri çekildi ve hıçkırdı.

"Öylesin, biliyorsun." Kaşlarını çatarak söyledi. "Lily'nin kaba davrandığını ama sen gerçekten de kurtlu bir paçavrasın."

"Öyleyim," dedi sefilce. "Hermione, ben çok-"

"Üzgünüm, evet, söylediniz," dedi Hermione soğukkanlılıkla. James irkildi.

"Sahip, seni seviyorum. Sen benim için çok önemlisin ve ben her şeyi berbat ettim." James daha da sefil bir şekilde söyledi. Bir elini kır saçlarının arasından geçirdi ve iç çekti. Hermione onun kollarında hafifçe kıpırdandı.

"Lucius'la görüşmeyi bırakmayacağım," dedi sessizce, ona . James yanağının içini ısırdı ve yüze kadar saydı.

"Peki," dedi James sıkılmış dişlerinin arasından ısırarak.

"Ona iyi davranacaksın." Hermione kararlı bir şekilde söyledi. James boğuk bir ses çıkardı.

"İyi," diye mırıldandı.

"Şaka yapmak yok Jamie," dedi Hermione sertçe. James ona sırtıttı.

"Elbette," dedi neşeyle. Hermione ona kaşlarını çattı.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi onu izlerken. Adam ona sırtıttı.

"Bana Jamie dedin. Bu artık bana kızgın olmadığın anlamına geliyor." Baş döndürücü bir şekilde onu göğsüne bastırarak söyledi.

"Eşek şakası yok," diye ısrar etti, gözlerini dikmiş kardeşine bakıyordu. Adam derin bir iç çekti.

"Sadece yaşlı Lucius için, değil mi?" James sordu. Hermione ona gülümsedi.

"Slytherin'in geri kalanına istediğin kadar büyü yapabilirsin," dedi tatlı bir sesle. O da ona sırtıttı ve tekrar sarıldı. El ele Gryffindor'a doğru yürüdüler.

Lily, James'in en iyi halini izlemenin büyüleyici olduğuna karar verdi. Hermione'nin her isteğini yerine getiriyor, ona sormadan her istediğini yapıyordu. Onu güldürmek, neşelendirmek için aptalca şeyler yapıyordu. Lily tüm bunları izledi ve biraz kıskanç olup olmadığını merak etti. James'in ikizini neredeyse her şeyden çok sevdiği açıktı. Sirius ve Remus'u bile ikna etmişti.

ve Peter'ı sevgili kız kardeşinin hizmetkârları olarak görevlendirdi. James Potter'ın dünyasının merkezi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti ve sonra bu düşünceyi bir kenara itip üzerinde tepindi. Ayrıca Hermione'nin karşı karşıya geldiğinde ne kadar acımasız olduğunu da fark etti. Diğer üç çapulcuyu neredeyse görmezden geliyordu. Her şeyi kardeşi için saklıyordu. Lucius Hermione'ye neredeyse her yerde eşlik ediyordu ve James'in yanından her geçtiklerinde Hermione ona tatlı tatlı el sallıyordu. Lily, James'in Lucius Malfoy'a kibarca başını sallarken dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu.

"James Potter! Seni pis sıçan! Bana söz vermiştin!" diye haykırdı Hermione ve geçitten geçerek ortak salona girdi. James, yağmacı arkadaşlarıyla birlikte şöminenin önünde oturdukları yerden başını kaldırıp baktı.

"Hermione, neden ?" James gerçekten şaşırmıştı. "Sanki bilmiyorsun," diye tısladı Hermione, göğsü öfkeyle kabarmıştı.

"Ah, şey," diye konuştu Sirius kanepeye yerden. "James aslında bu konuda hiçbir şey bilmiyordu."

"Ne hakkında bir şey biliyorsun? " diye sordu James kızgınlıkla. Hermione tutarsız bir öfkeyle çığlık attı ve asasını Sirius'a doğrulttu.

"Bat-Bogey!" Ona çığlık attı ve sonra kendini tekrar portaldan dışarı attı.

Hermione günün geri kalanında diğer öğrencilerden hayranlık dolu bakışlar aldı. En azından erkek öğrencilerden. Kız öğrencilerin çoğu, yakışıklı, önüne geçilmez çapkın Sirius Black'e büyü yaptığı için ona ters ters baktı. Hermione de ters ters baktı ve içlerinden biri onu kızdırırsa yapabileceği sözsüz uğursuzlukları düşündü. Erkek öğrencilerden birkaçı ona yaklaşmaya çalışacak kadar aptaldı. Bir el beline dolandı ve onu sert bir göğse doğru çekti. Başını kaldırdı ve Lucius'a gülümsedi.

Bu kıskançlık gösterisi karşısında hafif bir gülümsemeyle, "Zaten onlara bir faydası olmaz, Lucius," dedi.

"Yine de size yaklaşmaya çalışmaları, biz açıkça bir çift," diye mırıldandı Lucius, koridorda koşuşturan çocuklara bakarak kaşlarını çatarak. "Bunlar ahlaklı adamlar değil."

"Öyle ?" Hermione onun yüzünü daha iyi görebilmek için başını yukarı kaldırarak utangaç bir ifadeyle sordu. Adam ona kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Biz açıkça bir çift miyiz?" diye sordu. Lucius ona sırtıttı. Birdenbire boşalan koridora baktı. Sonra Hermione'nin iri ela gözlerine baktı, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öptü. Hermione kıpırdamadan durdu ve onun kendisini öpmesine izin verdi. Dudakları onunkilerin üzerinde ustaca hareket etti, dili alt dudağını yaladı ve Hermione şaşkınlıkla ağzını araladı. Adam onu derinden öpüyor, dili onunkiyile alay ediyordu. Bir süre sonra Hermione de karşılık verdi ve adam öpücüğü kesip alnını onunkine yaslayıp nefes nefese kalana kadar onu istekle öptü.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diye sordu. Kadın ona gülümsedi.

"Pek sayılmaz. Beni öpmekten hoşlandığın sonucuna varabilirim, ama bu soruyu yanıtlamadı." Hermione sessizce söyledi. Adam ona sırtıttı.

"Evet. Evet, biz bir çiftiz. Sen benim kız arkadaşımısın, ben de senin erkek arkadaşınım. Başka erkekler sana asıldığında kıskanırım ve seni öpmekten zevk alırım." Lucius dudak büktü. Bunu kanıtlamak için eğildi.

Keşke Harry ve Ron seni şimdi görebilseydi.

Bu konuşma çok hızlı eskiyor. O bir Ölüm Yiyen değil. O kötü değil. O bir çocuk. Tıpkı benim gibi. Ayrıca, öpüşen çocuğu gördün mü?

Bunu asla ama asla onaylamayacağım. Asla ama asla. Peki ya Sirius? Çok yakışıklı ve seksi görünüyor.

Evet, Sirius "İç çamaşırımı değiştirdiğimden daha sık yeni bir kız arkadaşım oluyor" Black. Tam da birlikte olmam gereken türden bir adam.

Ew. Eminim iç çamaşırını sık sık değiştiriyordur. Değiştirmiyor mu? Tabii ki değiştiriyor, demek istediğim de bu.

Hermione'nin saçları siyah, asi buklelerden oluşan bir çağlayan halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Kızın yatakhanesinin ışığı saçlarına ilıştırılmış minik mücevherleri yakalıyordu. Elbisesi, kat kat şeffaf kumaştan oluşan soluk leylak rengi bir şifondu. Potter ailesinin elmasları boynunun etrafında parılıyordu. Hafif bir yapmıştı: biraz ruj, göz kalemi ve rimel. Aynada kendine gülümsedi.

"Vay canına," dedi Lily sessizce, Hermione'yi kontrol etmek için yanına geldiğinde. "Hazır mısın?"

"Sanırım öyle, hazır mısın?" Hermione ellerinin altındaki yumuşacık kumaşı düzeltirken sordu. Lily gülümsedi.

"Evet." İki kız da merdivenlerden inip Gryffindor ortak salonuna girdiler.

"Onu giymiyorsun, değil mi?" James'in sesi dehşete düşmüş gibiydi, gözleri kız kardeşinin elbisesindeydi. Sirius onun yanında durmuş, gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Genelde çok konuşan Black sessizdi ve hafifçe afallamış görünüyor. Hermione'nin dudakları sinirlenerek gerildi.

"Nesi var bunun?" Sıkıca sordu. James kız kardeşine baktı, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

"Senin... senin... onlar orada... ve... insanlar onları görebilir... ve," diye çaresizce mırıldandı James, elbisesine el sallayarak. Sirius'un gözleri hafifçe karardı. *Onlar* oradaydı ve sen *onların* nazikliğini görebiliyordun.

ve yakasının üstündeki kremse teninin görüntüsü ona bir şeyler yaptı. Onu sıcak ve vücudunu gergin hissettirdiler.

"James Charlus Potter, bu elbiseyi annem benim için seçti ve eğer annem bunu onaylıyorsa, bunun olabilecek en iyi zevke sahip olduğundan emin olabilirsiniz," Hermione'nin sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı ve Ela gözleri kardeşine dikilmişti.

"Çok hoş görünüyorsun Hermione," dedi Remus koltuktaki yerinden usulca. Hermione ona doğru yürüdü ve yanağından öptü.

"Teşekkür Remus," dedi tatlı bir sesle. James'in çenesi gerildi ve sonra içini çekti.

"Çok güzel görünüyorsun, ," dedi sonunda. Hermione ona sevinçle gülümsedi ve onu yanağından öptü.

"Teşekkür Jamie," diye fısıldadı yanağına doğru. Sirius hafifçe irkildi ve Hermione'ye döndü.

"Harika görünüyorsun," dedi Sirius usulca, koyu gri gözleri onunkilerin üzerindeydi. Ona tatlı tatlı gülümsedi ve dudakları hafifçe yanağını okşayarak tenini karıncalandırdı.

Lily ve Hermione, Severus ve Lucius'la karşılaştılar ve çocuklar sevgililerine kollarını uzattılar. Slughorn'un Tatil Partisi'ne doğru yürürken kendi aralarında konuşarak yavaşça ilerlediler. Lucius'un gözleri Hermione'yi elbisesinin içinde görünce parladı ve erimiş gümüşe döndü. Hermione'nin yanakları zevkten pembeleşmişti.

"Tatil için eve mi gidiyorsun?" Lucius kibarca sordu. Hermione gülümsedi.

"Tabii ki, annem ve babam tatilleri her zaman çok büyütürler. James ve Sirius küçük çocuklar gibi davranıyorlar. Çok erken yatıyorlar ve sabah 5'te uyanıp aşağıya koşarak hediyeler." Hermione sevgiyle konuştu. Lucius hafifçe kaşlarını çatı.

"Black tatil için eve gitmiyor mu?" Soğukkanlılıkla sordu. Hermione başını salladı.

"Hayır, ailesiyle ilişkisi... gergin. Genellikle saygılarını sunar ve sonra bizim eve gelir." Hermione açıkladı. Lucius'un kaşları daha da çatıldı.

"Aile her şeydir," dedi kesin bir ifadeyle. Hermione onun yüzüne baktı ve diğer Lucius'un bir an için canlandığını gördü. Kendisinin hatırladığı diğer Lucius'u. Birden korkunç bir netlikle, Lucius'un ailesine olan bağlılığının başına geleceklerin katalizörü olacağını anladı.

"Bakın, geldik!" Hermione parlak bir sesle söyledi.

Slughorn'un partisi hatırladığı kadar dalkavukçaydı ve kendini buna katlanmaya zorladı. Bu, Lucius'la Hane sınırlarından ve aşırı korumacı ağabeyinin meraklı gözlerinden uzakta vakit geçirmesi için bir fırsattı. Lucius'un partiden sonra konuşmak isteyeceğini umuyordu ama Lucius kibarca ona Gryffindor'a kadar eşlik etmekle yetindi.

"Lucius? Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Hermione kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Bütün gece gergin görünüyordu.

"Ben... tatil konusunda endişeliyim, hepsi bu," dedi buz gibi bir sesle, daha fazla tartışmaya davet etmeden. Hermione koridorda durdu.

Hermione garip bir sesle, "Lucius, sanırım seninle konuşmamız gerekiyor," dedi. "Şimdi."

"Hermione, şimdi-," diye başladı Lucius, ama Hermione onun sözünü kesti.

"Şimdi tam zamanı," dedi o tuhaf sesiyle. Kendisi gibi davranıyor gibi görünmüyordu. Elini tuttu ve onu çok garip bazı geçitlerden aşağı yukarı sürükledi. Sonunda kullanılmayan bir sınıfa girdiler.

Kız arkadaşı sözsüz büyü kullanmaya başladı. Lucius'un kaşları alnından yukarı fırladı.

"Hermione, oluyor?" Lucius, Hermione onu iterek odaya sokup kapıyı arkasından kapattığında, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bana kolunu göster," diye ısırđı sıkılmış dişlerinin arasından, asasını ona doğrultmuştu. Adam ona sarı kaşlarını çattı ve sol kolunu kıvrarak lekesiz bir deri parçasını ortaya çıkardı.

"Ne zaman?" diye sordu kansız dudaklarının arasından.

"Tatillerde," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, gözlerini ona dikerek.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sessizce. Adam ona

kaşlarını çattı. "Evet, zorundayım," dedi açıkça. "Eğer yapmazsam, ailemi öldürecek."

"Aile her şeydir," dedi Hermione uyuşmuş bir halde, karşısındaki on altı yaşındaki çocuğa bakarken, birdenbire ona sevdiklerini kurtarmak için korkunç seçimler yapmak zorunda kalan başka bir genç, sarışın adamı hatırlattı.

"Evet," dedi basitçe.

Hermione, "Lucius, yapacağın seçimler aileni yok edecek," diye karşı çıktı. Lucius başını salladı.

"Hayır."

"Beni dinle, o düşerse ailen tehlikeye girecek, bunu biliyorsun değil mi?" Hermione farklı bir yaklaşım denedi. Lucius'un gözleri parladı.

"Şu anda bunun hakkında konuşmayacağım," dedi sessizce. "Seninle konuşacaktım... sonra."

"Bana artık birbirimizi göremeyeceğimizi söylemek için mi?" Hermione acı acı tahmin etti. Lucius bunu inkâr etmedi. "Peki, konuşuruz. Sonra."

"Artık bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum." Lucius gözlerini ondan kaçırarak konuştu. Hermione onun kolunu tuttu ve dönüp ona baktı.

"Lütfen. Bir kez daha, tatilden sonra." Diye sordu. Adam kaşlarını çatı.

"Senden hoşlandım," dedi yavaşça. "Babam asla onaylamazdı, Potter ailesi son zamanlarda bazı tehlikeli kararlar aldı ama senden hoşlandım. Nasıl bir şey olabileceğini merak ettim, eğer..."

"Lucius, beni dikkatle dinle," diye fısıldadı Hermione ona. "Sen yetenekli bir Legilimens'sin, değil mi? Gizlenme konusunda bir usta?" Lucius başını salladı.

"Asla ama asla gardınızı düşürmeyin. Karınıza karşı bile. Oğlunuzu eğitin, küçük yaştan itibaren kendini nasıl koruyacağını bildiğinden emin olun.

Kurnaz olmalısın, çok kurnaz olmalısın," diye fısıldadı Hermione o garip, tuhaf sesiyle. "Sana koruman için... şeyler verilecek. Göründükleri gibi değiller."

"Sen bir kahin misin?" Sertçe sordu. Kadın kaşlarını çatı ve başını salladı.

"Konuyu değiştirme, Lucius. Profesör Dumbledore'a güven, Lucius. Bu şeyleri koruman için sana verildiğinde, onu bilgilendirmenin bir yolunu bulmalısın." Hermione ona yalvardı.

"Ben..." Lucius ona bakakaldı.

"Aileni korumak için yapmak istemediğin şeyi yapmalısın. Oğlunu, mirasını korumak için yapmak istediğin şeyi yapmanın bir yolunu bulmalısın," dedi Hermione ısrarla.

Lucius kaşlarını çatarak, "Benim oğlum yok," mırıldandı. Hermione omuz silkti.

"Baban seni diğer destekçilerinden biriyle evlendirecektir, eminim. Bir oğlum olacak Lucius."

"Hermione, bu hiç mantıklı değil. Delice konuşuyorsun, neyin var senin?" Lucius sordu. Hermione Lucius'un başını aşağı çekti ve onu tutkuyla opt. Bir süre sonra Lucius da karşılık verdi ve onu göğsüne bastırıp çılgınca öpmeye başladı. Parmakları Hermione'nin ipeksi buklelerine kaydı ve çenesinden aşağıya doğru öpücükler kondurdu. Boğazına hafif bir öpücük kondurdu ve sonra dudakları tekrar onunkilerin üzerindeydi. Dili kızinkini hafifçe okşadı ve kız onun ağzına karşı inledi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" James'in buz gibi sesi kapı aralığından geldi. Hermione Lucius'un yanından fırladı ve neredeyse dşecekken ayağı takıldı. Lucius elini uzattı ve Hermione'nin dirseğini yakaladı. "Kız kardeşimden uzak dur, Malfoy."

Lucius kız arkadaşının kardeşine karşı sabrı iyice tükenmiş bir halde, "Bir orap koy, Potter," diye homurdandı.

"Hermione! Kardeşinle konuşmasına izin mi vereceksin?" Sirius James'in arkasından seslendi.

"Merlin'in Sakalı, Jamie! Bütün lanet çapulcuları yanında mı getirdin?" Hermione kardeşine tısladı.

"şimdi, bak Hermione, başı dertte olan sensin, sen değilsin. Ben," diye tartıştı James. Hermione homurdandı. James ona kaşlarını çattı. "Gecenin bir vakti ıssız bir sınıfta Malfoy'un emiyorsun. şimdi benimle birlikte Gryffindor kulesine geri dönüyorsun."

"şey, Lucius, sanırım bu iyi bir gece. Çok güzel vakit geçirdim," zahmetsizce yalan söyledi, dudaklarında bir glmsemi vardı. Lucius da ona sırtarak karşılık verdi.

"Ve ben de, Hermione. Bu gece rüyalarımın dkmayacaksın," mırıldandı ona.

"Hem nasıl! Hermione, sana Malfoy'un kahrolası rüyalarında hoplayıp zıplamayı yasaklıyorum!" James homurdandı. Hermione kardeşine gözlerini devirdi.

"Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok James. Olduğundan daha da büyük bir pislik olma." Odadan çıkmadan önce ona ters ters baktı.

Kaderi Değiştirmeye çalışmak

4. yıl, 3. bölüm

Noel tatili Potter ailesi için güzel geçmişti ama hepsi Hermione'lerinin alişılmadık derecede dalgın göründüğünü fark etmişti. Gün içinde saatlerce ortadan kayboluyor ve James ile Sirius onu bir türlü bulamıyordu. Yüzü solgundu ve gözleri tuhaf görünüyordu. Tatil sırasında, çocukların dahil olmadığı garip bir toplantı daha vardı. James ve Sirius görünmezlik pelerinine bürünmüş bir şekilde toplantı odasının yakınlarında dolanıyor ve kulak misafiri olmaya çalışıyorlardı. Bağrışmaları duyabiliyorlardı, bu toplantı öncekilerden çok daha hareketliydi. Keşke neler olup bittiğini anlayabilselerdi. Hermione yukarıdan, korkuluklara yaslandığı yerden onları izliyordu. İ geçirdi. *Neler olduğunu biliyorum ama onlara nasıl dinleteceğim?* Hermione Hogwarts'a ağır bir yürekle, ayaklarını sürüyerek geri döndü.

"Pekl, kız kardeşim nerede?" James haritaya sinirli bir şekilde mırıldandı.

"Biliyor musun, bunu zavallı Evans'ı takip etmek için kullandığın günleri sevgiyle anmaya başlıyorum," diye söylendi Sirius yatağından.

"Hogwarts'ta bir Malfoy serbestken bir kız kardeşin olsaydı nasıl hissedeceğini görmek isterdim," diye tersledi James.

"James, animagus büyüsü üzerinde çalışmamız gerekiyor," diye hatırlattı Peter ona. James i çekti.

"Peki! Zavallı kız kardeşim bir yerlerinde kirletilirken biz de bunu yapalım," diye homurdandı James. "Biz konuşurken bile onun Malfoy mikroplarıyla kaplı olduğu gerğini düşünme."

Remus bir kitabın arkasından kuru bir sesle, "Malfoy'un onu kirlettiğini pek sanmıyorum," dedi. James inanamayarak homurdandı.

"Göster bana," diye fısıldadı Hermione, Lucius'u astronomi kulesine kadar sürükledikten sonra. Kolunu sıvadı ve işte , çirkin ve kötü niyetli, onu sonsuza dek gölgeleyen. Karnının guruldadığını hissetti ve aceleyle yemeğini kaybettiği çöp kutusuna doğru koştu. Adam bir anda yanındaydı ve sırtını okşuyordu.

"Yapmak zorundaydım," dedi çaresizce. Ona baktı ve aklına Regulus ile Severus geldi.

Hermione üzüntüyle, "Sırada Severus var, ondan sonra da Regulus," dedi. Sonra bir düşünce geldi. "Lucius, onlara yardım etmelisin. Onların da başka seçeneği kalmayacak. Birbirinizi korumalısınız."

"Hermione," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." "Neden yapamazsın?" Hermione alaycı bir tavırla sordu.

"Hepiniz birlikte Ölüm Yiyen olacaksınız. Birbirinize göz kulak olmanız gerekmiyor mu?"

"Birbirimizi bir daha göremeyeceğiz," dedi Lucius kopuk bir sesle. "Seni bir kan haini olarak ihbar etmem gerekiyor."

Hermione sert bir sesle, "Anlıyorum," dedi. Lucius ona baktı ve bir an için tüm gardını indirdi. Orada gerçek bir acı, pişmanlık ve adını tam olarak koyamadığı bir şey vardı.

"Senden gerçekten hoşlandım," dedi yavaşça, gözlerini hızla kırıştırmakla. Ağlıyordu. "Artık asla bilemeyeceğim..."

"Öp beni," dedi Hermione. "Son bir kez. Sadece öp beni."

Lucius onu şefkatle, tatlı tatlı öptü, ona sanki camdan yapılmış davrandı. Parmak eklemleri kızın yanağını nazikçe okşadı ve güçlü Güçlü kolları ona sarıldı, onu kavradı. Alnına, burnunun ucuna, çenesine tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. Göz kapaklarının her birini öptü. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü hissetti. Çok belirsiz, çok korkmuş -ona Draco'yu hatırlatan- bu çocuk, geleceğini büyük ölçüde etkileyecek seçimler yapmak zorunda kalmıştı. Bu çocuk için ve onun bir gün olacağı kırık adam için ağladı.

Kalbi göğsünde parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Lucius onu tutmaya çalıştı ama Lucius onu itti.

"Hayır!" diye bağırdı. "Ben artık bir kan hainiyim, unuttun mu?"

Olabildiğince hızlı koştu ve merdivenlerden tökezleyerek indi. Malfoy onu takip etmemişti (artık Lucius olamazdı... artık değil) ve o da buna sevinmişti. Güvendeydi. Güvenli bir yer bulması gerekiyordu. Kendini kontrol altına almaya çalıştı. Ağlamayı bırakmayı başardı ve banyoda yüzünü ovaladı. İnanılmaz derecede solgun ve bitkin görünüyordu. Kendi kendine başını salladı. Yeterince iyiydi. Aceleyle Gryffindor Kulesi'ne gitti. Ortak salon kısmen doluydu ve Hermione erkek yatakhaneğine giden merdivenleri koşarak çıktığında birkaç kişi şaşkınlıkla başını kaldırdı. Çapulcuların hepsi kapıları açıldığında şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

"Hermione mi?" James şaşkınlıkla sordu. "ne, sen... şey..."

"Jamie!" Hermione feryat etti ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendini onun kollarına attı. Adamın kolları otomatik olarak Hermione'nin etrafına dolandı ve onu tuttu. Şaşkınlık içinde başının tepesine baktı.

"Ee, yani," dedi James akıllıca. Hermione onun omzunda hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Biri seni incitti mi?" Peter temkinli bir şekilde sordu. Diğer Çapulcular ona aptalmış gibi baktılar. Kim Hermione Potter'ın saçının bir teline zarar vermeye cüret edebilirdi ki? Eğer Çapulcular onları eşek sudan gelinceye kadar dövmezlerse, Hermione onları bir sonraki Cadılar Bayramı'na kadar büyüleyebilirdi.

"James'in notlarını , değil mi?" Remus temkinli bir şekilde sordu. "Hey!"

James tersledi.

"Malfoy'du, değil mi?" Sirius aniden sordu, yüzü soğuk ve öfkeliydi. Ağlama sesleri daha da yükseldi ve çocuklar bunu evet olarak algıladı.

"Seni kirletmedi, değil mi?" Peter hayranlıkla sordu. James Peter'a tiksintiyle baktı. Hermione hıçkırıklara boğuldu ve başını kaldırdı.

"Bebekken kafanı nereye dūřurdūn?" diye sordu sulu bir sesle.

"Biliyor musun, bu birkaç şeyi açıklıyor," dedi James soğuk bir , kolları kız kardeşinin etrafında kenetlenirken. "Malfoy muydu, Sahip olduğum?"

"Evet," diye titreyerek adamın boynuna sarıldı.

"Sana dokundu mu?" James buz gibi sordu. Kız başını onun boynuna doğru salladı.

"Hayır, hayır. O... o... bana b-b-kan haini dedi ve," diye hıçkırdı.

"Ne dedięini tahmin edebiliyorum," diye homurdandı Sirius, yūzū Hermionenin hię gōrmedięi kadar karanlıktı. James'in yanına oturdu ve kollarını Hermione'ye doladı.

Peter kaşlarını çatarak, "Yapamam," dedi. Hermione çalıştı ve James ile Sirius ona yer açmak için geri çekilmek zorunda kaldılar. Nefes almaya çalıştı.

"Artık birbirimizi gōrmūyoruz," dedi kalın bir sesle Peter'a. James odanın içinde dans edip arkadaşlarına beřlik akmadı ve bu yūzden Hermione onunla gerçekten gurur duyuyordu. James'in Malfoy'dan binlerce gūneř kadar ateřli bir tutkuyla nefret ettięini biliyordu, çapulcu kitabında Snape'ten biraz daha ūst sıralarda yer alıyordu ama o kadar da deęil.

"Oh," dedi Peter dūřūnceli bir ifadeyle. "O zaman ūzūr dilerim."

Hermione būyūk bir vakarla, "Teřekkūr ," dedi. James'e baktı. "Burada seninle uyuyabilir miyim?"

"Evet, tabii ki ," dedi sessizce, yūzū dūřūnceli bir ifadeyle. "Ama belki de banyo yapmalı ya da duř almalısınız. Sakinleřmene yardımcı olabilir.

seni aŖađı indireceğim."

Hermione baŖıyla onayladı ve erkek yatakhanesinden ıktı. Merdivenlerden indikten ve artık siyah buklelerini gremedikten sonra Sirius James'e döndü.

"Peki kız kardeŖinden neden kurtuldun?" Sırıtarak sordu. James Sirius'a döndü ve yüzü bir öfke maskesine dnŖt.

"Onu öldüreceğim," diye tısladı James, yumrukları sıkılmıŖtı.

"James, Hermione'ye söz verdin," dedi Remus sessizce. James omuz silkmiŖ olan arkadaŖına ters ters baktı. "Evet, verdin."

"Sana yardım edeceğim," dedi Sirius ve gözlerindeki o karanlık bakıŖ geri geldi, gri gözlerini koyu bir çeliğe çevirdi.

"Bunu yapamazsın. Ona söz verdin," diye tekrar denedi Remus. James ŖaŖkınlıkla gözlerini kırpan arkadaŖına hırladı. Sirius Remus'a baktı ve baŖını salladı.

"Sen... Malfoy'u gerçekten ldrmezsin, değil mi?" Peter endiŖeyle ciyakladı. James yine hırladı ve Sirius Peter'a gözlerini devirdi.

"Peter, kapa ," diye söylendi Sirius ve küçük çocuğa bir yastık fırlattı.

HP/HG/HP

Hermione, James'i rahatsız edecek Ŗekilde kendi içine ekilmiŖ gibiydi. Tatlı, değerli kız kardeŖinin artık o kendini beđenmiŖ hdk tarafından salyalarının akıtılmıyor olması James'in neredeyse baŖını döndürüyordu. Ortak salonda dans etmemek için kendini zor tuttu. Yine de onun mutsuz olmasını istemiyordu. ArkadaŖları, inanılmaz derecede harika ve sadık tipler olduklarından, Hermione'nin yanında -her ihtimale karŖı- onlardan birinin olmasını sađlamıŖlardı. Ayrıca Lily Evans'ın onunla konuŖması gibi biraz gerçeküstü bir yan etki de yaratmıŖtı.

"Hey, Lily, seninle konuşabilir miyim?" James endişeyle sordu. Lily ona baykuş gibi göz kırptı ve sonra kitabını yere bıraktı. "Burada olmaz."

"Ne istiyorsun?" Koridorun dışındaki bir oyuğa girdiklerinde hiç istifini bozmadan sordu.

"O... iyi mi?" James endişesi yüzünden okunan bir sesle sordu. Lily'nin yüzü yumuşadı.

"Sanırım öyle. Kızgın ve incinmiş durumda ama Malfoy'u gerçekten sevdiğini sanmıyorum." Lily sessizce söyledi.

"Tamam o zaman," dedi James başını sallayarak. Gryffindor ortak alanına geri dönmek için döndü ve omzunun üzerinden attı.

"Teşekkürler."

Lily onun ardından bakakaldı. Yıllarca James Potter'ın korkunç, iğrenç bir çocuk olduğunu düşünmeye çalışmış olabilirdi ama Hermione'yle olan arkadaşlığı sayesinde bunun doğru olmadığını biliyordu. James kız kardeşi için her şeyi yapardı. Kendini alçaltmaya, ağlamaya, yalvarmaya hazırdı,

Güvenliği ya da mutluluğu için çalabilir ya da yalvarabilirdi. Lily, James Potter'a aşık olduğunu o an fark etmiş olabilir.

Lily o gece odalarında, "Ağabeyin senin için endişeleniyor," dedi. Hermione şekerli tüy kalemını emiyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Tekrar Lily'ye döndü.

"Neden?" Hermione merakla sordu. Kendini geliştirmişti. Evet, boş zamanlarının neredeyse tamamını ağabeyi, Sirius ya da Remus'la geçiriyordu ama onlar sessiz ve kibardılar ve kızların çoğunun yaptığı gibi Malfoy hakkında bir şey duymak istemiyorlardı. İşin tuhafı, çocuklar onun Peter'la yalnız kalmayı reddettiğini fark etmemiş gibiydiler.

"Sanırım çok sessiz olduğun için. Genelde üzüldüğünde, kızdığında ya da incindiğinde bağırıp çağırırsın. ortaya çıkar," diye arkadaşına nazikçe takıldı Lily.

"Ah, sen!" Hermione Lily'ye bir yastık fırlattı. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle şeker kalemini biraz daha emdi. Birden ayağa kalktı.

"Hermione! Ne yapıyorsun? Işıklar sönmek üzere!" Lily arkadaşına . Hermione gözlerini devirdi.

"Bir dakika bile sürmez," diye sıırttı Hermione.

"Hermione? Hermione!" Lily tısladı.

Hermione beyaz muslin geceliğiyle kız merdivenlerinden aşağı süzöldü. James bir kanepeye yayılmış, Peter da yanında oturuyordu. Sirius ve Remus büyöcüler satrancı oynuyordu. Bir an durdu ve oluşturdıkları resme gülömsedi. Ortak alanda başka öğrenciler de vardı ama Çapulcular kendi yarattıkları bir dünyada gibiydiler.

"Jamie?" Sahanlıktaki yerinden seslendi. James ona baktı, gözlerinde bir an için endişe parladı.

"İyi misin aşkım?" diye sordu dikkatle. Hermione Çapulcuları kadar ürperten meleksi bir gülömsemeyle gülömsedi. Acı gelmeden önce her zaman gülömsediğı o gülömsemeydi bu -şuradaki-.

"Seni özgörce verilmiş tüm sözlerden azat ediyorum," dedi aynı muhteşem gülömsemeyle. James sertçe doğrulup oturdu. *Karşılıksız verilen sözler... James, ona söz vermiştin.*

"Malfoy?" Nefes aldı, gözlerinde kutsal olmayan bir ışık vardı. Gülömsemesi genişledi. Öne çıkıp onu yanağından öptü ve sonra merdivenlerden yukarı, kızların yatakhanesine çıktı.

HP/HG/HP

Malfoy, Büyük Salon'da avazı çıktığı kadar, "Giden gemide, lolipop, bu tatlı bir yolculuk," diye şarkı söylüyordu.

Hermione kahvaltıya oturduğunda James ve Sirius balkabağı sularına kıs kıs gülüyorlardı. Bir an için gözlerini kırptırdı.

eski erkek arkadaşı dans ediyordu. Onun şarkı söylerken sesinin bu kadar hoş olduğunu hiç düşünmemişti. Dansı da oldukça iyiydi. Yine de çoğu safkan çocuk dans dersleri alırdı, bu yüzden belki de bu pek sürpriz değildi. Merlin, James ve Hermione'nin beş yaşından ders aldıklarını biliyordu. Kardeşine döndü.

"O zaman bunu kim yaptı?" diye merakla sordu. James ona sırttı.

"Bu aslında Remus'un fikriydi," dedi az önce içeri girip Sirius'un yanına oturan arkadaşlarını işaret ederek. Hermione ayağa kalktı, Remus'a doğru yürüdü, eğildi ve onu yanağından öptü.

"Bence sen harikasın," diye fısıldadı kulağına. Remus öfkeyle kızardı ve Hermione Büyük Salon'dan çıkarken ona ağzı açık baktı. Sirius hafifçe kaşlarını çatı.

HP/HG/HP

"Hermione! İşte " Lily ona heyecanla el salladı ve aceleyle yanına geldi. "Bir tür kriz yaşıyorum ve sana ihtiyacım var!"

Kızlar oturup fısıldaşmak için ıssız bir sınıf buldular.

"Lily, oluyor?" Hermione ela gözlerinde endişeyle sordu. *James'in gözleri.* Lily endişeyle yutkundu.

"Severus," dedi Lily kırık bir , güzel yeşil gözleri acıyla doluydu. Hermione'nin nefesi kesildi ve ayağa kalktı.

"O iyi mi? Bir şey mi oldu?" Hermione aceleyle sordu. "James değildi, değil mi?"

"James mi? Kim James hakkında bir şey söyledi ki?" Lily endişeyle güldü. "Hayır, bu sadece ben ve Severus'la ilgili."

"Seni seviyor," dedi Hermione , birdenbire anlamıştı.

"Biliyorum. Ya da en azından şimdi biliyorum. Benden kız arkadaşı olmamı istedi. Sanırım duygularını incittim. Benimle konuşmuyor ya da başka bir şey yapmıyor." Lily gevezelik ediyordu ama az önce dünyadaki en iyi arkadaşını kaybettiği için dehşete düşmüştü. Hermione'den sonraki en iyi arkadaşını.

"Ah, Lily," dedi Hermione üzüntüyle.

Lily başını ellerinin arasına alarak, "Biliyorum," diye inledi. Hermione düşünürken, "Zavallı Severus," diye mırıldandı.

Zekâ Hermione Potter'ın sahip olmadığı bir yetenek değildi ve Lily'nin kardeşine attığı bakışları görmüştü. Hafifçe kaşlarını çattı. Belki de... onun var olması ve James'in kibrini yatıştırabilmesi gerçeği değiştirmişti. Lily, James'in sevgi dolu, sadık ve şefkatli olduğunu daha önce gördüğünden çok daha erken görebilmişti. Belki... ama Severus'un Lily tarafından reddedilmesi onu hâlâ Voldemort'a götürebilirdi. Bu Hermione Potter'ın olmasına izin veremeyeceği bir şeydi. *James olmaz, lütfen, James olmaz*. Eğer Voldemort'la birlikteyse, kehanete kulak misafiri olur ve onu tekrarlarsa... Hermione nefes nefese kalmıştı, ela gözleri dehşet içinde bakarken neler olabileceğini düşünüyordu.

"Hermione?" Lily'nin sesindeki korku onu tekrar dünyaya getirdi.

"Özür dilerim, düşünüyordum," dedi Hermione omuzlarını kamburlaştırarak.

"Hermione," Lily şaşkın ve gergin görünüyordu, "Severus'u sevmiyorsun, değil mi?"

"Onu senin gibi seviyorum," dedi Hermione, Severus'u *bu* şekilde sevdiği düşüncesine .

"Bir kardeş gibi mi?" Lily sordu ve Hermione başını salladı.

"Ama hangi erkek sevdiği kadının onu kardeşi gibi sevdiğini duymak ister ki?" Hermione, Ron'la aralarında geçen çok rahatsız edici bir konuşmayı hatırlayarak mırıldandı. Lily hafifçe kıkırdadı.

"Erkekler mi? Kadın mı? Biz daha dördüncü sınıftayız, Hermione," diye takıldı Lily. Hermione başını salladı ve Lily'ye ciddiyle baktı.

Hermione kuru bir sesle, "Aşık olan her genç erkek kendini yetişkin bir erkek, aşık olan her genç kız da bir kadın sanır," dedi. "Ve hiç kimse, *hiç kimse*, onların sevdiği gibi sevmemiştir."

"Büyükannem gibi konuşuyorsun," dedi Lily kıkırdamalar arasında. Hermione içini çekti. Bazen kendini büyükannesi gibi hissediyordu. Çifte anıları bazen onu çılgına çeviriyordu. Çoktan yaşamış, sevmiş ve kaybetmişti.

Hermione düşünceli bir tavırla, "Lily, çok ciddi bir sorum var, eğer gülmeyi bir dakikalığına kesebilirsen," dedi. Lily dik oturdu ve tüm dikkatini Hermione'ye verdi. "Güzel, şimdi Severus, o senin için gerçekten bir kardeş gibi mi?"

"Şey, evet, aslında. Gerçekten de öyle." Lily kararlı bir şekilde söyledi. Hermione bir an ona .

"James ve Sirius'un birbirlerinin yanında neden bu kadar tuhaf olduklarını hiç merak ettiniz mi? O kadar yakınlar ki birden fazla kız 'özel' arkadaş olup olmadıklarını sordu," dedi Hermione tırnaklarına bakarak. Lily garip bir ses çıkardı.

"Onlar... onlar... değiller, değil mi?" Lily dehşet içinde sordu.

"Hayır, ama ikinci sınıftan sonraki yaz aptal kardeşim ve onun aptal arkadaşı bir kan anlaşması yaptılar. Annem ve babam çok kızmıştı. Bağırışmalar sürdü." Hermione Lily'nin yüzünü izleyerek sessizce konuştu. Lily'nin kafası karışmış görünüyordu.

"Neden umursasınlar ki? Bir sürü küçük çocuk kan kardeşi oluyor, büyütülecek şey değil. Öyle değil mi?" Lily gözlerinde kesin bir bakış olan Hermione'ye baktı. "Bu da benim bilmediğim başka bir safkan olayı mı? Anladın mı?"

"Mmm," dedi Hermione kayıtsızca. "Bu daha çok senin bilmediğin bir büyü meselesi çünkü sen büyücülük dünyasında yetişmedin. Sonunda her şey kana bağlı. Kan hayattır, güçtür ve bizim için sihirdir. Yani ergen bir büyücü ve küçük büyücü arkadaşları birbirlerine yemin ettiklerinde ve birbirlerini bağlamak için kanı kullandıklarında, bu muggle çocukları için olduğundan biraz daha bağlayıcıdır. Bu yüzden ailem çok üzgündü. James kendini yeni tanıştığı bir çocuğa ömür boyu bağlamıştı. Ayrıca yemini tam olarak hatırlayamıyordu çünkü hiçbir şey yazma zahmetine girmemişlerdi, öylece ağzından kaçırmıştı. Babamın salonda felç geçirip sandım."

"Oh, vay canına." Lily nefes aldı.

Hermione arkadaşına yan gözle bakarak, "Evet, James'le evlenecek acıyorum çünkü hayatlarının merkezinde Sirius Black olacak," dedi.

"Peki bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Lily talep etti.

"Her şeyi bildiğin halde Severus'a böyle bir yemin etmeye razı olur musun? Ve bana?" Hermione dikkatle sordu. "Yemin ederken çok daha akıllıca davranacağız ve o kadar da bağlayıcı olmayacak."

"Tamam," dedi Lily başını sallayarak. "Evet, Severus'un beni önemseydiğini bilmesini istiyorum ve bu yeminin ona bunu göstereceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım olabilir. Sadece önce onunla konuşmam ve bunu kabul edeceğinden emin olmam gerekiyor." Hermione cevap verdi.

HP/HG/HP

Kütüphanede onunla çalışan Hermione'ye, "Git buradan," diye homurdandı Severus.

"Severus," diye fısıldadı, geniş ela gözleri acıyordu. Adam ona kaşlarını çattı ve kız onun kara gözlerinde bir acı parıltısı gördü.

"Ne istiyorsun," diye mırıldandı ona. Ondan uzaklaşıp oturdu ve ellerini kucağına özenle yerleştirdi.

Severus göz ucuyla onu izledi. Onu önemseyen ve olduğu gibi seven tam olarak iki arkadaşı vardı. Slytherin'de edindiği arkadaşlar gerçek arkadaşlar değildi. Şey, belki Lucius. Lucius'la özel konular hakkında konuşabiliyordu ve büyük oğlanın Severus'un kendisiyle paylaştığı hiçbir bilgiyi tekrarlamadığını biliyordu. Ne olursa olsun, sadece Lily ve Hermione onun gerçek dostlarıydı, kendini riske atabileceği tek insan. -Ve ikisi de çok farklıydı. Muggle doğumlu cadı Lily, canlı kızıl saçları ve zümrüt yeşili gözleriyle çok tutkulu ve canlıydı. Her dakikayı dolu dolu yaşıyordu ve duyguları her zaman tüm dünyanın okuyabileceği kadar açıktı. James Potter'ın saçlarına ve gözlerine sahip safkan cadı Hermione, ikiz kardeşine hiç benzemiyordu. O da Lily kadar tutkuluydu ama duygularını genellikle saklı tutardı. Bir karara varmadan önce her şeyi en az bir kez düşünürdü. Narin davranışları ve kültürlü tavırları James Potter'ın ilgisini çekiyordu; ona ait olmayı arzuladığı bir dünyaya açılan bir pencere gösteriyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum Severus. Sana değer veriyorum ve seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum," dedi Hermione usulca. Alaycı bir şekilde homurdandı.

"Doğru. Sen de beni kız kardeşin gibi seviyor musun?" Adam alay etti. Kız ona göz kırptı.

"Evet," dedi basitçe.

"Bekle... ne?" Severus'un kafası karışmış görünüyordu.

"Severus, Lily'nin seni bir kız arkadaş gibi sevmediğini sen de biliyorsun. Siz ikiniz birbirinizi çok uzun zamandır tanıyorsunuz. Birlikte büyüttünüz. Onun kalbini herkesten çok senin bilmen gerekir," diye yumuşak bir sesle onu azarladı Hermione, gözleri kavuşturduğu ellerindeydi. Severus kaşlarını çattı.

"Belki," dedi sonunda, omuzları çökmüştü. Hermione dağınık siyah buklelerinin altından ona baktı.

"Öyleyse neden orada olmadığını çok iyi bildiğin bir şeyi zorlamaya çalışıyorsun?" Hermione nazikçe sordu. Severus'un yüzü karardı ve sonra soldu.

"Ben sadece... Onu kaybetmek istemiyorum. Eğer *onunla* çıkarsa, benimle bir daha asla konuşmaz. Bundan emin olacaktır." Severus fısıltıyla itiraf etti. Hermione gözlerini devirdi ve bir elini onun koluna koydu.

"Beni durdurmanın bir yolunu mu buldu?" Hermione ona dikkatle sordu. O anda Lucius Malfoy sanki dev bir gümüş saçlı tavşanmış gibi Kütüphane'nin önünden zıplayarak geçti. Hermione Severus'un önünde gülmek için yanağının içini ısırdı. Lucius tavşanın ardından kaşlarını çattı ve sonra ona baktı.

"Sanırım hayır," dedi yavaşça. Lucius'un ilişkiyi bitirdiğini biliyordu ve nedenini de biliyordu. Lucius bu sözleri yüksek sesle söylememişti ama Severus onun Hermione'yi korumaya çalıştığını biliyordu.

"O zaman Lils'in senin arkadaşın olmasını nasıl engelleyebilir?" Mantıklı bir şekilde sordu. Severus omuz silkti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. Hermione içini çekti.

"Kan kardeşimiz olmak ister misin?" Hermione sordu.

"Bizim mi?" Severus'un kaşları kalktı.

"Lily ve ben senin kan kardeşin olurduk," dedi Hermione hafif bir gülümsemeyle. "O zaman James senin, onun ve benim arkadaş olmamızı asla engelleyemezdi. Aile olurduk."

"Aile mi?" Severus'un yüzündeki ifade tuhaftı. Yaşlı Hermione Severus Snape için üzüldüğünü hissetti. Hermione Potter ciddiyetle başını salladı. "Tamam o zaman."

HP/HG/HP

Lily avucundaki küçük yara izine bakıp gülümseyerek, "Yemin şeyini yaptığımıza çok sevindim," dedi. Hermione gözlerini devirdi.

"Yeminli şey mi?" Tekrarladı. "Yeminli şey mi?"

Severus iki kız kardeşi arasında arabulucu olmaya çalışarak, "Mione, Lily'nin bu tür şeyleri bilmemesi üzülmek için bir neden değil," dedi. Sonra da bir deli gibi gülümsedi. *Kız Kardeşler* .

Üç kan kardeş en sevdikleri ağacın altında oturmuş, ders çalışıyor ve konuşuyorlardı, ama çoğunlukla sadece bağlı kardeşlerinin yanında olmaktan mutluydular. Hermione genç James ve Sirius'tan çok daha dikkatli davranıyordu, gelecekte hepsinden çok tehlikeli şeyler isteyebileceğini biliyordu. Yine de, hep birlikte olduklarında bir mutluluk, bir hoşnutluk duygusu vardı. Hermione kan kardeşine buyurgan bir bakış fırlattı.

"Mione?" diye sordu. Severus omuz silkti.

"bir çeşit kardeşçe bir şey, değil mi? Sana bir takma ad vermek?" Masumca sordu. Lily ve Hermione şeytani bir gülümsemeyi paylaştılar.

"Bu çok iyi, Sevvie-Wevvie-Poo," diye mırıldandılar ona. Adamın rengi soldu.

"Bu hiç de komik değil," dedi karanlık bir sesle. İki kız da ayağa kalktı ve 'Sevvie-Wevvie-Poo' diye bağırarak ve gülerек etrafında dans etti. Adam onlara ters ters baktı.

"Ah, Sevvie-Wevvie-Poo bize çok kızdı," dedi Hermione pişmanlıkla. Lily kıs kıs güldü.

"Zavallı Sevvie-Wevvie-Poo'yu çalışmalıyız," diye kabul etti. Kızlar birbirlerine baktılar, sırttılar ve sonra ona saldırdılar.

James ve Sirius, Remus'la birlikte göl kenarında gezinirken kızların Severus'a saldırdıklarını gördüler. Kahkaha çığlıkları açıkça duyulabiliyordu ve hem James hem de Sirius kaşlarını çatı. Hareket ettiler

Ağacın altındaki gruba doğru yöneldi ve bunun tam ölçekli bir gıdıklama savaşı olduğunu fark etti.

"Teslim mi oluyorsun?" diye bağırdı

Hermione. "Hayır!" Severus nefes nefese kaldı.

"Ee," dedi James.

"Size neler oluyor çocuklar?" Remus temkinli bir şekilde sordu. Severus oturdu, nefes nefese kalmıştı ve her iki kıza da birer kolunu dolamıştı. Hermione ve Lily ona sırtarak bakıyorlardı. James ve Sirius kaşlarını çattı.

"Hiçbir şey," dedi Lily ve Hermione aynı melek gibi seslerle, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. James kızgınlıkla homurdandı.

"Hermione," dedi sertçe. Hermione vahşi buklelerini yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı.

"James, Lily ve ben arkadaşımız Severus'la takılıyoruz. Bu senin için bir sorun mu?" Hermione'nin sesi buzve soğuktu; ela gözlerinde savaşçı bir parıltı vardı.

"Şey, hayır, sanırım değil," dedi yavaşça.

"Güzel. Hadi Severus, gidelim," Hermione ayağa kalktı ve parmaklarını Severus'unkilerle alenen birleştirdi. Lily de aynı şeyi onun diğer eliyle yaptı. İki kız da çenelerini eğip Severus'u da yanlarında sürükleyerek yürüdüler.

Yıl sonu geldiğinde, Hermione kendini başlangıçta olduğundan çok daha yaşlı hissetmekten alıkoyamadı. Yaşlı Hermione, Lucius Malfoy'un kararları hakkında fikir edinmesine yardımcı olmuştu. En başta bir Ölüm Yiyen olmak istememişti. Bu nedenle Yaşlı Hermione'nin zamanındaki seçimleri anlamlıydı. Gönülsüzce din değiştirmişti ve eylemlerinin çoğunu ailesinin güvenliği için duyduğu korku yönetiyordu. Severus ve Regulus'u düşündüğünde kalbi göğsünde sıkışıyordu. O zaten

Malfoy'la başarısız oldu. Onları kurtarabilecek miydi, yoksa yine başarısız mı olacaktı? Öyle olmamasını umuyordu. Sonuca çok fazla bağlıydı. James güvende olacaktı, olmak zorundaydı. Lily, kız kardeşi, o da güvende olacaktı. Hermione böyle bir risk altındayken başarısızlığı kabul edemezdi.

Yadigârlar

A/N: Bilin diye söylüyorum, aslında bir süredir bu hikaye üzerinde çalışıyorum, bu yüzden çok kısa bir süre içinde büyük güncellemeler aldınız. Aslında bu bölümleri yazmak biraz zamanımı alıyor çünkü diğer fanfiklerime göre biraz daha yoğun, biraz daha az kabarık ve eğlenceli. Bir de aklıma sürekli çılgınca fikirler geliyor ve bunları buraya nasıl sıkıştıracağımı bulmaya çalışıyorum ki en iyi şekilde eğlenebilelim.

Beşinci Yıl, Bölüm 1 / 4

Yaz 1975

İşler biraz daha karanlık, biraz daha tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Hermione'yi tedirgin eden fısıltılar vardı çünkü küçük söylentilerin ve yarım yamalak hatırladığı dedikodu parçacıklarının gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu. Güç kazanıyordu. Malfoy'a zaten sahipti. Severus'u bir yıl daha alamayacaktı, ondan sonra da Regulus'u bir yıl daha alamayacaktı. Hermione'nin zamanı tükeniyordu. Malfoy'un içine şüphe tohumları ekmeye çalışmıştı ama ailesine olan sadakati onu tartışmalara karşı dirençsiz kılıyordu. Severus... aralarındaki kan kardeşliği bağının her şeyi değiştirmiş olmasını umuyordu. Lily ve kendisinin yanındayken daha mutlu, daha açık görünüyordu. Regulus ona sempati duyuyordu. O sadece bir piyundu; herkes onu satranç tahtasında itip kakıyordu ve o bundan nefret ediyordu.

O yaz Potter Malikanesi sessizdi... biraz fazla sessiz. James, Sirius ve Peter'ın animagus büyüğü üzerinde çalıştıklarını biliyordu. Bunun beşinci yıllarında bir ara gerçekleştiğini biliyordu. Bu yıl olacaktı ama yanlarına gidip "Affedersiniz, hepiniz animagus oldunuz mu?" diyecek hali yoktu. İç çekti.

Hermione bir animagus olmayı düşünmüştü. Merlin bunun için zamanı ve deneyimi olduğunu biliyordu. Yararlı olacak mıydı? Herhangi bir amaca hizmet eder miydi? Sonunda bunun gerçekten de buna değebileceğine karar vermişti - özellikle de yaklaşan savaşta. O olacaktı

Kayıtsız tabii ki. Bakanlığın ait olmadığı yerlere burnunu sokmasını kesinlikle istemiyordu. Tek sorun, formunun bir dişi aslana dönüşmesiydi. Animagus formlarının en inceliklisi sayılmazdı. Küçük, sinsî bir şey olmasını umuyordu. Belki bir tür küçük kuş. Büyücüler ve cadılar baykuşlara dikkat ederdi ama diğerlerini görmezden gelme eğilimindeydiler. Derin bir iç çekti. Ormanda gerçekten eğlenemezdi bile. Aptalın teki bir ASLAN'ın serbestçe dolaştığı gerçeğinden korkmadan olmazdı. Belki Hogwarts'a döndüğünde Yasak Orman'da güzel bir koşuya çıkabilirdi.

"Hey Hermione," diye seslendi Sirius kütüphanenin kapısından. Hermione başını kaldırıp kapının pervazına yaslanmış olan yakışıklı çocuğa baktı. Saçlarını uzatmaya başlamıştı ve omuzlarına dökülüyordu. Gerçekten de kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı. Gri gözleri kapalıydı ve onu izliyordu. Son zamanlarda bunu yapmaya başlamıştı ve kız bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Merhaba, Sirius. Yardımcı olabilir miyim?" Merakla sordu. Omuz silkti.

"James'i bekliyorum. Baban onunla konuşmak istedi," diye açıkladı Sirius. Hermione başını salladı. Pelerini James'e babasının verdiğiine dair gizli bir şüphesi vardı. Elbette, Sirius'la evin içinde gizli gezintiler yapmak için pelerini babasının çalışma odasından gizlice çıkarmıştı ama bu, bir aile yadigârının en büyük oğula resmen geçişi olacaktı. Aptal gelenek.

"Biliyorum," dedi soğuk bir sesle, ela gözleri kızgınlıkla kısılmıştı. Sirius şaşkınlıkla ona göz kırptı. Hermione ona genellikle dostça davranırdı ama hiçbir zaman kaba ya da küstah olmamıştı. Her zaman James'in şemsiyesi altında olduğunu düşünmüştü ve son zamanlarda Hermione'nin onu sadece kendisi için sevdiğini ummuştu.

"Sirius!" James'in heyecanlı sesi koridordan seslendi. "Sirius, neredesin?"

Sirius rahatsız bir şekilde, "Ben gideyim o zaman," diye mırıldandı.

Hermione soğuk bir sesle, "Sen sadece bunu yap," dedi.

"Hermione," dedi Sirius tereddütle, gri gözlerinde endişe vardı. "Ben bir şey mi yaptım?"

Hermione öfkeli bir iç çekişle, "Hayır," dedi. "Hayır, sen değilsin. Özür dilerim. Ben sadece... bu hiç adil değil!"

"Adil olmayan ne?" James kapı aralığından, Sirius'tan Hermione'ye bakarak sordu. Hermione kardeşine hırladı ve onu iterek geçti. Merdivenlerden yukarıya kadar tepinerek çıktı ki annesi buna çok kızardı çünkü kadınlar tepinmezdi. Bu Hermione'yi daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı çünkü erkeklerin tepinmesi kimsenin umurunda değildi. Çocuklar birbirlerine baktılar ve sonra omuz silktiler.

"Bu ne o zaman James?" Sirius diğer çocuğun kollarındaki paketi işaret etti. James gözleri parlayarak gülümsedi ve Sirius'u odasına doğru sürükledi.

HP/HG/HP

"Hermione, hayatım, bir sorun mu var?" Dorea Black kızının odasında kararsızca duruyordu. Genç kız annesine ters ters baktı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını ovuşturdu.

"Hayır." Hermione sessizce konuştu.

Dorea nazikçe, "Canım, sanırım ikimiz de bir şeylerin ters gittiğini biliyoruz," dedi.

Hermione acı bir sesle, "Ben erkek değilim," dedi, annesine bakmayı reddederek. Dorea hafifçe irkildi.

"Neden erkek olmak istiyorsun ki?" Dorea şaşkınlıkla sordu. Hermione hıçkırdı.

"Aile alıyorlar. Tüm güç ve kontrol onlarda olacak," dedi sesini hâlâ burukluk kaplıyordu. "Ve... belki o zaman James beni daha çok sever. Ve belki babam da."

"Oh, Hermione. Baban ve ağabeyin senin ayı astığını düşünüyor. Seni neredeyse her şeyden çok seviyorlar. James'in pelerini almış olması babanın seni sevmediği anlamına ," dedi Dorea kararlılıkla.

Hermione güzel yüzünü kaşlarını çatarak, "Hımm," dedi.

"Sana sadece kızlara verilen özel bir yadigâr olduğunu söylesem ne dersin?" Annesi bir eliyle kızının dağınık saçlarını okşayarak nazikçe sordu. Hermione başını kaldırıp annesine baktı, yüz hatlarında belirgin bir şaşkınlık vardı.

"Gerçekten mi?" Hermione kuşkuyla sordu. Dorea gülümsedi.

"Gerçekten mi?" Annesi kararlı bir şekilde söyledi. Elini kaldırdı ve Hermione Potter'ın annesinin her zaman taktığını hatırladığı bir kolyeyi çözdü. Her zaman. Kolyeyi Hermione'nin boynuna yerleştirdi ve yerine oturttu. Hermione uzandı ve saygılı parmaklarıyla kolyeye dokundu.

Hermione kolyeyi incelerken, "Çok güzel," dedi usulca. Ortasında büyük bir yakut bulunan zarif bir altın telkari kolyeydi. Hermione yakutun içine bir aslanın oyulmuş olduğunu fark etti. Hafifçe soludu ve gözlerini annesine dikti.

"Aile efsanesi bunun en eski atalarınızdan birine verilen bir hediye olduğunu söylüyor. Onun inanılmaz bir kadın, çağının en parlak cadısı olduğu söylenir." Dorea yumuşak bir sesle söyledi. Hermione biraz kızardı, kendisini tanımlamak için kullanılan bu ifadeyi duymaya o kadar alışmıştı ki.

"Gryffindor yadigârı gibi görünüyor," dedi Hermione yavaşça, minik aslanı incelerken.

"Çünkü öyle," dedi Dorea hafif bir kahkaha atarak. "Ne de olsa biz gerçek Gryffindor'larız."

"Ama," Hermione dudağını ısırdı. Dorea kızının saçlarını okşadı ve alnına hafif bir öpücük kondurdu.

"Tremble'la olan derslerini hatırlıyorsun, değil mi canım? Hepimiz bir dereceye kadar akraba evliliğiyiz. Godric'in torunlarından biri bir Peverell ile evlendi. Bu kolye Horatio'nun evlilik hediyesiydi. Peverell'den Gloswinda Gryffindor'a. Taşıyanı koruyan bazı özelliklere sahip olduğu söyleniyor." Dorea açıkladı. Hermione kolyeye baktı ve sonra başını kaldırıp annesine baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesinde hayranlık vardı. Annesi gülümsedi.

"Unutma, asla . zaman takmalısın," dedi Dorea kararlı bir şekilde ve kızının buklelerini düzeltti.

HP/HG/HP

Eylül 1975

"Sev! Lils!" Hermione çığlık attı ve kardeşi James'in kaşlarını çatarak onu takip etmesine neden oldu.

"O yağlı herifle de arkadaş olmak zorunda mı?" James nefesinin altında mırıldandı.

"James Potter!" Dorea'nın sesi şaşkın ve biraz da öfkeliydi. Sirius ve James şaşkınlıkla ona döndüler.

"Anne?" James'in kafası karışmıştı. Ne yapmıştı ki?

"Biliyor musun, kız kardeşinle birazcık da olsa ilgilenebileceğini düşünmek isterdim," sesi kınayıcıydı. "Bütün yaz her Noel tatilinde görmezden gelinmenin onun için ne kadar zor olduğunu hiç düşündün mü? Bence birkaç arkadaşının olması harika bir şey. Belki de birlikte olmak isteyeceğin biri değildir ve bu senin için sorun değil. Senin bir sürü arkadaşın var. Hermione için yapabileceğin en az şey, onun değer verdiği kişilere karşı nazik olmak."

"Ama anne," James söyleyecek bir şey bulamadı. Sirius'la birlikte göle ya da ormana gittiklerinde Hermione'nin neler hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Sirius'un yüzündeki hafif kederli ifadeye bakılırsa, o da düşünmemişti. Annesi ona sert bir bakış attıktan sonra Hermione'nin yanına gitti.

"Hermione, canım?" Dorea hafifçe seslendi, Hermione döndü ve annesine gülümsedi. "Lütfen beni arkadaşlarıyla tanıştırır mısın?"

"Elbette anne. Bu Lily Evans, benimle birlikte Gryffindor'da. Bu Severus Snape, o da Slytherin'de." Hermione arkadaşlarının her birine eliyle işaret etti. "Bu benim annem, Dorea Potter."

Lily tatlı bir gülümsemeye, "Memnun oldum Bayan Potter," dedi kibarca. Severus çok gergin görünüyordu ve sarsak bir selam verdi.

Dorea her iki gence de nazıkçe gülümseyerek, "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Umarım yakında Potter Malikânesi'nde görüşürüz."

"Tamam, gitmeliyiz anne. Seni seviyorum," Hermione annesini yanağından öptü ve arkadaşlarını da trene sürükledi.

"Güle güle, tatlım! Seni seviyorum!" Dorea, utanç içinde kızaran ve arkadaşlarını sürükleyerek bir kompartımana giren kızının ardından seslendi.

"Merlin'in bademcikleri!" Hermione utanç içinde başını ellerinin arasına alarak inledi.

Lily sinsi bir gülümsemeye, "Bence çok tatlı," dedi.

Severus üzgün bir ifadeyle, "Keşke annem de bana böyle davransaydı," dedi pencereden dışarı bakarak. Sonra ne söylediğinin farkına varır gibi oldu ve yüzü çirkin bir kırmızı renge büründü. Hem Hermione hem de Lily gidip onun iki yanına oturdular ve kompartımanlarındaki bankta ona sarıldılar.

Hermione Severus'a bakmaya cesaret edemeyerek, "Noel için Potter Malikânesi'ne gelmek isteyip istemediğini sormam gerekiyor," diye dikkatle sordu. Severus ev hayatı konusunda çok alıngandı, neredeyse Sirius kadar kötü, bu yüzden genellikle bu konuda konuşmaktan ya da onu rahatsız etmekten kaçınmaya çalışırdı.

"Ben de çok isterim," dedi Lily sırtarak. "Annemle babama sormam gerekecek ama sorun edeceklerini sanmıyorum. Potter Malikânesi mi? Ailen lord ya da leydi gibi bir şey mi?"

"Pek düşündüğünüz gibi değil. Teknik olarak, eski ve soylu Potter hanesinin bir üyesiyim, ama muggle soyluları gibi soylu demek istemiyorlar. Bir malikânede yaşıyoruz ve ailemiz gerçekten çok eski ve büyüclük dünyasının çoğu tarafından saygı duyulan bir aile, ama unvan bahşedecek bir kral ya da kraliçe yok," dedi Hermione kesin bir ifadeyle.

Lily başını salladı, bakışları Hermione'nin seyahat cüppesinin ipeğine kaydı.

Severus karanlık bir sesle, "Ben de isterdim, annem orada olmadığım için Tanrı'ya şükredecek," dedi. Hermione'nin eli bir an için onun kolunda sıkıştı.

"Hey, Sev'le bu yaz ne yaptık biliyor musun?" Lily konuyu değiştirmek için parlak bir tavırla sordu. Severus'un çenesi hafifçe açıldı ve gözleri yumuşadı. Hermione oturduğu yerde sıçradı.

"Hayır, ne?"

HP/HG/HP

"Sence bu onu gerçekten o kadar rahatsız ediyor mudur?" James tren kompartımanında sessizce sordu.

"Kimi rahatsız eden ne?" Remus kitabından başını kaldırarak merakla sordu.

"Hermione," diye mırıldandı Sirius Remus'a.

"Hermione'yi üzecek bir şey mi yaptın?" Remus şok olmuş bir sesle sordu. James Hermione'yi çok severdi. Ona ne kadar değer verdiği ortadaydı ama kimse kız kardeşine ne kadar düşkün olduğu konusunda onunla dalga geçmeye cesaret edemiyordu. Remus, arkadaşının Hermione'yi incitecek bir şey yapmadan önce kendi dudaklarının üzerinde yürüyeceğine yemin edebilirdi.

"Hayır! Belki. Şey, evet, sanırım," dedi James kararsızca.

"Bayan P, Severus'tan şikâyet ettiğimiz için ikimizi de azarladı," dedi Sirius kısık bir sesle, James'in gözlerinden kaçarak.

"Annem, Sirius ve ben onu görmezden geldiğimiz için onunla arkadaş olacak birinin olmasının güzel olduğunu söyledi," dedi James üzüntüyle.

Remus nazikçe, "Aslında yazları bir süreliğine buradaydım ve sanırım aynı ," dedi. "Sizler kalkıp kapıdan çıkıyorsunuz ve hava kararana kadar geri dönmüyorsunuz. Beni de yanınıza aldınız ama Hermione'nin biraz üzgün görüldüğünü söyleyebilirim."

James başını ellerinin arasına alarak, "Ben berbat bir ağabeyim," diye mırıldandı.

HP/HG/HP

Ay yeni doğmuştu, bu yüzden Hogwarts'ın arazisi kadifemsi bir siyahlıkla kaplıydı. Hermione koştu, koştu, patilerinin yere değdiği aralıklarla sanki uçuyormuş gibi hissetti. Bu özgürlük ve güç hissini seviyordu ve koşarken mırıldanıyordu. Çocukların henüz animagi olmadığından oldukça emindi. Birbirlerine saçma sapan lakaplar takmamışlardı ya da o böyle bir şey yaptıklarını duymamıştı. Haritanın zaten onlarda olduğunu biliyordu, peki bu tam olarak nasıl işliyordu? Belki de gelecekteki formlarını zaten biliyorlardı. İmgelem görevi size formunuzu gösteriyordu, bunu doğrulayabilirdi. Özel olduğunu kanıtlamak için ortak alanda atıp tutacağı aptalca bir lakaba kesinlikle ihtiyacı yoktu. Homurdandı, sesi bir aslanın burnunu çekmesine benziyordu.

Başını salladı ve koşmaya devam etti. Kimse bunu onun için mahvedemeyecekti, hiç kimse.

HP/HG/HP

"Hermione?"

Hermione aniden doğruldu, dağınık bukleleri daha da dağınık görünüyordu, ela gözleri hızla kırpışıyor, dolgun dudakları . Gömleğinin düğmeleri hafifçe açıktı ve kravatı boynunda gevşek duruyordu. Eteği hafifçe yukarı kalkmış, kalçalarının krem rengi genişliğini ortaya çıkarmıştı. Uykulu gözlerle kendisini uyandıran kişiye baktı.

"Sirius?" Bir kedi gibi gerindi ve sonra nazikçe esnedi. Sirius'un, göğüslerinin tişörtüne yapışmasını izlerken gözlerinin karardığını ya da yanaklarının hafifçe kızardığını fark etmedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Yakışıklı yüzünde endişeli bir ifadeyle sordu. Hermione ortak salonda etrafına bakındı ve sonra tekrar Sirius'a baktı.

"Neden ortak salonda olamıyorum?" diye merakla sordu.

"Yapabilirsin elbette, sadece saat sabahın dördü," diye açıkladı nazikçe.

Hermione kaşlarını çatarak ona baktı, ela gözleri kısılmıştı. Cüppesini giymişti, ama cüppesi atılmış ve dağılmış gibiydi. Normalde mükemmel olan saçları dağılmış, dudakları morarmış ve dolgun görünüyordu... OH! Kötü resimler! Oh, kötü, kötü, KÖTÜ resimler kafasının içindeydi! Hermione bir gıcirtıyla ayağa fırladı ve kız yatakhanesinin merdivenlerini neredeyse sessizce koşarak çıktı. Düşünceli bir kaş çatmayla Hermione'nin arkasından baktı, omuz silkti ve sonra kendi yatağına .

O gece uyku gelmeyi reddetti. Orada yatıp karanlığa baktı çünkü gözlerini kapatamıyordu. Her yaptığında *onu* kızlarla bir şeyler yaparken görebiliyordu. Geçmişteki bilgileri tüm boşlukları kolayca dolduruyordu ve tüm olası şeyler onu dehşete düşürüyordu.

permütasyonlar. Yüce Merlin'in Annesi, bunların bazıları nasıl mümkün olabildi?

Güven bana tatlım, doğru partner ya da partnerler ve biraz sihirle neredeyse her şey mümkündür.

Ortaklar mı?

Evet, ortaklar. Weasley ikizlerini hatırlıyorsun, . Merlin onları kutsasın.

Oh...Circe. Bunlar kırmızı başlı çocuklar mı? Oh...oh, Tanrım.

Her neyse, Harry'ye anlatacak komik bir hikaye olmaz mıydı? "Vaftiz babanın bekaretini kaybettiği geceyi hatırlıyorum. Hee hee. Muhtemelen balkabağı suyunu Büyük Salon'a tükürür ve orada ölürdü.

Oh, hayır. Hiç kimseyle böyle bir konuşma yapmamam gerektiğini düşünüyorum. En azından müstakbel yeğenimle.

Öyle, değil mi? Bunu unutup duruyorum. Üzgünüm tatlım, o benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Bu muhtemelen onunla dalga geçeceğim türden bir şey. Bu tür şakalar için yeterince büyüdüğümüzde.

On beş değil o zaman?

Ee, hayır. Üzgünüm, bunu da unutup duruyorum. Bazen her şey birbirine karışıyor, bilirsiniz.

Keşke bazıları birbirine karışsa. Şu anda.

Biliyor musun, sanırım bu onun animagusunu daha anlamlı kılıyor. Köpek olmadan önce bir köpekti.

Kafamın içinde böyle kıs kıs gülebilmen çok garip. Özür

dilerim. Sirius'u düşünüp duruyorum.

Ltffen, dur. Ltffen. Kafamın içini kırbalatmam gerekecek.

HP/HG/HP

Haftalar geçtikçe Hermione kendini, Yaşlı Hermione'nin sapkın samalıklarının gerçekliğini karanlık bir şekilde düşünürken buldu. Sirius Black bir köpekti, iğrenç, kendini beğenmiş, okuldaki kendisi hariç tüm kadınlarla flört eden bir köpek. Merlin aşkına, Madam Pomfrey ve Profesör McGonagal ile flört ediyordu! Slytherin kızlarıyla flört etti! Jamie'nin ilgi odağı olan Lily ile bile çılgınca flört etti. Ama onunla değıl. Asla onunla değıl.

Bu acıttı. Gerçekten, gerçekten. O Slytherin kızlarından bazıları trolleri zarif ve narin gösteriyordu. Hayır, onun yanında bu korkunç ocuk tatlı, nazik ve saygılı olmaktan başıka bir şey değıldi. Onu yumruklamak istedi.

Hermione Potter zarif ve narindi. Minyon, kıvrımlı ve mükemmel kemiklere sahipti. Bir yetiştikin olsaydınız, sadece bir ya da iki yıl içinde inanılmaz bir güzelliğe dnseceğini görmek kolaydı. Şu anda oldukça güzeldi. Sadece güzel değıl, aynı zamanda kltrlyd de. Piyano alabiliyor, şarkı söyleyebiliyor, dans edebiliyor, konuşıbiliyordu. Birkaç dil biliyor, manzara resimleri yapıyor, iğne oyası işıliyor, Potter Malikanesi gibi bir malikaneyi ev elflerinin yardımıyla yönetiyor, evde ailesinin dizlerinin dibinde ğrendiğı birkaç büyüyü biliyordu. Kültürlü, kibar, safkan cadıların timsaliydi. Slytherin türünden bir safkan değıldi. Ancak, asıl mesele onun bir hanımefendi olarak yetiştirilmiş olmasıydı. Ailesi yaşılydı, geç yaşıta ocuk sahibi olmuşlardı. İkiizleri olduğı için çok mutlu olmuşlar, çok sevinmişlerdi çünkü bu onların ocuk sahibi olmak için son şanslarıydı. Genç bir hanımefendinin toplum içinde nasıl davranması gerektiğı konusunda çok katı görüşleri vardı. Görünüşe göre Sirius Black onun gibi biriyle hiçbir şey yapmak istemiyordu ya da belki de sadece onunla çünkü onunla aynı geçmişe sahip pek çok kızla flört ediyor ve alay ediyordu. Sirius Black'in sırttan güzel yüzüne bir tane yapıştırmak için can atıyordu.

Sonuç olarak Hermione, hava onu içeriye girmeye zorlayana kadar ağacının altında çok zaman geçirdi. Regulus bazen gelip onunla otururdu. Her şey ve her şey hakkında konuşurlardı. Parlak bir zekâsı vardı ve Severus'un bu genç çocukla neden geçici bir arkadaşlık (Slytherin'lerde bu daha çok dostça bir tanışıklık/olası müttefiklik gibi bir şeydi) kurduğunu anlayabiliyordu. Onu yetiştirmek için umutsuzca çabalıyordu. Sonunda Voldemort'a ihanet edecekti. Voldemort'un gerçekte ne yaptığını anlayacak ve onu durdurmaya çalışacaktı. Bu da onu Hermione için bir tür kahraman yapıyordu. Farkında olmadan ona büyük bir saygı ve nezaketle davranıyordu. Her zaman onu dinler ve fikirlerini dikkate alırdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bir gün merakla sordu. Hermione başını kaldırdı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Siyah bukleleri bir omzunun üzerinden dökölüyordu ve Regulus onun çok sevimli göründüğünü düşündü.

"Neyi neden yapıyorum?" diye sordu ona.

"Ne zaman fikrimi , kabul ediyorsun. Konu ne olursa olsun. Herkesle tartışıyorsun. Unutma, ben de Büyük Salon'da yiyorum. I Kardeşinin üzerine bir sürahi balkabağı suyu döktüğünü ve ona aptalın teki olduğunu söylediğini gördüm." Regulus onunla alay etti. Hermione oflayıp pufladı.

"Evet, ."

"Evet, ama bunu bana hiç yapmıyorsun. Neden?" Regulus onu sıkıştırdı. Hermione düşünmek için gözlerini kapattı. Birdenbire, dudakları geçici bir süre için onunkilere değdi. Hermione bir şaşkınlık çığlığıyla geri çekildi ve Regulus öfkeyle kızardı. Daha da kötüsü, James, Sirius, Remus ve Peter göl kenarında yürüyorlardı ve ağabeyinin yüzündeki ifadeye bakılırsa öpüşmeyi kesinlikle görmüşlerdi.

"Oh, hayır," diye fısıldadı. Regulus'un yüzü sertleşti ve soldu.

"Özür dilerim," diye söze başladı ama Hermione gözlerini devirerek ona baktı.

"Hayır, seni aptal çocuk, benim kardeşim, senin kardeşin ve Remus," diye tısladı ona. Peter'ı dahil etmemişti. Onun adını yüksek sesle söylemek onu hâlâ rahatsız ediyordu. Peter'ın gözleri büyüdü.

"Oh, hayır," diye mırıldandı, yüzü

kızarmıştı. "Ben de öyle dedim," diye

tısladı ona.

"Hermione," James'in sesi ipeksi yumuşaklıkta ve tehlikeli derecede sakindi. Hermione endişeyle gülümsedi ve kendini ağabeyi ile Regulus'un arasına yerleştirdi.

"Jamie," diye uyarmaya başladı. "Sen hiçbir şey görmedin. Regulus'u rahat bırak."

"Ben bir şey görmedim mi? O zaman dudakları seninkilere çarpmamıştır herhalde?" James sinirli bir şekilde tersledi. Hermione gözlerini devirdi.

"Tabii ki hayır, Regulus bundan çok daha beceriklidir," diye öfkeyle tersledi. James şaşkınlıkla ona baktı. Sirius sanki canlı bir kurbağa yutmuş gibi .

"Finesse?" James homurdandı. "Onda *incelik* mi var?"

"Evet, Jamie. Beceri ya da yetenek demek," diye tersledi Hermione. Gözleri irileşti ve bir eliyle ağzını kapattı. Yaşlı Hermione'nin, Hermione Potter'ın bir cadı manastırına gönderilmeden önce çenesini kapatması gerekiyordu.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı James, Hermione'nin kardeşinden ve kendi kardeşinden aldığı bakışlar altında rahatsız görünen genç çocuğa.

"Sirius Black yüzündeki o ifadeyi hemen sil," diye tısladı Hermione, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Adam ona ters ters baktı, o da ona ters ters baktı.

" Sabahın dördünde, annem ağzımı yıkayacakmış gibi... zıplaya avluya girmiyorum, ama ne yaptığımı çok iyi biliyorsunuz.

demek istiyorsun," diye hırladı ona. Arkadaşları ona ilgiyle baktı ve o da kızardı.

"Hermione, Sirius hakkında konuşmuyoruz, senin hakkında konuşuyoruz," dedi James kaşlarını çatarak. Bu iş hiç de planladığı gibi gitmiyordu.

"Ha!" diye haykırdı Hermione, öfkeden titreyerek. "Çifte standartlarınla beni hasta ediyorsun. Sen bakire misin, Jamie? Öyle misin?"

"Hermione, bunun hakkında konuşmamız gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldandı James utançtan yüzü kızarıırken.

"Bu okulda aptal bir çocukla çıktım. Bir tane. O da tam bir beyefendi," diye tısladı Hermione ağabeyinin yüzüne. Şiddetle Regulus'u işaret etti. "Ufacık tefecik bir öpücük beni ya da onu ahlaksız sapıklar yapmaz. Eğer bu okuldaki sapıkları ya da ahlaki değerlere sahip olmayan insanları işaret etmek istiyorsan endüstriyel güç sıkılaştırma sonra lanet banyo odasına git ve lanet aynaya bak! Gel, Regulus."

Hermione Slytherinli çocuğu elinden tuttu ve neredeyse onu şatoya kadar sürükledi. öfkeyle omzunun üzerinden salladı ve tüm okul kitapları düzgünce toparlanıp itaatkâr bir şekilde arkasından süzüldü.

"Bu sözsüz müydü?" James sesinde hayretle sordu. Remus kaşlarını çattı.

"Belki de öyleydi," diye mırıldandı usulca.

HP/HG/HP

Hermione yatağında uzanmış, duvara bakıyordu. Lily oturdu ve onu dürttü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Arkadaşı ve kan kardeşi sessizce sordu. Hermione hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla homurdandı.

"Yürüyen her şeyi beceren bir tür ahlaksız nemfoman olduğum kısım mı? Yoksa şimdi bana aşık olduğunu düşünen çok tatlı bir 4. sınıf öğrencisine sahip olduğum kısım mı?" Hermione iç çekerek sordu. Lily homurdandı.

"Sanırım ahlaksız nemfoman kısmını fark ederdim," dedi Lily kıkırdamadan ve kendisiyle gurur duyuyordu.

Hermione sert bir sesle, "Sen öyle ," diye mırıldandı. "Saklamak biraz zor olurdu, değil mi? Siz kızlar sürekli kırbaçlarıma ve kürklü kelepçelerime takılır, yanlışlıkla unuttuğum kayganlaştırıcıya basıp durursunuz."

"Ne... ne?" Lily kocaman gözlerle sordu. Hermione gözlerini kapadı. Bazen bilmen gerekenden çok daha fazlasını bilmek berbat bir şeydi.

"Boş . Regulus konusunda ne yapacağım ben?" Hermione sızlandı. Lily şaşkınlıkla irkildi. Hermione hiç sızlanmazdı. Bu durum tahmin ettiğinden de kötüydü.

"Emin değilim. Belki Severus'a sormalıyız?"

Hermione, "Oh harika, onu da şüphesiz seviştığım erkeklerin giderek büyüyen listesine ekleyelim," diye homurdandı.

"Tamam. Onunla konuşacağım ve bir yerde buluşabiliriz," diye söz verdi Lily. "En kısa zamanda, sanırım."

Hermione gözlerini kapatarak, "Her neyse," diye mırıldandı.

Birlikte Şaka Yapan Aile

Herboloji Hermione'nin en sevdiği derslerden biri değildi ve bu yüzden sınıfa giderken zaten biraz sinirliydi. Profesör Root bugünkü dersin Yasak Orman'ın eteklerinde yapılmasına karar vermişti. Sadece yabani olarak yetişen ve evcil yetiştiriciliği reddeden bazı bitkiler vardı. Bugünün daha ziyade bir çöpçü avı gibi olması gerekiyordu. Her birine sadece yabani olarak üretilen ve ormanın serin ılıman bölgesinde yetişebilecek olası bitkilerin bir listesi verildi. Herboloji dersini Slytherin'le paylaşıyorlardı, bu yüzden Lily ve Hermione ders sırasında Severus'a yaklaştırmaya çalışacaklardı. Kızlar diğer grupları endişeyle izlediler. Slytherinli oğlanlardan birkaçı onlara doğru sinsi bakışlar fırlatmıştı. Hermione oğlanların (James, Sirius, Remus ve Peter) kendisine ve Lily'ye oldukça yakın durduklarını fark etti ve sinirlenerek homurdandı.

"Ne?" Lily merakla ona baktı.

"Onlar. Etrafta takılıyorlar," diye yanıtladı Hermione kardeşine kara bir bakış atarak. Lily hemen anladı.

"Şey... Ben gidebilirim. Bizi tamamen görememeleri için biraz içeri gireriz, sonra da gizlice Sev'in olduğu yere giderim." Lily sırtını çocuklara dönerek mırıldandı. Hermione omuz silkti.

"Sanırım bunu yapmak zorundayız," diye mırıldandı.

Başkalarının bir şeyler yapmasını beklemek Hermione'nin (her ikisinin de) pek umursadığı bir şey değildi. Çöpçü avını tek başına yapmaya çalıştı ve ağabeyi ile onun sinir bozucu arkadaşlarının çizgisinin biraz dışında kalmaya özen gösterdi. Sirius'un diğer tarafta birkaç kızla flört ettiğine kulak misafiri oldu ve sinirlenerek gözlerini devirdi. *Dürüst olmak gerekirse!* Elleri rahatsız edici bir şekilde karıncalanırken kıkırdamalar sinirlerini bozuyordu. Nefes nefese kaldı ve kaşlarını çatarak eline baktı. Anlayış onu doldurdu

ve hiç düşünmeden animagus formuna geçti. Öfke dolu bir hırıltıyla ormana doğru yola ıktı.

"Ee, ocuklar, bunu duydunuz mu?" Remus kaşlarını çatarak ve başını eğerek sordu. Diğerleri kafa karışıklığı içinde başlarını salladılar.

"Hermione ve Lily nerede?" James kaşlarını çatarak sordu. Remus'un rengi soldu ve kızları en son gördükleri yere doğru yola koyuldu. Diğer ocuklar soru sormadan onu takip ettiler.

Orman patilerinin altında bulanıklaştı ve hedefine çabucak ulaştı. Lily iki Slytherinli ocuk tarafından tutuluyordu ve ona bir asa doğrultan başka bir ocuk daha vardı. Kıyafetleri dağınık ve yırtık görünüyordu. Hermione'nin boğazından bir hırıltı daha koptu ve elinde asa olan çocuğa doğru koştu. ocuk yana düştü ve Hermione onun gl çenesiyle yakalayıp kırdı. Sonra diğer iki çocuğa döndü ve tekrar hırladı. Çeneleri düşük bir şekilde ona bakıyorlardı ve içlerinden biri altına işemişti. Korkaklar kaçtı ve aptal arkadaşları da onları takip etti. Lily titriyordu, büyük olasılıkla şoktandı. Hermione ona mırıldandı ve başıyla kalçasına vurdu. Lily nefes nefese kalıp ağlamaya başladı. Dizlerinin zerine çöktü ve oturdu. Hermione kaba, hışırtılı diliyle Lily'nin yüzünü yalamaya ve burnuyla Lily'nin burnunu çekmeye başladı. Lily sonunda kollarını Hermione'nin boynuna doladı ve ona sarıldı. Kardeşini yatıştırmak için olabildiğince yüksek sesle mırıldandı.

"Merlin'in Topları!" Sirius boğuk bir sesle konuştı.

"Lily, buraya gel!" James ısrarla seslendi. Dişi aslan başını çocuklara çevirdi ve belirgin bir homurtu çıkardı. Sonra dikkatini tekrar Lily'ye çevirdi ve ona tekrar kafa attı.

"Hayır," dedi Lily yüzünü tekrar dişi aslanın krkne gömerek kararlılıkla. "O beni kurtardı. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Hermione nerede?" James kız kardeşini bulmak için etrafına bakınarak sordu. Lily'nin rengi soldu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ayrılmıştık."

"Ne oldu?" Remus Lily'ye yaklaşmaya çalışarak nazikçe sordu. Dişi aslan altın gözleriyle ona baktı ve sonra Lily'ye baktı.

Lily hıçkıra hıçkıra ağlayarak, " yok," dedi. "Onlar iyi."

"Ona zarar vermeyeceğimize söz veriyoruz," diye yemin etti James, yüzü solgundu. Dişi aslan bunu düşünüyor gibiydi. Oturmak için hafifçe geri çekildi ve çok ama çok keskin dişlerini göstererek esnedi.

Peter endişeyle, "Sanırım bu sözü tutmamız gerektiğini söylüyor," diye gözlemledi.

"Ne oldu?" Sirius tek dizinin üzerine çöküp Lily'nin solgun yüzüne bakarak nazikçe sordu.

"O... O Slytherin'di..." Lily başladı ve alçak bir hırıltıyla desteklendi. Çocuklar dişi aslana baktı.

"Sen de onları sevmiyorsun, ha?" Sirius sırtarak sordu. Dişi aslan Lily'nin yüzünü bir kez daha yaladı ve sonra ayağa kalktı. Bir süre hepsine baktı ve sonra ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu.

Remus düşüneli bir ifadeyle, "Yasak Orman'da bir dişi aslan olduğunu bilmiyordum," dedi.

Lily biraz dengesiz bir şekilde, "Ben özellikle memnunum," dedi. James hemen ona destek olmak için yanına geldi.

"Hermione nerede?" James yüzünde endişeli bir ifadeyle tekrar sordu.

"Ben... Emin değilim," dedi Lily aynı endişeyle kaşlarını çatarak. "Altın trillium arıyordum..."

"Lily?" Hermione'nin paniğe kapılmış sesi biraz uzaktan duyulabiliyordu.
"Lily, hadi ama, neredesin?"

Bu sözler Lily'yi rahatlattı ve neredeyse James'in kollarına yığılacaktı. James onu nazikçe kaldırdı ve dikkatlice taşıdı. Kız kardeşinin sesine doğru. Hermione Lily'yi James'in kollarında görünce dehşetle irkildi ve kendini Lily'nin üzerine attı.

"Ah Lily! Ne oldu sana böyle?" Hermione perişan bir halde sordu.
"Ayrılmayı asla kabul etmemeliydim, bunların hepsi benim suçum."

"Hayır! Hayır!" Lily itiraz etti, James onu dikkatlice yere bırakana kadar kollarında bir saniye . Her iki kız da başlarını birbirine yaklaştırdı ve birbirleriyle o kadar sessiz konuşmaya başladılar ki Remus söylenenlerin sadece bir kısmını alabildi.

"Onunla konuşabildin mi?" Hermione'nin fısıldadığını duyar gibi oldu ve Lily'nin başını hafifçe salladığını gördü

Sonra Remus, Hermione'nin Protean Büyüsü hakkında bir şeyler fısıldamaya başladığına yemin edebilirdi ama bu doğru olamazdı çünkü bu NEWT seviyesinde bir büyü idi. Hermione'nin kendisine baktığını ve hafifçe kaşlarını çattığını düşündü ve sonra başka bir şey fısıldadı ve duyduğu tek şey hassas işitme duyusunu rahatsız eden hafif bir vızıltı sesiydi. Sinirle başını ovuşturdu ve kızlardan uzaklaştı. Kızlar, etraflarında gevşek bir şeref kıtası oluşturan oğlanlarla birlikte Bitki Bilimi grubuna doğru geri döndüler.

HP/HG/HP

Hermione ve Lily, Severus'a rastlama umuduyla kütüphaneye uğramaya başladılar. Kızlar genellikle Remus'un sessiz arkadaşlığını memnuniyetle karşılardı ama ondan biraz uzak durmaya başladılar ve bu onu çok üzdü. Hermione ve Lily'yi kibar, nazik ve sevecen oldukları ve her iki kız da algılanan herhangi bir adaletsizlik için dişe diş mücadele edebilecekleri için seviyordu. Remus bazen Hermione'nin onun ne olduğunu *bildiği* ve yine de ondan hoşlandığı gibi garip bir hisse kapılıyordu. Bu hissi görmezden geldi çünkü çok mantıksızdı. Onları arkadaş olarak görüyordu, eğer

Çapulcu arkadaşları kadar yakın değillerdi. Kızlar da inanılmaz derecede zekiydi ve üstün büyü bilgileriyle ya da bazen onlarla yaptığı rastgele bir konuşmayla istemeden de olsa çapulcuların şaka yapmasına yardımcı oluyorlardı. Remus, Hermione'nin bilgisinin ne için kullanıldığını bildiğinden ve eğlendiğinden oldukça emindi. Lily kesinlikle eğlenmiyordu. Hermione bir gün aniden onu aradığında içine mutluluk yayıldı ve utangaç bir şekilde ona gülümsedi.

"Remus, sen benim arkadaşımsın, değil mi?" Hermione Ekim ayında bir öğleden sonra kütüphanede ona dikkatle sordu.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," diye cevap verdi biraz sertçe. Kendisinden uzak durulması onu on beş yaşındaki bir çocuğun itiraf etmek isteyebileceğinden daha fazla incitmişti. Hermione onu anlıyor gibiydi çünkü onun ellerinden birini kendi eliyle tuttu.

"Seni arkadaşım olarak görüyorum," dedi kararlılıkla. Başını salladı ve kulakları pembeleşti.

"Tamam." Sessizce kabul etti.

"Kardeşimden bir sır saklayabilir misin?" Hermione kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Remus da kaşlarını çattı.

"Ah, Hermione," diye başladı kararsızca. Hermione bir an için onu izledi ve orada bir tür anlayış titreşti.

"Hayır, hayır bu senin için adil olmaz, değil mi? Tamam o zaman, bunu zor yoldan yapmak zorundayım. Neyse, boş ver o zaman." Hermione vurgulamak için başını sallayarak kararlı bir şekilde söyledi. Gitmek için aniden ayağa kalktı ama kütüphaneden çıkarken eğilip Remus'un yanağına bir öpücük kondurdu. Remus kızardı. Dolunay yeterince yakın olduğu için Hermione'nin kararlılığının, lavantanın temiz kokusunun ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şeyin kokusunu alabiliyordu.

HP/HG/HP

"Söylentiye göre Amos Diggory seninle Hogsmeade'e gitmek istiyormuş," diye fısıldadı Lily elinin arkasından. Kızlar Gryffindor masasında oturmuş kahvaltı ediyorlardı.

Hermione kendi kendine, "Eğer Cedric'e benziyorsa, isterim," diye mırıldandı.

"Ne?" Lily gözlerini dikmiş arkadaşına bakıyordu. Hermione başını kaldırdı ve hafifçe kızardı.

"Oh! Um, onu mi?" Hermione merakla sordu. Lily onu dürttü ve tıpkı Cedric Diggory'ye benzeyen bir çocuğu işaret etti.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım öyle olabilir," dedi. Lily kıkırdadı.

"Kim ne yapabilir?" James kahvaltıya otururken sordu, arkadaşları da hemen arkasındaydı.

Hermione masumca, "Yok bir şey," dedi ve balkabağı suyundan bir yudum aldı. Lily yine kıkırdadı. James'in gözleri kısıldı.

James kaşlarını çatarak, "Evans genelde kıkırdayan biri değildir," dedi. Lily ona gözlerini devirdi.

"Doğru, çünkü *benim türümü çok* iyi biliyorsun, değil mi?" Lily, Severus'a yakışır bir alaycılıkla ona baktı. Hermione bir yumruk kaldırdı. kaşlarını çattı ve kabak suyuyla kadeh kaldırdı. Bununla banyoda pratik yapıyor olmalıydı.

"Gel Lily," dedi Hermione havalı bir sesle. Ayağa kalktı ve kitap çantasını aldı. "Aylaklık edecek yerlerimiz, ırzına geçecek erkeklerimiz var."

"Sen ne?" James'in yüzü hafifçe kızarmıştı ve kız kardeşine ters ters bakıyordu. Lily ona gözlerini devirdi.

Lily ona, "Ne kadar ukalasın," diye çıkıştı. "Merlin aşkına, o Hermione. Yer bulmak için Kütüphane'yi, erkeklerin ırzına geçmek için de *Hogwarts, Bir Tarih'i* oku."

Masadan kalktıklarında Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi, "sanırım deneyebileceğim yeni bir kitap var."

"Seni inanılmaz aşüfte seni," dedi Lily kuru bir sesle. Masaya döndü ve dört oğlanın da yüzündeki ifadeyle gurur duydu. Remus'a tatlı tatlı gülümsedi. "Sonra görüşürüz, Remus?"

Hermione hayatında ilk kez kütüphaneye gitmiyordu. Lily ile birlikte avlulardan birine doğru yürüdüler ve bir çeşmenin kenarına konuştular. Kahvaltıdan sonra Büyük Salon'dan çıkan öğrenci gruplarını izlediler ve Hermione 6. sınıf öğrencisi Amos Diggory'nin uzun boyunu görünce doğruldu. Önlerinde durakladı ve kararsızca kıpırdandı. Hermione ona nazikçe gülümsedi.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu kibarca. Amos hafifçe kızardı.

"Ee, Hogsmeade'e gitmeni isteyen oldu mu?" Amos telaşla sordu, kulakları kıpkırmızı olmuştu. Hermione onun çok tatlı göründüğünü düşündü ama kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Ergen erkeklerin kendilerine kıkırdatılmasından hoşlanmadıklarını biliyordu.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Neden, hayır," dedi. Lily onu telaşla dürttü. Kızıl kafa nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Hermione kaşlarını çatı.

"O zaman benimle gelir misin?" Uzun boylu Hufflepuff sözlerinin üzerinde tökezliyor gibiydi. Hermione ısıltıltı gülümsedi, bu da onu güzelden güzele dönüştürdü. Amos bir an için ona bakakaldı.

"Çok isterim," dedi ona içtenlikle. Amos yutkundu ve başını salladı.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı ve sonra kaçtı. Lily boğulmaya başladı ve Hermione onun sırtına vurmaya zorunda kaldı.

"Lily! ama, başlamadan oyunu bırakacaksın!" Hermione ona tıslıyordu.

"Ah, ama Hermione, yüzündeki ifade," Lily nefese kalmıştı. "Her zaman Sirius'a asılan kızlardan biri gibi görünüyordun!"

"Ben ! Sözüğü geri al!" Hermione homurdandı. Lily kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama bunu başaramıyordu.

"Lily, Hermione!" Severus sesindeki zevkle onlara seslendi. Her iki kız da sıcak gülümsemelerle ona döndü. Hermione Severus'u yanağından öptü.

"Seni gördüğümüze çok sevindik! Seninle konuşmamız gerek," dedi Hermione fırsattan istifade kulağına fısıldayarak. O da başını salladı.

HP/HG/HP

"Amos Diggory Hermione'den kendisiyle Hogsmeade'e gitmesini istedi," dedi Remus, erkeklerin yatahanesindeki sessiz haliyle.

"Kim?" Peter merakla sordu.

"Amos Diggory. O bir Hufflepuff," diye yanıtladı Remus, James'e bakarak ve özellikle yatak örtülerini öldürüyor görünen Sirius'a bakmayarak.

"Bekle, şu yakışıklı değil mi?" James kaşlarını çatarak sordu. Remus eğlenerek homurdandı.

"Senin tipin olduğunu fark etmemiştim," dedi kuru bir sesle. James ona ters ters baktı.

"Hayır, demek istediğim kızlar hep onun için iç çekiyorlar." James sinirli bir şekilde homurdandı.

Sirius küstahça, "Sadece ben odada değilsem," diye söylendi. Remus ve James birbirlerine bakıp gözlerini devirdi.

Peter, Remus'a bir bakış atarak, "Tabii ki hayır dedi," diye önerdi.

"Uh, hayır. Duyduğuma göre çok heyecanlı görünüyordu," dedi Remus omuz silkerek. Sirius'un yüzü karardı, Remus kibarca görmezden geldi ve zavallı aptal James bunu fark etmedi. Peter hafifçe kaşlarını çattı ama bu daha çok bir şey düşünüyormuş gibiydi.

"Her neyse, dişi aslana dönersek, sence o neydi?" James merakla sordu.

"Bekle, Hermione'nin bir randevusu olduğu için çıldırmıyorsun değil mi? Hogsmeade mi?" Sirius sertçe sordu. Remus bir gülümsemeyi gizledi. James omuz silkti.

"O bir Hufflepuff, onunla hiçbir şey denemeyecektir." James havalı bir şekilde söyledi. Sirius, hınzırca gülümseyen James'e kaşlarını çattı. "Özellikle de onunla biraz sohbet ettikten sonra."

"Sohbet mi?" Peter yüzünde şaşkın bir ifadeyle tekrarladı. "Evet,

samimi bir sohbet, gerçekten arkadaşça," dedi James Sirius ve Remus'a doğru anlamlı bir bakış attı. Sirius hınzırca gülümsedi ve avucuna bir yumruk vurdu.

"Mükemmel," dedi kendini beğenmiş bir memnuniyetle.

HP/HG/HP

"James Charlus Potter!" Çığlık elli mil yarıçapındaki herkes tarafından duyuldu.

Hermione göğsü kabarmış, siyah bukleleri titreyerek, ela gözleri altın bir ateşle yanarak Büyük Salon'a geldi. Tehditkâr bir tavırla kardeşinin üzerine yürüdü ve o da utanmış görünme nezaketini gösterdi. Herkes ayağa ve dikkat kesildi çünkü bu iyi olacaktı. Hiç kimse Hermione Potter'ı bu kadar öfkeli gördüğünü hatırlamıyordu. Lucius Malfoy intikamcı bir neşeyle izliyordu. Eski kız arkadaşının aptal kardeşine haddini bildirmesini umuyordu.

"Ah, Hermione, bu sabah çok güzel görünüyorsun," dedi James zayıf bir sesle. Kız kardeşi tutarsız bir öfke çığlığıyla karşılık verdi. Lily Evans koşarak Büyük Salon'a geldi ve Hermione'yi görünce aceleyle yanına gitti. Hermione'nin kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı ve Remus da kulak misafiri olmaya çalıştı. Hermione başını salladı ve sonra Lily'nin kolunu .

"İyi. Lily yüzünü beğendiği için çok şanslısın," diye tısladı kardeşine.

"İstemiyorum!" Lily çığlık attı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Ah," dedi James akıllıca, kız kardeşinin sözleri karşısında tamamen şok olmuştu. Hermione ona tıslayarak, "Yine de anneme baykuş gönderiyorum," dedi. James'in beti benzi attı. "Hermione, yapmazsın!"

James şikayet etti.

Hermione ona, "Yapardım ve yapıyorum," diye hırladı. Arkasını döndü ve Büyük Salon'dan koşarak çıktı. Lily ona ters ters baktı ve arkadaşını takip etti. Koridorun karşısındaki Slytherin masasında oturan Lucius hayal kırıklığı içinde içini çekti. Şimdiki kız arkadaşı Narcissa Black ona kaşlarını çatarak baktı.

"Hermione, bekle!" Lily ona için acele ederek arkasından seslendi. Hermione Potter sinirlendiğinde oldukça hızlı hareket edebiliyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Baykuşhane," diye homurdandı Hermione. Lily'nin gözleri irileşti.

"Bu konuda ciddi miydin?" Lily şaşkınlıkla sordu. Genellikle James ve Hermione birbirlerinin yaptıklarını onaylasalar da onaylamasalar da birbirlerini korurlardı. Bu, ikizlerin uyduğu bir tür yazılı olmayan kural gibiydi. Hermione koridorda durdu ve yüzündeki ifade neredeyse komikti - Lily onun kendi içinde savaştığını görebiliyordu.

"Augh! İyi, iyi, ama o çocuğa öyle bir şaka yapacağım ki neye uğradığını şaşırarak," diye homurdandı Hermione. Lily'ye ters ters baktı. "Sen

içeri mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Evet, ben de !" Lily sırtarak söyledi.
Hermione'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

"Daha önce bu tür bir dil kullandığını duyduğumu hiç sanmıyorum," dedi
Hermione kibarca. Lily homurdandı.

Lily düşünceli bir ifadeyle, "Severus'a ihtiyacımız olacak,
biliyorsun," dedi. Hermione başını salladı.

"Tabii ki."

HP/HG/HP

İhtiyaç Odası, üç kan kardeşin buluşması için en iyi ve en kolay yer olduğunu kanıtlamıştı. Şu anda hepsi bir yığın battaniye ve yastığın içinde birbirlerine sarılmış durumdaydı. Hermione ortadaydı ve Severus ile Lily onu sakinleştirmek için saçlarını okşuyorlardı. Severus onun saçlarına bir şeyler mırıldanıyordu. Lily emin değildi ama James'i öldürmenin farklı yolları olduğundan oldukça emindi ve Merlin, Sev'in muhtemelen bu konuda oldukça kapsamlı fanteziler kurduğunu biliyordu.

"Bu kan bağı meselesi çok tuhaf, biliyor musun?" Lily sessizce mırıldandı. Sonra kendi kendine sırttı çünkü Hermione'nin gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Kan bağı şeyi mi?" Hermione sertçe tekrarladı. "Bunu tuhaf yapan ne?"

"Şey, seni seviyorum. Yani seni gerçekten, gerçekten seviyorum." Lily başını avucuna dayadı ve ona sırtan Hermione'ye baktı.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Peki ya ben?" Severus belli belirsiz somurtkan bir ifadeyle sordu.
Hermione onu aşağı çekti ve yanağından öptü.

"Biz de seni seviyoruz. Aptal adam," dedi Hermione sevgiyle.

Lily kaşlarını hafifçe çatarak yavaşça, "Sorun da bu," dedi. "Yani Severus'u seviyorum. Bağdan önce de , hâlâ da seviyorum ama... onunla... bilirsin işte... birlikte olmak istemiyorum."

"Biliyor musun?" Hermione kıkırdadı ve Severus'a baktı. "Peki sen Sev? Buradaki herhangi biriyle birlikte olmak ister *misin*?"

Severus omuz silkerek, "Hayır," dedi. "İkinizi de çok seviyorum ama... hayır."

Hermione kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu sadece bağın doğası," dedi. Elbette bunu bilerek böyle yazmıştı çünkü Severus ve Lily sorununu çok düzgün bir şekilde ortadan kaldırıyorlardı. Hermione sinsi bir cadıydı.

"Yine de ikinize de bu kadar yakın olmak çok tuhaf hissettiriyor," dedi Lily yavaşça. "Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bu tür yakınlık yani."

"Mmm," dedi Hermione. Bunu bir an düşündü ve sonra gerçeği söylemenin en iyisi olduğuna karar verdi. "Çünkü biz aslında akraba ruhlarız. Bu oldukça nadir bir durum."

"Akraba ruhlar mı?" Severus kaşlarını kaldırarak, "Evet,"

dedi. Hermione basitçe, "Evet," dedi.

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi yavaşça.

Hermione kararlı bir tavırla, "Şimdi Regulus sorunuma gelelim," dedi. Severus homurdandı.

"Bence Amos Diggory bunun icabına bakacaktır, yeter ki sen ona Yaşlı Black'e yaltaklanan kızlardan biri gibi yapış." Kuru bir sesle söyledi. Hermione ürperdi.

"Zorunda mıyım?" diye sordu. Lily ve Severus başlarıyla onayladılar.

"zorundasın. Güven bana, bunu gördükten sonra her şey yoluna girecek," dedi Lily kararlılıkla.

Hermione öfkeyle, "Ben Lucius'a yaltaklanmadım ve o kesinlikle rüya gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Aslında o tip bir kız değilsin ama Regulus bunu bilemez." Lily makul bir şekilde konuştu.

"Sen ve Lucius... James'i çıldırtmış olmalısınız," dedi Severus zevkle sırıtarak.

"Ha! Zamanın yarısında kesinlikle köpürüyordu," diye mırıldandı Hermione. "İyi ki zavallı Lucius'a tamamen saldırmamışım, yoksa James onun taşaklarını alıp yatağının üstüne asardı."

"Bu da ne demek şimdi?" Lily şaşkınlıkla sordu. Hermione arkadaşına gözlerini devirdi.

"Onu gördün, değil mi? Ben çok ama çok iyi bir kızdım ve o, Merlin onu kutsasın, tam bir beyefendiydi." Hermione sonunda söyledi.

"Çok kötü," dedi Severus üzüntüyle. Kömür karası gözlerinde hınzır bir pırıltı belirdi. "Bunun şoku James'i öldürebilirdi."

"Ah, sen!" Hermione güldü ve ona bir yastıkla vurdu. Çok geçmeden çığlıklar, ciyaklamalar ve ara sıra da kızlar Severus'un üzerine çullandıklarında Severus'un küfürleriyle dolu bir yastık savaşı başladı. Bir yığın halinde yere yığıldılar, Lily ayağa kalkıp ikisine de baktığında gülüyorlardı.

"Neredeyse unuttuyorduk! James. Ona şaka yapacağımızı söylemiştin, Hermione," diye hatırlattı Lily kan kardeşine.

"Harika," nefes aldı Severus, sanki gördüğü tüm rüyalar gerçekleşmek üzereymiş gibi.

"Yardıma ihtiyacımız var Severus. Lily ve ben korkup vazgeçebiliriz. Sen gerçekten çok korkunç bir şey düşün, biz de biraz yumuşatalım," diye açıkladı Hermione. Hermione yumuşatmaktan söz edince Severus suratını astı.

"Ama benim sevgili, sevimli Hermionem, dersini nasıl öğrenecek?" Severus, siyah gözleri için için yanarak ona sordu. Hermione gözlerini kırptırdı. Vay canına. Bu için için yanan şey biraz seksiydi. Hmmm. Severus Snape'e ona layık bir kadın bul.

Hermione ona sertçe, "Sakin bunu benim üzerimde denemeye kalkma," dedi. "James'i öldürmek istemiyorum. iç çekme! Bu rahatsız edici. Ben sadece onun acı çekmesini istiyorum."

Lily ve Severus, Hogwarts'ta James Potter'a acı çektirme konusunda sık sık hayaller kuran ya da fanteziler kuran iki kişiydi, ama önerdikleri şeylerin çoğu biraz abartılıydı. Hermione çoğunu veto etti. Çapulcular genellikle istedikleri her şeyi yapabiliyor ve yanlarına kâr kalıyordu. Bu hiç de adil değildi, öyle değil mi? Yaşlı Hermione, Fred ve George Weasley'nin muhteşem ikilisinin bazı şakalarını önerdi. Hermione Potter şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. Belki de.

Hermione yavaşça, düşünceli bir tavırla, "Bunu şimdi yapamayız, benim yaptığımı tahmin ederler," dedi.

"Senin yaptığını bilmelerini istemiyor musun?" Lily şaşkınlıkla sordu. Severus sırıttı.

"Dengelerini bozmak istiyorsunuz. Geceleri kimin merak ederek uyanık kalmalarını istiyorsun," dedi kendini beğenmiş bir memnuniyetle. Neden Slytherin'e sınıflandırılmamıştı?

"Ben de tam olarak bunu istiyorum," dedi Hermione

yumuşak bir sesle. HP/HG/HP

Bir hafta beklediler ve o zamana kadar James yanlış bir güvenlik duygusuna kapılmıştı. Hermione'nin tam olarak ne yapmak istediğini anlaması biraz zaman almıştı ve küçükten başlamıştı. Büyük Salon'a girdiğinde cübbesi ve üniforması Slytherin yeşili ve gümüşüne dönüşmüştü. İlk başta fark etmemişti çünkü odasında giysilerini giydiğinde, giysileri normal kırmızı ve altın rengindeydi.

Ertesi gün, Biçim Değiştirme dersinde aldığı tüm notların Gobbledygook dilinde yazılmış olduğunu fark etti. Aslında, gün boyunca aldığı tüm notlar Gobbledygook dilindeydi. Kalemleri değiştirmeyi denedi ama bu işe yaramadı. Sirius'un elinden kapıldığı kalem parşömeninin üzerine kadim rünler çiziyordu ama Sirius onu kullandığında işe yarıyordu. Ertesi gün kendini bir grup Hufflepuff'ın ortasında, Profesör McGonagall'a 'Danke Schoen' şarkısının lirik ezgileriyle serenat yaparken buldu. Bu dönemde hiç kimse flash mob'un ne olduğunu bilmiyordu ama Yaşlı Hermione, Hermione Potter'a bunu gerçekleştirecek anıları ve büyüleri vermişti. Ertesi gün, sanki kalıcı bir çelme takma uğursuzluğunun kurbanı olmuştu. Şatonun her yerinde tökezledi, merdivenlerden düştü, İksir denemesinin üzerine mürekkep döktü ve Ravenclaw masasına oturmaya gitmeden önce ona dehşet içinde bakan Lily'nin üzerine bir tabak yemek attı. James o kadar sinirliydi ki bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu ve Hermione onun... belki de... dersini almış olduğuna karar verdi.

Şakalar başladığı gibi aniden durdu ve James'in kendisine nasıl şaka yapıldığını, sonra da -daha da ileri giderek- kimin şaka yaptığını anlamaya çalıştığını görebiliyordu. James'in kendisini olası bir şüpheli olarak tamamen göz ardı ettiğini eğlenerek fark etti. James'in Sirius ve Remus'la tartışmasını dinledi ve bir kez bile onun adı bir olasılık olarak geçmedi, ama Lily'ninki geçti. Gözlerini devirdi. Aptal çocuklar.

Hogsmeade Hafta Sonu

A/N: Tüm güzel sözler için minnettarım. Bu hikayeyi beğenmek veya yorumlamak için zaman ayıran herkese çok teşekkür ederim. Aktif olarak üzerinde çalıştığım diğer hikayeyi bitiriyorum, bu yüzden umarım bu hikaye çok fazla sorun olmadan ilerleyecektir.

5. Yıl, 4 Hogsmeade

Hafta Sonunun 3.

Bölümü

Yapraklar renk değiştiriyordu, hava keskin ve serindi; kısacası mükemmel bir sonbahar günüydü. Hermione elini Amos Diggory'nin kolunun kıvrımından geçirmiş ve yüzünü ona doğru çevirmişti. Gözleri parlıyordu. Gülümsedi, kahkaha attı. Dudaklarının gür, yumuşak ve davetkâr görüldüğünden emin oldu. Başka, daha küçük kızların Sirius Black'e yaptığını gördüğü her şeyi yaptı. Amos Diggory, o aptal, bunu yedi. *Cedric'le nasıl akraba olabilirsin ki? Zekasını annesinden almış olmalı.* Ancak Hermione bunların hiçbirinin yüzüne yansımaya izin vermedi çünkü Regulus'un bu yalana inanması gerekiyordu. O tatlı bir çocuktuk ve umduğu gibi bir arkadaştı. İhtiyacı olmayan ya da istemediği şey, Sirius'un küçük kardeşinden gelecek karasevdalı bir köpek yavrusu sevgisiydi. Başını buklelerini baştan çıkarıcı bir şekilde savuracak şekilde salladı ve dikkatini Amos Diggory'ye çalıştı.

"Oooh, Amos, beni Madam Pudifoot'a , değil mi?" diye midesini bulandıracak kadar tatlı bir şekilde mırıldandı. Amos onun elini okşadı ve şişmanca gülümsedi.

"Elbette," dedi ona. Hermione kız gibi bir sevinçle ciyaktı. "Bunu planlamıştım."

Ugh. Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız? Tanrılara şükürler olsun ki Harry ve Ron bunu göremiyor, gülmekten ölürlerdi.

Kapa çenenini, kimse sana sormadı, değil mi? Sev, evet, bu şekilde yapmalıyız ki Regulus onu bir arkadaş olarak sevdiğimi görsün, ama arkadaştan öte bir şey olarak değil, diyor.

Şahsen, eğer alternatif buysaneden Regulus'la çıkamadığını anlamıyorum. Çok tatlı biri. Sirius Lite gibi.

İşte bu yüzden onunla çıkamam. Regulus'la çıkan herkes onu istediği için çıkıyor olmalı, kardeşiyle değil.

Demek Sirius'u

seviyorsun? Kapa

çenenini. Kapa çenenini.

"Hermione?" Amos sertçe konuştu. Hermione gözlerini

kırpıştırarak ona baktı. "Evet, Amos?"

" geldik." Madam Pudifoot'un kafesini işaret etti. Ah. Evet. Kafe. İyi bir asker gibi omuzlarını dikleştirdi ve içeri girdi.

Sirius çok güzel bir kızla birlikte yürüyordu, Ravenclaw'dandı, Electra ya da Clytemnestra gibi bir şeydi. (Adı Solaria Doge'du.) Kız gururla Sirius'un koluna yapışmış, herkesin önünde caka satıyordu. Kendi ailesi onu bu kadar çekici bu kızların onu bu kadar çekici bulması egosunu okşuyordu. umurunda değildi ama en azından bir süreliğine kendini daha iyi hissetmesini sağlıyorlardı. Yani hepsinden yeterince hoşlanıyordu. Onların pembeleşmesini ve telaşlanmasını izlemek ona belli bir güç hissi veriyordu.

Altında çözülmelerini izlemek de ona belli bir güç hissi veriyordu. Kesinlikle şikayet etmiyorlardı, bu yüzden oturup uzun süre bunu düşünmedi. Düşünmeyen tek kız, tamamen, tamamen, tamamen sınırların dışında olan tek kızdı. *Hermione Potter*. En iyi arkadaşı ve kan kardeşinin kız kardeşi. Bu onu aynı zamanda kız kardeşi mi yapıyordu? Öyle düşünmüyordu... öyle olmasını umuyordu çünkü onun hakkındaki düşüncelerinin çoğu kesinlikle kardeşçe değildi. Onu çok sık düşünüyordu ama

asla istememişti. Sanki düşüncelerine izinsiz girmiş gibiydi... kıpırdanarak içeri girdi ve ayrılmayı reddederek orada kaldı. Kendini günün ve gecenin her saatinde onun gözlerini, dudaklarını, o muhteşem saçlarını düşünürken buldu.

Madam Puddifoot'un önünden Hermione'nin vahşi buklelerini bir masada bir adamla görünce Sirius sokakta durdu ve ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Bütün Çapulcular bir grup olarak bu salağı hadım etmekle tehdit etmişlerdi ama o orada oturmuş, herkesin içinde Hermione'yi okşuyordu. O saçma kafeye hücum etmek ve o salak Diggory'yi yakalayıp sarsmak için güçlü bir dürtü hissetti.

"Sirius?" Adı her neyse ona seslendi. Hafifçe ürperdi. Ne zaman bunu yapsalar, o tatlı kız sesi şeyini, tüyleri diken diken olurdu. Neden olduğundan emin değildi. Lily *asla* böyle konuşmazdı, Hermione de öyle. Hayır, Lily'nin diksiyonu her zaman çok düzgündü. Bir de aristokrat aksanıyla Hermione vardı. Malfoylar'ın ya da Siyahlar'ın yapmacık gelen kibirli aksanı gibi değildi. Bunun yerine, sanki Hermione başka türlü konuşulamayacağını biliyormuş gibi son derece doğal geliyordu.

"Hmm?" İlgisini çeken sesler çıkardı.

"Sirius Black, bana hiç dikkat ediyor musun?" Adı her neyse, ellerini kalçalarına dayayarak sordu. Adam ona kaşlarını çattı.

", Jamesi bulmalıyım," diye mırıldandı ve Üç Süpürge'ye doğru yola koyuldu. Belli belirsiz bir kadın çığlığı duydu ama aldırmadı. Çapulcuların en sevdiği mekâna doğru hızla ilerledi ve aceleyle içeri girdi.

"Ee, Sirius, birini özlemiyor musun?" James merakla sordu. Sirius kaşlarını çattı.

"Ne?" O sordu.

"Solaria," dedi Remus okuduğu kitabın kenarından sakince. "Güzel kız, az önce koluna bir akrep gibi yapıştı.

Aslında bugün."

"Çok komik, Remus," diye homurdandı Sirius, bir elini saçlarında gezdirerek. Remus okumayı bıraktı ve arkadaşını dikkatle izledi. Sirius onun saçlarına hiç dokunmamıştı. Saçlarını savurmak mı? Evet, Hogwarts'taki kız öğrencilerin hayranlığı için. Saçına dokunmak? Asla! Karışabilir ya da başka bir şey olabilir.

"Sirius, bir şey mi oldu?" Remus biraz endişeyle sordu.

"Konuşmadan sonra bile Madam Puddifoot'un kafesinde," diye homurdandı Sirius hayal kırıklığı içinde. James kaşlarını çatı.

" Kız kardeşim olmasa iyi olur," dedi karanlık bir sesle. Remus kitabının arkasından gözlerini devirdi.

"Tabii ki senin kız kardeşin, yoksa Sirius'un olmazdı," diye homurdandı Remus.

"Bu da ne demek şimdi?" Sirius arkadaşına homurdandı. Remus kitabını bıraktı ve yüzü kızaran Sirius'a baktı. James hafifçe kaşlarını çatmış, arkadaşları arasında gidip geliyordu.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Sonunda talep etti.

"Evet." Remus hafifçe "Evet," dedi ve tekrar okumaya başladı.

"HAYIR!" Sirius çığlık attı. Remus'a ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, beni seviyorsun. Bu gerçekten iğrenç ama etmeye çalışıyorum," dedi Remus, James'in kıkırdamasına neden olan dramatik bir iç çekişle.

"Bazen ikinizin St. Mungo'ya ait olup olmadığınızı merak ediyorum," dedi başını sallayarak. Sirius sırtı.

"Oraya ait olduğumu biliyorum. Remus'u almazlar, o çok normal," diye alay etti Sirius, bir çocuğun olgunluğuyla on beş yaşındaki bir çocuk son derece kaba bir hareket yaparak iki

Yan masadaki yaşlı cadılar şok içinde soluk soluğa kaldılar. Remus utanç içinde kızardı ve kendisine ters ters bakan iki cadıdan özür diler gibi bir şeyler mırıldandı.

"Madam Puddifoot'un evinde kim var?" Peter merakla sordu.

"Hermione," dedi Remus kısaca.

"Peki, Amos'la sohbetimize devam etmemizi öneririm," dedi James karanlık bir sesle. Remus kitabını kapattı ve arkadaşına baktı.

"Halka açık bir mekânın ortasında bunu yaparsan Hermione'nin sana ne yapacağını sanıyorsun?" Remus dikkatle sordu. James'in rengi soldu.

"Doğru, bundan hoşlanmazdı, değil mi?" diye mırıldandı kendi kendine. Sirius Remus'a ters ters baktı.

"Yani burada öylece oturup Hogsmeade'in ortasında onu pençelemesine izin vereceğimizi mi söylüyorsun?" Sirius öfkeyle sordu. Remus şakaklarını ovuşturdu.

"Gerçek bir pençeleme, okşama ve/veya elleme dair yemin etmeye hazır mısın?" Remus mantıklı bir şekilde sordu. Sirius kaşlarını çatı.

"Yapmak üzereydi!" Israr etti. Tam o sırada Three Broomsticks'in kapısı çarparak açıldı ve öfkeli Solaria Doge sevgilisinin üzerine yürüdü.

"Sirius Black! Beni şehrin ortasında yalnız bırakmaya nasıl cüret edersin!" ÇAT! Kadının avucu Sirius'un yanağında canlı kırmızı bir el izi bıraktı. Adam kaşlarını çatı. "Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum!"

"Peki, öyle olsun," dedi Sirius omuz silkerek. Solaria öfkeyle çığlık attı, döndü ve kapıyı çarparak bardan çıktı. James derin bir iç çekti.

Başını sallayarak, "Sirius, dostum, senin kadınlarla olan ilişkilerin üzerinde çalışmalıyız," dedi.

HP/HG/HP

Severus ve Lily birinci sınıflar gibi kıkırdayarak Hogsmeade'den gizlice geçiyorlardı. [Tam açıklama ruhu içinde, Lily'nin birinci sınıflar gibi kıkırdadığını belirtmek gerekir. Birkaç tanık Severus'un gülümsüyor olabileceğini düşündü, ama bu söylenti]. Hermione'nin normal haline o kadar yabancı bir şekilde davranmasını izlediler ki neredeyse gülünecekti. Regulus'un mutlu çifti görmesini sabırla beklediler. Önce şaşırılmış, sonra da düşünceli görünüyordu. Güzeldi. Regulus'u bir arkadaş olarak tutmayı gerçekten umuyorlardı. Hermione, arkadaşlarının haberi olmadan, onu bir varlık olarak tutmayı umuyordu. Slytherin öğrencilerini yetiştirmek için çok dikkatli çalışıyordu ve Regulus kaybedilemeyecek kadar önemliydi.

Kader bazı olaylara el atmıştı ve Hermione Potter bir fark yaratmaya kararlıydı. Kardeşini ve ailesini güvende tutmak istiyordu, bunu söylemeye bile gerek yoktu. Ancak, savaşı kazanmanın James'in güvenliği kadar önemli olduğu da aklına gelmişti. Yaşlı Hermione de Harry'nin güvenliği konusunda en az onun kadar endişeliydi. Hermione Potter müstakbel yeğenini seveceğini ve koruyacağını biliyordu... sadece onu henüz tanımıyordu. Onun için bir hiçti, sadece diğer benliğinin anılarından görebiliyordu. James... o gerçektir, yaşıyordu. O onun kardeşiydi, ikiziydi ve onsuz bir dünya düşünemiyordu. Bu nedenle, savaşı kazanmak onun için her şey kadar önemliydi. Hermione kurnazca bir plan yapmıştı ama bu plan bir dizi Slytherin'i çifte ajana dönüştürmeyi içeriyordu. Daha sonra, Voldemort'un onlardan ne yapmalarını istediğini anladıklarında dönüşecek birkaç kişi biliyordu, ama şimdi dönüşmelerini istiyordu. Onlar ışığın gölge savaşçıları olacaktı ve Voldemort'u alaşağı etmek için onları kullanacaktı.

Regulus Severus'u fark etti ve onunla konuşmak için yanına gitti. Lily Severus'a anlamlı bir bakış attı ve iki çocuğun yalnız konuşmasına izin vermek için uzaklaştı.

"Severus," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. Severus kibarca başını salladı. "Regulus."

"Hermione Hogsmeade'in manzarasının tadını çıkarıyor gibi görünüyor," dikkatle gözlemledi. Severus omuz silkti.

"Sanırım öyle de denebilir." Eşit bir şekilde cevap verdi.

"Öyle olmadığını söyleyebilir misiniz?" Regulus bir süre sonra sordu.

Severus, "Normalde zeki olan arkadaşımın öğleden sonrası için basit dürtülerine teslim olmuş gibi görüldüğünü söyleyebilirim," diye karar verdi.

"Temel dürtüler mi?" Regulus kulakları pembeleşmiş bir halde sordu.

"Şey, Hermione," diye geçiştirdi Severus, yanakları kızarmıştı, "yani daha çok Madam Puddifoot'un odasında, o pembelerin arasında oturmayı kastetmiştim."

İki çocuk da tiksintiyle ürperdi.

"Demek Amos Diggory'yle çıkıyor," dedi Regulus kesin bir ifadeyle. Severus çaresizce omuz silkti.

"Yaşlı erkeklerden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi sonunda, çok dikkatli bir şekilde Regulus'un ifadesine katılmayarak. "Lucius Malfoy'la çıkmıştı."

Regulus sonunda, "Evet, ama en azından tam bir aptal değil," diye mırıldandı.

"Hayır, hayır değil. Eğer bazı seçimler yapmamış , bence hâlâ birlikte olabilirlerdi," diye düşündü Severus düşünceli düşünceli. Kesin bir şey söyleyemiyordu ama hem Lily hem de o, kalplerinin kız kardeşinin yakışıklı Slytherin'e gerçekten değer verdiğine inanıyorlardı. Regulus yutkundu, gözleri irileşti. Her iki çocuk da Severus'un ima ettiği seçenekleri biliyordu.

Regulus bir an panik içinde, "Sence... zorunda kalsak... mıydı?" diye saçmaladı ve sonra kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

"Sanırım Malfoy'la ilgili asıl endişe ona inanmamasıydı. Gryffindor Dışı Aslanımız bize güveniyor ve karşılığında bizim de ona güvenmemizi bekliyor," dedi Severus kaşlarını hafifçe çatarak. Komikti ama

Hermione'nin yüzüne karşı ne zaman böyle dese, Hermione hafifçe seğiriyordu. Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordu ve onunla dalga geçmek onu eğlendiriyordu.

"Bu doğru, ama bazen çok tuhaf şeyler söylüyor," diye mırıldandı Regulus, göl kenarındaki birkaç tuhaf konuşmayı hatırlayarak.

Severus, Regulus'u izlerken, "Bazen onda görme yetisi olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Ama bunu ona söyleme, çok sinirleniyor."

Regulus yumuşak bir sesle, "Bunu unutmayacağım," dedi. "İyi günler Severus." "İyi günler."

HP/HG/HP

"Eee?" Hermione'nin sesi soğuk ve işveli, ela gözleri onu izliyordu.

"Başarılı bir çaba, dişi aslanım," dedi alaycı bir tavırla ve ona bir yay çizdi. Kadın hafifçe seğirdi ve adamın koluna vurdu.

"Severus," diye tısladı ona ve sonra kimsenin onları görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Adam ona sırttı ve o da gözlerini devirdi.

"Her şey umduğumuz gibi iyi gitti. Regulus hâlâ dost canlısı... şu kullandığınız kelime neydi? Ah, evet, bir varlık." Severus başıyla küçük bir selam verdi.

"Güzel. Onu kaybetmeyi göze alamayız," dedi Hermione ciddiyetle, ela gözleri sertleşmişti. "Sev... sence Lily'ye güvenilebilir mi? Sessiz mi?"

"Tabii ki!" Hemen söyledi ama o ela gözler onu izlemeye devam etti. Kaşlarını çatı ve omuz silkti. "Eh, siz Griffyndor'sunuz. Kurnazlık tam olarak sizin parolanız değil. Sağduyu da . Ya da sabır, düşününce."

"Severus," Hermione'nin sesi ipeksi ve tehlikeli bir hal almıştı. Titrememek için kendini zor tuttu. *Nasıl* olmuştu da Slytherin'e sınıflandırılmamıştı? İnsanın aklı almıyordu. Hermione hafifçe kaşlarını çattı.

"Güzel. Onun için dudaklarını mühürleyecek bir şeye ihtiyacı olacak. Kötü niyetle değil, sadece kendine engel olamayacağı için. Slytherin masasına doğru zıplayarak gider ve herkese el salladı. Gizliliğimizi havaya uçururdu. Aptal kardeşin ve aptal arkadaşları doğru şakayı yaparlarsa hepimiz bağırsaklarımızı dökebiliriz. Anladığım kadarıyla kara leke güzel bir dövmeden çok daha fazlası." Severus koridorlara bakarak hızla konuştu.

"Bozulmaz Yeminler o zaman," diye mırıldandı kendi kendine. Severus ona sertçe baktı. "Oraya gitmek istemiyordum, sorun yaratabilirdi ama çok dikkatli olmam gerekecek. Lanet olsun."

"Bozulmaz Yeminler, bu... tehlikeli, Hermione," diye fısıldadı Severus ısrarla, karanlık başını Hermione'ye doğru eğerek.

"Biliyorum, biliyorum, ama Severus bu hayatlar anlamına gelebilir. Her şey demek olabilir." Sesi kulaklarında zonkluyordu. Bazen, bu Sanki başka kimsenin bilmediği şeyleri biliyormuş gibi. Bu biraz rahatsız ediciydi ve onu huzursuz ediyordu. Bazen savaştan bahsederken gözleri o kadar kasvetli bakıyordu ki, onları tekrar gülümsetmek için her şeyi yapmaya söz verebilirdi.

"Tamam. Yapmamız buysa, yapmamız gereken de budur," diye mırıldandı. Kadın başını salladı, gözyaşları kirpiklerinde titriyordu.

"Teşekkür ." Neredeyse anında kontrolü yeniden ele aldı. "Oda, bu gece, gece yarısı. Lily'yi getireceğim."

HP/HG/HP

Çapulcular yataklarına uzanmış, farklı soyunma durumları içindeydiler. Remus'un üzerinde tam pijama vardı çünkü vücudundaki yara izlerinden utanıyordu. Peter'ın da pijamaları vardı. James yatağının üzerine yayılmıştı ve üzerinde pijama altı vardı.

Dalgın dalgın bir şekil değıştirme metni okuyor, yaklaşan bir şakayı araştırıyordu. Sirius'un üzerinde boxer ve bir çift sıcak tutan çorap vardı. James, Hogwarts'ın Sirius'a iç çamaşırı giyecek kadar terbiye aşlamış olmasına minnettardı. Sirius kaşlarını çatmış haritayı izliyordu.

" kaç?" Sirius aniden sordu.

"Sokağa çıkma yasağından sonra," dedi Remus sertçe. Sirius ona kaba bir hareketle karşılık verdi. "Uh... neredeyse gece yarısı," dedi Peter dalgın dalgın.

"Lily ile kız kardeşin arasında bir şeyler mi oluyor?" Sirius merakla sordu. James homurdandı.

"Bundan şüpheliyim. Hermione onun tipi olmadığımıla ilgili küstahça bir şeyler söylerdi." James kuru bir sesle söyledi. "Muhtemelen avluda dans eder ve Lily'nin boynunu falan morartırdı."

"Hermione bana pek kindar bir tip gibi gelmiyor," dedi Remus hafifçe. James kurt gibi sırıttı.

"Hayır, ama çok sahiplenici. Bir şey *onunsa*, onundur." Açıkladı.

"Malfoy'u işaretlemedi," dedi Sirius kaşlarını çatarak. James omuz silkti.

"Hayır, Merlin'e şükürler olsun! Bu hafta yemek yemeyi planlıyorum, bana bu tür görüntüler verme," diye homurdandı James ve arkadaşına bir yastık fırlattı.

"Evet, ama sahiplenici olduğunu söylemiştin, belki de Malfoy'un kendisine ait olduğunu düşünmüyordu?" Sirius Remus'un yanına bakmıyordu çünkü diğer arkadaşının kendini beğenmiş gülümsemesini görmek istemiyordu. Yine de bu sorunun cevabını duymaya ihtiyacı vardı.

"Gerçekten söyleyemem," dedi James kızgınlıkla. "Hatırlarsan, benimle o kadar da mutlu değildi. Bilmiyorum, sanırım. Tek bildiğim şu ki

Eğer bir şey My Own için önemliyse, onu işaretlerdi. Bir şekilde, bir şekilde, üzerine işaretini koyardı. İşte, bak."

James pijamasının paçasını yukarı çekti ve diğer çocuklar küçük ve daha çok diş izlerine benzeyen soluk gümüşü bir yara izini seçebildiler.

"Seni ısırdı mı?" Remus yüzünde tuhaf bir ifadeyle sordu. James omuz silkti.

"Beş yaşındaydık ve büyükannemle büyükbabam beni bir yazlığına ondan ayırmak istediler. Büyükbaba Potter bana mirasımızı öğretmek istiyordu ya da öyle bir şey," diye mırıldandı James.

"Seni ısırdı," dedi Remus tekrar, yüzünde o tuhaf ifadeyle. James başını salladı.

"Evet, Remus. Beni ısırdı. Önce benim onun olduğumu ve beni ondan alamayacaklarını haykırmaya başladı. Tabii zamanlar hala kreşteydik ve her gece aynı yatakta birlikte uyuyorduk. İlk defa biri beni ayırmaya çalışmıştı. bize." James kendini beğenmiş bir ifadeyle ısırık izine sevgiyle baktı.

"Potter, senin sorunların var," dedi Remus belli belirsiz. James omuz silkti. "Hepimizin öyle değil mi?"

Sirius, "Evet, ama gece yarısı olduğu ve kız kardeşinle müstakbel eşinin Hogwarts'ın karanlık koridorlarında neşeyle sektikleri gerçeğine dönersek," diye araya girdi.

"Neşeyle zıplamakla ne demek istiyorsun?" James sordu.

"Atlıyor olabilirler. Ya da hızlı yürüyor olabilirler." Sirius haritayı . James haritayı onun elinden kaptı ve hızla inceledi.

"Sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda ne işi var?" James homurdandı. Remus kıs kıs güldü.

"Ne?" Sirius ona sordu.

"Hermione'nin sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda olmasına üzülmen biraz ikiyüzlülük değil mi sence? Biz zaman sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda değil miyiz?" Her zaman mantığın sesi olan Remus sakince konuştu. Peter kıs kıs güldü.

"Öyleyiz, biliyorsun," diye yatağından gözlemledi. Sirius saçlarını savurdu.

"Sanırım öyleyiz," diye mırıldandı sonunda. James aklına bir şey geldiğinde kıkırdadı.

"Muhtemelen mutfaktaki ev cinlerinden dondurma, çikolata ya da başka bir şey alıyorlar. Kızlar bunu yapar, değil mi?" Odaya sordu. Çocuklar omuz silkti ve Sirius haritayı bir kenara koydu.

HP/HG/HP

Bozulmaz Yemin'in kesin ifadeleri hassas bir konuydu. Hermione, Lily'nin ne yapıldığını tam olarak anlayamayacağını düşünerek vicdanının sızladığını hissetti ama bunu çabucak unuttu. Bu bir savaştı ve bu yemin Lily'nin hayatını kurtarabilirdi. Severus riskleri anladı ve o da kabul etti. Her ikisi de Hermione'ye yemin ettikten sonra, Hermione dikkatle onlardan uzaklaştı ve şekil değiştirdi.

"Dişi aslanım!" Lily mutlulukla haykırdı ve boynuna sıkıca .

Severus kuru bir sesle, "Sana her Griffyndor Aslanı dediğimde yüzünde o ifadenin oluşmasına şaşmamalı," dedi. Hermione hızla geri çekildi.

"Kimse bilemez," dedi şiddetle, her bakarak. Onlar da başlarıyla onayladılar. Aslında bu da yeminin bir parçasıydı, Hermione'nin Patronus'unun ya da diğer büyü formlarının sır olarak kalması gerekiyordu.

"Yine de bir sorum var," diye sordu Severus. "Patronus büyüünün nasıl yapıldığını biliyor musun? Bu NEWT seviyesinde bir büyü, değil mi?"

"Evet, yapabilirim," dedi kısaca ve çok geçmeden gümüşi bir Padfoot İhtiyaç Odası'nda zıplaya zıplaya dolaşmaya başladı. Hermione öfkeyle kızardı ve aptal Patronus'una ters ters baktı.

"Patronus'unu bu kadar özel yapan ne?" Lily merakla sordu. Hermione'nin yüzü kızardı.

"Bir ya da iki yıl boyunca belli olmayacak," diye mırıldandı Hermione. James Potter'ın müstakbel sevgilisi Lily'nin, Çapulcuların tüm animagus formlarını bilen küçük gruba dahil oldukça emindi.

Severus sırıtarak, "Önceden plan yapmak, ne kadar da Griffyndor'a yakışmayan bir şey," dedi. Hermione'nin çoğu zaman bilinçsizce yaptığı bu tür yorumlar Severus'u onun bir tür yeteneğe ya da Görü'ye sahip olduğuna ikna ediyordu. Hermione onun koluna vurdu.

"Sen sus." Hermione uyardı. "Nasıl?"

Lily aniden sordu. "Ne zaman?"

"Ben kayıtsız bir animagusum, ki bu çok ama çok yasadışı, ama şu anda Bakanlığın beni izlemesine izin veremem. Bu çok... uygunsuz olur. Bunu geçen yaz yaptım. Öncesinde de bir yıl kadar çalıştım ve hazırlık yaptım." Hermione dikkatle açıkladı. Geçmiş yaşamında yaptığı onca araştırmadan söz etmeye gerek yoktu. Severus ona hayretle baktı.

"Bunun mümkün olmaması gerekiyor," diye mırıldandı kısaca. Bu tür bir büyü karmaşık, hassas ve tehlikeliydi. Hermione omuz silkti.

"Hafifletici sebepler var," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak, iksirlerde beni her zaman yeneceksin. İksirler söz konusu olduğunda inanılmazsın."

"Sanırım bunu kabul etmek zorundayım," dedi Severus, "özellikle de sen söylediğine göre."

"Hımm." Hermione kollarını kavuşturdu ve ona suratını astı.

"Peki ya Amos Diggory?" Lily masumca sordu, kaşları çatılmıştı.

"Ne olmuş ona?" Hermione şaşkınlıkla sordu. "Herkes

ikinizin çıktıđını dűřűnűyor. O seni

Hogsmeade. Bu Hogwarts iliřki gűstergesi, biliyorsun," dedi Severus.
Hermione i çekti.

"Onu gerçekten umursamıyorum. ekici biri ama kişiliği hiç uyuşmuyor.
Aslında biraz kibirli," dedi Hermione kaşlarını hafifçe çatarak.

"Peki, başka biri var mı?" Lily merakla sordu.

Evet.

"Hayır."

HP/HG/HP

Entrika İçinde Entrika

Noel Tatili (Lily POV)

Severus'la birlikte Potter Malikânesi'ne vardıklarında Lily'nin içini huşu kapladı. James ve Hermione'nin safkan olduklarını, eski bir aileden ve eski bir paradan geldiklerini biliyordu ama bunu görmek bambaşka bir şeydi. Süslü floo şöminesiyle ön fuaye nefes kesiciydi. Bir müze dışında hiç görmediğı kadar çok mermer ve yaldız vardı. Severus'a baktı ve yüzünde garip, gergin bir ifade gördü. Onu neredeyse herkesten, belki de Hermione'den daha iyi tanıyordu ve bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu.

Bu özlemdi, arzuydu. Severus buna tamamen, ait olmayı diliyordu. O sadece bir melezdi ve bu gerçek onu düşünmek bile istemeyeceğı kadar rahatsız ediyordu.

"Lily! Severus!" Hermione onlara el sallayarak büyük merdivenlerden aşağı koşuyordu. Kendini Severus'un kollarına attı ve sonra Lily'ye sıkıca sarıldı. "Geldiğimize inanamıyorum."

Severus sinirli bir şekilde, "Ben de öyle yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı. James Potter'la aynı evde sıkışıp kalmıştı. Aklından ne geçiyordu ki?

Hermione onlardan uzaklaştı ve ela gözlerini parlatan mutluluğıyla ikisine de gülümsedi. Lily birden kendini yerinde hissetmedi, bu normalde kendine güveni tam olan bir cadı için rahatsız edici bir duyguydu. Hermione ipek giymişti. İpek! Yüksek yakalı ve uzun kollu, baldırların ortasına kadar inen eski moda görünümlü bir elbiseydi. Hermione bunu giyerken tamamen doğal görünüyordu ve bu tarz onun şeftali ve krem rengi tenini güzelleştiriyordu ve Lily, Hermione'nin her zaman böyle giyinmesi gerektiğini fark etti. Her gün ipek giyiyor olmalıydı. Lily kot pantolonuna ve kalın yün kazağına baktı ve hafifçe kızardı. Biraz eski püskü siyah cübbesinin içindeki Severus'a baktı ve onun da hafifçe kızardığını fark etti.

"Hermione Canopia Potter! Sana kaç kere söyledim, bir hanımefendi ne koridorda dörtnala koşar, ne de merdivenlerde tepinir. Bir hanımefendi süzülür, bir hanımefendi zahmetsizce süzülür." Sert bir ses merdivenlerden aşağı süzüldü ve Hermione öfkeyle kızardı.

"Ama anne, James ve Sirius bir fil sürüsü gibi konuşuyorlar ve sen onları hiç eleştirmiyorsun!" Hermione yakındı. Lily bunun yaygın bir tartışma olduğunu anlayabiliyordu. Bir kadın merdivenlerden onun tarif ettiğine benzer bir şekilde indi; önlerinde durup hafifçe gülümseyene kadar merdivenlerden zahmetsizce süzülüyor gibiydi.

"Lily ve Severus, evimize hoş geldiniz." Sesi yumuşamıştı ve Lily oradaki sonsuz nezaketi görebiliyordu. "Kocam Charlus çocukları ağaç bulmaya götürdü, büyük ihtimalle birkaç saat içinde dönecekler. saat."

Severus katı bir resmiyetle, "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Potter," dedi ve acı verici bir şekilde doğru bir selam verdi. Bayan Potter ona sevgiyle gülümsedi.

"O zevk bize ait," dedi kararlılıkla. "Şimdi beni takip edin, ben de odalarınızı göstereyim. Normalde seni diğer çocukların yanına koyardım Severus, ama Hermione oldukça sinirlendi ve James ile Sirius'un kalışını tatsızlaştırmaya çalışabilecekleri konusunda ısrar etti. Bu nedenle senin odan kızların odalarına daha yakın."

Dorea'nın zarif bedenini merdivenlerden yukarı ve uzun bir koridora kadar takip ettiler. İlk olarak Lily'nin odasına girdiler. Nefis bir odaydı, soluk yeşil renkte zevkli bir şekilde yapılmıştı. Üstünü soluk yeşil bir kumaşın süslediği gölgelikli bir yatak vardı. Lily'nin şimdiye kadar gördüğü en büyük yatak odasıydı ve Lily biraz şaşırmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti... hiç. Severus'un gözleri kocaman açılmıştı ama Hermione sadece mutlu görünüyordu. Dorea sevgiyle gülümsüyordu. Severus'a odasını gösterdi ve sonra çocukları eğlenmeleri için yalnız bıraktı. İki konuk Hermione'yi, Lily'nin krem, altın ve koyu bordoyla döşenmiş odası kadar güzel ve zevkli olan odasına kadar takip etti.

"Ne yapmak istiyorsunuz?" Hermione kapı arkalarından kapanır kapanmaz onlara sordu. Lily çaresizce Hermione'nin odasının narin duvar kâğıdına baktı ve omuz silkti.

"Hiç bir yerde bulunmadım, yapacak ne var?" Lily dikkatle sordu. Hermione bir an için düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

Hermione sonunda, "Eh, gidip ev cinlerini kurabiye ve elma şarabı için rahatsız edebilir ve ne yapmak istediğimizi düşünebiliriz," dedi.

"Ev elfleri mi?" Lily merakla sordu. Hermione başını salladı. Lily Severus'a baktı ve onun neden anladığını gördü. "Ev elfi nedir?"

"Belirli bir büyülü aileye hizmet etmekle yükümlü olan büyülü varlıklar. Daha çok kek gibiler ama evin kendisine değil, insanlara bağlılar," dedi Severus sessizce. Lily bir an için kaşlarını çattı.

"Bağlı mı? Köleleştirilmiş gibi mi?" Sertçe sordu. Hermione güldü, kendini tutamadı. Görünüşe göre Lily ve Yaşlı Hermione çok iyi anlaşıyorlardı. *Hey! Ben de bu söze benziyorum!*

Hermione başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Oldukça karmaşık bir konu, ama bu konuyu ayrıntılı olarak ele alan bazı kitaplarım var ve onları sana ödünç vermekten mutluluk duyarım. Bence ev cinlerimizle tanıştığında biraz daha anlayabilirsin."

"Kurabiye ve elma şarabı kulağa hoş geliyor," dedi Severus temkinli bir sesle. Hermione, Severus'un hiç keyifli bir kış tatili geçirdiğinden şüpheliydi. Ona gülümsedi ve elini tuttu.

"Gelin o zaman!" Hermione neşeyle konuştu ve onları mutfığa sürükledi.

"Hermione Hanım!" Bir ev elfi Hermione'ye kocaman gülümsüyordu. Lily onların pek de düşündüğü gibi görünmediklerini düşündü. Buruş buruş tular, pembeydiler ve yarasaya benzeyen kocaman kulakları vardı. Hermione de ev elfine içten bir sevgiyle gülümsedi.

"Notty, bunlar okuldan arkadaşlarım. Bu Lily Evans, bu da Severus Snape. Onlara da Sirius ve Remus'a davrandığın gibi nezaketle davranmanı istiyorum." Hermione kararlı bir şekilde söyledi. Notty başını salladı ve Lily ile Severus'a gülümsedi.

"Elbette, genç Hanımefendi," diye kabul etti Notty. "Şimdi genç Hanımefendi ve arkadaşları atıştırmalık bir şeyler istiyor mu?"

"Oh, evet lütfen! Elma şarabı ve ne tür kurabiyeler pişirdiniz? bugün?" Hermione hevesle sordu. Notty olduğu yerde dans etti ve ellerini çırpı.

"Bugün çok fazla kurabiye yapıyoruz Hermione Hanım. Zencefilli çörekler, çikolata kırıntıları, şekerli kurabiyeler, snickerdoodles, zencefilli kurabiye sihirbazları ve makaronlar vardı."

Notty kurabiyelerle dolu oldukça büyük bir tabak getirdiğinde Severus ve Lily'nin gözleri kamaştı. Lily eğleniyormuş gibi görünen Severus'a baktı ama bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamadı. Elma şarabı yeterince sıcaktı ve daha önce içtiği her şeyden daha lezzetliydi. Lily şu anda kendini oldukça bunalmış hissediyordu. Ne düşüneceğinden ya da hissedeceğinden emin değildi ve Hermione'nin burada bu kadar doğal ve rahat görüldüğünü görmek gerçeküstü bir şeydi. Hermione birinci sınıftan beri Lily'nin arkadaşıydı ama Lily Hermione'nin ev hayatı hakkında hiç düşünmemişti. Belki de bunun nedeni Snape'in ev hayatının ne kadar korkunç olduğunu bilmesiydi ve kulak misafiri olduğu birkaç alaycı yorumdan Sirius ve Regulus'un ev hayatının da o kadar harika olmadığını tahmin edebiliyordu. Kendi ev hayatının büyücülük dünyasında yetişen çocuklardan çok daha iyi olduğunu utanarak fark etmiş ve kendini beğenmişti. Hermione ve James böyle övünmüyor, böbürlenmiyor ya da şikâyet etmiyorlardı, bu yüzden onların evinin nasıl olabileceğini hiç düşünmemişti. Dorea Potter o kadar nazik ve tatlıydı ki Lily anında ona çekildiğini hissetti. Bay Potter'ın da aynı derecede harika olacağını tahmin etmek zor değildi.

"Yemeğimizi yediğimize göre, tüm evdeki en sevdiğim odayı görmek ister misiniz?" Hermione hınzır bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltıyla sordu. Lily ve Severus tereddütle başlarını salladılar.

Lily, Potter Malikânesi'nin kütüphanesine bakarken, "Merlin," diye fısıldadı. Severus'un yüzü boştu, okunamıyordu.

Hermione nezaketle, "İstediğin her cildi ödünç alabilirsin," dedi. "Sanırım bizde Hogwarts'ta olmayan birkaç cilt var."

Sabahın geri kalanı üç arkadaşın kütüphaneye yayılmış bir şekilde kitap okuyarak geçti. Bir ara Hermione küçük bir kanepeye uzanıp Severus'a doğru kıvrıldı. Severus bir kolunu Hermione'ye dolamıştı ve eli Hermione'nin bukleleriyle dalgınca oynuyordu. Hermione'nin başı Severus'un omzundaydı ve ikisi de sessizce kitap okuyordu. Lily yakındaki bir sandalyeye kıvrılmıştı, böylece ara sıra uzanıp Severus'un saçlarına dokunabiliyordu. Hermione kalıcı olarak büyülediğinden beri yağlı değildi. Yumuşak, ipeksi ve simsiyahtı. Lily okurken boş boş bir tutamı çevirdi. Bir boğaz belirsizce temizlendi.

"Şey, baban gelip seni almamı istedi," dedi Remus. Hermione başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Babam döndü mü? Oh, muhteşem! Hadi çocuklar, gidelim!" Hermione sıçradı ve Lily ile Severus'un ellerini tuttu.

Potter Malikânesi'ndeki Noel ağacını süslemek Lily'nin hayatındaki en ilginç deneyimlerden biriydi. Hogwarts o kadar büyüleyiciydi ki ona alıştırdınız, ama sonra muggle dünyasına geri döndüğünüzde çok farklıydı... Hogwarts'a *hiç* benzemiyordu. Bu Hogwarts'ta olmak gibiydi. Lily, James'i ya da diğer çapulcuları umursamamasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Ona kibirli ve kendilerini fazla beğenmiş görünüyorlardı. Ya bu bir yanlış anlaşılma mı? Hermione kendini beğenmiş görünmüyordu ama Lily'ye bazı şeylerin açıklanması gerektiğini özel bir düzeyde anlıyor gibiydi. Büyücülük dünyasının bazı yönlerini Lily'ye dikkatle açıklamak için her zaman zaman ayırırdı. Bunu asla üstünlük taslayarak yapmadı ve asla kendini beğenmiş gibi davranmadı. Ağacı süslerken Lily gizlice James'e bakmaya devam etti. Burada, kendi evinde, kendi ailesiyle birlikte, doğal görünüyordu. O bir gençti

Bu yüzden hâlâ küstah ve biraz vahşi olmayı başarıyordu ama burada bu rahatsız edici olmaktan ziyade sevimliydi. Ailesini çok sevdiği ve anne babasına büyük saygı duyduğu belliydi.

"Sanırım ağaç tamamlandı, değil mi Sirius?" James anne ve babasına sinsi bir gülümsemeyle yüksek bir sesle duyurdu. Lily bunun bir tür aile geleneği olduğunu anladı ve tıpkı James'in arkadaşları gibi kendini beklentiyle gülümserken buldu.

Sirius sırtarak "Evet, sanırım tamamen dekore edilmiş," dedi. Hermione hemen ayağa fırladı.

"Hayır, değil!" Şaşkın bir ifadeyle, "Hayır değil!" dedi. "Şuraya ve şuraya bak. Kocaman delikler bırakmışsın Jamie!"

"Oh, evet, sanırım," diye alay etti James ve yağmacılar delikleri süslerle doldurdular. "Ama şimdi. Artık bitti, değil mi?"

"Ama, ama," Hermione ağaca her açıdan bakarak hızlı bir tur attı. Ağacın tepesini işaret etti. "Yıldız takılı değil. Yıldız takılana kadar bitmiş sayılmaz."

"Bence yıldızı misafirlerimizden birinin takmasına izin vermeliyiz, değil mi Hermione?" James utanmadan onunla alay etti. Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açılmış ve ağzı yuvarlak bir "o" harfi almıştı.

"Ah," diye fısıldadı usulca ağaca bakarak. Babasına baktı ama onun kendisine gülmemek için umutsuzca çabaladığını görmedi. "Yapılacak en doğru şey olurdu, değil mi? Haklısın, tabii ki Jamie."

"Prenses," dedi Charlus Potter pişmanlıkla, biricik kızını bir an bile üzecek bir şey yapamazdı. "Ağabeyin seninle alay ediyor. Eminim bunun farkındasınızdır."

"Dalga mı geçiyorsun?" Hermione babasına bakarak . Bir kolunu Hermione'nin omuzlarına doladı ve başının üstünü öptü.

"Yıldızı ağacın tepesine başka kim koyabilirdi ki, Biriciğim?" James ona usulca sordu, bir kolunu onun beline doladı ve alnından öptü.

Lily genişçe gülümsedi. Onun ailesinde de benzer bir gelenek vardı ama o ve Petunia sırayla, dönüşümlü olarak yaparlardı. Burada Potter'ların tek kızları olduğu için, Hermione küçüklüğünden beri bu onura sahipti ve Charlus yıldızı ağaca yerleştirmek için onu kucağına almak zorunda kalmıştı. Dorea Potter kocasına ve iki çocuğuna sevgiyle gülümsedi ve Hermione'ye güzelce oyulmuş ahşap bir kutu uzattı. Hermione kutuyu dikkatle yere bıraktı ve saygıyla kapağını kaldırdı. Kağıt mendilin içinde Lily'nin hayatında gördüğü en güzel yıldız duruyordu. Sanki gümüş ve kristalden yapılmış gibi görünüyordu. Hermione onu dikkatle avuçlarının içine aldı, yüzü yumuşacıktı. Babası onu dikkatle kaldırdı ve yıldızı ağacın tepesine yerleştirdi.

"İşte," dedi Dorea aile ve arkadaşlarıyla dolu salonuna sıcak bir gülümsemeye. Asasını salladı ve binlerce minik ışık ağacın etrafında parıldamaya başladı. "İşte şimdi oldu."

Potter'larla geçirdikleri Noel tatili harikaydı ve Lily kendini ait hissediyordu. Ancak James Potter normal, düzgün bir insan gibi davrandığında onunla aynı evde olmak zordu. Kibirli bir ahmakken onun yanında olmak çok ama çok daha kolaydı. O zaman ona bağırabilir ve büyü yapabilirdi. Düzgün bir insan gibi davrandığında ise her şey çok bulanık bir hal alıyordu. Onun dudaklarının kendi dudaklarına değdiğinde nasıl hissedeceğini merak etmeye başladı. Hermione'yle kütüphanede buluşmak için merdivenlerden inerken sert bir duvara çarpınca yüzü kızardı.

"Oof!" Bütün hava bir anda ciğerlerini terk etti.

Lily duvara baktı, üzerinde giysiler vardı... ne kadar tuhaf. Kafasını kaldırdı ve James Potter'ın ukala sırıtışını gördü. Onun bakışlarını yakaladı ve bir ökse otu dalını işaret etti. Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kızardı. James Potter'ın gözleri parladı ve o ukala sırıtış kayboldu. Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Lily

Ökseotuna hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Adamın dudakları onunkilere değerken ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama aralarında elektriğin çatırdadığını hissedebiliyordu. Adamın elleri Lily'nin omuzlarına dokundu ve alt dudağını ısırıldı. Lily ağzını onunkinin altında açtı ve dili Lily nefessiz kalana kadar onunkiyle oynadı.

"Lily?" Hermione'nin sesi çok uzaklardan ama Lily James'in yanından fırladı ve suçlulukla etrafına bakındı. Gözlerini yukarı dikip James'in ela gözleri onunkilere parlıyordu ve kalbinin göğsünde çarpmaya başladığını hissetti.

"Ben... Gitmeliyim," diye fısıldadı ve merdivenlerden kütüphaneye doğru aceleyle indi. James'in arkasından baktığını hissedebiliyordu ve yanakları yanıyordu.

Noel tatilinin geri kalanı tuhaf bir koşuşturma içinde geçti. Lily çok eğlendi ve bağlı kardeşleriyle bu kadar yakın temas içinde vakit geçirebildiği için kendini hiç bu kadar mutlu ya da rahat hissetmemişti. Bununla birlikte, James'ten normalden daha fazla kaçınmaya başladı ve ökseotunun altında asla bulunmamaya her zaman dikkat etti. Bu onun öpücüğünden hoşlanmadığından değil, belki de biraz fazla hoşlandığından kaynaklanıyordu. Rastgele zamanlarda bunu düşünüyordu ve Hermione onu birden fazla kez parmak uçlarını dudaklarına dokundurarak boşluğa bakarken yakalamıştı. Kız kardeşinin gözlerindeki bilmiş bakış rahatsız ediciydi. Hogwarts'a geri dönmek neredeyse bir rahatlamaydı çünkü James'in her zamanki kibirli ukala haline geri döneceğini biliyordu ve *bu* onun için çok daha güvenliydi.

Tatilin sonuna doğru çocuklar uzun bir süre ortadan kayboldular ve Lily James'in de kendisi gibi etkilenip etkilenmediğini merak etti. Hermione bu süre zarfında dalgın görünüyordu ve Severus onu neşelendirmek için özel bir çaba sarf etmişti. Geri dönmelerinden bir gün önce çocuklar iğrenç derecede neşeli görünüyor, birbirlerinin sırtını sürekli sıvazlıyor ve birbirlerine en saçma lakapları takıyorlardı. Hermione'nin dudakları incelmışti ve gözlerinde kesin bir bakış vardı. Lily, Hermione'nin çocukların konuştukları tuhaf, şifreli şeyleri anladığını biliyordu ama bu onu mutlu etmiyordu. Neredeyse üzgün görünüyordu.

HP/HG/HP

(Hermione'nin bakış açısı)

Hogwarts'a geri dönmek güzeldi ama dolan hüzne engel olamıyordu. İkizinin ve arkadaşlarının artık animagus formlarıyla resmi olarak Çapulcular olduğunu ve kendisinin tüm bunların tamamen dışında kaldığını bilmek, kabul etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu. Bu kadar üzgün olduğu zamanlarda ona yardımcı olan tek şey animagus formuyla ormanda koşmaktı. Yeni ay olduğu için bunun yeterince güvenli düşünmüştü. Çapulcuların sadece dolunayda koştuklarını biliyordu. Kızların yatakhanesindeki yatağından sıvıştı ve Yaşlı Hermione'nin kale hakkındaki bilgisini kullanarak kaleden gizlice . Kendisine sözsüz bir hayal kırıklığı büyüü yaptı ve şatoda çıplak ayaklarla sessizce koştu. Duyguları, alter-egosu sayesinde daha uyanık, daha farkında hale geliyordu. Neredeyse hiç ışığa ihtiyaç ve ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Düzenli olarak ormanda koşmak onu çok kaslı ve formda yapmıştı. Kaleden dışarı çıktı ve aceleyle ormana doğru koşmaya başladı. Ağaçların güvenliğine ulaşır ulaşmaz, gizlenme büyülerini kaldırdı ve dönüştü. Kükredi Tüm öfkesini, kızgınlığını ve acısını ormana boşalttı. Uzaktan havlama sesi duydu ve ormanın derinliklerine doğru süzüldü.

Şaka mı yapıyorsun?

Ayın karanlığı, bu *onun* ormandaki zamanıydı, lanet olsun. Aptal oğlanlar, aptal kız yok kurallarıyla dolunayda oynamak zorundaydı. Gittikçe daha hızlı koşarken nefesinin altından hırıliyordu. Yine uzaktan gelen bir havlama sesi duydu ve yönünü hafifçe değiştirdi. Yaşlı Hermione burada oldukça işe yaramıştı, çünkü Yasak Orman hakkında epey bir şey biliyordu. Centaur sürülerinden, aracumantula diyarından ve diğer çeşitli nasıl kaçınacağını biliyordu. Gerçekten de, bu tür şeylerden nasıl kaçınacağınızı bildiğinizde Yasak Orman oldukça güzeldi. Bir gün burada bir yazlık ev inşa etmeyi düşünüyordu. Hermione ormanda zigzaglar çizerek, izini kaybettirecek bir yol izledi. Havlama sesleri biraz daha yakından geliyordu. Aptal çocuklar. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı.

Hermione ortalama bir animagustan daha zekiydi. En uygun ağacı seçti ve hızla tırmandı. Dallara oturdu ve bekledi.

Görkemli güzellikteki geyik görüş alanına girdi. Hermione kardeşiyle o kadar gurur duyuyordu ki, kalbi göğsünde kabardı. Kocaman bir köpek onun etrafında çılgınca daireler çizerek koşuyordu. Sadece ikisi mi vardı? Hayır... Remus da onlarla gelmişti ve fare Peter'ı taşıyordu. Bu en hafif tabirle aptalcaydı. Bir insan olarak bu ormanda çok savunmasızdı. Ağacına oturdu ve onları izledi. Dev köpek, başını sallayan Remus'a kişnedi.

"Onun kokusunu ben de alabiliyorum. Buralarda bir yerde olmalı." Fısıldamaya bile çalışmadan açıkça söyledi. Dişi Aslan Hermione ağacında, aslanların gözlerini devirebilmelerini diledi. Daha az sinsi olabilirler miydi?

Yolunu dikkatle seçen geyik, yani... Prongs, etrafına bakarak açıklığın etrafında yürüdü. Köpek, oh iyi, Padfoot, onun kokusunu almaya çalışarak açıklığın her tarafını dikkatle kokladı. Hermione dalına uzandı ve kaslarını gevşetti. Bir süre burada kalacaktı. Kuyruğu huzursuzca seğirdi.

Aniden, keskin kulakları bir ses duydu.

Şaka mı yapıyorsun?

Hermione derin bir iç çekti ve dalından aşağı atladı. "Hey! İşte orada!" Remus parlak bir sesle söyledi.

Dişi aslan kasıtlı olarak ona doğru ilerledi. Ona doğru baktı, kafa attı ve başını Hogwarts'a doğru savurdu. Remus ona bakakaldı. Cübbesini dikkatlice dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi.

"Gitmemi mi istiyorsunuz? Ama... ama biz seni görmeye geldik," dedi Remus kararsızca. Dişi aslan omzunun üzerinden ormana doğru baktı ve usulca hırladı. Sonra Remus'un cüppesini yakaladı ve daha ısrarlı bir şekilde tekrar çekiştirdi. "Ormanda bir şey mi var?"

Bu noktada Hermione yer değiştirip bağırmaya başlamak istedi ama henüz kendini göstermeye hazır değildi. Aptal çocuğa tekrar, daha çılgınca kafa attı.

"Tamam, sana inanıyorum," diye mırıldandı Remus. Kız onun elini yaladı. Döndü ve Hogwarts'a doğru koşmaya başladı. Güvenli bir şekilde ayrıldıklarından emin olmak için onları dikkatle gölgeledi. Dikkati ormanda, ileri geri adım atışını izliyorlardı.

"Hey!" Remus seslendi. Başını ona çevirdi ve hafifçe eğerek 'dinleme' pozu verdi. "Dolunayda geri gelecek misin? Lütfen?"

Ona homurdandı ve omuz silkmeye eşdeğer bir kedi hareketi yaptı. Sonra bir şeye hırlayarak ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Bir çeşit çarpışma sesi duyuldu ve ardından öfkeyle kükredi ve bir itiş kakış sesi duyuldu. Yarım saat sonra ortaya çıktı, kendini inanılmaz derecede beğenmiş görünüyordu ve beklediklerini fark edince şaşkınlıkla durdu. Remus daha sonra dişi aslanın onlara iç çektiğine yemin edecekti. Yine de başını salladı ve sonra hızla uzaklaştı. Onu takip etmeye çalıştılar ama yetişemediler. Henüz yetişememişler.

HP/HG/HP

Ertesi sabah Büyük Salon'daki kahvaltı sessizdi, çocuklar henüz dönüşüme alışmamışlardı ve henüz Gryffindor masasında görünmemişlerdi. Remus, Hermione ve Lily'nin karşısında oturmuş sessizce yemek yiyordu. Oturduğunda Lily ona sıcak bir şekilde gülümsemişti ama Hermione biraz soğuk görünüyordu. Onu üzecek bir şey yapmış olabileceğinden endişeleniyordu ama bunun ne olabileceğini kestiremiyordu. Belki de kış tatilinden önce, James'ten bir sır saklayıp saklayamayacağını sorduğu o olaydı.

Hayır, Hermione'nin bu konuda kızgın kalacağını sanmıyordu. Çapulcuların ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Kaşlarını çattı ve tostunu yavaşça çiğnedi. Baykuşlar uçtu ve zarif bir siyah baykuş Hermione'nin önüne kondu, Hermione şaşkınlıkla baykuşa baktı. Notu çözerken parmakları hafifçe titredi. Başka biri fark etmemiş olabilirdi ama Remus fark etmişti. Hermione'nin kalbinin hızla çarptığını duyabiliyor ve gözlerinin açıldığını görebiliyordu

hafifçe. Baykuş hemen havalandı ve Hermione parşömeni açtı. Lily onun ani nefes alışını duydu ve yanaklarının koyu bir gül rengine büründüğünü gördü. Lily gizlice nota bakmaya çalıştı ama Hermione onu avuçladı.

"Neydi o?" Lily merakla sordu.

Hermione daha da kızarak, "Gizli bir hayran," diye yalan söyledi. Remus kendi kendine kaşlarını çattı. Neden Lily'ye yalan söylüyordu? Çok yakındılar. Bildiği kadarıyla birbirleriyle her şeyi paylaşıyorlardı.

"Ooh," dedi Lily hınzır bir sırıtışla. "Amos Diggory'ye parasının karşılığını verecek biri."

Hermione homurdanarak ve gözlerini devirerek, "Keşke," dedi. "Remus, bu öğleden sonra bizimle çalışmak ister misin? O.W.L.'ler ve Lily ile ben kapsamlı bir çalışma planı hazırladık."

"isterim, teşekkür ," dedi sırtarak. Belki de Hermione ona o kadar da kızmamıştı. Hermione de Amos Diggory'den pek memnun değilmiş gibi görünüyordu, belki daha sonra Sirius'a anlatırdı, muhtemelen diğer çocuğun bütün günü böyle geçirdi.

"Hermione? Seninle sınıfa kadar yürüyebilirim diye düşünmüştüm," dedi Amos Diggory Hermione'nin arkasından cesurca. Remus onun hafifçe yüzünü buruşturduğunu ve Lily'nin elinin arkasına sakladığı küçük gülümsemeyi gördü. Sonra Hermione döndü ve erkek arkadaşına ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Kulağa çok hoş geliyor, Amos. Çok düşüncelisin," diye bağırdı ona. Remus onun da gözlerini kendisine diktiğini düşündü. Neredeyse tostunu yerken boğulacaktı. Çift uzaklaştı, Hermione onun koluna yapışmış, ona yaltaklanıyordu.

"O da neydi öyle?" Remus sordu, sesindeki tiksinti belirgindi. Lily kıs kıs güldü.

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Lily kaşlarını hafifçe çatarak ona ciddi bir şekilde sordu. Kulaklarının ucu pembeleşti. Bir dakika düşündü.

"James'e söylemeyeceğime söz veremem. Özellikle de Hermione'ye bir şey olursa," dedi Remus sonunda. Lily saçının bir tutamını çekiştirdi ve bir an düşündü.

"Sanırım... Sanırım bu işe yarar. Tamam, Regulus Hermione'ye aşık, değil mi? Bana öpüşmeyi gördüğünü söyledi." Lily masaya doğru eğildi ve olabildiğince sessiz konuştu. Remus başını salladı.

"Evet, James'in çözüleceğini düşünmüştüm," dedi Remus yumuşak bir sesle.

"Hermione Regulus'u çok seviyor ama daha çok küçük kardeş ya da arkadaş gibi. Onu bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyordu ama erkek arkadaş olarak hiç şansı olmadığını da açıkça belirtmek istiyordu.

Amos Diggory'ye girin." Lily hızlı hızlı konuşuyor, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için belli aralıklarla bakınıyordu.

"Oh," dedi Remus. "Yani ondan gerçekten hoşlanmıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Küçümseyici biri. Ona nasıl davrandığını gördüm. Eğer benim erkek arkadaşlarımdan biri bu salağın söylediklerinin yarısını söyleseydi onu döverdim, ama iyi." Lily acımasızca bir sosis bıçakladı. James onun yanına oturdu ve bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Benim hakkımda ne diyordun?" Parlak bir sesle sordu. Lily, Remus'a gözlerini devirdi ve sonra kıkırdadı.

"Biliyor musun, Potter'ın bir adım çıkabileceği üzücü bir gün. Şey, eğer tüm bu ick faktörü olmasaydı," dedi Lily Remus'a gülümseyerek. Remus da onunla birlikte güldü, ta ki Remus'tan gelen erimiş bakışı görene kadar.

James'in ela gözleri.

"Uh...şey...senin iğrenç faktör olduğunu söylemiyordu," diye açıkladı Remus hızlıca. Lily başını kaldırıp James'e baktı. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ve yanakları kızardı.

"Hayır, bu değildi," dedi yeşil gözlerini kocaman açarak. James ona kaşlarını çattı.

"Peki, o zaman ne demek istedin?" diye sordu. Lily ayağa fırladı ve çıplak bileğine baktı.

"Oh, bu mu? Geç kalacağım! Üzgünüm, gitmem gerek!" Sonra sanki Ruh Emiciler onu kovalıyormuş gibi Büyük Salon'dan kaçtı. James kaşlarını çatarak balkabağı suyundan hızlıca bir yudum alan Remus'a baktı.

"Amos Diggory'den hoşlanmıyor, Hermione'ye iyi davranmadığını söylüyor," diye kısa bir yanıt verdi Remus. "İğrençlik faktörü de buydu, kendi kız kardeşinle çıkamazsın."

"Oh," dedi James ani bir , gözleri genişledi ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Yani bu benim iyi bir erkek arkadaş malzemesi olduğum anlamına geliyor, değil mi? Değil mi?"

Sirius gözlerini devirerek, "Elbette, Prongs," dedi. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum ama beni hep geri çeviriyorsun."

"Çünkü sonunda kalbimi kıracağını biliyorum," dedi James alaycı bir sesle.

"Ne diyebilirim ki, beni paylaşmalıyım. Zavallı kızların mahrum kalmasını , değil mi?" Sirius dudak büktü ve Ravenclaw masasına göz kırptı. Bir grup kız anlamsızca kıkırdadı ve Remus, kıs kıs gülen Peter'a gözlerini devirdi.

HP/HG/HP

Gece yarısıydı ve Astronomi Kulesi'nin merdivenlerini tırmanırken Hermione'nin yüreği ağzına geliyordu. Daha önce aldığı not çoktan yok edilmişti. Derin nefes almaya ve sakin olmaya çalıştı. Bunu neden yaptığından emin değildi, sadece yapması gerektiğini biliyordu. Kulenin tepesine ulaştığında onu gördü. Uzun saçları ay ışığında gümüş gibi parlıyordu, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Hermione sarsılarak yutkundu.

"Lucius?" diye fısıldadı. Adam dönüp , gümüş grisi gözleri onu olduğu yere mıhlamıştı.

"Haklıydın," dedi donuk bir sesle.

"Öyle miydin?" diye sordu, kafası karışmıştı. Adam başını salladı.

"Gördüğüm şeyler," diye ürperdi ama sonra hemen kendini kontrol etti, sakın bir maske yerine oturdu.

"Ona karşı içeriden savaşımaya hazır mısın?" Hermione dikkatle sordu.

"Çok ama çok dikkatli olmamız gerekir," dedi dikkatle. "Ailemi riske atacak hiçbir şey yapamam."

"Hayır, tabii ki ," diye kabul etti Hermione. "Bana Bozulmaz Yemin etmeye razı olur musun?"

Lucius yavaşça, "Duruma göre değişir," dedi, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Ne gerektiriyor?"

"Temel olarak mı? Bana sadakat," dedi Hermione açık açık. Lucius birkaç dakika sessiz kaldı.

"Başka ne var?" Temkinli bir şekilde sordu.

"Bir gizlilik ve sadakat yemini. Yapacağımız şey hakkında, zaten bunun bir parçası olmayan kimseyle konuşamayacaksın," diye açıkladı Hermione. "Yarı kamusal lider olarak sana ihtiyacım olacak. Muhatap olduğumuz herkes sizin bu hareketin başı olduğunuzu düşünecek. Acemiler, eğer ona yaklaşmaya karar verirsek Dumbledore. Herkes sizin lider olduğunuzu düşünecek."

"Neden?" Kaşlarını çatarak sordu.

"Safkanlar genellikle bir kadından emir almakta zorlanırlar ve muhatap olacağın insanların çoğu da safkan olacak. Bir büyücüye göre oldukça liberal olan Dumbledore bile cadıların yetenekleri söz konusu olduğunda bazı at gözlükleri takıyor," dedi Hermione acı acı ve Yaşlı Hermione'nin deneyimlerini aklına getirerek.

"Bu doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu yüzden mi benden Bozulmaz Yemin etmemi istiyorsun? Seni dinlemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil. Senin şeyler biliyorum. Sizin sahip bilgilere sahibim. Bazen sizden hemen anlayamayacağınız bazı şeyler yapmanız istenebilir. Tereddüt etmenize ya da sizden yapmanızı istediğim şeyi sorgulamanıza izin veremem. Tam itaatinize ihtiyacım var." Hermione kesin bir dille ifade etti.

Lucius karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Bu bilgilerin hiçbirini paylaşmayacak mısınız?" Diye sordu.

Hermione omuz silkerek, "Eninde sonunda her şeyi seninle paylaşacağım," dedi.

"Benden emin değilsin," dedi Lucius kesin bir ifadeyle. Hermione içini çekti.

"Jamie dışında kimseden emin değilim," dedi Hermione sessizce. "Bunlar tehlikeli zamanlar, Lucius."

"Doğru," dedi iç çekerek. Hermione'ye baktı. "Seni özledim, biliyorsun."

"Hmmm. Narcissa Black acımı biraz hafifletmiş gibi görünüyor," dedi Hermione hafif bir gülümsemeyle. Lucius omuz silkti.

"Ondan hoşlanıyorum. Büyük ihtimalle onu evlendikten sonra isteyeceğim.

Mezunlar," dedi kesin bir ifadeyle. Hermione başıyla onayladı. Safkanlar açısından akıllıca bir hareketti. Malfoy ailesi Siyahlar'la sadece uzaktan müttefikti ve bu da beş ya da daha fazla nesil öncesine dayanıyordu.

"Sana iyi bir eş olacağını kanıtlayacak," dedi Hermione yumuşak bir sesle. "O da aileye her şeyden çok değer verir."

"O halde beni özlemiyorsun, öyle mi?" Lucius dudağını hafifçe kıvrarak sordu. Hermione kollarını ortasına dolayarak kendine sarıldı.

"Sana değer veriyorum ve evet, seni özlüyorum," diye fısıldadı sonunda. Lucius'un yüzü gevşedi ve bir iki dakika daha onu izledi.

"Peki. Sana sadakat yemini edeceğim," dedi sonunda. "Buna kim tanıklık edecek?" "Severus. O zaten benim için yemin etti."

"Ne zaman?" Lucius kaşlarını çatarak sordu.

"Dolunay gecesi." Hermione gece gökyüzüne bakarak sessizce söyledi. Lucius başıyla onayladı.

"Hermione," dedi usulca. Hermione dönüp ona baktı ve gözlerindeki ifade karşısında başını iki yana salladı

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapamam. Narcissa yanında."

"Ve senin de Diggory'n var," diye alay etti. Hermione başını salladı.

"Evet. Amos var." Yumuşak bir sesle, yalan söylediği için minnettar olduğunu belirtti. Arkasını dönüp Astronomi Kulesi'nden kaçtı, Lucius'un gözlerindeki bakıştan ve midesindeki garip çırpınma hissinden kaçtı.

Gryffindor ortak salonuna girmek umduğu kolay olmamıştı. Sirius kızlar yatakhanelerinin merdivenlerinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyordu.

"Sirius?" diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?" "Seni bekliyorum," diye hırladı ona. Kız gözlerini kırptırdı.

"Neden beni bekliyordun ki?" diye sordu.

"Sana iyi davranmıyorsa neden Amos'la birliktesin? Seni incitiyor mu?" Sirius öfkeli görünüyordu. Karanlıkta gözlerini okumak zordu. Hermione derin bir iç çekti.

"Hayır, bu... bu biraz karışık," dedi Hermione dalgın dalgın. Sirius ona doğru ilerledi ve kollarından tuttu.

"Açıkla o zaman," diye sordu. Hermione ona baktı, yüzü karanlığın içinde gölgelenmişti. Dişi aslanın özellikleri kanıyordu

giderek daha fazla hayatına giriyordu. Kendisi göremediğini düşünse bile onu net bir şekilde görebiliyordu ve duygularının ortaya çıkmasına izin vermişti. Endişeli görünüyordu... ve başka bir şey. Gözlerini ona doğru çevirmesine ve karartmasına neden olan bir şey. Onu daha iyi görebilmek için yüzünü ona doğru eğdi ve birden adamın dudakları onunkilerin üzerinde belirdi. Kız şaşkınlıkla boğuk bir nefes verdi ve adam bunu onu iyice öpmek için kullandı, dili kolayca içeri kaydı ve ağzını yağmaladı. Adam geri çekildiğinde kız hafifçe nefes nefese ona bakıyordu ve adamın yüzü kapalı, mesafeli bir hal almıştı. Adam neredeyse erkeklerin yatakhanesine doğru kaçacaktı ve kız şaşkınlıkla arkasından bakakaldı.

HP/HG/HP

Gökyüzünde dolunay yükseliyordu. Hermione, Padfoot, Prongs ve Kalkuyruk'un Moony'yle birlikte çimenlerin üzerinden geçişini izledi. İç çekti ve yanaklarından süzülen yaşları sildi. *Hayat ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti? Ayağa kalktı ve Gryffindor kulesinden sıvışarak Lucius'un Severus'la birlikte beklediği ihtiyaç odasına doğru ilerledi. İki genç adam birbirlerinden biraz uzakta duruyordu ve o içeri girer girmez ikisi de kapıya döndü. Lucius öne doğru ilerledi.*

"Burası neresi?" Merakla sordu.

"İhtiyaç odası," diye yanıtladı. "Kullanıcının amacına uygun olacaktır."

"Hazır mıyız?" Severus sessizce sordu. Hermione başını salladı.

Yemin töreni biraz farklıydı ve Severus'tan alınan sözlerden çok daha bağlayıcıydı. Hermione Potter aptal değildi ve dikkatli bir cadıydı. İşleri bittiğinde Hermione Lucius'a patronusunu ve animagus formlarını gösterdi, böylece onları tanıyabilecekti. Bir an kaşlarını çattı ve Severus ile Lucius'a baktı.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Eninde sonunda başkaları da olacak ve kim olduğunuzu birbirinize ve bana kanıtlamak için bir yola ihtiyacınız olabilir," dedi.

Severus başını salladı.

"Belki de bir tür işaret," diye mırıldandı düşünerek. Lucius kolunu açtı ve Severus ile Hermione irkildiler.

"Bunun gibi bir şey mi?" Kuru bir sesle sordu.

Hermione düşünceli bir bakışla, "Pek sayılmaz," dedi. "Kazandığımızda ne olacak? Bazılarınızın gerçekten yardım ettiğini nasıl kanıtlayacağız?"

"Bir işaret, ama Karanlık İşaret değil," diye mırıldandı Lucius, volta atarak. Hermione kaşlarını çattı ve kendisi de volta atmaya başladı. Severus kıs kıs güldü.

"Ne, Sev?" Hermione merakla sordu, başını yana eğmişti.

"Bir Işık İşareti," dedi. "Zararsız görünen bir şey."

"Tamam, ama neden kıs kıs gülüyorsun?" Hermione sordu. Hermione başını salladı.

"Aklıma gelen ilk şey bir dişi aslan oldu," diye itiraf etti, dudakları seğiriyordu. Lucius homurdandı. Hermione yavaşça çenesine vurdu.

"Pati izine ne dersin?" diye sordu. Bornozunu köprücük kemiğinden kenara çekerek göğsünün üst kısmının kremi genişliğini ortaya çıkardı. "Tam burada. Çıplak bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

"Genelde Ölüm Yiyen toplantılarının ortasında olmaz, hayır," diye söylendi Lucius.

"Sence işe yarar mı?" Hermione onu sıkıştırdı. Omuz silkti. "Sanırım işe yarayacak." Lucius sonunda kabul etti. Hermione gülümsedi.

"İyi o zaman. İkiniz de soyunun." Hermione emretti. Her iki adam da dış cüppelerini çıkardı ve gömleklerini çıkardı. Hermione bir anda

dişi aslan formuna geri döndü. Kalçalarının üzerine oturdu ve pençelerini çok dikkatli bir şekilde Lucius'un çıplak göğsünün derisine bastırđı, köprücük kemiğinin her iki yanına birer iz bıraktı. Pençeleri bir anlığına parladı ama Lucius diz çöktü ve sessizce katlandı.

İş bittiğinde Lucius Severus'a, "Söylemeliyim ki, kara bir işaret almaktan iyidir," dedi. "Biraz karıncalanıyor ama hepsi o kadar."

"Sanırım bunun nedeni kara büyü olmaması ve Hermione'nin sado-mazoşist bir sosyopat megaloman olmaması." Severus kuru bir ifadeyle gözlemledi. Lucius haklıydı, hafifçe karıncalanmıştı ama kötü anlamda değıl.

"İşte," dedi Hermione memnuniyetle, yaptığı işi incelerken. "şimdi, eğer yanar ve kararılırsa, ben öldüm demektir."

"Bunun olmasını mı planlıyorsun?" Severus yüzünde belirgin bir endişeyle sordu. Hermione omuz silkti.

"Her şeyin bir noktada gerçekleşmesini planlamaya çalışıyorum Sev. İşler kötüye gittiğinde seninle hiç iletişim kuramayabilirim. Bu bir tedbir, böylece gerçeğı bileceksin. Söylentiler duyuyorsanız, ancak işaretler iyiye, o zaman bunların yanlış olduğunu anlarsınız. Çok fazla insan aptalca hatalar yaptı çünkü diğeri tarafın yaydığı yalanlara inandılar. tarafı." Hermione kardeşine açıkladı. O da başını salladı.

"Burada çok uzun süre kalamayız, insanlar fark edebilir. Ben , sonra siz ikiniz gidebilirsiniz," dedi Hermione kararlılıkla. Ayağı kalktı ve cüppesini silkeledi. Hem Severus'a hem de Lucius'a baktı ve yüzü hafifçe yumuşadı. "Dikkatli olun."

HP/HG/HP

Hermione'nin sonsuz tiksintisine rağmen, Severus ve Lucius kendilerini Leydi'nin şövalyeleri ve Dişi Aslan Tarikatı'nın üyeleri olarak adlandırmaktan zevk alıyorlardı. Hermione onları büyülerle tehdit etti ama onlar ısrar etti. Ellerini havaya kaldırdı ve pes etti.

"Hermione, aslında çok mantıklı. Herkes için kod adlarımız olursa daha güvenli olur. Yakalandığımızda ve işkence gördüğümüzde, Sadece üyelerin bildiklerini öğrenecekler. Kulağa saçma gelecek ve Karanlık Lord bunun gerçek olduğuna asla inanmayacak," dedi Lucius. Hermione'nin rengi soldu.

"İşkence gördüğünde mi?" Kadın tekrarladı. Lucius omuz silkti.

"Her şey için plan yapmamızı söylediniz. Şimdi, bu muhteşem planın ilk adımı nedir?" Severus sordu. Hermione derin bir nefes aldı.

"Hortkulukların ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu onlara. Her iki adamın da çenelerinin sıkışması ona bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"Yani ölümsüzlüğüyle övündüğü zaman mı?" Lucius fısıldadı, gümüş gözleri dehşetle açılmıştı.

"Bekle, birden fazlası olduğunu mu ima ediyorsun?" Severus gözle görülür bir tiksintiyle sordu. Lucius hızla ona baktı ve sonra onay için Hermione'ye baktı.

Lucius zayıf bir sesle, "Elbette ," dedi. "Süreç çok acayip, başka bir insanı öldürmek sadece başlangıç..."

Hermione yumuşak bir sesle, "Şu anda en az beş tane olduğunu sanıyorum, iki tane daha planlıyor," dedi. Her iki adam da bembeyaz kesildi.

"Hermione," diye fısıldadı Severus, siyah gözleri kocaman açılmıştı. Hermione ona döndü.

"Onları yok etmeliyiz. Ölüm Yiyenleri onları onun için koruyacaktır. Hepiniz, zamanınız geldiğinde, kendinizi kanıtlamaya can atan hevesli gençler gibi görünmelisiniz." Hermione açıkladı. "Hortkulukları kendiniz yok etmeye kalkışmayın. Eşyalar lanetli ve eğer dener ve başarısız olursanız... sonuçları hiç de hoş olmayacaktır."

"O zaman nasıl?" Lucius sordu.

"Basilisk dişi işe yarayacaktır. Gryffindor'un kılıcı goblin , kara büyüü emecektir. Başka yollar da olabilir, onları araştırıyorum." Hermione belirtti. "Lucius, eminim Malfoy kütüphanesinde hortkuluklarla ilgili kitaplar vardır. Bakmanı istiyorum ama babanın neyin peşinde olduğunu anlamamasını sağla."

"Elbette leydim," diye mırıldandı. Hermione gözlerini devirdi. Lucius sırttı.

"Özür dilerim, bilerek yapmadım." O çizdi.

HP/HG/HP

Remus kahvaltısını yapıyor ve dişi aslanı düşünüyordu. Son iki dolunaydır ortaya çıkmamıştı. Onu kurtarmaya çalışmış olsa bile belki de onlardan hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştı. Onun bir animagus olabileceğinden şüpheleniyordu ve onunla arkadaş olmayı umuyordu. Ayrıca Hermione için de endişeleniyordu; Hermione'nin kafası çoğu zaman meşgul görünüyordu ve Amos Diggory ile olan 'ilişkisi' giderek kötüleşiyordu. Bir sabah kahvaltıya başı öne eğik, vahşi bukleleri yüzüne dökülmüş bir halde geldi. Masadaki tek kişi Remus'tu ve onu kibarca selamladı.

"Günaydın Hermione," dedi yumuşak sesiyle.

"Remus," diye fısıldadı, gözleri kucağındaydı. Remus ona kaşlarını çatarak baktı. Bir şeylerin ters gittiğinin kokusunu alabiliyordu.

"Hermione," dedi sertçe, sesinde bir uyarı notası vardı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı acı acı. "Bana hiçbir şekilde inanmazsın."

Ayağa kalktı ve aceleyle Büyük Salon'dan çıktı. Remus kaşlarını çatarak onun arkasından baktı. James kahvaltı için oturmaya geldiğinde Remus hâlâ kaşlarını çatıyordu. Sirius onu dürttü. James elini arkadaşının yüzünün önünde salladı.

"Moony? misin?" James alay etti. Remus kendini salladı. James'e baktı, yüzü ciddiydi.

"Hermione'de bir sorun var." Sesi sessizdi ama kararlıydı. James hemen ayağa kalktı.

"Gidip onu bulalım."

Aceleyle boş bir salona gidip haritayı açtılar. Dört oğlan da Hermione'yi aradı. Hiçbir yerde yoktu.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı Sirius. Peter omuz silkti. "Belki de araziden ayrılmıştır?" O önerdi.

"Bunu nasıl yapabilir ki?" James alaycı bir tavırla sordu. "Uçmak mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Peter. "Ama orada değil."

"Hadi Lily'yi bulalım," dedi James. "O genellikle Hermione'nin nerede olduğunu bilir."

Lily kütüphanede Severus'la oturmuş, ikisi de iksir denemeleri üzerinde çalışıyordu. Çapulcular James'in peşinden kütüphaneye girdiklerinde Lily başını kaldırıp endişeyle baktı. Gözleri yine o tuhaf şeyi yapıyordu. Karanlık görünüyorlardı ve onun üzgün olduğunu biliyordu. Severus'u ayağıyla dürttü ve ikisi de yağmacıları dikkatle izlediler.

"Hermione'nin nerede olduğunu biliyor musun?" James aceleyle Lily'ye sordu, sesi endişeyle kabalaşmıştı. Lily başını salladı.

"Hayır, iksir ödevi üzerinde bizimle çalışacağını söylemişti ama . Bir dakika içinde onu aramaya gelecektim." Dedi.

"Onu hiçbir yerde bulamıyoruz," dedi James bir elini telaşla saçlarında gezdirerek. Lily kaşlarını çatı.

"Bu normal değil," dedi yavaşça ve endişelenmeye başladı. Avucu karıncalandı ve dalgınca ovuşturdu. Hermione'nin sır olarak saklayacağına yemin ettiği bazı şeyleri biliyordu ve bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Okuldan, araziden çıkabilir mi?" James bastırdı. Lily kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum ama sanırım buralarda bir yerde," dedi Lily. Severus'a baktı. "Neden yakını ovuşturup duruyorsun?"

"Ne? Biraz önce ağrımaya başladı ve ben de düşündüm ki..." Severus kaşlarını çattı ve eline baktı. Sonra dramatik bir şekilde soldu ve sandalyesini devirerek ayağa fırladı. "Lanet olsun!"

Severus kütüphaneden Lily'nin hiç görmediği kadar hızlı koşarak ıktı. Avucu hl karıncalanıyordu ve yine avucunu ovuşturarak Severus'un arkasından dalgınca kaşlarını çattı.

"Lily?" Remus kibarca sordu. Lily başını kaldırıp ona baktı.

"Hmm?"

"Neden elini böyle ovuşturuyorsun?" diye sordu ona. Kadın eline baktı ve sonra soldu. Deşet içinde onlara baktı.

"Oh, hayır," diye fısıldadı, gözleri kocaman olmuştu. "Oh, hayır."

Ayağa fırladı ve Severus'un peşinden koştu. apulcular arkalarından baktılar ve sonra birbirlerine baktılar. James aniden kendini tokatladı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı ve sonra Lily'nin peşinden koştu.

"Bekle," diye nefes nefese arkadaşının peşinden koştu Remus, "bize ne söyledin?"

James omzunun üzerinden, "Kendini işaretliyor," diye hırladı. Koridorda durdu ve volta atmaya başladı. "Kahretsın! Onu kaybettim."

"Ne demek istiyorsun, kendi işaretini mi koyuyor?" Peter şaşkınlıkla sordu. Remus ve Sirius gözlerini devirdi.

"Sen hiç dinlemez misin, Peter?" Sirius homurdandı. Peter omuz silkti ve perişan görünüyordu.

"Sadece konuşmayı hatırlamıyorum," dedi soğukkanlılıkla. James içini çekti ve yüzünü ovuşturdu.

"Hermione sahiplenicidir. Senin ona ait olduğunu düşünürse, seni işaretler. Nedenini bilmiyorum, sadece yaptığı bir şey bu. Belli ki Severus ve Lily'yi sihirli bir şekilde işaretlemiş. bela," diye mırıldandı James, volta atarak.

"Neden Severus?" Sirius bir an için kıskançlık krizine sordu. James omuz silkti.

"Bilmiyorum. Sanırım Lily'yi işaretlemesiyle aynı sebepten-dostluk." James sonunda şöyle dedi. "Aramızda ikiz bağı var ama bu onun onlara yaptıklarıyla aynı şey değil."

James yere çöktü, dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kapalıydı, kaşları çatılmıştı. *Sahiplerim, ?* Gözlerini açtı. Ayağa fırladı ve tekrar koşmaya başladı. Kalan yağmacılar da diğer öğrencilerden atlayıp kaçarak onun peşinden koştular. Okulun bu bölümünü tanıyorlardı. Burası hastane koğuşunun bulunduğu yerdi. James nefes nefese kapıdan içeri daldı. Hermione bir yatakta oturuyordu, yanında Lily ve diğer yanında da Madam Pomfrey vardı.

"Benim mi?" Sesi kendi kulaklarında yırtık pırtık çıkıyordu. Kız ona döndü, ela gözleri kocaman açılmıştı ve adam midesinin dibe vurduğunu hissetti. Güzel yüzü morarmıştı ve bir yanağında kesik vardı. Ona doğru koştu ve onu göğsüne bastırdı. Ona sıkıca sarıldı ve kız ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan kız göğsüne yaslanmış, cüppesini tutarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Lily'ye ters ters baktı.

"Kim?" Ona doğru hırladı. Kız hafifçe soldu ve yutkundu.

Madam Pomfrey'e bakarak, "İcabına bakılıyor," diye fısıldadı. Adam hafifçe kaşlarını çatdı. Lily ona baktı ve ona daha sonra söyleyeceğini fark etti. Başını salladı.

"Kendi'm, iyi misin?" Ona şefkatle sordu. Onu daha da üzmeden tecavüze ya da saldırıya uğrayıp uğramadığını nasıl soracağından emin değildi. Kız sessizce başını salladı, yüzü adamın göğsüne yaslanmıştı. Adam minnetle iç çekti.

"Sadece araya girdikleri için," diye mırıldandı Lily karanlık bir şekilde, intikam vaat eden bakışlarıyla. James kaskatı kesildi ve gözlerini Lily'ye dikti. Gözleri erimişti. Lily yüksek sesle konuştuğunu fark etti ve dehşet içinde ona baktı.

Madam Pomfrey iksir getirmeye gittiğinde, "İcabına bakılıyor," diye tekrar fısıldadı. "Severus çok öfkeliydi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"O benim kız kardeşim," diye homurdandı James. "Bunu ona kimin yaptığını bilmek istiyorum."

"Eminim yakında burada olurlar," dedi Lily memnuniyetle. "Severus ve... şey, Severus'un onlarla işi bittiğinde kim olduklarını anlayamayabilirsin."

"Jamie," diye fısıldadı Hermione. "Geldiklerinde burada olmak istemiyorum. Kuleye geri dönmek istiyorum."

"Ama," James'in kafası karıştı. Kız kardeşini kimin incittiğini bilmek istiyordu ama onu yalnız bırakmak da istemiyordu. "Sirius'la gidecek misin?"

Hermione dönüp Hermione'nin yüzünü görünce irkilen Sirius'a baktı. Sanki bir şekilde onun yaralanmasına kendisi neden olmuş gibi acı çekiyor gibiydi. Hermione bir an düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı.

"Eğer beni almak isterse," diye fısıldadı, üzgün bir şekilde ondan uzağa bakarak. James Sirius'a dik dik baktı, istemediğini söylemesi için ona meydan okuyordu.

Kız kardeşini kuleye geri götür.

Sirius yumuşak bir sesle, "Elbette yapacağım," dedi.

Hermione isteksizce James'i bıraktı, ela gözleri hastane koğuşundan çıkarken ona yalvarıyordu. Sirius Hermione'nin yanında yürüdü ama ona dokunmadı. Ona dokunmaktan korkuyordu, onu korkutmaktan korkuyordu. Kuleye vardıklarında, Hermione'ye kendisinden gitmesini işaret etti. Kız ona baktı, yüz ifadesi dalgındı ve adam insanların onu böyle görmesinden korktuğunu anladı. Sakin bir güven sergilemeye çalıştı.

"Çoğu insan için ders zamanı," dedi usulca. "Eminim burada kimse yoktur."

Kaşlarını çattı ve sonra asasını çıkardı. Sessizce kendine dokundu ve Sirius gözlerinin önünde kayboluşunu izledi. Gözleri irileşti. *Bunun* sözsüz bir büyü olduğundan emindi.

Birden bir elin değil ama cüppesini tutup çektiğini hissetti. Normal bir şekilde ortak salona doğru yürüdü.

Pencerenin yanında ders çalışan iki yedinci sınıf vardı ve ona eğlenen bakışlarla bakıyorlardı. Dersi astığını düşünüyorlardı. Omuz silktiler ve erkek yatakhanesine yöneldi çünkü çekiştirme onu oraya götürüyordu. Yatakhanedeki odasına girdiler ve çekiştirme durdu. James'in yatağı görünmez ağırlığın altında hafifçe eğildi.

"Şimdi geri alabilir misin? Seni göremediğim halde burada olduğunu bilmek tuhaf," dedi Sirius endişeyle ve sonra yine oradaydı. Ona sıırttı. "İnanılmazsın, biliyor musun?"

"Hayır, değilim," dedi buklelerini sallayarak. Sirius kaşlarını çattı.

"Evet, . Dinle, böyle bir pislik olduğum için özür dilerim. Olmamaya çalışıyorum ama yine de yapıyorum," diye mırıldandı Sirius, yüzü ve boynu donuk bir kırmızıya bürünmüştü. Hermione usulca homurdandı.

"Sadece bana karşı nazik olmaya çalışıyorsun." Hermione ona bakmadan sessizce konuştu.

"Sanırım öyleyim," diye mırıldandı. "Bu, bir pislik olduğum için üzgün olmadığım anlamına gelmez."

"Önemli değil," dedi, hâlâ ona bakmıyordu.

"Bu benim için önemli," dedi kararlılıkla. Kadın birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Arkanı dönecek misin? Üstümü değiştireceğim," diye mırıldandı usulca. Ayağa kalktı ve arkasını döndü. Kıyafetlerin hışırtısını ve James'in yatağının tekrar kayma sesini duydu. Arkasını döndüğünde onu James'in pijamaları içinde, battaniyeleri çenesine kadar çekilmiş halde gördü. Minik ve kırılgan görünüyordu ve sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi.

"Ne oldu?" Yumuşak bir sesle sordu. Dudağını ısırdı ve birkaç dakika öylece oturdu.

"Emin değilim," dedi sonunda. "Genelde bundan daha uyanık olurum. Sanırım bu kadar üzgün olmamın bir nedeni de bunun çok aptalca, acemice bir hata olması. Bir anda ortaya çıktılar ve beni etkisiz hale getirdiler."

"Orada kaç kişi vardı?" Sirius olabildiğince sakin bir şekilde sordu. Onu korkutmamak için elinden geleni yapıyordu ama ona zarar vermeye çalışan her kimse ona zarar vermek için içinde biriken öfkeyi kontrol etmek zordu. Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. İkiden fazla," diye mırıldandı.

"Yani onlar Slytherin miydi?" Sirius kesin bir ifadeyle konuştu. Hermione tekrar başını salladı.

"Ah, Sirius," diye fısıldadı. "Öyle olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Gerçekten de Voldemort'un seni öldürmeye çalışmayacağına inanıyor musun?"

tüm evlerden mi? Bir Gryffindor'a dönüşmek onun için ne büyük bir darbe! Sence bunu denemeyecek mi?"

"Başarısız olacak," dedi Sirius hararetle. Hermione'nin nazik gülümsemesinde acıma vardı ve bu onu rahatsız etti.

HP/HG/HP

Çapulcular o gece ortak salonda bir toplantı düzenledi.

"Neredeyse tanınmaz haldeydiler," dedi James isteksiz bir saygıyla. "Sniv-er, Severus'un içinde böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim."

"Oh, yardım almış," dedi Remus gözlerini devirerek. "Dört yedinci sınıf öğrencisini tek başına alt etmesine imkân yok."

"Lily kontrol etti, hepsinde kara vardı," diye mırıldandı James. "Bu konuda bu kadar kesin konuşması biraz ürkütücüydü."

"Sanırım Severus ona bakmasını söyledi," diye önerdi Peter. "Ona bir şeyler fısıldıyordu."

Remus başını sallayarak, "Ona dokunmaya cüret ettiklerine inanamıyorum," dedi. Diğerleri kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir düşünsene, biz varız, yağmacılar var, ama aynı zamanda Severus ve Regulus'la da arkadaş ve Lucius'un onu hâlâ önemseydiğini *biliyorum*."

"Ne demek *biliyorsun*?" Sirius kaşlarını çatarak sordu. Remus gözlerini devirdi.

"Padfoot, kokusunu alabiliyorum," dedi Remus kuru bir sesle. "Kız ne zaman yanında olsa kalp atışları da hızlanıyor."

"Hogwarts'taki erkeklerin kız kardeşimi ne kadar arzuladıklarını duymak istemediğimi daha önce söylemiş miydim?" James acı dolu bir sesle konuştu.

"Bir gün evleneceğinin farkında mısın?" Peter merakla sordu. James omuz silkti.

"İki bacağın da kırıkta koridorda yürümek zordur," mırıldandı nefesinin altından. Remus homurdandı.

Remus gülümseyerek, "Bir gün aşık olacak ve o zaman mutlu olmasına izin vermek zorunda kalacaksın," dedi.

"Tabii, otuz yaşına falan geldiğinde," dedi James kesin bir . "Otuz mu?" Sirius merakla sordu.

"Hatırlarsın, babam otuz yaşına geldiğinde evlenebileceğini söylemişti. O da gitmesini istemiyor." James kararlı bir şekilde söyledi.

"Zamanı geldiğinde, ikinizin onu durdurabileceğinizi sanmıyorum," dedi Remus alaycı bir ifadeyle.

Farklı Bir Bakış Açısı

A/N: Tamam, bu daha önce yazdığım bölümlerin sonuncusu, bu yüzden güncellemeler biraz düzensiz olabilir. Mümkün düzenli güncellemeye çalışacağım. Kısa bir yan not olarak, Hermione'nin gözle görülür bir şekilde üzgün olduğu ve Remus'un onu konuşturmaya çalıştığı ve konuşmadığı sahne var ya?

Bu Diggory ile ilgili değildi. Bu bir 'Sirius Black hakkında neden böyle hissediyorum' anıydı. Diggory Hermione'yi rahatsız ediyordu çünkü kibirli, şovenist ve her yönüyle tam bir pislikti. Hepiniz onunla çıktınız. Ben çıktım, biliyorum. Ama Hermione onu kullanıyordu.

Yaz Tatili, 1976

Lily heyecanla, "Annenle babanın bu yaz benimle kalmana izin verdiğine inanamıyorum," diye ciyakladı. Hermione kocaman sırıttı.

"Biliyorum, değil mi? Çok heyecanlıyım. Her günümüzü Sev'le geçireceğiz. Oh! Neredeyse unutuyordum! Temmuz ayında Londra'da Ramones'u izlemek için hepimize bilet aldım. Harika olacak!" Hermione heyecanla zıpladı.

"Şey, konuda Hermione," dedi Lily temkinli bir ifadeyle, arkadaşına bakarak. Hermione'nin gülümsemesi hafifçe durakladı.

"Ne?" Sessizce sordu.

"Benim evimde böyle giyinemezsin. Kız kardeşim seninle dalga geçer. Hiç muggle kıyafetin var mı?" Lily utanç içinde açıkladı. Hermione'nin güzel ipek elbiselerine alışmıştı; Hermione'nin giydiği tek şey buydu. Arkadaşı önce kendi giysilerine, sonra da Lily'ye baktı. Yüzünde çok komik bir ifade vardı, neredeyse acı çekmiş gibiydi.

"Biliyor musun, unutmuşum?" Hermione yanakları kızararak fısıldadı. "Unuttuğuma inanamıyorum. Yani, biliyordum, ama o kadar alışmıştım ki...oh

Lanet olsun."

Lily kıkırdayarak, "Çocuklar sana sürtünüyor," dedi.

Hermione'ye saldırı girişiminden sonra yağmacılar tüm zamanlarını Hermione'yi korumakla geçirmişlerdi. Hermione'nin alaycı bir şekilde 'nöbet değişimi' olarak adlandırdığı bu olayı izlemek çok komikti. Çapulcular günün her dersinde Hermione'nin yanında olamıyordu ve onlar olmadığında Severus oluyordu. Çapulcular onunla konuşmuyordu, o da onlarla hiç konuşmuyordu ama sınıfın dışında yaptıkları, birbirlerinin etrafında dönen garip bir köpek dansı vardı. Lily, Hermione sınıf değiştirdiğinde Lucius Malfoy ve Regulus Black'in koridorlarda Severus'un yanında durduklarını fark etti. Hatta Sirius'un Regulus'a neredeyse belli belirsiz başını salladığını bile gördü. Başka kimse fark etmedi ama Lily iki kardeşi izliyordu ve bunu gördü. Severus ve James'in Hermione'nin iyiliği için bir ateşkese varabildiklerini bilmek Lily'yi daha iyi hissettirdi. Ne yazık ki bu, aptal Kovalayıcı için her zamankinden daha fazla hainlik kalbinin güvenliği için hiçbir şey yapmadı.

"Muggle var, babam beni Gringott's'a götürdü. Ne kadarının yeteceğinden emin değildik ama eminim birkaç muggle kıyafeti almaya yeter," dedi Hermione kararlılıkla. "Sizin eve gitmeden önce şimdi , değil mi?"

Hermione'yi giysi alışverişine götürmek Lily'nin bu yaz yaptığı en eğlenceli şeylerden biriydi. Bir mağazaya girdiğinde, satış elemanlarının ona doğru koşmasını bekliyordu çünkü büyücü mağazalarında olan tam da buydu. Ne de olsa o Hermione Potter'dı. Soydan ve ayrıcalıktan gelen bu özgüven satış elemanlarını cezbediyordu. Çoğu Hermione'nin giysilerinin kalitesinin gülünç derecede pahalı olduğunu fark etti. Giysiler otomatik olarak yeniden boyutlandırılmadığında Hermione şaşırmadı. Çok dar gelen bir kot pantolona kaşlarını çatarak baktı.

Hermione'nin kafası çok karışmıştı. Eski Hermione'nin anılarına sahipti, ama ne gariptir ki kıyafet alışverişini yüksek bir

Çünkü bu anılar biraz bulanık ve belirsizdi. Kot pantolon giydiğini ve onu başka her şeye tercih ettiğini hatırlıyordu ama şimdi kumaş teninde sert ve rahatsız edici bir his uyandırıyor. James ve Sirius'un kasabaya gittiklerinde kot pantolon ve tişört giydiklerini biliyordu ama erkeklere, bir kız olarak kendisinin sahip olmadığı her türlü şok edici özgürlük tanınmıştı. İçini çekti ve başka bir kot denedi. Bunlar daracık, sanki boyanmış gibiydiler. Yaşlı Hermione bunların mükemmel olduğunu düşünüyordu ama Hermione Potter dehşete düşmüştü. Bacakları herkesin bakması için oradaydı. Poposu neredeyse sergileniyordu ve darlığı kıvrımlı kalçalarını vurguluyordu.

Rahatlamalısın, ufaklık. Bırak Hermione Teyze sana nasıl yapıldığını göstereyim.

Yaşlı Hermione'nin içtenlikle onayladığı birkaç kıyafet buldu ve hepsini satın aldı. Ne de olsa bütün yaz Lily'yle kalacaktı ve kıyafetleri olması gerekiyordu. Sonunda boyalı kot pantolon, sandalet ve koyu mavi askılı bir üst giydi.

Hermione bir çift büyük boy güneş gözlüğü buldu ve onları da taktı. Her şeyin parasını ödeyip mağazadan çıktıktan sonra Hermione sokakta yürürken bacaklarının arasına sürtünen kotun verdiği hisse alışmaya çalıştı. Bu garip bir histi ve onu biraz rahatsız ediyordu.

"Uh, Hermione?" Lily tereddütle sordu. Hermione durdu ve iri gözlerle onu izleyen Lily'ye baktı.

"Ne oldu Lils?" Merakla sordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Lily sordu. Hermione kaşlarını

çattı. "Neyi yapıyorum?"

"Şu... şu... kalçanı sallayarak sallanma şeyi. Erkekler sana duruyor," diye tısladı Lily. Hermione güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırdı ve yanakları pembeleşti.

"Sadece yürüyorum," diye mırıldandı. "Her zaman yaptığım gibi."

"Elbiselerinizin içinde böyle mi yürüyorsunuz? Hiç öyle görünmüyor," diye karşılık verdi Lily.

Hermione sonunda, "Herhalde bana nasıl yürümem gerektiği öğretilmişti için," dedi. Annesini taklit etti, "Bir hanımefendi süzülür, Hermione. Ne tepinir, ne de hantal hantal yürür."

Lily düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım annenin bir şey söylediğini hatırlıyorum," dedi.

"değil!" Hermione hayal kırıklığı içinde konuştu. "Böyle yapmaya çalışmıyorum, sadece yapıyorum. Elbise giydiğimde bunu anlayamazsın."

"Bahse girerim yeterince dar bir elbise olsaydı giyebilirdik," diye mırıldandı Lily kendi kendine.

Hermione kuru bir sesle, "Bir hanımefendinin cüppesi asla o kadar dar olmaz," diye cevap verdi.

Lily kararlı bir ifadeyle, "O zaman bununla başa çıkmamız gerekecek," dedi. "Belki Sev'e erkek arkadaşınmış gibi davranmasını ve erkekleri korkutmasını söyleyebiliriz."

Hermione kararsız bir ifadeyle, "Elbette sorun olmaz," dedi. "Hiçbir resmi olarak tanıştırılmadığı bir hanıma yaklaşmaz. Bu uygun olmaz."

"Bunlar safkan büyücüler değil," dedi Lily kesin bir ifadeyle. "Onlar Muggle erkeği ve sen de kocaman bir kâse çikolatalı şekere benziyorsun."

"Öyle mi?" Hermione şaşkınlıkla, "Evet," dedi. Lily bir an için gözlerini kapattı ve Hermione onun saydığını anladı. Sonra zümrüt yeşili gözleri birden açıldı ve Hermione'ye baktı.

"Sen ciddi misin? Hayır, tabii ki öylesin. Hermione, en sevdiğim kardeşim, büyümüşsün. Tam bir afetsin. Hogwarts'taki oğlanlar neye uğradıklarını şaşıracaklar. Geçen yılın sonunda Diggory'yi terk ettiğin için Merlin'e şükürler olsun," diye ekledi Lily nefesinin altından.

"Lily, saçmalama," dedi Hermione hayran bakışları üzerine çeken gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. Lily onun elinden tuttu ve aceleyle sokağa indi.

"Evet, o benim, aptal olan," diye mırıldandı Lily.

HP/HG/HP

"Bu gördüğüm en inanılmaz şeydi!" diye bağırdı Hermione, caddede zıplayarak.

Severus omuz silkerek, "Oldukça yoğundu," dedi. Hermione onun yüzüne doğru güldü.

"İnanılmazdı," diye ısrar etti.

"Hermione, orada bir şey içtin mi?" Lily endişeyle sordu. Hermione kıkırdadı.

"İçtim ama sadece rom ve kolaydı," dedi Hermione hınzır bir sırıtışla.

The Ramones. Londra. Temmuz 1976. Yaşlı Hermione'nin gizliden gizliye kıskandığı türden bir şeydi - çok geç doğmuştu ve en inanılmazlardan birini görme fırsatını kaçırmıştı, en etkili gruplardan biriydi. Bu gece onları gerçekten görmüştü. Şahsen. Hermione üç kimlik kartı çalmış ve üçünü de onların kartları gibi görünecek şekilde süslemişti. Hermione şu anda bir punk rockçı gibi görünüyordu ama aynı zamanda sevimli de sayılırdı. Saçları kısaydı ve biraz dikleştirmişti. Dar bir kot pantolon, converse ayakkabı ve kesilmiş bir Ramones tişörtü giymişti. Severus'un özgürlük çivileri vardı. Sev'e yakışıp yakışmayacağından emin değildi ama Severus'un benzetildiği kişiye yakışıyordu.

"Hermione!" Lily'nin sesi tam anlamıyla skandala dönüşmüştü. Hermione homurdandı ve gülmeye başladı.

"Şşşt. 'Sokay. Şşşt. Şşşt," sonra tekrar kıkırdamaya başladı.

" *Neden* beni susturuyorsun?" Lily sesini biraz daha yükselterek sordu. Hermione'nin eli Lily'nin ağzını kapattı ve Lily biraz daha kıkırdadı. Bir restoranın dışında durmuş sigara içen iki adamın önünde durdu. James ve Sirius'tu bunlar.

Hermione yüksek sesle, "İşte bu yüzden," diye fısıldadı ve biraz daha kıkırdadı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı hanımlar?" James kıkırdayan kadına dikkatle bakarak temkinli bir şekilde sordu. Diğer kız başını çılgınca salladı, gözleri kocaman olmuştu.

Hermione ayağa kalkıp hafifçe sallanarak, "Biliyorsun," dedi. "Sigara içmek iğrenç bir alışkanlık."

Sirius bir nefes çektikten sonra soğukkanlılıkla, "Halkı sarhoş etmek de öyle, aşkım," dedi. Tekrar kıkırdamaya başladı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Severus onu dirseğinden yakalamasaydı Hermione yere düşecekti. Ona kaşlarını çattı. "Hayır, ben iyiyim. Bana sarhoş olacaktım gibi davranmayı bırak. Mola."

Sirius kaşlarını çatarak, "Bu neden komik," diye sordu. Hermione tekrar doğruldu ve onun göğsünü dürttü.

"Sen... sen şimdiye kadar gördüğüm en büyük sarhoş edici oldun. Seni giyinik, çıplak, yarı giyinik, kirli, temiz, bir kez jöle dolu bir küvette, kadınlarla, bir kadınla, hep birlikte kadınsız ve bir kez... bir kez de Remus'la gördüm ki bu tamamen rahatsız ediciydi." Hafifçe sallanarak anlattı. Sirius irkildi ve kırmızının çeşitli tonlarına büründü. Bu kızın kim olduğunu ya da tam olarak ne söylediğini bilmiyordu ama şu anda inanılmaz derecede rahatsızdı.

"Remus?" James şaşkınlıkla Sirius'a baktı. "Gerçekten mi?"

" değil!" Hermione James'in kolunu tokatladı. "Hayır, sanırım... yıldönümüydü... oh kahretsin."

Gözleri tuhaflaşmıştı ve kimsenin göremediği bir şeye bakıyor gibiydi. hiç beyaz yoktu, tamamen siyah görünüyorlardı, ne gözbebeği ne de iris vardı. Sessizce inliyordu ve elleri iki yanında kenetlenip .

"Aşkım, ne görüyorsun?" Severus Hermione'nin yüzünü ellerinin arasına alarak nazikçe sordu. Hermione'nin gözleri kocaman açılmış, paniklemişti ve nefes nefese kalmıştı.

"James," diye soludu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Oh, Tanrım, James."

"Affedersiniz?" James önündeki üç tuhaf insana bakarak şaşkınlıkla sordu.

"James olmaz," diye soluk soluğa ağlıyordu kadın, sesi acıdan kalınlaşmıştı. "Lütfen James olmasın."

"Hayır," diye fısıldadı adam yatıştırıcı bir sesle. "Hayır, James'e bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Söz ver bana," kadının sesi kırık çıkmıştı. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye ve onlara kocaman gözlerle bakan diğer kıza baktı. Kızın ifadesi şaşkınlık ve şok içindeydi.

"Neler oluyor?" Diğer kız yüz hatlarında belirgin bir endişeyle sordu.

"Bu bir imgelem," diye mırıldandı adam. "Kahretsin, bu çok kötü. Eğer öğrenirse, *lanet olsun*, bir olduğunu öğrenirse, onu isteyecektir. Bundan kimseye bahsedemezsin. *Hiç kimseye*."

İkisi James ve Sirius'a, sonra da birbirlerine Kız sarsılarak yutkundu ve adamın koluna dokunmak için uzandı.

" O mu? " Diğeri ciyakladı, gözleri dehşetle dolmuştu. "Kim o?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Gitmek zorundayız. Şimdi," diye mırıldandı. Kızlardan birini kollarının arasına aldı. Diğer kız tam anlamıyla paniklemiş gibi görünüyordu.

"Onu *isterdi* de ne demek?" Küçük bir sesle sordu. Adam döndü ve sadece ona baktı.

"Onu öpmek istemeyecek, o...o...o....oh sanırım hasta olacağım," diye mırıldandı kendi kendine. "Hadi, *gitmeliyiz*."

"Tamam, geliyorum," dedi, onun adımlarına ayak uydurmak için acele ederek.

"Hey, bekleyin!" James seslendi. Diğer omzunun üzerinden ona baktı, gözleri korkuyla açılmıştı ve daha hızlı acele ediyor gibiydiler.

"Ne be?" Sirius sigarası kaldırımında yanarken, "Bu da ne?" dedi. James hızla hareket eden figürlere kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Bilmiyorum... ama hoşuma ." Sonunda söyledi. "Sence beni mi kastetti?"

"Sen, yani 'James' mi? Bilmiyorum. Bir adam onun bir Kahin olduğunu söyledi, bu... bu nadir James, bunu biliyorsun. Şu anda da tehlikeli," dedi Sirius karanlık bir sesle, ailesini düşünerek.

"Evet," diye onayladı James. "Bence o adam 'o' derken kim olduğunu biliyorsun demek istedi. Arkadaşlarının bir Kahin olduğunu bildiklerini sanmıyorum ve şimdi dehşete düşmüş durumdalar."

Sirius yavaşça, "Öyle görünüyor," dedi. Grup tamamen ortadan kaybolmuştu.

"Merlin'e şükürler olsun ki Hermione bir Kahin değil. Onu ele geçirmeye düşünmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı James refleks olarak titreyerek. Sirius kaşlarını çattı.

"Hermione neden bir Kahin olsun ki?" Sirius alay etti. James ona baktı ve yüzü kızardı.

"Bilmiyor muydun? Kahinler aileden gelir. Pek sık değil tabii. Birkaç yüzyıldır bir tane bile olmadı." James omuz silkti. Sirius bu sözler karşısında üşüdüğünü hissetti ve James'e tüm kalbiyle katılmaktan kendini alamadı.

"Öyle mi? O zaman Merlin'e şükürler olsun ki değil," diye mırıldandı Sirius.

HP/HG/HP

Sokaklarda Spinner's End'e doğru yürürlerken Severus, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Her şeyi içine atma Sev," diye tersledi Lily, "bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bu hiç komik değil, Lily," diye Severus. Lily kaşlarını çatı ama onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Gerçekten kafam karıştı ve sen de tamamen kaybetmekten üç saniye uzaktaymışsın gibi görünüyorsun," diye çıkıştı Lily. Durmadı, neredeyse Hermione'yi kendine doğru çekerek ilerlemeye devam etti.

"Lucius'a ihtiyacım var," dedi Severus sonunda. "Bunu tek yapamam. Evinizin bodrumu var mı?"

Lily kararsız bir ifadeyle, "Evet, öyle," dedi.

"Lucius'u alırsam bizi oraya gizlice sokabilir misin? Mezun olduğu için yasal ve ikimize de hayal kırıklığı büyüğü yapabilir." Severus sessizce konuştu. "Ayrıca, az önce Hermione'nin canı pahasına korunmayan bir yerde kalmasının mümkün olmadığına karar verdim ve sen ve ben yasal değiliz."

"Evet, tabii. Eleanor'u ona gönderebilirim," dedi Lily yumuşak bir sesle, baykuşuna bulunarak. "Ne söylemeliyim?"

" *Domina pericula est.*" Severus kısaca söyledi. Lily başını salladı ve Severus'un da arkasından gelmesiyle aceleyle evine doğru yürüdü.

Lily, Lucius'un yumuşak çatırtısını duydu ve ardından Severus'la birlikte Lily'nin arka bahçesinde saklanarak onlara doğru koşmaya başladılar. Lucius öfkeli görünüyordu ve kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"Ne haltlar burada?" de tısladı. "Lanet olası ailemle ve Black'in en eski ve asil hanesiyle bir nişan yemeğinin ortasındaydım. Bu çok iyi olsa iyi olur Severus, yoksa kışına tekme basarım."

"Hermione bir Kahin," dedi Lily sessizce.

Bu sözlerle birlikte her şey değişti. Lucius yüzünde dehşet ve acı dolu bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöktü.

Hermione'nin baygın haline bakarak, "Hayır," diye fısıldadı.

Severus etrafına endişeyle bakarak, "Evet," diye mırıldandı. "Ve şu anda koğuşları olmayan bir evde kalıyor."

"Potter ailesinin nesi var böyle? Deli mi bunlar?" Lucius öfkeyle kekeliyordu.

"Bildiklerini sanmıyorum, Hermione'nin de sanmıyorum," dedi Severus sessizce.

"Ben... Sanırım belki de biliyordur," dedi Lily usulca, kararsızca bir diğere geçerek. İki adam da dönüp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lucius ipeksi ve tehlikeli bir sesle. Lily endişeyle yutkundu ve Severus'a bakmak için döndü.

"Önce bana bunun ne anlama geldiğini söyle. Ben muggle doğumluyum, unuttun mu?" Lily yalvardı. Severus bir elini saçlarında gezdirdi ve gizlice yanağındaki bir damla yaşı silen Lucius'a baktı. Lily

şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Lucius boğazını temizledi ve ayağa kalkarak onun üzerinde yükseldi.

"Farkında olmayabilirsiniz ama cadılar ve büyücüler nadir," diye başladı yavaşça, kendi kendine kaşlarını çatarak. "Çoğunluk hâlâ safkan ailelerden geliyor ama muggleborn ve melezlerin oranı giderek artıyor gibi görünüyor. Muggle doğumlu denilenlerin hepsinin aile ağacında evlatlıktan reddedilmiş bir ya da iki melez olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu neden tahmin ettin ki?" Lily şaşkınlıkla sordu.

"Büyü öyle birdenbire ortaya çıkmaz. Belirli kanun ve kuralları takip eder. Büyülü bir çocuk için büyü kana ihtiyacınız var, nokta. Her neyse, insan nüfusuna kıyasla biz çok küçük bir grubuz, bunu anlıyorsun, değil mi?" Lucius sinirli bir ifadeyle devam etti.

"Elbette, *Hogwarts*'ın *Tarihi*'nde var," diye ezberden okudu Lily. Lucius gözlerini devirdi ve Lily, Severus'un Nimue'nin Masumiyeti hakkında bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldu.

"Evet, şey. O kitapta anlatılmayan çok şey var. Her neyse, biz insanlar arasında ne kadar nadirsek, bir kahin de bizim aramızda o kadar nadirdir. Bir nesilde sadece bir ya da iki tane olabilir. Ya da en azından normalde böyle olması gerekirdi, ancak kahinler o kadar değerlidir ki genellikle inanılmaz bir tehlike altındadırlar. Potterlar eskiden sık sık bir tane atarlardı ama en az bir yüzyıldır, belki de daha uzun süredir atmıyorlar," diye açıkladı Lucius dikkatle.

"O kadar değerliyse neden tehlikede olsun ki?" Lily şaşkınlıkla sordu.

"Onları isteyen karanlık, onları kullanmak isteyen karanlık," diye hırladı Severus ona. "Kendi amaçları için onları avlayan ilk karanlık büyücü o değil."

"Ama... o zaman ona gerçekten iyi davranmaz mıydı?" Lily yavaşça, anlamadığını söyledi.

"Ona isteyerek gider miydi?" Severus kuru bir sesle sordu. Lily yeşil gözlerini kırıştırtarak ona döndü.

"Hayır, o daha çok-oh. Anlıyorum," dedi Lily, gözlerinde anlayış .

"Şimdi, ne demek istiyorsun, onun bildiğini mi düşünüyorsun?" Severus, siyah gözleri kıza dikilmiş, için için yanarak sordu.

"Bu konuda. Kehanet dersini almayı reddettiği zamanı hatırlamıyor musun? Bu zorunlu bir dersti ve çok sinirlenmişti, Bay ve Bayan Potter Müdürle konuştular ve Kehanet dersini *hiç almadı*. Bir ders bile." Lily ısrarla Severus'la konuştu.

Lucius'un kaşları kalktı. Potter ailesi genellikle çocuklarını halkla kaynaşmaları için teşvik ederdi. Oldukça eşitlikçiydiler ve her zaman da öyle olmuşlardı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Severus merakla sordu. Lily utanç içinde kızardı ve omuzlarını kamburlaştırdı.

"Hermione'yle yaptığımız tek kavgalardan biriydi," diye itiraf etti Lily sefilce, ellerini ovuşturarak. "Ben... ben bazı kaba şeyler söyledim... ben, şey, ben onu bazı kaba şeylerle suçladım ve o da bana *güldü*. O gece söylediği şeyi hep hatırladım: 'Kehanet dersinin bana bilmediğim bir şey söyleyeceği gün, Sentorların hepsinin insanlığa hizmet etmek istediğine karar verdiği gündür'. Ben yapmadım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, büyücü/entor ilişkilerine bakmam gerekti, ama sadece söylediği şey değildi... gözlerindeki bakıştı. Sanki bir uçuruma bakıyor gibiydi. Her yerimi üşüttü."

"O zaman Bay ve Bayan Potter'ın da haberi olmaz mı?" Severus kaşlarını çatarak sordu. Lily başını salladı.

"Hayır. Yani, o garip göz şeyini onlara yaptığını sanmıyorum, sanırım sadece benim etrafımdaydı. Hermione büyük ihtimalle

sınıfta olur." Lily açıkladı.

"in gözleri," diye fısıldadı Lucius, Londra'da bir Temmuz akşamının nispeten ılık havasında titreyerek. "Lanet olsun Severus, onu nasıl koruyabileceğiz?"

"Öncelikle, burayı o kadar sert bir şekilde koruyacağız ki hiçbir şey geçemeyecek. Burayı girilemez hale getiremeyiz çünkü Lily'nin ailesi gelip gidebilmeli. Sadece biraz daha burada kalacak ama güvende olması gerek. O zaman sen ve ben ona Malfoy ailesinin ve Prens ailesinin koşuşlarını öğreteceğiz, böylece onları kendi evine ekleyebilecek," dedi Severus kararlılıkla. Lucius bir an düşünür gibi oldu ve sonra isteksizce başını salladı.

"Peki. Hadi yapalım şunu," diye mırıldandı nefesinin altında.

HP/HG/HP

Lily'nin odası karanlıktı, ışıklar söndürülmüştü ve Hermione yatakta hareketsiz yatıyordu. Önündeki duvara görmeden bakıyordu. Görebildiği tek şey zihninde tekrar tekrar oynayan korkunç görüntülerdi.

James ve Lily Potter'a ait olduğunu bildiği küçük, şirin bir kulübe. James aşağıda duruyordu, gergin ve gergindi. Bir ileri bir geri volta atıyordu. Aylardır iyi uyuyamamıştı. Onu kimin istediğini biliyorsun. İlk başta, neredeyse bir tür hastalıklı, çarpık kur yapma gibiydi. James'e istediğini düşündüğü şeyi sunmaya çalışmıştı. James ürperdi. Lily'nin ailesi bir uyarıydı. O ve Lily, kim olduğunu bildiğin kişiye kendi canına okuyabileceğini söylemişlerdi. Onun ailesi de bir sonraki uyarı olmuştu. Doğal sebepler, kışının kenarı! Sadece altmış yaşlarındaydılar. Dumbledore yüz otuz yaşındaydı ve hâlâ güçlüydü. Yine de tehdit buydu. Benim için öldürmenin ve bunu bir kaza gibi göstermenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? James ellerini sıktı ve nefes almak için mücadele etti. Şimdi Sirius ve Remus birbirlerinden şüphe ediyor, şüpheli köpekler gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar James'ten her şeyi almaya çalışıyordu. Eğer katılırsa bunu durdurabilirdi. İnsanları kurtarabilirdi.

Eğer ölürdü. Kimin yaymaya çalıştığını bildiğiniz sinsi yalan buydu. Merlin'e şükürler olsun ki Lily bundan çok daha akıllıydı.

" James asla durmaz. Öldürmeye, öldürmeye ve öldürmeye devam edecek. Eğer pes , sizi panayırdaki bir ödül gibi kazanır, ama yine de insanları öldürür.

Remus'u öldürecek çünkü o bir kurt adam. Beni de muggle doğumlu olduğum için öldürecek. Ona boyun hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Lily, kollarını ortasına sararak.

" Biliyorum," diye yanıtladı James pencereden dışarı bakarak. Lily onu ihtiyatla izledi.

" Yani muyuz?" diye sordu temkinli bir şekilde. James başını salladı.

" Tabii ki hayır." Kararlı bir şekilde söyledi. Lily kollarını ona doladı ve öyle sıkı sarıldı ki, kaburgalarından birinin kırılabileceğini düşündü.

" Seni seviyorum James Potter," diye fısıldadı onun göğsüne doğru şiddetle.

" Ben de seni seviyorum, Lily-flower," diye mırıldandı saçlarına.

Şimdi gündüz vaktiydi ama bir şekilde farklı bir gün olduğunu biliyordu. Belki de haftalar , emin değildi. Sirius neredeyse James kadar bitkin görünüyordu ve bir köşede hararetle tartışıyorlardı. Lily onları görmezden geldi ve Harry'yi dizinde zıplattı.

" Ülkedeki en zeki, en cesur, en yakışıklı büyücü kim?" Lily onun kulağına mırıldandı. O da güldü ve tombul bebek yumruklarını salladı. "İşte bu doğru! Sensin. Benim tatlı, tatlı aşkım."

" Lily, aptal kocana biraz akıl ver," diye Sirius köşelerinden. Lily ikisine de gözlerini devirdi.

" Henüz işe yaramadı, şimdi neden başlayacağını anlayamıyorum," dedi kuru bir sesle.

" Bak, Lils, onur duydum, tamam mı? James'in Dumbledore'u bir kenara atıp sır tutucu olarak beni istemesinden onur duydum ama **herkes** bunu bekleyecek. Ya başka birini kullansaydık, kimsenin şüphelenmeyeceği birini? Saklanıyormuş gibi yapardım, peşime düşerlerdi ama sır kâtibi güvende ve rahat olurdu. Mükemmel, değil mi?" Sirius yalvarıyordu ve bu Lily'yi söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatsız etti. O her zaman yakışıklı, kibirli ve pürüzsüzdü. Sirius'un her gözeneğinden güven sızardı. Bu çaresiz adam onların Padfoot'u değildi.

" Peki ya Remus?" dedi Lily. Remus'u da Sirius'u sevdiği kadar seviyordu ve aralarındaki yabancılaşıma James'i olduğu kadar onu da incitiyordu.

" Hayır," dedi Sirius düz bir sesle, gri gözleri kapalıydı. "Peter'ın daha iyi olabileceğini düşünüyordum."

" Peter mı?" Lily şaşkınlıkla sordu. Sirius, Lily'nin sinirlerini bozan keskin bir kahkaha attı.

" Gördün mü?" James'e sordu. "Lily bile onu dikkate almadı."

" Bilmiyorum, Padfoot," James bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

" Lütfen bunu bir düşün," diye yalvardı Sirius kan kardeşine.

" Güzel. Tamam. Bunu ," diye mırıldandı James sonunda.

Şimdi geceydi... ve günler ya da belki haftalar sonraydı. Cadılar Bayramı'ydı. İnsanların verandalarındaki jack o'lanternleri görebiliyordu. Yine volta atıyordu James. Yüzü sevdiği tüm insanlar için endişe ve korkuyla buruşmuştu. Lily yakınlarda durmuş onu izliyordu. Gözleri onun her hareketini takip ediyordu, yüzü solgun ve çizgiliydi.

Gücün çatırtısı ve tıslaması ikisinin de kapıya dönmesine neden oldu. James Lily'ye döndü.

" Kaç!" Ona bağırdı. "Kaç Lily, hemen!"

" Seni seviyorum," diye omzunun üzerinden fırlattı ve merdivenleri olabildiğince hızlı koşarak çıktı.

Orada durdu, kapıya baktı, ölümle yüzleşti. Başına gelecekleri biliyordu, aylardır biliyordu ve ölümden korkmuyordu. Merlin aşkına, onda Peverell kanı vardı. Koğuşlar yok edildiğinde, ona doğru geri teptiler ve bir an için dengesini kaybederek dizlerinin üzerine çöktü. Geri tepmenin verdiği acıyla nefesi kesildi ama sonra tekrar ayağa kalktı. Lily ile bu konuyu konuşmuşlardı, Lily Dumbledore'un anlattıklarının çoğunu anlamamıştı ama Sirius ve o biliyordu ve ona her şeyi ayrıntılarıyla anlatmışlardı. Kapı patlayarak açıldı ve Peter, Voldemort'un arkasından içeri girdi. Peter. James'in göğsündeki acı dayanılmazdı. Bir an için nefret ve öfke neredeyse kontrolü ele geçirmişti. Neredeyse. Nefretini serbest bırakmak, öfkesinden vazgeçmek için değerli saniyeler boyunca savaştı. Lily. Harry. Seni seviyorum. Onlar için her şeyi bıraktı. Voldemort'u tamamen görmezden gelerek Peter'a baktı.

" Seni affediyorum," dedi. Yeşil bir ateş parladı ve sonra hiçbir şey olmadı.

Şimdi yine gündüzdü ve James orada yatmış hiçbir şeye bakmıyordu, gözlükleri yüzünde yamuk duruyordu, evinin etrafı darmadağınktı.

Hermione artık ağlayamıyordu, daha fazla gözyaşı kalmamıştı. Harry'den, Sirius'tan, Remus'tan hikâyeler dinlemişti ama James ve Lily'nin ölümüyle doğrudan bir bağlantısı olmamıştı. Duyduğu tüm hikâyeler Lily'nin üst kattaki yatak odasında oğlunu korumasına odaklanıyordu. Çok azı alt katta bekleyen, ailesiyle kötülük arasında bir tampon görevi görmeye çalışan adamdan söz ediyordu. Lily'nin sevgisi Harry'yi kurtarmıştı. Bunu defalarca duymuştu, ama şimdi merak ediyordu. Hermione Potter bu anıların her iki ebeveynin de oğullarının korunmasında belirli roller oynadıklarını gösterdiğini düşündü. Gerçekten eski büyülerin çoğu eril ve dişil büyüünün bir dengesini gerektiriyordu. Lily ve James'in oğullarını kurtarmak için güçlerini birleştirmiş olmaları çok mantıklıydı.

Neden? Bu neden bana oluyor? Neden bunu görüyorum? Neden şimdi?

Sanırım bu benim hatam.

Senin hatan mı? Sen bir kahin değildin.

Evet, ama ben, biz, siz, her kimse, dengeyi sağlamak için geri döndüm. Ben buraya aittim. Ben senim ya da sen bensin, kahretsin. Her neyse, dengeyi sağlamak için buna ihtiyacın var. Harry'nin bildiklerinin yarısını bile bilmiyordum. O ahmak her zaman kartlarını göğsüne çok yakın tutardı. Sanırım bizi üzmekten korkuyordu. Eğer gördüğü şey buysa, ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bence görme olayı önemli bir parça, size yardımcı olacak bilgiler verecek. Yani, bu sefer James'in ölmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?

HAYIR! HAYIR! James olmaz!

Doğru, bak daha önce dikkatimi vermişim. Yani senin bir kahin olman onun hayatını kurtarmana yardım edecek.

Tabii, Voldemort önce beni oyuncak olarak

kullanmazsa. Sen neden bahsediyorsun?

Kahinler inanılmaz derecede nadirdir, inanılmaz derecede değerlidir ve doğru karanlık büyücü ortaya çıktığında genellikle uzun yaşamazlar. Şüphelenmiştim... ama sadece orada burada garip görüntüler görüyordum ve bunları senin anılarına bağlıyordum, ama son zamanlarda... bunların hiçbirini hatırlamana imkan yok.

Uh, hayır. Tanrım, hayır. Harry ve Sirius'un kabus görmesine şaşmamalı. Sirius'a içtiği için bağırdığım onca zaman için şimdi kendimi kötü hissediyorum. Canım içki istiyor.

Bu sana da biraz klişe gelmiyor mu? Ben bir kahin miyim? Bum! Yeni bir sihirli güç mü?

Pek sayılmaz. Şu anda on altı yaşındaki bir bedende kırk yıllık bir deneyime sahip olduğunuzu fark etmelisiniz. Acaba

Kırk yaşında bir cadıdan olsaydık bu kadar tuhaf bulabilir miydiniz?

Belki de değildir. Kahin kısmı hariç. Bu genellikle oldukça genç yaşlarda olur. Kehanet konusunda çıldırdığımı hatırlıyorum ve ailem neredeyse hemen pes etti çünkü ben hiçbir şey istemedim. Kehaneti neden istemediğimi hatırlamıyorum, sadece bunun zaman kaybı olduğunu biliyordum. Son zamanlara kadar hiç imgelem gördüğümü hatırlamıyorum. Neden şimdi?

Tamam. Sanırım bunun cevabını biliyorum. Ne

olmuş yani? Paylaşabilir miyiz lütfen?

Her şey şimdi başlıyor. Her şey şimdi başlıyor. Şu itibaren, bu bir savaş.

Hermione titremeye başladı ve duramadı. Artık gözyaşı yoktu ama vücudu kuru kabarcıklarla sarsılıyordu. Lily merdivenleri hızla çıktı ve kan kardeşine, en iyi arkadaşına baktı.

"Hermione?" Fısıldadı. Eli karıncalanıyordu ama Hermione kendi içine kapanmış gibiydi. Neredeyse kasılıyor gibiydi. Bu çok kötü görünüyordu. Tamam o zaman... kız kardeşinin sevgisi uğruna saklamaya çalıştıkları bazı şeyleri açığa çıkarmanın zamanı gelmişti. Yasaları çiğniyor olsa da umurunda değildi. Hermione hem Severus'a hem de kendisine sözsüz olarak nasıl patronus mesajı verileceğini dikkatle öğretmişti. Savaşta işleri hızlı ve verimli bir şekilde yapmak gerektiğini açıklamıştı.

"Bay ve Bayan Potter, Hermione hasta ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Onu uçurmaya korkuyorum, ısınlanamıyorum ve bir baykuşun çok uzun süreceğinden endişeleniyorum. Bir de evin kapıları kapalı, o yüzden beklemeniz ve sizi içeri almam gerekecek." Lily net ve hızlı bir şekilde söyledi ve ardından geyiği Potter malikânesine doğru koşturmuştu.

Potterlar ve Sirius oturmuş öğle yemeği yerken gümüşü bir dişi geyik yemek odasına girdi. Çok güzeldi ve zarif bir şekilde Bay ve Bayan Potter'ın oturduğu masanın başına doğru ilerledi. James çatalını bırakmış ve gözlerini

patronus habercisi. Lily'nin endişeli sesi yemek odasında yankılandığında neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Baba, bunu yapabildiğini biliyor muydun?" James patronus ortadan kaybolur kaybolmaz sordu Bay Potter oğluna göz kırptı.

"Şey...hayır. Aslında fikri Dumbledore'la tartışmıştım ama sadece bir fikirdi," dedi Bay Potter yavaşça. Şaşkın görünüyordu.

"Sihir teorisi kimin umurunda? Hermione hasta!" Dorea Potter masadan kalktı ve üç adam da onu takip etti. Lily'nin evinin önüne geldiler ve dört kişi de bir süre eve baktı.

"Bir çeşit koruma mı?" Sirius homurdandı. "Bir çeşit koruma mı? Burası Gringott's'un yanında tembel kalır."

Lily kapıyı açtı ve aceleyle dışarı çıktı. Yüzü solgundu ve gözlerinin derinliklerinde korku gizleniyordu. Asasının elinde, kolunun altında saklı görebiliyorlardı. James'e baktı ve zihinsel olarak kendini toparlıyor gibiydi.

"Geçen Noel'de ailenizin evinde ne oldu?" sordu soğuk bir şekilde. Yüzü kızardı ve anne babasına baktı.

"Bunu *şimdi* konuşmak zorunda mıyız? " dedi zayıf bir sesle. Kadın saçlarını savurdu.

"Standart operasyon prosedürü," diye mırıldandı ona. "Soruya cevap yoksa düşmanca davrandığını varsayırım."

"Güzel! Ökseotunun altında öpüştük. Mutlu musun?" James ona tısladı.

"Evet, aslında. Seni ve sadece seni koğuşların içine götüreceğim," dedi soğuk bir şekilde. "Hadi gel."

Charlus sevgiyle, "Ondan hoşlanıyorum," diye ekledi. Dorea ve Sirius, sanki fazladan bir kafası çıkmış gibi ona baktılar.

"Bay P, onun biraz çılgınca paranoyak göründüğünü fark etmişsinizdir." Sirius dikkatle işaret etti.

"İşte bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Hermione'nin korunmasını çok ciddiye alıyor," diye gözlemledi Charlus.

James evden çıktı, solgun ve asık suratlıydı, Hermione göğsüne sarılmıştı. Hermione titriyor ya da gibiydi, gözleri açıktı ve bakıyordu. Lily'nin gözleri yüzünde kocaman açılmıştı, orada korku titreşiyordu. Dorea öne doğru bir adım attı.

"Onun nesi olduğunu biliyor musun?" diye sordu aceleyle. Lily yumruğunu ağzına tıkadı ve başını çılgınca salladı, gözyaşları solgun yanaklarını çiziyordu. "St. Mungo'ya o zaman, Charlus. James, bırak onu baban alsın."

"Teşekkür ederim Lily," dedi Charlus ciddiyetle. "Daha sonra patronusun hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette efendim, ama bu sadece standart bir haberci patronusu. Hermione, Sev ve bana nasıl öğretti." Lily masumca konuştu, yüz hatlarında belirgin bir şaşkınlık vardı.

"Standart mı? Sizin gibi korumalı bir ev gibi mi?" Sirius kendini tutamadı, bu iş giderek daha da tuhaflaşıyordu.

"Ben koğuşlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Severus benim için halletti." Lily ellerini sıkarak açıkladı. Lucius hakkında konuşamazdı. Bunun herkes tarafından bilinmemesi gerekiyordu.

"Bütün neden yaptın?" Charlus şaşkınlıkla sordu. Lily ona tuhaf tuhaf baktı.

"Sevdiklerimi korumak için efendim," dedi sessiz bir vakarla. Evin içine çekildi ve kapıyı kapattı. Dördü St. Mungo's'a gitmeden önce bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

HP/HG/HP

"Jamie, lanet olsun, kırılmayacağım! Kes şunu!" Hermione'nin çığlıkları malikânenin her yerinden duyulabiliyordu. Dorea ve Charlus Potter birbirlerine bakıp iç geçirdiler.

Dorea sessizce, "sende," dedi. Charlus gözlerini devirdi. "İyi ama çocuklarımızdan birini hareketsiz bırakmak zorunda kalırsam, bu

benim

Hata," diye mırıldandı Hermione'nin odasına doğru yukarı çıkarken.

"İkisini de yapsan daha iyi olur canım," diye seslendi Dorea, dudaklarında hafif bir gülümseme oynayıyordu.

"Şimdi," dedi Charlus kızının kapısından sertçe. "Burada tam olarak neler oluyor?"

Hermione yanakları kızarmaya başlamış bir halde, "Baba, ben ne sakatım ne de zihinsel olarak yetersizim," diye söze başladı.

"Own'um, bir hafta boyunca St. Mungo'daydın! Bir hafta boyunca Dikkatli ol," dedi James aynı hararetle. Hermione öfkeyle çığlık attı ve asasını çıkardı.

"Prenses," dedi Charlus uyarırcasına. Hermione gözle görülür bir şekilde sakinleşmeye çalıştı ve asasını kaldırdı. "Şimdi James, kız kardeşin için duyduğun endişeye saygı duymakla birlikte, işleri biraz fazla ileri götürdüğün konusunda ona katılmadan edemiyorum."

"Ama baba!"

"Beni tesislere taşımaya çalışıyordu. Yine!" Hermione'nin sesi yeniden sertleşiyor, ağabeyine olan kızgınlığını açığa vuruyordu.

"James, bu konuyu konuşmuştuk. Uzun uzadıya, evlat," dedi Charlus kararlılıkla. James kızarma nezaketini gösterdi.

"Ya yanılıyorlarsa?" James'in sesi kederliydi ve Charlus ile Hermione'den uzaklaşmıştı. Sirius James'e doğru ilerledi ve koluna dokundu.

"Ya kim yanılıyorsa?" Charlus sordu.

"Şifacılar," dedi Hermione açıkça, dövüşmeye hazırlanırken çenesi yükseliyordu.

"Ah," dedi Charlus anlayışla. "James, Hermione iyi." "Jamie," Hermione

derin bir iç çekti ve James'e doğru ilerledi.

Sirius. Kardeşine sarıldı ve sürpriz bir şekilde Sirius da sarılmanın bir parçası oldu. Onun dudaklarının tüy kadar hafif varlığını saçlarında hissettiğine yemin edebilirdi ama o an için bunu görmezden geldi.

"Her şey yoluna girecek Prongs," diye mırıldandığını duydu Sirius James'in kulakları için. *Muhtemelen olmaz ama eğer tesisleri tek başıma kullanacaksam ikinizle de tartışmayacağım.*

HP/HG/HP

"Tuhaf davranıyorlar, fark ettin mi?" James, Hogwarts Ekspresi'ndeki kompartımanlarında Sirius'a sessizce sordu.

"Kim?" Sirius şimdiki kız arkadaşından başını kaldırıp donuk gözlerle James'e baktı.

"Onlar. Lily, Severus ve Hermione," dedi James.

"Oh, onlar. Hayır, pek sayılmaz. Selamlaşırken biraz gergin olabilirler ama hepsi bu." Sirius kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve James'in sinirlerini bozacak şekilde kıkırdamasına neden oldu.

Remus kaşlarını hafifçe çatarak James'e sessizce, "Korku kokuyorlardı," diye fısıldadı.

"Kim yaptı?" James aynı sessizlikle sordu.

"Lily ve Severus korku kokuyorlardı, onların kokusunu daha Ama Hermione'yi gördüklerinde ve ona dokunabildiklerinde... Bilmiyorum, çok tuhaftı. Her biri ona sarıldıktan sonra

daha sakindi." Remus daha önce platformda tanık olduğu karmaşık kokuları ve duyguları açıklamaya çalıştı.

"Neden korksunlar ki?" James yüksek sesle düşünerek mırıldandı.

"Hastalığı mı?" Remus omuz silkti. Emin değildi ve tahmin yürütmekten nefret ederdi.

"Hmm. Belki," dedi James düşünceli bir şekilde.

"Kız kardeşine hiç söyleyecek misin? Bilirsin işte, her şeyi," diye sordu Remus ısrarla. James bir eli kız arkadaşının gömleğinde, dili boğazında olan Sirius'a baktı ve Remus'a gözlerini devirdi.

"Bu senin için sorun olur mu?" James kaşlarını çatarak sordu. Remus'un iyiliği onun için çok önemliydi.

"Evet. Hermione için, evet. O her zaman benim arkadaşım oldu, her zaman beni savundu," dedi Remus yumuşak bir sesle. James kaşlarını çattı.

"Belki de yapmalıyız," dedi temkinli bir şekilde. "Neredeyse bir yıl boyunca bunu ondan sakladığımızı öğrendiğinde muhtemelen pek mutlu olmayacaktır."

Remus, "Yatakhaneye gidince konuşuruz," diye mırıldandı, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle kıza baktı. Bakire değildi, namuslu da değildi ama Sirius'un ilişki kurmayı seçtiği bazı kızlar tüm acı bakla hislerini tiksintiyle ürpertiyordu. James başını salladı, yüzünde benzer bir sinirli ifade vardı.

Vahiyler

Altıncı sınıftayken Hermione her zamanki gibi sınıfta çok az dikkat gösteriyordu. McGonagall için genç Bayan Potter'ı hayal kurarken yakalamaya çalışmak neredeyse bir oyun haline gelmişti. Ne yazık ki, bu hayatta Profesör McGonagall'ın, potansiyelini asla gerçekleştiremeyen Bayan Potter'a karşı çok az sabrı vardı. Kendi adına, Hermione aşırı hızda çalışmaya başlamıştı. Savaş yaklaşıyordu. Oluyordu ve ŞİMDİ oluyordu. James ve biraz daha az da Lily için duyduğu korku onu her şeyden daha fazla zorluyordu. Her gece gözlerini kapattığında, James'in cansız bedeninin kulübesinin zemininde yattığını görebiliyordu. Uyumakta zorlandığını fark etti ve uyuyamadığında animagus formuna geçip Yasak Orman'da koşmaya başladı. Eğer dolunay olduğu için koşamazsa ve yağmacılardan kaçarsa, o zaman korunmak için şatoda hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dolaşırdı. Bellatrix LeStrange birkaç yıl önce mezun olmuştu ama geçen yılki saldırının da kanıtladığı gibi, Voldemort'un kucak köpekleri sözde kan hainlerine karşı hoşnutsuzluklarını göstermeye hevesliydi. Günlük Elçi'yi dehşet içinde okuyordu, kaybolmalar, saldırılar. Gazeteyi bitirdiğinde James ve Sirius'un bile gazeteyi okuduğunu fark etti ve Hermione'nin şakayla ilgisi olmadığından şüphelendiği bakışlar attılar. Remus ve Sirius, Yaşlı Hermione'nin geçmişinde bunlardan bahsetmişlerdi ama şu anda gerçekten oluyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Dolunaydan önceki geceydi ve Severus onu bulduğunda Hermione kalenin ıssız bir yerinde volta atıyordu.

Hermione'nin haberi olmadan yağmacılar, akranlarının övgüsünü kazanmalarını sağlayacak bir eşek şakası yapmak için şatoda sinsice ilerliyorlardı. Evet, Hogwarts'ın dışında olup bitenlerden endişe duyuyor olabilirlerdi ama korumaları gereken bir itibarları vardı.

"Hey!" diye tısladı Peter. Yağmacılar ona bakmak için geri döndüler. Yan koridoru işaret etti. "Bu senin kız kardeşin değil mi?"

"Evet, öyle," dedi James hafifçe kaşlarını çatarak. Yan koridora yaklaştılar ve bir an için onun ileri geri adım atışını izlediler ve onu kendi haline bırakmak üzereydiler ki Snape diğer uçtan ona yaklaştı ve yüksek bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Hermione!" Ona doğru tısladı. Hermione volta atmayı bıraktı ve ona döndü.

"Sorun nedir?" Kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Severus kesinlikle öfkeli görünüyordu.

"Her yerde seni arıyordum," dedi Severus kesin bir ifadeyle. Bir an için kaşlarını çattı ve sonra kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı.

"Severus, seni rahatsız eden ne?" Hermione şaşkınlığı ses tonundan belli olarak sordu.

"Kardeşinin kendini kiminle... *neyle*... ilişkilendirmeyi seçtiğini biliyor musun?" Severus soğuk bir tavırla sordu. Hermione bir an için gözlerini kırptırdı. Severus'un öfkesinin korkusunun maskesi olduğunu fark etti... onun için. Ne var ki, az önce çizgiyi aşmıştı. Çizgiyi -Eski ve Yeni Hermione'leri hırlayan, tıslayan bir dişi aslan öfkesinde birleştirmeyi garanti eden tek çizgiyi. Hırladı, sesi neredeyse alter egosunun hırlamasına benziyordu ve Severus'u göğsünden dürttü, öfke vücudunun her hücresinde titreşiyordu.

"Remus'tan söz etmiyor olsan iyi edersin, Severus Snape," diye hırladı ona, yüz hatlarını öfke kaplamıştı, gözleri soğuk ve sertti. Öfkesinin derinliği karşısında şaşırdı ve onunla tartışmaya çalıştı.

"O tehlikeli biri!" Severus haklı bir öfkeyle tersledi. Hermione ona güldü ama gülüşü acımasız ve soğuktu.

"Eviniz tavşanlarla dolu olduğu için mi?" Sesinde alaycılık vardı. "O ayda sadece bir kez tehlike yaratıyor, bu da bazı insanlardan çok daha az. Bu tehlikeyi kısıtlamak için adımlar atıyor. Sahip olabileceğiniz her türlü argüman tartışmalıdır."

"Ama Hermione," diye tekrar denedi Severus ve Hermione bir hırıltıyla onun sözünü kesti.

"Remus Lupin *şimdiye kadar* tanıma ayrıcalığına eriştiğim en nazik, en kibar, en onurlu insandır. O iyi, terbiyeli, dürüst bir adam ve ona iftira attığını duymayı *reddediyorum*," diye öfkeleni Hermione, belirli bir noktayı vurgulamak için bazı noktalarda Severus'un göğsünü dürttü. Severus ağzı açık ona bakakaldı.

"Tanrım, Hermione, Lupin'e *aşık mısın*?" Severus şok olmuş bir sesle sordu. Hermione ayağını ona doğru vurdu.

"Gerçekten mi? Remus'taki bu nitelikleri algılayabilmemin tek nedeni ona olan aşkımdan gözümün kör olması mı? Yoksa onu anlamsızca becermek istediğim için şehvetten çıldırdığımı mı söylüyorsun? Yemin ederim neredeyse Jamie kadar kötüsün. Hayır ve hayır. Remus'u önemsiyorum, beni bir arkadaş olarak görmesini umuyorum, ama ona aşık değilim. Ayrıca, sanırım karısının kendi bölgesine giren kaçak avcılara söyleyecek birkaç sözü olabilir," diye öfkeyle çıkıştı Hermione.

"Karısı mı?" Severus sertçe sordu. "Ne karısı?"

"Boş ," diye mırıldandı Hermione karanlık bir sesle. Bu alışverişi bir tür huşu içinde izleyen yağmacılar, kafası tamamen karışmış görünen Remus'a bakmak için döndüler.

"Gördün mü?" Severus sordu. Hermione ayağını tekrar yere vurdu.

Hermione soğuk bir sesle, "Severus, hiç havamda değilim ve Remus'un aşk hayatından zevk alarak yaşamak için bir neden göremiyorum," diye tersledi. O da

Bir an için ona ters ters baktı. "Senin için daha iyisini düşünmüştüm, Sev. Böyle davrandığına inanamıyorum."

James, başını sallayan Sirius'a, "Yapabilirim," diye mırıldandı. O sırada yüzünde bir şok ifadesiyle artık boş olan yan salona bakan Remus'a döndüler.

"Remus?" Sirius nazikçe söyledi. Remus gözlerini kırıştırdı ve sonra Sirius'a baktı.

"O zaten biliyor," diye fısıldadı. James omuz silkti.

"Görünüşe göre öyle, ama aynı zamanda senin Merlin'den sonraki en iyi şey olduğunu düşünüyor," dedi James arsız bir sırıtışla. "Benim bile onun gözünde o kadar yüksek bir değerim olduğunu sanmıyorum. Sanırım kıskanıyor olabilirim."

"Ama o *biliyor*," diye tekrarladı Remus, gözleri kocaman açılmıştı. Sirius ve James ona kaşlarını çattı.

"Konuşmanın geri kalanını görmezden mi geldin?" James sertçe sordu.

"Snape'e verdiği kesinlikle *harika* set mi?" Sirius kaşlarını çatarak sordu.

Remus onlara baktı ve sonra Hermione'nin kaybolduğu geri döndü. Zihni her yöne dönüyor ve Hermione'nin ona her zaman nasıl davrandığını düşünüyordu.

Ona karşı her zaman nazik davranmıştı... ona nazik davranmış, onu asla sıkıştırmamıştı - aslında, onunla ilk tanıştığı andan itibaren ona bu şekilde davrandığını fark etmişti. *Bunu her zaman biliyordu*. Biraz daha düşündü ve kaşlarını çattı. Severus ona bir şey görüp görmediğini sormuştu, ama görmek kelimesinin büyük bir 'S' harfi olduğunu anlayabiliyordu. Yüzündeki tüm kan çekildi ve James'e döndü.

"Hermione... değil... değil mi?" diye fısıldadı uyuşmuş dudaklarının arasından. James kaşlarını çattı.

"Ne, bir kurt adam mı? Eminim küçük tüylü bir arkadaşı fark ederdin," dedi James kuru bir sesle. Remus başını salladı.

"Hayır, James. bir... Kahin değil... değil mi?" Remus koridorda etrafına bakarak fısıldadı. James homurdandı.

"Tabii ki hayır, bu fikre nereden kapıldın?" Sert bir şekilde söyledi. Remus iç çekti.

"Oh. Bu... hiçbir şey." Mırıldandı.

Sonraki birkaç gün boyunca Remus Hermione'yle konuşmakta ya da onunla takılmakta zorlandı. Kendini onu izlerken ve söylediği ya da söylemediği şeyleri dikkatle dinlerken buldu. Şaşırtıcı bir gerçeğin farkına vardı. Hermione tam olarak görüldüğü gibi değildi. Hâlâ yıllardır tanıdığı aynı nazik, sevecen kızdı, ama onda gizli bir katman da vardı. Onun inanılmaz derecede zeki olduğunu biliyordu. Yıllarca onunla ve Lily'yle ödev yapmıştı ve ödev seanslarının çoğu, farklı teori veya pratik uygulama noktaları hakkında yoğun tartışmalara dönüşmüştü. Hermione ayrıca Lily'yle birlikte uzun süreler ortadan kaybolmayı da başarmıştı ve kimse ne yaptıklarını gerçekten bilmiyordu.

Hermione'nin ateşli bir öfkesi vardı ve özellikle de ağabeyi onu kışkırttığı anda sık sık bu öfkesine yenik düşerdi, ama sonra bazen gözlerinin dümdüz ve sert bir hal almasını izlerdi ve Hermione de soğuk ve hesapçı olabilirdi. Remus bir insanın yalan söylediğini her zaman anlardı: kalp atışları hızlanır, terler, kontrol edemedikleri sayısız bedensel işlevle kendilerini ele verirlerdi. Hermione'nin onların yanındayken ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle tartmasını izledi. Onun yanındayken. Neyin peşindeydi? Bilmek istediğinden emin değildi.

HP/HG/HP

Yılın ilk Hogsmeade hafta sonu gelmişti. Lily hınzır ve şeytani bir gülümsemeyle ona muggle kıyafetleri giymesi için yalvarmıştı. Hermione derin bir iç çekti ve Lily'nin ona uzattığı dar kot pantolonu ve üzerine yapışan V yakalı bordo kazağı giydi.

Kıvrımlar. Kot pantolonlara tahammül edebiliyordu ama Yaşlı Hermione'nin neden onların bu kadar rahat olduğunu düşündüğünü hâlâ anlayamıyordu. Hermione aynada kendine baktı ve sonra Lily'ye baktı.

"Bunun anlamı ?" Hermione kuru bir sesle sordu. Lily ona kıs kıs güldü.

"Günlerce beni çok eğlendirecek," diye güvence verdi Lily. Hermione derin bir iç çekti ve arkadaşını merdivenlerden ortak salona kadar takip etti.

Çapulcular Gryffindor masasında 'kendi yerlerinde' oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Hogsmeade hafta sonu olduğu için hepsi heyecanlıydı ve dün gecenin büyük bir bölümünü bu sabah için saldırı planlarını planlayarak . Honeyduke'un mu yoksa Zonko'nun mu önce gelmesi gerektiği konusunda hararetli bir tartışma yaşanmış ve Zonko'nunki az bir farkla kazanmıştı. Birdenbire Büyük Salon tamamen sessizliğe büründü ve çocuklar neler olduğunu anlamak için başlarını kaldırıp baktılar.

Sirius'un gözleri şok içinde açıldı. Hermione'nin üzerinde muggle giysileri vardı ve her kıvrımına yapışıyordu ama nefes almasını zorlaştıran şey bu değildi. Hayır, onun yürüyüş şekliydi. Onlara doğru yürürken kalçaları yuvarlanıyor, narin ve vahşi bir zarafete sahip bir tür orman kedisi gibi görünüyordu. Seksin kişileşmiş haliydi: yemyeşil kıvrımları, kalçalarının salınımı, dolgun ağzı. Sirius'un gözleri çelik grisine döndü ve Remus ona sıırttı. Arkadaşına ters ters baktı ve sonra dikkatini tekrar kendilerine yaklaşmakta olan koyu saçlı tanrıçaya çevirdi.

"Günaydın Hermione," dedi James neşeyle, kahvaltısını düzenli bir şekilde yerken. Hermione kardeşine gülümsedi.

"Günaydın Jamie," dedi tatlı bir sesle ve balkabağı suyu sürahisini kapdı. İnsanların onu izlediğini hissediyordu ve bu onu biraz geriyordu ama hiçbirisi Sirius gibi bakışlarının sıcaklığıyla onu yakmıyordu. Onu izliyordu ama Sirius'un gözleri alışkın olduğu kapüşonlu, peçeli bakışlar yerine... bir şeyle parlıyordu. Bu her neyse... tehlikeliydi. Karnı sıkıştı ve bakışları altında vücudunun ısındığını hissetti. Kadın

onu görmezden gelmeye ve vücudunu uslu durmaya zorlamaya çalıştı ama bu kaybedilmiş bir savaşı.

"Hermione, Honeyduke's'a gideriz diye düşünüyordum, sonra da şu kullanılmış kitapçıya gideriz diye düşünüyorum. Kulağa hoş geliyor mu?" Lily arkadaşına sordu. Hermione hafifçe kaşlarını çattı ve alt dudağını kemirdi. Sirius'un oturduğu yerden boğuk bir inilti geldiğini duyduğunu sandı ama ona doğru bakmaya cesaret edemedi.

"Hmm. Sanırım," dedi Hermione yavaşça. "Biraz daha tüy kaleme ve fazladan parşömene de ihtiyacım var."

"Mükemmel," dedi Lily neşeyle.

"Hermione, hâlâ bizimle geliyorsun, değil mi?" James ona nazikçe hatırlattı. Hermione hafif bir kaş çatmayla ağabeyine baktı. Yazın geçirdiği hastalık ve geçen okul yılının sonundaki saldırı konusunda hâlâ endişeli olduğunu biliyordu. İçini çekti.

"Evet Jamie," dedi sessizce. Bu noktada savaşlarını dikkatli seçmesi gerekiyordu. Lily masanın karşısındaki arkadaşına gözlerini devirdi ama Hermione'nin pek fazla seçeneği olmadığını biliyordu.

Sirius, Hermione'nin yapış yapış muggle giysileri içinde kendisine doğru yürümesini izlemenin, onun uzaklaşmasını izlemek kadar acı verici olmadığına karar verdi. Ondan uzaklaşırken kot giysili kıcının hafifçe sallanması neredeyse hipnotize ediciydi. Ağzı kurudu ve dili damağına . Kabak suyundan hızlıca bir yudum aldı ve Remus'un ona doğru gönderdiği eğlenen bakışı görmezden geldi.

Hermione ve Lily ile Hogsmeade'de yürümek bir kontrol deneyiydi... ya da gerçekten acımasız bir işkence biçimiydi. Sirius henüz hangisi olduğundan emin değildi. Kız ona o kadar yakındı ki, vahşi bukleleri her zıpladığında kokusunu alabiliyordu. Geçmişte bunu yapamayabilirdi ama Padfoot duyularının artmasına yardımcı olmuştu ve saçlarını omzunun üzerinden geçirdiğinde ince bir yasemin kokusu ona doğru yayıldı. Yasemin kokusuyla karışmış, baharatlı ve tatlı olan o özel koku vardı.

"Hermione". Remus'un birkaç tuhaf bakışından sonra Hermione'nin yanında havayı kokladığını fark etti ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Yaşlı Hermione'nin hem Moony'ye hem de Padfoot'a olan aşinalığı nedeniyle Hermione Potter, Sirius'un onun yanında derin derin koklamasında bir tuhafılık bulmamış, hatta bunu tamamen göz ardı etmişti. Lily'nin kendisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti ve başını soru sorar gibi yana eğdi.

"Neymiş o?" Hermione merakla sordu. Lily gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Sirius seni kokluyor," diye mırıldandı Lily, Remus'un duyabileceği kadar yüksek sesle. Hermione'nin derin, gırtlaktan gelen kıkırdaması neredeyse Sirius'un gözlerinin dolmasına neden oluyordu. Omzunun üzerinden ona arsız bir gülümseme fırlattı, sonra Lily'ye döndü.

"Erkekler köpek olacak," diye mırıldandı arkadaşına hafif bir gülümsemeyle. Remus'un kaşları alnına doğru kalktı. Muggle'ların sahada oynayan oğlanlara 'köpek' dediğini biliyordu ama Hermione bunu biliyor muydu? Yoksa daha fazlasını mı biliyordu? Lily kıs kıs güldü. Hah. Belki de sadece ilk anlamı ima ediyordu. Elbette Lily bunu bilemezdi... hayır, bu mümkün değildi.

"Biz kitapçıya gidiyoruz çocuklar, birazdan görüşür müyüz?" Lily, James'e bakmamaya özen göstererek sordu.

"Evet, elbette Evans," dedi Sirius omuz silkerek - Hermione Potter'ın sarhoş edici kokusundan uzaklaşması ya da kendini iyice utandırması gerekiyordu - ve çocuklar bir amaç bakışıyla Zonko'ya doğru yöneldiler.

Vortiger'in Kullanılmış Kitapları, yerden tavana kadar kitap rafları olan küçük, mütevazı bir dükkândı. Ne yazık ki Mephistopheles Vortiger'in raflarından çok daha fazla kitabı vardı ve uzun kitap yığınları dükkânın rastgele yerlerine yerleştirilmişti. Hermione ve Lily buraya gelmeyi çok severdi ve saatlerce mutlu bir şekilde kitaplara göz atabilirlerdi. Kızlar çabucak ayrıldılar, her biri en sevdiği bölüme gitti ve hevesle Bay Vortiger'in etkileyici mallarına baktı. Mağazanın kokusu

kitaplar, rafların aromatik ahşabı ve hafif reçine kokusu onu içine çekti ve Hermione kısa sürede kendi dünyasında kayboldu. Kafasını aile efsanesine göre atası olan Gloswinda Gryffindor hakkındaki büyüleyici bir el yazmasına gömmüştü ki, birinin onu izlediğini hissetti. Başını otomatik olarak kaldırdı ve Narcissa Black'in soğuk, buz mavisi gözlerle onu izlediğini gördü. Yanında arkadaşları ve Slytherin dostları Mnemosyne Nott ve Antigone Flint vardı. Kızlar birbirlerini on bir yaşından beri katılmaya zorlandıkları sonsuz sayıdaki çay partilerinden tanıyorlardı.

"Narcissa, Mnemosyne, Antigone." Hermione kibarca konuştu ve her bir kıza başıyla soğuk bir selam verdi. Mnemosyne ve Antigone de aynı soğukkanlılıkla başlarını salladılar, her kız dikkatle kibar davranıyordu. Narcissa'nın gözleri kısıldı ve Hermione'nin bulunduğu yere yaklaştı.

"Beni tebrik etmeyecek misin?" diye sordu soğuk bir ifadeyle. Hermione onu dikkatle izledi ve neden bahsettiğini anlamaya çalışarak beynini yokladı.

Hermione dikkatle, "Korkarım annem henüz bana bir şey yazmadı," dedi, yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı.

"Lucius benimle evlenmek için resmen dilekçe vermeye başladı," dedi Narcissa biraz da keyifle.

Sağ işaret parmağındaki yüzükle oynamaya devam etti. Hermione Potter bunun resmi bir kur hediyesi olduğunu anladı; genç bir büyücünün takımının ciddi olduğunu göstermek için vereceği türden bir hediye. Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Lucius okuldan sonra ona evlenme teklif etmeyi planladığını söylemişti ve Hermione onun için dilekçe vermenin, nişan ve evlilik sözleşmesi için pazarlık yapmanın yıllar alabileceğini biliyordu.

Hermione dürüstçe, "Tebrikler Narcissa," dedi. "Umarım mutlu olursun."

Narcissa alçak ve tehlikeli bir sesle, "Lucius'tan uzak dur," dedi, soğuk gözleri Hermione'nin yüzüne dikilmişti. Hermione gözlerini kırptırdı.

Sürpriz.

"Narcissa, sana söz veriyorum-," diye başladı Hermione, ama Narcissa sözünü kesti.

"Aptal değilim Hermione, kör de değilim. Ondan uzak dur. O benim," dedi Narcissa tehditkâr bir sesle. Sırtını kitap raflarına dayayana kadar Hermione'ye doğru ilerledi. "Karşılıksız oynuyorum, bunu unutma."

Hermione soğuk bir ifadeyle, "Onu istemiyorum," dedi ve dudaklarını bükerek alay etti. "Ve o da kesinlikle beni istemiyor. Ben bir kan hainiyim, unuttun mu? Abraxas Malfoy oğlunun yanına yaklaşmama asla izin vermezdi."

"Tekrar saldırıya uğrarsan çok yazık olur. Dumbledore'un bugünlerde Hogwarts'ta bu tür şeylerin olmasına izin vermesi şok edici," dedi Narcissa soğuk bir sesle. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Mnemosyne ve Antigone bir süre daha hesap yapan bakışlarla onu izlediler ve Hermione ani bir panik duygusuyla, geçen yıl kendisine saldıran çocuklar arasında kardeşleri Caractacus Nott ve Gaius Flint'in de olduğunu fark etti. Aileleri onları okuldan attırmak yerine okuldan almıştı, ancak Sev onların emirle değil kendi başlarına hareket ettiklerine dair bir söylenti yaymıştı. Hermione omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırarak soğukkanlılıkla kızlara baktı, ta ki her biri ona tüyler ürpertici bir şekilde doğru bir selam daha verene kadar ve sonra dönüp arkadaşlarını takip edene kadar. Hermione omurgasından aşağıya doğru akan ürpertiye engel olamadı.

Tüm Black ailesi kesinlikle deliydi. Regulus ve Andromeda tek akli başında olanlardı. Sirius kısmen akli başındaydı ama onun da esasını sallayabileceğinden çok daha fazla sorunu vardı ve Sweet Nimue ona yardım ettiğinde, ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Akraba evliliğinin zevkleri. Bir tutam sosyopati ve bir parça kısırlık ile delilik. Kıçımın üstünlüğü.

Evet, teşekkür .

Ah, doğru ya. Unutmuşum. Siz nasıl oluyor da Siyahlar gibi kafayı yemiyorsunuz?

Biz kuzenlerle evlenmedik. Yani bu noktada herkes birbiriyle akraba ama Siyahlar yüzyıllardır başka Siyahlarla evleniyor. Toujours Pur, falan filan.

Um, Ew!

*Aynen
öyle.*

Annen siyah değil miydi?

Bilirsiniz, kibar konuşma sanatı, sohbet etmek istediğiniz kişiye sürekli hakaret etmemeniz konusunda ısrar eder.

Doğru, özür dilerim. şimdi susuyorum.

Evet, annem bir Black'ti ama aslında Sirius ve Regulus'un uzaktan kuzeniydim, iki çocukla da doğrudan bir akrabalığım yok.

Bunu çok düşündün, değil mi?

Keşeke sana büyü yapmak mümkün

olsaydı.

HP/HG/HP

"Hey, Hermione, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" James kararsızca sordu. Hermione omurgasını dikleştirdi ve kardeşine bakmak için başını çevirdi. Bir an için onu dikkatle inceledi. Bir terslik vardı... James gergin görünüyordu. Kardeşi iğrenç derecede kendine güvenen, hatta kibirli biriydi, James için gerginlik son derece nadir görülen bir şeydi.

"Elbette," diye mırıldandı hafifçe kaşlarını çatarak. James'i ortak alanın sessiz bir köşesine kadar takip etti ve orada sessizce konuşabildiler.

"Seninle önemli bir şey konuşmam gerek, ama dışarıda konuşmalıyız," dedi ciddiyetle, hâlâ gergin görünüyordu. Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Şok olmuştu. Ona animagus formlarından bahsetmeyeceklerini varsaymıştı, ama başka neden onunla dışarıda konuşma ihtiyacı duysunlardı ki?

"Dışarıda mı? Sanırım artık gidebiliriz. Dersler bugünlük bitti," dedi Hermione sahte bir düşünceli tavırla. James başını salladı.

"Hayır, bu gece," dedi sessizce. Hermione kaşlarını çattı.

"Sen, James Potter, kız kardeşinin gece vakti gizlice şatodan çıkıp arazide gezip tozmasını mı istiyorsun? Kimsin sen ve kardeşime ne yaptın?" Hermione kuru bir sesle sordu. James ona gözlerini devirdi.

"Oh, ha ha. Çok komik. Bu... önemli," dedi James yavaşça. Hermione bir dakika daha onu izledi.

"Lily'yi getirebilir miyim?" Hermione merakla sordu. James'in yanakları pembeleşti.

"Şey, heriflere onu sormadım, sadece sana sordum," diye mırıldandı. Hermione alt dudağını dişledi.

"Tamam. Şimdilik sadece ben," dedi Hermione kararlılıkla. James ona gülümsedi.

"Mükemmel," dedi ve onu omzundan alkışladıktan sonra hızla uzaklaştı.

Hermione ağır ağır boş bir sandalyeye oturdu. Ne yapmalıydı? Eğer onlar ona animagus formlarını gösterirlerse, o da onlara kendi formunu göstermeli miydi? Onun sırrını saklayacaklar mıydı? Daha da önemlisi... Peter onun sırrını saklayacak mıydı? Bu potansiyel olarak tehlikeliydi. İkinci kişiliği, gizliden gizliye isyan eden Ölüm Yiyenler için bir figür olacaktı. Bu nedenle, sadece kendi güvenliği değil, gelecekteki tüm o Ölüm Yiyenlerin güvenliği de söz konusuydu.

Ona güvenen casuslar. Oh, olsun. Bu konuda başka kimseyle konuşamazdı çünkü çocukları başka kimse bilmiyordu.

Yap işte.

Ne, deli misin sen?

Hayır. Sadece , onlara animagus formunu göster. Peter'ın icabına nasıl bakacağımızı bulacağız ve kimseye zarar vermeden onu etkisiz hale getireceğiz. Yani onlara küçük sevimli kediciğini göstermenin bir zararı yok.

Bir animagusa sahip olmayı kirli ve yanlış bir şeymiş gibi

gösteriyorsun. Hey, senin aklın çukurda. Oraya gitmiyordum bile.

Hep oraya gidiyorsun. Açıkçası bu rahatsız edici. Peter'ı nasıl etkisiz hale getireceğim? Bu fikir çok cazip gelse de onu etkisiz hale getiremem.

Biliyor musun, Peter Pettigrew'u hep merak etmişimdir ve sanırım senin buradaki varlığın koşulları biraz değiştirdi. Geçmişte James kibirli bir pislikti. Peter kahramanımız ona mide bulantısı derecesinde tapıyordu, ama James'in kibri ve Peter'ı önemsiz görmesi ona olabilecek en kötü şekilde geri tepti. James'in kibrini minimumda tuttunuz. Peter'a Harry'nin Neville'e davrandığı gibi davranmayı başardı. Genç Peter'dan Neville sınıfı kahramanlıklar görüp görmeyeceğimizi merak ediyorum.

Ama Neville'in yetiştirilmesinde Augusta Longbottom'ın büyük bir payı yok muydu? Peter'ın onun gibi bir büyükannesi var mı emin değilim.

Biliyorsun... Bilmiyorum. Dediğim gibi, Harry kartlarını göğsüne çok yakın oynadı. Belki sen Augusta Longbottom olabilirsin? Eminim bunu başarabilecek biri varsa o da sensindir.

Neden az önce bana hakaret etmişsin gibi

hissediyorum? Augusta Longbottom'dan

hoşlandığını sanıyordum?

Evet, öyle. O çok güçlü bir cadı, çok da güçlü. İşte buradasın.

Bekle, bana Peter'ı geliştirmem gerektiğini mi söylüyorsun? Onu boğmadan yanına yaklaşmak benim için çok zor.

İçindeki Augusta'yı yönlendir. Bırak onu o yetiştirsin.

Bunu düşünmem gerekecek. Ben sadece... şu anda, Jamie'nin orada ölü yattığını görmeden gözlerimi kapatamıyorum. Onunla aynı odada olmaya bile zor dayanıyorum.

Biliyorum, güven bana, . Sadece... onu değiştirebilirsin. Asla o şekilde olmayabilir.

Bunu düşüneneğim.

Güzel. Tek istediğim bu.

O gece Hermione sözsüz hayal kırıklığı tilsimini kullanarak şatodan gizlice kaçacaktı ve James'in onunla buluşmasını söylediği noktaya doğru şatoda ilerliyordu ki boğuk bir ses duydu. Gürültüye doğru yaklaştığında onu kesinlikle hasta eden bir şey gördü. İki yedinci sınıf Slytherin, Crabbe ve Pucey olabileceğini düşündü ama emin olamadı, başka bir öğrenciyi çarmıha geriyorlardı. Daha gençti, belki de dördüncü sınıftaydı. Onun Rabastan LeStrange olduğunu büyük bir şokla fark etti. Onu Regulus'la bir ya da iki kez konuşurken görmüştü ve arkadaş olduklarını biliyordu - en azından Slytherin'lerin arkadaş olabileceği kadar yakın. Rabastan ağlamamak için elinden geleni yapıyordu ama durduklarında nefes nefese kalmıştı.

"Unutma Rabastan, kardeşin senden bir safkanın davranması gerektiği gibi davranmanı bekliyor. Bu sadece dostça küçük bir hatırlatmaydı. Arkadaşlarına dikkat et," diye tükürdü Crabbe ve sonra iki büyük çocuk uzaklaştı Hermione aceleyle ileri atıldı.

"İyi misin?" Parmaklarının ucuyla koluna dokunarak fısıldadı. Cruciatus lanetinin artçı şoklarıyla ürperdi.

"Gayet iyi," diye homurdandı ona. "Çarşamba akşamlarımı hep böyle geçiriyorum. Haftanın monotonluğunu kırıyor, bilmiyor musun?"

"Pekâlâ, aptalca bir soru sordum. Yardım almadan yatakhanelenize misiniz?" Tekrar denedi.

"Muhtemelen. Buna alışmaya başladım sayılır," diye mırıldandı. Hermione'nin gözleri dehşetle açıldı.

"Daha on dört yaşındasın!" Hermione fısıldadı. Rabastan ona ters ters baktı.

"Sizin gibi bir ailede işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim," diye alay etti. "Ama LeStrange'lar itaat ve mükemmellik bekler. Eğer bunu unutacak kadar aptallık edersek, hatırlatmalar alırız."

"Doğru," dedi soğukkanlılıkla. "Böldüğüm için özür dilerim o zaman. edin."

Hermione hızla uzaklaştı. Gururunu incitmişti, bu onun hatasıydı. Ayrıca, bir 'kan haini' olduğu için, çoğu Slytherin öğrencisinin onun konumlarını ya da ailelerinden gördükleri inanılmaz baskıyı gerçekten anlamadığını düşündüğünü de biliyordu. Ailesinden bolca baskı görüyordu - sadece babası iyi davranışlar sergilemesini için asla cruciatus lanetini onun üzerinde kullanmazdı. James de öyle. Küçük iyilikler için minnettar gerektiğini düşünüyordu.

Ay gökyüzünde sadece bir hilaldi, dolunay için biraz zaman geçmesi gerekecekti. Hermione tereddütle adımını attı. Biliyordu ki James'in onunla buluşmasını istediği yere gitti ve dikkatle göle doğru ilerledi. Etrafında gecenin sesleri vardı ve ağaçların iç çekişlerini ve gece vakti böceklerin vızıltılarını duyabiliyordu. Dişi aslanı sayesinde çok daha iyi gören gözleri, bir ağacın dibinde ayaklarını sürüyen dört gergin genci kolayca seçti. Onlara doğru gizlice ilerledi, karanlıkta onlardan çok daha rahattı.

ve ağzını sinsi bir gülümsemenin kapladığı birkaç dakika boyunca onların arkasında durdu.

"Peki burada konuşmamızı gerektirecek kadar gizli olan neydi?" Hermione boş boş sordu. Çocuklar bir grup olarak sıçradı ve şaşkınlıkla ona döndü.

"*Yapma* bunu, Hermione!" James soluk soluğa kaldı, eli göğsünde, gözleri kocaman . Remus'un dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Somurtmamak için kendini zor tuttu. Muhtemelen onun kokusunu almıştı, lanet olası kurtadamlar ve onların yüksek duyuları.

"Uzun bir şey üzerinde çalışıyoruz," diye Peter, onu dikkatle izliyordu. Hermione'nin gözleri onun üzerinde kısıldı.

"Gerçekten mi?" En iyi 'Augusta Longbottom' sesiyle, soğukkanlılıkla sordu. Peter kararsızca başını hafifçe sallayan Remus'a baktı. İki çocuk da James'e baktı. İç çekti.

James yavaşça, "Evet, bu bir projeydi... ve tamamlanması birkaç yıl sürdü," dedi.

"Uzun vadeli bir proje mi? Neden dördünüz zamanınızı uzun vadeli bir projeye harcıyorsunuz? Saygısızlık etmek istemem ama karşılaştığım en sabırlı insanlar değilsiniz," dedi Hermione hepsine hızlı bir bakış atarak. Aralarında en sabırlı olan Remus'tu ve o bile genellikle sabırsızlığına çabuk teslim olurdu.

"Sadece üç kişiyiz," dedi Sirius, Remus'a hızlı bir bakış atarak. "Ve biz dördüncümüz için... şey... uzun menzilli projeye başlamayı seçtik."

Hermione hemen onu endişeyle izleyen Remus'a baktı. Kurtadam olmanın etkileri onu çoktan değiştirmiş, diğer halinin tanıdığı yorgun adama dönüştürmüştü. Yüzünde karanlıkta görülmesi imkânsız olan belli belirsiz yara izleri vardı ama o bunları görüyordu. On altı yaşındayken kumral saçlarında şimdiden gri izler vardı. Gözleri olan biri için tüm işaretler oradaydı.

Bakın. Ona nazikçe gülümsedi, her zamanki gülümsemesinin aynısıydı bu ve Hermione ona duyduğu saygının gücü ve samimiyeti karşısında i inin ısındığını hissetti. Belki de Hermione'ye karşı bu kadar koruyucu hissetmesinin nedeni buydu. *Onu* bir insan olarak seviyordu ve hayatında bu türden çok az insan vardı.

"Bir arkadaş için takdire  ayan bir şey yaptın," dedi usulca, gözleri h   Remus'taydı. Sonra James'e döndü ve başını e di.

"Projenin amacı neydi?" Merakla sordu. James sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi iri gözlerle onu izliyordu. Dudaklarını endişeyle yaladı ve Sirius'a baktı.

Sirius yavaşça, "Arkada ımızın acısını hafifletecek bir yolda lık," dedi, yine o örtülü gözlerle onu izleyerek. O da ba ıyla onayladı.

"Yine, bir arkadaş için yapılacak çok takdire  ayan bir şey," dedi yumuşak bir sesle.

"Belki de en iyisi ona göstermen olur," dedi Remus sonunda, sabırsızlı ı yüzünden okunuyordu. Hermione bir gülümsemeyi sakladı ve kibarca ilgileniyormu  gibi görünmeye çalıştı.

"Tamam," dedi Peter ve birden bir sıçana dönüştü. Hermione topuklu ayakkabısıyla üzerine basıp onu burada ve şimdi öldürme isteğine engel oldu.

"Peter," diye mırıldandı James nefesinin altından ve gözlerini devirdi. Ona yarım bir gülümseme ve omuz silkme hareketi yaptı ve geyik formuna dönüştü. O zaman gerçekten gülümsedi, kardeşi için gurur ve sevgi dolu mutlu bir gülümseme.

"Bence böyle daha yakışıklı görünüyor, sence de öyle değil mi?" Remus'a boş boş sordu, kadifemsi burnunu ovu turarak.

"Mmm, yakı ıklılı ı hakkında yorum yapamam ama bu şekilde Quidditch oynamasının çok zor olacağını söyleyebilirim," dedi Remus hafifçe. "Hiç  a ırmadın, değil mi?"

"Şaşırdın mı?" Hermione Remus'a bakarak yineledi. "Arkadaşlarının seni, senin için bunu yapacak kadar sevmesine mi? Hayır, şaşırmadım. Peki Sirius, sen ne oluyorsun?"

"Tahmin et," dedi Sirius şakacı bir gülümsemeyle. Hermione başını ona doğru eğdi.

"Peter bir sıçan ve James de bir geyik. Sen kurbağa mısın?" Merakla sordu, ela gözlerinde mizah parlıyordu.

"Hayır!" Sirius gücenmiş görünüyordu. Hermione bir gülümsemeyi gizledi ve düşünceli düşünceli kaşlarını çattı.

"Bir tavşan, belki?" diye sordu. Remus homurdandı ve Sirius'un gözleri alev alev parladı.

"Hayır," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hmm. Berbat bir tahminci gibi görünüyorum," dedi üzgün bir şekilde. "Belki de bana göstersen daha iyi olur?"

Padfoot tüm köpek ihtişamıyla onun önünde duruyordu. Ona homurdandı ve başını buyurgan bir tavırla kaldırdı. Hermione ona sırttı, değildi. Dili ona doğru sarktı ve o da ona köpekçe bir sırtışıla karşılık verdi. Elini yaladı ve kuyruğunu salladı. Remus'a gözlerini devirdi.

"Kendini beğenmiş, değil mi?" Hermione kuru bir sesle sordu. Remus ona hafifçe yarım bir gülümseme verdi.

"Genelde öyledir," diye onayladı. Üç animagi'ye baktı ve sonra dönüp Remus'a baktı.

"Yardıma oluyor mu? Onların seninle olması?" diye sordu. Remus o zaman gerçekten gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı.

"Oh, evet," dedi kararlı bir şekilde.

"Anlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

"Hermione, izin verirsen, buna hiç şaşırılmış görünmüyorsun," dedi Remus ihtiyatla, ensesini ovuşturarak. Hermione dudağını dişledi.

"Öyle mi?" diye sordu. Remus başını salladı.

"Hayır. Sanki bunu bekliyordun." Arkadaşlarına baktı ve sonra bakışları bir şey düşünüyor gibi görünen Hermione'ye döndüğünde hafifçe kaşlarını çatı.

Hermione sonunda, "Evet, sanırım öyle," dedi.

"Ama neden?" Remus ona sordu. Kız ona gülümsedi ama gözleri sırlarla doluydu.

"Çünkü," dedi Hermione usulca ve sonra dişi aslanları göründü. Kuyruğunu pençelerine , gözleri Remus'un yüzünde, orada asil bir şekilde oturuyordu. Remus'un çenesi düşmüş ve gözleri irileşmişti.

"Sen!" Nefes nefese kaldı. James, Sirius ve Peter kendi yorumlarını eklemek için geri dönmüşlerdi.

"Merlin'in Sakalı!" James gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ağır bir kedi iç çekişi yaptı ve geri dönuştü.

"Ama... ama sen biz animagi olmadan çok önce bir dişi aslandın," dedi Peter şaşkınlıkla. Hermione'nin gözleri ona dikildi.

"Bir kız çocuğunun bir erkek çocuğundan daha başarılı olması mümkün olmadığı için mi?" Hermione sertçe sordu, sesi soğuktu.

"Hayır, çünkü bunu çok gençken yapmamız yeterince ... sen daha da gençtin!" Peter devam etti. Hermione ona sıkıca gülümsedi.

"Ne diyebilirim ki? Ben harikayım," dedi soğukkanlılıkla.

"Sana bunu zaten söylemiştim," diye mırıldandı Sirius onun dirseğinin dibinde. Kız sertçe ona baktı, adam yine o örtülü gözlerle onu izliyordu.

James sesinde şaşkınlıkla, "Benim Kendim," dedi. "İnanılmazsın, ama neden hiçbir şey söylemedin?"

Hermione omuz silkerek, "Siz ," dedi. "Bunun bir sır olarak kalmasını istediğinizi düşündüm, bu yüzden mahremiyetinize saygı gösterdim."

"Nereden biliyordun? Yani benim hakkımda," diye sordu Remus aniden. Kız dönüp ona baktı.

Hermione sertçe, "Gözleri gören her aptal senin ne olduğunu bilir," dedi. "Ben aptal değilim."

Remus kaşlarını çatarak sessizce, "Hayır, kesinlikle öyle değilsin," dedi.

"Seni anladılar, değil mi?" Hermione arkadaşlarını işaret etti. O da başını salladı.

"Evet, yaptılar." İtiraf etti.

"Peki benim de aynı şeyi yapmam neden ihtimal dışı olsun?" Hermione alaycı bir tavırla sordu. Remus yine kaşlarını çattı.

"Sen hiçbir şey söylemedin," dedi sessizce. Hermione derin bir iç çekti.

"Bir şey biliyor olmam, bu bilgimi çatılardan haykırmam gerektiği anlamına gelmez. Size ve mahremiyetinize saygı duyuyorum. Neden seni incitecek ya da sana zarar verecek bir şey yapayım ki? rahatsız edici mi?" Hermione işaret etti. Remus yavaşça başını salladı.

"Bu... bu mantıklı sanırım," dedi yavaşça. Bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değildi ama mantıklı geliyordu. Pekâlâ, şimdilik bunu kabul edecekti.

"Yine de kaçıp Snape'e söylemeyeceksin, değil mi?" Peter sordu. Hermione'nin ona çevirdiği bakış kesinlikle sertti. Dudakları kıvrıldı.

"Bazılarının aksine ben sadakatin değerini bilirim," diye adeta etti. "Bana olan güveninize ihanet etmeyeceğim."

"Tamam," dedi James elini kız kardeşinin dirseğine koyarak.

"Sorabileceğimiz şey bu. Bir dakika... ortadan kaybolduğunuzda, Yasak Orman'da koşmak için mi buraya geliyorsunuz?"

"Evet ve öyle yapmaya devam edeceğim," dedi kararlılıkla, kardeşine bakarken gözlerinde kesin bir bakış vardı.

"Ama... yaralanabilirsin!" James gözlerinden endişe okunuyordu. Hermione gözlerini devirdi.

"Ben bir dişi aslan olarak güzel, sulu bir geyikten çok daha güvendedim, inan bana," dedi kuru bir sesle. Sirius homurdandı.

"Seni yakalamış, dostum," dedi Remus kıkırdayarak. James onlara ters ters baktı.

"Desteyiniz için teşekkürler," diye mırıldandı. Sonra Hermione'ye döndü.

"Hayır," dedi açıkça.

"Ama," diye denedi.

"Hayır, James," dedi sertçe. James hayal kırıklığı içinde

homurdandı. "Hermione, sadece güvende olmanı istiyorum," dedi sonunda.

"Beni güzel bir cam kutuya kilitleyip sonsuza dek orada tutabilirsin," dedi açıkça, "ama çok mutsuz olurum... ve sonunda senden nefret etmeye başlarım."

"Ben bunu asla yapmam!" James yüz hatlarında belirgin bir incinmişlikle haykırdı.

"O zaman bana olmama izin verecek kadar güven," dedi sertçe. "Dişi aslan oldukça güvenli bir formdur. O bir yırtıcı, bir avcı. Dişleri ve pençeleri sadece gösteriş için değil."

James bir kez başını salladı ama gözlerinden yargılamayı biraz daha erteleyeceği anlaşılıyordu. Tuttuğu nefesi serbest bıraktı. James'in onun büyüdüğünü, bir kadın olmaya başladığını fark etmesi gerekiyordu. Merlin onun çoğu zaman ebeveynlerinden daha kısıtlayıcı olduğunu biliyordu. Annesi ve babası en azından kızlarının bir günlük aktivitelerini yönetebilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorlardı. Ona karşı sert olması gerekecekti, bu çok açıktı. İç çekti.

"Belki bir gece için yeterince eğlendik," dedi Sirius sessizce, gözleri kan kardeşinin yüzündeydi ama sonra ona baktı. James'in gözlerinde bariz bir endişe yoktu. Bunun yerine, isteksiz bir saygı ve ne zaman ona doğru baksa gözlerinde zaten gizlenen başka bir şey vardı. Yutkundu ve başını salladı.

"Evet, içeri dönelim," diye mırıldandı ve Sirius'un elini dirseğine koyarak onu şatoya doğru yönlendirmesine izin verdi.

Kendini Tanımlamak

A/N: Bilirsiniz, tek yapmak istediğim YouTube'da hayran videoları izlemek olduğunda yazmak zor oluyor. Özellikle de "Severus Remus Sirius 'Sexy Naughty Bitchy'" tekrar tekrar. Şirret Sirius'a kıkırdayıp duruyorum. Belli ki bende çok ama çok yanlış bir şeyler var.

*Mümkün olduğunca sık güncelleme yapmaya çalıştığım için yazma kısmı üzerinde çok . Tüm harika geri bildirimleri ve yapıcı eleştirileri takdir ediyorum. Ne düşündüğünüzü bana bildirmek için zaman ayırdığınız için teşekkürler. Birkaçınız belirli hikayelerden bahsettiğiniz için, bilinçli olarak başka birinin hikayesini yeniden yazmaya çalışmadığımı, bunu kendim yapmaya çalıştığımı söyleyeceğim. Bir milyon zaman yolculuğu, bir milyon Pureblood!Hermione ve bir milyon HermionexSirius kurgusu olduğunu biliyorum, bu yüzden bu hikayeyi farklı kılmak için çok uğraştım. Sanırım bu her yazar için geçerli. Yani ciddi, bir yayıncı Erich Maria Remarque'a "Üzgünüm, zaten I. Dünya Savaşı hakkında bir ton kitap yayınladık, seninkine ihtiyacımız yok" dese ne olurdu? (Bunun Harry Potter fanfiction'ının "All Quiet on the Western Front "u olduğunu iddia etmeye çalıştığımdan değil. **O kadar da deli değilim.**) Edebiyatla ilgili inanılmaz bir şey bu. Aynı hikayeyi binlerce kez anlatabiliriz ve her seferinde farklı olur. [Lit Major coşkusunu kilitli kutusuna geri koyar.]*

"Moony, seninle konuşabilir miyim?" Sirius sessizce sordu. Yatakhane'deki odalarında yalnızdılar ve Sirius sırt üstü yatmış, yatağının gölgeliğine bakıyordu. Remus Charms ödevinden başını kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. Sirius pek kendinde değil gibiydi ve Hogsmeade ziyaretinden beri hiç böyle olmamıştı. İç çekti.

"Elbette, Padfoot, aklında ne var?" Remus bunun geyik-animagus'un ikiz kardeşiyle ilgili olduğuna dair kendi kendine bahse girerek hafifçe sordu.

"Sanırım ben... Sanırım ben Hermione'den gerçekten hoşlanıyorum," diye mırıldandı.

Sadece bir kurt adam onu duyabilirdi. Remus kendi kendine sırıttı,

ama sonra çok ciddileşti.

"Ondan gerçekten hoşlandığını mı düşünüyorsun? Yoksa sadece sevişmek mi istiyorsun? onu?" Kel bir sesle sordu. Hermione'den hoşlanıyordu ve Sirius'un onu incitmesine izin verecek değildi. Sirius doğruldu ve ona ters ters baktı.

Sirius sıkılmış dişlerinin arasından, "Onun hakkında konuşma," diye ısırdı. Remus gözlerini kırıştırdı.

"Tamam o zaman, ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Nabızı atan her şeyle yatmayı bırakmak isteyebilirsin. Bunun onu etkileyeceğinden şüpheliyim," dedi Remus soğukkanlılıkla. Sirius içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı.

"geliyorlar," diye mırıldandı. "Beni her yerde takip ediyorlar. Kaç tane süpürge dolabına sokulduğumu size anlatamam. Kaç kere biriyle tam öpüşecekken onun bir erkek olduğunu fark ettiğimi anlatamam. Olur böyle şeyler."

"Doğru, Hermione'nin bundan etkileneceğini sanmıyorum," dedi Remus kesin bir ifadeyle. "Aslına bakarsan, kiminle birlikte olduğunu umursamaman onu biraz tiksindiriyor. Yanında olan erkeğin herhangi bir sıcak beden değil, *kendisiyle* birlikte olmak istediğini bilmek isteyen bir kıza benziyor."

"Ama sadece onunla birlikte olmak istiyorum!" Sirius yatağa geri düştü. Remus homurdandı.

"Evet, Abbot ikizlerinden çılgık atarak kaçmanın nedeni de bu olabilir mi? Yani onları dövdüğünü ve seni pençelemeyi bırakmaları için yalvardığını gördüm ama gerçek olduğunu düşünmedim," dedi Remus alaycı bir ifadeyle, tek kaşını arkadaşına doğru kaldırarak. Sirius çok ama çok kızardı.

"Şey... evet," diye mırıldandı Sirius. Derin bir iç çekti. "Önemli olmadığını düşündüm, çünkü bana bakmasının imkânı bile yoktu."

Remus şaşkınlıkla, "sana bakıyor, Sirius," dedi. Sirius arkadaşına gözlerini devirdi.

"Hayır, Moony, yani asla benimle birlikte olmak istemez, istese bile o James'in *kız kardeşi*. O beni öldürür!" Sirius inledi ve başını yatağının direğine vurmaya başladı. Remus elini uzattı ve onu durdurdu.

"Birincisi, bence senden hoşlanıyor olabilir," dedi Remus usulca. "İkincisi, eğer Hogwarts'ın Süper Aygırı Sirius olarak devam edersen, evet, muhtemelen seni kör, paslı bir muggle bıçağıyla kendisi hadım edecektir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Sirius yastığın altından. "Ama bütün bunları bırakıp ona kendin gibi davranmaya başlarsan ondan etkilendiysen şaşırabilirsin," dedi Remus hafifçe.

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki ondan etkileniyorum! Kim etkilenmez ki?" Sirius doğruldu ve Remus'a delirmiş gibi baktı.

"Ona asla diğer herkese davrandığın gibi davranmadın. Sanırım bu onun duygularını incitiyor. Sen herkesle flört ettiğinde sinirleniyor gibi görünüyor, ama sen onun üzerinden geçtiğinde her zaman biraz sinirlenmiş görünüyor," diye açıkladı Remus.

"Ona hiç aynı şekilde davranmadım çünkü *her zaman* Hermione," dedi Sirius sessizce, boynunda donuk bir kızarıklık belirmişti. "hepsi tartışmalı, değil mi? Benden hoşlanabileceğini düşünüyorsun ama hoşlanmayabilir de."

"Belki, ama yine de imajını yeniden düzenlemen gerektiğini düşünüyorum," dedi Remus karanlık bir sesle. "Bu seni James'ten yiyeceğin kanlı bir dayaktan kesinlikle kurtaracaktır."

"Doğru. Şu andan itibaren süpürge uzak durmaya yemin ediyorum," dedi Sirius yatağından sert bir sesle.

"Ve boş sınıflar," diye hatırlattı Remus ona. "Evet, onlar da."

"Ve Quidditch soyunma odası."

"Evet."

"Ve boş koridorlar."

"Evet."

"Ve Quidditch sahasındaki tribünler." "Tamam, evet, onlar da."

"Ve-,"

"Anladım, tamam mı? Ben büyük bir sürtüğüm! Şimdi mutlu musun?" Sirius Remus'a bağırdı.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Hermione kapı aralığında kararsız bir şekilde durmuş, Remus'tan yüzü o ana kadar gördüğü en şiddetli kırmızı tonuna bürünmüş olan Sirius'a bakıyordu. "Belli ki James burada değil. Onu aradığımı söyler misin? Tamam, kendim çıkarım."

HP/HG/HP

Daha önce hiç kimse Hermione Potter'dan uzak durmak için elinden geleni yapmamıştı ve Hermione çelişki içinde olduğunu fark etti; zamanın yarısında incinmiş, diğer yarısında ise sinirlenmişti. Sadece son kısmı duymuştu, Sirius'un tüm Gryffindor'un duyacağı kadar yüksek sesle bağırdığı kısmı. Asıl konuşmanın ne hakkında olduğunu bilmiyordu ama belli ki Remus, Sirius'u ders dışı aktiviteleri... şey... konusunda uyarmıştı. Belli ki Sirius bu konuşmayı ciddiye almıştı çünkü Sirius Black değişmişti. Artık onu rastgele bir kıızı taş duvarlara sıkıştırırken bulmaktan korkarak koridorlarda yürümüyordu. Onun bu yeni halinden ne anlam çıkaracağından pek emin değildi.

ve kendini yargılamaktan kaçınırken buldu. Yaşlı Hermione'nin tanıdığı Sirius hâlâ azgın bir köpekti.

Evet, ... ama... Sanırım bazı şeyleri değiştirdiniz. Benim

varlığım neden bir şeyleri değiştirsin ki?

Ee, doğru. Tatlım, sanırım senden

hoşlanıyor. Kimden?

Merlin'in sakalı, kadın! Sirius senden

hoşlanıyor. Bu çok saçma.

Öyle mi?

Tabii ki öyle.

Sizi Gryffindor masasına yatırmak ve yiyebildiğiniz kadar yiyebileceğiniz bir açık büfe gibi davranmak ister gibi bakıyor.

*A...A ne? Tatlı Circe! Bu...bu...OH...oh my. Bana **bunu** mu yapmak istiyor?*

Mmm. Çok şanslı olmalıyız. Biz

mi?

Tatlım, eğer öyle bir şey olursa, ön sıradan yerim var.

Hermione daldığı hayallerden sıyrıldı. Dışarı baktı ve iç geçirdi. Severus hâlâ onunla gerçekten konuşmuyordu ve zamanları tükeniyordu. Noel tatili yakında başlayacaktı ve o zaman Severus -en azından kamuoyu önünde- onlar için kaybolmuş olacaktı. Severus'un içeride olmasına ve Lucius'la yakın çalışabilmesine ihtiyacı olduğu için endişeliydi ama bir yandan da arkadaşının, kan kardeşinin kötü ve habis olan her şeye bağlı olduğu düşüncesiyle ağlıyordu.

"Hermione," dedi Severus sessizce ve Hermione dönüp ona baktı. Solgun görünüyordu, sanki iyi uyumamış gibiydi. Hermione ona kaşlarını kaldırdı ve Severus içini çekti. "Özür dilerim."

"Bana asla zarar vermez," dedi Hermione aynı sessizlikle, onun kendisine inanmasını isteyerek. Hermione başını salladı.

"Eğer gördüysen sana inanıyorum," diye mırıldandı. Kadın yaklaştı ve kollarını ona doladı.

"Severus, sana yemin ederim Remus Lupin bana asla zarar vermeyecek," dedi kararlılıkla. Severus onun kollarında gevşedi ve şiddetle ona sarıldı.

"Fazla zaman kalmadı," diye fısıldadı. "Sana göz kulak olamayacağım ve Regulus yalnız kalacak."

"Hayatta kalacağım," dedi Hermione kuru bir sesle, ona bakmak için geri çekilerek. "Beni ölümün kollarından uzak tutan tek şey sen değilsin. Ayrıca benim soyumda Peverell kanı var. Biz ölümden korkmayız, onu bir sonraki büyük macera olarak kucaklarız."

"Hepinizin Gryffindor'da olmasına şaşmamalı," dedi Severus ekşiyerek. "Akıllı başında hiçbir ev sizi kabul etmez."

Hermione kısıp, gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla, "Her zamanki gibi büyüleyici, Sev," dedi. "Asıl planın nedir, dişi aslanım?" Severus ona ciddiyetle sordu.

"Buluşmak için bir yere ihtiyacımız var, benim ve sizin için tarafsız bir bölge. Yakında Hogwarts'ın dışında olacağız ve buluşmak için ihtiyaç odası olmayan bir yere ihtiyacımız olacak. Lucius zaten bizimle burada buluşamaz, onunla tatillerde buluşmamız gerekecek. Sen ve Lucius'un içeride çalışmanız gerekecek ve Regulus da bizim okuldaki gözümüz olacak. Söz verdiğimiz şeyleri iletmekten o sorumlu olacak. Hermione yüksek sesle düşündü, düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken hafifçe saçmalıyordu. "Ne olduğunu bildiğiniz şeyleri almaya başladığınızda... o zaman Tarikat'la temasa geçmeliyiz. Lucius

o aşamadan sorumlu olacak. Onları yok etmek için muhtemelen Tarikat'la birlikte çalışmamız gerekecek. Bunu yapabilecek çok az şey var ve hepsi de son derece tehlikeli."

"Peki ... bilirsin işte... yok edildikten sonra?" Severus sessizce sordu.

Hermione, Severus'un ürperten bir gülümsemeye, "Ölümlü olacak ve sonra bir sonraki büyük macerayı kucaklayacağından emin olacağız," dedi.

"Yani en büyük endişelerinizden biri bir operasyon üssü, öyle mi?" Snape ona sordu. Hermione başını salladı.

Hermione alt dudağını dişleyerek, "Evet, düzenli buluşabileceğimiz ya da birbirimize mesaj bırakabileceğimiz bir yere ihtiyacımız ," dedi. "Acaba benim mülklerimden birini kullanabilir miyiz?"

" Çeyiz mülklerinden *biri* mi?" Severus Hermione'ye iri gözlerle . Hermione başını salladı.

"Tabii ki. Bende dört tane var. Biri bana annemin tarafından geldi, biri kızlık halamdan miras kaldı, biri Potter ailesinden, biri de babamın annesinden," diye hemen ezberden okudu Hermione. Severus birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Diğerlerinden daha iyi çalışacağını düşündüğün bir tane var mı?" Merakla sordu. Düşünürken kaşlarını çatı, sonra yüzü aydınlandı.

"Evet, aslında. Bakire teyzem bana Fransa'da küçük bir şato bıraktı. On yedi yaşına orayı floo ağına bağlatacağım ve hepimiz oraya gittiğimizde ışınlanabileceğiz."

"Neden o?" Severus merakla sordu.

"Şey, ülke dışında, bu yüzden Bakanlık tarafından denetlenebilecek bir mülkten daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Ayrıca ailem de gelmeyecektir, buradaki mülklerden birinde olduğumu düşüneceklerdir.

Britanya. Son olarak, her şey ters giderse saklanmak için iyi bir yer olacak -yine, çünkü ülke dışında," dedi Hermione dürüstçe. Severus sırttı.

"Anladığım kadarıyla ülke dışında," diye mırıldandı. Kadın koluna vurdu.

Hermione gözlerini devirerek, "Saydığım tüm nedenleri etkileyen en önemli faktör bu, evet," dedi. "Mümkün olan en aşılmaz kaleyi . Bu bizim güvenli sığınağımız olacak."

Severus başını sallayarak, "," dedi. "Başka ne var?"

"Gözlerini açık tutmanı istiyorum, diğer olası seçenekleri de değerlendirmeliyiz. Rabastan LeStrange'i önermek isterdim ama onu dönüştürmek için Regulus'un yardımına ihtiyacın olacak. Senin onun durumunu anladığına inanmayacaktır - sen bir safkan değilsin," dedi Hermione temkinli bir şekilde. Severus kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kara delilik sonunda senin için mi geldi, Hermione? *LeStrange* ? Rodolphus, Kim Olduğunu Bilirsin'in sağ kolu. Ona resmen tapıyor. O ve psikopat karısı, Psikopat Piç dininin baş rahibi ve baş rahibesi," diye Severus. Kadın ona dilini şaklattı.

"Evet, Rodolphus deli ama Rabastan sadece ailesinin dediklerini yapmaya zorlanan bir çocuk. Bence gerçekte neler olup bittiğini gördüğünde o da Lucius kadar tiksinecek ve iğrenecek, ama kaçış yolu bulamayacak," dedi Hermione kararlılıkla. Severus başını salladı.

"O zaman Regulus'u planladığından daha erken içeri almak zorunda ,," diye mırıldandı ona. Kız başını salladı.

"Biliyorum. Beklemek isterdim ama bunu göze alabileceğimizi sanmıyorum. Ne yazık ki Severus, birçoğu senin kanını sana karşı kullanacak," dedi Hermione üzüntüyle. Omuz silkti.

"Bunu biliyorum," dedi sessizce. "Bu yüzden her şeyde mükemmel olmak için çabalıyorum. Eğer en iyisi ben olursam, onların bir şey söylemesi daha zor olur."

"Biliyorum," dedi Hermione usulca, Snape'in sözleri üzerine eski Hermione'nin anıları bir araya geldi. Snape acı acı güldü.

"Hermione Potter, beni bağışla ama benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi sertçe. Kızın gözleri kısıldı.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum," dedi soğuk bir sesle. Acı bir eğlence dudaklarını kıpırdattı. Kadın ona hırladı. "Lucius'la buluş. Planı tartış, işin bitince bana rapor ver."

"Leydim nasıl emrederse," dedi alaycı bir baş hareketiyle ve sonra dudaklarıyla onun yanağını okşayıp hızla koridorda yürümeye başladı.

HP/HG/HP

Gelecek Postası her zamanki gibi geldi ve Hermione baykuşa parasını ödeyip kapıldığı gibi açtı ve her sabah yaptığı gibi okumaya başladı. Edgar Bones'un bir köşe yazısı vardı, You-know-who'nun eylemlerini kınıyor ve büyücüleri ve cadıları bir arada durmaya ve onun terör saltanatı girişimine karşı çıkmaya teşvik ediyordu.

Hermione nefes nefese kalmıştı, dönüp Lily'ye baktı, gözleri irileşmiş ve paniğe kapılmıştı. Lily de ona dehşet içinde baktı. Her iki kadın da masadan fırlayıp kaçtı, Lily Hermione'yi güvenli bir yere götürmek için neredeyse onu da sürüklüyordu. Kullanılmayan bir sınıfa girdiler ve James onun ardından sınıfa daldığında Lily titreyen Hermione'yi kollarında tutmaya çalışıyordu.

"Çık dışarı!" Lily sesini sertleştirmekten korkarak ona bağırdı. "Defol, git buradan!"

"Lily, ne oluyor-," başladı James ama kız kardeşinin yüzünü görünce durdu, yüzündeki tüm kan çekilmişti. Gözleri simsiyahtı ve hafifçe titriyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Bones ailesi Tarikat'ın tarafına çok fazla adım attı," diye fısıldıyordu, dudakları neredeyse iradesi dışında hareket ediyordu. "Onları örnek olarak kullanacak, hiç merhamet göstermeyecek, son erkeği, kadını, çocuğu katledecek... ev elfleri bile o gece ona yenik düşecek. Tarikat yardım etmek için çok geç öğrenecek. Tanrım! bebeğim...", diye inledi ve gördüklerini engellemeye çalışarak başını salladı.

"Şşş," dedi Lily, onu sallayarak ve saçlarını okşayarak. "Bunu durduracağız. Bu asla olmayacak."

"Amelia, o burada," diye fısıldıyordu Hermione, "ağabeyi Edgar, onun ailesi. Hufflepuff'ta."

Lily hâlâ onun saçlarını okşayarak, "Onunla konuşmayı denemek ister misin?" diye soruyordu.

"Emin değilim, düşünmem gerek... riskli olabilir," diye mırıldanıyordu.

Bir an için tüm dünya döndü. *Hermione bir Kahin*'di. Bir an için onu bir Kahin'in akan beyaz giysileri içinde, vahşi bukleleri çözülmüş, sırtından aşağı dökülürken gördü. Sonra, onun cansız bedenini ve başında durup gülmekte olan Kim Olduğunu Bilirsin'i gördü. Bunun bir hayal olmadığını, kendi korkusu olduğunu biliyordu. Onu bundan koruyamazdı... bu çok büyük bir şeydi. Vahşi bir hayvan gibi avlanacaktı. Kız onun eline geçene kadar rahat etmeyecekti... ve sonra kendi kaderini mühürleyecekti. Kız kardeşini tanıyordu, onun ahlaki pusulası asla

Kim olduğunu biliyorsun için çalışmasına izin veremem. Asla. Önce o ölecekti. Lily beceriksizce omzunu sıvazlamaya çalışırken bir yandan da Hermione'yi kucağına almaya çalışana kadar ağladığını fark etmemişti. James Hermione'yi Lily'nin elinden aldı ve kollarına aldı. Gördüklerinden sonra bitkin bir halde bayılmıştı. James ona sarıldı ve bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Lily'nin elleri onun saçlarını okşuyor, sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovuyordu ama James bunun sadece çevresel olarak farkındaydı. Tüm varlığı kız kardeşine, ikizine odaklanmıştı. Kollarında kendini kırılgan, narin hissediyordu ve onun güvenliğinden duyduğu korku onu sıkıca kavradı.

"James?" Lily fısıldadı. Ona döndü, ela gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla. Lily başını salladı.

"Yazdan beri, ama... kimse bilemezdi. *Hiç kimse* . Yoksa riske girebilir," dedi Lily sessizce, James'in gözlerinden kaçarak. James kız kardeşinin yüzünü izledi. Hermione'nin ısrar edeceği türden bir şeye . Hafifçe kaşlarını çatı. Hermione'nin Lily'yi zorunlu bir yemine zorlayıp zorlamadığını merak etti -bazen ikizi Slytherin doğasına sahip olabiliyordu ve bunu herkes gibi o da biliyordu.

"Her zaman risk altında olacak," diye mırıldandı James. "Bunu öğrendiğinde saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak."

"Peter'ın bilmesini istemiyor, bu yüzden sana söylemedi. Bana nedenini söylemiyor, ona ne zaman sorsam üzülüyor," diye fısıldadı Lily. James'başı sertçe döndü ve gözlerini ona dikti. Hermione Peter'dan hiç hoşlanmamıştı. Bunun nedeni gördüğü şey miydi? Kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Onun sırrını saklayacak mısın? Ne kadar çok insan bilirse, o kadar tehlikeye girer."

"Şimdilik," dedi yavaşça.

HP/HG/HP

Lucius'la bağlantı kurmak düşündüğünden biraz daha zor olmuştu çünkü her ikisinin de dikkatli olması gerekiyordu. Onun için Severus'la bağlantı kurdu ve ikisi gece geç saatlerde Çılgık Kulübesi'nde buluştular. Severus resmi bir şekilde duruyordu, sırtı tamamen dik, güzel yüzü soğukkanlı ve kibar bir maske gibiydi. Hermione içini çekti ve dişi aslandan insana dönüştü. Kendini durduramadan kaşlarını çatı.

"Solgun ve zayıf görünüyorsun. Uyumuyor musun ya da iyi beslenmiyor musun?" Sessizce sordu. Kadın başını salladı.

"Hayır. Gözlerimi kapattığımda James'i görüyorum..." devam etti ve James bir kez başını salladı.

"Benden ne istiyorsun?" Sessizce sordu. Hermione derin bir nefes aldı ve ona baktı.

"Bones ailesi," dedi sessizce. "Onun ne yapacağını gördüm."

Lucius sarışın başını ona doğru eğerek, "Hiç memnun değil," diye onayladı.

"Nasıl devam etmeliyiz, Lucius? Onları uyarmak istiyorum. Bunu kendim yapmaya çalışmalı mıyım? Eğer yaparsam, bilgiye nasıl ulaştığımı açıklamam gerekir. Senden Dumbledore'a gidip bilgi vermeni isteyeyim mi? Bunun elimizi çok erken güçlendireceğinden endişeleniyorum. Ona hortkuluklarla -Tom Riddle'ın yaptıklarının kanıtıyla- gidene kadar beklemek istedim. Kararsızım ve senin tavsiyene ihtiyacım olduğunu hissediyorum," diye bitirdi sözlerini, endişeyle hafifçe volta atarak. Lucius onun adımlarını izledi ve önlerindeki seçenekleri düşündü.

"Belki de," dedi yavaşça, düşünceli bir şekilde. "Öğrencilerin tartışmalarına kulak mı oldunuz? Kim olduklarını bilmiyorsunuz, onları görmediniz ama bu sizi müdüre gidecek kadar korkuttu mu?"

"Bu işe yarayabilir," diye mırıldandı. "O yetenekli bir Legilimens ve bu yüzden şimdiye kadar ondan uzak durdum."

"Dumbledore'a güvenmiyor musun?" Lucius merakla ona sordu. Kız omuz silkti.

"Ona güvenmediğimden değil. Bunun yerine, kendi planlarına ve entrikalarına, çoğu zaman etrafındakilerin zararına olacak şekilde, aşırı bir inancı var diyelim," dedi Hermione temkinli bir şekilde.

"Ve yurttaşlarımızın hayatları konusunda güvenmemi istediğin adam bu mu?" Lucius ona açıkça sordu. Kadın kaşlarını çatı.

"Ona tamamen güvenmeyeceğiz. Dikkatli olacağız. Göreceği ve bileceği tek kişi sen olacaksın ve *seni* koruma yeteneğime güveniyorum.

. Tamam mı?" Hermione ona baktı ve duruşunun hafifçe gevşediğini gördü.

"Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun, dişi aslanım," diye mırıldandı. Hermione içini çekti.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunun için üzgünüm Lucius, ama oyunu onlar başlattı, biz sadece kendi şartlarımızla bitirmeye çalışıyoruz." Ona belli belirsiz gülümsedi. "Şimdi bana Narcissa'nın güzel eli için verdiğin dilekçeden bahset. Her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum."

"Evet, dilekçe devam ediyor. Ailesi eşleşmeyi onaylıyor," dedi sessizce. Durakladı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Sanırım ona değer vermeye başlıyorum."

Hermione, "Size ve oğlunuza son derece sadık olacaktır," diye önerdi. "Bence ikinizi de çok sevecek."

"Bunu gördünüz mü?" Düşünceli bir şekilde sordu. Kadın başını salladı.

"Tam olarak değil," diye mırıldandı yavaşça. "Bunu bir imgelemde görmedim ama bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim."

"Hermione," dedi Lucius sessizce ve Hermione ona döndü. "Lütfen kendine iyi bak. Sana ihtiyacımız var."

"Yapacağım," diye durakladı ve adamın gümüşü gri gözlerine kısa bir süre baktı. "Lütfen, güvende ol."

HP/HG/HP

"Hey, Hermione," dedi Sirius sessizce, kütüphanede incelediği kitap rafına yaslanarak. Hermione dönüp ona baktı ve kaşlarını çatı.

"Sirius," dedi temkinli bir şekilde, sanki çok bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi ondan kaçarken neden birdenbire onunla konuşmaya geldiğini merak ediyordu.

"Yani, geçen gün hakkında," dedi yavaşça, etrafına bakarak. Kadın ona kaşlarını çatı.

"Eğer 'geçen gün' derken iki hafta öncesini kastediyorsan, neden çalıştığını biliyorum," dedi Hermione soğukkanlılıkla. Sirius biraz kızardı ve Hermione gözlerini kırptırdı. Sirius hiç gergin ya da utanmış görünmezdi.

"Eğer benden nefret etmene neden olacak bir şey duyduysan, ben-ben Anlıyorum," dedi usulca, ona bakmadan. Kadın yine kaşlarını çatı ama şaşkınlıkla.

"Sirius, bütün kule senin avazın çıktığı kadar bağırdığını duydu," dedi dikkatle. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Yani... yani son kısmı duydun mu? Dev olduğumu söylediğim kısmı... evet," Sirius umutla baktı ve Hermione başını salladı.

"Tüm duyduğum buydu," dedi, yüz hatlarında belirgin bir şaşkınlık vardı. Sirius rahatlamış görünüyordu. Saçlarını geriye attı ve rahat bir güvenle ona gülümsedi. Kız belirsiz bir şekilde onu izledi. Sirius ona genellikle bu tür gülümsemeler atmazdı. Cilveli gülümsemeler. Neredeyse ona dokunana kadar ona yaklaştı.

"Artık böyle olmak istemiyorum," diye itiraf etti. Kadın alt dudağını .

"Ne gibi?" Kadın merakla sordu. Bir omzunu kaldırdı ve tekrar kızardı.

"Bir... istekli bir beden olduğu sürece kiminle birlikte olduğunu umursamayan bir insan," dedi sonunda, boynunda donuk bir kızarıklık belirmişti. Hermione'nin de yüzü kızardı. Bunu düşünmek bile istemiyordu... onun başka kızlarla birlikte olmasını.

"Neden?" Kadın sormayı başardı. Adam ona göz kırptı.

"Ne?"

"Neden artık öyle olmak istemiyorsun? Ne değişti?" Açıklığa kavuşturdu.

"Remus, yaptığım şeyin hoşlandığım kızla her türlü şansımı mahvedeceğini görmeme yardım etti," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse onu duymuyordu. Kalbi göğsünde biraz sıkıştı. Bu hiç de Sirius'a yakışmayan bir şeydi. Böyle konuştuğuna göre... bu kızdan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı... her kimse artık. Hermione bu tanımadığı kızdan hoşlanmadığını fark .

"Kim o?" Hermione kendini sorarken buldu ve sonra sorusunu geri almak istedi. Birden utangaç ve kararsız göründü ve Hermione kendini bu kızdan daha da hoşlanmazken buldu. "Boş ver, istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Bu kadar meraklı olduğum için özür dilerim."

"Hayır, meraklı olduğunu düşünmüyorum," dedi usulca, örtülü gözlerle onu izleyerek. Kadın başını yana eğdi ve bekledi. Adam onun omzunun üzerinden baktı ve bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra onun gözlerinin içine baktı ve kadın içinin ısındığını hissetti. Adam yine gözleriyle onu yakıyordu. Sıcaklığı hissedebiliyordu ve bu, nefesinin boğazında düğümlenmesine ve kalbinin biraz düzensiz atmasına neden oldu. "Sensin."

", ne dedin?" Şaşkınlıkla sordu.

". Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı. Kızın gözleri büyüdü.

"Ama... ama yapamazsın," dedi, tamamen şok olmuştu. "Benimle hiç flört etmedin, hiç. Bana hiç çıkma teklif etmedin. Hiç *ima* bile etmedin ..."

Sirius bunu çözmenin en kolay yolunun ona nasıl hissettiğini göstermek olduğuna karar vermişti. Onu kollarına çekti ve öptü. Diliyle kızın alt dudağında gezindi ve kızın nefesi kesilince dilini kızın kine doğru kaydırıldı. Bir kolunu güvenli bir şekilde Böylece ondan kaçamayacaktı ve diğer eli boynundan yukarı kayarak başını kavradı. Adam onu kitaplığa yaslayacak şekilde hareket etti ve kız rafların sırtına battığını hissedebiliyordu ama sonra adam alt dudağını kemirmeye başladı ve kız

artık umursamıyordu. Adamın dizi kızı baskı yapıyordu ve kızın bacakları, adamın kalçasını sıkıca bastırarak şekilde ayrılmıştı. Adam hafifçe kıpırdandı, kalçası ona sürtündü ve kadın adamın ağzına doğru inledi. Adam geri çekildi ve kızarmış yüzüne, şişmiş dudaklarına ve cam gibi olmuş gözlerine baktı.

"," diye tekrarladı usulca ve onu dudaklarından hafifçe öptü. Elleri cüppesinin önünü tutuyordu ve bırakıp kumaşı yumuşatmaya çalıştı.

"Ee," dedi dikkatle, adamın neredeyse siyah denecek kadar koyu olan gözlerine bakarak. Adam onu izliyordu ve yine biraz kararsız görünüyordu. Sanki kız ona vurup uzaklaştıracakmış gibi. "Bu, seninle Hogsmeade hafta sonuna gelmemi isteyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Eğer istediğin buysa," dedi temkinli bir şekilde.

"Sanırım bu normal bir şey," diye mırıldandı, kravatını düzeltirken.

"Gelecek hafta sonu, değil mi?" Bir süre sonra ona sordu.

"Sanırım öyle," diye kabul etti. Adam ona gülümsedi ama bu her ukala gülümsemesi değildi.

"Gelecek hafta sonu Hogsmeade'e giderken bana eşlik etme onurunu bahşeder misin?" Ona usulca sordu. Kız ona gülümsedi.

"Çok isterim," dedi aynı yumuşak sesle. Sonra adam eğildi ve onu tekrar öptü. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Ona doğru bastırdı ve onu geri öptü. Adam yüzünü onun boynuna dayadı ve inledi, alçak, derin, gırtlaktan gelen bir ses, kadının tüm vücudunun beklentiyle uğuldamasına neden oldu. Alnını onunkine dayadı ve sessizce nefes almaya çalıştı.

"Hermione, bunu doğru yapmalıyım ve bu da gitmem gerektiği anlamına geliyor. Şimdi. Özür dilerim, sadece... Bir duşa ihtiyacım var," dedi umutsuzca. O

yanağından öptü ve kütüphaneden kaçtı. Hermione bir süre şaşkın ve sinirli bir şekilde onun arkasından baktı.

Tamam, olduğunu biliyorum. Az önce ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Kokuyor muyum? Benden hoşlanmadı mı? Circe'nin sandaletleri... Kötü öpüşüyor muyum?

Hayır! Biz mükemmel öpüşürüz tatlım, güven bana. Senden hoşlanıyor, senin de ondan hoşlanman onu heyecanlandırıyor, kendini biraz kaptırdı ve şimdi biraz... şey... rahatsız. Gidip rahatlatıcı bir duş alacak ve işlerini halledecek.

Oh. Bunun bana yardımı olur mu?

Evet, olur. Ancak, bir kız olarak, muhtemelen biraz mahremiyete ihtiyacınız olacak. İhtiyaç odasını kullanmanızı öneririm. Valinin banyosu gibi bir banyo ve birkaç mum isteyin ve bir gece geçirin.

Kulağa çok rahatlatıcı geliyor.

Olabilir.

Yani, seni susturmanın bir yolunu bulana kadar bana acımasızca sataşmayacak mısın?

Hayır. Şu anda çok çok iyi

davranıyorum. Bilmek bile istemiyorum.

Muhtemelen hayır.

HP/HG/HP

"Müdür Bey? Sizinle konuşmam gereken bir şey var," dedi Lily kararsızca.

Mümkün olan en iyi hareket tarzı konusunda tartışmışlar, sonra da düpedüz kavga etmişlerdi. Lily Hermione'den ve Severus'tan oklüzyonu öğrenmeye çalışıyordu ama çok yavaş ilerliyordu. Hem de çok,

küçük bir çocukken öğrenmek çok daha kolaydı - bir kişi inşa etmeden önce

Dış dünyaya karşı doğal bariyerler. Lily kendini korumak için duvarlar oluşturmuştu ama bunlar ihtiyaç duyulduğunda bilinçsizce oluşturduğu gelişigüzel şeylerdi. Hermione, James ya da beyni olan herhangi bir safkanın sahip olduğu gibi bilinçli, özenle hazırlanmış, takviyeli ve destekli duvarlar değildi. Hermione kendini suçlu hissetti çünkü anne babasının James'e ve kendisine üç ya da dört yaşlarından beri okklüzyon öğretiyor olmasından dolayı bir anlık rahatlama hissetmişti. Yine de Hermione'yi şimdilik müdürün dikkatinden uzak tutmanın en iyisi olacağına karar verdiler. Nihayetinde, Lily onların en iyi seçimiydi. En zararsız, Dumbledore'un onun zihnini kurcalamadan geçiştirmesi en muhtemel olan oydu. Her ihtimale karşı, onu hazırlamaya çalışıyorlardı.

Hermione savaşın olasılıklarla ilgili olduğuna karar verdi. Her zaman işler sardığında ne yapacaklarını ya da ne yapmaları gerektiğini planlardı, eğer yaparlarsa değil. James şimdiden onun Kahin olduğu ortaya çıktığında ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Bunu ondan öğrendiğine karar verdi. Zaten bir planı vardı, sadece kimseye söylememişti çünkü -en kötü senaryo- ona yardım etmek için hayatta olmayabilirlerdi. Biri ona ihanet ettiğinde, kaçış planını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Diğer her şeyi teğmenleriyle paylaşmaya çalıştı: Lucius ve Severus. Lily ve James'e sahip olmaları gereken bilgiler verildi, ama daha fazlası verilmedi. Bunu kısmen yaptı çünkü James ve Lily'nin onun belirli senaryolar için plan yapma ihtiyacını anlamayacaklarını biliyordu ama Lucius ve Severus hemen anladılar.

"Elbette Bayan Evans, size nasıl yardımcı olabilirim?" Dumbledore ona nazikçe sordu. Lily ona Hermione'nin ezberlettiği hikâyeyi yarım yamalak anlattı ve anlayabildiği kadarıyla ona inandı. Hermione ya da Severus onu sınıadığında zihninde oluşan o tuhaf baskıyı hissetmedi bile. "Bu gerçekten de vahim bir haber. Birkaç mektup göndermeliyim. Özür dilerim Bayan Evans, müsaade eder misiniz?"

"Elbette müdürüm," diye ciyakladı Lily. Ayağa fırladı ve minnetle müdürün odasından kaçtı.

Birkaç gün sonra Hermione Günlük Elçi'yi memnuniyetle okudu. Ölüm Yiyenler Bones'ların evine saldırmaya çalışmış ama evi tamamen terk edilmiş bulmuşlardı. Tarikat'ın onları güvenli bir yere yerleştirmiş olması gerektiğini biliyordu. Hufflepuff'ların masasına doğru baktı ve Amelia Bones'un Elçi'yi tutmuş, hevesle okuduğunu gördü. Hermione, Amelia Bones'un uzun masadan Profesör Dumbledore'a doğru baktığını ve onun da bir kez başını sallayıp hafifçe gülümsediğini gördü. Amelia rahatladı ve mutlu bir şekilde kahvaltısını yemeye başladı. Hermione başını hafifçe salladı ve balkabağı suyunu yudumladı. En azından tüm Bones ailesi katledilmemişti. Bu önemliydi.

HP/HG/HP

Ayrı hayatları boyunca pek çok Hogsmeade hafta sonu yaşamıştı ama bu seferki en hafif tabirle sıradışıydı. Sirius onun yanında yürüyordu ama sanki ona dokunmaktan korkuyordu. Bir süre sonra onun kendisine başkaları gibi davranmak istemediğini anladı. *Bunun* tamamen farklı olduğunu anlamasını istiyordu. Bu yüzden onun yanında yürüdü. Onu Vortiger's Used Books'a kadar takip etti ve sonunda onu bir yığın kitaptan uzaklaştırıp Three Broomsticks'e doğru sürüklemek zorunda kaldı. Ona gülüyordu çünkü Zonko'dan ya da Quidditch Malzemeleri Dükkan'ından hiçbir şey almamış, onun yerine süpürgelerin tarihiyle ilgili bir kitap almıştı. Ona kaşlarını çatı.

"Bir gecede bambaşka bir adam olmanı beklemiyorum, Sirius Black," dedi alçak sesle, gırtlaktan bir kıkırdamayla. "Zehirli bombalar satın alıp onları kullanman tamamen kabul edilebilir bir şey."

"Geçmişte okumuştum," diye mırıldandı hışımla. "Okumayı severim."

Hermione gözlerinde bilmiş bir bakışla, "Hmm. Büyük ihtimalle ahlaki belirsiz kahramanlar hakkında skandal yaratan muggle kitapları," dedi.

"Çavdar Tarlasında Çocuklar'dı," dedi karanlık bir sesle. Hermione .

"Oh, gerçekten mi? Bundan görebiliyorum," dedi düşünceli bir şekilde, burnunu kıvrarak. Adam ona göz kırptı.

"Hoşuma gitti. Yani bazı muggle kısımlarını anlamadım ama evet, hoşuma gitti. Annemin hoşuna gitmedi," dedi ve hafifçe kapanır gibi oldu. Hermione düşüncesizce onun koluna girdi.

"Eh, herkese göre değil," dedi havalı bir şekilde ve onu Üç Süpürge'ye doğru çekti. İçeri girdiklerinde insanlar onlara baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Sirius ve Hermione'yi birbirleriyle görmek alışılmadık bir şey değildi, James yüzünden sık sık birlikte oluyorlardı. Çapulcular kendi masalarında oturuyorlardı ve Lily de ortak kız arkadaşlarından bir grupta oturuyordu. Hermione ve Sirius hafifçe kaşlarını çatı.

"Şimdi ne olacak?" sordu. Kadın bir an düşündü.

"Ya kendi gruplarımızla oturacağız ya da birlikte oturacağız. Buna hazır mısın?" Hermione ona dikkatle sordu. Kaşlarını çatı.

"Ne yani, senden utandığımı falan mı sanıyorsun?" Öfkeyle sordu. Kız gözlerini devirdi.

"Hayır Sirius, hiç de öyle değil ama kendi masamıza oturursak kardeşim nedenini bilmek isteyecektir." Sakince söyledi. Sirius ona ve gözlerinde yine o belirsizlik, o kırılganlık vardı. Onu neredeyse bir köşedeki küçük bir masaya sürükledi. "Tamam, birlikte otururuz ve sonuçlarına da katlanırsınız."

"Hermione?" James masanın önünde durmuş, ne olup bittiğinden pek emin değilmiş gibi ikisinin arasına bakıyordu.

"Evet, Jamie?" Hermione ona tatlı tatlı sordu.

"Sen ve Sirius neden burada uzakta oturuyorsunuz?" Kaşları çatılmıştı, alnı konsantrasyonla çatılmıştı.

Hermione omuz silkerek, "Bu şekilde konuşmanın daha kolay olacağını düşündük," dedi.

James kaşlarını hafifçe çatarak, "Sanki onunla çıkıyormuşsun gibi görünüyor," dedi. "Seni sevmediğimden değil, Padfoot, ama bir tür şöhretin var."

"Bir randevumuz var," dedi Hermione parlak bir sesle, ne dediğini anlamamış gibi kaşlarını çatan James'e gülümseyerek.

"Ama," diye başladı James ve Hermione elini kaldırdı.

"Bu düşünceni bitirmek istemediğini biliyorum çünkü kendini asla affetmeyeceksin. Sirius bana saygıdan ve duygularımı önemsemekten başka bir şey yapmadı. Geçmişte ne olmuş ya da olmamış olabileceği hakkında hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Bunun burayla hiçbir ilgisi yok. Şimdi. Bu oluyor James Potter." Hermione sakın ve mantıklı bir şekilde konuştu. James onu dinlemeye çalıştı. Gerçekten denedi. Sirius'a döndü ve kaşlarını çattı.

"Bana bir şey söylemeliydin," dedi kesin bir ifadeyle. Sirius başını salladı.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Bunu daha sonra konuşacağız," diye söz verdi James karanlık bir sesle. Sirius tamamen ilgisiz bir şekilde başını salladı.

"Biliyorum," dedi basitçe. Hermione kardeşine gülümsedi.

"Şimdi neden gidip Lily'ye sıcak çikolata almıyorsun? Rosmerta'ya biraz nane eklemesini söyle, bunu sever," dedi Hermione neşeyle. James bir süre ona baktı ve sonra masasına geri döndü.

"Şu anda benimle mutlu değil," dedi Sirius sessizce, en iyi arkadaşına ve kan kardeşine bakarak.

Hermione cesaretle, "Eninde sonunda seni affedecektir," dedi. Sirius ona gözlerini devirdi.

"Ne zaman?" Kuru bir sesle sordu. Kadın omuz silkti.

"Ah, en fazla beş yıl," dedi cesurca ve onun elini okşadı. Adam ona baktı. Kız ona sıırttı. "Şaka yapıyordum, Sirius. Nefes al."

HP/HG/HP

Sirius kahvaltıya girdiğinde sanki dayak yemiş gibi görünüyordu, ki öyleydi. Ayrıca beyaz yüzlü Hermione'nin Büyük Salon'dan geçip onun kollarına uçuğunu da fark ettiler. Elleri yüzünün yanında ve omuzlarının üzerinde çırpınıyordu. Kimse ne dediklerini tam olarak duyamadı ama Sirius'un kolu onun beline dolanmıştı, bir çift oldukları oldukça . Sirius'u Büyük Salon'dan çıkarırken tüm öğrencilerin sinirleri bozulmuştu, bundan sonra ne olacağını görmek istiyorlardı.

Hermione, Sirius'un iyi olduğuna dair pek çok ve çeşitli itirazına rağmen onu Madam Pomfrey'e sürükledi. Madam Pomfrey onun üzerine eğilmiş ve tüm yaralarını iyileştirmişti. Hermione onu ıssız bir koridora götürdü ve yere çöküp ona baktı.

"Demek 'konuştunuz'. Siz ikiniz şimdi iyi misiniz?" Hızla solan morluklara bakarak kararsızca sordu.

"Evet, ama eğer seni , ölü bir adam olurum," dedi kuru bir sesle. Hermione gözlerini devirdi.

"Eğer bana zarar verirsen, öldürecek kadarını bulduğu için şanslı sayılır," dedi kuru bir sesle. Adam paslı bir kahkaha attı ve sonra yüzünü buruşturdu. Kadın karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. Koşarak mutfağa gitti ve küçük bir sepet dolusu geri döndü. Sirius neredeyse bütün

Bir çörek kemirirken ve onu hayranlıkla izlerken bütün sepet.

"Hepsi nereye gidiyor?" diye sordu merakla. Adam ona baktı, çiğnemeyi bitirdi ve yutkundu. Kadın ona sırtıttı. *Birinci nokta, konuşmadan önce çiğnemek ve yutmak .*

"Bilmiyorum," dedi bir süre sonra. Madam Pomfrey'e yaptığı ziyaretten kalan cüppesi açıldı ve gömleğini kaldırarak sert, kaslı karnını ortaya çıkardı. "Belime kadar inmiyor, orası kesin."

"Evet," dedi Hermione usulca, adamın karnındaki belirgin kaslara bakarak.

"Hermione, ya sana zarar verirsem?" Yumuşak bir sesle sordu. Hermione ona ve adam endişeli bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Ya seni incitirsem?" diye fısıldadı. Adam kaşlarını

çattı. "Yapmazsın," dedi açıkça.

"Olabilir," dedi sakince. "Hiç de yapabilirim."

Bu fikir karşısında homurdandı ve daha fazla yiyecek bulmak için sepeti karıştırmaya başladı. Ona hüzünle gülümsedi ve kendisi hakkında bu kadar iyi düşünen bu çocuğu incitmek için asla fırsatı olmamasını umdu.

Her türlü sorunu olduğunu biliyordum ama sanırım kalbinin ne kadar kırılğan olduğunu hiç fark etmemiştim.

Siz onu tanıdığınızda, on üç yıl boyunca cehennemi yaşamıştı. O noktada insandan çok yaralı bir hayvandı. Gerçek aşkı bulmaya çalışmadığı da kesindi. Tüm hayatı Harry'nin ve onun James ve Lily'ye verdiği sözlerin etrafında dönüyordu.

Biliyor musun, başlangıçta ona nasıl davrandığım konusunda kendimi gerçekten kötü hissetmeye başladım.

On üç yaşındaydın. Kendini biraz rahat bırak.

Yaşıtlarımla en zeki cadısıydım. Ben asla çocuk olmadım, hiçbirimiz olmadık. Harry böyle kırılıyordu, bunu Sirius'ta fark etmeliydim.

Sevgisiz ve şefkatsiz bir evde büyürsen böyle olur. Sen, Weasley'ler ve Sirius Harry'nin iyileşmesine yardım ettiniz. Elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Umarım yeterlidir.

Benim için de.

Seçmek ya da Seçmemek

*A/N: Sanırım bu parça, kesinlikle tartışma yarattığı için başarılı sayılabilir. Herkesin bir konuda güçlü bir fikri var. Bu da bu hikayenin ateşli tepkilere ilham verdiğini gösteriyor. Bu iyi bir şey... değil mi? Buraya kadar geldiyseniz, devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Şeytani bir planım var, gerçekten.
:D HP fanfic okurları, hepinize ne kadar taptığımı söylemiş miydim? Sizler çok seslisiniz, bu beni gerçekten mutlu ediyor.*

Sirius yıllar sonra ilk kez Noel tatili için Potter Malikânesi'nde değildi. Peter bir iki günlüğüne ziyarete geldi, Remus da öyle, ama Sirius'un yokluğu dikkat çekiyordu. Hermione zamanının çoğunu ağaç evinde ya da kütüphanede geçirmeye alışkındı, bu yüzden Sirius'un yokluğunun onu neden bu kadar etkilediğinden emin değildi. Belki de artık onun kendisinden hoşlandığını bildiği içindir. Bu düşünce vücudunda bir kıpırtı yarattı ama o an için bunu acımasızca görmezden geldi. Kıkırdadı. Belki de. Daha çok kütüphanedeki okuma zamanının ayak sesleriyle, annesinden kaçmak için kütüphaneyi birbirine katan iki çocukla ya da James ve Sirius'un korkuluğun oymalı tahtasından aşağı kayarken çıkardıkları çığlıklarla bölünmemesinden kaynaklanıyordu. James somurtkan görünüyordu, onu takip ediyor ve hatırladığından çok daha fazla rahatsız ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" James asık suratla sordu. Hermione başını kaldırdı ve ona baktı.

Hermione hafifçe burnunu çekerek, "Annem böyle duyarsa küplere biner, James Potter," dedi. Ağır ağır içini çekti ve yanındaki sandalyeye yayıldı.

"İyi. Ne yapıyorsun canım kardeşim?" Abartılı bir tavırla sordu. Kadın kitabını kapatıp ona ters ters baktı.

"Okuyordum. Sanırım benimle alay etmek senin için eğlenceli, ama annemden gelen her türlü azarın yükünü ben . Hermione,

'Canım, insan senin James üzerinde etkili olabileceğini umuyor. Ona bunun boşuna bir olduğunu söylemeliyim," diye mırıldandı Hermione karanlık bir sesle. Tekrar iç çekti ve doğrulup oturdu.

James ona temkinli bir şekilde, "Peki senin şu Kahin ne yapacağız?" diye sordu. Kız ona baktı ve sonra ellerine .

"çalışıyorum," dedi yavaşça. James ona kaşlarını çattı.

"Eminim öyledir," dedi düşünceli bir şekilde. "Zaten bir planın var, değil mi?"

"Olabilir," dedi Hermione dikkatle. "Mümkün olduğunca uzun süre tespit edilmekten kaçınmak için tedbirli olmaya çalışıyorum. En azından bunu başarmak istiyorum. Hogwarts."

"Bundan sonra ne yapacaksın?" James merakla sordu. Hermione'ağız acımasızca gerildi ve kardeşinin gözlerinin içine baktı.

"Onunla dövüşeceğim," dedi açıkça, aksini söylemesi için ona meydan okuyarak. Bunu istediğini fark etti. Hermione'nin tehlikeli bir şey yapmasına karşı öfkelenmek istiyordu. Sonra onun varlığının tehlikeli olduğunu fark etti. Buna bir son vermeli miydi? Bu kesinlikle tehlikeyi ortadan kaldıracaktı. Kaşlarını çattı ve bir an için bunu düşündü. Eğer her zaman tehlikedeyse, savaşmaya hakkı olmalıydı, değil mi? Bu, inanmak üzere yetiştirildiği şeyin neredeyse tam tersiydi. Cadılar el üstünde tutulmalı, korunmalı, kollanmalıydı. İster istemez tehlikenin içine koşmamaları gerekiyordu.

"Tarikat'a katılacak mısın?" İhtiyatla sordu. Hermione hafifçe irkildi ve ona baktı.

"Bunu biliyor muydun?" Kadın kuşkuyla sordu. Adam .

"Ben de en az senin kadar kulak misafiri olabilirim, Sahibim," dedi alaycı bir tavırla. "Bu konuda *Slytherin gibi davranmamam, Slytherin gibi olmadığım* anlamına gelmez.

yetenekli."

"Bunun bir küfür olmadığını biliyorsun, değil mi? Ayrıca, annem bir Slytherin'di ve gayet iyi yetişti," dedi Hermione kararlı bir şekilde. James boğazının arkasından bir ses çıkardı.

"Katılacak mısın, mısın?" James sonunda ona sordu. Hermione omuz silkti.

"Deneyebilirim. Lily'nin istediğini biliyorum," dedi Hermione sonunda.

"Gerçekten mi?" James merakla sordu. Hermione kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Neden şaşırdınız? Lily baştan aşağı bir Gryffindor. Bu, ve o muggle doğumlu. Şu anda büyük bir hedef. Direnişin bir parçası olmayı deneyebilir." Hermione işaret . Hermione başını salladı.

"Hayır, haklısın, bu mantıklı. O da neredeyse senin kadar tehlikede," dedi James kesin bir ifadeyle. Hermione bir süre ağabeyini izledi ve sonra ona gülümsedi.

"Jamie, sanırım büyümeye başlıyorsun," dedi gururla. Dilini ona doğru uzatarak o anı mahvetti. Kadın iç çekti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her şeyi," dedi kararlı bir şekilde.

"Sirius burada değil mi çünkü o ve ben..." diye devam etti ve elini belli belirsiz salladı. James'in gözleri hafifçe kısıldı.

"Bu belirsiz el sallama şeyi 'artık erkek ve kız arkadaş sayılırsınız' anlamına gelse iyi olur," diye homurdandı ona. Kadın ona gözlerini devirdi ve sonra başını salladı.

"Evet. Öyle. Muggle'ların sahip olduğu bu erkek ve kız arkadaş geleneği çok garip bir şey. Bizim dünyamıza da girmiş ama çok yeni bir şey. Annem ve babam bunu hiç yapmadı. Ona kur yaptı, ailesi annesine teklif etti ve dört yıl sonra evlendiler.

Hikâyenin sonu," dedi Hermione düşünceli bir şekilde. Hermione Granger'ın erkek ve kız arkadaşlarıyla ilgili anılarına ulaşmaya çalışmıştı ama bu pek yardımcı olmamıştı. Görünüşe göre Hermione Granger hayatta kalmaya ve arkadaşlarını hayatta tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki bu tür şeyler hakkında çok fazla endişelenmiyordu. Orada burada bir ya da iki tane olmuştu. Sonra Yaşlı Hermione, ilişki deneyiminin eksikliği konusunda savunmaya geçmişti. Hermione Potter ürperdi ve bu düşüncayı aklından uzaklaştırdı.

"Biliyorum," dedi James kaşlarını çatarak. Hermione bir süre onu izledi ve sonra gülümsedi.

"Ondan hâlâ , değil mi?" Hermione usulca sordu. Başını salladı. "Neden ona tekrar çıkma teklif etmeyi denemiyorsun, ama bu sefer sadece ol, Jamie. Onun beklediğini düşündüğün gibi olmaya çalışma. Sadece kendin ol."

"Doğru, bunun işe yarayacağından eminim," dedi kesin bir ifadeyle. Hermione küçük bir gülümsemeyi gizledi.

"Sirius'ta işe yaramıştı," dedi sessizce. Adam ona kaşlarını çatı.

"Biliyorsun, okulda kendini gösterdiği gibi biri değil," dedi usulca ve sonra bir güvene ihanet ediyormuş gibi kızardı. Yutkundu ve sonra kız kardeşine baktı. "Lütfen dikkatli ol Hermione. Ona zarar verme."

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi ona. Adam bir süre onu izledi ve sonra başını salladı.

"Muhtemelen sana zarar vereceğini ve bu olduğunda onu bir güzel pataklayabileceğimi söyledi," diye mırıldandı James ellerine doğru. Hermione homurdandı.

"Neyse, Sirius'un burada olmama nedenine dönelim, huzurumu ve sessizliğimi bozmana yardım mı ediyor?" Hermione sabırla sordu. James kaşlarını çatı.

"Biliyor musun, emin değilim. Eve çağrıldığını ve bundan kaçmanın bir yolu olmadığını, annesinin doğrudan bir emri olduğunu söyledi," dedi James dalgın ve endişeli bir havayla. Bunu gerçekten dşnmemiştii ama Sirius sinirli ve mutsuz görünüyordu. Hiçbir zaman eve gitmeyi sevmezdi ama bu sefer eve gitme konusunda endişeli görünüyordu. Hermione aniden ayağa kalktı, sandalyesi devrildi.

"Noel'deyiz," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. James hızla ayağa kalktı ve endişeyle ona baktı. Koluna nazik bir el koydu.

"Evet Hermione, bugün Noel," dedi dikkatle, onu ürkütmemeye çalışarak. Hermione ona döndü, yüzü dehşete kapılmıştı.

"Hayır, James," diye fısıldadı. "Şimdi oldu. Unutmuşum, fark etmedim..."

"Şimdi ne var, aşkım?" Kalbi göğsünde çarparak fısıldadı. Gözleri karardı ve korkudan midesinin sıkıştığını hissetti. Asasını hızla salladı, tüm kütüphane kapılarını kilitledi ve aklına gelen en güçlü susturma büyüsunu yaptı. Kızın imgelem gördüğüne tanık olduğu diğer seferin aksine, kız sessizdi. Nefes alış verişii düzensizleşiyordu ve koluna yapışmıştı ama hiçbir şey söylemiyordu. "Hermione?"

Grimmauld Place 12 numaraydı. Orada biliyordu. Döndü ve Regulus'un korkudan bembeyaz kesilmiş yüzünün bir dolaba doğru eğildiğini gördü. Kaşlarını çattı ve kütüphaneye doğru geri döndü. Kütüphanede olması gerekiyordu. Odada bir grup insan vardı. Bayan Black ve Bay Black'i tanıdı. Kaşlarını hafifçe çattı. Bay Black çenesini hafifçe sıkıyor gibiydi. Diğer Hermione'nin hatırladığı yaşlı Sirius'a hiç benzemiyordu ve eğer o Sirius olsaydı, sıkılı çenesi öfke ve kızgınlık belirtisi olurdu. Odada başkaları da vardı ve Hermione onların çoğunu tanıımıyordu ama Lucius'u ve Severus'u tanıdı. Yüzleri aşılmaz maskelerdi, gözleri kapüşonlu ve örtülüydü. Soğukkanlılıkla, tarafsızca gözlemliyorlardı. Neyi gözlemliyordu? Sonra onu gördü. Dönüp Bay Black'e baktı ve kaşlarını çattı. Garip görünüyordu. Imperiused mu oluyordu?

Ona yaklaştı çünkü yerde yatan Sirius'a dayanamıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. James onu tutmuş, dikkatle izliyordu. Kız onun kollarında inledi ve James onu nazikçe salladı. "Yapma."

Dvlmştı. Kim tarafından emin değildi ama odadaki herhangi biri yapmış olabilir. Sığ nefes alıyordu ve muhtemelen kaburgalarında kırık olduğunu biliyordu. Beyaz bir öfke içini yaktı ama ona odaklanabilmek için bunu görmezden geldi.

Biri emir mi verdi, annesi mi? Ve ona cruciatus lanetiyle işkence ediliyordu. Diğer Hermione bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu ama o (Hermione Potter) bunu sadece uzaktan, bulanık bir mercekten hatırlayabiliyordu. Diğer Hermione'nin onu korumaya çalıştığından şüpheleniyor ve buna içerliyordu. Vücudu acıyla eğildi ve haykırmamak için mücadele etti. Hermione kendi vücudunun da yarı hatırladığı bir acıyla kasıldığını hissetti ve yarı hatırladığı acıyla nefesi kesildi. Acı içinde kıvranıyordu ama dudaklarından sadece birkaç inilti geçebildi. Bu James'in ölümünü izlemek kadar kötüydü. Buradan nefret etmesine şaşmamalı. Ktphanede içmesine şaşmamalı. Dışarı çıkmak, zgr olmak istemesine şaşmamalı.

" Mantıklı düşünecek misin, Sirius?" Walburga Black'in soğuk sesi odada . Oğlu nefret dolu gözlerle ona bakıyordu.

" Asla," diye soludu Hermione'ye. Kız huysuzca içini çekti ve bu Hermione'nin tüylerini diken diken etti. Bellatrix'in bir versiyonunu izlemek gibiydi. Kara delilik Walburga'nın gözlerinden dışarı bakıyordu ve Hermione tiksintiyle ürperdi.

" Pekl o zaman. Sen benim oğlum değilsin," diye soğuk bir şekilde tersledi. Arkasını döndü ve kütüphaneden dışarı ıktı. Diğerleri de sessizce onu takip etti ve çocuğu kütüphanenin zemininde, cruciatus lanetinin etkisiyle seğirerek yatar halde bıraktılar. Onlar gittikten sonra Regulus içeri szld, yüzü solgun ve izgiliydi. Kardeşine baktı ve koşarak köşedeki p sepetine kustı. Hermione onu suçlayamazdı, o da hasta olmayı diliyordu.

" , " diye fısıldıyordu Regulus şimdi. "Fazla zamanımız yok."

" Git , " diye nefes nefese kalmayı başardı. "Artık kardeşin değilim. Duymadın mı?"

" Ne dediği umurumda değil," diye tersledi Regulus, "sen her zaman benim kardeşim olacaksın. Şimdi gel bakalım."

" Acıyor," diye soludu. Regulus'un yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

" Biliyorum," diye fısıldadı. Vücudunun ağırlığıyla mücadele kardeşine sarıldı. Sirius bir kolunu ortasına dolamaya çalıştığında hafifçe inledi. "Özür dilerim."

Kendini James'in göğsüne yaslanmış, nefese bulmuştu. Boğazı acıyordu ve yutkunduğunda acı çekiyordu. James onun saçlarını okşuyor, sırtını sıvazlıyor, Lily'nin yaptığını gördüğü her şeyi yapıyordu. Onu bu kadar savunmasız, bu kadar açıkta görmek şimdiye kadar yaşadığı en korkutucu şeydi. Ne gördüğünden emin değildi ama bunun iyi bir şey olamayacağını düşündü. Çığlık atmaya başladığında, kollarında sırtüstü eğildiğinde, kalbi neredeyse duracaktı.

Kalkıp ailelerini çağırmayı düşündü ama bunun yerine onunla kaldı. Titreyerek ayağa kalktı ve birkaç derin, ürpertici nefes aldı.

"Yardım çağırın," diye fısıldadı boğazının acılığına rağmen. Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ela gözlerinde endişeyle sordu. Kadın başını salladı.

"Floo. Yardım çağırın. Anne, baba, Notty," diye fısıldadı. James ona kaşlarını çattı. "Şimdi, James. Lütfen."

James onu bir kanepeye taşıdı ve dikkatlice yere bıraktı. Kütüphanedeki koruyucuları çıkardı ve halka açık floo olarak hizmet veren törensel şöminelerine koştu. Sirius'un cesedinden saniyeler önce varmıştı.

düştü ve yere indi -sanki biri onu itmiş gibi. James en iyi arkadaşına, kan kardeşine baktı ve gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Ölü gibi görünüyordu. Sonra James, Sirius'un soluk soluğa kaldığı ince bir tıkırtı duydu ve ardından yardım için bağırmaya başladı. Notty onun dirseğinde belirdi ve dehşet içinde soludu. Sirius'un yanına çömeldi ve yaralarını incelemeye başladı.

Charlus ve Dorea Potter fuayeye koşular ve neredeyse aynı anda soluk soluğa kaldılar, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Merlin'in asası!" Charlus, neredeyse ikinci oğlu gibi olan bu çocuk için kalbi göğsünde sıkışarak, boğuk bir sesle konuştu.

"Ne oldu?" Dorea üzüntüyle sordu, elleri Sirius'un üzerinde geziniyordu, sanki ona dokunmanın güvenli olup olmadığından emin değildi.

"Mührü almayı reddetti," diye mırıldandı Hermione. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve James onu dengelemek için koştu. Charlus döndü ve kızına sertçe baktı.

"Kesinlikle hayır," diye karşı çıktı. "O daha bir çocuk... sadece altıncı sınıfta."

"Böylesi daha iyi. Çocuklar kolay etkilenir, kolay şekillendirilebilir," dedi Hermione harap olmuş boğazıyla soğuk bir sesle. "Hogwarts'ta Ölüm Yiyenler'in dolaştığını düşünmüyorsan, aptalca bir iyimserlik içindesin, baba."

"Hermione!" Annesinin sesi şok ediciydi.

"Gerçek bu anne," dedi James kararlılıkla. "Onları gördüm."

"Ama, ama, Dumbledore," dedi Charlus zayıf bir sesle.

"Evet, Dumbledore. O da bir insan baba, Merlin değil. Erkekler hata yapar. İnsanlar aptalca seçimler yaparlar. İnsanlar yanlış insanlara güvenirler." Hermione'nin gözleri kısa bir süre James'e kaydı ve James hafifçe kaşlarını çattı. Charlus kızına kaşlarını çattı. "Dumbledore'un buna göz yumduğunu ya da kesin olarak bildiğini söylemiyorum... hayır, geçen yıldan sonra biliyordur, değil mi? Belki de Dumbledore'un emrinde çalışıyordur.

Eğer gözlerinin altındaysa, onları takip edebilir. Bunu söylemek zor."

"Şu anda Sirius için endişelenebilir miyiz?" James şiddetle sordu. Hermione gözlerini kırptırdı ve yerde yatan çocuğa baktı. Sendeleyerek ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Dudakları kulağına değene kadar onun üzerine eğildi.

"Güvendesin, aşkım. Sen bizimlesin ve sana asla sahip olamayacaklar. Bir daha asla," diye fısıldadı usulca. Elinin altında titredi. Annesi ilerledi ve elinin bir hareketiyle esasını salladı. Sirius'un bedeni havalandı ve annesi üst kattaki odasına doğru ilerlerken onu takip etti. Hermione annesinin gidişini izledi ve James de gözlerinde parlayan endişeyle onu takip etti. Hermione dönüp kendisini izleyen babasına baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Sanırım kızım, seninle çok uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor," dedi sonunda. "Hadi çalışma odama gidelim."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var baba?" Hermione babasının masasının karşısındaki rahat sandalyelerden birine oturduktan sonra temkinli bir şekilde sordu

"Bugünlerde pek çok şey," dedi ağır bir iç çekişle. "Prenses, nasıl oluyor da benim sadece teorik olarak tartıştığım bir büyüü yapabiliyorsunuz ve bunu diğer öğrencilere öğretecek kadar iyi yapabiliyorsunuz?"

Hermione usulca, "Ah," dedi. Charlus kaşlarını kaldırarak

ona baktı. "Ah mı?"

"Şey, baba, koridordan geçiyor olabilirim çünkü kesinlikle kulak misafiri olmuyordum ve önerdiğin fikir ilgi çekiciydi. Öyle mesaj iletilebilir ki, göndericisi sorgulanamaz ve alıcı da bu mesaja dolaylı olarak güvenebilir. İnsan patronusunu taklit edemez. Hepsi," dedi Hermione dikkatle.

Charlus kaşlarını çatarak, "Bu da başka bir şey," dedi kızına. "Patronus tılsımı NEWT seviyesinde bir büyü. Tamamen bedensel patronusları nasıl üretebiliyorsun?"

"Gerçekten patroni olması gerekmiyor mu?" Hermione oturduğu yerden önerdi. Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Özür dilerim. Dediğiniz gibi mi baba?"

"Sen her zaman çok iyi, söz dinleyen bir kızdın. Bir gecede çılgınca erken gelişmiş bir çocuğa dönüşmüş gibisin ve ben kendimi tamamen başboş buluyorum," dedi düşünceli bir şekilde. Kız omuz silkti.

"James o kadar vahşiydi ki annemle senin onun için endişelenerek çok fazla zaman geçirdiğinizden şüpheleniyorum. Biz ikiziz. Ona *biraz benzemem* gerçekten çok mu tuhaf?" Hermione denedi.

"İkiniz de her zaman inanılmaz derecede zekiydiniz. Sizi tanımlayan şey bu zekâyı nasıl kullandığınızdı," diye mırıldandı babası, onu izlerken.

"Çok sessizdin, bilgin konusunda çok ketumdun. Aslında Gryffindor'a seçilmene oldukça şaşırmıştım.

Mektubunu aldığıımızda annen benden 10 kalyon kazandı, bunu biliyor muydun?"

"Hırslı olmam ve bilgiyi dikkatli kullanmam cesur olmadığım, gerçek bir Potter olmadığım anlamına gelmez," dedi Hermione öfkeyle, yanakları kızararak. Babası başını salladı.

"Hayır Prenses, kastettiğim bu değildi. Sizi seviyoruz, mutlu olduğunuz sürece hangi sınıfa ayrıldığınız umurumuzda olmazdı," dedi kararlı bir şekilde. "Bununla birlikte, profesörlerinizin bilgisi olmadan tüm beceri setlerini geliştirmiş görünüyorsunuz. Özellikle Profesör McGonagall, potansiyelinizi reddetmenizden duyduğu hayal kırıklığını birden fazla kez dile getirdi."

Hermione kararsızca, "Baba," diye söze başlayınca babası başını salladı.

"Hermione, neden?" Hermione'ye ağlamaklı bir sesle sordu. Hermione bir an dudağını dişledi.

"Baba, risk altındayız. Potter'lar büyücü Britanya'sının en önde gelen hain ailelerinden biri. Tüm okul kariyerim boyunca dikkatleri üzerime çekecek hiçbir şey yapmadım. Elimdeki en iyi silah düşmanın beni hafife alması," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. Charlus Potter birkaç dakika boyunca ona baktı.

"Tatlım, annen ve benim seni korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı düşünmüyor musun?" Hüzünle sordu. Kızın gözleri boş ve hüzünlü bir hal aldı ve onlara bakmak adamın korkudan titremesine neden oldu.

"James'i ve beni korumak için mümkün olan her şeyi yapacağına inanıyorum, ama eğer sen... eğer..." Hermione kelimeleri yüksek sesle söyleyemediğini fark etti. Söyleyemiyordu işte. Babasının yüzü soldu ve kaskatı kesildi.

"O zaman büyük risk altında olursun," diye sessizce onayladı. Sonra içini çekti ve sanki dünyanın ağırlığı üzerine çökmüş gibiydi.

"Beklenmedik durumlar için plan yapmadım. Annen plan yapmam için başımın etini yiyor. 'Ne olur ne olmaz' diyor ama ben onun sinsi doğasının yedek planlara ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Sen ona çok benziyorsun Hermione."

Hermione usulca, "Çok dikkatli ol baba, lütfen... güvende ol," dedi, gözleri hâlâ soğuk ve garip bir şekilde düzdü. Yavaşça başını salladı.

Charlus ve Dorea Potter'ın çocuklarıyla oldukça sıra dışı bir ilişkileri vardı. Çoğu safkan ebeveyn çocuklarının itaat etmesini bekledikleri emirler verirken, Potterlar çocuklarıyla konuşur ve onları dinlemeye çalışırdı. Charlus kızını her zaman sessiz, düşünceli ve bir çocuk için alışılmadık derecede anlayışlı bulmuştu. Çok küçük bir çocukken bile, zaman zaman neredeyse fey gibi şeyler söylerdi. İlk başta onun bir Kahin olabileceğinden endişelenmişti ama Merlin'e şükürler olsun ki Hermione hiç görü göstermemişti. Aralarındaki alışılmadık ilişki büyük olasılıkla Hermione'nin onunla bu şekilde konuşacak kadar rahat hissetmesinin nedeniydi ve her ne kadar Hermione'nin söylediklerinden rahatsız olsa da

duyduğuna minnettardı. Dorea haklıydı, plan yapmaları gerekiyordu... her ihtimale karşı.

HP/HG/HP

Sirius uyandığında Potter Malikânesi'ndeki yatağındaydı. Bunu daha uyanmadan anlamıştı çünkü Potter Malikânesi'ndeki çarşafı her zaman limon mine çiçeği kokardı. Limon mine çiçeğine karışan bir başka koku daha vardı, burnuna hafif bir yasemin kokusu geliyordu ve başını hafifçe çevirdiğinde Hermione'nin yatağının yanındaki sandalyeye kıvrılmış kitap okuduğunu gördü. Onu orada, kendisini beklerken görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama hemen ardından utanç ve mahcubiyet geldi. Bunu görmemeliydi. Nasıl berbat bir aileden geldiğini bilmesine gerek yoktu. Yatakta endişeyle kıpırdandı. Kadın kitabının üstünden ona baktı ve o da doğrulmaya çalıştı.

"Hareket etmemen gerekiyor, biliyorsun. Eminim annen bundan bahsetmiştir," dedi bir sayfayı çevirirken. Adam yüzünü buruşturdu.

"Beni görmeni istemiyorum," diye mırıldandı yüzü kızararak. Hermione içini çekti.

"Ben gidiyorum o zaman," dedi usulca. Zarifçe ayağa kalktı ve kitabını yanındaki masanın üzerine koydu. Sırtındaki sertlikten onu üzdüğünü anlayabiliyordu. Kadın döndü ve adam onun bileğini avucunun içine aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Söyledikleriniz için."

"Gerçek buydu. Annem ve babam mezun olana kadar burada kalabileceğini söylediler. Alphard amcan çoktan buraya geldi. Onunla bazı şeyleri tartıştık. O senin vaftiz baban değil, bu yüzden senin velayetini alamaz, ama seni ailesiz ve desteksiz de bırakmayacağını söyledi," dedi Hermione sessiz bir kararlılıkla. Sirius gözlerinin yaşardığını hissetti ve sonra Hermione'nin önünde ağladığı için utanç duydu. Bir an için gözlerini ondan kaçırdı ve konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Ağlıyorsun, Sirius. Bu senin duyguların ve bir kalbin olduğunu gösterir. Ağlayamıyorsan, o zaman utanmalısın."

"Ne saçmalık ama. Nereden duydun bunu?" Dedi gözlerini devirerek.

Senden.

"Bir yerde," dedi belli belirsiz, elini sallayarak. "Yine de haklıydı."

" O mu?" Sirius kaşlarını çatarak konuştu. Hermione ona gözlerini devirdi.

Kendini kıskanıyor olamaz, değil mi?

"Fark etmez," dedi kararlı bir şekilde. "Yaşlı bir adamdı. O artık ölü. Beni alıp götürmek için gizlice buraya gelmeyeceği kesin."

"Oh," dedi. Hâlâ bileğini elinde tutuyordu ve başparmağıyla bileğinin iç kısmını ovmaya başladı. Karnında kelebekler dans etmeye başladı. Giderek ısınıyor, kızarıyor ve nefesi boğazında düğümleniyordu. Adam onun bileğini çekıştırerek yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, ki sıcak nefesini yanağında hissedene kadar. Omurgası lezzetli bir şekilde karıncalandı ve başını çevirerek dudaklarının bir santim arayla olmasını sağladı. Adamın gri gözleri kızınkilere dikilmişti ve kız kendini onların içine kayarken hissetti.

"Bir şeyi mi bölüyorum? Çünkü onun hasta ya da güçsüz ya da annem her ne dediyse o olması gerekiyordu. *Bunun* onun iyileşme rejiminin bir parçası olduğunu sanmıyorum," dedi James kapı aralığından sinirli bir sesle. Hermione içini çekti ve ayağa kalktı.

"Ben de tam ," dedi soğukkanlılıkla ağabeyine. "Geldiğinde Remus'u yukarı göndereyim mi?"

"Peter da geliyor mu?" Sirius merakla sordu. Hermione'nin yüzü bir an için sertleşti, sonra yumuşadı.

"Hayır, o... meşguldü ve ailesi gelemeyeceğini söyledi," dedi, sesinde bir parça çelik vardı. James ona garip bir bakış attı, ama o onu görmezden geldi ve iki arkadaşı yalnız bıraktı.

"Quidditch hakkında konuşmak ister misin?" James sırtarak sordu. Sirius gözlerini devirdi.

"Elbette," dedi James sırtarak. Ağlamak sorun olmayabilirdi ama Sirius oturup duyguları hakkında konuşmaya hazır değildi ve James de bunu anlıyordu.

"İngiltere'in bu yılki Dünya Kupası şansı hakkında ne düşünüyorsun?" James merakla sordu. Sirius inledi.

"Hadleigh onların bekçisi iken mi? Ayı bile dileyebilirler!" Sirius küçümseyerek homurdandı.

HP/HG/HP

Okula dönmeye hazır olduklarında Sirius büyük ölçüde iyileşmişti. Fiziksel olarak iyiydi. Hermione ciddi gözlerle onu izliyor, o da sinirlenip hiddetleniyor ve tepinerek uzaklaşıyordu. İlk kez Bunu birkaç kez yaptığında, Hogwarts'taki kızlar neşeli görünüyorlardı. Sirius Black'in *sonunda* aklının başına geldiğini ve Hermione Potter'ı terk edeceğini düşündüler. Sabırlı ve anlayışlı olmaya çalıştı. Onun olanları sindirmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ayrıca son derece özel bir insandı ve aile meselelerini bir başkasıyla tartışmak onun için inanılmaz derecede zordu. Bu kişi Hermione olsa bile. Ancak bu kızlar, ezilmeye hazır gibiydiler. Kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Muggle doğumlularla hiçbir sorunum yok," dedi Hermione bir gün öğle yemeğinde karanlık bir sesle. "Ama Becky Spencer bir kez daha Sirius'un Potter Malikânesi'nde kalmasında kirli ya da yanlış bir şeyler olduğunu ima ederse, kaşlarını birbirine çarpacağım."

"Neden bir giriş yaptın?" Lily biraz incinmiş bir ifadeyle sordu. Hermione içini çekti ve ona döndü.

"Çünkü safkan kültüründe bu tamamen normaldir ve Bir yetimin ya da yaşayan bir ebeveyni olmayan bir çocuğun, ki Sirius yasal olarak öyle, vaftiz anne ve babası ölmüşse bir akrabasının yanında kalması doğaldır. Bizler -çok ama çok uzaktan- kuzeniz ve bizimle kalması uygun olur. Alphard amcası bekâr ve bu yüzden Sirius'un orada kalması biraz daha az uygun olur. Sirius'un Alphard Amcası alınmasın ama insanlar sarhoş ve sefih toplantılar yapıldığını düşünebilir, ama muhtemelen yapıliyordur. Görünüşe göre Becky Spencer bunların hiçbirini anlamıyor ve benim bir tür seks kölesi ya da bakılan kadın olduğumu ima etmeye çalışıyor," diye öfkeyle söylendi.

"Ben seks kölesine oy veriyorum," dedi Sirius neşeyle, kız arkadaşının yanına oturup onu yanağından öperken. Hermione açık pembeye döndü. James onun karşısına oturdu ve ona pis bir bakış fırlattı.

"Bence sana yeni bir erkek arkadaş bulalım," diye homurdandı kız kardeşine. Hermione içini çekti ve sırtıttığını gizleyen Lily'ye baktı. Sirius suratını astı.

"Gerçekten *öyle olduğunu* söylemiyordum, sadece eğer bir dedikodu uyduracaksak bunun gerçekten ilgi çekici olması gerektiğini söylüyordum, değil mi?" Mantıklı bir şekilde düşündü. James bakışlarını Sirius'a dikti.

"Kız kardeşim hakkında *herhangi bir* dedikodu uydurmuyoruz," dedi kesin *bir* ifadeyle.

"Doğru, sanırım ilk kısmı kaçırdım. Nasıl oluyor da benim seks kölem oluyorsun?" Sirius merakla sordu. Hermione sinirlenerek ofladı.

"Fark etmez, Sirius," diye tersledi. Sirius kaşlarını çattı ve bir kolunu onun beline doladı.

"Hermione, eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, zaman evet, önemli," dedi kararlı bir şekilde. Yabani buklelerini omzunun üzerinden savurdu, farkında olmadan

Sirius'un yüzüne yasemin kokusunu yaydı. Derin bir nefes aldı ve yüzünü onun saçlarına gömmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Lily'ye anlamlı bir bakış atarak, "Ben hallediyorum," dedi. "Bunun için endişelenme."

"Bu beni neden korkutuyor?" James masadakilere sordu. Remus oturdu ve homurdandı.

"Kız kardeşinin kötü bir asa eli, hırçın bir öfkesi ve biraz kindar bir tarafı olduğu için mi?" O teklif etti. James başını salladı.

"Evet, olmalı," dedi James kararlılıkla. Hermione ikisine ters ters baktı.

", Lily. Yapacak işlerimiz var," dedi kararlı bir şekilde.

"Bu kulağa hiç de uğursuz gelmedi," diye mırıldandı James. Hermione kardeşini görmezden geldi ve Lily'yi de peşinden sürükledi.

"Spencer'ın kaşlarını birbirine , değil mi?" Lily merakla sordu. Hermione başını salladı.

"Tatlı Circe, hayır! Regulus'u avlamaya gidiyoruz," diye fısıldadı arkadaşına. Lily şaşkınlıkla ciyakladı, zümrüt gözleri şokla irileşmişti.

"Ama Hermione," dedi Lily endişeyle. "Bizimle konuşmayacak, değil mi? Yani, artık Sirius'la çıkıyorsun ve onun ailesi... ah, can sıkıcı."

Hermione kararlılıkla, "Yapacak," dedi. "Güven bana."

Regulus'u kütüphanenin gizli bir köşesinde, Kadim Rünler ödevine dalmış halde buldular. Sessiz fısıldaşmalarla geçen kısa bir tartışmadan sonra Lily, Hermione'nin gözcüsü olmayı kabul etti. Madam Pince için endişelenmiyordu. Ölüm Yiyenler'in onları birlikte görmemesinden çok daha fazla endişe ediyordu. Hermione onun yanına oturdu ve bekledi. Adamın gözleri ona kaydı ve Hermione neredeyse belli belirsiz başını salladı. İç çekti ve hafifçe gevşedi.

"Ne yaptığını biliyorum, Regulus," diye fısıldadı. Adam ona baktı.

"Sirius *mu söyledi*?" diye fısıldadı, yüzü şok olmuştu. Kız başını salladı.

"Hayır, ama kendi kendine uçmayı beceremezdi ve aileniz onu sokağa atardı. Sadece onu biri onu bize uçurabilirdi," diye fısıldadı kararlılıkla. Adam başını salladı.

"Bunların hepsi doğru," diye mırıldandı onu dikkatle izlerken. Hermione içeri girip böyle gözlemler yapacak türden bir kız değildi. Gizli bir amacı olmalıydı. Bekledi.

"Ne dediğimi hatırlıyor musun? Seçimler hakkında?" Hermione yumuşak bir sesle onu izlediğini söyledi. Başını salladı, yüzü kasvetliydi.

"Onun yapmayacağı şeyi yapmalıyım," dedi Regulus o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse onu duyamayacaktı. Dudakları zar zor . "Bunu bana erkenden yaptıracaklar, bu yaz."

"Ailen için bunu yapmak zorunda olman sonsuza dek kapana kısıldığın anlamına gelmez," diye fısıldadı Hermione tutkuyla. "Bu, gelecekte farklı seçimler, daha iyi yapamayacağın anlamına gelmez."

"Bunun olacağını biliyordun, değil mi?" dedi düşünceli bir şekilde, diğer konuşmaları hatırlayarak. "İkimizi izledin ve onun Karanlık Lord'a boyun eğmeyi reddedeceğini biliyordun."

"Regulus, bir aptal bile Sirius'a birinci sınıf olarak bakabilirdi ve Onun *kimseye* boyun eğmeyeceğini biliyorum," dedi Hermione kaçamak *bir* ifadeyle.

Regulus sert bir sesle, "Sanırım bu doğru," dedi. "Ben de pek hoşlanmıyorum. Alışılmışın dışında bir şey."

"Aileni korumaya çalışıyorsun," dedi Hermione beceriksizce. En büyük oğluna yaptığı muameleye tanık olduktan sonra Walburga Black'i seve seve boğazlayabilirdi ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordu.

Regulus için. Aile hassas ve aldatıcı bir şeydi. İnsan onlardan nefret edebilir ve aynı zamanda onları sevebilirdi.

"Öyleyim," diye fısıldadı.

"Ama aileni koruma arzusu onuruna mal olmamalı," dedi kararlılıkla. Adam belli belirsiz başını salladı. Güzel. Dinliyordu. "Bir şeyler göreceksin... korkunç şeyler. O kendini tasvir ettiği gibi biri değil. Hayal edebileceğinden çok daha kötü."

"Ne yapmamı isterdin?" Ağlamaklı bir sesle sordu, gri gözleri yüzüne işkence ediyordu. Kadın ona başını salladı.

"Sana yardım etmek istiyorum," diye fısıldadı. "Doğru zamanda doğru seçimleri yapabilmeni istiyorum."

"Hermione, onunla dövüşmek istiyorsun. Bunu bana kendin söyledin. İçeride sana yardım etmemi mi istiyorsun?" Regulus sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Sen delisin. Havlıyorsun deli."

"Hayır, gerçekten . Zaten biraz yardım aldım. Ben sadece... senin onun eline düştüğünü görmek istemiyorum. En iyilerimizden çok fazla aldı, daha fazlasını hak etmiyor," diye öfkeyle tısladı. Regulus ona göz kırptı.

"Başkalarını da mı ikna ettiniz? Lucius ve Severus olmalı. Ah. Yüzünden haklı olduğumu anlayabiliyorum. Bunun üzerinde çalışmalısın, Hermione. Yüzünün seni vermesine izin verirsen asla hayatta kalmazsın," diye onu nazikçe azarladı Regulus. Hermione kaşlarını çatarak ona baktı.

"Eee?" diye sordu ona alaycı bir tavırla. Adam çattı ve ödevine baktı, sonra da ona baktı.

"Kardeşimi seviyor musun?" Regulus aniden sordu. Hermione kızardı ve dudaklarını ısırdı.

"Regulus," dedi usulca, uzanıp parmaklarının ucuyla onun eline dokundu. "I-,"

"Bir süre önce sana aşık olmuştum ama bu sadece aptal bir okul çocuğu aşkı gibiydi. Sanırım senin -zeki, güzel safkan cadı- fikrini sevmiştim ama sanırım seni sevmek zor olurdu. Arkadaşın olmayı tercih ederim," dedi Regulus, ince dudaklarını bastırarak kararlı bir şekilde.

"Çok dik başlı olduğumu mu düşünüyorsun? Bir hanımefendi gibi ağırbaşlı bir şekilde oturup ellerimi kavuşturmalı mıyım? Tüm zeki, cesur büyücülerin benim yerime karar vermesine izin vermeli ve dünyamızı karanlığa ve kötülüğe teslim etmelerini mi sağlamalıyım?" Hermione kaşlarını çatarak sordu.

"Belki de değil," dedi kuru bir sesle. "Ancak, sanırım seni sevmek benim için çok zor olurdu. Benim için biraz fazla vahşisin, bu da beni asıl soruya geri getiriyor. Kardeşimi seviyor musun?"

"Kardeşini birinci sınıftan beri seviyorum," dedi usulca, yavaşça. "Henüz ona aşık değilim ama sanırım hızla o noktaya geliyorum."

"Ona zarar verme," dedi Regulus usulca. Hermione içini çekti ve başını kaldırıp Regulus'a baktı.

"Olabilir, biliyorsun," dedi usulca. Başını salladı ve sonra ellerine .

"Sana yardım edeceğim. Ne yapmamı istiyorsun?" Regulus bir süre sonra sordu. Hermione tüm heyecanını içinde tutuyordu. Ona sadece soğuk bir baş sallama hareketi yaptı ama ela gözlerindeki ışıltının onu ele verdiğini söyleyebilirdi.

"Her şeyi Severus aracılığıyla ayarlayacağım. O sana ne yapman gerektiğini söyleyecek," diye fısıldadı Hermione ısrarla ve sonra sıvışıp gitti.

HP/HG/HP

İhtiyaç odası Severus, Lily ve Hermione'nin artık buluşabildikleri tek yerdi. Artık resmen bir Ölüm Yiyen'di ve görünüşünü korumak zorundaydı. Severus ve Hermione bu konuda tartışıp durmuşlardı ama ikisi de Lily'yi dışarıda tutamayacakları sonucuna varmışlardı; bu ne ona ne de onunla olan ilişkilerine haksızlık olurdu. Bu Severus ve Hermione'nin kan kardeşlerinden sır saklayarak gizlice dolaşmaları anlamına gelirdi ve bu doğru değildi. Ona zaten Bozulmaz Yemin ettirmişlerdi ve bu yemin bunu da kapsayacaktı çünkü Hermione çok Lily'nin yeminini nasıl ifade ettiğine dikkat etti.

"Peki bu gece buluşmamız neden bu kadar önemliydi? Sanırım James gizli bir erkek arkadaşım olup olmadığını merak etmeye başladı," diye mırıldandı Lily Hermione'ye.

"Sus. Odaya gidene kadar bekleyelim, sonra kardeşimle aranızdaki ilişki eksikliği hakkında konuşabiliriz," mırıldandı Hermione. Lily içini çekti.

Severus bir ileri bir geri volta atıyor, okul cüppesini dalgalandırarak odada dolaşıyordu. Hermione, Yaşlı Hermione'nin aklına getirdiği büyük bir yarasa görüntüsü karşısında kaşlarını çatı. Gergindi, biliyordu. Lily'nin onu tam olarak anlayamayacağından, ondan nefret edebileceğinden korkuyordu ve Lily'nin nefretiyle başa çıkabileceğinden emin değildi. Bunu o kadar yüksek sesle söylememişti ama Hermione biliyordu.

"Bütün bunlar da demek oluyor, Hermione?" Lily merakla sordu. Hermione bir an ellerine baktı.

"Ben... ben... olduğum şey ... korkunç bir tehlike içindeyim," dedi yavaşça, ihtiyatla. Lily başını salladı, bütün bunları anlamıştı, Lucius ve Severus ona açıklamışlardı. "Öylece oturup gelip beni almasını beklemek istemiyorum. Onunla savaşacağım."

"Onunla dövüşmek mi?" Lily boş gözlerle Severus'tan Hermione'ye baktı ikisi de ciddi görünüyordu. "Yani... ona karşı mı duracaksın? Nasıl? Tarikat'a mı katılacaksın? Onlardan emin olmadığını sanıyordum."

"Değilim, tam olarak değil. Pek çok insana güvenmek benim için zor," dedi Hermione yavaşça. "Ama benim de birkaç fikrim var."

"Ne gibi? Yardım edebileceğim bir şey mi? Sana yardım etmek istiyorum,

Hermione," dedi Lily ısrarla. Hermione'nin güvenliğiyle ilgili korkularını kimseyle tartışmamıştı çünkü tartışacak kimsesi yoktu ama bu, geceleri olabileceği konusunda endişelenerek uykusuz kalmadığı anlamına gelmiyordu. Hermione ona gülümsedi, sıcak ve içten bir gülümsemeydi bu.

"Yardım ediyordun. Hatırladın mı? Benim için Dumbledore'a giden sendin. Bunun gibi şeyler olacak Lily, sinsi şeyler, perde arkasında olan ince şeyler. Severus benim için ve hepimiz için çok zor bir seçim yaptı. Bunu anlamanı istiyorum, Lily. O bunu bizim için yaptı. Sev?" Hermione kan kardeşine baktı, o da kolunu yukarı çekip kolunu Lily'nin bakışlarına açtı. Lily'nin nefesi kesildi, gözleri kocaman açılmıştı ve uzun süre onun koluna baktı.

Severus alçak sesle, "İkinizle de tüm bağlarımı koparmam gerekiyor," dedi Lily'nin gözlerinden kaçarak. "İkiniz için de bir herkesin . İkinize de korkunç şeyler söylemek zorunda kalacağım."

Hermione usulca, "Anlıyorum," dedi, gözleri Severus'a duyduğu sevgi ve anlayışla parlıyordu. Lily Hermione'ye baktı ve sonra Severus'a döndü.

"Bu senin için sorun değil mi? Bu şeyi Hermione?" Lily mırıldandı. Severus kara gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Sadece onun için değil," dedi uzun siyah saçlarını sallayarak. "Bu benim için, senin için, dünyamız için."

"Tamam o zaman," dedi Lily ve ürperdi. Severus'a sarılmak için ilerledi ve Severus onun sevgi kabul etmeden önce irkilmiş görünüyordu. Hermione ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve o da

tuttuğu nefesi. Bu olanlardan sonra bile onu hâlâ seviyorlardı. Hermione'nin seveceğini biliyordu, onun sevgisi koşulsuzdu ama Lily değişken ve öngörülemez olabiliyordu. Kollarını ona doladı ve yanağını başının üstüne bastırdı. Hermione onun yanağını öpebilmek ve kulağına fısıldayabilmek için başını aşağı çekti.

"Bana inanmalısın, Sev." Kadının ela gözleri ona mizahla parlıyordu ve o da kaşlarını çatı.

İlişkiler

A/N: Hala bunun üzerinde özenle çalışmaya çalışıyorum. Tuhaf bir epik canavara bile. Her şeye rağmen, tüm geri bildirimler için herkese teşekkürler, sarılmalar ve öpücükler.

Bahar gelmişti, bu da Hermione ve Lily'nin bir kez daha ağaçlarının altında kitap okudukları anlamına geliyordu. Lily birkaç yaprağı, ortasında azgın bir aslan olan büyük bir Gryffindor battaniyesine dönüştürmüştü. Etrafına yayılmış ödevleriyle birlikte uzanmıştı. Hermione bacaklarını yana açmış, onun yanında oturuyordu. Lily başını salladı ve gözlerini devirdi. Hermione Potter *her şeyi* hanımefendi ve zarif gösterebilirdi. Bu bazen çok sinir bozucuydu. Severus artık en sevdikleri ağacın altında onlara katılamasa da, Regulus neredeyse her gün oradaydı. Hermione'nin herkesin önünde arkadaşı olma yeteneğinin neredeyse sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Yaz neredeyse gelmek üzereydi ve o zaman Lucius ve Severus'un zaten yapmak zorunda kaldığı şeyi yapmak zorundaydı. Hermione'nin yanına oturmuş, her zaman yaptığı gibi onun omzunun üzerinden okuyor ve ara sıra ona küçük önerilerde bulunuyordu. Okudukları kitap Karanlık Sanatlar üzerine bir kitaptı ve Hermione'nin artık normal okuma materyali de buydu. Neredeyse tüm çabasını hortkulukları yok etme yöntemlerini araştırmaya harcamıştı. Regulus'un bu yaz Kara kütüphaneyi karıştırıp neler bulabileceğini görmek için planları vardı.

Regulus kelepçelerini düzeltirken Hermione ve Lily'ye, "Ailemin kütüphanesinde Lucius'un olduğundan daha şanslı olabiliriz," dedi. Hermione başını eğdi.

"Bu neden , Regulus?" Yavaşça sordu. Omuz silkti.

"Siyahlar çok çok uzun karanlık büyücüler. Malfoylar yeni bir aile ve açık konuşmak gerekirse, çoğunlukla fırsatçı oldular. Benim ailem daha çok...

Kendimi adadım," diye açıkladı hafif bir gülümsemeyle. Hermione boğazını temizledi.

"Adanmışlık bunun için *tek* kelime," dedi kuru *bir* sesle.

"Delilik iyi bir alternatif olabilir," diye mırıldandı Lily. Regulus ona kaşlarını çatı ve o da tatlı tatlı gülümsedi. Bu muggle doğumlu cadıyla çalışmak onun için zordu ama onun muggle'lar ve muggle doğumlular hakkındaki pek çok önyargısını değiştirdiğini de kabul etmek zorundaydı. Bu onu *sevdiği* anlamına gelmiyordu. Hermione'nin iyiliği ve görevleri için ona tahammül ediyordu.

"Evet, şey," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu aynı zamanda ailemin kara büyü'nün nasıl yok edileceği ya da onunla nasıl mücadele edileceği konusunda en çok kitaba sahip olduğu anlamına geliyor. Bir şey hakkında bilginiz yoksa onu nasıl yok edeceğinizi de bilemezsiniz. Safkan çocukların çoğu Hogwarts'a gitmeden önce evde özel ders alır, Lily. Hermione'nin büyük olasılıkla bir mürebbiyesi vardı ya da James'le aynı öğretmeni paylaşıyordu."

Hermione hafifçe kızarak, "Doğru," dedi. Lily başını salladı.

"Sanki yaşayan bir Viktorya dönemi romanısın," dedi bıkkınlıkla. Hermione teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Üzgünüm, işler böyle yürüyor. Sihirli ilkokullar yok ve çoğu ebeveyn kazara sihir patlamalarından korkuyor. Sihirli bir evde yetişen sihirli bir çocuk... olasılıkların çok daha fazla ... ve genellikle küçük bir çocukken muggle çocuklarına göre çok daha fazla sayıda sihirli kaza geçirirler. Bu yüzden çocuklarına ya kendileri öğretirler ya da bir öğretmen tutarlar," diye açıkladı Hermione dikkatle. Lily başını salladı.

"Tamam, bu mantıklı," diye hayıflanarak itiraf etti. Regulus sıkıca gülümsedi.

"Sirius ve ben de evde özel ders aldık ama ilk eğitimimiz Karanlık Sanatlar üzerineydi. Sonuç olarak, on beş yaşında bile Malfoy'un tam teşekküllü bir Ölüm Yiyen olarak sahip olduğundan çok daha bilgiliyim," dedi Regulus sakince. Lily ürperdi.

"Bu, Sirius'un da tüm bu bilgilere sahip olduğu anlamına mı geliyor?" Lily endişeyle sordu. Regulus içini çekti ve hafifçe kızardı.

"Kardeşim hiçbir zaman karanlık bir büyücü olmadı. Bu... bu içinizde doğuştan getirdiğiniz bir şey. Sirius'ta yoktu. Lütfen beni yanlış anlamayın, o *çok* güçlü bir büyücüdür ama hiçbir zaman Karanlık Sanatları benimsemedi. O derslerimizden nefret ederdi, ben ise onları ambrosia gibi içerdim. Hogwarts'a gitmeden önce bile ailemize birden fazla kez karşı geldi," dedi Regulus yavaşça, sanki Her kelimeyi söylemek onun için acı vericiydi. Hermione elini onun koluna koydu ve başını hafifçe salladı. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Kara oğlanlar, her ikisi de son derece özel insanlardı ve ailesi, özellikle de kardeşi hakkında bu kadar çok şey açıklamak onun için acı vericiydi. Hermione onun anlatmaya çalıştığı şeyin çoğunu biliyordu, büyük bir kısmını tahmin etmiş, geri kalanını da Yaşlı Hermione'nin Sirius'tan duyduklarından bir araya getirmişti.

"Bu yüzden mi," diye kaşlarını çattı Lily ve bir an için kendisiyle mücadele etti. "Özür dilerim ama bu yüzden mi o... bilmiyorum... sende biraz daha az olgun görünüyor? Demek istediğim, sen ondan daha gençsin, ama çok daha dengeli, kontrollü... yetişkin görünüyorsun."

Hermione, Regulus adına, "Karanlık Aileler'de çocukların çocuklukları yoktur," diye cevap verdi. "Onlara emirler verilir ve hemen itaat etmeleri beklenir. Oyun , boş zamanları olmaz ve hediye olarak oyuncak verilmez. Annem bir Siyah olarak doğmuş. İlk hediyelerimden biri oyuncak bebektir çünkü ona hiç oyuncak verilmemişti. Sirius'un algılanan olgunlaşmamışlığının bir başka isyan biçimi olduğunu tahmin ediyorum. Durum gerektirdiğinde yeterince ciddi ama bence karanlığından korkuyor. İçinde böyle bir şey olmadığını söylüyorsunuz Regulus, ama ben olduğunu biliyorum ve bundan korkuyor."

"Bu inanılmaz derecede üzücü," dedi Lily usulca, gözleri kocaman açılmıştı. Hermione ve Regulus önce birbirlerine, sonra da Lily'ye baktılar.

Hermione elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Bu onların gerçeği," dedi. Lily başını salladı, anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Gerçekten de farklı bir dünya, değil mi?" Lily kısık bir sesle sordu. Hermione eğildi ve arkadaşına sarıldı.

Hermione sakince, "Senin bildiğinden farklı," dedi. "Hepsi bu kadar."

HP/HG/HP

Hogwarts koridorları Hermione'nin sınıftan sınıfa geçmek için hayal kırıklığı tılsımını kullanmayı düşünmesine neden olacak kadar tatsızlaşmaya başlamıştı. Bakışlar, onu *yanlışıklıkla* duvara iten, ayağına basan ya da kalabalığın içinde ilerlerken ona sertçe dirsek atan kızların sayısı kesinlikle etkiliydi. Öfkesine hakim olmaya, olayların canını sıkmasına izin vermemeye çalışıyordu. Geniş odaklı bir grup sersemletme büyüyle insanların arasında bir yol açmak eğlenceli olabilirdi ama o zaman yetkili kişilere Seherbaz kalabalığını *neden* tanıdığını açıklamak zorunda kalacaktı kontrol büyüler. *Teşekkürler, Tonks!* Omuzlarına bir kol dolandığında ruh hali hırçınlaşıyordu.

James, yakışıklı ve popüler Chaser'a kötü davranırken yakalandıkları için utanmış görünen birkaç kıza ters ters bakarak, "Görmezden gelin onları, Sahiplerim," diye mırıldandı.

"Elimden geleni yapıyorum ama vücudumun her yerinde çürükler var ve öfkem gittikçe azalıyor," diye mırıldandı ona. James'in çenesi gerildi ve yüzü öfkeyle kızardı. Ela gözleri ona dikilmişti.

"Padfoot bu konuda hiçbir şey söylemedi," diye hırladı. "Sana ne olduğu umurunda değil mi?"

Hermione kuru bir sesle, "Jamie, tatlım, morlukların hiçbirini *görmedi* ve ben de bunlardan ona bahsetmedim," dedi. Adam hemen geri adım atınca kıs kıs güldü.

"Oh! Şey, bu farklı. Neden bunu ondan saklıyorsun? Tüm bu durum kısmen onun sorumluluğunda. O senin

Erkek arkadaş, bilmeyi hak ediyor," dedi James, Hermione'nin sinirlerini bozan, kendini bir sesle.

Hermione kocaman, masum gözlerle, "Böyle hissedeceğini hiç düşünmemiştim, Jamie," dedi. "Bu gece için çırlıçıplak soyunacağım, böylece tüm çürüklerimi görebilecek."

"Hayır! Demek istediğim bu değildi! Onunla bu kızlar hakkında konuşman gerektiğini kastettim. Belki o bu konuda bir şeyler yapabilir," dedi kaba bir şekilde. Hermione kıkırdadı, kısık, gırtlaktan gelen ses erkek öğrencilerin takdir dolu bakışlarını çekti, ta ki James'in gözlerinin parıltısıyla karşılaşana kadar ve hemen Hermione Potter'dan başka her şeyden etkilenmeye başladılar.

"Ne yapması gerekiyor, Jamie? Beni rahat bırakmalarını mı emretsin? Beni rahat bıraksınlar diye benden ayrılacak mı? Ooooh," Hermione'nin gözleri kocaman oldu. "Ya benden ayrılırsa? Büyük Salon'da ağlayıp ona vurabilirim. Bunu çok dramatik ama gerçekçi bir hale getirebiliriz. Onu düelloya davet edebilirsin ve sonra..."

"Aklını mı kaçırdın sen?" James sertçe sordu. "Senden gerçekten hoşlanıyor, Hermione. Senden ayrılmak istemiyor."

Hermione gözlerini devirerek, "Tabii ki istemiyor," dedi. "Ben de ondan ayrılmak istemiyorum. Sadece tüm bunlar artık can sıkıcı olmaya başladı."

"Aşkım, sanırım bir şeyi unutuyorsun. Eğer onu bekâr olarak algıarlarsa, her fırsatta ona saldırmaya devam edeceklerdir," James. Hermione'nin gözleri kısıldı ve küçük burun delikleri hafifçe açıldı. James onun çok sevimli görüldüğünü düşündü.

Hermione karanlık bir sesle, "O zaman ellerini kendilerine saklayamayan bazı kızları *yanlışlıkla* vahşileştiren kaçak bir dişi aslanımız olabilir," dedi. James kıs kıs güldü.

"Şu daha çok kızgın bir kedi yavrusuna benziyorsun," dedi ona sırtarak. "Ne var? Ne oldu Hermione?"

"Bana öyle deme," dedi, yüz ifadesi rahatsız olmuştu.

"Ne... yavru kedi mi?" diye sordu James, sesinde şaşkınlık vardı. Kız başını salladı, yüzündeki rahatsız ifade daha da belirginleşmişti.

"Bu yanlış," diye mırıldandı, bir ürperti bastırarak.

Sirius bana hep kediciik derdi. Hoşuma giderdi. Bana sadece böyle seslenirdi. Ginny ve Tonks'a 'aşkım' ya da 'tatlım' derdi ama bana kediciik derdi.

*Biliyorum. yüzden **kardeşimin** kullanmasını biraz ürkütücü buluyorum.*

Oh. Bu mantıklı. Gerçi muhtemelen sen dişi aslan olduğun için ona mantıklı geliyordur. Bilirsin, animagus şeyini yaptığında.

Evet, teşekkür . Animagus formumu unutmuşum.

Biliyor musun, son zamanlarda çok iğneleyici olmaya başladın. Hoşuma gidiyor mu bilmiyorum.

Çok kötü oldu. Görünüşe göre sen ve ben hayatımın geri kalanında birlikte sıkışıp kaldık. Benimle her iletişim kurmaya çalıştığında zekama, terbiyeme, yetiştirilme tarzıma ve geniş aileme hakaret etmeyi bırakmayı başarabilirsen ilişkimize yardımcı olabilirsin.

Kusuruma bakmayın. Bir muggle doğumlu olmam ve büyücülük dünyası hakkında en ufak bir şey bilmemem, her zaman sizi aşağılamaya çalıştığım anlamına gelmez. Sadece açık sözlü olma eğilimindeyim. Ve acı verecek kadar dürüst. Yalan dolanla aram hiç iyi olmadı.

Kesinlikle takdire şayan bir nitelik.

İşte yine o iğneleyici tarafın. Sürekli iç çekmek zorunda ? Bu beni utandırmaya başladı.

HP/HG/HP

"Peki neden sana kedicik denmesini istemiyorsun, *kedicik*?" Baştan ıkarıcı bir bariton kulağına fısıldadı. Hermione sandalyesinde hafifçe doğruldu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve teni yanıyormuş gibi hissediyordu. Kulağına değen nefesi durumu daha da kötöleştiriyordu. Döndü ve onun koyu gri gözlerinin içine baktı.

"Bana kedicik diyebilirsin," fısıldadı. Adamın gözleri kızın ağzına odaklanmıştı ve bu da kızın sandalyesinde hafifçe kıpırdanmasına neden oldu. "Jamie, kesinlikle diyemezsin."

"Oh," dedi şaşkınlıkla, sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve gözleri neredeyse kömür grisine dönuştü. "Yani sana sadece *benim* seslenmeme izin verilen özel bir ismim mi var?"

"Evet," diye fısıldadı, hafifçe kızarmıştı.

"Sanırım bunu sevdim, kedicik," diye mırıldandı saçlarına doğru, . Aptal gibi kıkırdama dürtüsüyle savaştı.

"Sirius, Jamie'nin seninle konuşmamı istediği bir şey var," dedi Hermione ihtiyatla. Sirius yüzünü Hermionenin saçlarına gömmüştü ve onu kokluyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve Hermione'nin aklına büyük, aşırı büyümüş bir köpek yavrusu geliyordu, bu yüzden ona izin verdi.

"Mmm," diye mırıldanarak onayladı. Kadın gözlerini devirdi.

"Kızların mı? Eski süpürge dolabı sevgililerin mi? Beni yürüyen bir çürüğe dönuştürmeye çalışıyorlar," dedi sakince, kelimelerin kafasında yer etmesini bekledi. Adam ondan uzaklaştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Adam sertçe sordu. Kütöphanede etrafına bakındı ve tişörtünü, kaburgalarının krem si etine karşı duran canlı, öfkeli bir ürüğu görebileceği kadar yukarı çekti. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki boynundaki kasları görebiliyordu. şakağında bir damar zonkluyor gibiydi ve belli ki kendini kontrol etmek için mücadele ediyordu - Regulus'un içinde olduğunu söylediği karanlığı kontrol etmek için. Titreyen bir eliyle kaburgalarındaki ürüğuün izini sürüyordu ve kız

dişlerini gıcırdatıyordu. Döndü ve kollarını onun boynuna doladı çünkü bazen bu onun sakinleşmesini sağlayacak kadar dikkatini dağıtıyordu. "Bunu sana ne zamandır yapıyorlar?"

"İlişkimiz boyunca. Herkes bunu öğrendikten sonra," dedi sakın görünmeye çalışarak.

"Ve sen bunu benden sakladın?" Sirius talep etti. Hermione kollarını onun boynundan çekti ve ondan uzaklaştı.

"Sirius, ikimizin de sırları var. Sırlarının çoğunu benimle paylaşmıyorsun ve ben de senden bunu hiç istemedim. Bunların birçoğunun acı verici anılar olduğunu tahmin ediyorum ama bu beni ilgilendirmez, seni ilgilendirir. Eğer bir gün bunlardan herhangi birini benimle paylaşmayı seçersen, neden benden sakladığını bilmek istemeyeceğim," dedi Hermione soğukkanlılıkla, gözlerinde belli bir parıltıyla. Adam ona kaşlarını çattı.

"Ama-ama sana zarar veriyorlar. Büyük tehlikede olabilirsin! içlerinden biri Bella gibi deliyse? Seni bir zindana hapsedip çakısıyla parçalamaya çalışır!" Aklından farklı senaryolar geçen Sirius endişeliydi.

Hermione ona şaşırarak, "Ne kadar rahatsız edici bir düşünce," dedi. "Bunu bir olasılık olarak hiç düşünmemiştim. Size söyledim ve James de biliyor, şimdi ikiniz de bunun olmamasını sağlayacaksınız. "

"Bize bu kadar mı güveniyorsun?" Sirius şaşkınlıkla sordu.

Hermione genellikle kendi işine bakardı. Tıpkı onun gibi içine kapanık biriydi, bu da onu duygu ve düşüncelerini avazı çıktığı kadar bağırarak ağabeyinden çok farklı kılıyordu. En iyileriyle bile dalga geçebilirdi ve o da birden fazla kez bu duruma kalmıştı. Onun için bunu yapmasına izin verdiği için sıcak, karıncalı bir his hissetti.

"Çapulcular'da bir grup olarak. Remus gerçekten de beyin. Zekice bir şeyler düşüneceğini umuyorum," dedi kurnaz bir ifadeyle

Gülümse. Ona hırladı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin... kedcık," diye tısladı kulağına. Sonra boynunu hafifçe ısırdı ve onu kütüphanede yalnız bıraktı. Bir parça parşömenle kendini yelpazeledi. Kütüphane ne zaman bu kadar sıcak olmuştu?

HP/HG/HP

Hogwarts, Muggle doğumlu Quidditch oyuncularının isteğı üzerine kısa süre önce ağırlık antrenman odaları satın almış ve oyuncuların eğitimine yardımcı olacağını öne sürmüştü. James yeni ağırlık antrenman odasının duvarına yaslandı ve Sirius'un sinirini kum torbasında çıkarmasını izledi. Üzerinde sadece bir eşofman altı vardı ve sırtındaki gergin kasları bir ter tabakası kaplamıştı. Omuzlarını tutuşunda, yumruklarını savuruşunda ve hareket edişinde öfkeli bir gerginlik göze çarpıyordu.

James içini çekti, duvarı itti ve kan kardeşine doğru yürüdü.

James yumuşak bir sesle, "Padfoot," dedi ve Sirius sinirli bir şekilde son bir yumruk daha attı. James'in yüzüne döndü, göğsü kabarmış, çenesi gerilmişti.

" Neden? Neden böyle bir şeyi benden saklasın ki? Ona zarar veriliyor!" Sirius bir süre daha söylenmeye devam etti ve James de ona izin verdi çünkü Sirius'un içini dökmeye ihtiyacı var gibiydi. Sonunda Sirius yeterince sakinleşti ve yere yığılıp duvara yaslandı. Başı ellerinin arasındaydı ve James sadece Sirius'un yüzünü gizleyen uzun siyah saçlarını görebiliyordu.

"Padfoot, başına gelenleri ona anlattın mı? Evde? Okulda?" James ona sessizce sordu. Sirius başını kaldırdı ve James'e delirmiş gibi baktı.

"Hayır, James, yapmadım," dedi bir şekilde ve sesi son derece soğuktu. James anlayışla başını salladı. "Bunlar özel şeyler... Hermione'yi ilgilendirmeyen şeyler."

"Sirius, onun da senin gibi hissedebileceğini hiç düşündün mü? Bunun seni ilgilendirmedini? Öyle olduğunu söyledim ama ben söyleyene kadar bunu özel, kişisel bir mesele olarak görüyordu," diye açıkladı James, Sirius'u izleyerek.

"Ama-," diye itiraz etmeye çalıştı Sirius, ama James elini koluna onu durdurdu.

"Sizin sırlarınız varsa, onun da sırları olmalı. Bu adil olan tek şey," dedi James kararlılıkla. Sirius ona kaşlarını çatı.

"Sen düşünmüyorsun, Prongs," diye karşı Sirius. James homurdandı.

"Hayır, ama ben kız kardeşim değilim. O kendi başına bir insan. Geçen yaz sen de oradaydın, bana avazı çıktığı kadar bu sözleri haykırdığını hatırlıyorsundur. Orada olduğunu hatırlıyorum," dedi James kuru bir sesle. Sirius kaşlarını çatı.

"Ama ben onun erkek arkadaşım," diye itiraz etti. James gözlerini devirdi.

"Gerçekten mi? Bu ne zaman oldu?" James alaycı bir tavırla konuştu. Sonra içini çekti ve ciddi bir şekilde konuştu. "Onun erkek arkadaşı olabilirsin, ama bunu sana onun üzerinde *herhangi bir* yetki verdiği kabul etmeyecektir. Bırakın başkasını, babamın bile ona ne yapması gerektiğini söyleyebileceğini kabul etmiyor. Kocasına acıyorum. O adamın işi çok zor olacak. çapa."

"Eh, yakın zamanda evlenecek değil ," dedi Sirius karanlık bir sesle, müstakbel kocası her kimse kaşlarını çatarak. James homurdandı.

"Konumuza dönersek, Padfoot, Hermione'nin yardımımıza ihtiyacı var, ama bu kızları nasıl durduracağız? Hepsine büyü yapabiliriz ama bu onlara bir şey öğretir mi? Tamamen durmalarını istiyoruz, Evet?" James kız kardeşi için endişeleniyordu ve bu sesine de yansiyordu. Sirius başını salladı ve James'e baktı.

"O... o sana gösterdi mi?" Perili bir sesle sordu. James'in kaşları kalktı ve yüzü sinirlendi. Sirius ona gözlerini devirdi. "Bana sadece bir tane gösterdi, tam burada."

James, Sirius'un göğüs kafesindeki noktaya baktı ve Sirius'un görmemesi gereken bir şey göremeyeceğini fark etti. Biraz rahatladı ama sonra ifadesi tekrar karardı.

"Ne kadar kötü?" James kısık bir sesle sordu. Sirius'un ifadesi yine karardı.

Sirius homurdandı: "Sanki biri onun kaburgalarına Çırpıcı'nın sopasıyla vurmuş gibiydi," dedi. James'in hırıltısı ona cevap verdi ve de birbirlerine baktılar. Sonra Sirius karanlık bir şekilde kıkırdadı. "O haklı, küçük velet. Moony ile konuşmamız gerek."

"Gidip onu bulalım o zaman."

HP/HG/HP

Lily ve Hermione'nin üzerine bir korku duygusu çöktü ve bütün hafta boyunca peşlerini bırakmayarak içlerine işledi. Cuma günü geldiğinde, her iki kız da günle yüzleşmek için kendilerini yataktan zorla çıkarmak zorunda kaldı. Kahvaltıda asık suratla oturdular, tabaklarına baktılar ve yiyeceklerini didiklediler. Çapulcular kızların garip davranışlarını fark ettiler ve kendi aralarında konuştular ama neler olup bittiğini anlayamadılar. Lily ve Hermione kahvaltıdan erken ayrıldılar ve günün büyük bir bölümünde ortalıkta görünmediler. James ve Sirius onları haritada hiçbir yerde bulamadılar ve endişelenmeye başladılar. Öğle yemeğinden sonra, kızları ağaçlarının altında gördüler ve yanlarında büyük bir Slytherin grubu olduğunu fark ettiklerinde, kaygan yılanlardan herhangi birinin zarar vermeye çalışması ihtimaline karşı aceleyle yaklaştılar. Severus'u gördüler ve biraz , çünkü Severus'un hem Lily hem de Hermione ile yakın olduğunu biliyorlardı. Sonra bir şeyler garip geldi... pek doğru değildi. Severus kızlarla sözlü olarak tartışıyor gibi görünüyordu. Hermione ve Lily'nin yüzleri öfkeden pembeleşmişti. Çapulcular şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve sonra ağaca doğru koştular.

"...iğrenç bir kan haini ve onun pis çamur kanı arkadaşı," diye öfkeyle tükürdü Severus, siyah gözleri soğuk ve sertti. James'in görüşünün üzerine kırmızı bir öfke bulutu çöktü.

"Sakın onlarla bu şekilde konuşayım deme," diye öfkeyle hırladı ve asasını çıkarıp Severus'a doğrulttu.

"Onlarla istediğim gibi konuşmaya cüret edeceğim," diye tersledi Severus, kendi asasını çıkarıp James'e doğrultarak. Hermione ve Lily dehşetle baktılar.

"Hayır!" diye haykırdı Hermione. "Yapma bunu!"

Severus'un yanındaki Slytherinlerden biri, "Kapa çeneni, seni muggle sevici kan haini," diye hırladı. Hermione onun Macnair olduğunu fark etti ve sonra biri diğerine bir büyü yaptı ve Hermione kendini ve Lily'yi korumak için hızlı bir *protego* kalkanı yaptı. Bir Jelly-Legs Jinx'ine öfkelenen Severus asasını öfkeyle kaldırıp James'e doğrultana kadar büyüler hızlı ve öfkeli bir şekilde havada uçtu.

" *Sectumsempra!*" diye bağırdı.

"HAYIR!" Hermione çığlık atarak kendini James'in önüne attı. Küçük bedenini James'in önüne fırlatması sadece bir saniye sürdü ama o an sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Küçük bir beyaz ışık parlaması oldu ve Hermione sanki bir kılıçla kesilmiş gibiydi. Sonra Hermione önlerinde yere yığıldı ve çimenler onun kanıyla kıpkırmızı oldu. Sirius ve James'in yüzleri tebeşir beyazına dönmüştü ve korku onları hareketsiz bırakmıştı.

"Hayır, hayır, hayır," diye ağlıyordu Lily ve Hermione'nin yanında dizlerinin üzerinde ilahi söylüyordu. Elinde asası vardı. "*Vulnera Sanentur.*"

Lily'nin Hermione'yi stabilize etmek için iki kez daha karşı lanet yapması gerekti ve onu dikkatle revire kaldırdı, Madam Pomfrey de yara izini önlemek için ona dittany verdi. Çapulcular onları revire kadar takip etmiş ve Madam Pomfrey'in Hermione'nin iyileşeceğini haber vermesini endişeyle beklemişlerdi. Şunlar

Korkunç, korkunç anlar James'in zihninde tekrar tekrar oynamaya devam . Onun "HAYIR!" diye bağırdığını duyabiliyor ve kendini ona doğru fırlattığını görebiliyordu.

"Bay Potter?" Madam Pomfrey ellerini ovuşturarak öne çıktı. "Bir seferde sadece bir ya da iki ziyaretçi kabul edebiliyor. Çok güçlü bir lanetti ve dinlenmesi gerekiyor ama sizinle ve Bay Black'le konuşmak için ısrar etti. Lütfen, sadece birkaç dakika. Sonra dinlenmesine izin vermeniz için ısrar edeceğim."

"Elbette," dedi James donuk bir sesle ve Madam Pomfrey'i takip etti, Sirius ona o kadar yakındı ki neredeyse onun tepesindeydi. Hermione hastane yatağında yatıyordu ve yüzü o kadar solgun, o kadar hareketsizdi ki James'in içi burkuldu. Yanına yaklaştığında Hermione'nin gözleri irkilerek açıldı ve hafifçe gülümsedi.

"Jamie," diye fısıldadı usulca. Bakışları kısa bir süre Sirius'a kaydı ve "Yavru köpek," diye iç geçirdi.

"Köpek yavrusu mu?" James hafifçe yutkundu. Sirius kızardı ve ona ters ters baktı.

"Belli ki ölümcül derecede hasta ve akli başında değil," diye fısıldadı Sirius öfkeyle. "Padfoot'u kastettiğine eminim. Ne istiyorsun, kedicik? Madam Pomfrey ikimiz için ısrar ettiğini söyledi."

"Sakın..." diye fısıldadı yavaşça, konuşmakta zorlanarak, "intikam... peşinde koşma."

"Severus'un peşinden gitme mi?" James şaşkınlıkla sordu. Hermione hafifçe başını salladı. İki adamın da yüzü kıpkırmızı oldu.

"Hermione," diye sertçe söze başladı Sirius, ama Hermione onlara döndü
ela gözlerini ona dikti ve konuşamadı. Onun yerine alnındaki saçları taradı.

"Söz ver... bana," diye fısıldadı, gözleri onların üzerindeydi. Önce birbirlerine, sonra da ona .

"Kendim," diye fısıldadı James, sesi acı doluydu.

"Jamie, hayır," diye fısıldadı, gözleri yalvarıyordu. Parmakları hafifçe kıpırdadı ve Jamie onun elini tuttu. "Lütfen, benim için."

"Sadece senin için," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sadece senin için."

Sirius onu izliyordu, çok solgun, kan kaybından ve lanetin etkilerinden dolayı çok zayıftı ve Severus Snape'i yok etmeyi arzuluyordu. Gözleri hareket ediyor, onunkileri arıyor ve bulduklarında da onları esir alıyordu. Gözler nasıl böyle olabilirdi? Kahverengi ve altın sarısı ve onu hiç ayrılmak istemeyeceği kadar derine çekiyor? Yıllanmış viski gibiydi o gözler, kehribar rengi derinlikleriyle. O gözleri hiçbir şey inkar edemezdi.

"Söz veriyorum," dedi isteksizce ve sonra o küçük gülümseme iması ve gözleri dalgalanarak kapandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sirius yanağında öpücüğe benzer bir şey hissetti. Gözleri şok içinde açıldı ve dönüp kaşlarını çatan James'e .

James, Sirius'u revirden çıkarırken, "Bizi ayrı odalara ayırdıktan sonra fark ettiği bir şey," diye fısıldadı.

"Beş yaşındayken mi?" Sirius şaşkınlıkla omzunun üzerinden kız arkadaşına doğru bakarak sordu.

"Ne diyebilirim ki? O özel bir kız," diye mırıldandı James. Sirius kaşlarını çattı.

"Bir de bana sor."

HP/HG/HP

Bir ilişkiyi alenen yok etmek için yola çıktığımızda, gerçekten de bir ilişkiyi alenen yok etmiş oluruz.

Dinleniyor olmam gerekiyordu, git başımdan.

*Yani, o çocuklar Snape'i **asla** affetmeyecek. Snape'in eski anılarında yeterince kötüydü ama o zamanlar Lily'ye 'sectumsempra' yapmaya çalışmamıştı. Bu... bu çok büyük bir olaydı.*

Planladığımızdan çok daha ileri gitti. Severus ne yazık ki kafasını kaybetti. Çapulcuların karşımıza çıkmasını planlamamıştık. Sadece Slytherin'lerin geleceğini düşünmüştük.

Her şey en iyisi için olabilir. Yani, Pettigrew da gördü. Onun bir Ölüm Yiyen olduğunu mu düşünüyorsun?

Öyle olduğunu biliyorsun. Evlatlıktan reddedildikten sonra Noel tatilinde Sirius'u görmeye gelmeyi reddetti. Muhtemelen işaretini yeni almıştı.

Onu etkisiz hale getirmeli ya da ifşa etmeliyim. Hangisini önerirsin?

Bana sormayın. Onu Büyük Salon'un ortasında deşip bağırsaklarında dans etmeyi arzuluyorum.

Um...wow. Bu canlı bir zihinsel resim. Evet.

Kendimi neşelendirmek için kullandığım bir şey.

Gerçekten mi?

Yaptıkları en iyi arkadaşımı derinden etkiledi. Pettigrew, Harry'nin sevdiği ve karşılığında onu seven neredeyse her bir kişiyi kaybetmesinden doğrudan sorumludur.

Bu sefer olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Biliyorum canım. Şimdi biraz dinlen. Seni yalnız bırakıp uyutacağıma söz veriyorum.

Birkaç gün sonra Madam Pomfrey nihayet Hermione'yi serbest bırakmaya razı oldu. James ve Sirius etrafta çalıştılar ama başaramadılar.

Olumlu bir not olarak, Sirius, Remus ya da James'in sürekli varlığı, Sirius'un cehennemden gelen küçük fangirl'lerinin ona zarar verecek kadar yaklaşamayacağı anlamına geliyordu. Remus'un koku alma duyusu, koridorda yanlarından geçen birkaç kıza ters ters bakmasına neden oldu. Tatlı, nazik ve utangaç yapısıyla tanınan Remus'un böyle bir düşmanlık besleyebilmesine şaşırmış görünüyorlardı. Hermione'yi koruma ve kollama ihtiyacı onu şaşırtmış ve sonra da rahatsız etmişti. Bu konuyu konuşmak için James'e gitti çünkü Sirius'un önce yumruk atıp sonra soru sormasından korkuyordu. Arkadaşı bu küçük kızla ilgili pek çok duyguya kapılmıştı; bırakın başkasını, kendisine bile itiraf etmek istemediği duygulara.

"Prongs?" Remus, James'i odasında tek başına Quidditch oyunları üzerinde çalışırken buldu.

"Evet, Moony?" James başını kaldırıp baktı ve hemen oturdu. Remus'un gözleri odanın içinde geziniyor ve cüppesini çekiştiriyordu. Üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyordu. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Biriyle konuşmam ve sanırım konuşabileceğim en iyi kişi sensin," dedi Remus kararsızca. James kaşlarını çattı.

"geleni yaparım dostum, ama genelde Hermione ya da Lily bu tür işlerde daha iyidir," dedi James ensesini ovuşturarak.

"Hayır! Yani, hayır. Bu... bu Hermione ile ilgili," diye mırıldandı Remus. James'in kaşları alnından yukarı fırladı.

"Moony, bence Sirius orada çoktan hak iddia etti ve bence Hermione ondan gerçekten hoşlanıyor," dedi James temkinli bir şekilde. Remus başını salladı.

"Kendimi ona karşı çok korumacı hissediyorum," dedi cübbesinin kenarını ellerinin arasında çevirirken. "Bu normal mi? Onunla öpüşmek istemiyorum ama bana sarıldığında ya da yanağımdan öptüğünde mutlu oluyorum. Ben... Ben ona aşık değilim... Zaten öyle düşünmüyorum, ama sanırım onu seviyor olabilirim."

"Hermione'nin seni çok iyi bir arkadaş olarak gördüğünü ve seni sevdiğini biliyorum," dedi James ciddi bir sesle. Remus hafifçe rahatlamış görünüyordu.

"Sence bu mı?" Remus hevesle sordu. "Ama neden bu kadar korumacıyım?"

"Tahmin etmem gerekirse?" James dalgın bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu... yani... onu sürünün bir parçası olarak mı görüyorsun?"

"Sürümün bir parçası mı?" Remus konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak usulca konuştu. Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve sonra tamamen gevşedi. "Evet, sanırım öyle. O bir sürü arkadaş ama eş değil. O bir dişi aslan ve bu Moony'yi biraz soğutuyor... bunu bilmek istemezsin. Üzgünüm."

James kuru bir sesle, "Hayır, aslında benim dışımda kız kardeşimle anlamsızca sevişmek istemeyen en az bir kişi olduğu için çok heyecanlıyım," dedi. Remus güldü.

"Eminim bu rahatlatıcı olmalı," diye kabul etti. "En azından bu kadar korumacı hissettiğim için kendimi kötü hissetmeme gerek yok."

"Hermione'nin yanında dikkatli ol. Bu tür şeylere karşı biraz huysuz olur," diye uyardı James onu. Remus hınzırca gülümsedi.

"Suçu kurt adamıma atarsam, umurunda olmaz," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. James ona gözlerini devirdi.

"Güzel. Ona göz kulak ol. Ve Sirius'un o psikopat hayran kulübünü kız kardeşimden uzak tut," dedi kararlı bir şekilde. Remus başıyla onayladı.

"Kesinlikle. Onları sevmiyorum," diye mırıldandı.

HP/HG/HP

"Demek bir süpürge dolabının içi bir şeymiş," diye fısıldadı Hermione, büyülenmiş bir ilgiyle etrafına bakınırken.

"Manzara için mi geldin?" Sirius gülerek sordu. Hermione kıkırdadı ve bu ses Sirius'un içinde bir şeyler yaptı. Onu kendine doğru çekti ve Hermione yumuşak kıvrımlarının vücudunun sert kaslarına bastırıldığını hissedebiliyordu.

Sirius'un ona karşı hissettiği şey çok lezzetliydi ve vücudunu sızlatıyordu. Vücudunun Lucius'unki kadar kaslı olduğunu söyleyebilirdi ve cüppesinin altında nasıl göründüğünü merak etti. Bahse girerim çok lezzetli görünüyordu. Adamın güçlü elleri saçlarında geziniyor, kafa derisine masaj yapıyordu ve kız gözlerini kapatıp inledi. Parmaklarının kafa derisini ovalayıp okşaması tüm vücudunu karıncalandırmıştı. Her sinir ucu canlı gibiydi, cildinin her santimi aşırı hassas hissediyordu. Her zaman koruyucu bir kundakla etrafını saran büyüsü gevşemeye başladı. Neredeyse açılıyormuş gibi hissetti. Garip bir duyguydu ama nahoş da değildi. Sirius onu öptüğünde, dudakları yanıyormuş gibi hissetti; karıncalandılar ve yandılar ve sonra sanki ateş tüm o sinir uçlarını, hassas cildini yalıyormuş gibi hissetti. Sirius onun alt dudağını hafifçe ısırdı ve o da ağzını ve büyüsünü ona açtı. Sirius'un büyüsünün onunkine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Gücün hafif, tüylü okşamaları aynı anda her yerini okşuyor gibiydi. Kız, adamın dudaklarına doğru inledi ve adamdan cevap niteliğinde bir inilti yükseldi.

"Sirius," diye inledi onun dudaklarına karşı ve dudaklarının boğazında yakıcı bir iz oluşturduğunu hissetti. Adam kızın köprücük kemiğini hafifçe ısırdı ve kız tekrar inledi. Gücün tüy gibi okşamaları duyularıyla alay ediyor, onu bir şeye doğru geliştiriyordu. Tenindeki karıncalanma hissi yoğunlaştı. Vücudunun her yeri kasılmaya başladı. Sirius onun kulak memesini kemirerek bir nefes daha almasını sağladı. Yüzünü kendi yüzüne çekti ve onu tutkuyla öptü. Turnabout'un adil bir oyun olduğuna karar verdi ve Sirius'u büyüsüyle sardı. Sirius ona karşı ürperdi.

"Hermione," diye fısıldadı umutsuzca, onu duvara doğru itti ve iri, sert bedenini onunkine bastırdı. Parmakları adamın cüppesinin içine girdi ve gömleğinin altına kayd. Sert kaslar onun arayışıyla buluştu.

parmak uçları. Dizleri yağa dönüştü ve Sirius onu tutmak zorunda kaldı. Sihirleri şimdi etraflarında dönüyordu ve her şey bir iğne noktasına kadar daralıyordu ve bu iğne noktasında var olan tek şey Sirius ve Hermione'ydi. Başka hiçbir şey yoktu. Evrenin merkezi onlardı ve evren yanıyordu. Birbirlerine sarılarak ürperdiler. Hermione evrenin bir milyon, milyar yıldızla dönüştüğünü gördü ve sonra Sirius onu tutmuş, boynuna doğru nefes nefese geliyordu.

"Vay canına," dedi usulca hayranlıkla. Sirius duvardan aşağı kayarak yere oturdu ve onu kucağına aldı. Hâlâ hafifçe nefes alıyor ve onu kucağında tutuyordu.

Bir dakika sonra, "Vay canına, gerçekten de," dedi. "Hermione, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim... hiç. *Neydi o?*"

"Büyü," dedi düşünceli bir şekilde, ona bakarak. "Büyü mü?" Adam kaşlarını çattı.

"Bizim. Senin ve benim. Sanırım birbirlerine karıştılar," diye açıkladı yumuşak bir sesle. Adam yine kaşlarını çattı.

"Bu normal mi?" Yavaşça sordu. Kadın başını salladı.

"Bilmiyorum. Araştırmam gerekecek." Adamın alnındaki bir tutam saçı fırçaladı.

"Her öpüştüğümüzde olacak mı?" Merakla sordu. "Çünkü bir öpücükte böyle bir şey olursa başka bir şeye dayanabilir miyim bilmiyorum."

Hermione ciddiyetle, "Bilmiyorum, sanırım deneyip görebiliriz," dedi. Sirius homurdandı.

"Kendime gelmem için bana bir gün verebilir misin? Bu oldukça yoğundu," dedi ve sonra kızardı.

", değil mi? Daha önce yaşıadığım hiçbir Şeye benzemiyordu." Hermione dudağını ısırdı.

"Endişeli misin?" Sirius ona endişeyle sordu. Kız başını salladı.

"Bu sadece bilinmeyen bir değişken ve her Şeyi nasıl etkileyeceğinden emin değilim," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. Sirius kıkırdadı.

"Benimle tatlı tatlı konuşma Őeklin mide bulandırıcı," diye alay etti onunla. Kadın onun koluna vurdu.

Gözünüzün Önündekini Görmek

Haziran 1977, Potter Malikanesi'nin 7.

yılından önceki yaz

Lily Severus'a hâlâ kızgındı ve onu düzenli olarak göreceği ya da karşılaşacağı yazı iple çekmiyordu. Sadece bu bile Lily'nin kendini öne atması ve Hermione'ye yazın Potter Malikânesi'nde kalıp kalamayacağını sorması için itici güç oldu. Hermione bu fikre çok sevindi ve hemen annesine mektup yazdı. Lily bütün bu durumu biraz endişeyle izledi. O

James'e karşı ne hissettiğini biliyordu ama James son zamanlarda ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığını gösterecek hiçbir şey yapmamıştı. Kuşkusuz geçen yıl çok meşguldü. Şüphesiz kız kardeşinin bir Kahin olduğunu öğrenmesi uykusuz geceler geçirmesine ve endişelenmesine neden olmuştu.

Yine de... eğer bir erkek bir kızdan hoşlanıyorsa ona söyler, değil mi? Yastığını yumrukladı ve huzursuzca dönüp durdu. Kapısı ve kalbi küt küt atarak aniden doğruldu.

"Lils? Uyuyor musun?" Hermione yüksek sesle fısıldadı. Lily rahatlayarak iç çekti.

"Hayır, Hermione, uyuyamıyorum. Ne yapıyorsun?" Lily merakla sordu. Hermione kapıyı arkasından kapattı ve parmak uçlarında Lily'nin yatağına doğru ilerledi.

"Lucius bana mektup yazdı," diye fısıldadı usulca, yüzü asasının ucuyla aydınlanmıştı. "Buluşmak istiyor. Tarafsız bir yerde buluşmamız gerektiğini düşünüyordum. Muggle Londra'sı kulağa nasıl geliyor?"

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Lily memnun bir şaşkınlıkla sordu. Hermione kıkırdadı.

"Lucius'a kot pantolon ve tişört giymesi gerektiğini söyledim, bu tarihi olaya tanıklık etmek için desteğe ihtiyacım var," diye fısıldadı Hermione

komplocu bir şekilde. Lily homurdandı.

"Sen sadece onun kışını bir kot pantolonun içinde görmek istiyorsun. Sirius varken nasıl bu kadar yaramaz olabiliyorsun?" Lily talep etti.

"Hile falan yapmıyorum," dedi Hermione kendini beğenmiş bir tavırla. "Sadece muggle kıyafetleri içinde nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Hep merak etmişimdir ve bu benim tek şansım."

"Onunla çok sık görüşmek zorunda kalmayacak mısın? Muggle Londra'sı muhtemelen gelecekteki buluşmalar için en iyi seçim olacaktır," dedi Lily. Hermione başını salladı.

"Hayır, on yedi yaşına girdiğimden beri buluşmak için malbirini kullanmayı planlıyoruz. Temelde bu," diye açıkladı Hermione.

" Evlerinden *biri* mi?" Lily belli belirsiz konuştu. Hermione homurdandı.

"Sev de öyle dedi," diye cevap verdi hiç düşünmeden. Sonra ikisi de hüznle birbirlerine baktılar. "Baykuşlarımla hiçbirini geri getirmeyecek."

"Ona yazıyor muydun?" Lily şaşkınlıkla sordu. Hermione ona baktı.

"Tabii ki. Sen gitmedin mi?" Hermione sordu.

"Hermione, *ölebilirdin*! Merlin'e şükürler olsun, bize karşı laneti öğretti, yoksa ölecektin!" Lily tersledi.

"Bu bir *kazaydı*, Lily. Aylardır kendini cezalandırdığını biliyorum ve benimle konuşmayı reddediyor. Severus'un kara kara düşünmesine izin verilemez, sadece depresyona girer. Lucius'un onu bunu atlatması gerektiğine ikna etmeme yardım edebileceğini umuyorum. Ayrıca, bana Regulus'un nasıl olduğunu ve henüz Mühür'ü almak zorunda kalıp kalmadığını söyleyebileceğini umuyorum," diye fısıldadı Hermione ısrarla. Lily başını salladı.

"Tamam o zaman. Evet, ben seninle geleceğim," diye fısıldadı Lily. "Ağabeyini ve erkek arkadaşını nasıl gizlice geçeceğiz?"

"Merak etme, bir planım var," diye fısıldadı Hermione kendinden emin bir şekilde.

Potter Malikânesi'nden gizlice kaçmak Lily'nin düşündüğünden çok daha kolay olmuştu. Belki de bunun nedeni Bayan Potter'ın hevesli bir suç ortağı olmasıydı. Yine de, Lily çok güzel bir sevgilisi olan güzel bir kızın annesi olsaydı, belki de kızının sevgilisinden birkaç saat uzak kalmasına yardım etmeye çalışırdı.

Ne olursa olsun, kızlar kısa süre sonra kendilerini Londra'nın merkezine doğru giden Şövalye Otobüsü'nde manyaklar gibi kıkırdarken buldular. Son derece sıcak bir gündü, bu yüzden Hermione ve Lily şort ve askılı üstler ile sandaletler giymişlerdi. Lily parmak arası terlik tercih etmişti ama Hermione espadril ayakkabı giymişti. Caddede Lucius'la buluşacakları kafeye doğru ilerlerken Lily inledi.

"Ne oldu?" Hermione durdu ve arkadaşına döndü. Lily gözlerini devirdi.

"Muggle Londra'sına gittiğinizde neler olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Lily. "Yürümeye devam et. Şu kafeye gidelim."

Eğer Lily bu kadar sinirli olmasaydı, Lucius'un Hermione'nin muggle kıyafetlerine verdiği tepki onu çok eğlendirebilirdi. Hermione'nin kıyafetini görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ona doğru ilerlerken kalçaları hafifçe sallandığında Lily onun sertçe yutkunduğunu gördü. Masaya gider gitmez hemen ayağa kalktı ve Lily bir an için manzarayı hayranlıkla seyretti. Mavi kot pantolon kaslı kalçalarına yapışmış, tişört ise geniş göğsünü sarmıştı. Lily'nin ağzı kurudu. Hermione ellerini onun göğsüne koydu ve yanağından öptü. Lily kendi kendine gülümsedi. Sirius'un *bunu* görmek için burada olmaması iyi bir şeydi. Severus ve öz kardeşi de dahil olmak üzere arkadaş olarak gördüğü çoğu erkeği bu şekilde selamlaması önemli değildi. Hayır, önemli olan tek şey onun *Lucius* olmasıydı.

"Lily," dedi soğukkanlılıkla, başını kibarca sallayarak. Hermione'ye döndü ve kaşlarını çattı. "Şimdi de bir refakatçiye mi ihtiyacın var?"

Hermione yumuřak bir sesle, "Bunun ihtiyatlı bir davranıř olabileceęini dūřundūm," diye cevap verdi. Lucius kařlarını çattı.

"O zaman sana teklifte bulundu mu?" Lucius sordu, sonra kendini tuttu. "Özür dilerim. Bu beni . Sizi bugün buraya başka konuları konuşmak için çağırdım."

"Henüz konuşmadı," dedi Hermione usulca, parmak uçlarını onun koluna koyarak. "Sanırım Alphard Amcasıyla bu konuda konuşabilir."

"Anlıyorum," dedi Lucius ağırbaşlı bir ifadeyle, yüzü ciddiye. Bir süre ona baktı ve sonra nazikçe şöyle dedi. "Umarım neyi seçersen seç mutlu olursun."

"Teşekkür , Lucius. Ben de senin mutluluğunu umuyorum," diye cevap verdi. Adam başını salladı.

"İşler olması gerektiği gibi ilerliyor. Babamın ya da onun seni düğüne davet edeceğini sanmıyorum çünkü Karanlık Lord şu anda Charlus Potter'dan pek hoşnut değil. Umarım çok dikkatli davranıyorsundur, dişi aslanım. James'i denemeye karar verdi." Lucius dikkatle konuştu. Hermione başını salladı. Bunu bekliyordu.

"James güçlü bir büyücü. Onu ele geçirirse... bu bir zafer olur," diye onayladı Hermione sessizce.

"Ne?" Lily sert bir fısıltıyla sordu. "Ciddi misin sen? O... James'in peşinden falan mı gelecek?"

"Hayır, ona kur yapmaya çalışacak," dedi Hermione soğuk bir sesle, 'kur' kelimesini söylerken dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Lucius etkilenmiş gibi başını salladı.

"Gördün mü?" Merakla sordu. Hermione kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Hayır... henüz değil," diye mırıldandı. "Peki ya Regulus? Mührü kabul etti mi?"

"Evet, okul biter bitmez. Olabildiğince hevesli görünmek için elinden geleni yaptı ve Regulus'un coşkusu Karanlık Lord'u biraz yatıştırdı. Severus ve ben içeriden elimizden geleni yaptık. Hogwarts'ta olanlardan dolayı endişeliydim ama bu bizim lehimize önemli ölçüde işe yaradı. Severus'un o gün kontrolü kaybetmesi belki de çok iyi bir şeydi. Karanlık Lord onu davamız için çok... hevesli olarak görüyor ve bu da en iyisi," diye bildirdi Lucius sessizce.

Bir kolunu Hermione'nin sandalyesinin arkasına koymuş, başını da Hermione'ye doğru eğmiş olan Lucius ve Hermione, muggleların gözünde genç sevgililermiş gibi görünüyordu. Lily, büyücülük dünyasında ince işaretlerin neredeyse tam tersini söylediğini biliyordu. Lucius Hermione'ye hiçbir şekilde dokunmamaya dikkat ediyordu. Başını ona doğru eğmişti ama fazla yaklaşmamıştı. Lily doğru davranmasını sağlamak için refakatçi olarak oradaydı. Bu gezinti onların dünyasındaki en katı başhemşire için bile masum sayılırdı. Lily, Lucius'un Hermione'ye ne sorduğunu merak . Sirius'un Hermione için teklifte bulunabileceğini mi ima ediyordu? Evlatlıktan reddedildiğine göre bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Sirius bu yüzden mi Alphard Amca'yla konuşuyordu? Lily bir büyücü ona teklifte bulunmak isterse ne olacağını merak ediyordu.

Ailesiyle konuşması gerekecek miydi, yoksa kız muggle doğumlu olduğu için bir tür muafiyet mi alacaktı? Başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar Lucius ile Hermione'ye çevirdi.

"Severus nasıl?" Hermione üzüntüyle sordu. "Baykuşlarımın hiçbirine yanıt vermiyor."

"Ona yazmıyordun!" Lucius dehşete kapılmıştı. "Merlin aşkına Hermione, hemen dur. Severus şu anda Ölüm Yiyenler'in yanında kalıyor, tabii ki cevap veremez. Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Hermione dehşete kapılarak, "Fark etmemiştim," dedi. "Sadece onu özlüyorum. Onu anladığımı, ona kızgın olmadığımı bilmesini istiyorum."

"Bunu ona ," diye mırıldandı Lucius. "Bütün bu olanlar yüzünden çok üzgün. Bunun için kendini cezalandırıyor."

Hermione iç çekerek, "Yapacağını biliyordum," dedi. "Ona söyle, yeni okul yılının ilk dolunayında benimle odamızda buluşsa iyi olur, yoksa nedenini öğrenmek için zindana geleceğim."

Lucius kuru bir sesle, "Bunu da iletceğim," dedi.

"Potansiyeli olduğunu düşündüğün biri var mı?" Hermione merakla sordu. Hermione düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Sanırım öyle, ama sizi onlara maruz bırakmaktan çekiniyorum. Şatoya girdiğimizde onları size getirmeyi düşüneneğim. Sanırım bir sadakat büyüü yapar, gözlerini bağlar, veritaserum verir, sorgular ve sonra da onları Bozulmaz Yeminler'le bağlarsak, riske girecek kadar güvenli olabilir," diye açıkladı Lucius dikkatle. Hermione sadece ona baktı.

"Bilmiyorum Lucius, bu bana aceleye getirilmiş, kötü düşünülmüş bir plan gibi ," dedi kuru bir sesle. Lily kıkırdadı ve Lucius ona ters ters baktı.

"Güvenliğiniz için endişeleniyorum," dedi sonunda. "Eğer biri *bunu* yaptığını bilseydi, bir Kahin olduğunu bir kenara bırak, kanını isterdi. Seçtiğin yol tehlikeli bir yol, dişi aslanım. En azından seni öldürmeye çalışmalarını zorlaştırmamıza izin verebilirsin."

"Haklısın Lucius. Beni affet," dedi Hermione pişmanlıkla. Lucius uzun sarı saçlarını ona doğru salladı.

"Hayır, affedilecek bir şey yok. Sadece hayatının ne kadar tehlikeli bir hal aldığını anlamanı istiyorum. Bu beni endişelendiriyor Hermione. Eğer sana bir şey olursa," durdu ve kaşlarını çatarak masaya baktı, sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Yapmaya çalıştığın iş için yıkıcı olur."

Hermione sessizce, "Elbette," dedi.

HP/HG/HP

"Anne, burada mısın? Lily ve ben sana bir hediye getirdik. Bay Black, sizi tekrar görmek ne güzel. Arkadaşım Lily Evans'ı hatırlıyor musunuz?" Hermione, Alphard Black'i annesinin salonunda babası ve Sirius'la birlikte otururken görünce yaşadığı şaşkınlığı çabuk atlattı.

"Muggle Londra'sında *bunu* mu giyiyordun?" Sirius onun kıyafetine bakarken sordu. Şakağındaki damar zonkluyor ve kıpkırmızı . Hermione kaşlarını çatarak ona baktı.

"Elbette Sirius. Kesinlikle cüppe giyemem," dedi yavaşça, sanki onun neden üzüldüğünü bilmiyormuş gibi. Lily gülümsemesini gizledi. Hermione muhtemelen onun neden üzgün olduğunu bilmiyordu. Kendini gerçekten de muhteşem biri olarak görmüyordu. Geçici olarak güzel olduğunu düşünüyordu. Salona doğru yürüdü, anne babasının yanında durana kadar her adımda kalçaları sallanıyordu. Sirius onun kalçalarına bakıyordu ve yutkundu. Zarifçe oturdu ve ayak bileklerini çaprazladı.

"Ama şu haline bak!" Sirius bir elini şu anda görüşüne açık olan çıplak bacaklara doğru salladı. Charlus Potter kızının çıplak bacaklarına kaşlarını çattı.

"Prenses, bunların, her ne iseler, Londra'nın merkezinde düzgün bir genç hanımın giymesi gereken şeyler olduğundan emin değilim," dedi ihtiyatla, yüzü rahatsız olmuştu. Hermione öfkeyle kızardı.

"Son derece sıcak bir gündü," diye ısırды sıkılmış dişlerinin arasından. "Londra'daki diğer tüm kadınlar neredeyse tam olarak şu anda giydiklerimizi giyiyordu. Bu tamamen kabul edilebilir bir kıyafet."

"Belki prenses, ama bu yabancı erkeklerin seni böyle giyinmiş görmesi fikrinden hoşlandığım anlamına gelmiyor," dedi babası endişeyle kaşlarını çatarak. Hermione Lily'ye ters ters bakarak, Hermione'nin Londra'daki kaçamakları hakkında anlattığı korku hikâyelerinden birini anlatması için onu cesaretlendirdi. Lily başını hafifçe salladı. Hermione'yi ispiyonlamayacaktı. Hele de Sirius zaten üzgünken. "Sanırım

Bundan sonra James ya da ben size Londra'ya kadar eşlik edeceğiz."

"Ama baba!" Hermione soluk soluğa babasına şok içinde baktı. Babası ona başını salladı.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil, prenses," dedi sertçe. Hermione başını çevirip duvara baktı ve kimseyle göz teması kurmayı reddetti. Tekrar Alphard'a döndü ve sıkıca gülümsedi. "Şimdi, Alphard, nerede kalmıştık?"

"Orion'la konuşmaya çalıştım ama benimle görüşmeyi reddediyor. Emin değilim, ama emredilmiş olabilir. Walburga onun oğlu olduğunu inkâr edebilir ama onu tamamen reddedemez. Ben Siyahlar'ın bizim kolunun başkanım ve yeğenimi reddetmeyi reddediyorum. Benim çocuğum yok ama ben öldükten sonra mal varlığım Cygnus'a gidecek. Bunların hiçbirini değiştiremem, mirasın bağlanma şekli böyle. Mülke ait olmayan bir miktar para var ve ait olmayan iki mülküm var. Bunları Sirius'a verebilirim, böylece elinde bir şeyler olur. Kasalarda fıçı fıçı nişan mücevherlerimiz var ve Cygnus'un kızlarından hiçbiri bunlara ihtiyaç duymayacak, yani o da halledildi." Alphard, Charlus'a yumuşak bir sesle tüm mücevherleri sıraladı. Sirius'un mal varlığı. Hermione orada kayıtsızca oturmuş, onlar Sirius'un geleceğini tartışırken sessizce dinliyordu. O kadar öfkeliydi ki, şu anda sesine bile güvenemiyordu. Sessiz kalması daha iyiydi.

"Hermione'nin son derece rahat bir çeyizi ve dört çeyiz evi var. Ayrıca Gringott's'ta kendisine ait bir kasası ve ona her zaman düşkün olan teyzesinden kalan bir mirası var. Sonuç olarak, doğacak çocuklara iyi bakılacaktır," dedi Charlus sakince. Lily'nin ağzı açık kaldı ve dönüp hâlâ odadaki kimseye bakmayı reddeden Hermione'ye baktı. Hermione'yi izleyen ve biraz gergin görünen Sirius'a baktı.

Alphard sakince, "Böyle bir eşleşmeye itirazım yok," dedi. Charlus başıyla onayladı. "Prensес mi?"

"Hermione?" Dorea Potter kızının omzuna dokundu. Ayağa kalktı ve buklelerini omzunun üzerinden attı.

"Fark etmez, değil mi?" dedi soğuk bir , buz gibi bakışlarıyla hepsini süzerek. "Benim onayım gerekli değil."

"Hermione!" Dorea ve Charlus öfkeyle haykırdı. Hermione dönüp onlara baktı, yüzü hoşnutsuzlukla gerilmişti.

"Şimdiye kadar kimse *bana* sorma zahmetine girmede, bu biraz geç oldu baba," diye tersledi. Sonra kaskatı kesildi. Lily dehşet içinde nefesini tuttu ve ayağa fırladı. Herkes Lily'ye baktı, sonra Hermione'ye döndü ve hepsinin gözleri dehşet içinde açıldı. Hermione'nin gözleri kararmıştı ve düzensiz nefes alıp veriyordu. Lily salonun kapısına koştu.

"JAMES!" Avazı çıktığı kadar bağırdı ve sonra aceleyle Hermione'nin yanına döndü. James koşarak salona girdi ve kız kardeşini görünce yüzünü buruşturdu ama hemen yanına koştu.

"Benim mi?" diye fısıldadı koluna dokunarak. Kızın teni gibiydi ve titredi.

"Sanırım hâlâ yaz mevsimindeyiz," diye mırıldandı kaşlarını hafifçe çatarak. "Bir ev görüyorum ama tanıyamıyorum. Bu... ah... bu bir... bir muggle evi.

Macnair ve Avery burada." Yüzü nefretle çarpıldı. "Lanet olası hain Pettigrew da onlarla birlikte. Kendini kanıtlaması gerekiyordu. Oh, Yüce Merlin, hayır. Çocuklar olmasın, lütfen!"

Hermione titreyerek ve ağlayarak James'in kollarına yığıldı. James onun sırtını okşadı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Lily ikisinin yanına çömeldi ve Hermione'nin sırtını ovdu. Korkuyla birbirlerine baktılar ve sonra odadaki diğer herkesi görmezden gelerek tekrar Hermione'ye baktılar.

"James," Charlus Potter'ın sesi bir fısıltı gibiydi ve James başını kaldırıp babasına baktı. Babasının yüzünde çıplak bir korku vardı. "Kim bilir?"

"Sadece biz, baba," dedi James kararlılıkla.

"Başka kimse yok." "Ne kadar ?" Dorea gözlerini

kocaman açarak belli belirsiz sordu.

Lily arkadaşına bakarak, "Bir anda başlayan bir şey," dedi. "Normalde böyle olmadığını biliyorum ama daha önce böyle bir şey olduğunu hatırlamıyor."

"Charlus," diye fısıldadı Dorea. Charlus ona baktı ve başını salladı. Alphard'a döndüler.

Charlus sert bir sesle, "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," dedi. Alphard gözlerini kırıştırdı ve Sirius'a döndü.

"Fikrini mi değiştirdin yeğenim?" Alphard nazikçe sordu. Sirius'un gözleri Hermione'nin suretinden hiç ayrılmamıştı. Şaşkınlık içinde amcasına bakmak için döndü.

"Ne? Hayır," dedi başını sallayarak ve ona geri döndü. "Asla."

"Sana söylemediğimiz için üzgünüm, Padfoot," dedi James, yanakları kızarmıştı. Sirius başını salladı.

"Hayır, daha iyiydi, daha güvenliydi," dedi Sirius kararlılıkla. Alphard'a döndü. "Amca... aile yüzünden, sanırım seninle benim Bozulmaz Yeminler'i yapmamız daha iyi olur."

"Hermione onları yapacak," diye konuştu Lily bilinçsiz bir otoriteyle. "İyileşir iyileşmez."

"Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin, Sirius" diye sordu Dorea ihtiyatla. "Fikrini değiştirirsen senin için daha azını düşünmeyiz, oğlum."

Sirius sıkılmış dişlerinin arasından, "Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye ısırdı, gözleri hâlâ Hermione'deydi.

"Sen neden ?" James, Sirius ve babası arasında bakışarak sordu.

Dorea kocasının beyaz yüzüne bakarak, "Hermione'ye resmen kur yapmak izin istedi," dedi yumuşak bir sesle, "ve ben

kabul edeceğimize inanıyoruz."

"Hermione'yle konuşmak istiyordum," diye mırıldandı Charlus, bir elini kır saçlarında gezdirerek, "ama bu her şeyi değiştirir. Hermione konusunda Sirius'tan başka güvenilebileceğim *kimse* yok."

"Mükemmel. Yarın ailenin avukatlarıyla temasa geçip evrak işlerine başlayacağım," dedi Alphard memnun bir gülümsemeyle. Sirius, Charlus'ün söylediklerini duymuştu ve orada öylece afallamış bir halde duruyordu. Bay Potter'ın Hermione'nin bir Kahin olduğunu bile bile onu koruyacak kadar ona güvenmesi bir an için onu şaşkına çevirdi. Hızla gözlerini kırptırdı ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. Boğazını temizledi ve amcası Alphard onu sırtından alkışladı. "Senin de gelmen gerekecek, Sirius. Birçoğunda senin imzana ihtiyacım olacak."

"Elbette efendim," diye mırıldandı Sirius, gözleri tekrar Hermione'deydi. James'in kollarında kıpırdanıyor, acı içinde inliyordu.

James ona yumuşak bir sesle, "Şşşt, Sahip olduğum, başını oynatma," diye mırıldandı.

"Ah, Jamie," dedi üzüntüyle. James'in yüzü sertleşmişti.

"Duydum," dedi soğuk bir sesle. "Ondan hiç hoşlanmıyormuşsun.

Bilmem gerekirdi." "Çok üzgünüm," diye fısıldadı, gözyaşları

yanaklarından aşağı süzülüyordu.

James başını salladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Bunun için endişelenme, şimdi olmaz. Daha önemli var," diye mırıldandı James onun kulağına. Gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kaldırdığında yüzleri korkudan donmuş anne babasını ve sessizce onu izleyen Alphard ile Sirius'u gördü.

"O zaman bitti," diye tahmin etti Hermione. "Sanırım tüm çocuklarınızın bakire halası olabilirim."

"Hayır prenses. Aslında, koşullar nedeniyle hızlandırılması için elimden geleni yapacağım. Umarım seni evlendirebiliriz

Dört yıl yerine iki yıl içinde," dedi Charlus kararlılıkla. Hermione'nin rengi soldu.

"Sen ne?" Şok içinde fısıldadı. Sirius'a döndü. "Hâlâ bunu yapmak istemiyor musun?"

"Evet," dedi açıkça. Kadın kaşlarını çatı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ona alaycı bir tavırla sordu. Adam ona ters ters baktı. "Yeteneklerimin kontrolü tamamen bende," diye hırladı ona. Kadın homurdandı. "Şüpheli. *Bunu* öğrendiği anda öleceğimin

farkındasın değil mi?"

Hermione olabildiğince açık konuştu. Onu şok etmek, bunun ne kadar tehlikeli olacağını anlamasını sağlamak istiyordu. Annesinin inlediğini duydu ve hemen en acımasız orospuyu hissetti.

"Umurumda değil," dedi Sirius kesin bir ifadeyle. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Peki," diye tersledi. Babasına döndü. "Yap . Eğer o kadar aptalsa, yap."

HP/HG/HP

Biliyor musunuz, sanırım bu hayatım boyunca gördüğüm en az romantik evlilik teklifi olmalı... şey... ve benim, şey, öbür dünyamda da.

Circe'nin donu, henüz resmi olarak nişanlanmadım. Ailelerimiz onun bana kur yapmasının kabul edilebilir olduğu konusunda hemfikir ve eğer evlenme teklif ederse, bu teklifi ciddiye alacağız. Büyücülük dünyasında kız/erkek arkadaş yerine böyle bir şey yapılıyor. Bu ilişki bizim dünyamızdaki yaşlı insanlar tarafından pek tanınmıyor.

Sirius sana kur yaparken başka biriyle görüşmene izin var mı?

Hayır, tabii ki . Bu nişanlanma sürecinin başlangıcı. Yani... seninle nişanlanmak istediğini mi açıklıyor?

Evet, aslında. Olumlu bir not olarak, en kısa sürede almaya başlıyorum tüm safkan ve melez kızlar adım atacak. O zaman bunu anlamayan sadece Muggle doğumlular olacak.

Oh, bu iyi. Dur bir dakika! Dördüncü sınıfta Lucius'un sana kur yaptığını söylemiştin. Bu aynı şey miydi?

Bir bakıma, sanırım işler farklı olsaydı, babasından benim için teklifte bulunmasını isteyecekti.

Neredeyse Lucius Malfoy'la nişanlanıyordun?

Hayır. Pek sayılmaz. İkimiz de bunun kur yapma aşamasından öteye gidemeyeceğini biliyorduk. Babası zaten Voldemort'a aileleri için söz vermişti.

Ama yine de...Draco'nun annesi olabilirdin...ew!

Draco'nun annesi ben olsaydım, örnek bir çocuk olurdu ve büyük olasılıkla Draco adını almazdı. Çocuklara takımyıldızlarının isimlerinin verilmesi Kara bir şey. Aslında bu size Lucius Malfoy'un ne kadar sevgi dolu bir koca olduğunu gösteriyor - karısının ilk doğan çocuklarına isim vermesine izin verdi, ki bu tek çocukları oldu. Ya öyle ya da çocuğa isim vermek için Siyah isim verme geleneklerini kullandı ki bu da karısına karşı büyük bir sevgi beslediğini ya da onun duygularını önemseydiğini gösteriyor.

Güzel. Lucius Malfoy harika biri. Bilirsiniz, "Ölüm Yiyenler bu zavallı Muggle doğumlu kızın evimde işkence görmesini izlesin" tarzı şeyler dışında.

O öyle bir adam değil ve umarım asla da olmayacak.

Bu arada, Peter'ı ortaya çıkarman çok iyi oldu. James onu öldüresiye dövmek istiyor sanırım.

Bu bir kazaydı. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Artık onu bir varlık olarak kullanamayacağım.

Neden olmasın?

Yaptığımız şey ortaya çıkarsa, Sirius ve James beni asla ama asla affetmezler. Onlara kendim ihanet etmişim gibi hissederler.

Sirius'un senin hakkında ne düşündüğü çok

önemli, mi? Sanırım bunu anladık.

Mmmm. Öpüşme olayını tekrar yapabilir misiniz? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Aslında bu konuda endişeliyim. Ne anlama geldiğinden emin değilim. Yazımın büyük bir bölümünü Potter aile kütüphanesinde araştırma yaparak geçirmeyi planlıyorum. Oooh. Belki bunu evlere gitmek için bir bahane olarak kullanabilirim. Bu işe yarayabilir... ve tüm evler korunaklı olduğu için annemle babam şikayet edemez.

Araştırmaya bayılırım!

HP/HG/HP

O yaz Dorea ve Charlus Potter, Hermione'yi korumak için onu bir yere kapatmak istemekle, yeni keşfedilen yeteneklerini kimse öğrenmesin diye her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmak arasında kaldılar. Çay partileri ikisi arasında bir çekişme kaynağı haline geldi. Dorea, Hermione'yle birlikte gitmeyi aniden bırakırlarsa herkesin bunun nedenini merak edeceğini savunuyordu.

Charlus dişlerini gıcırdattı, James ve Sirius da ona katılarak buna şiddetle karşı çıktılar ama sonunda Dorea galip geldi. Lily daha önce hiç böyle bir çay partisine ve bu konuda biraz gergindi. Dorea ve Hermione güldüler ve ev cinlerinden bir deneme çay partisi hazırlamalarını istediler.

"Hermione çayından narin bir yudum alıp lorgnette'ten Lily'ye bakarak, "Evans alışılmadık bir soyadı," dedi. Annenin adı neydi?"

"Haversham, şey, hanımefendi," dedi Lily hemen ve çayından küçük yudum aldı. Dorea çay bardağının üzerinden ona baktı ve gözlerini kıstı.

"Haversham, bu bir büyücü ismi değil, değil mi?" diye soğuk bir sesle konuştu Dorea, güzel ela gözleri olmuştu. Lily oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

"Hayır, değil," dedi yumuşak bir sesle.

Hermione kuru bir sesle, "Anlıyorum," dedi, çikolatalı bisküvisini hafifçe ısırarak.

"Oldukça sade bir , değil mi? Bileklerin kemikli. Yazık."

Lily kararlı bir nezaketle, "Bunu hiç düşünmedim, hanımefendi," dedi.

"," diye mırıldandı Dorea, hafifçe başını sallayan Hermione'ye bakarak. Lily çay fincanını yüksek sesle çınlatarak yere bıraktı.

"Onlar... gerçekten böyle değiller, değil mi?" Lily belli belirsiz sordu. Dorea homurdandı.

"Çok daha kötülerini de gördüm ama bunlar genellikle aile üyeleri ya da eski arkadaşlar içindi. Hermione ya da Augusta Longbottom'la birlikte oturmanızı sağlamaya çalışacağız. Hermione, Andromeda artık gelmeyecek. Bir muggle'la evlendi ve Siyahlar onu evlatlıktan reddetti. Onlardan biriyle aynı masada oturacak kadar şanslıysanız, Sirius hakkında kötü yorumlar bekleyin. Alphard süreci alenen başlattı ve eğer, Merlin korusun, Walburga ... erken ayrılmak isteyebilirsiniz," dedi Dorea sakince. Hermione başını salladı. Lily'nin yüzü kızardı.

Küçük yaz mevsiminin ilk çay partisi Greengrass Malikânesi'nde düzenlenmişti. Lily, Dorea'nın kendisine uyması için değiştirdiği ipek çay elbisesinin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Yumuşak, nane yeşiliydi çünkü geleneklere göre genç hanımlar parlak renkler ya da mücevher tonları giyemezdi; bunlar evli cadılara mahsustu. Hermione'nin çay elbisesi açık leylak rengindeydi ve Lily Hermione'nin zarif ve hanımefendi. Lily kendini tafta balo elbisesi giymiş bir geyik gibi hissediyordu; garip ve kesinlikle aptal görünüyordu.

"Kıpırdanmayı kes, çok güzel görünüyorsun," diye tısladı Hermione ona. Dantel bir yelpazeyi açıp yüzünün önünde tuttu. "Kaba davranıyorlarsa, kendilerini tehdit altında hissettikleri içindir. Eğer seni görmezden geliyorlarsa, seni önemsemiyorlar demektir, ama burada... bu muhtemelen iyi bir şey. Düşmanla ekmek kırıyoruz Lils. Bunu asla unutma."

"Tamam o zaman, harika bir moral konuşması, Hermione," diye mırıldandı Lily. Hermione yelpazesini ellerine vurdu. "Ah! Acıttı."

" olması gerekiyordu. Önlüğünü çekiştirmeyi bırak," dedi Hermione kararlı bir sesle. Dorea yanlarına geldi ve elbisesini çekiştirmeyi hemen bırakan Lily'ye kaşlarını hafifçe çattı.

"Şimdi hatırlamaya çalış canım," dedi Dorea nazikçe. "Bir hanımefendi süzülür. Kendinizi havada süzülürken hayal etmeye çalışın. Ayaklarını yere vurma, ayaklarını sürüme ya da birlikte."

"Evet, hanımefendi," dedi Lily sefilce. Hermione yelpazesinin arkasından kıkırdadı. "Beni kastetti, Lily," diye açıkladı Hermione. Lily gözlerini devirdi.

"Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun," dedi Lily kesin bir ifadeyle. "Hogwarts süzülüyorsun. Bunu nasıl yaptığını soran kızlar oldu. Şey, muggle doğumlular Her neyse. Onlara senin böyle yetiştirildiğini söyledim."

Dorea, Narcissa Black'e doğru bakarken yüzü kesinlikle soğuktu, "Evet, Hermione'nin neslinden, ebeveynleri kızlarına temel zarafet ve cazibeyi aşılamayı unutmuş görünen şok edici sayıda insan gördüm," dedi. Lily ve Hermione bakışlarını ve küçük gülümsemelerini paylaştılar.

Belki de tanrılar onlara karşıdır, diye düşündü Hermione, Bayan Greengrass'ın onu atadığı yere otururken belli belirsiz. Augusta Longbottom ve Walburga Black ile aynı masada oturuyordu. Elbette gökyüzü açılacaktı ve dünyanın sonu yaklaşmış olmalıydı. Merlin'e şükürler olsun ki Lily ve annesi başka bir masada oturuyorlardı ve *orada*ki insanların çoğu Ölüm Yiyen'in eşleri ya da safkan fanatikleri değildi.

Augusta Longbottom genç cadiya sevgiyle gülümseyerek, "Hermione, geçen yaz seni özlemiştik," dedi. Hermione de gülümsedi ve Augusta'nın gelini Alice Longbottom'a kısaca başını salladı.

"Evet, hanımefendi. Annem ufkumu biraz genişletmenin faydalı olabileceğini düşündü. Bu yıl sizi ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Hermione kibarca.

"Tebrikler Hermione," dedi Alice hevesle, kayınvalidesinin kara kaşlarını çatıldığını fark etmemişti. Hermione hafifçe kızardı ve müstakbel kayınvalidesine gizlice bakmayı reddetti.

"Teşekkür ederim Alice, ama sanırım tebrik etmek için biraz erken," dedi Hermione sessiz bir vakarla.

"Sanırım ailesini utandırdığı için umabileceği en iyi şey kanlı bir hain. Halkın içinde görünebilmem metanetimi gösteriyor. Tüm bu utanç yüzünden evimde saklanmayı düşündüm ama Regulus'um evini kurtarmak için elinden geleni yaptı. Merlin'e şükürler olsun ki görevini bilen bir oğlum var," dedi Walburga Black soğuk bir ifadeyle. Hermione kadının yanına yaklaşmayı reddetti ve onun yerine Alice'e odaklandı.

"Seherbaz eğitim programına kabul edildiğini duydum. bir şeydi?" Hermione merakla sordu. Alice Longbottom ekipteki tek kadın biriydi ve Hermione onun deneyiminin nasıl olduğunu merak etti.

"Sanırım Frank'in orada olmasına sevindim," dedi Alice kaşlarını hafifçe çatarak. "Kaba saba bir grup adam. Seherbaz Moody çok fazla şeye katlanamaz, bu yüzden onları yola getirdi."

Hermione başını sallayarak, "Seherbaz Moody çok profesyonel," dedi. "İşini ciddiye alıyor. Keşke onun gibilerden daha çok olsa."

"Ben de dün Frank ve Alice'e tam olarak bunu söylüyordum," dedi Bayan Longbottom onaylayan bir baş hareketiyle.

Çayın geri kalanında Augusta Longbottom ve Hermione sohbeti Sirius'la olası nişanlanmasına yakın bir konudan bile uzaklaştırmak için ellerinden geleni yaptılar.

Walburga Black her nedense uslu durmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ama kendini tutamıyor ve ara sıra Potterlar ya da eski oğlu hakkında aşağılayıcı yorumlar yapıyordu. Hermione kontrolünü kaybetmemek için savaştı. Masanın üzerinden uçup Walburga Black'i boğması düşünülemezdi bile. Annesi onu asla affetmeyecek ve bir daha asla Bayan Greengrass'ın gözlerinin içine bakamayacaktı. Hermione'ye göre daha da kötüsü, bu Walburga'yı kurban durumuna düşürecek ve onun haklı olduğunu kanıtlayacaktı ve Hermione'nin yapmayacağı bir şey varsa o da Sirius Black'i yok etmeyi hayatının işi haline getirmiş bir kadına yardım etmektir.

HP/HG/HP

Şato çok güzeldi ve kütüphanesi de inanılmazdı. Hermione orada birkaç gününü araştırma yaparak geçirmiş, Lily de ona geçici refakatçi olarak katılmıştı. Ev cinlerinden oluşan görevliler ihtiyaçlarını karşılamaktan mutluluk duyuyorlardı ve Lily de Hermione'nin bir dizi kitabı okumasına yardım ederek, süpürgede Sirius'la olan tuhaf öpüşmesi hakkında bilgi arıyordu.

Hogwarts'taki dolap. Sihirle uyarılan orgazmlarla ilgili bir şey yok gibiydi. Belki de durumu yanlış açıdan ele alıyordu. Dudağını dişledi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştı.

"Hermione?" Sirius kütüphaneye girdi, yüzü gergin ve üzgündü.

Hermione bütün bunları görmezden geldi. Onu cüppesinin önünden yakaladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam hafifçe irkildi, ama sonra onu coşkuyla öpmeye başladı. Kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını ipeksi, siyah saçlarına doladı. Dudakları onunkilere doğru hareket etti, dişleri ısırıyor, dili araştırıyordu. Sıcak hissetmeye başladı, karnı zevkle gerildi ve göğüs uçları sertleşerek giysilerinin ipeğine sürtündü ve dizlerini güçsüz hissettirdi. Bir elini kızın kalın buklelerine doladı ve hafifçe çekti, diğer eli kızın sırtından aşağı kaydı ve onu kendisine doğru tuttu. Büyüleri aralarında mırıldanıyordu ve bu mutlu bir mırıltı gibi görünüyordu.

Hermione. Söyleyebildiği kadarıyla, büyüleri güzelce birbirine karışıyordu. Hermione'ninki Hermione'ninkinin içinde erimiş gibiydi ve tersi de geçerliydi. Bu kalıcı bir durum değildi, ki bu bağlanma anlamına gelirdi, ama ne zaman... yakınlaşıyor oluyordu. Bunun bir ön bağ olup olmadığını merak etti. Sirius onun boynunu yalayıp kulağına nefes verirken düşünmek zordu. Sirius kulak memesini ısırdığında içini çekti ve farklı kaynaklardan geliyormuş gibi görünen yüksek sesli bir boğaz temizleme ve öksürme sesi duyuldu. İsteksizce geri çekildi ve omuz silkmiş olan Lily'ye özür dileyen bir bakış attı. James isyan etmiş ve öfkeli görünüyordu.

"Onu benim önümde hırpalamak zorunda *mısın*?" James acı dolu bir sesle sordu.

Hermione sert bir sesle, "Onu hırpalamıyordum," dedi. "Bir deney yapıyordum."

"Gerçekten mi? Oksijen olmadan hayatta kalıp kalamayacağın mıydı?" James sinirlenerek tersledi. "Çünkü eğer öyleyse, bu başarılı bir deney gibi görünüyor."

Sirius sessizce, "Bu sefer olmadı," diyerek onun dikkatini yeniden yanan bakışlarına çekti. Kız başını iki yana salladı. "Nedenini merak ediyorum."

"Ben... Ben emin değilim. Araştırıyordum," diye mırıldandı masalara yayılmış kitapları göstererek. " bir ön bağ olabilir... ama farklı bir şey de olabilir. Bu rahatsız edici."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Lily merakla sordu. Hermione kızardı ve Sirius'un kolu onu korumak için beline dolandı.

Hermione kardeşine bakmadan, "Sihrimiz birbirine karışıyor, ama nedenini bilmiyorum," dedi sessizce.

"Senin sihrin ne?" diye sordu James. Sirius'a ters ters baktı. "Kız kardeşime ne yapıyordun sen?"

"Hiçbir şey, James," dedi Hermione sertçe. "Beni öptü, bu."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Lily merakla. Hermione hafifçe Lily'ye doğru döndü ve James'in bakışlarından uzaklaştı. Sirius onu bırakmadı ve Hermione parmak uçlarıyla onun yanağına dokundu. James başını çevirdi ve Hermione'nin parmak uçlarını öptü. Hermione hafifçe ürperdi ve kaşlarını çatı. Adam ona sırtı ve Hermione gözlerini devirdi. Sonra dikkatini arkadaşına yöneltti.

Hermione kaşlarını çatarak, "Büyü bizim bir parçamız, bunu zaten biliyorsun," dikkatle söze başladı. "Büyücüler ve cadılar evlendiklerinde birbirlerine bağlanırlar. Bu yüzden tam, geleneksel bir büyücü evliliğinde boşanma mümkün değildir. Sizin büyünüz ve eşinizin büyüü ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır ve bu bağı koparmak bağlı çift için tehlikelidir. Birçok çiftin tam bir tören yapmamayı tercih etmesinin nedeni de budur. Bununla birlikte, spontane bağlanma gerçekleşebilir. Bazen büyü bir bağ kurulmasını sağlar. Eski zamanlarda bu tür bağlar tanrılar tarafından irade edilen bağlar olarak görülürdü. Çift normalde kabul edilebilir bir çift olmasa bile - mevki veya koşullar nedeniyle - büyünün kutsamaları bağı kabul edilebilir kılar."

"Sirius'la aranızda düşündüğün şey bu mu?" Lily temkinli bir şekilde sordu. James şaşırılmış görünüyordu.

"Bundan şüpheliyim, sadece neler *olduğundan* emin değilim ve bu duygudan hoşlanmıyorum," dedi Hermione kararlı bir şekilde. James homurdandı.

James alaycı bir tavırla, "Kontrolün sende olmasını her zaman sevmişsindir, Sahibim," dedi. "Bu seni çıldırtıyor olmalı. Ancak annemle babam seni hiçbir yerde bulamayınca paniğe kapıldılar ve Notty senin Lily ile birlikte malikânedan ayrıldığını söyledi. Onlara Potter topraklarından ayrılmayacağına söz verdiğini söyledim ve bu da senin sinsi Slytherin yöntemlerinle Potter topraklarında bir yerlerde olman gerektiği anlamına geliyordu. Sirius ve ben tüm malikâneleri aramayı teklif ettik. Bu sonuncusu, Sirius kendisi de biraz paniklemeye başlamıştı."

"Değildi," diye mırıldandı Sirius James'e, ama kolları Hermione'nin beline dolanmıştı. Hermione içini çekti.

Hermione ikisine de sakince, "Sadece bu son yıl," dedi. "Eğer bu yılı da atlatabilirim, her şey yoluna girecek."

"Remus'a söylememiz gerek," dedi James kesin bir ifadeyle. "Peter'a neler olduğunu açıklayabilmeliyiz."

Hermione kaşlarını çatarak başını yana eğdi, sonra hafifçe başını sallayan Lily'ye baktı. Daha sonra konuşacaklardı. Keşke bütün bunları Severus'la konuşabilseydi, onun parlak bir içgörüsü olurdu, bunu biliyordu. Keşke konuşabileceği biri olsaydı. Ağız sıkı olabilecek zeki biri.

HP/HG/HP

"Seni tekrar görmek ne büyük bir zevk Hermione. Sanırım bu genç Bay Black?" Bayan Longbottom kibarca konuştu. Hermione başıyla küçük bir selam verdi.

"Evet, hanımefendi. Kardeşim James Potter'ı hatırlıyor musunuz? Jamie, eminim Bayan Longbottom'ı hatırlıyordur," dedi Hermione dikkatle.

James onun elini tuttu ve üzerine eğildi.

"Canlı bir şekilde," diye mırıldandı. Bayan Longbottom keskin bakışlarıyla onu delip geçti.

"Gerçekten de öyle," yanıtladı. Hermione hafifçe gülümsedi.

"Ve bu da bu yazki misafirimiz, Lily Evans. Lily, bu Bayan Longbottom."

"Bayan Evans, Longbottom Malikânesi'ne hoş geldiniz. Umarım Potter'larla geçirdiğiniz yaz güzel geçmiştir." Bayan Longbottom genç kadına başıyla selam verdi.

"Evet, . Teşekkür , hanımefendi." Lily endişeyle cevap verdi ve reverans yaptı.

"Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum?" Bayan Longbottom merakla sordu.

Hermione büyük bir telaşla, "Şey, hanımefendi, Longbottom kütüphanesinde spontane bağlar ya da dış görünüşte spontane bağa benzeyen ama aslında tamamen farklı bir şey olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını merak ediyordum," dedi. Bayan Longbottom ona gözlerini kırıştırdı ve sonra hafifçe gülümsedi.

Bayan Longbottom kararlı bir *ifadeyle*, "Canım, benim bildiğim kadarıyla, kendiliğinden oluşan bir bağ dışında, kendiliğinden oluşan bir bağ diye bir *şey yoktur*," dedi. "Cevabın hoşla gitmemesi onu gerçek dışı yapmaz, Hermione."

"Ama... ama bu ," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. Augusta Longbottom kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gel o zaman, sana kitapları göstereyim," dedi kesin bir ifadeyle. "Sana şimdiden söylüyorum, sanki kendiliğinden bağ."

Hermione Longbottom kütüphanesinde saatler geçirdi ve bulduklarının çoğu Augusta'nın söylediklerini destekliyordu. Yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle son kitabı da kapadı. Sirius ciddiyle onu izliyordu, koyu gri gözleri hüzünlüydü.

"Bu seni o kadar rahatsız ediyor mu?" Gözlerini ondan usulca sordu. "Benimle spontane bir bağ kurma fikri...?"

"Hayır, elbette değil Sirius. Sadece... şey... bunun nasıl olduğunu anlamıyorum ve anlamamaktan hoşlanmıyorum," dedi Hermione hayal kırıklığıyla. "Normalde spontane bir bağ çok özel koşullar altında oluşur ve biz bunların hiçbirini yerine getirmedi."

"Ne gibi?" Sirius merakla sordu. Hermione kızardı. O da gözlerini kırıştırdı. "Ah, şey. James'in beni deşmek istemesine şaşmamalı."

"Hadi gidelim. Burada bana yardım edecek hiçbir şey yok. Belki de cevaplar Hogwarts'tadır," dedi Hermione iç çekerek. Sirius boğazını temizledi. Hermione ona baktı.

"Senin için bir hediyem var... Hogwarts için," dedi usulca. Bir kutu uzattı ve Hermione dikkatle açtı. Yakut gözlü altın aslanlardan yapılmış zarif bir bileklikti bu. Minik aslanlar bileziğın etrafında birbirlerini kovalıyor gibiydiler. Bileziğı kutudan çıkardı ve Hermione'nin bileğine taktı. Bileğini ışığa doğru çevirdi.

"Çok güzel," dedi yavaşça. Sirius sırıttı.

"Alphard Amca, malum nedenlerden dolayı hiç kullanılmadığını söyledi ama senin için mükemmel olacağını düşündüm," diye mırıldandı, bileğine hafifçe dokunarak.

Değişiklikler

Yedinci Yıl, 1977 Sonbaharı

Hogwarts ve çevresi

Son yıllarındaydılar ve Remus birdenbire içine kapanık hissetmeye başlamıştı. James ve Sirius, Peter kompartımanlarında onlara katılmadığında Hogwarts'a giden trende sinirli görünüyordular. Peter sıralamaya da gelmemişti ve James ile Sirius, Remus'un kafasını karıştıran anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmuşlardı. Onlardan gelen öfke ve kızgınlığı hissedebiliyordu ama endişe yoktu... Peter'ın iyiliği için korku yoktu. Neler oluyordu? Bu onların son yılıydı ve sadece üçü vardı. Sanki bir kolu eksikmiş gibi hissediyordu. Hepsi yatakhanedeki odalarına ve Peter'ın eşyaları yatağının ayak ucundaydı. James ve Sirius tekrar birbirlerine baktılar ve Remus kaşlarını çattı. *Neler oluyordu* böyle? James ve Sirius'u, Peter neşeli bir el sallama ve gülümsemeyle yurt odalarına girdiğinde oldukları kadar öfkeli görmemişti. James onu duvara çarpmış, Sirius da kolunu iterek Karanlık İşaret'i ortaya çıkarmıştı. Remus yatakhane hasta olacağını düşündü. Peter... arkadaşları... lanet olası bir *Ölüm Yiyen* miydi? Diğer iki çocuk onu kabaca yatakhane dışarı atmış ve bir daha geri gelmemesini söylemişlerdi. Sonra Remus'a döndüler, göğüsleri öfke ve hiddetle kabarıyordu ve Remus kendi kolunu yukarı çekip onlara çıplak kolunu gösterdi, belki bir dahaki sefere onun peşinden gelirler diye.

"Hayır, Remus, dostum, senin peşinden gelmeyeceğiz," diye üzüntüyle içini çekti James ve kurt adamı sırtını kıracak bir sarılma için kendine çekti. Remus o zaman ağlamıştı ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu. Tanıdığını sandığı, arkadaşı olduğunu düşündüğü birinin, kim olduğunu biliyorsun'un bir hizmetkârı olduğunu öğrenmek içini buz gibi yapmıştı.

James ona sarılmıştı ve Remus, Prongs'un da birkaç damla gözyaşı dökmüş olabileceğini düşündü.

"Nereden biliyorsun?" Remus biraz boğuk bir sesle sordu. James ve Sirius birbirlerine baktılar ve kaşlarını çattılar.

James sonunda, "Soracağım ve bakalım size söyleyebilecek miyiz," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraz etti Sirius ve James ona kaşlarını çattı.

"Bu senin kararın değil, Padfoot," dedi James biraz soğuk bir şekilde. Sirius suratını astı ve gidip yatağına oturdu. "Gerçekten Remus'un bir şekilde risk altında olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sirius yatağının perdelerinin arkasından, "Hayır," diye homurdandı. Remus kaşlarını çatarak arkadaşlarının arasına baktı.

"Neyi kaçırıyorum?" Merakla sordu.

Sirius yatağından, "Hiçbir şey," diye homurdandı. Remus homurdandı. Sirius'un bir konuda yalan söylediğini anlayabiliyordu.

"Yani arkadaşlarımızdan birini kaybettik ve kimse bana ikinizin bunu nasıl ya da neden bildiğinizi söylemeyecek mi?" Remus biraz sertçe sordu. Gözleri şüpheyle daraldı. "Siz ikiniz benim arkamdan Tarikat'a mı katıldınız?"

"Hayır!" James ve Sirius hep bir ağızdan "Hayır!" dediler. Sirius başını perdelerin çıkarıp James'e baktı ve sonra Remus'a döndü.

Sirius tiksinişmiş bir ifadeyle, "Zaten mezun olmamış kimseyi almayacaklarını biliyorsun," dedi. Remus bu onu suçlamadı. Düşman okul arkadaşlarını etraflarından toplarken bu çok aptalca görünüyordu.

"Doğru," diye onayladı Remus.

James, yüz ifadesi kararan Sirius'a hızlı bir bakış atarak, "Sana söyleyeceğiz, sadece önce bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," diye açıkladı. "Hadi ama, Remus'a söylemek en mantıklısı."

Sirius sonunda derin bir iç çekerek, "Sanırım öyle," dedi. Remus homurdandı.

"Bu güvenoyu için çok teşekkür ederim, Padfoot," diye mırıldandı Remus soğukkanlılıkla. James özür diler gibi baktı, bu da Remus'un neler olup bittiğini merak etmesine neden oldu.

"Özür dilerim Remus, senden şüphe ettiğimden değil," diye açıkladı James dikkatle. "Sadece bu tam olarak bizim sırrımız değil ve önce diğer kişiye sormamız gerekiyor."

"Peki, hâlâ yaygın bir fangirl sorunun olup olmadığı konusunda bir fikrin var mı?" Remus merakla sordu. Sirius sırttı.

"Yapmamalıyız," dedi kararlı bir şekilde.

"Peki, neden, söylesene, bu?" Remus, James ve Sirius'un arasına bakarak sordu.

James, "Büyük ahmak teklifte bulunmak için resmen izin istedi," diye mırıldandı. Sirius biraz daha sırttı ve James yastığını ona fırlattı. "Bunu yapmak zorunda mısın? "Bunu yapmak zorunda mısın? iğrenç."

"Sadece kız kardeşin olduğu . Başka bir kız olsaydı umurunda olmazdı," dedi Sirius ve yastığı geri fırlattı.

"Evet, yapardım," diye mırıldandı James. "Çünkü hâlâ öyle sırtıyor olacaksın ve bu iğrenç bir şey."

"Tebrikler Sirius," dedi Remus içtenlikle. Sirius'u sert bir kucaklamanın içine çekti, Sirius da ona karşılık verdi. Geri çekildiğinde yanakları pembeleşmişti.

"Teşekkürler," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

HP/HG/HP

Gryffindor'ların iyi yaptığı bir şey varsa, o da kendini belli etmektir. Hermione okulun ilk birkaç gününü kollarını dirseklerine kadar sıvayarak ve ellerini sürekli sallayarak geçirdi. O birkaç gün içinde sınıfta elini kaldırdığı zaman sayısı

okula gittiği altı yıl boyunca. Her zaman da bileziğin takılı olduğu kolunu kullanırdı. Lily gülmekten ölmemeye çalışıyordu ama bu çok komikti. Okula döndüğü ilk gün, safkan kızlar bileziği hemen görmüş ve ne olduğunu anlamışlardı çünkü Hermione'nin bir metre yakınına gelen tek erkek Sirius ya da ağabeyiydi. Sirius Hermione'yi sınıfa kadar geçirdiğinde, eli mutlaka sırtının küçük bir bölümünde ya da dirseğinde oluyordu.

Onu derse bıraktığında ve aldığına yanağından öptü. Tüm safkan kızlar Sirius'un yanında nasıl davranacaklarını hemen ayarladılar.

Marlene McKinnon Cuma günü kahvaltıda kibarca "Çok güzel bir parça," dedi. "Tebrikler."

Hermione içten bir gülümsemeyle, "Teşekkür ," dedi. Muggle doğumlu kızlardan birkaçı kaşlarını çatı.

Carol Pierce sonunda, "Hermione'yi neden tebrik ediyorsunuz?" diye sordu. Marlene ona ve diğer muggle doğumlulara göz kırptı. Hermione'nin belirgin bir şekilde sergilenen bileziğini işaret etti.

Marlene sanki her şey apaçık ortadaymış gibi, "Bu bir nişan parçası," dedi ve bunu belirttiği için kendini aptal gibi hissetti. Lily, muhtemelen kendini aptal gibi hissediyordur, diye düşündü. Ona göre bu, "gökyüzü," demek gibi bir şeydi. mavi' ya da 'Hogwarts büyük bir kaledir'.

"Nişan nedir?" diye sordu Sarah Bennett. Marlene döndü ve Hermione'ye geyik bakışlarıyla baktı.

Hermione gülümsedi ve tam konuşacaktı ki sabah baykuşları geldi ve konuşmayı yarıda kesti. Güzel siyah bir baykuş Hermione'nin önüne küçük bir paket bıraktı. Hermione'nin dudaklarında aptalca bir gülümseme belirdi ve koridora göz gezdirdi. Sirius henüz orada değildi. Kutuyu aldı ve açtı. Lily şaşkınlıktan nefesi kesildi. Bileziğine uyan küçük, güzel bir dişi aslan broşuydu bu. Hermione büyülenmişti; bir parmağını alıp broşun çizgilerini özenle çizdi.

"Beğendin mi?" Sirius'un baritonu arkasındaydı, nefesi kulağındaydı. Kız başıyla onayladı. Sirius elini uzattı ve kız kutuyu koydu. Dişi aslan broşunu çıkardı ve yakasının önüne ilaştirdi. Kızın gözlerinin içine baktı ve ona gülümsedi. "Mükemmel."

Lily, Sirius'un Hermione'yle birlikte oturabilmesi için çoktan aşığı kaymıştı ve James de Remus'la birlikte onun karşısına oturdu. Çocuklar tabaklarını doldurup yemeye başladılar ve Hermione dikkatini tekrar Sarah Bennett'e çevirdi.

"Hermione dikkatle açıkladı: "Biz bunu arkaik anlamda, yani evlilik sözleşmelerinin hazırlanıp imzalanması anlamında kullanıyoruz. "Muggle nişan kavramından biraz farklı ve daha bağlayıcı. Bir büyücü nişan sözleşmesini bozmak için bir avukat ekibi ve çok para gerekir."

"Bu başka bir nişan parçası mı?" Carol Pierce merakla sordu. Sirius'un pek çok kızından biri değildi ve bu yüzden Hermione onun meraklı sorularını yanıtlamakta hiç *zorlanmadı*.

"Evet," dedi basitçe. "Kur yapma sürecinde ve gerçek nişan töreninden önce çeşitli parçalar hediye etmek adettendir."

Sirius, başka kimsenin duymaması için onun kulağına, "Seni onlarla yıkamayı planlıyorum," diye mırıldandı. Kız hafifçe kızardı.

"Yani henüz nişanlanmadınız ama nişanlanmış kadar oldunuz?" Carol dikkatle sordu, yüzünde bir parça kafa karışıklığı vardı.

"Evet," diye yanıtladı Sirius Hermione'ye, kolu Hermione'nin beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Hermione yine kızardı.

Masalarındaki bazı yüzlerde derin bir hayal kırıklığı vardı, bu da Hermione'yi Sirius'un biraz abartmış olmasına sevindirdi. Görünüşe göre bazı öğrencilere bunu yeterince açık bir şekilde anlatmamışlardı, fakülte ve safkan öğrenciler ise bileziğinin ne anlama geldiğini otomatik olarak biliyorlardı. Safkan çocuklar

onun yanındaki davranışlarını otomatik olarak ayarlıyorlardı. Kesinlikle gerekli olmadıkça ona bakmıyorlardı ve onunla olan etkileşimleri titizlikle doğruydı. Okul yılının geri kalanında hiçbir safkan erkek ona tek başına yaklaşmaya cesaret edemeyecekti; hepsi önce yanında bir kız öğrenci, erkek kardeşi ya da Sirius olduğundan emin olacaktı.

HP/HG/HP

Hermione ve Lily kızların yatakhanesinden inip koltuklarının önünde durduklarında Çapulcular ortak salonda oturuyorlardı. Sirius ve James, Remus'un okumasını bozmamak için alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı ama bir içlerinden biri kıs kıs gülüyordu.

"Remus, bizimle yürür müsün?" Hermione aniden sordu. Remus şaşkınlıkla ona göz kırptı ve sonra anında ciddileşen Çapulcu arkadaşlarına döndü.

"Elbette," dedi kararsızca, hafifçe kaşlarını çatarak. James ve Sirius gergindi. Lily korkuyordu ama Hermione son derece sakindi. Onu daha önce hiç bu kadar rahat gördüğünden emin değildi.

Boş bir sınıf buldular ve Hermione esasının sıradan bir hareketiyle sınıfı tamamen sessizce mühürleyip korudu. Remus'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hermione'nin kasıtlı bir güç gösterisi yaptığı pek sık görülmezdi. Genelde başını öne eğiyor ve profesörlerin dikkatini çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Remus'la yüzleşmek için döndü ve Remus onun dış katmanlarından birkaçını soyduğunu gördü. Onu izliyor ve ne düşündüğünü görmek için bekliyordu. Orada güç ve adını tam olarak koyamadığı başka bir şey vardı. Hermione'nin bu hali karşısında sakin ve rahat görünen Lily hariç, hepsinin onu daha önce hiç görmediği kadar çok görmesine izin veriyordu ki bu da Remus'a bunun Hermione'nin iyi bildiği bir yönü olduğunu söylüyordu. James boyun eğmiş, Sirius ise isteksiz görünüyordu.

"James ve Sirius'un yurt odalarında seninle Pettigrew hakkında konuşmak istememelerinin nedeni benim," dedi Hermione sessizce. Remus James ve Sirius'a baktı. Hâlâ endişeli ve gergindiler. Ona kalkan olmak, onu korumak istediklerini ve bunu yapamadıkları için canlarının sıkıldığını anlayabiliyordu.

"Öyle mi?" Remus tekrar arkadaşlarına bakarak sordu.

"Ben bir Kahinim, Remus," dedi Hermione sessizce. "James ve Sirius bilmiyorlardı... deyim yerindeyse beni iş başında gördüler."

"Hayır," dedi Remus, inkâr etmek için başını sallayarak. Hermione orada tamamen sakin bir şekilde duruyordu ve Lily de onun yanında durmak için hareketlendi.

Hermione kararlı bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Ama olamazsın," diye fısıldadı, beti benzi atmıştı. Hermione kaşlarını çattı.

"Neden? Beni riske attığı için mi? Bütün gün hayaller görmediğim için mi? Benim neyim bunu imkânsız kılıyor?" Hermione alaycı bir tavırla sordu. Remus yine başını salladı.

"Senin güvenliğinden korkuyor," dedi James sessizce. "Seni sürüsünün bir parçası olarak görüyor."

"Gerçekten mi?" Hermione şaşırmış bir halde sordu. Başını salladı ve kızardı. Hermione öne doğru ilerledi ve ona sarıldı. "Sanırım bu birinin benim hakkımda söylediği en güzel şey."

Sirius, "Senin hakkında güzel şeyler söylüyorum," diye homurdandı ve Hermione hemen onun yanına gidip parmak uçlarını yanağına dokundurdu.

"Öyle," diye kabul etti. "Ama bir kurt adamın sürüsü onun ailesidir - aileden de öte, gerçekten. Ya da en azından insanların genellikle aile olarak gördüklerinden daha fazla. Bu... bu büyük bir onur Remus, teşekkür ederim."

"Demek Peter'ı gördün?" Remus duraksayarak sordu. Sorduğu için kendini çok kötü hissetti ama bilmek zorundaydı. Hermione onun gözlerinin içine baktı ve

Doğruca bir uçuruma bakmak gibiydi. İstemsizce ürperdi ve otomatik olarak ondan bir adım geri çekildi.

"Gördüm," diye mırıldandı usulca. "Onun kendini kanıtladı ını gördüm. İsterseniz buna bir kabul töreni deyin. Çocuklar vardı, Remus, yavrular. Onları bir hi mi  gibi katletmeye yardım etti."

"Tatlı Kirke," diye nefes aldı, yüzü solgun ve rahatsızdı. Bo azında yükselen safrayı yuttu ve başını salladı. Peter, arkadaşları, tanıdıkları, birlikte takıldıkları ve aynı yurt odasını paylaştıkları  ocuk sonsuza dek gitmişti. Ruhunu bu şekilde feda etmektense ölmesi daha iyi olurdu.

" z r dilerim, keşke seni ba ı layabilseydim," dedi Hermione pi manlıkla ve Remus onun doğru söylediğini biliyordu. Kederi elle tutulur gibiydi. Başını iki yana salladı.

"Bu senin suçun değil Hermione. Kolunda kanlı bir Karanlık İşaret olan sen değilsin," diye  ıkı tı Remus. Hermione sanki Remus ona vurmu  gibi irkildi ve Lily'ye suçlu gözlerle baktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "De ilim."

HP/HG/HP

Dolunayda James, Sirius ve Remus, Hermione evde kalmak istediğini söylediğinde onunla tartı madılar. Hermione Pettigrew'la birlikte  atoda bile, Pettigrew kızların yatakhanesine çıkamazdı, bu yüzden onu Lily'yle bırakırken kendilerini güvende hissettiler. A abeyinin  imenlikte ko u turan, Padfoot'un da Moony'yi daireler çizerek kovalayan kısacık halini görür görmez, Lily ve Hermione bir hayal kırıklığı tılsımıyla kızlar yatakhanesinden sıvı tılar. Başka biri çıkana kadar dikkatle beklediler ve arkalarından sıvı tılar. İki genç kadın yedinci kata ulaşana kadar koridorlarda hızla ilerlediler. İhtiyaç odasına girdiklerinde, o çoktan oradaydı.

Sırtı onlara dönüktü ve odanın kendisi için hazırladığı pencereden dışarı bakıyordu. Onlar içeri girdiğinde döndü ama de bakamadı. Hermione odanın öbür ucuna uçtu ve

Küçük bedeninin ona çarpması neredeyse onu yere serecekti.

"Ah, Severus!" Kız feryat etti ve Severus'un siyah cüppesinin her yerine ağlamaya başladı. Kollarında ağlayan kızıdan, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle kendisini izleyen Lily'ye bakarak öylece durdu. Kızı beceriksizce okşamaya, buklelerini okşamaya ve ona bir şeyler mırıldanmaya başladı. Lily ona yaklaştı, normalde etkileyici olan yeşil gözleri düz ve sertti.

"Lily," diye fısıldadı, gözleri acı içindeydi, kalbi kırılmıştı. Lily ona ters ters baktı.

"Ölebilirdi Severus," dedi Lily soğuk bir sesle. "Karşı laneti bilmiyor olsaydım, ölebilirdi."

"Biliyorum," diye fısıldadı, yüzünde acı titreşiyordu. Hermione geri çekildi ve ona baktı.

"Ben ölmedim," dedi Hermione kararlılıkla. "Ölüm şu anda ikinizin de kabul etmesi gereken bir şey. Ben bir Kahin'im ve kim olduğumu biliyorsun'u devirmeye çalışıyoruz. Bu gece ya da yarın bulunup öldürülebilirim. O öğrenir öğrenmez hayatımı kaybedeceğim. Bu olduğunda birbirinizi suçlamayı aklınızdan bile geçirmeyin."

"Ama Hermione," diye çıkıştı Lily. "O *asla* *sectumsempra!* James'i kolayca öldürebilirdi!"

"Bunu biliyor," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. "Bir hata yaptı ve dersini aldı. Sonuçta yaptığı hata bize yardımcı oldu. Voldemort artık ona güveniyor."

"Bu yeterince doğru," diye mırıldandı Severus. Hermione ona sıkıca sarıldı.

"Ah, seni özledim," dedi üzüntüyle. Severus içini çekti ve ona sarıldı.

"Ben de seni özledim. Tebrikler," diye mırıldandı saçlarına. Kadın geri çekildi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Niyetim hakkında espri yok mu? Tartışmalı yorumlar yok mu?"
Hermione onunla alay etti. Hermione başını salladı.

"Hayır, Black seninle ilgilenecektir. Muhtemelen Lucius dışında seni tutacağına inandığım tek kişi o," dedi Severus dürüstçe. Hermione homurdandı.

"Bunu Sirius'la paylaşacağımı sanmıyorum. Herhangi bir sıfatla Lucius'la kıyaslanmayı umursayacağından şüpheliyim," dedi Hermione kuru bir sesle.

"Büyük olasılıkla hayır," diye Severus. İkisi de hâlâ kızgın görünen Lily'ye döndü.

"Çok korkuyordum," diye sessizce itiraf etti, yeşil gözleri hızla yaşlarla doluyordu.

"Ben de öyleydim," diye mırıldandı Severus, solgun yüzü gerilmişti. "Hiç o andaki kadar korkmamıştım."

"Severus, bunların hepsi çok tehlikeli," diye fısıldadı Lily, gözyaşları yanaklarından süzülürken. Ondan bunu istemek çok fazlaydı, o sadece bir çocuktü. Henüz Hogwarts'tan mezun bile olmamıştı.
"Senden bunu istemek çok fazla."

Hermione'nin sesi odanın içinde bir kırbaç gibi şaklayarak, "Alternatif kabul edilemez," dedi. "Eğer Severus, Lucius ve Regulus bunu yapmazsa... binlerce kişi ölür, Lily."

"James ölür demek istiyorsun," diye tersledi Lily düşünmeden, öfkeyle.

"Yani ölüyorsun!" Hermione tısladı ve sonra ellerini ağzına gözlerini kocaman açtı. Severus ve Lily şaşkınlıkla ona baktılar.

"Beni kurtarmak için mi ona bunu yaptırıyorsun?" Lily talep etti. Severus'a döndü. "Artık bunu yapmanı istemiyorum. Buna değmez. Ben buna değmem. Hepiniz ölebilirsiniz, ya da daha kötüsü."

"Kaç kişi?" Severus sessizce sordu. Hermione başını salladı.

Hermione, "Kimse bilmiyor, hepsini saymak imkânsız," diye fısıldadı. Severus bir an kara kara düşündü.

"Kim?" Sessizce sordu. Hermione başını salladı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Kimin öldüğünü gördün?" Sabırla sordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzöldü.

"Bunu sana söyleyemem," dedi usulca. Severus ona ters ters

baktı. "Kim?" "Kim?" diye sordu.

"Sen," diye fısıldadı, "Sirius, Remus, James, Lily, Regulus, Dumbledore, benim ailem, Lily'nin . Henüz tanımadığın ama tanıyacağın insanlar. Çocuklar. Ebeveynler. Büyükler. Sonunda Pettigrew bile ölecek."

"Merlin'in sakalı, Hermione," diye fısıldadı Lily, yüzü ölümcül derecede solgundu. "Ne tür bir canavar bu?"

"O dünyamızı yok etmeden önce biz onu yok edeceğiz," dedi Severus kararlı bir şekilde, gözleri Hermione'nin harap olmuş yüzündeydi.

"Söylediklerimi kimseye anlatamazsın," dedi Hermione kararlılıkla. "Bu bana ettiğın yeminlerin kapsamına girer. Bu tehlikeli bir bilgi. İnsanlar zaten ölü oldukları için hayatlarının bir önemi olmadığını düşünmeye başlarlar. Ya da insanlar yaşadıkları söylendiğı için aptalca riskler alırlar. Her şeyi değıştiriyoruz. Gelecek değışken ve hepimiz çok ama çok dikkatli olmalıyız."

"Özür dilerim Hermione," dedi Lily sessizce. Kan kardeşi hakkında kötü düşündüğü için suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Hermione sabırsızlıkla başını salladı.

"Birbirimizden ş p he edemeyiz, Lily. Eğer birbirimizden ş p he etmeye başlarsak, her şey dağılır. Bizim gücümüz birbirimize olan sevgimiz ve birbirimize olan inancımızdır. Bundan ş p he edemeyiz. Asla," dedi Hermione tutkuyla. Severus ve Lily ciddiyle başlarını salladılar.

"Yapmayacağım Hermione, söz veriyorum," diye fısıldadı Lily.

HP/HG/HP

Bu olaydan belki bir ya da iki hafta sonra Hermione kütüphanenin kısıtlı bölümündeki yığınların arasında kendiliğinden ya da doğal bağlar hakkında bilgi arıyordu. Büyüleyici bir cilt bulmuştu ve birkaç huysuz sesin sinsi fısıltılarla konuştuklarını duyduğunda hevesle okuyarak bilgileri  z ms yordu. Kitabından başını kaldırdı ve sessizce dinledi.

"Yani hamile falan olmalı, değil mi?" dedi seslerden biri. "Yani, okulda kim nişanlanır ki?"

"Doğru, yani Sirius Black h l  okuldayken neden evlenmek istesin ki? Bu  ılgınlık!" diye onayladı başka bir ses.

Sesler Hermione hakkında giderek daha korkunç şeyler söylemeye devam ediyordu. Yüzündeki tüm kan çekilmişti ve neredeyse iradesi dışında onları dinliyordu. Sanki onları dinlemeyi bırakamıyormuş gibiydi. Sonunda kızlar Hermione'nin durduğu yerden uzaklaşırken onlar da gözden kayboldular ve Hermione orada, doğal bağlarla bağlı olduğu kitaba tutunarak, anlatılamayacak kadar uzun bir süre durdu. Kısıtlı bölümde dizlerinin üzerine çöktü ve sessizce ağladı. Kendi kendine sallandı ve gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı s z ld .

Gününün kapanışı, koridorda yürürken muggle doğumlu bir Hufflepuff'ın Sirius'a teklifte bulunmaya çalıştığını görmek oldu.

"Onunla evlenmek zorunda olabilirsin ama bu h l  eğlenemeyeceğin anlamına gelmez," diyordu kız. Sirius delirmiş gibi baktı.

"Ne demek istiyorsun, onunla evlenmek zorunda mıyım? Onunla evlenmek istiyorum, tüm o nişan hediyeleri bunun için," dedi şaşkınlıkla ondan uzaklaşarak.

"Ama... neden okuldayken evlenmek istiyorsun?" Kız kafası karışmış bir halde sordu. Sirius ona aptalmış gibi baktı.

"Sanırım büyüclük gelenekleri konusunda kafanız karışmış," olabildiğince kibarca mırıldandı ve tekrar kaçmaya çalıştı.

"Sirius, bekle," diye son bir kez denedi kız, ama bu sırada Hermione onlara ulaşmıştı ve çok öfkeliydi.

"Ona dokunma," diye tısladı Hufflepuff kızına. "O *benim*."

Hufflepuff kızı, "nasıl evliliğe zorladığını duydum," diye alay etti. "Bunun pek hoş ya da adil bir davranış sanmıyorum."

Hermione ona güldü ve vahşi buklelerini omzunun üzerinden savurdu. Gülüşü kırılıyordu ve onu çok iyi tanıyan Sirius -Duygusal olarak üzgün olduğu anlaşılıyordu. Diğer kıza doğru bir adım attı ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, seni aptal kız," dedi Hermione soğuk bir sesle, "bir büyücü nişan sözleşmesinin evlilikle sonuçlanması genellikle *dört yıl* sürer. Şimdi hamile kalmam son derece aptalca olur. Bu sözleşme yasal olarak o kadar sağlam ki bozulması neredeyse imkânsız. O *benim*. Seni bir daha onun yanında yakalarsam, onunla hiç tanışmamış olmayı dilersin. Bunu iletmekten çekinme."

Hermione Sirius'un elinden tuttu ve onu arkasından sürükledi. Sirius, kalbi göğsünde çarparak, isteyerek onu takip etti. O *benim*. Belki de bu sözler onu bu kadar sersemletmemeli, bu kadar mutlu etmemeliydi ama ediyordu. Yedinci kata doğru gidiyorlardı ve neden olduğundan emin değildi, ama Hermione'nin üzgün olduğunu biliyordu, bu yüzden onu sürüklemesine izin verdi.

Kız duvarın önünde volta atmaya başlayınca, adam endişelenmeye başladı

ama bir kapı belirdiğinde ve kadın kapıyı açıp onu bir odaya soktuğunda kafası karıştı.

"Hermione?" Etrafına merakla bakarak temkinli bir şekilde sordu. Salon ya da çalışma odası gibi görünen bir odadaydılar. Bir şöminesi, rahat koltukları ve bir iki kitaplığı vardı. "Neredeyiz biz?"

"Şu anda olmam gereken yerdeyim," diye mırıldandı kendini ona bırakmadan önce. Adam ona sıkıca sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü. Şakağını öptü ve sırtını okşadı. Kadın ondan uzaklaştı ve cüppesini çıkarmaya başladı.

"Ee, Hermione?" Hermione ona bakarak belli belirsiz konuştu. Hermione ona göz kırptı ve gömleğinin düğmelerini açmaya devam etti. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ve gergin bir tedirginliğin onu ele geçirdiğini hissetti.

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, kızın çevik parmaklarının dış cüppesini ve gömleğini çekip çıkarmasını izlerken, kızın önünde gövdesi çıplak bir şekilde duruyordu.

"Bu," dedi basitçe ve avuçlarını genişçe açarak ellerini göğsüne koydu. Göğsünün üst kısmında rünler belirdi ve bunlar belirli bir düzene göre dizilmiş gibiydi. Göğsünün ortasında, Sirius takımyıldızının büyümlü mührü olduğunu fark ettiğİ kadim bir sembol vardı. Yüzüne aptalca bir sırıtışın yayıldığını ve bir daha kaybolmadığını hissetti. Ona baktı ve hafifçe kaşlarını çatı. "Nedir bu?"

"Beni işaretledin," diye mırıldandı göğsüne bakarak. Kadın kaşlarını biraz daha çatı.

"Seni rahat bırakmayacaklar," diye mırıldandı ona.

çıplak göğsüne doğru çekti ve öptü. Şimdiye kadar paylaştıkları diğİer öpücüklerden farklıydı. Bu seferki biraz vahşiydi,

ama Hermione de onu coşkuyla öptü. Hermione onun alt dudağını ısırdı ve Hermione onun ağzının içinde inledi. Kanepe dizlerinin arkasına çarpana kadar onu geriye itti. Adam koltuğun üzerine düştü ve Hermione onun kucağına oturup öpmeye devam etti. Hermione'nin vücudunun ona bu şekilde baskı yapması adamın içini acıttı. Ellerini Hermione'nin buklelerine doladı ve kendini yasemin kokusuna ve dudaklarının tadına bıraktı. Kız boynundan aşağıya doğru öpüyordu ve onu ısırdığında bunu yapmasından keyif alıyordu. Adam ona karşı kıvrandı. Hoşuna gitmediğinden ya da çok acı verici olduğundan değil, aslında ısırılmaktan hoşlanıyordu ve kız farkında bile olmadan onu tahrik ediyordu. Bunu başka bir kız yapsaydı, onu sırt üstü yatırıp zevkten aklını kaçırmayı için bir davet olarak algılardı ama bu başka bir kız değildi. Bu Hermione'ydi. Onun için mücadele etti kontrolü ele geçirme tehdidinde bulunan arzuyu bastırmaya çalıştı.

Kız onu tekrar ısırdığında, "Kedicik," diye nefes nefese kızın saçlarına sarıldı. "Lütfen, bunu yapamazsın."

Dolgun dudaklarını büzerek geri çekildi ama adamın yüzünü gördüğünde kızardı. Adam karanlık, şehvet dolu gözlerle ona bakıyordu; yanakları kızarmış ve dudakları, özellikle de alt dudağı şişmiş görünüyordu. Bakışlarındaki sıcaklık kızın ona karşı erime isteği duymasına neden oldu. İnanılmaz derecede seksi görünüyordu ve kendine Sirius'u ihtiyaç odasında öylece baştan çıkaramayacağını hatırlatmak zorunda kaldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Sonra umutla ona baktı. "Sadece bir tane daha?"

"Bir," dedi adam biraz gergin bir sesle ve kadın başını salladı.

Onu bir kez daha, öncekinden biraz daha sert bir şekilde ısırdı ve adam inleyerek ona doğru eğildi. Adamın külotuna bastıran sert ısırsı ona karşı ürpermesine neden oldu ve elleri onu hareket ettirmek için beline doğru kaydı. Hafifçe nefes alıyordu ve gömleğinin düğmelerini iliklerken Hermione'ye bakmıyordu. Hermione onun utandığını biliyordu ama neden olduğundan emin değildi.

"Sirius? Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu küçük bir sesle, endişesi onu ele geçirmişti. Sirius şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

"Hayır, tabii ki ! Ben sadece... Ben sadece..." derin bir nefes aldı, bir elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. "Farklı olduğunu, benim için özel olduğunu bilmeni istiyorum, ama şu anda tek yapmak istediğim... pek centilmence değildi."

"Anlıyorum," dedi boğuk bir sesle ve kravatını düzeltmek için ona doğru ilerledi. Adam onu ihtiyatla izledi ama işi bittiğinde tek yaptığı onu burnundan öpmek oldu. "Sanırım beni istediğin fikri hoşuma gidiyor ve kendimi özel hissetmemi istediğin fikri de hoşuma gidiyor. Beni istemen sorun değil; farkı yaratan bu duygularla ne yaptığın."

"Ne demek istiyorsun?" Dış cübbesini giyerken temkinli bir şekilde sordu. Kadın başını hafifçe eğdi.

"Peki, benimle duvara karşı sevişip da adımı unutacak mısın?" Hermione dikkatle sordu. Hermione kızardı ve başını eğdi.

"Hayır," diye mırıldandı. Hermione onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi köpek," diye kulağına üfledi ve kapıya doğru döndü. "Hey," diye itiraz etti adam. Kadın ona döndü, kaşlarından biri çatıktı.

"Sana bir tasma takmayı düşündüm," dedi açıkça. "Ama kimsenin anlamayacağını düşündüm ve onun yerine dövme yaptırdım. Sen *benimsin* Sirius ve bunu ne kadar çabuk o kadar iyi olur."

Aptal gibi sırtarak onu odadan çıkarken takip etti.

HP/HG/HP

Gryffindor ortak salonu şu anda oldukça sessizdi ve Lily bunun için minnettardı çünkü Charms kompozisyonu üzerinde gerçekten çalışması gerekiyordu. Remus onunla birlikte küçük bir masada oturuyordu ve

arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. Remus arada bir eski arkadaşları Peter'ın oturduğu odanın ucuna doğru bakıyor, ama sonra dikkatini tekrar işlerine çeviriyordu.

kaşlarını çattı. Lily neler olup bittiğini biliyordu, ne de olsa Hermione imgelem gördüğünde o da oradaydı, ama bunun Çapulcular için inanılmaz derecede acı verici olduğunu da biliyordu. İçlerinden birini kaybetmişlerdi ve bu her birini farklı şekilde etkiliyordu. Hermione ortak salona geldi ve hemen onlara doğru ilerledi. Lily'nin yanına oturdu ve bir kitap çıkardı.

"Charms kompozisyonun üzerinde çalışmak istemiyor musun?" Lily kuru bir sesle sordu. Hermione Lily'nin kâğıdına baktı ve gözlerini devirdi.

"Ben benimkini tamamladım. Bu yeterli," dedi Hermione kararlı bir şekilde ve kitabına geri döndü.

Remus sessizce, "Biliyor musun, biraz gayret etsen Lily'yle beni açık ara yenersin," dedi. Hermione omuz silkti ve bir sayfa çevirdi.

"Ben çok meşgul bir insanım. Bir sürü sorumluluğum var," dedi Hermione havalı bir şekilde. Remus kaşlarını çatarak ona baktı, çünkü Hermione'nin tamamen doğru söylediğini anlayabiliyordu.

"Hermione Canopia Potter!" James Şişman Kadın'ın resminin önünde duruyordu ve bütün Gryffindor'ların gözü onun üzerindeyken ortak salona doğru ilerledi. Kesinlikle öfkeli görünüyordu ve öfkeyle ellerini sıkıp sıkıp açıyordu. Hermione masumiyetin timsali gibi görünüyordu, kucağında bir kitapla Lily'yle birlikte koltukta oturuyordu. Sinirle homurdandı.

"Evet, Jamie?" Tatlı tatlı sordu, geniş, kurnaz olmayan gözlerle ona bakıyordu. Adam ona ters ters baktı.

"Bana Jamie deme, Hermione Potter," diye tersledi onu. "Seni ne ele geçirdi böyle?"

Hermione kendini beğenmiş bir tavırla, "Bazı insanlar ne yazık ki geleneklerimizden bihaber," dedi. "Ben sadece kullanışlı bir çeviri yapıyordum."

"Ne oldu?" Lily şaşkınlıkla sordu. Hermione karanlık bir ifadeyle Lily'ye baktı.

"Kütüphanede bazı korkunç kızların -orada olduğumu bilmiyorlardı- hamile olduğum için evlenmek *zorunda* kalabileceğimi tahmin ettiklerini duydum ve bu benim hakkımda söyleyebilecekleri en güzel şeydi," diye öfkeyle fısıldadı, ama James ve Remus onu duydular ve ikisi de buna üzülmüş görünüyordu. "Ve sonra ortak salona doğru yürürken bir... şıfıntının... Sirius'un her yerine sürtündüğünü ve onunla yatması için yalvardığını gördüm."

"Ama," diye başladı James ve sonra durdu. İkiye bölünmüştü. Bu fikir Sirius'un dengesiz hayran kulübü Hermioneyi hâlâ öfkeliyordu ama Hermione öylece ortalıkta dolaşıp yaptığı şeyleri yapamazdı. "Hermione böyle şeyler yapamazsın. Böyle şeyler yapamazsın. profesörlerin dikkatini çeker."

"Tam olarak ne yaptı?" Remus merakla sordu. Hermione hafifçe sırıtıyordu ve bu onu biraz korkutmuştu.

"Emin değilim," diye mırıldandı James. Kız kardeşine döndü. "Ne *yaptı* Ne yapıyorsun?"

"Sirius nerede?" Hermione hafifçe sordu ve kitabında bir sayfa daha çevirdi. James arkasını döndü.

"Tam ," diye mırıldandı kendi kendine. Sirius içeri süzülürken hepsi portre kapısına döndü ve gruplarına doğru yürüdü. Hermione'nin yanındaki kanepeye oturdu ve James'e bakarak beklemeye başladı.

"İşi bitti mi?" Sirius Hermione'ye sordu. Hermione başını salladı.

"Hayır, henüz değil," mırıldandı. "Ayağa kalkabilir misin lütfen?"

"Elbette," Sirius ayağa kalktı ve Hermione de onu takip etti. Hermione asasını salladı ve Sirius'un dış cüppesi ve gömleği kayboldu, geriye yeni dövmeleleriyle kaslı ve çıplak göğsü herkesin meraklı bakışlarına açık kaldı. Remus bir an Sirius'a baktı ve sonra gülmeye başladı.

"Ne?" James sordu. Remus nefes nefese kaldı ve Sirius'un göğsüne bakıp kıkırdayan Lily'ye el salladı. Lily başını salladı, o kadar çok gülüyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Onu sahiplenme ve mülkiyet rünleriyle işaretlemiş," diye soludu Remus, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Onun mülküne izinsiz giren herkes 'cezalandırılacak'."

"Oldukça basit," dedi Hermione kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Lily,

Sirius'a sarıl." "Tamam," dedi omuz silkerek. Kızıl saçlı öne çıktı ve Sirius'a sarıldı. Kollarını Lily'nin omuzlarına doladı ve o da Lily' sarıldı. James ikisine bakarak kaşlarını çattı ve Lily gülümsemesini gizlemeye çalışarak Sirius'tan uzaklaştı.

"Gördün mü?" Hermione elini Lily'ye doğru sallayarak işaret etti. "İzinsiz girmemiş, yani bir şeyi yok. Adam yarı çıplak falan ve bu ona bir şey yapmadı çünkü kaçak avlanmayı planlamıyor."

"Peki ya ısırık izleri?" James kuru bir sesle sordu. Hermione, ortak salondaki insan sayısına rağmen ona hararetli bir bakış atan Sirius'a gülümsedi.

Hermione mantıklı bir şekilde, "Aslında çok az insanın onu üzerinde tişörtü olmadan göreceğini düşündüm, bu yüzden biraz ekstra bir şeye ihtiyacı vardı," dedi. James gözlerini devirdi ve Sirius'a başını salladı.

"Seni uyarmıştım," dedi açıkça. Sirius omuz silktili.

"Biliyorum," dedi hafifçe. Remus başını salladı. Sirius mutluydu, Hermione'nin onu işaretlemiş olmasından *gurur* duyuyordu. Remus bu duyguyu hissedebiliyordu. Birinin eşini işaretlemesi ilkel bir şeydi ve Sirius'un animagus tarafına hitap ediyordu. Remus'un da hoşuna gitmişti ama

Henüz gerçek eşiyle tanışmamıştı. Yine de sabırlı olabilirdi çünkü onun buna değeceğini biliyordu. James kız kardeşine döndü.

"Giysilerini geri giydirin. Onu yeterince yarı çıplak görmek zorundayım," dedi James bıkkınlıkla. Hermione biraz sıkılmış bir havayla asasını salladı ve Sirius bir kez daha giydirildi.

"İnsanlar ellerini kendilerine sakladıkları sürece hiçbir şey için endişelenmelerine gerek kalmayacak," dedi Hermione havalı bir şekilde. Sonra ifadesi karardı. "Ve eğer yapamazlarsa, başlarına geleni çekerler."

"Profesörler fark edecek," diye uyardı James onu. Hermione homurdandı.

"Hangi kız sorunun Sirius'a cinsel tacizde bulunmaya çalışması olduğunu kabul eder ki?" Hermione kuru bir sesle sordu. Remus homurdandı.

Remus alaycı bir gülümsemeye, "Bu doğru," dedi.

"Evet, ama sen ne yaptın?" Lily merakla sordu. Hermione gülümsedi ve bütün çocuklar ürperdi.

"Bu aşamalı bir büyü," diye açıkladı tatlı tatlı, koltuğa . "Gerçekten de, onu gerçek dokunuşa bağladım. Biri onunla sözlü olarak flört ederse, kesinlikle hiçbir şey yapmaz. Ona ne istersen söyleyebilirsin. Aklında seks olan biri ona ilk kez dokunduğunda kaşları birbirine yaklaşır. Eğer o kişi ısrar ederse giderek kötüleşir. Sırada yüzdeki sivilceler, sonra patlayan püstüller, sonra da sanırım hafif bir elektrik çarpması var. Notlarımı kontrol etmem gerekecek."

"Korkunçsun," dedi Lily hayretle. Hermione omuz silkti.

Hermione sakince, "Benim olanla uğraşmazsan hiçbir sorun yaşamazsın," dedi. James kıs kıs güldü ve Remus gözlerini devirdi.

HP/HG/HP

Yılın ilk Hogsmeade hafta sonu hızla yaklaşıyordu ve Lily bu konuda heyecanlanmayı bir türlü başaramıyordu. James Potter ilk yıllarından beri ondan hoşlanıyordu ve o da bir süre sonra kendisinin de ondan hoşlandığını fark etmişti. Ancak şimdi onu sevdiğini bildiğinden, onun varlığını unutmuş gibi görünüyordu. Hatta geçen yaz onun evinde kalmıştı ve onu öpmek için bolca fırsatı olacağı düşünülebilirdi ama böyle bir şey olmamıştı. Şimdi Hogwarts'taki son yıllarıydı. Eğer bir hamle yapacaksa, zamanı tükeniyordu. Başını katlanmış kollarının üzerine koydu ve iç çekti.

"Lily?" James tereddütle söyledi. Başını kollarından kaldırdı ve ona göz kırptı.

"Evet?" Merakla sordu. Gergin ve kendinden emin görünmüyordu, ki bu kendine güvenen Gryffindor'a hiç benzemiyordu.

"Senden Hogsmeade'e gitmeni isteyen oldu mu?" Sessizce sordu, kulakları kıpkırmızıydı. Lily başını salladı.

"Hayır," diye mırıldandı, yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

"Benimle... benimle gelir misin?" Çekingen bir tavırla sordu, Lily'den çok ayak parmaklarıyla konuşuyordu. Lily gülümsemesini gizledi.

"İsterim James Potter," dedi kararlılıkla. Adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Yapar mıydın?" Şaşkınlıkla sordu.

"Evet," diye onayladı, ağzında küçük bir gülümseme oynaşıyordu. Adam ona gülümsedi ve bu göz kamaştırıcıydı.

"Pekâlâ o zaman," dedi başını sallayarak ve onu kütüphanede yalnız bıraktı. Lily kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

"Neden kadar mutlusun?" Hermione, Lily'nin yanına sordu.

Kızıl saçlı kız güzelce kızardı ve kütüphanede etrafına bakındı.

"James az önce beni Hogsmeade'e davet etti," diye sır verdi Lily. Hermione dramatik bir şekilde iç çekti.

"Güzel! Kardeşimin kendini toparlama zamanı gelmişti. İkinizi bir süpürge dolabına kilitlemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Bir şey," dedi Hermione rahatlamış bir ses tonuyla. Lily onun koluna vurdu.

"Ne kadar hızlı hareket ettiğini kontrol edebileceğimden değil," diye yakındı Lily. Hermione homurdandı ve sonra kaşlarını çattı.

"Sana gerçekten değer veriyor," dedi sessizce. Lily başını salladı.

"Biliyorum. Ben de ona değer veriyorum," dedi Lily usulca. Hermione başını salladı. "Tamam o zaman," dedi kararlılıkla. "Eğer işleri ederse, onu birlikte öldüreceğiz." "Anlaştık," dedi Lily sırtarak.

A/N: Şimdi, eğer Sirius'u Azkaban'a lanetleneceğim için, göğsündeki dövmeler Sirius'un filmlerde bize gösterdikleriyle tamamen aynı değil. Bunlar farklı.

sembolü var. Sert, kaslı bir göğsün üzerinde seksi ve mürekkepli bir şey hayal edin. İşte. Şu anda diğer hikâye üzerinde çalışıyorum ama daha eski bir hikâye olduğu için (ya da ilk başladığım hikâye olduğu için) bunu yayınlamayı düşündüm.

Doğal Olarak Gelen

A/N: Yani... bilgisayarım tamamen çöktü ve bu bölümün tamamını çöpe attım ve her şeyi yazmak zorunda kaldım. Ancak eidetik bir hafızam yok ve bu nedenle ilk yazdığım la tam olarak aynı değil. Bu olduğunda, oturup ağlamak istedim. Hem de çok. Bu yüzden bu bölüm planlanandan daha geç olduğu için çok üzgünüm.

Noel Tatili, Kış 1977 Potter Malikanesi

ve bağlı mülkler

Château Dangereuse kısa sürede Hermione için güvenli bir sığınak haline gelmişti ve zaman geçirmek için en sevdiği yerlerden biriydi. Potter'lar kızlarının bir şekilde tehlikede olmasından duydukları ilk korkunun ardından, Hermione'nin bu küçük isyanına boyun eğmişlerdi. Dorea, bu küçük şey ona özgürlük hissi veriyorsa Kader'e teşekkür etmeleri gerektiğini savunuyordu. İkisi de inatçı kızlarının bağımsızlığını ilan etmek için muggle Londra'sına kaçmaya ya da inanılmaz derecede tehlikeli şeylere kadar pek çok şeye kalkışabileceğini biliyordu. Yapmak istediği tek şeyin evlerinin kütüphanelerini kataloglamak olması hiç de şaşırtıcı değildi ve annesi bunu bir lütuf ve nimet olarak görüyordu.

Kız kardeşinin Vernon Dursley'yle nişanlanmasından bu yana Evans'ların evindeki hayat Lily için giderek daha tatsız bir hal alıyordu ve Noel tatilinin ortalarına doğru Lily'nin baykuşu Eleanor tarafından Hermione'ye gözyaşlarıyla dolu bir mektup getirilmişti. Charlus ve James hemen Lily'yi almaya ve ailesiyle konuşmaya gitmişlerdi. Lily bazı günler, asıl amaçları Hortkulukları yok etmenin yollarını araştırmak olan kütüphanelerde ona yardım ediyordu. Diğer günleri ise James'le filizlenmekte olan ilişkisini keşfederek geçiriyordu. Hermione kardeşinin kızıl saçlı cadının etrafında büyüleyici bir şekilde dolaşmasını izledi. Her şeyi doğru yapmak için çok çabalıyordu ve içtenliği Lily'nin her şeyden çok ilgisini çekiyordu. Hermione'nin kendi hevesli köpek yavrusu vardı, ama Hermione'ye çeşitli kütüphanelerinde çalışması için alan ve mahremiyet sağladı. Eğer

Şatosunda başka bazı faaliyetler de gerçekleşiyordu ama kimsenin bundan haberi yoktu. Hermione masasında oturmuş, ilginç ipuçlarına sahip gibi görünen eski, ufalanmakta olan bir cildi okuyordu. Hortkuluklar gibi son derece karanlık büyülerini ortadan kaldırabilecek eski ve güçlü bir arındırma büyüsü varmış gibi görünüyordu.

Bu işe yarayabilir.

Öyle de olabilir. Son zamanlarda senin safkan kütüphanelerini ne kadar kıskandığımı söylemiş miydim?

Belki de bir Muggle doğumlu ödünç verme kütüphanesi geliştirmeliyim. Bu seni memnun eder mi?

Oh, evet! Bunu gerçekten yapar mısın? Bu inanılmaz olurdu!

Tabii ki bunu gerçekten yapardım. Merlin, Sirius'la benim sonunda iğrenç miktarlarda paraya sahip olacağımızı biliyor. En azından işe yarar bir şey yapabiliriz.

Ama baban çeyizinin 'rahat' olduğunu söyledi.

Evet, babamın "rahat "ın ne olduğu konusunda çok çarpık fikirleri var. Sirius Alphard Amca da öyle. Benim milyonlarca kalyonum var, Sirius'da öyle.

Oh. O zaman gerçekten büyük bir kütüphane yap.

" *Madam?*" Fransız ev cini tereddütle Hermione'nin dirseğinin dibinde durdu. Gergin bir şekilde kıpırdanıyordu ve bu Hermione'nin hemen dikkatini çekti.

" *Oui, Pepe?*" Hermione cevap verdi. Kulaklarını çekiştirdi ve sonra kırık dökük bir Fransızca'yla hızlı hızlı konuşmaya başladı. Hermione içten içe irkildi.

"Kaza geçirmiş bir kadın var. Koğuşun sınırlarına dayanmış durumda ve yardıma ihtiyacı var," dedi Pepe endişeyle, küçük ellerini sıkarak. Hermione ayağa fırladı ve onu takip etti.

Pepe yaralı kadının olduğu yere gitti. Kadın tam da küçük ev elfinin söylediği yerdeydi, belli ki sert bir şekilde düşmüş ve bacağını kırmıştı. Ayrıca ağır bir hamileydi ve Hermione yanılmıyorsa doğum sancısı çekiyordu.

" *M'aidez!*" Kadın nefes nefese . Hermione onunla yatıştırıcı bir şekilde konuştu ve bacağına hafifçe dokunarak bir değnekle uyuşturdu, sözsüz büyü. Kadın başladı. "*Vous êtes une sorcière?*"

" *Oui, Maintenez toujours s'il vous plait* ," dedi Hermione kadının yaralarının boyutunu belirlemeye çalışırken. Eğer kadın ne olduğunu biliyorsa, ona elinden geldiğince yardım etmekten zarar gelmezdi. Kırık bacağı iyileştirdi ve sancı çeken kadını koğuşlardan geçirip evine götürdü.

"Notty!" Hermione çılgınca seslendi. Notty içeri girdi ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bacağını kırdı ve doğum sancısı çekiyor. Benim için bir doğum küveti hazırlamanı istiyorum. Kadın ev elflerini organize et. Steril bezler ve su getirin. Bacağına ağırlık veremiyor, o yüzden küvetin içi için de bir doğum taburesi getirin."

"Emredersiniz, Hanımefendi!" Notty hemen söyledi ve hanımının emrini getirmek için dışarı fırladı.

"Sen Eengleesh misin?" Kadın sesini çıkarmayı başardı. Hermione ona döndü.

" *Oui, mais je parle très bien français . N'ayez pas peur, nous allons prendre soin de vous et le bébé* ," Hermione sancı çeken kadını yatıştırmaya çalıştı. Kadın minnetle başını salladı.

"Evet, çok nazik olduğunuzu görebiliyorum," diye çıkmayı başardı.

On beş saat sonra, dişi ev cinleri sevimli bir kız bebeği temizliyor ve onunla ilgileniyorlardı ve Hermione yeni anneyi çok dikkatli bir şekilde iyileştiriyordu. Sonra onu temizledi, bol bir sabahlık giydirdi ve dikkatlice salonunun köşesine büyük bir yatağa kaldırdı. Anne elini uzattı

Notty kız bebeği dikkatle kollarına yerleştirdi. Anne bebeğini sımsıkı kucakladı ve minnetle Hermione'ye baktı.

"İkimizi de kurtardınız. şato'nun boş olduğunu sanıyordum, öyle olsaydı ben de ölmüş olurdum, o da," dedi kadın ağır aksanlı bir İngilizceyle. Hermione itiraz edince kadın elini kaldırdı. "Hayır, düştüşümde sadece bacağımı kalmadım, asamı da kırdım. İçimdeki bebekle birlikte orada ölebilirdim."

"Orada ne yapıyordun?" Hermione sordu. Kadın kızardı ve başını salladı.

"Ökse otu ve çobanpüskülü arıyordum," diye açıkladı. "Bu benim ve eşimin kendi evimizde geçireceğimiz ilk Noel. Özel olmasını istedim."

Hermione dikkatle, "Anlıyorum," dedi. "Kocanıza bir baykuş göndermeliyiz. Muhtemelen endişeden çılgına dönmüştür."

" *Oui*," dedi kadın alaycı bir ifadeyle. Hermione ona gülümsedi.

"Adı ne? Baykuş için mektubu adreslemem gerekecek," diye nazikçe sordu Hermione.

"Thierry Delacour," diye yanıtladı kadın. Kadın irkildi ve Hermione'ye baktı. " *Je suis tellement désolé*, size adımı vermedim. Ne kadar kabayım! Ben Apolline Delacour."

şaka yapıyor olmalısın.

Sus. Bu onun suçu değil. şato Fransa'da, bir noktada Fransızlarla karşılaşmamız .

Ama Delacour'lar? Gerçekten mi?

Bu şeyler üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Bana şikayette bulunmak migrenimi azdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Ben de Hermione Potter," dedi kibarca. "Şimdi şu mektubu kocanıza ulaştıralım."

Thierry Delacour ağır hamile karısını bulamadığında gerçekten de çılgına dönmüştü. Neredeyse anında onun evine gitmiş ve ailesini kurtardığı için bol bol teşekkür etmişti. O ve Apolline, Fleur adını vermeye karar verdikleri bebeklerinin vaftiz annesi olması için Hermione'ye yalvarmışlardı. Hermione onların gerekçesini anlamıştı. Büyülü terimlerle, Delacour ailesi Hermione Potter'a büyük olasılıkla asla ödeyemeyecekleri büyük bir borç borçluydu. Hermione'yi küçük Fleur'un vaftiz annesi yaparak bu borcun bir kısmını hafifletebilir ve ailelerini birbirine bağlayan büyülü bir ilişki yaratabilirlerdi. Sonunda Hermione teslim oldu ve Yaşlı Hermione'nin homurdanmalarına rağmen Fleur'un vaftiz annesi olmayı kabul etti. Thierry ve Apolline rahatlamıştı ve ona bol bol teşekkür ettiler. Hermione esasını şaklattı ve ev elflerinin yeni anne için getirdiği bir parça çobanpüskülünü şekilden şekle soktu. Hermione'nin elinde bebeğin bileğine tam oturan minik bir bilezik vardı. İnce işlenmiş gümüşten yapılmıştı ve ortasında küçük bir çiçek oyması vardı.

"Vaftiz annelerinin bebeğe bir hediye vermesi gerekir, değil mi? Onunla birlikte büyüyecek, bu yüzden bileğini sıkacağından endişelenmene gerek yok," dedi Hermione gülümseyerek. Bileziği bebeğe taktı ve ellerini hafifçe parlayana kadar çocuğun üzerinde tuttu. "Bu çocuk arkadaşlarının ve ailesinin sevgisini ve kahkahasını bilsin. Cesur, güçlü ve doğru olarak büyüsün. Çorak topraklarda bir fener, gecede bir yıldız, ormanda yol gösterici bir lamba olsun. Her zaman kendine karşı dürüst olsun ve kalbinin sesini dinlesin. Öyle olsun."

" *Merci.*" Apolline ağlıyordu ve Thierry gözlerini hızla kırptırdı.

"Şimdi gidiyoruz ama Apolline kendini daha iyi hisseder hissetmez tekrar buluşacağız," dedi Thierry kararlılıkla. Hermione başını salladı ve de sarıldı. Bebeği alnından öptü.

" *Au revoir, petite Fleur,*" diye fısıldadı Hermione uyuyan bebeğe.

HP/HG/HP

"Augh! Gözlerim!" James elini gözlerinin üzerine kapatırken şikayet etti. Sirius içini çekti ve Hermione onun kucağından kalkıp yakındaki bir sandalyeye ağırbaşlı bir şekilde oturdu.

"Biliyor musun, seni ve Lily'yi bu evin her yerinde en şok edici şeyleri yaparken yakaladım ve asla bir kız gibi çığlık atmadım," dedi Sirius arkadaşına ters ters bakarak. James homurdandı.

"Lily senin kız kardeşin değil. Eğer Regulus'la öpüşüyor olsaydım, bu kadar nazik olacağından şüpheliyim," dedi James öfkeyle. Hermione, James ve Regulus'un öpüştüğü düşüncesiyle burnunu kııştırdı. Onları birlikte hayal bile edemiyordu. James sadece Regulus'u kızdırırdı ve o da James'e büyü yapardı.

Regulus'un kendisi gibi ciddi birine ihtiyacı . Titiz ve çalışkan, onun önemseyen türden şeyleri önemseyen birine.

"Tatlı merhametli Nimue!" Nefes nefese kaldı ve dimdik oturdu.

Düşündüğümü düşündüğün şeyi mi düşünüyorsun?

Belki... ama birbirlerinden etkilenmeyebilirler bile, o zaman her şey akademik olur.

Ama birbirleri için mükemmel olabilirler. Hmmm.

Belki de.

"Ne , kedici?" Sirius gri gözlerinde endişeyle ona sordu. Kız başını salladı.

Hermione zayıf bir gülümsemeyle, "Yok şey, için Noel hediyeleri düşünüyordum," dedi. Sirius kaşlarını çatı.

"Hediyem bir kutu içinde gelemes mi?" Müstehzi bir şekilde baktı. Hermione kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

"Bu hiç de eğlenceli değil," diye homurdandı James. Hermione ikizine doğru buklelerini salladı.

"Ah, Jamie, sadece şaka yapıyor," diye iç geçirdi.

"Böyle şakalar duymak istemiyorum, asla. İkiniz yüz yıldır evli olsanız bile umurumda değil," dedi James tiksintiyle.

Hermione gözlerini devirerek Sirius'a baktı, o da sırtarak göz kırptı.

"117 yaşında bile dünyanın en güzel cadısı olacaksın," diye yemin etti Sirius. Hermione sandalyesinden kalktı ve onun kucağına geri döndü. Onu kendine yasladı ve bir kolunu beline doladı. James tiksintiyle homurdandı ve Sirius ona sırtlamakla yetindi. Hermione'nin kulağına yaklaştı ve içine doğru nefes aldı. "Ben Şaka yapıyorum."

Şaşkınlıkla dönüp ona baktı, adamın koyu gri gözleri için için yanıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Sirius gözle görülür bir şekilde yutkundu ve onun altında hafifçe kaydı. Onun altında sertleştiğini hissedebiliyordu ve kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsedi.

"Belki," diye mırıldandı, ela gözleri ona bakarken parlıyordu. Adam daha da sertleşti ve kadın sırttı.

Sirius onun kulağına, "Ateşle oynuyorsun, cadı," diye

homurdandı. "Peki bana ne alacaksın?" James hevesle

sordu.

Hermione nazikçe, "Bence bunu bir sürpriz olarak saklamalıyız, Jamie-aşkı," dedi. James dudak büktü ve Hermione gözlerini devirdi.

Lily kapı aralığından kuru bir sesle, "Bazı günler yemin ederim sanki birinci sınıflarla çıkıyormuşuz gibi oluyor," dedi. Hermione elinin içine kıs kıs güldü ve Sirius poposunu çimdiklediğinde ciyakladı. Sirius'un kucağından atladı ve ona ters ters baktı.

"Belki de hiç hediye alamayacaksın," dedi burnunu çekerek ve kolunu Hermione'ninkine dolayarak ona gülümseyen Lily'ye doğru ilerledi. Hermione de ona gülümsedi ama sonra gülümsemesi kesildi ve gözleri büyüdü.

"Hermione?" Lily' ona seslendiğini duydu ama sanki uzaktan geliyor gibiydi.

Buranın bir muggle mahallesi olduğunu söyleyebilirdi, çünkü tüm evler düzgün, düzenli sıralar halindeydi. Temiz, düzenli küçük çimenleri ve tuhaf 'çim sanatı' ile küçük kurabiye kesimli evler sokakta sıralanmıştı. Hermione tüm bu evlerden hangisine gitmesi gerektiğini anlamaya çalışarak sokakta bir aşağı bir yukarı baktı. Sokakta bir çekim hissetti ve istemeyerek de olsa onu takip etti. Evlerden birinin önünde durdu ve kaşlarını çatı. Bu evi tanıyordu, değil mi? Panik içinde, belki de Lily'nin evidir diye düşündü ama sonra öyle olmadığını fark etti. Burada yaşayan aile Evans ailesine hiç . Bir baba, bir anne ve üç çocuk vardı: bir oğlan ve iki kız. Ölüm Yiyenler geldiğinde, Hermione onlardan birinin Peter olduğunu biliyordu. Peter'ın kör olmasını diledi. Adamın olanlardan nefret etmesini diledi ama adamın gıcırtılı kahkahası sinirlerini tırmaladı ve içinden adamın bundan zevk aldığını biliyordu. Arkasını döndü çünkü izlemeye dayanamıyordu. Duymak da neredeyse o kadar kötüydü. Bu sokakta yaşamak dışında hiçbir şey yapmamış olan muggle'lar için ağladı ve ağladı. Dikkatini ev numarasına odakladı ve sonra sokağın adını görmek için koştu.

"Hermione?!" Sirius'un sesi çılgınca ona sesleniyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve gözyaşlarında boğuluyordu. Yüzünün ıslak olduğunu ve her nefeste göğsünün titrediğini hissedebiliyordu. Kolları ona sıkıca sarılmıştı ve hissettiklerinden bunun Sirius olduğunu anladı. James her zaman farklı hissedirdi. Hızla gözlerini kırıştırdı ve gözleri siyahtan normal ela rengine döndü. Sirius onu kendine çekti ve kulağına bir şeyler mırıldandı, elleri onu okşuyor, yatıştırıyordu. Bu onu sakinleştirdi ve nefes alış veriş normalde döndü. Lily'nin midesi bulanıyordu ve James'in yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Ne dedim ben?" Hermione aniden gerilerek sordu.

"Pek değil," diye fısıldadı Sirius onun şakağına doğru. "Zavallı bir muggle ailesi hakkında bir şeyler mırıldandın."

herkes."

"Sen... Peter'ın adını söyledin ve tamamen iğrenmiş görünüyordun," dedi Lily usulca, gözleri kocaman olmuştu. Hermione'nin yüzü hafifçe yeşile döndü ve Sirius'un kollarında titredi.

"O... o bunu yapmaktan hoşlanıyor," diye fısıldadı. "Bunu yapmaktan hoşlandığını *eğleniyorum*."

Sirius'un kolları onun etrafında sıkılaştı ve yüzü öfkeden iki büklüm oldu. Dikkatle kalkmasına yardım etti ve onu Lily'ye doğru götürdü. Sonra odada volta atmaya başladı, yüz ifadesi gittikçe daha karanlık bir hal alıyordu. James soğuk ve öfkeli görünüyordu ama adım atmadı. Onun yerine dudakları öfkeyle gerilmiş olan Sirius'u izledi. İki kan kardeş dönüp birbirlerine ve tek kelime etmeden odadan çıktılar. Lily dönüp Hermione'ye baktı, etkileyici yeşil gözlerinde şaşkınlık ve incinmişlik vardı.

Hermione başını hafifçe salladı ve kan kardeşine sıkıca sarıldı.

"Nereye gittiler?" Lily sessizce sordu. Hermione tek omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti.

"Emin değilim. Remus'u görmeye gitmiş olmaları mümkün. Streslerini atabilmek için gidip Animagus formlarına dönüşmüş olmaları da mümkün. Duvarları yumruklamaya gitmiş olmaları da mümkün. Bilmiyorum," diye üzüntüyle sözlerini bitirdi Hermione, bakarak.

"Hermione... Bu çoktan oldu mu? Muggle ailesi?" Lily ihtiyatla sordu. Hermione bir an düşündü ve sonra başını salladı.

"Hayır, henüz değil. Ama yakında olacak," diye yanıtladı.

"Koruyucu koğuşlar koysak nasıl olur?" Lily merakla sordu. "Ya evlerine gidip onları kurtarmaya çalışsak? Nerede yaşadıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Hermione heyecanla. ", Lils!"

Muggle mahallesi tıpkı Hermione'nin imgeleminde olduğu gibi görünüyordu. Şimdi karanlıktı, doğal olarak. Kimse güpegündüz bir muggle mahallesinde dolaşıp koruyucu koğuşlar yapmazdı. Muggle'ların fark etme eğiliminde olduğu türden bir şeydi bu. Yıllar süren arkadaşlık ve grup projelerinden sonra kızlar birlikte iyi çalışıyordu. Evi hızlı ve etkili bir şekilde korumaya aldılar. Ölüm Yiyenleri uzak tutmak için yeterli olacaktı zaten. Lily yaptıklarını memnuniyetle izliyordu ve Hermione de ona gülümsedi. Hayat kurtaracak bir şey yaptıklarını bilmek iyi hissettiriyordu. Hermione'nin bakışları mahallenin geri kalanına kaydı ve kaşlarını çatı. Sıra sıra dizilmiş küçük kurabiye kalıplı evler ona bir şey düşündürdü.

"Lily," diye mırıldandı ihtiyatla. "Sence neden *bunu* seçtiler? aile? Neden diğerk ailelerden biri değıl?"

Lily kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum, Hermione," dedi. "Neden?"

"Ben sadece... Belki de bütün sokağı dolaşmalıyız diye düşünüyorum. Ya sinirlenip başka bir aile seçerlerse? Bütün sokak korunursa... belki vazgeçip giderler," diye açıkladı Hermione. Lily bir an kaşlarını çatı ve sonra başını salladı.

"Hayır, kesinlikle haklısın. Bütün caddeyi dolaşalım," dedi Lily gözlerinde kararlı bir parıltıyla.

Bir evi korumak için harcadıkları zaman önemsizdi ama tüm sokağı bitirdiklerinde çok yorulmuşlardı. Lily ve Hermione Potter Malikânesi'ne geri döndüler ve kendilerini yatak odalarına sürüklediler. Hermione geceliğini giydi ve uzanmaya çalıştı ama gözlerini her kapadığında zavallı muggle ailesinin çırpınışını görüyor ve Pettigrew'un kahkahalarını duyuyordu. Hermione bir saat boyunca dönüp durdu ve sonunda koridordan gizlice Sirius'un odasına gitti. Uzun süre kapısının önünde durdu, endişeyle ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

O yatakta olmamamız için gerçekten iyi bir neden var mı?

Şey, ben...

O zaman bu kocaman bir hayır demek oluyor. Senin için endişeleniyorum, musun? Çocuk şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz vücutlardan birine sahip ve ben epeyce gördüm ve o tamamen senin.

Bu seksle ilgili değil!

Tatlım, öyle olmadığını biliyorum. Seni kızdırmaya çalışıyordum. Daha iyi bilmeliydim. Neden endişeleniyorsun?

Genelde üzgün olduğumda Jamie'yi görmeye giderim. Bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söyler. Bazen sadece sarılır ve bu da iyidir. Sadece onun yanında olmaya ihtiyacım var ve kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Jamie'yi görmeye gidebiliriz. Eminim o sana sarılır.

Ama ben Sirius'u istiyorum.

Böylece Sirius'u görmeye

gidebiliriz. Ama...

Dinle, ağabeyin seni seviyor ve her zaman sevecek, ama senin bir talibin olduğunun farkında -Merlin'in sakalı- bir koca adayı, aslında. Eminim bundan sonra bazı şeylerin Sirius'a düşeceğini fark etmiştir.

Ama...

Hayır! Artık koridorda çişin varmış gibi dans etmek yok. Sirius'a git. Bence teselli için ona dönmen onun için gerçekten anlam ifade edecektir.

Hermione derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve Sirius'un yatak odasına girdi. Karanlıktı elbette, ama animaguslar gibi keskinleşmiş duyuları onun yatağının yanına kadar hatasız bir şekilde ilerlemesini sağladı. Sırtüstü yatıyordu, battaniyeler çenesine kadar çekilmişti. Derin ve sabit nefes alışını duyabiliyordu ve gülümseyerek

kendisi. Karşı örtüyü dikkatle kaldırdı ve yatağa, Sirius'un yanına kaydı. Onun yanına sokuldu, bir kolunu ona doladı ve başını onun çıplak göğsüne koydu. Sirius hafifçe kıpırdandı ve ona doğru dönerek kollarını beline doladı.

"Hermione mi?" Şaşkınlık içinde fısıldadı.

"Uyuyamadım," diye mırıldandı. "Sürekli onları görüyordum... ve onun kahkahalarını duyuyordum."

"Merlin'in dantelli külotu," diye küfretti Sirius ve kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm... onu görmek."

"Teşekkür ederim Sirius," diye fısıldadı karanlıkta.

"Bir şey yapmamı ister misin?" Kararsızca sordu.

"Sarıl bana?" Kadın fısıldadı. Adam onu göğsüne doğru çekti ve burnundan öptü.

"Sonsuza dek," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, sadece işitme duyusu gelişmiş biri onu duyabilirdi. Karanlıkta gülümsedi ve onun göğsünü öptü. Onun göğsüne sokuldu ve memnuniyetle iç çekti.

HP/HG/HP

Lucius Şato'nun salonunda dolaşırken hafif sıkılmış bir ses tonuyla, "Üçümüzü de buraya çağırmanız için acil bir ihtiyaç olduğunu varsayıyorum," dedi. Severus ve Regulus hafifçe başlarını sallayarak onayladılar. Hermione hiçbir tepki vermedi. Son derece sakin ve soğukkanlıydı; Severus bunun onun Slytherin yüzü olduğunu düşündü. Ne zaman yalnız kalsalar, sadece Dişi Aslan Tarikatı ya da Leydi'nin Şövalyeleri ya da Lucius bu sefer hangi saçma ismi bulduysa, Hermione dış görünüşünü bir kenara bırakıp soğukkanlı, soğukkanlı bir savaşçı ve stratejiste dönüşüyordu. Bazen biraz korkutucuydu ama Voldemort kadar rahatsız edici değildi, bu yüzden üçü de o gözler kendilerine döndüğünde yaşadıkları küçük korku ürpertisini görmezden geldiler.

"Hortkuluklar hakkında bir şey duydun mu?" Hermione soğukkanlılıkla sordu. Üçü de başlarını salladı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Lucius. Dudaklarını büzdü ve kendi kendine düşünüyor gibiydi.

"Rabastan nasıl gidiyor?" Regulus'a dönerek sordu.

"Yakında hazır olacak," dedi Regulus dikkatle. "İkimiz de küçük kardeşiz ve onu anladığımı hissediyor. Rudolphus'a sorgusuz sualsiz hemen itaat ediyor ama henüz canavarın gerçek doğasını görmedi. Gördüğünde bana geleceğini düşünüyorum. Ailemin sorumluluklarını üstlendiğimi biliyor, bu yüzden benim konuşabileceği güvenli biri olduğumu hissediyor."

"Güvenli mi?" Hermione, omuz silkmiş olan Regulus'a kaşlarını çatarak sordu.

Regulus, "Ben bir Ölüm Yiyen'im, bu da kardeşinin Rabastan üzerindeki etkimi onaylayacağı anlamına geliyor," diye açıkladı. Hermione hafifçe başını salladı.

"Peki ya sen, Lucius. Olasılıklar olduğunu söylemiştin," diye sordu Hermione bakışlarının gücünü ona yönelterek. Lucius ona kayıtsızca baktı, soluk gümüş gözleri anlaşılmazdı.

"Peki ya Pettigrew?" Kızın hoşnutsuzluktan iki büklüm yüzünü izleyerek yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır," dedi açıkça. "İşimize yaramayacak kadar çok eğleniyor."

"Ama o Gryffindor'da," dedi Severus şaşkınlıkla. Hermione boğazının altından hırladı.

"Bir insanın evi ruhunun doğasını belirlemez," dedi soğuk bir sesle. "Slytherin'deki herkes bir Ölüm Yiyen mi?"

"Tabii ki ," diye tersledi Lucius. "Bağlantısız aileler var, bir de bu aileler arasında sayılmayanlar var.

ilgiye değer."

Hermione kuru bir sesle, "Slytherin," dedi. "Sence o değersizlerden kaçı benim gibi beceriksiz numarası yapıyor?"

"Tatlı Morgana," diye nefes aldı Regulus, gözleri kocaman açılmıştı. "Bağlantısız ailelere yaklaşmamı ister misin? Yoksa değersizlere mi?"

"Bir Slytherin'den bile daha kurnaz olmalısın," dedi Hermione hafifęe, gözleriyle onu tartarak.

"Ben bir Siyahım," dedi Regulus sakince. Hermione'nin dudakları hafifęe kıpırdadı.

"Gerçekten de öyle," dedi, "ama bunun sizi engellemesine izin vermeyin."

Regulus kararlı bir ifadeyle, "Yapabilirim, *domina*," dedi. Hermione'nin gözleri kısıldı.

"Peki," dedi sonunda. "Bunu deneyebilirsin ama dikkatli ol Regulus."

Lucius sıkılmış bir ses tonuyla, "O kadar cüretkâr olmak gerekirse," dedi, "elimde başka olasılıklar da var. Ben sadece Pettigrew'u önerdim çünkü onun kardeşinin sırdaşı olduğunu biliyordum. Onun bir bitki olup olamayacağını düşündüm.

Hermione soğuk bir sesle, "O artık ağabeyimin ya da arkadaşlarının sırdaşı değil," dedi. "Bahsettiğin bu diğerleri kim?"

"Wilkes," dedi Lucius düşünceli bir ifadeyle. "Ve Flint, sanırım. Ailelerine baskı yapılmış ya da tehdit edilmişler. Mutsuz görünüyorlar ve bence yararlı olabilirler."

"Bazı önlemler planlamıştın," diye devam etti Hermione ve Lucius neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Onları kullanacağız. Siz üçünüzden başka kimse benim kim olduğumu bilemez. İmgeler daha sık gelmeye başladı ve bu beni daha büyük bir risk altına sokacak. Bu sadece birkaç ay meselesi.

ve sonra Hogwarts'la işim bitecek. Regulus'un orada işlere göz kulak olması ve Rabastan gibileri yetiştirmeye devam etmesi gerekecek."

Severus, "Rabastan'la neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu, yüzü için duyduğu endişeyle hafifçe buruşmuştu. Kız siyah buklelerini ona doğru salladı.

"O önemli bir varlık olacak," dedi sessizce, gözleri onların göremediği şeylere bakıyordu. "Hortkuluklar saklanmak üzere saklanacak. Voldemort güvendiği kişiler arasından seçim yapacak, ancak her bir  l m Yiyen safkan olacak. Malfoy'a günlük verilecek, Siyah kolyeyi saklamak için kullanılacak ve LeStranges Kupa onlara verilecek ve onlar da görevlerini ciddiye alacaklar; kupayı Gringott'un kasasında saklayacaklar. Kupayı ele ge irmemizin tek yolu Rabastan olacak. Ona sahip olmalıyız. O olmadan başarısız oluruz."

"O zaman onu alacağız," dedi Lucius yumuşak bir sesle, gözleri Regulus'un üzerindeydi. "Siz nasıl isterseniz, *domina*, öyle olacak," dedi Regulus yumuşak bir sesle. Hermione hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye hırladı. Regulus ona sırtıttı.

"Ben bir Siyahım," dedi basitçe. Hermione'nin dudakları hafifçe kıpırdadı. Gözlerini deviren Lucius'a bakarak, "Gerçekten de," diye mırıldandı.

Severus endişeli bir ifadeyle, "Hemen gitmeliyiz," dedi. Hepsi başını salladı ve adamlar tek bir birim olarak ayağa kalktı. Hermione kısa bir gülümsemeyi gizledi. Hepsine sarıldı ve öptü.

Onlar ayrılırken, "Hepiniz güvende olun," diye fısıldadı. Başlarıyla onayladılar.

"Siz de, *domina*" dedi Lucius yumuşak bir sesle, gümüş gözleri onun yüzünde idi.

"Olacağım," diye hafifçe alay etti. Severus ona samur bir bakış fırlattı ve o da içini çekti.

"Lütfen, *domina*" diye fısıldadı Severus, parmak eklemleriyle onun yanağına dokunarak. "Bizim için kendini riske atamayacak kadar değerlisin."

" *Gratias enim vestrum, mea milites . Credere quod ego secures,*" dedi Hermione, Minerva McGonagall'ın adaşına hiç de sade bir zarafetle.

HP/HG/HP

Lily ve Hermione kütüphanede yüzükoyun uzanmış, spontane bağları ya da bu kitabın deyimiyle doğal bağları araştırıyorlardı. Okuduklarının çoğu onu rahatsız ediyordu çünkü hiçbiri şu anki durumuyla uyuşmuyor gibiydi. Lily kitabın çoğunu kaşlarını çatarak okuyordu. Daha sonra başvurmak üzere kendine notlar alıyordu. Hermione iç çekti. Babasını kütüphanenin kapısında görünce neredeyse rahatlayacaktı. Hemen ayağa kalktı ve yanına gitti. Kahverengi gözleri ciddiye.

"Prenses," dedi sessizce. Prenses ona gülümsedi.

"Evet, baba?"

"Benimle yürür müsün?" Adam dirseğini uzatarak kibarca sordu. Kadın gülümsedi ve elini adamın kolunun kıvrımından geçirdi. Büyük Galer'i'ye doğru sessizce yürüdüler ve atalarının portrelerinin altında dostça ilerlediler. En eski atalarının asılı olduğu galerinin sonuna yaklaştıklarında Hermione sabırla bekledi. Charlus Potter, onları dikkatle izleyen güzel bir kadının büyük bir portresinin altında durdu.

"Bu Sapiencia Peverell," dedi Charlus sessizce. Hermione portredeki kadına baktı ve başıyla onayladı.

Sapiencia bir süre sonra, "Kolyeyi takıyorsun," dedi. "Yani evin ilk doğan kızı olmalısın."

"Öyleyim," diye onayladı Hermione.

Sapientia onu dikkatle izleyerek, "Evinin diğ er armağanlarını da taşıyor musun?" diye sordu. Hermione tekrar Sapientia'ya baktı ve dudağını ısır ırdı.

Hermione sonunda, "Belki," dedi. Sapientia başını salladı.

Sapientia, "Ailemizin bir Kahini olmayalı uzun zaman oldu," diye belirtti.

Hermione, "Ben de öyle anladım," diye onayladı.

Sapientia ona sessizce, "Kolye Annem'e onu koruması için verildi," diye bilgi verdi.

"Sen... sen Gloswinda Gryffindor'un kızı mısın?" Hermione belli belirsiz sordu. Sapientia yavaş ça başını salladı.

"Evet. Annem bir Kahin'di. Bunu kimse bilmiyor, bu bir aile sırrı. Babam annemi korumak için kolyeyi kendisi yaptı. nişanlılık dönemi. Bağlanmadan önce kızın zarar endişeleniyordu," diye açıkladı Sapientia. Hermione kolyesine baktı.

"Ne yapabiliyor?" Hermione merakla sordu. Sapientia bir süre onu izledi ve sonra omuz silkti.

"Tam olarak emin değılim. Kolye yalnızca takan kişi ölümcül bir tehlike içindeyse aktive olur ve biz Kahin olmadığımız zamanlarda ailemizdeki kadınların genellikle ölümcül tehlikeyle ilgili sorunları olmaz. Onu asla  ıkarmamanı tavsiye ederim," dedi Sapientia kararlı bir şekilde.

Hermione, "Annem bana asla söylemişti," diye hatırladı. Sapientia başını salladı. Charlus Potter'a doğru baktı.

"Bizi yalnız bırakabilir misin, Charlus?" Sapientia ona nazikçe sordu. Charlus hafifçe eğildi ve Hermione dönüp onun Büyük Galeri'nin sonuna doğru çekilmesini izledi. Sapientia tekrar Hermione'ye döndü.

"İki kişi olan sensin, değil mi?" Sapiientia ona ısrarla sordu.
Hermione'nin ağzı açık kaldı.

"Ben, evet," diye yanıtladı.

"Annem sizin geleceğinizi önceden görmüştü," diye açıkladı Sapiientia.
"Ailemizin Görme gücü her zaman ailenin kendisine bağlı olmuştur."

"Ailemizi etkileyen şeyleri görüyoruz," diye fısıldadı Hermione, hemen anlamıştı.

Sapiientia hafif bir gülümsemeyle, "Sen ve Hermione olan sen ailemiz için çok önemliydiniz ve öylesiniz," dedi.

Hermione, "Bu çok kafa karıştırıcı," diye mırıldandı.

"Doğru," diye itiraf etti Sapiientia. Sonra ciddileşti ve Hermione'ye baktı. "İhtiyacın olacak bilgilere sahibim. Annem sana bir günlük bıraktı. Kütüphaneye gidersen, kapının iki yanında iki aplik var. Soldakini çeyrek tur sağa çevir. Bir kapı açılacak. Bu kapı annemin senin için yazdığı notları ve günlüğünü içeren küçük bir odaya açılacak."

"Hepsi bu kadar mı?" Hermione kocaman gözlerle sordu. Sapiientia da Hermione gibi dudağını ısırdı ve uzun dakikalar boyunca torununa baktı.

"Evet, ama pek mantıklı değil," dedi Sapiientia kararsızca. Hermione saçlarını savurdu.

" de söyle," diye Hermione. "Bunun ne anlama geldiğini anlayabilirim."

"Doğru, annem ölmeden hemen önce İki Hermion'a şunu söylememi istedi... köpeğe güvenmenizi söyledi, o size her zaman sadıktı... her iki hayatta da. Sihrine güvenmeni söyledi. O gerçeği biliyordu," dedi Sapiientia rahatsız bir şekilde.

"Bekle, nasıl olur da iki hayatında da bana karşı dürüst olabilir?"
Hermione kaşlarını çatarak sordu. Sapiaientia da kaşlarını çatı.

"Köpeği tanıyor musun?" Sapiaientia ısrarla sordu. Hermione başını salladı. "Elbette," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Sapiaientia alaycı bir ifadeyle, "Annem öyle dedi, ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu senin işin," dedi. Hermione kaşlarını çatı.

"Ama... peki ya sihrime güvenmek? Zaten güveniyorum," diye mırıldandı Hermione şaşkınlıkla.

"Günlüğünü ve notlarını al. Bunlar sana bilmen söyleyecektir," dedi Sapiaientia kararlı bir ifadeyle. Hermione başıyla onayladı.

"Teşekkür ," dedi atasına. Sapiaientia gülümsedi.

HP/HG/HP

İki Hermione'nin ne zaman geleceğinden emin değilim, o zamanın vizyonları çok tuhaf ve karışık. Bazılarında Hermione ve Köpek aynı yaşta... bazılarında ise Hermione ondan çok daha yaşlı ve onu tanımıyor. Acaba bu ikisinin de üzerinde garip bir lanet mi var? Aynı yaşta oldukları imgelemlerde, sihirlerinin onlara söylediklerine inanmayan kişi o ve bu ikisine de inanılmaz acı veriyor. Keşke bunu onun için değiştirebilseydim. Onun için birkaç olası gelecek görüyorum. Büyüsüne inanmayı reddettiği geleceklerde, adam onu reddediyor ve kadın kendini onun hayatından ve ailesinden tamamen uzaklaştırıyor. Fransa'ya taşınıyor ve iki çocuğunu kendi başına büyütüyor. Bu görüntülerden sonra ağlıyorum çünkü o her zaman çok üzgün ve çok yalnız. Hayatını başka şeylerle doldurmaya çalışıyor ama hiçbir şey onun kalbinde ve hayatında bıraktığı boşluğu dolduramıyor. Diğer imgelemlerde, adam kadından çok daha yaşlıdır ve böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmayı reddeder - özellikle de çocuk olarak gördüğü biriyle. Güvenliği konusunda pervasızlaşıyor ve vaftiz oğlu için ölüyor. Bu görüntüler beni de ağlatıyor, çünkü o çok

ölmekten mutlu. Bunun onu kurtardığını ve onu kirletmekten kurtardığını düşünür. Kadın hayatına devam etmek için yalnız kalır ve bu da üzücüdür.

Hermione... bunu okuduğunda lütfen inan... ikinizin de iyiliği için.

Hermione günlüğe kaşlarını çatarak baktı. Sihrine inanıyordu. Gloswinda ona ne anlatmaya çalışıyordu? Kaşlarını çatarak günlüğe göz gezdirdi. Her türlü şeyle ilgili kayıtlar buldu; birçoğunun köşesinde diğer aile Kahinleri tarafından yazılmış, imgelemin ne zaman gerçekleştiğini belirten düzgün notlar vardı. Hermione'nin tüm kayıtları notsuzdu.

Hermione kayıtları okurken elleri titredi. Olası gelecekleri hakkında bir şeyler duymak çok tuhaftı.

Hermione kolyeyi asla çıkarmamalıdır. Bunu her yaptığında, onu kurtarmak için kolyeyi Köpek'in üzerine yerleştiriyor ve yine de sihrini inkar ediyor! Kolyeyi sayısız kez çıkardığını gördüm ve her öldüğünde bir öncekinden daha korkunç oluyor. Bazılarında, doğrudan sonuç olarak onu tuzağa düşüren bir Karanlık Lord var. Bunların sonu hep kötü bitiyor. Ya kendini öldürüyor ya da Lord ona işkence ediyor ve sonra da öldürüyor.

Tamam o zaman, diye karar verdi Hermione. Kolyeyi asla çıkarmayacaktı. Sirius'u kurtarmak için bile. Bu düşünce içinde bir şeyleri burktu ve Sirius'u kurtarması gerekecek durumları düşünmemeye çalıştı.

Büyüme güvenmeliyim de ne demek? Ve Sirius sana çekildi. Onu sevdiğini söylemiştin. Senin patronusun Padfoot'tu.

Evet, onu severdim. Sanmıyorum... Sanmıyordum... Yani bazen sarhoş olduğunda bir şeyler söylerdi... iğneleyici, şirret şeyler. Remus oradaysa Sirius'u dizginlerdi ve her zaman "Bu onun suçu değil, Padfoot. Bunun için onu suçlayamazsın." Sirius'un 12 numarada yaşamak zorunda kalmasını kastettiğini sanıyordum. Ya da Azkaban'da acı çektiği gerçeğini.

O öldüğünde kaç yaşındaydın?

On beş.

*Özür
dilerim.*

Buna alıştım. Asla üstesinden ama alıştım. Bu garip değil mi? Hayır.

Hiç de değil.

*Yani beni seviyordu. Acaba bir şekilde... biliyor muydu, ya da ruhu
biliyor muydu? Sanırım bu mümkün.*

Hermione, Gloswinda Gryffindor'un olası geleceği ve Yaşlı Hermione'nin geçmiş hakkında söylediklerini okuduktan sonra uyuyamadı. Sonunda daha önce okuduğu kitabı okumaya başladı. doğal bağlar. Bilgiler büyüleyiciydi ve Hermione kendini kitaba kaptırmış buldu. Onun spontane bağ dediği şeye bu yazar ısrarla 'doğal bağ' diyordu. Yazar Verity Selwyn, evlilik bağı ritüellerinin doğal bağın yapay bir ikamesi olduğunu iddia etmiştir. Onları değneksizlere benzetiyordu, Sözsüz büyüler ya da daha doğru bir ifadeyle, genellikle aşk gibi inanılmaz derecede güçlü duyguların yol açtığı kazara büyü'nün dışavurumudur.

Ama bu imkansız! İmkansız

olan ne?

Doğal bağlar sevgiyle oluşur. Tamam... Bu neden

imkansız?

Sirius beni sevmiyor.

Tatlım, bu çocuğun seni sevmediği bir zaman oldu mu bilmiyorum.

*Ama
yapamaz!*

*Neden
olmasın?*

Ben... ama...

Hermione. Sirius seni seviyor. Seninle evlenecek.

Evliliğin aşkla bir ilgisi yok.

Hangi gezegende?

İşte bu. Benim dünyamda, safkanlar arasında, aşk düşünülmez bile. Narcissa ve Lucius Malfoy birbirlerini sevmeye başlayacaklar. Şu anda saygı, arkadaşlık ve ilgi görüyorlar. Çoğu safkan kızın umduğu ve dua ettiği şey budur; onlara karşı nazik olacak ve iyi davranacak .

Malfoyları ideal bir evlilik olarak göstermen çok üzücü. OH! Oh, sen! Şu anda yapıyorsun!

Ne yapıyorum ben?

Büyünün sana söylediği şeyi inkar ediyorsun. Sana onun seni sevdiğini ve senin de onu sevdiğini söylüyor. Eğer onu inkar edersen... işler kötüye gider. Sen de benimle aynı imgeleri okudun. Gerçekten herkesten tamamen ayrı yaşamak istiyor musun? Yani, Fransa'yı severim ve çocuklarınız için Beauxbatons'ı eleştirmiyorum, ama kulağa mutsuzmuşsunuz gibi geliyor.

Beni seviyor mu?

Merlin aşkına. Vazgeçiyorum. Git Fransa'da yaşa ve tamamen yalnız ve sefil ol. Unutma, burada ben varım ve yaşadığın sürece her gün sana ne kadar çuvallediğini hatırlatmaktan mutluluk duyacağım. Belki biz öldükten sonra da bunu nasıl yapacağımı bulabilirim.

Hermione olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde üst kata çıktı. Bu saatte uyanık kimse yoktu ve Hermione Sirius'un odasına kolayca girdi. Odasına girdiğinde, aklına gelen her büyüyle odayı korudu ve susturdu. Sirius odasına yayılmıştı.

ama elini yatağın 'onun tarafına' uzatmıştı ve normalde yattığı yere doğru dönmüştü. Derisine kadar soyundu ve yatağa kayd. Adam uykusunda bile onun orada olduğunu biliyordu, bir şeyler mırıldandı ve daha yakına kayarak onu kendine doğru çekti.

"Sirius?" Çıplak göğsünün derisini okşayarak fısıldadı. Uykusunda homurdandı ve kolları onun etrafında sıkılaştı. Bir eli her zaman yaptığı gibi aşağıya doğru indi ve poposuna ulaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hermione?" Belli belirsiz bir sesle. Hermione ona

gölümsedi. "Evet?"

"Um, ," diye fısıldadı dikkatlice. Kadın başını salladı.

"Biliyorum."

"Neden çıplaksın?" diye sordu sert bir fısıltıyla. Hermione ellerini onun göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. Odaklandı Sirius'u ne kadar çok sevdiğini, onun için ne kadar önemli olduğunu ve ne kadar çok istediğini. "Ne yapıyorsun? Bu sen misin? Hermione, kes şunu hemen!"

"Neden?" Merakla sordu.

"Seni tam burada, hemen şimdi almak istememe neden oluyor," diye inledi ve ne demek istediğini hissedebilmesi için ona doğru bastırdı.

"Bunun nesi yanlış?" Hermione sabırla sordu. Hermione kaşlarını çatı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu

sessizce.

"Evet," dedi basitçe. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu, şimdi ne diyeceğini bilemedi. Bu her zaman garip olan bir şeydi.

oradaydı. Adamın başını kendine çekti ve dudaklarını adamın ağzına bastırdı. Panik baş göstermeye başlamıştı. Hermione sıcaktı, istekliydi ve çok ama çok çıplaktı. Sirius bunun gerçek olup olmadığından emin değildi. Geri çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Hermione?"

"Seni seviyorum," dedi kararlılıkla. Onu tekrar öptü ve o da öpücüğe hevesle karşılık verdi. Sihrinin küçük dallar halinde onu sardığını hissedebiliyordu ve onun da aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordu. Bu küçük dallar büyüünün narin, küçük okşamaları gibiydi. Onun büyüünün *her yerine* dokunduğunu hissedebiliyordu. Kız da ona karşılık verdi ve adam boğuk bir ses çıkardı.

"Bekle," diye soluk soluğa kalmayı başardı. Kadın geri çekildi ve bir süre onu izledi. Adam ona dikkatle baktı. "Neden şimdi?"

"Seni sevdiğimi fark ettim," dedi sessizce. "Yani, bir süredir seviyordum ama bunun böyle olduğunu fark etmemiştim."

"Anlıyorum," dedi yavaşça, hafifçe kaşlarını çatarak.

"Sen delisin," dedi şaşkınlıkla. Kolları kısa süreliğine gerildi.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Kızgın değilim. Ben sadece... beni ne zamandır seviyorsun?"

"Çok, çok uzun zamandır," dedi usulca. "Seni tanıdığım günden beri seviyorum. Seni sevmediğim hiç olmadı."

"Ama daha yeni fark ettin," dedi yavaşça.

"Evet," dedi usulca. Adam hafifçe kaşlarını çattı.

Sirius yavaşça ve söylediklerine tam olarak inanamıyormuş gibi dikkatle, "Sanırım bu gece uygun bir olmayabilir," dedi.

"Beni geri mi çeviriyorsun?" Hermione kısık bir sesle sordu. Kollar tekrar sıkıldı.

"Hayır," diye kabaca mırıldandı. "Ben sadece... Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var. Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Adam onu hafifçe öptü.

"Eğer seni umursamasaydım, yürüyemeyecek hale gelene kadar seninle sevişirdim. Seni müsait olan her düz zeminde ve duvara yaslardım. Bir hafta boyunca komik bir şekilde yürürdün," dedi kesin bir ifadeyle. Hermione'nin gözleri kocaman olmuştu. Onu tekrar öptü. "İstiyorum. Kendini özel hissetmeni istiyorum."

"Ama yarın okula dönmek zorundayız," diye fısıldadı. Adam başını salladı.

"Yolunu buluruz," diye mırıldandı ona. "Şimdi buraya gel, kediciğim."

Bu gece yürüyemeyecek hale gelene kadar onunla sevişmek istemese bile, onu anlamsızca öpmekten ve ellerinin daha önce hiç gitmedikleri yerlerde dolaşmasına izin vermekten son derece mutlu görünüyordu. Elleri vücudunu okşadığında Hermione ikisinin de içinde küçük zevk sarmallarının döndüğünü hissetti. Meme uçlarından birini çimdiklediğinde nefesi kesildi.

"Nasıl?" diye fısıldadı. Hermione karanlıkta gülümsedi.

"Spontane bağ," fısıldadı. Şaşkınlık ve zevk hissetti.

"Bu normalde olmaz," dedi bir süre sonra.

"Hayır," diye kabul etti. "Şu anda sen ve ben çok ama çok yakınız ve sihrimiz birbirine karışıyor. İşte bu yüzden."

"Oh," dedi şaşkınlıkla ve düşüncelerinde küçük bir huşu vardı. Adam kadının bedenini okşadı, kadın da ona karşılık verdi ve parmaklarını adamın sırtında, kaburgalarında gezdirdi. İkisi de yaşadıkları çeşitli hisler karşısında ürperdiler Bu biraz

ürkütücü. Adamın okşamaları yumuşadı, sessizleşti, rahatladı ve kadın, adamın şu anki kucaklaşmalarının yakınlığından, samimiyetinden zevk aldığını fark etti. Adamın yeniden uykusunun gelmeye başladığını ve kendi gözlerinin de sarmaya başladığını hissedebiliyordu. Kolları tekrar ona dolandı ve onu sıkıca kendine çekti. Başını çenesinin altına sıkıştırdı ve alnından öptü. "İyi geceler, kedicik. Görüşmek üzere."

"İyi geceler," diye mırıldandı ve sonra esnedi.

Olasılık Vektörleri

A/N: Herkesin bazı olay örgüsü ve alt olay örgüsü hakkındaki görüşlerini gerçekten takdir ediyorum. Bazen siz benim düşünmediğim şeyleri düşünüyorsunuz çünkü ben olaya farklı bir açıdan bakıyordum. Hepinizin ne düşündüğünü görmeyi seviyorum ve sanırım hikayeyi farklı perspektiflerden düşünmeme yardımcı oluyor, bu yüzden teşekkür ederim.

Oh, ve bu arada, TEŞEKKÜRLER PRADA! Gary Oldman'lı FW 2012 reklamınız...OMFG! Merlin'e yemin ederim ki Sirius Black için cübbe yapmışsınız gibi görünüyor. Vanity Fair'i araştırma amaçlı almak zorunda kaldım. Evet, işte bu. Daha mükemmel olabilir miydi? Sanmıyorum.

Bir şeyler ters gidiyordu. Sirius anında uyandı, Hermione ona sımsıkı sarılmıştı, eli bir göğsüne dolanmıştı. Hermione iyiydi, hâlâ derin bir uykudaydı ve bu onu biraz rahatlattı. Sorun bu değildi. Hafifçe kımıldadı ve başını çevirdi. Yüzünün birkaç santim ötesinde James Potter'ın yüzü vardı ve o kadar öfkeliydi ki Sirius yüzünün şu anki renginin gerçek bir adı olduğundan emin değildi.

"Prongs?"

"Bana," dedi James dişlerinin arasından, "kız kardeşime dokunmadığını söyle."

"Bunu tam olarak yapamam çünkü şu anda ona dokunuyorum," dedi Sirius kuru bir sesle, elini çaktırmadan Hermione'nin göğsünden çekmeye çalışırken. James, Sirius'un daha önce hiç görmediği birkaç farklı tona büründü ve burun delikleri alevlendi.

"Yanlış cevap," diye homurdandı James. Sirius'yakaladı ve yataktan dışarı çekti. Sirius refleks olarak eğildi ve James'in ilk darbesinden kurtuldu.

"Bak James, d        n gibi değil," diye açıklamaya çalıştı Sirius. James mantıklı d    nmenin ötesindeydi. Tek amacı Sirius'u öldürmekti, tercihen birkaç kez.

" ıplak kız karde imi yatağına almıyor musun?" James alay etti. "      ne gariptir ki geceli i şurada yerde yatıyor ve sanırım bunlar da külotu. En azından öyle olduklarını umuyorum       de illerse seni  ld recek im."

Sirius sinirlenerek, "Evet, *belli ki* benim yata ımda ve tabii ki bunlar da onun giysileri," diye tersledi. "Burada başka kim olabilir ki?"

"Yanlış cevap," diye tekrar homurdandı James ve bu sefer yumru u ete de di. Sirius otomatik olarak karşılık verdi ve yumru u James'in çenesine sertçe çarptı.

"Dur!" Hermione uyanmı tı ve masanın ortasında oturuyordu. Sirius'un yatağında  ar af ona sarılmı tı. James ona ters ters baktı.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladı ona.

"Jamie, hiçbir şey olmadı," dedi kararlılıkla. Adam ona baktı ve kızardı. "Ona sordum, hayır dedi."

"Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" James talep etti. Elini en iyi arkadaşına doğru salladı. "Bahsettiğimiz kişi Sirius-saçmalık-Black! Ona kendini teklif ettiğine ve onun da *hayır* dediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Kendimi kontrol edebiliyorum," dedi Sirius sertçe, omurgası dik ve gri gözleri öfkeyle kararmı tı. James homurdandı.

"Doğru, bak yedi yıldır seninle yaşıyorum Sirius. Hogwarts'ın süpürge dolaplarında kadınlardan oluşan bir geçit töreni yaptın," diye tersledi James. "Hiç kimseye hayır dediğini sanmıyorum."

Sirius sert bir sesle, "O daha önceydi," diye mırıldandı.

"Yani bir gecede beyefendi mi oldun?" James alaycı bir tavırla sordu. Hermione ona ters ters baktı. Çarşafı bir chiton'a dönüştürdü ve Sirius'un yatağından sürünerek ağabeyinin yanına gitti.

"Sirius *her zaman* bir centilmen olmuştur," diye tısladı ona. "Etki alanına giren her kadına karşı kibar, samimi ve naziktir. Tanıdığım en onurlu ve şövalye ruhlu adamlardan biridir."

"Hermione," diye sertçe başladı James, ama kız kardeşi henüz sözünü bitirmemişti. Elini sinirli bir şekilde salladı ve onu susturdu. James boğazını tutarak ona bakakaldı.

"Eğer onun seks hayatını gündeme getirecekseniz, şu anda bir şeyi netleştirmemiz gerekiyor. Geçmişte olanlar geçmişte kalmalı. Burada ve şu anda bizimle ilgili değil ve üzerinde durmamıza gerek yok. Eğer kaba olmak istiyorsan James, ben de olabilirim. Birlikte olduğu her kadının işini bitirdiğinden emin olduğumu tahmin ediyorum - büyük olasılıkla birden fazla kez ve bu onu yatak odasında da bir centilmen yapıyor. Dün gece seks yapmadık. İnanıp inanmamanız umurumda değil çünkü gerçek bu. Ona dokunamayacaksın çünkü o *benim*. Mezun olur olmaz Alphard bana resmen evlenme teklif edecek ve bu yaz nişan törenini yapacağız. Ben Bayan Sirius Black olacağım ve onun Hanesi için varisler sağlamayı planlıyorum. Eminim sen bile, James Potter, bunun nasıl başarılabilirine karar verebilirsin," Hermione onun yüzüne doğru hırıliyordu, ela gözleri öfkeyle parlıyordu. Topuklarının üzerinde dönerek Sirius'un odasından çıktı ve elini bir kez daha sallayarak kapıyı arkasından çarptı. Sirius James'e bakmadan sert ve sessiz bir şekilde giyindi. Asasını James'e doğru salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Annem eşyalarını toplamanı hatırlatmamı istedi," dedi James sert bir sesle. "Bugün Hogwarts'a geri dönüyoruz ve yakında ayrılıyoruz."

Sirius nazik bir resmiyetle başını salladı ve toplanmaya başladı. James'e hiç bakmadı ya da onunla hiç konuşmadı. James iç çekti

ağırlaştı ve arkadaşına ve kan kardeşine doğru döndü.

"Padfoot," dedi James yumuşak bir sesle. "Özür dilerim."

Sirius onu görmezden geldi.

"Sirius," diye tekrar denedi James. Sirius dönüp ona baktı ve gözleri soğuk ve öfkeliydi.

"Hiç onursuz bir adam olduğumu düşünmene neden olacak bir şey yaptım mı?" Sirius sertçe sordu ve James sefilce yutkundu. Sirius'un yetiştirilme tarzıyla arasına mesafe koyma arzusuna rağmen, kalıcı bir yapıştırma tılsımının azmiyle ve yapışan bazı şeyler vardı. Neyse ki, bu idealler

Tüm safkanların ortak noktası, insanlığın bir olarak takdire şayan bulduğu şeylerdi: onur, görev, sadakat.

"Hayır, elbette değil," diye itiraf etti James. Sirius'un çenesi gerildi ve burun delikleri genişledi.

"*Sana* düşündüğün gibi olmadığını *söyledim*. Hatta dün gece yatağымda Hermione'den daha fazlası olduğunu ima ettin. Kız kardeşinin üzerimde bıraktığı izleri hatırlıyorsun, değil mi? Onun dışında *kimse* bana öyle dokunamaz. Rünler bende olmasaydı bile, ona asla böyle saygısızlık etmezdim. Ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?

James?" Sirius'un sesi buz gibi soğuktı ve vücudunu kaskatı kesmişti. James'in kendi çenesi gerildi. Başını hafifçe salladı.

"Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum Sirius ve üzgünüm. Sen , onun söylediği her şeysin," dedi James sessizce. "Hermione... Bana ait. Aynı yaşta olmamıza rağmen, onu korumak ve kollamak bana düşerdi. O benimdi, başkasının değil. Her zaman öyleydi, ama şimdi aniden değil. O artık senin."

"Prongs," dedi Sirius yorgun bir iç çekişle. "Onu götürmüyorum ya da öyle bir şey *yapmıyorum*. O senin kız kardeşin. Her zaman senin kardeşin olacak.

Soyadı Black olsa bile."

James yüzünü ovuşturarak, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Bu gerçekten çok zor."

"Durumu daha da ,," Sirius. "Her tarafımda ısırık izleri bırakacak, sırf seni hexleyebilmek için bir şey umuyor."

"Tabii ki öyle," dedi James karanlık bir sesle, Sirius'a tekrar bakarak. Sonra da eğlenerek homurdandı.

"Ne?" Sirius merakla sordu. James sırttı ve parmağıyla onu işaret etti.

"Sana kocasının bu işin içinde olduğunu söylemiştim ve sen de osun. Senin için üzülüyorum, Padfoot, gerçekten ,," dedi James memnuniyetle. Sirius kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Bilmiyorum," dedi ukalaca.

HP/HG/HP

"Kardeşimin gözünün *neden* mor olduğunu bana bir kez daha açıklar mısın?" diye sordu Regulus, tek kaşını eğlenerek kaldırarak.

Hermione kaçamak bir ifadeyle, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. Regulus homurdandı.

"Sen korkunç bir yalancısın Hermione ve kardeşim hayatı boyunca hiçbir kapıdan içeri girmedi. Böyle bir şeyin olması için çevresinin fazlasıyla farkında," dedi Regulus kararlı bir şekilde. Hermione kızardı ve o da öldürmek için harekete geçti. "Bir de kardeşin var, çenesinde oldukça mor bir yara var. O da mı bir kapıya çarptı?"

"Regulus," Hermione'nin sesi onun çok iyi bildiği bir uyarı notasına büründü. Ona hınzırca sırttı ve saçlarını Sirius'a o kadar benzer bir şekilde savurdu ki Hermione bir an durakladı.

"Demek senin hakkında kavga ettiler," diye devam etti Regulus, sanki o hiç konuşmamış gibi. "İlginç. Ne hakkında, insan merak ediyor? Kardeşim sana kaba davrandı mı? Seni incitti mi?"

Severus sinirlenerek, "Regulus, konuşmamız gereken çok daha acil konular var," diye tersledi. Sonra Hermione'ye döndü. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

"HAYIR!" Çığlık attı. "Merlin , bağlı olmayan aileler ve değersizler hakkında konuşalım!"

Regulus, "Öfke, öfke," diye mırıldandı. Hafifçe Snape'e doğru döndü.

"Mmm. Phillip Greengrass şu anki operasyonumuza benzer bir şeye açık görünüyor. Perde arkasında, anonim olarak çalışma fikrini seviyor," dedi Severus düşünceli bir şekilde.

Regulus kesin bir ifadeyle, "Zabini ailesi ikircikli," dedi. "Kendilerini gerçekten tarafsızlığa adanmış durumdalar. Bence onları listeden çıkarmalıyız."

"Seni ele verecek hiçbir şey yapmadın, değil mi Regulus?" Hermione onu bakışlarıyla sıkıştırarak sordu. Severus sadece parmak uçlarıyla Hermione'nin koluna hafifçe dokundu.

Severus kara gözlerini Regulus'a çevirerek, "Çok dikkatliydi," dedi. "Ortak alanda oturdu ve günlerce sadece dinledi. Birkaç farklı konuşmaya kulak misafiri olana kadar ikisine de yaklaştı."

Hermione memnun bir gülümsemeyle, "Mükemmel," dedi. Hafifçe kaşlarını çatı. "Yine de beni rahatsız eden bir şey var. Lucius, Wilkes ve Flint'in mutsuz olduğundan söz etti. Gaius'u mu kastetti?"

Regulus ve Severus bunun üzerine hırladılar ve ona ters ters

baktılar. "Hayır," dedi ikisi de sıkıca.

"Lucius düzenli olarak Gaius Flint'i öldürmenin farklı yollarını hayal ediyor," dedi Severus, çoğunu dinlemek zorunda kaldığı için kuru bir sesle. "Kuzeni Julian'ı kastediyordu."

Hermione bir an sonra, kaşlarının arasında küçük bir çatıklıkla, "Lucius'un kuzeni mi, Gaius'un kuzeni mi?" diye sordu.

Regulus kaşlarını çatarak, "Aslında ikisi de," dedi. "O aptal safkan soy kitabını okumaya zorlanmadın mı, neydi adı... ah evet, *Doğanın Soyluluğu: Bir büyücü şeceresi* mi?"

"Müfredatımızın bir parçasıydı elbette," dedi Hermione sert bir sesle, "ama büyük bir kısmını gözden geçirdim."

"Gerçekten mi?" Regulus şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" dedi. "Baştan sona okudum, Sirius da öyle. Sanırım gerekçesi, biraz fazla yakın olduğu biriyle sevişmek istememesiydi, pardon."

"Geçmişte olanlar geçmişte kaldı," dedi Hermione biraz gergin bir sesle, "*herkes* bunu anladığı anda her şey yoluna girecek."

"Kendimi James Potter'dan hoşlanmak gibi iğrenç bir durumda buluyorum," diye mırıldandı Severus, yüz hatları hoşnutsuzlukla çarpılmıştı. "Biri buna dur desin."

"Şu anda seçkin bir azınlıktasınız," dedi Hermione soğuk bir sesle. Slytherin'lerin ikisi de eğlenerek birbirlerine sırıttı.

"Şimdi, Lucius Julian Flint'i getirmek istiyor... ve Wilkes'i? Kim bu Wilkes?" Regulus Severus'a sordu.

"Albemarle Wilkes," dedi Severus kısaca. "Onun değerlendirmesine katılıyorum."

Hermione alaycı bir tavırla, "Neden Severus, beni bilgiye boğma," dedi. Bakışları kan kardeşinin yüzünde keskin bir şekilde daraldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Ayrıntılara girmeyeceğim," dedi Severus sertçe, çenesi gerilmişti. "Sadece Albemarle'ın Karanlık Lord'dan ve onun temsil ettiği her şeyden tutkuyla nefret etmek için mümkün olan her nedene sahip olduğunu söylememe izin verin."

"Gerçekten Hermione, bunun ayrıntılarını bilmemen en iyisi. İmgelemlerinde tahmin yürütecek kadar çok şey görüyorsunuz, eminim," dedi Regulus usulca. Hermione kaskatı kesildi ve yüzü solgunlaştı.

Büyük ihtimalle bilmek istemeyiz canım. Artık kabusları durdurmak için Sirius'la uyumak zorundasın.

Hogwarts'a döndüğümüzden beri onun yatağında uyumadım.

Bana karşı bu kadar sert olma. Ayrıca çoğu gece kabus görüyorsun, Lily buna yemin eder, haberin olsun.

Pekala, büyük olasılıkla bilmek istemiyoruz.

Hermione gözlerini iki adamdan da kaçırarak, "Bu konuda sana güveniyorum Severus," dedi yavaşça.

"*Domina*," dedi Regulus yumuşak bir sesle. Hermione dönüp kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Eskiden hepiniz bana dişi aslan derdiniz," dedi bir süre sonra. "Sanırım bunu tercih ederdim."

Regulus alaycı bir gülümsemeye, "Bu uygunsuz olurdu," dedi.

Hermione aniden farkına vararak, "Elbette olur," dedi, yanakları kızarmıştı. "Özür dilerim, düşünemedim."

Tamam, hepimiz safkan değilmişiz gibi davran ve bunu bana açıkla.

Domina Latince. Hanımefendi anlamına gelir ve bir otorite

pozisyonunu ima eder. Evet, teşekkür ederim. Muggle doğumlu olabilirim ama aptal değilim.

Bu bir saygı unvanı. Daha önce kullandıkları 'dişi aslanım' samimiyet ve aşinalık anlamına geliyordu. Safkan kültüründe ben evli sayılırım ve herhangi bir erkeğin bana bu tür hitaplar kullanması son derece ileri bir davranış olarak kabul edilir. Tabii ki Sirius hariç.

Regulus bile mi? Kayınbiraderin kim olacak?

Pek sayılmaz, hayır. Büyücüler aşırı derecede sahiplenici olma eğilimindedirler. Büyüden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Genetik yapımızın bir parçası gibi görünüyor.

Doğanın asaletinin bir parçası olmanın birçok avantajından

sadece biri. Sen doğanın asillerinden birisin, seni ahmak.

Ama ben muggle doğumlu biriyim.

Sen bir cadısin. Lucius'un söylemeyi sevdiği gibi, büyüdü bir çocuk yaratmak için büyüdü kan gerekir. Senin soyun çoğu insanınkinden biraz daha belirsiz.

Ya yanılıyorsa?

Tanrı . Merlin'e şükürler olsun ki onun böyle şeyler söyleyemezsin. Büyük ihtimalle apoplektik bir kriz geçirir.

HP/HG/HP

"Nasılsın Hermione?" Remus kütüphanede Hermione'nin karşısına otururken nazikçe sordu. Hermione ona gülümsemelerinden birini bahşetti ve Remus da otomatik olarak ona gülümsediğini hissetti.

Hermione kibarca, "Seni son zamanlarda görmedim, Remus," dedi ama gözlerinde bir soru vardı. Remus başını eğdi.

"Meşguldüm," diye mırıldandı usulca. Hermione'nin gözleri hafifçe parladı ve başını yana eğdi.

"Mezun olduktan sonraki planlarınızı Müdür Bey?" Hermione aynı kibar ses tonuyla sordu. Adamın gözleri onunkilere kaydı ve ağzı hafifçe açıldı. İçten içe sırıttı ama yüzünü kibar bir maske gibi tuttu.

Gryffindor'lar, o kadar kolaysınız ki bu spor

değil. Alo? Sen bir Gryffindor'sun.

Doğru, ama bu konuda çok açık olmamaya çalışıyorum.

Nasıl oldu da benim evime seçildin?

Kalbim cesurdur. Yaptığım şey için cesur olmak gerek.

"Şey, evet," dedi Remus dikkatle, gözleri onu izliyordu. Remus sanki bu tamamen doğal bir şeymiş gibi başını salladı ve kitabına geri döndü. Durdu ve başını kaldırıp ona baktı.

"Kendini tek parça halinde tutmaya çalış," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer ona tam olarak teslim edilmezsen karın çok üzülür."

Remus biraz şaşkın bir ifadeyle, "Ondan daha önce de söz etmiştin," dedi. "Kim o?"

"Mmm. Sabırlı olmaya çalış, Remus. O senden biraz daha genç. Sana gelmesi için bir süre beklemen gerekecek," dedi Hermione ve elini nazıkçe okşadı. Remus şok içinde ona baktı. Ona söylediği her şeyin doğru olduğunu anlayabiliyordu.

"Bekle, benden tam olarak ne yapmamı istediğini , değil mi?" Remus talep etti. 'Onun' kim olduğunu söyleme zahmetine girmedi çünkü ikisi de zaten biliyordu. Hermione tüm gücüyle gözlerini Remus'a çevirdi ve Remus hafifçe ürperdi ama yine de onlara baktı.

"Evet," dedi açıkça. "Henüz okuldan mezun olmamış on yedi yaşındaki bir çocuktan ne istediğini biliyorum."

"Yapabilirim," dedi hafifçe. Hermione hafifçe başını salladı.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi sessizce. Kaşlarını çatarak ellerine baktı.

"İş bulmak benim için zor olacak," dedi sonunda. "Bakanlığın benim türümü dışarıda tutmak için koyduğu kurallar var."

"Farkındayım," diye neredeyse homurdandı. Adam hızla ona baktı. Onun adına kızgındı ve bu düşünce tıpkı James ya da Sirius onu savunduğunda olduğu gibi içinin ısınmasına neden oldu.

"Başarılı olacak mıyım?" Merakla sordu. Hermione'nin yüzü gerildi.

"emin değilim," dedi kararsızca. "Eğer durum değişirse size haber veririm."

"Teşekkür ," dedi usulca. Kadın hafifçe omuz silkti.

"Sadece güvende olmaya çalış," diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak şekilde. Adam başını salladı. Bir an kaşlarını çatı ve sonra dönüp ona baktı. Yüzü gergindi ve Remus onun üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordu. "Eğer *şu anda* seni işe alıyorsa... üzerinde Legilimens uyguladı mı?"

"Hayır... henüz değil mi? Kurtadamlar söz konusu olduğunda bu oldukça zor olabilir, kurt daha temel bir hayvandır ve duygulara daha çok bağlıdır, ancak Legilimens'e karşı doğal kalkan," diye açıkladı Remus sessizce, kimsenin bir şey duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakınarak.

Hermione kendi kendine, "Oldukça yetenekli," diye mırıldanıyordu, gözleri onun üzerindeydi. Sonunda kaşlarını hafifçe çatarak ona döndü. "Benim için bir şey yapar mısınız?"

Remus dürüstçe, "Her şeyi," dedi. O da başını salladı.

"Diğer Çapulculara ihtiyacımız olacak," dedi usulca.

"Tamam," diye kabul etti Remus. "Gidip onları bulalım."

Diğer Çapulcular mı? Kitaplıkların arasından onlara bakarak alay etti. Onu kastetmediğini biliyordu. Ne yapmış olursa olsun ondan hiç hoşlanmamıştı. Bir şekilde onun bir Ölüm Yiyen olduğunu tespit ettiğinden ve arkadaşlarına haber verdiğinden oldukça emindi. Dışlandığı için onu suçlamak oldukça kolaydı. Ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmamıştı da. Onda onu sinirli ve gergin yapan bir şeyler vardı. Bu şeyin ne olduğuna karar verememesi onu daha da sinirlendiriyordu. Kız kütüphaneden çıkarken sulu gözleri onun siyah buklelerine kaydı. Onu çok yakından takip edecekti. Ne pahasına olursa olsun, onda bu kadar tuhaf olan şeyin ne olduğunu bulacaktı.

HP/HG/HP

Remus'u aslan pençesi izleriyle işaretledikten sonra James ve Sirius'un da Lily'nin Remus'a uyguladığına tanık oldukları yemini etmekte ısrar edecekleri ve kendi göğüslerine pençe izlerini alacakları Hermione için acı verici bir şekilde açık olmalıydı. Rünleri, Sirius'un köprücük kemiğinin iki yanındaki pençe izlerine yer açmak için hafifçe yoldan çekildi. James ve Sirius, Lily'nin Remus'a yemini pratik bir kolaylıkla uygulamasını ve Hermione'nin onun üzerindeki işaretlerini sakince yerleştirmesini izlemişlerdi. İkisi de aynı şaşırtıcı sonuca varmıştı. Sirius gözlerinde karanlık bir parıltıyla kız arkadaşına döndü.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye suçladı. Hermione doğma büyüme bir Slytherin gibi sıırıttı.

"Elbette öyle, Sirius," diye . Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Kim,"

diye ısırıldı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Severus, tabii ki," dedi Hermione kararlılıkla. James'in yüzü gevşedi.

"Bu yüzden intikam almamaya yemin ettirdin bize," fısıldadı James, ona daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu - sanki bir yabancıymış gibi.

"Emir altındaydı," dedi Lily yumuşak bir sesle. "O sadece... kendini ."

"Emir altında mıydı?" Sirius sert bir sesle yineledi. "Kimden?"

"Hermione, tabii ki," dedi Lily hafifçe. James bir nevi kız arkadaşına döndü.

"Sen de mi?" Temkinli bir şekilde sordu. Lily cevap olarak cüppesinin önünü açtı ve gömleğinin düğmelerini, köprücük kemiğinin yanındaki pençe izini görebileceği kadar çözdü. Tekrar kız kardeşine döndü. "Ne halt ediyorsun Hermione?"

"Savaşıyorum Jamie. Sana savaşacağımı söylemiştim," dedi usulca, gözleri anlaması için ona yalvarıyordu. "Zümrüdüanka 'na katıl; Dumbledore'un aklına gelen her türlü saçma göreve git, ama bana ettiğin yeminler sayesinde, kimsenin sırlarımı istemeden ifşa etmesinden endişe etmem gerekmeyecek."

"Ya Severus?" Sirius kaşlarını çatarak sordu.

Hermione, "Voldemort beni öğrenirse haberdar olur ve beni uyarabilir," diye açıkladı. Çapulcuların hepsinin yüzünde bir anlayış belirdi. Sirius kaşlarını çattı ve Hermione'yi yana çekti.

"Sana aşık mı?" Sirius gergin bir ifadeyle sordu, çenesi . Hermione başını salladı.

"Hayır, Sirius. O beni seviyor ve benim kan kardeşim ve içeride gözlerin olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyor," diye açıkladı Hermione dikkatle, onun gözlerini izleyerek. Başını salladı ve dudağını ısırdı. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi ona döndü.

"Regulus sürekli Severus'la takılıyor," dedi kararsızca, onun yüzüne bakarak. Kız başını salladı.

"Öyle," diye temkinli bir şekilde kabul etti.

"Artık seninle hiç takılmıyor," diye devam etti, sanki bunu yeni fark etmiş gibi. Kadın alt dudağını dişledi.

"Bu artık onun için ihtiyatlı bir davranış olmaz," dedi usulca, bir elini onun koluna koyarak. Sirius'un gözleri kapandı ve tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Ne zaman?" fısıldadı, cevaptan korkarak.

"Geçen yaz," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, Remus'un başını eğip dikkatle dinlemesine rağmen onu sadece o duydu.

"Aptal herif," diye homurdandı nefesinin altından. Hermione'nin eli onun kolunda sıkılaştı.

"Sirius," dedi kararsızca, "zamanının çoğunu Severus'la geçirmesinin bir nedeni var."

"O mu, o mu, sen... ama neden?" Sirius o duygular içinde boğuluyordu. Korku, öfke ve üzüntü hissediyordu ve tüm bunların altında küçük kardeşi için duyduğu üzüntü ve kayıp duygusu yatıyordu. Onu koruması gerekirdi. Onun yanında olmalıydı ama bunun yerine

-Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hermione'nin ne dediğini anladığını sanıyordu ama söylediklerine inanmak zordu.

"Bir imgelem gördüm," diye fısıldadı Hermione, gözleri hafifçe kaymıştı, öyle ki onlara baktığınızda sanki sonsuzluğa bakıyormuşsunuz gibi hissediyordunuz. "Adı lazım değil, bir iyilik istedi, bir ev elfini ödünç almak için. Ailesinin desteğini göstermek isteyen Regulus, Kreacher'ı ona ödünç verdi ama Kreacher'a işi bittiğinde ailesine dönmesi için kesin emirler verdi. Kreacher döndüğünde, Regulus ev elfini sorguladı ve yeni efendisi hakkında çok rahatsız edici şeyler öğrendi. Kim Olduğunu Bilirsin'i durdurmaya kararlı olan Regulus, Kreacher'ı Kim Olduğunu Bilirsin'in onu götürdüğü yere götürdü. Ne yazık ki ne Kreacher ne de Regulus tüm bu... güvenlik önlemlerinden haberdardı."

"O öldü," diye fısıldadı Sirius, gözleri acı içindeydi. Hermione başını şiddetle salladı.

"Anlamalısın, Sirius. Bu bir kehanet değil. Sana ne olacağını söylemiyorum. Bu daha çok aritmetik gibi. *Her şey mümkün*. Ancak, bazı olaylar diğerlerinden daha olasıdır.

Kahinler genellikle daha yüksek olasılık düzeyine sahip olayları görürler, ancak bunlar kesin değildir. Tek bir olayı çevreleyen herhangi bir sayıda olası geleceği görebilirim. Olay ne kadar büyük bir etki yaratacaksa, o kadar çok olasılık belirli bir düzeyi kazanır. Anlıyor ?" Hermione kendisinin ne anladığını ve Gloswinda'nın günlüğünde ne anlattığını açıklamaya çalıştı. Lily ve Remus başlarını sallıyorlardı ve Hermione gülümsemesini gizledi. İkisi de aritmetikte çok başarılıydı ve olasılık vektörlerini oldukça iyi anlıyorlardı. Sirius ve James başlarını salladılar.

Sirius kaşlarını çatarak, "Hayır kedicik, hiç anlamıyorum," dedi. "Yani... gördüğün şeyi değiştirmeye çalışıyorsun, kurtarmaya çalışıyorsun Regulus?"

Hermione kararlılıkla, "Evet," dedi. Sirius'un ona bakışı duygu doluydu ve Hermione endişeyle yutkundu. Bunun için ondan nefret edecek miydi?

"Neden bana söylemedin?" Yavaşça sordu ve onun açıklamasını bekledi.

"Sadece birkaç ayımız daha var ve sonra mezun olacağız. Burada, Hogwarts'ta olduğumuz sürece hepimiz daha büyük bir risk altındayız çünkü bizi izleyen çok daha fazla göz var. Senin, James'in ve Remus'un da Severus'a gerçek bir yaklaşabilmeniz önemliydi.

Eleştirmek istemem aşkım ama birinci sınıftaki bir Slytherin senin duygularının çoğunu okuyabilir ve Remus'un yeteneklerine bile sahip değiller," diye açıkladı Hermione dikkatle. Remus onun hastalığını 'yetenek' olarak tanımlamasıyla alay edercesine homurdandı.

"Regulus'u okul hayatının büyük bölümünde görmezden geldin. Eğer ikiniz birdenbire en iyi arkadaş olur ve birlikte takılırsanız, insanlar bunu fark eder ve hemen annene ve bilmem kime haber verirler. O zaman her şey riske girer ve hayatları tehlikeye girer. Bunu riske atamazdım. Bu seni kızdırdıysa özür dilerim ama özür dileyemem.

-Onları korumaya çalıştığım için değil."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Sirius, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Birkaç dakika öylece durduktan sonra, kendisini izleyen James ve Remus'a doğru hafifçe döndü. Tekrar Hermione'ye döndü, yüzü esrarengizdi. Hermione'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Zamana ihtiyacım var; bunu düşünmem gerek."

"Elbette," diye fısıldadı Hermione, gözleri kocaman açılmıştı. Çapulcular Lily ve Hermione'yi ihtiyaç odasında yalnız bıraktılar ve Lily Hermione ağlarken ona sarıldı.

HP/HG/HP

Hogsmeade'de bir hafta sonuydu ve Hermione ile Lily yıllar sonra ilk kez yalnızdılar. Çapulcular aldıkları bilgi yığınıni sindirmeye çalışıyorlardı ama bu yavaş ilerliyordu. Doğru, sadece birkaç gün geçmişti ama Hermione'nin kalbi her saniyesi için acıyordu. Remus, James ve Sirius'tan daha iyi anlıyor gibiydi ve birkaç kez Lily ve Hermione'ye nazikçe gülümsedi. Onlar da ona belirsiz bir şekilde gülümsemişlerdi.

Aralarında çok fazla konuşma geçmese de kütüphanede onlarla birlikte oturmaya devam etti. Hermione birkaç kez izlendiğini hissetti ama bunu Çapulculara bağladı.

Bir de Sirius'la aralarında bir sorun olduğunun kokusunu alabilen fangirl'ler vardı. Hermione, Lily'yle birlikte Hogsmeade'e doğru ilerlerken izlendiği hissinden kurtulmaya çalıştı ama bu his tenini karıncalandırıyordu.

Kendi kendine kaşlarını çattı ve Lily'nin elini tuttu.

"İyi misin, Hermione?" Lily endişeyle sordu. Hermione içini çekti.

"Emin değilim," diye yanıtladı. "Tuhaf hissediyorum."

"Geri dönmek istiyor musun?" Lily ona sordu. Hermione başını salladı.

"Hayır, tabii ki hayır. Kitabımın Vortiger'de olup olmadığını görmek istiyorum. Burayı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Hermione heyecanla. Lily'nin kahkahası .

"Bu sefer Biçim Değiştirme'de okumamaya çalış. McGonagall'ın orada bir kedi yavrusu doğuracağını sandım! Eğer büyüü mükemmel bir şekilde yapamamış olsaydın, sana sahip olacaktı!" Lily kan kardeşine parmağını sallayarak onu uyardı. Hermione homurdandı. Hiçbir derste tam olarak ne yapacağını bilemediği gün henüz gelmemiştir. NEWT'lerine girmek üzereydi, mezun üzereydi ve her şey hakkında sakin hissediyordu.

Hermione, Hogsmeade'de baharın her zaman güzel bir mevsim olduğuna karar verdi, etrafta tomurcuklanan yapraklara ve şenlikli çiçeklere bakıyordu. Lily ve Hermione arı gibi Vortiger'in Kullanılmış Kitaplar'ına doğru ilerlerken genç bir öğrenci Lily'ye bir soruyla yaklaştı. Lily otomatik olarak durdu ve Hermione'ye baktı, o da kışkırtıcı hareketler yaparak Vortiger'e doğru döndü. Kapıyı açtı ve derin bir nefes aldı. Odun ve tütsüyle karışık kitap kokusu onu hemen sakinleştirdi. Neşeye tezgâha doğru ilerledi ve Bay Vortiger'le kolayca şakalaştı. Kitabı içerideydi ve yeni aldığı kitabı okumak için bütün gece ayakta kalmasıyla dalga geçerken geniş gülümsemesine karşılık aldı. Hermione alçak sesle, gırtlığını yırtarcasına kıkırdadı ve *bütün* gece okumayacağına dair ona güvence verdi. Hermione Vortiger'den çıktığında Lily'yi göremedi ama endişelenmedi. Muhtemelen genç öğrenciyle oturup konuşabilmek için Üç Süpürge'ye gitmişti. Yaşlı Hermione, genç öğrencilere danışmanlık yapmanın kaymakamlık görevinin önemli bir yönü olduğunu hatırladı. Hermione Potter bu konuda endişelenmek zorunda olmadığı için memnundu. Zaten şu anda kafasında çok fazla şey vardı. Honeyduke'un ki, bir imgeleme eşlik eden o garip hissin üzerine çökmeye başladığını hissetti. *Hayır! Hayır! Hogsmeade'in ortasında değil*

. Hermione çılgınca bir yer aradı, nerede olursa olsun ve yakındaki bir ara sokağa daldı. Panik içinde onu izleyen boncuk gözleri fark etmedi ya da sokağın derinliklerine doğru onu takip eden küçük ayakların koşuşturmasını duymadı. Kirli taş duvardan aşağı kaydı, gözleri büyüdü ve karardı, gördüğü şey aklına nefesi düzensiz bir şekilde kesiliyordu.

Hermione seherbazların üniformalarını ve eğitimdeki seherbazların biraz farklı üniformalarını tanıdı. Hafifçe irkildi

eğitimdeki iki genç seherbazın James ve Sirius olduğunu fark etti. Gözetmenlerinin peşinden aceleyle koşuyorlardı ve her iki genç adam da biraz gergin görünüyordu. Diagon Yolu'na ışınlandılar ve Hermione onların peşinden koştu, sokaklarda patlak veren çatışmalara doğru koşarken onlara yetişmeye çalışıyordu. Voldemort oradaydı ve Yaşlı Hermione'nin tanıdığı Voldemort'a hiç benzemiyordu. Bir zamanlar yakışıklı olabilirmiş gibi ama etrafındaki katliamı hafif bir eğlenceyle izleyen ölü gözleri Hermione'nin midesini bulandırdı. James'i gördüğünde bu gözler açgözlü bir hal aldı. Hermione o anda şiddetli bir öfkenin bedenini kasıp kavurduğunu hissetti. James'e sahip olamayacaktı. Alamayacaktı!

Seherbazlar durumu kontrol altına almaya çalışırken Voldemort, James'in sadece birkaç metre uzağında olacak ve onunla sohbet edebilecek şekilde hareket etti. Sirius ve James'e dikkatli olmaları ve aptalca bir şey yapmamaları söylenmişti.

" Potter," dedi soğuk sesiyle. "Neden vaktini Bakanlık'ta harcıyorsun? Sen güçlü bir büyücüsün; yeteneklerini en iyi şekilde kullanabileceğin yerde olmalısın."

" Paramın iyi bir şekilde kullanılacağı yeri mi kastediyorsun?" James dudaklarında alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. "Sanmıyorum."

" Senin soyundan gelen bir adam ne teklif etmeye çalıştığımı anlayabilmeli," diye ikna edici bir şekilde savundu Voldemort.

" Muggle doğumlu bir cadıyla evleniyorum," dedi James kesin bir ifadeyle. "Bunun tam olarak senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

" Yeteneğin hakkını vermeye hazırım," dedi Voldemort hafif bir gülümsemeyle.

" Potter kasalarındaki para da muhtemelen acıyı biraz dindiriyordur," diye alay etti James, tiksinti yüzünden okunuyordu.

" Bu teklifi düşünmeniz akıllıca olur," dedi Voldemort yumuşak bir sesle. "Bunu bir düşün."

" Bunu düşündüm," diye hırladı James. "Ve ben de diyorum ki: git kendini becer, seni psikopat piç!"

" Yazık," dedi Voldemort sahte bir üzüntüyle ve James'e bir büyü gönderdi, o da bunu engelleyip kendi büyüsunü gönderdi. Voldemort James'le oynuyordu; Hermione bunun onun için bir tür dengesiz oyun olduğunu anlayabiliyordu. Burada işe yaramayacağını bilse de elleri asasını almak için kaşınıyordu.

Hermione her zaman yaptığı gibi hafifçe titreyerek imgeleminden çıktı. Bu kez yüksek sesle bir şey söylediğini sanmıyordu, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama göremiyordu. Elleri hemen yüzüne geldi ya da en azından gelmeye çalıştı ama ellerini hareket ettiremiyordu, sihirli bir şekilde bağlıydı. Panik içinde inledi ve konuşamadığını da fark etti; birisi ona sessizlik büyüsu yapmıştı. Korku onu ele geçirmişti. Neredeydi? Bir imgelemin ortasında onu kim kaçırmıştı? Her kimse onun ne olduğunu çok iyi biliyordu ve onu kaçırmaları niyetleri için iyiye işaret değildi.

HP/HG/HP

"Onu hiç affedecek misin?" Remus, Sirius'la birlikte Hogsmeade'de yürürken sessizce sordu.

"Ne için? Kardeşimi kurtarmaya çalıştığım için mi? Yoksa Voldemort'un ondan haberi olmadığından ve onu öldürmeye çalışmadığından emin olmak için mi?" Sirius sesine alaycı bir ton katarak sordu. Sonra derin bir iç çekti. "Benim affedeceğim bir şey yok. Ben sadece... bu konuda hissettiğim tüm duygularla başa çıkmaya çalışıyorum. Bir yandan, ben onun büyücüsüyüm, onu koruyan kişi ben olmalıyım, lanet Snape değil. Öte yandan, onun Ölüm Yiyen olduğu süre boyunca ben onun büyücüsü değildim, bu yüzden gerçekten istesem bile şikayet edemem. Bir de kardeşim var. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben bir Karanlık Ev'de büyüdüm. Kapıların ardında dönen entrikaları *biliyorum* ve ben buna uygun değilim, hiçbir zaman da olmadım. Hayal kırıklığına uğramış ya da Regulus'a kızgınmış gibi davranmamın imkânı yok.

Hayır. Her şeyi ele veririm. Reg değil, o bir aktör, Slytherin yünüyle boyanmış."

"Onu hayal kırıklığına uğrattığını ve onun da bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?" Remus, Sirius'un neden bu kadar sessiz ve içine kapanık olduğunu anladığını düşündü.

"Onu yüzüstü bırakacağımı biliyordu!" Sirius patladı, kendisine duyduğu öfke Remus'a da .

"Başkalarını sevmek bir başarısızlık değildir. Duygularını herkesin içinde taşıyabilmek," dedi Remus kararlılıkla. Sirius homurdandı.

Sirius, "Onu öldüreceği zaman," diye öfkeleni. Remus başını salladı.

"Gerekli olduğunu düşündüğü önlemleri aldı. Lily'nin nezaret ettiği yeminleri . Ona sadakat yemini ettik. Bize bir şey yapmamızı emredebilir ve yemin buna uymamızı sağlar. Size de Regulus'a normalde davrandığınız gibi davranmanızı emredebilir ve siz de bunu yapabilirsiniz," dedi Remus. Sirius kaşlarını çatı.

"O zaman bunu neden en başta yapmadı?" Sirius sordu. Remus kaşlarını çatı.

"Muhtemelen Kahin yeteneği. Doğru zaman gelene kadar beklemiş olmalı," diye düşündü Remus. "Mantıklı ve kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

Sirius gözlerini devirerek, "Öyle," diye mırıldandı.

"Sonunda ondan nefret edeceğinden endişelendiğini ," dedi Remus yumuşak bir sesle. "Seni izlediğini görebiliyorum ve temkinli davranıyor."

"Cadımı mı izliyorsun?" Sirius soğukkanlılıkla sordu, bakışlarını Remus'un yüzüne dikmişti. Remus ona homurdandı.

Remus kuru bir sesle, "O benim tipim değil," dedi. "Yani hâlâ senin kızın mı?" "Her zaman," diye mırıldandı Sirius kızgınlıkla nefesinin altından.

"Doğru," diye onayladı Remus. Sirius gözlerini kırptıştırdı ve arkadaşına döndü.

"Onu özlüyorum," dedi usulca.

"Sadece dört gün oldu," diye Remus. Sirius kaşlarını çattı. "Daha uzunmuş gibi geliyor," diye dudak büktü.

"Biliyorum," diye inledi Remus hissederek. Sirius ona hırlayınca Remus onu omzundan kelepçeledi. "Hayır, seni aptal. Demek istediğim, sen ve James beni boşa çıkarıyorsunuz. Git, kızlarınla barış. Merlin aşkına, eğer bana yatakhane odamızda biraz huzur ve sessizlik sağlayacaksa neredeyse her şeyi yapmaya hazırım."

"Belki de onunla konuşmalıyım," diye önerdi Sirius. Remus başını salladı.

"Bence bu harika bir fikir. Hadi şimdi yapalım," dedi hevesle ve Sirius'u Three Broomsticks'e doğru sürükledi. Lily ve James arka köşeye sıkışmış sessiz, küçük bir masada oturmuş birbirlerini öpüyorlardı. Remus ve Sirius birbirlerine bakıp iç çektiler. Masaya doğru yürüdüler ve boğazlarını temizlediler. Yüksek sesle. Sonunda Remus uzandı ve James'in kolunu sıktı.

"Prongs!" Sirius neredeyse bağıracaktı. Çift birbirlerinden ayrıldı ve derin derin kızardılar. Sirius Lily'ye döndü. "Hermione nerede?"

Lily şaşkınlıkla, "O... Vortiger'den kitap siparişinin gelip gelmediğini kontrol etmek istedi," dedi. "Onu köyde görmedin mi?"

Remus kumral saçlarını sallayarak, "Hayır," dedi.

James hemen ayağa kalktı ve Çapulcular kapıya doğru yöneldiler. Lily de hızla peşlerinden gitti. Kitapçıda Mephistopheles Vortiger'i sorguladı, o da evet, Bayan Potter'ın kitabının geldiğini ve Bayan Potter'ın onu alıp parasını ödediğini söyledi. Hogsmeade'i bir uçtan diğerine aradılar, Sirius çalıların arkasına saklanıp Padfoot'a dönüştü, böylece

onun kokusunu arayabilirdi. Onu boş bir ara sokağa kadar takip etti ve orada kitabını hâlâ kahverengi kâğıt ambalajında buldu. Geri döndü ve titreyen elleriyle kitabı aldı. Hepsi kitaba baktı ve Sirius James'e baktı.

"Nerede o?" Fısıldadı, parmakları elindeki tek somut kanıtın üzerinde sıkılaşıyordu.

Domina Capta

A/N: Eğer kedilerin etobur ve yırtıcı olduğu geręeęinden rahatsızsanız, muhtemelen bu bölümü atlamalısınız. Eğer Bay Tum-Tum'un serçelerin kafalarını koparmayı ve kapınızın önüne sevgi göstergesi olarak ölü yarasalar bırakmayı sevdiğini kabul ediyorsanız okumaya devam edin.

Tam Açıklama: Bay Tum- Tum adında bir kedim yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Kedimizin adı Paul Muad'dib'in annesinin adı olan Lady Jessica.

Genel Temizlik: Sevgili Delia, misafir statüsünde böyle bir yorumla beni kızdıramazsın. Seni beta olmam için nasıl baştan çıkarabilirim?

HP/HG/HP

Bizi kim kaçırdıysa çoktan ölmüş.

Asamın yanımda olduğunu

sanmıyorum.

Ona neredeyse hiç ihtiyacın yok. O kadar yoğun odaklanıyorsunuz ki, zamanın yarısında asanızı bile kullanmıyorsunuz.

Görebilseydim yardımı olurdu ve bence kimin dahil olduğunu kesin olarak bilseydik en iyisi olurdu.

Biz burada kaçırılmış ve bağlanmışken sizin hâlâ komplo ve entrikalar çeviriyor olmanız insanın aklını başından alıyor.

Eğer komplo ve çevirmiyor olsaydım, büyük olasılıkla sızlanıyor ve ağlıyor olurdum.

Hayır, yapmazsınız. Biz o tür kızlardan değiliz.

Güzel. Şimdi, sence bizi kim kaçırdı?

Bilmiyorum. Biri seni izliyormuş gibi hissettim. Sirius'un kızlarından biri olduğunu mu düşünüyorsun? Bu konuda endişeliydi.

Beni elinde tutan kişinin neye sahip olduğunu bilip bilmediği konusunda endişeleniyorum. Bir Kahin'i nasıl tanıyacağını bilmeyen biri tarafından yakalandığımız için yeterince şanslı mıyız?

Ben olsam buna güvenmezdim, evlat. En kötü senaryo nedir?

Doğruca Voldemort'un inine getirildim, o benim ne olduğumu çok iyi biliyor ve militlerimden hiçbiri yakınlarda değil. Aslında, bir sorun olduğuna dair hiçbir fikirleri yok.

Vay canına. Bu kesinlikle 'en kötü durum'

olurdu. Siz sordunuz.

HP/HG/HP

Lily asasını çıkarıp iki kez salladı. O hızla büyülerini sıralarken yağmacılar ona bakıyordu ve iki gümüş kedi sabırla mesajlarını bekliyordu.

"*Domina capta. Media nocte pro nobis occurret,*" diye bağırdı ve patronus habercileri toynaklarını uçurarak havalandılar. James ve Sirius otomatik olarak yüzü solgun olan Remus'a döndüler.

"Hanımefendi kaçırıldı," diye fısıldadı. "Bu gece yarısı odada buluşuyoruz."

"*Domina*'nın tehlikede olduğu konusunda *militanları* uyarmam gerekiyordu," dedi sonunda, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bu onların amacı. Onlara Ölüm Yiyenler arasında bilgi bulmaya çalışmaları ve dost varlıklarla temas kurmaları için zaman kazandırıyor. Şimdi, onun asasını görüyor musun?"

Çapulcular ara yolu tekrar aradılar ve onun asasını bulan James oldu. Asayı eline alıp ona parmakları titriyordu. Kız her neredeyse, savunmasızdı. Gözleri yandı ve kalbi göğsünde acıdı. Kız yalnız ve asasıydı. *Kendime Ait* .

Onu her kim kaçırdıysa, vasiyetini hazırlamış olsa iyi olur, diye yemin etti karanlık bir sesle. Hermione'yi bulduğunda, ona zarar gelmemiş olsa iyi olurdu, yoksa bundan kendisi sorumlu tutulamazdı. Lily'nin elini kolunda . Remus'un eli omzundaydı, gözleri James'i endişeyle izliyordu.

"Onu bulacağız James," dedi Remus sessizce. James sessizce başını salladı, parmakları kız kardeşinin asasını sıkıca kavradı.

Sirius'un sırtı onlara dönüktü; gözlerini sokağın sonuna dikmişti. Remus arkadaşının yanına gitti ama ona dokunmadı. Sirius'tan yayılan korku/suçluluk/öfke neredeyse başını döndürüyordu. Sirius'un nefes alış veriş i düzensizdi, neredeyse hiperventilasyon geçiriyor gibiydi. James reddedilmekten korkmadan yaklaştı. Sirius'u kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı, ara sokağa bakan herhangi birine nasıl görünebileceğini umursamadan. İki adam orada uzun dakikalar boyunca birbirlerine sarılarak durdular ve Lily ile Remus sabırla bekleyerek onlara alan tanıdılar.

"Ondan nefret ettiğimi sanıyor," diye mırıldandı Sirius sonunda James'in omzuna.

"Hayır, öyle düşünmüyor. Senin ona kızgın olduğunu düşünüyor," dedi James kararlılıkla. Sirius başını salladı.

"Aslında bu konuda endişeleniyor," dedi Lily sessizce. İki adam da şaşkınlıkla ona baktı. "İkinizin de mutlu olmadığını biliyor ve bunun onunla olan ilişkilerinize onarılamaz bir şekilde zarar vereceğinden endişeleniyor."

"Bu yüzden mi bu bekledi?" James kaşlarını çatarak sordu. Lily başını salladı.

Lily yavaşça, "Hayır, Hermione bu çabanın her aşamasında çok titiz davrandı," dedi, sözcüklerini özenle seçerek. "Bu hiçbir zaman sadece onun güvenliğiyle ilgili olmadı. Bunu her zaman anladı. ailesine ve büyücülük dünyasının geri kalanına kadar uzanabilecek daha büyük yansımaları vardı."

"Yani mesele sadece Regulus'u ya da onu kurtarmak değil miydi?" Sirius endişeli bir ifadeyle sordu. Lily gözlerini onlardan kaçırdı ve yutkundu.

"Bir şeyler görüyor," diye fısıldadı Lily. "Korkunç olasılıklar. Çoğu gece ya çığlık atarak ya da ağlayarak uyanıyor. O ve ben kızların yatahanesini uyandırmamak için yatağına susturucu tılsımlar koyuyoruz."

"*Bizi* görüyor, değil mi?" Remus usulca sordu. "Ölmemizi, öldürölmemizi ya da belki de hayatta kalmamızı tekrar tekrar izlemek zorunda kalıyor ama nihai sonucun hangi olasılık olacağını asla bilemiyor."

"Evet." Lily'nin fısıltısı zayıftı ama sokağın mutlak sessizliğinde duyulabiliyordu. James'in yüzü şoktan bembeyazdı ve Sirius biraz titrek görünüyordu.

"Bu yüzden bu kadar dikkatli, olasılıkları hesaplamak zorunda. vektörler," diye mırıldandı Remus başını sallayarak. "O çok zeki biri. Eğer bilselerdi... onu bir dahi olarak selamlarlardı."

"O bu şekilde düşünmüyor," diye fısıldadı Lily. "Her sayı hayatında sevdiği insanları temsil ediyor. Yaptığı her hareket arkadaşlarını ya da ailesini öldürebilir. Yaptığı şeyi durduramıyor. Bana mümkün olan en kötü senaryonun ne olduğunu söyledi ve ben o dünyanın var olmasını asla istemiyorum."

"Yeminleri bu şekilde söylemesinin nedeni de bu, değil mi?" Remus aniden fark etti. James ve Sirius şaşkınlıkla ona baktılar ve Remus hevesle kollarından tuttu. "İfadenin tuhaf olduğunu düşündüm ama Hermione'ye güveniyorum. Bu yeminler tehlikeli bölgelerin sınırında. Eğer farklı biri olsaydı, özgür irademizi elimizden alabilirdi - bu Imperius Laneti altında olmaya çok benzerdi. Acil durumlar için bu şekilde ifade etmeli; mümkün olan en iyi geleceği korumak için. Onun gördüğünü biz göremeyiz ve eğer ondan şüphe eder ve yanlış bir karar verirsek Kritik bir anda felaket olabilir. Bize söylediklerinin gerçek ve doğru olduğuna güvenmemiz için elinden gelenin en iyisini yaptı ve bunu yine de ortaya koydu."

James şüpheyle arkadaşına bakarak, "Sen öyle diyorsan," dedi. Remus başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi. "Bakalım kimin kayıp olduğunu bulabilecek miyiz? Gidip haritayı alalım."

HP/HG/HP

Gece de olabilirdi, gündüz de, emin değildi. Incarcerous laneti uzuvlarının uyuşmasına neden olmuştu ve üşüyordu. Sessizlik de hâlâ etkisini sürdürüyordu çünkü boğazıyla herhangi bir ses çıkaramıyordu. Göz bağı hâlâ gözlerinin üzerindeydi. Ara ara uyukluyordu ama uykusu huzursuzdu ve her küçük irkiliyordu. Bulunduğu yer oldukça sessizdi. Uzaktaki hayvanları duyabiliyordu: birbirlerine seslenen kuşlar, yiyecekleri için tartışan kızgın sincaplar ve hakimiyet ve bölge için savaşıyan kediler.

{ *Prowr?* }

Kutsal Merlin, bu Crookshanks!

Öyle! Oh, bebeğim, sen en iyisisin! Hayatının geri kalanında seni taze ciğerden başka bir şeyle beslemeyeceğim!

Crookshanks mırılarak cadısına sürtündü. Onu bulmuştu, tıpkı bulabileceğini bildiği gibi ve kendisiyle haklı olarak gurur duyuyordu. Çok az insan kneazlelerin hissedebilen büyülü varlıklar olduğunun farkındaydı ve çoğu da onlara ortalamanın üzerinde bir zekâ atfetmeye istekliydi. Cadı yavrusunun arkadaşlarıyla onun kayboluşu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Endişelerini ve kederlerini bir arada görebiliyordu ve onu bir an önce bulması gerektiğini biliyordu. Crookshanks yarı kneazle olabilirdi ama diğer yarısı kedi *değildi*. Şimdi, cadının yavru arkadaşına onu bulduğunu nasıl kanıtlayacaktı? Çevik bir hareketle onun başına doğru ilerledi ve göz bağını çiğnedi. Birkaç kez göz kırptı ve karanlıkta bile gözlerindeki minnettarlığı görebiliyordu. Onun, çözemediği bir büyüyle bağlı olduğunu görebiliyordu ve

susturulmuştı. Adamın keskin gözleri, kızın üzerindeki gücün zayıf ipuçlarını görebiliyordu.

{ *Prowr?* }

Tek pençesiyle yanağına dokundu ve gözyaşları yanağını ıslattığında hoşnutsuzlukla yanağını oynattı. Cadısı korkmuştu, yorgundu ve ağırıyordu. Etrafında dolaşıp alabileceği bir şeyler aradı. Onun elinin yanında durakladı. Bileğinde uzun boylu, siyah saçlı olanın ona verdiği, onu eşi olarak işaretleyen bilezik vardı. Crookshanks yavru arkadaşının bunu fark edeceğini biliyordu. ile Dikkatli bir pençeyle bileziğin mandalını açtı ve onu ağzına götürdü. Koşar adım cadısının yanına gitti ve cadısı ağzındakini görünce onunla gurur duyarak gözleri parladı. Eğer cadı yetenekli olsaydı onu kollarına alıp yüzünü öpücüklerle boğacağını biliyordu. Bu düşünceyle hafif bir ürperti kontrol etti. Kız henüz gençti ve o da bunu hoş görmeye hazırdı. Bir amaçla döndü ve kızın tutulduğu yerden dışarı fırladı.

HP/HG/HP

"Ah!" James miyavladı ve Gryffindor ortak alanındaki şöminenin önündeki kanepeden sıçradı. Crookshanks pençelerini çıkarmış göğsüne atlamıştı. Lanet yaratığın ağzında bir şey vardı ve ona bakıyordu.

"O Crook da ne?" Lily merakla sordu. Yarı-neazle ona ama sonra kararlı bir şekilde James'e döndü. Sirius James'in yanına doğru ilerledi ve James şaşkınlıkla ayağa kalktı.

"Bu onun bileziği," dedi Sirius boğuk bir sesle ve elini Crookshanks'e uzattı, o da bileziği avucuna bıraktı. Bu ilk Ona verdiği nişan hediyesi, onu kendisininmiş gösteren ilk şey. Kalbi göğsünde çarparak ona baktı ve sonra Hermione'nin tanıdık yüzüne baktı. "Nasıl aldın o zaman?"

"Onu *buldun* mu?" James büyölü varlığa, sesini renklendiren bir hayranlıkla sordu. Crookshanks başını sallamaya yakın bir şekilde salladı. James Crookshanks'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Bize yerini gösterebilir misin?"

Yarı-kneazle başını bir kez daha salladı ve bir pençesini yıkamaya başladı. James ve Sirius birbirlerine baktılar. İkisi de dünden beri duygusal bir kasırga içindeydiler. Regulus ve Severus'u Hermione'nin güvenliği için ölümüne solgun ve dehşet içinde görmek yağmacıları rahatlatmamıştı. Onun Voldemort'la birlikte *olmadığını* doğrulayabilmişlerdi... en azından henüz değil. Severus, Ölüm Yiyenler'den hiçbirinin bir Kahin yakalamakla övünmeye ya da böbürlenmeye çalışmadığını söylemişti. Regulus da yetiştirmeye çalıştıkları tarafsızların hiçbirinden bir şey duymadığını söylemişti. Bu toplantı James ve Sirius için hem çarpıcı hem de göz açıcı olmuştu. Hermione, Voldemort'u içeriden çökertmeye çalışan koca bir casus ağının arkasındaki güçtü. Hogwarts'taki tüm kariyerini sınıflarını kıl payı geçerek olan Hermione, bu inanılmaz başarıyı gerçekleştirecek zekâya, odaklanmaya ve kararlılığa sahipti ve bunu herkesin burnunun dibinde yapmıştı. James hâlâ bunu sindirmekte zorlanıyordu. Profesör McGonagall'ın tansiyonunun fırlamasından büyük ihtimalle kız kardeşi bizzat sorumluydu. Profesörün gözü ne zaman boşluğa bakan, kitap okuyan ya da yıllarca üzerinde çalışmayacakları şeylerin şekillerini değiştiren genç cadının üzerinden geçse, hafifçe seğiriyordu. James, ailelerine metrelerce parşömen yazdığını ve onlara müdahale etmeleri ve ayaklarını yere indirmeleri için yalvardığını biliyordu. Ne yazık ki McGonagall'ın annesi ve babası biricik kızları söz konusu olduğunda korkunç derecede eski kafalıydılar ve Hermione evlenip kocasının Evi için varisler yetiştirmeye çalışacakken onu zorlamaya gerek görmüyorlardı. Hermione Potter kesinlikle o küçük narin ellerini iş ya da ticaretle kirletmeyecekti. James kendi utancına rağmen kız kardeşini de bu şekilde algıladığını itiraf etmek zorundaydı. Akıllı, güçlü, yetenekli bir cadının tüm bu yetenekleriyle *bir şeyler* yapması gerektiği fikri aklına gelmemişti. Şimdi, bunu neden daha önce görmediğini merak ediyordu. Sirius'un

aynı duygularla uğraşıyorlardı. İkisi de Hermione'nin korkunç derecede zeki olduğunu *biliyordu*. Bunu bilmemek için gerçekten kalın kafalı olmak gerekirdi. Ama bu... bu, en çılgın hayallerinde bile düşündüklerinden daha büyük bir şeydi. Şu anda tüm bunlar kız kardeşinin güvenliği için duyduğu korkunun altında eriyip gitmişti. Ne isterse yapabilirdi. İsterse Aberforth Dumbledore'la birlikte keçi yetiştiriciliğine başlayabilirdi ve ailesi de onu sonuna kadar desteklerdi.

"Pekâlâ," dedi Sirius kararlılıkla. "Hadi gidelim."

"Bekle! Severus ve Regulus'uyarmalıyım," diye tısladı Lily nefesinin altından. Sirius ve James tekrar birbirlerine baktılar ve her biri isteksizce başını salladı.

"Tamam, ama acele et," ısrar etti James. Lily koşarak yatakhaneğine gitti ve odasının geçici olarak boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Asasını salladı ve habercilerini çağırdı.

"*Nos inveni eam. Nunc vadimus ad liberaret eam,*" diye fısıldadı, sesinde heyecan vardı. Yaptıklarını bir amaçla dışarı gönderdi. Sonra döndü ve merdivenlerden aşağı, onu sabırsızlıkla bekleyen Çapulculara doğru koştu.

"Onlara ne söyledin?" James ihtiyatla sordu. Lily omuz silkti.

"Onu bulduğumuzu ve şimdi onu almaya gittiğimizi," diye yanıtladı. Adam başını salladı.

"Gidelim," diye mırıldandı Sirius, o kadar sabırsızca ayaklarını kaydırıyordu ki sanki yerinde zıplıyormuş gibi görünüyordu.

Crookshanks de Sirius'a katılıyor gibiydi. Ayağa kalkıp kuyruğunu salladı ve yedinci sınıflardan oluşan grup ortak alanlarından çıkıp şatoya doğru onu takip etti. Hiçbiri başkalarına nasıl görüneceklerini umursamıyordu, kötü şöhretli bir grup şakacı ve Lily Evans, Hermione Potter'ın Hogwarts personeli ve öğretim üyeleri tarafından 'o kırmızı harika' olarak adlandırılan tanıdıklarının peşinden gidiyordu.

canavar'. Onu ellerinden geldiğince yakından takip ettiler ve şatodan çıkıp araziye girdiklerinde Sirius Padfoot'a, James de Prongs'a geçti, böylece Crookshanks hedefine yaklaşırken onu daha kolay takip edebileceklerdi. Remus ve Lily de olabildiğince hızlı bir şekilde onları takip ettiler. Remus bir ara Lily'nin elinden tutup onu da peşinden sürükledi. Hogsmeade'e doğru gittikleri anlaşılıyordu. Lily Hogsmeade'e giden yolda duraksadı, yeşil gözleri çelişkili duygularla irileşmişti.

"Ama bu okul kurallarına aykırı," diye fısıldadı parmaklarını bükerek.

"Hermione'nin hayatı söz konusu, Lily," dedi Remus sertçe, onun elini çekştirerek. Hemen onu takip etti, Padfoot ve Prongs'un peşinden koşarlarken neredeyse onu geçiyordu. Hermione'nin iyi olmasını, yaralanmamış olmasını umuyordu.

HP/HG/HP

Gözleri oldukça çabuk alışmıştı ve Hermione taş duvarlı ve taş zeminli bir yerde olduğunu fark etti. Taş duvarlar değil, taş zemin. Bir mağarada olduğunu anlaması birkaç uzun dakikasını aldı. Dünyanın ? Hogwarts yakınlarında bir yerde mağara olduğunu hatırlamıyordu.

Oh! Var! Hogsmeade'in yukarısında. Harry'nin dördüncü yılında Sirius orada saklanmıştı.

*Sirius neden zamanını **burada** geçirmeyi tercih etsin ki? Hiçbir çekiciliği yok. Eve dönüş hizmeti verdiklerinden şüpheliyim.*

Azkaban'dan kaçtığı için hâlâ firardaydı. Müstakbel kocam

Azkaban'a gitmeyecek!

Hayır, değil. Bu yüzden ne yapıyorsak onu yapıyoruz. Şey...şu anda yaptığımız şeyi değil. Aziz Dişi Aslan Tarikatı ya da Malfoy bugün size ne diyorsa onu kastetmiştim.

Lucius neler olduğunu biliyorsa bugün büyük ihtimalle bana lanet okuyordur.

Bu kadar karamsar olma. Eminim o da Severus ve Regulus kadar endişelidir. Muhtemelen seni öldürecekler.

Etrafımda olman büyük bir keyif.

Biliyorum, değil mi?

"Gözbağını nasıl başardın?" diye sordu çok tanıdık bir ses. Hâlâ konuşamıyordu ama eğer bakışlar öldürebilseydi, Peter Pettigrew mağara duvarında yağlı bir leke olurdu. Gururla sırıttı. "Ah, evet, konuşamıyorsunuz, değil mi Bayan Potter?"

Hermione adamın kendisini bağlamak için kullandığı büyüü iterek içten içe mücadele etti. Ona öfkeyle baktı ve bir şeyler düşünmeye çalıştı, ona yapabileceği herhangi bir şey.

"Biliyor musun," diye devam etti Peter, onu çok sinirlendiren o memnun ve gururlu sesiyle. "Müfredat dışı derslerimden gerçekten keyif aldım. Çok şey öğrendim. Sana göstermemi ister misin?"

Kadının ona yönelttiği nefret dolu bakış, eğer duvarların boyasını sıyıırırdı. Kıs kıs güldü ve asasını çıkardı.

"Bana," dedi sohbet edercesine, "Affedilmez olabilmek için bunu gerçekten istemen söylüyorlar. O kişiyi gerçekten incitmek istemelisin ve Hermione, ben seni *gerçekten*, ama *gerçekten incitmek* istiyorum."

Gözleri dehşetle açıldı ve ona bakakaldı. Adam asasını doğrudan ona doğrulttu ve yüz hatları değişti. Peter Pettigrew'un sulu gözlerinden ona nefret bakıyordu. Yüzü hafifçe seğirdi ve parmakları asayı sıkıca kavradı.

" *Crucio!*" Ona bağırdı.

Çığlık atamıyordu, atamıyordu ama bedeninden geçen acı da bir o kadar gerçektir. Yaşlı Hermione yanındaydı, bu inanılmaz acıyı atlatmasına yardım ediyor, ona her şeyin yolunda olduğunu, iyi olacağını fısıldıyordu. Sessiz bir ıstırap içinde kıvranırken sırtı eğilmiş, Peter Pettigrew ise zevkle kıs kıs gülererek başında dikilmişti. Tutarlı düşüncelerinin çoğu onun acı dolu, uzun süreli ölümüne odaklanmıştı.

Yanımdayım aşkım. Yalnız değilsin. Sadece . Yakında senin için gelecekler.

Deniyorum.

Biliyorum aşkım, . Bir anne gibi acıtıyor. Sadece benimle kal.

HP/HG/HP

Prongs, Crookshanks ve Padfoot'a yetişmeye çalışıyordu ki Padfoot aniden yolun ortasında durdu. İnsan formuna geri dönmeden önce acı içinde uludu. Sirius yolda kıvranıyor, acı içinde çığlık atıyordu. James hemen insan formuna geri döndü. Remus ve Lily onlara ulaştıklarında nefes nefese kalmışlardı. Üçü de şok içinde Sirius'a bakıyor, bunu ona neyin yaptığını anlamaya çalışıyorlardı. Kısa bir duraklama olduğunda, Sirius kendi üzerine kıvrıldı ve nefes nefese kaldı. Başını kaldırdı ve doğruca James'e baktı.

"Cruciatu lanetini onun üzerinde kullanıyorlar," diye homurdandı. James ona göz kırptı. Yüzü kederle buruşmuş gibiydi.

"Onun acısını hissedebiliyor musun?" James kasvetli bir şekilde sordu. Sirius başını salladı.

"Evet," diye homurdandı. Remus ve James onun yerden kalkmasına yardım ettiler ve Crookshanks'i takip etmeye devam ettiler. "Hadi, acele etmeliyiz."

Crookshanks ilerlemeleri konusunda sabırsız görünüyordu ama onları beklemeye çalıştı. Yarı inek önden gitmeye başladığında kafaları karıştı.

Hogsmeade'den biraz uzaklaştılar. Çapulcuların bunu anlaması birkaç dakika sürdü ama şaşkınlıktan nefesleri kesildi.

"Mağaralar," diye fısıldadı Remus şiddetle ve diğerleri başlarını salladılar.

Lily şaşkınlık ve hayretle hepsine baktı ama Crookshanks'i takip etmeye devam etti. Hogsmeade'in üzerinde gittikçe daha yükseğe tırmanıyorlardı ve tepeleri süsleyen mağaraları görmeye başladı. Crookshanks kararlılıkla ilerliyordu ve dördü de onu takip etti. Sirius arada bir durup Cruciatus lanetinin etkisiyle nefes nefese kalıyordu. Onu gafil avlayan bu ilk sonra hepsini neredeyse sessizlik içinde öldürdü. Lily onun Hermione'yi kaçıran kişiyi uyarmaktan korktuğunu fark etti ve kan kardeşini koruma çabasından dolayı onu sevdi.

"Hepsini öldüreceğim," diye soludu bir ara, öfke yakışıklı yüz hatlarını ele geçirmişti, öyle ki Lily, Hermione'nin Sirius'un saklamaya çalıştığına yemin ettiği karanlık tarafını kolayca görebiliyordu. Şu anda Karanlık Büyücü'nün ta kendisi gibi görünüyordu ve Lily ürperdi.

"Sırada beklemen gerekecek," diye homurdandı James, kendi yüz hatları öfkeyle gerilmişti. Sirius homurdandı.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı.

"çocuklar," dedi Remus kararlı bir şekilde, Sirius'un kolunu çekştirerek. "Onu bulalım, sonra kimin kimi öldüreceğini tartışsınız."

James, Sirius'un diğer kolunu tutarak, "Doğru," diye onayladı.

Crookshanks onların önünde ilerlemişti ve belirli bir mağaranın dışında duraklamıştı. Sertçe oturdu ve onlara baktı. Hepsi donup kaldı ve Crookshanks'e baktılar. İşte burasıydı, Hermione'ye işkence edilen mağara. James ve Remus'un elleri Sirius'un içeri girip Hermione'yi öldürmesini engellemek için sıkıca kavrandı. Lily'yi zapt etmeyi düşünmemişlerdi ve bu onlar açısından bir yanlış hesaplamaydı. Ufak tefek kızıl saçlı kız en iyi arkadaşını kurtarmak için ileri atılmıştı,

asasını parmaklarının arasında sıkıca tutuyordu. Mağaranın girişine yaklaştıkça yaklaştı ve düşen kayaların çıkardığı hafif tırmalama sesi onu takip eden çocukları fark etmesini sağladı. James onu yakaladı ve arkasına itti, kız onun arkasından ters ters baktı.

"Biliyor musun, çıgllıklarını duyabilseydim sanırım daha eğlenceli olurdu," diyen tanıdık bir ses duyular. "Yine de belki sana zarar vermemin başka yolları da vardır. Acaba sevgili yaşlı Padfoot, ona bir bakireden daha azı olarak geri dönseydin ne yapardı?"

"Pis bir sıçanı öldüreceğim, derdim," diye homurdandı Sirius mağaraya girerken. Remus sinirli bir şekilde iç geçirdi ve Sirius'un peşinden içeri daldı. James ve Lily birbirlerine baktılar ve hızla arkadaşlarını takip ettiler.

Peter şaşkınlıkla onlara baktı, herhangi birinin onu ve seçtiği saklanma yerini bulabileceğinden asla şüphelenmemişti. Genç cadiya oldukça düşkün olan zeki ve sadık bir yarı-kneazle ya da onun yarı-kneazle'ı dinlemeye istekli arkadaşlarını hesaba katmamıştı. Büyücülerin tanıdıklarını dinlemesi son derece nadir görülen bir durumdu, bir büyücünün tanıdığına bir hizmetkâr gibi davranması çok daha olasıydı ve bu da çok parlak bir şey değildi. Bu yüzden Peter sayıca az olmanın ve üç öfkeli büyücü ve bir öfkeli cadiyla karşı karşıya kalmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Eğer biri hayırsever olsaydı, Peter'ın Hermione Potter'ın yanında yetersizlik duyguları yaşadığını ve bu duygularını uygunsuz bir şekilde dışa vurduğunu iddia edebilirdi. Eğer biri merhametsiz olsaydı, Peter'ın daha yetenekli ve becerikli başkalarını kıskandığını ve dar kafalı olduğunu . Acı ve ıstırap çektirmekten hoşlandığını ve Ölüm Yiyen'in vesayeti altında gelişmeyi başardığını hayretle fark etti.

Onun gibi onlar da şu anda mevcut olanlardan daha iyi ihtimalleri tercih ediyordu ve yakalanmamak için aniden yer değiştirdi. Sıçan mağaranın taş zemininde tutunmak için tırmaladı ve açıklığa -ve özgürlüğe- doğru koştu. Çapulcular onun ne yaptığını hemen anladılar ve ona doğru hücum ettiler. Küçük sıçanının üzerinde döndü

Ayaklarını sürüyerek dolandır ve küçük alanın dar sınırları içinde kolayca manevra yaparlar.

"HAYIR!" James öfkeyle bağırdı ve fareyi Crookshanks'in sabırla beklediği mağaranın ağzına kadar kovaladı. James sıçana saldırdı ve bir çıtırtı, bir çıtırtı sesi hepsini hayallerinden uyandırdı. Sıçanı dişlerinin arasında acımasızca salladı ve bir pençesiyle, şu anda bir yarı-kneazle tarafından *yenmekte* olan eski arkadaşlarının içini düzgünce boşalttı. Hepsi bir an için şok ve dehşet içinde orada durdu, ama sonra hep birlikte buraya gelme sebeplerine doğru döndüler.

"Hermione!" Sirius cesedinin yanında diz çökmüş, asasını çıkarmış, susturma ve hapsetme büyülerine karşı koyuyordu. Kız orada baygın yatıyordu ve Sirius kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı. James ona baktı.

James kısaca, "St. Mungo's," dedi ve Sirius başıyla onayladı. Hep birlikte St. Mungo'ya gittiler ve kucağında Hermione'yle içeri giren Sirius'un ardından aceleyle içeri girdiler.

HP/HG/HP

Hala benimle misin?

Başka nerede olabilirdim ki?

Longbottom'lar gibi işkenceyle akılsız bırakılabilirdin.

Sanırım bu doğru. Yine de, sen elinde değildin, değil mi? Bu bir iltifat mıydı?

Hayır.

Sanırım öyleydi! Sanırım az önce aklını kurtardığım için beni suçladın! Öyle bir şey yaptığıma inanmıyorum.

Kelimeleri söylememiş olabilirsiniz ama ne demek istediğinizi biliyorum. Bu arada, rica ederim. Seni kaybetseydim burada yapayalnız kalacağımı ve bunun hiç de eğlenceli olmayacağını düşünürsek hiç de sorun değildi.

Teşekkür ederim.

Böyle davranmak zorunda mısınız?

Şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim, özür dilerim.

Hayır, olmayacağını tahmin ediyorum. Malfoy Malikanesi'nde benden daha fazla işkence gördünüz. Neyse ki Hogsmeade'in yukarısındaki mağaralarda takılma ihtimalin yok denecek kadar az. Anneleri getirdi diye seni Malfoy Malikanesi'nde sürükleyen saf cadılar olmayacak.

Evet, Bella bir canavar. Lucius'un bununla bir ilgisi yok.

Hayır, yapmadı.

Böyle davranmak zorunda mısınız?

Malfoy'u bir olarak görmemi sağladığın için senden gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun? O bir canavarken çok daha kolaydı.

Her zaman . Ne yazık ki, çoğu Bella gibi sadece deli değil.

Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazlasını öğreniyorum.

Mükemmel.

Artık ortaya çıkmanın güvenli olduğunu düşünüyor musun?

Hayır... hayır, henüz değil. Burada, seninle daha güvende hissediyorum. Eğer tehdit ettiği şeyi gerçekten yaparsa, bilmemeyi tercih ederim.

Sirius seni hâlâ istiyor, bunu bilmelisin. O seni seviyor.

Biliyorum, ama onu ister miydim? Ya bana her dokunduğunda irkilseydim? Ya yatağımı her paylaşmaya çalıştığında yıkılsaydım? Bir erkek ancak bu kadarıyla başa çıkabilir.

Bekleyecekti.

*Ne kadar süre
için?*

Sonsuza kadar, aşkım. Sonsuza dek beklerdi. Benimki beklerdi, seninkinin de bekleyeceğini biliyorum.

HP/HG/HP

İki hafta olmuştu. Charlus Potter kızının başucunda oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Bitkin bir haldeydi, ama sevgili Dorea da dahil olmak üzere hepsi öyleydi. Solgundu ve perişan gözlerinin altında koyu halkalar göze çarpıyordu. Medyumlar ve şifacılar pek umut vermiyordu. Çoğu insanın delirmeden önce dayanamayacağı kadar çok Cruciatus laneti işkencesi görmüştü. Kesin bir cevap vermek istemiyorlardı ama pek umutlu da .

"Bekleyelim ve ne olacağını görelim."

Her biri bu ifadeden tutkuyla nefret ediyordu. Şifacılar bunu her söylediğinde James ve Sirius'un yüzleri kararıyor, öfkeleniyor ve dışarı çıkıp binayı yumruklamak zorunda kalıyorlardı. Ya da en azından, her iki çocuğun eklemlerini kızartan şeyin bu olduğunu varsayıyordu. Crookshanks Hermione'nin ayaklarının dibindeki pozisyonundan ona mırıldandı. Şifacılar onu kaç kez dışarı atmış olsalar da Hermione'nin odasında yeniden ortaya çıkmaya devam ediyordu ve sonunda pes etmişlerdi. Lily onun Hermione'yle birlikte olmak için her türlü hakka sahip olduğu konusunda ısrar etmiş ve kimsenin ona dokunmasına izin vermemişti. Ayrıca aç kalmasın diye ona küçük lokmalar getiriyordu. , kızının tanıdığının neden hastanede onunla birlikte olmaya 'her türlü hakkı' olduğu konusunda ayrıntılı bilgi vermeyi ama Lily'nin değerlendirmesine yürekten katılıyor gibiydiler.

James ve Hermione hayatları boyunca anne babaları için çok değerli olmuşlardı. Potterlar onlarca yıldır evliydim ve birçok düşük yapmışlardı; Atalanta adını verdikleri güzel, mükemmel bir kızları da iki yaşında bir büyücülük hastalığı yüzünden ölmüştü. Her safkan ailenin kendilerinininkine benzer hikâyeleri vardı, bu yüzden bunun onları etkilemesine, çocuklarının olmamasının ilişkilerini etkilemesine asla izin vermediler. Sonra Dorea tekrar hamile kaldı ve Charlus bu sefer çocuğun yaşayıp gelişeceğini ummaktan başka bir şey yapamadı. Ona ikizlerini verdiğinde kalbi o kadar dolmuştu ki, bu kadar mutlu olmanın imkânsız olduğunu düşünmüştü. Bir oğul ve bir kız, bir büyücü daha ne isteyebilirdi ki? Bir aile daha ne kadar kutsanabilirdi? Charlus ve Dorea çocuklarını asla hafife almamışlardı. İkizleri sevgi ve şefkat yağmuruna *tutmuşlar* ve çocuklar büyümüştü. Çiçek açmış ve Charlus'un onları tanımaktan gurur duyacağı türden insanlar haline gelmişlerdi.

Şimdi kızı, prensesi, iki haftadır olduğu gibi hastane yatağında kıpırdamadan yatıyordu. Yüzü solgundu ve uzuvları istemsizce seğiriyordu - gördüğü işkencenin etkileri. Charlus başını ellerinin arasına aldı ve ağladı. korumak, kurtarmak için orada olmalıydı. Kızı bazı büyücülerin neler yapabileceğini *asla* bilmemeliydi. Onu barındırması ve koruması, sonra da onu güvende tutmaya devam etmesi gereken Sirius'a teslim etmesi gerekiyordu. Omzunda bir el hissetti ve Dorea olduğunu biliyordu. Onun dokunuşunu her zaman bilirdi. Dönüp başını onun elbisesine gömdü ve kadın hafif, nazik parmaklarıyla saçlarını okşadı.

Dorea usulca, "Biri bebeğimize zarar vermiş, Charlus," dedi. Parmakları onun saçlarını okşamaya devam etti. "Bunu yapan her kimse kızlık soyadımı hesaba katmayı ihmal etmiş olması çok yazık."

"Dorea," Charlus geri çekildi ve karısının yüzüne baktı. Güzel ela gözleri sert ve soğuktu.

"Bunu ödeyecekler, Charlus," dedi usulca. Adam başını salladı.

"Neye ihtiyacın varsa, aşkım, onu alacaksın," diye fısıldadı. Kadın gülümsedi ve onun yanağını okşadı.

"Biliyorum," dedi hafifçe ve onu usulca öptü. "Seni sevmemin birçok nedeninden biri bu."

"Değişiklik var mı baba?" James kapı aralığından sordu. Oğullarına .

Charlus boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. James uyuşukça başını salladı.

"Sorun olmazsa biraz onunla oturacağım," dedi James yumuşak bir sesle. Anne ve babası ayağa kalktı.

"Elbette James," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Baban ve benim bazı düzenlemeler yapmamız gerekiyor... sonrası için. Bir değişiklik olursa bizi ara. Bizi bulamazsan Lily'nin habercilerinden birini gönder."

"Tamam anne," diye James kız kardeşinin yanındaki sandalyeye otururken.

HP/HG/HP

Gece yarısıydı. Sirius bunu ne zamandan beri 'onların zamanı' olarak görmeye başladığından emin değildi ama artık öyle olmuştu. Her gece yarısı onun yatağının yanına oturur, elini tutar ve onunla konuşurdu. Sesi çoğunlukla sabitti, ama yer yer biraz titrerse duyacak başka kimse yoktu. Bu gece, kendini son derece romantik hissediyordu.

"Şiiri sevdiğini biliyorum Hermione, peki buna ne dersin? Sanırım hislerimi yansıtıyor:

Nerine Hermione, thymo mihi dulcior Hyblae,

candidior cycnis, hederæ formosior alba, cum

primum pasti repetent praesepia tauri,

si qua tui Sirius habet te cura, uenito.

[Deniz Perisi Hermione, bana Hybla'nın kekiğinden daha tatlı,
kuğudan daha beyaz, solgun sarmaşıktan daha sevimli,
otlayan boğalar tekrar avluyu arar aramaz, eğer
Sirius'unu biraz olsun önemsiyorsan, gel!]

Lütfen bana geri dön Hermione. Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı
Sirius onun kulağına, başparmağıyla parmak eklemlerini okşuyordu.
"Senden nefret ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama etmiyorum. Asla
da edeceğimi sanmıyorum."

Kızgın ve kırgın olduğu doğrudu ama kızgınlığı ve kırgınlığı geçtikten
sonra onu hâlâ sevdiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Onu kasıtlı
olarak incitecek ya da aldatacak hiçbir şey yapmamıştı.
Yaptığı her şeyi hepsini kurtarmak için yapmıştı. Sirius her gece
rüyasında Hermione'nin öldüğünü görürse nasıl tepki vereceğinden
pek emin değildi. Bununla iyi başa çıkabileceğinden şüpheliydi.
Kahretsin, iyi başa çıkamayacağını biliyordu. Onu mağarada bulduğu
kâbusları görmek yeterince zordu. Bazı geceler ölmüştü.
Diğer geceler ona işkence edilmesini izliyordu. Diğer geceler Pettigrew
onun önünde ona tecavüz ediyordu ve onun kocaman ela gözlerine
bakıp gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izlemekten başka
yapabileceği bir şey yoktu.
Ağlayarak uyanır ve ona doğru uzanırdı ama sadece soğuk çarşaflara
dokunurdu. Eğer böyle rüyalar görüyorsa... onunla ilgili... o zaman
neden başarılı olmak için bu kadar hırslı olduğunu anlayabiliyordu.
Elini kaldırdı ve arkasından nazikçe öptü.

"Seni özledim," diye fısıldadı ona ve serin elini yanağına bastırdı.

Parmakları elinin üzerinde hafifçe kasılır gibi oldu ve o da güzel
gözlerinin kendisini izlediğini umma cesaretini göstererek yüzüne baktı.
Onu buraya getirdiklerinden beri olduğu gibi hareketsiz ve sessiz
yatıyordu. Muhtemelen kasları spazmodik olarak seğiriyordu. Gördüğü
işkencenin büyüklüğü nedeniyle, şifacılar bunun etkilerini aylarca
yaşayacağı konusunda uyarmışlardı.
Sirius tuttuğu nefesi dışarı verdi ve doğruldu

battaniyelerini dikkatlice örttü. Sonra ona şarkı söylemeye başladı. Ruh hali onu etkilediğinde çoğu gece bunu yapardı. Söylediği türkü, bir kulede yaşayan Eglantine adında bir cadı ve onu isteyen Horatio adında bir büyücüyle ilgili eski bir masaldı. Şu anda işkenceye bağlı komada yatan genç ve masum bir cadıya şarkı söylemek belki biraz edepsizceydi ama belki de uyanması için onu şok edebilirdi.

Şafak sökmek üzereyken Sirius isteksizce ayağa kalktı ve onun uyuyan haline baktı. Şifacılar birazdan burada olacak ve onu odadan çıkmaya zorlayacaklardı. Odadan çıkmaya hiç zorlanmayan Crookshanks'e kıskançlıkla baktı.

"Şimdi gitmem gerek yavrum," diye nefesini kulağına üfledi, "ama yarın gece döneceğim."

Eğildi ve her gece yaptığı gibi dudaklarını hafifçe onunkilere bastırdı. Altındaki dudaklar hafifçe kıpırdadı ve aniden öpücüğüne karşılık verildi. Şaşkınlıkla geri çekildi ve en güzel Dünyadaki ela gözler ona göz kırptı.

"Kedicik?" Şok içinde fısıldadı, parmak eklemleri kızın yanağının ipeksi tenini okşuyordu.

"Sirius," iç geçirdi, parmakları yanağına dokunan eli yakalamak için yukarı hareket etti. "Güvende miyiz?"

"Evet," dedi usulca, sesine zar zor güvenerek. ". Sen de güvendesin. Crookshanks seni kurtardı."

"Eminim yardım etmişsindir," diye fısıldadı. Başını iki yana salladı.

"Hayır, Crookshanks Kılıkuyruk'u öldürdü ve yedi. Biz sadece onun seni bağlamak için kullandığı büyüleri yaptık."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Umarım hazımsızlık çekmemiştir, ama sizden biri olmadığına sevindim. Cinayet ruhunu yok eder, Sirius. Böyle bir şey yapmaya zorlanmadığına sevindim. Crookshanks beni büyülerden kurtaracak kapasitede değildi, yani sen gelmeseydin,

Kılkuyruk ölmüş olacaktı ama ben bir mağarada açlıktan ölüyor olacaktım. Yani gerçekten Sirius, sen de beni kurtardın."

Onu kollarının arasına aldı ve ulaşabildiği her yerini öptü. Kız onun kollarında yattı ve ona izin verdi, ara sıra kendisine yeterince yaklaşan her şeyi öptü. Fazla hareket edemeyecek kadar güçsüzdü ve her yeri acıyor gibiydi. Sirius onun saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve onu derinden öptü. Göğsünde yumuşak bir parıltının başladığını hissedebiliyordu. Acısını dindiren, onu sıcaklıkla yıkayan bir parıltı. Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordu ve Öpücüğe hevesle karşılık verdi, kolları boynuna dolandı ve onu dikkatle yerinde tuttu. Adamın kolları kadının beline dolandı ve onu geniş göğsüne doğru çekti.

"Bay Black! Uyandığında bize haber vermeniz için kesin talimatlar almıştınız! Ne zamandır uyanık? Herhangi bir belirtisi var mı?"

"Bay Black, korkarım artık gitmeniz gerekiyor. Teşhis testleri yapmamız gerekecek ve siz sadece ayak bağı olacaksınız."

"Geri döneceğim," dedi Sirius kararlılıkla ve parmak uçlarını dudaklarına götürerek iffetli bir öpücük kondurdu.

"Gitme!" Hermione'nin gözleri onun yüzünden ayrılmıyordu.

"Yapmak zorundayım," diye açıkladı nazikçe. "Bırakalım da işlerini yapsınlar. Sadece on beş dakika sürer. Hemen döneceğim."

"Yemin eder misin?" Yalvardı.

"Yemin ederim, kedicik. İşleri biter bitmez geri döneceğim," diye söz verdi Sirius. Bir kez başını salladı ve hafifçe gevşeyerek şifacılar döndü.

Hermione onu Sirius'tan ayıranlara kızgın bir ifadeyle , "Acele edelim o zaman," dedi.

Hanımlar Yardımlaşma Derneği

A/N: Gereksiz alıntıyı fark edenlere Padfoot şeklinde bir kurabiye gidiyor. (Evet, evet, kurabiye yemeden önce yalayabilirsiniz. Sizinle Padfoot kurabiyesi arasında olanlar, sizinle Padfoot kurabiyesi kalır).

Resmi Uyarı: İnternet kullanımı bize gerçek hayattaki kişisel bilgileri tamamen yabancılarla takas etmenin KÖTÜ BİR FİKİR olduğunu öğrettiğinden, tüm çerezler doğası gereği varsayımsaldır. Kişinin varsayımsal kurabiye ile ne yaptığı kendi bileceği iştir. Eğer kişi kurabiyeye esasının bir kopyasıyla dokunarak Sirius Black'in odasında belirdiğini ve onu baştan çıkardığını iddia ederse... bu beni ilgilendirmez.

Hermione'ye yapılan saldırıdan sonra, okul yılının geri kalanı hızla geçti. NEWT sınavına girdi ve çok iyi bir puan aldı. Hatta Remus ve Lily'nin hemen ardından üçüncü olmuştu ki bu McGonagall'ın gözlerinin yeniden seğirmesine neden oldu. NEWT'lere girmek daha çok OWL'lere girmek gibiydi, puanlarını yazdan birkaç hafta sonra alıyorlardı. James, Zümrüdüanka Yoldaşlığı toplantılarının dostluk havasında, eski Profesörünün Profesör Flitwick'e, Hermione'nin tam olarak kaç puan kırılması gerektiğini bir şekilde bulduğunu ve böylece tam olarak üçüncü sırada yer alacağını söylediğini duydu. Flitwick onun elini okşayıp anlayışla başını sallarken Profesör McGonagall da üzüntüsünü bir bardak ateş viskisiyle bastırıyordu. James okulu bitirdikleri ve kız kardeşini korumak ve dünyalarını kurtarmak gibi daha önemli şeylere odaklanabilecekleri için mutluydu. O, Sirius ve Remus mezun olur olmaz Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na katılmışlardı. James'in aksini iddia etmesine rağmen Lily de katılmıştı. Hermione ne yazık ki safkan bir kız olarak ailesinin ve evinin reisine hesap vermek zorundaydı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Charlus Potter, kendini çığlık atmaya hazırlayarak, ama Hermione çığlık atmadı. Nazikçe oturdu ve ayak bileklerini çaprazladı. Annesinin gözleriyle ona baktı.

"Peki neden baba?" Mümkün olan en tatlı, en sabırlı ses tonuyla sordu. Potter'ların bildiği ses tonu, Hermione'den de Dorea'dan da gelse en ölümcül ve en gaddar olanıydı. Adam sinirlenerek kaşlarını çattı.

"Hayatını şu anda olduğundan daha da fazla tehlikeye atabilir," dedi kesin bir ifadeyle. "Olanlardan sonra hl tam olarak iyileşemedin."

"Anlıyorum," dedi ciddiyetle, gözleri onu dikkatle izliyordu. Buna itiraz edemezdi. Kasları ve sinirleri en uygunsuz zamanlarda kasıla kasıla seğirirdi. Yaşlı Hermione ileride işlerine yarayacak bazı iksirler önermişti ama iksirler ancak bu kadarını yapabiliyordu. "Peki o zaman, Sirius, James, Remus, Annem ve Lily'nin Bayan Longbottom'ın evine kadar bana eşlik etmeleri uygun olur mu? Bir ğle yemeğine davet edildim.

yarın öğleden sonra. Tabii ki, ona fazladan beş misafir getireceğimi gerekecek ama eminim buna aldırmayacaktır."

"Saçmalama," diye tersledi Charlus. "Tabii ki aldırmaz! Bir misafir fazladan beş gelse annen küplere biner! Bu düşüncesizlik ve kabalık!"

Hermione sakince, "Onu iptal etmek de öyle," dedi. Charlus hırladı. Hermione babasının hırladığını daha önce hiç duymamıştı. İki çocuğuna karşı çok sabırlı, çok nazikti.

"Tamam!" O bağırdı. "O zaman kendini ldrt!"

Hermione'nin nefesi kesildi ve gözleri dipsiz siyah havuzlara kaydı.

On bir yaşındaydı ve üçüncü kez 9 ¾ numaralı peronda duruyordu. Derin bir iç çekti ve bunun onun cehennemi olması gerektiğine karar verdi. Sonsuza dek Hogwarts'a gitmek. Bu kadarı hak etmek için ne yaptığından emin değildi ve kesinlikle bir yalvarıcının kime başvurabileceğini bilmeyi diliyordu. Bu sefer, muggle ebeveynleri acil bir kanal tedavisi için son dakikada çağırılmıştı ve garip, kendi halinde kızları onlara iyi olacağına dair güvence vermişti. Her ne kadar bu konuda biraz tereddütleri olsa da

On bir yaşındaki kızları istasyona doğru ilerlerken, tuhaf kızları onları her zaman biraz tedirgin etmişti. O...bir şeyler biliyordu. Hermione sakın bir zarafetle yürüdü, sandıkları itaatkâr bir şekilde arkasından geliyordu. Diğer öğrenciler, daha birinci sınıfta olduğu belli olan, ama yine de sandıklarını yönetecek türden bir sihir yapabilen bu tuhaf küçük cadıya bakakaldılar. Modern standartlara göre neredeyse arkaik bir şekilde giyinmişti. İpek elbiseler konusunda ısrarcıydı ve annesi bunları Hermione'nin dört yaşındayken hazırladığı bir katalogdan sipariş etmişti. Acelesi olan ve nereye gittiğine bakmayan iri yarı bir adam ona çarparak yere düşürdü.

" Çok özür dilerim," diye özür diledi ve küçük kızın kalkması için elini uzattı. "Sen iyi misin?"

" Elbette öyleyim, Lucius," diye cevap verdi küçük kız, eteklerini silkeleyip elbisesinin hatlarını düzeltirken. Lucius bir süre ona baktı, gümüş rengi gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Kız küçük, minyon ve ince kemikliydi. Saçları mükemmel, parlak, kestane rengi lüleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu. O kadar tanıdık geliyordu ki onu neredeyse tanıyabilirdi. Kahverengi gözleri, herhangi bir birinci sınıf öğrencisinin bakmaya hakkı olandan çok daha yaşlı görünüyordu.

" Seni tanıyor muyum?" Sonunda sordu, sinirlerini diken diken eden huzursuz bir hisle. Tanıdık bir gülümseme küçük ağzını büktü.

" Senin bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı. "Bak, işte Draco. Sana bir oğlun olacağını söylemiştim. Okültizm konusunda yetkin olacak kadar pratik yaptığından emin oldun mu?"

" Ben... Ben..." oğlu yaklaşırken Lucius şok içinde küçük kıza bakıyordu.

" Baba mı? Annem trenin birazdan kalkacağını söyledi," Draco, birinci sınıftan bir arkadaşına benzeyen küçük kıza meraklı bir bakış atarak Lucius'a. "Merhaba. Bu senin de ilk yılın mı?"

" Bir bakıma," diye yanıtladı gizemli bir gülümsemeyle.

" Ben Draco Malfoy," dedi elini uzatarak. Annesi ve babası ona küçüklüğünden beri görgü kurallarını öğretmişti ve Draco Malfoy yanında bir hanımefendi olduğunda nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Bu güzel kızın da bir hanımefendi olduğu belliydi. Annesinin ve arkadaş çevresindeki diğer tüm hanımların sahip olduğu türden bir duruşu vardı.

" Evet, biliyorum," dedi ama küçük elini onunkinin içine koydu.
"Hermione Granger."

" Hermione?!" Lucius belki de olması gerekenden biraz daha yüksek sesle söyledi. Hermione ona kaşlarını çattı.

" Sessiz ol Lucius. Jamie'nin bir yerlerde olduğunu tahmin ediyorum," diye tısladı ona. Draco küçük cadiya bakakaldı. Kimse babasıyla böyle konuşmamış ve hayatta kalmamıştı. Şey, bazen annesi, ama o da bunu nasıl yaptığına çok dikkat ederdi. Babası ona döndü, yüzü solgundu ve gümüş gözleri şokla irileşmişti.

" Draco, bu... , çok iyi bir ... kızı," dedi yumuşak bir sesle. "Okulda ona göz kulak olmanı istiyorum. Güvende emin ol."

" Sorumluluklarımın bir kez daha Gryffindor' bulunmamı gerektireceğinin farkında mısın?" Hermione Lucius'a hatırlattı. Lucius kaşlarını çatı ve sonra başını salladı.

" Elbette, yeğeniniz," Bir an için ona baktı ve hafifçe kaşlarını çatı.

" bir muggle doğumlu değil misin?" Granger isminin kendisine yabancı olduğunu fark ederek tahmin . O da başını salladı.

" Bir muggle doğumlu mu?" Draco gizlemediği bir merakla ona baktı.
"Baba, sen muggle'larla arkadaş mısın?"

" Bu çok uzun bir hikâye," dedi Lucius biraz acılı bir ifadeyle. Hermione genç büyücüye gizemli bir şekilde gülümsedi.

" Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir, genç Draco," diye açıkladı dikkatle. "Bir Sytherin olarak hiçbir şeyin yüzeyde görüldüğü gibi olmadığını daima hatırlamalısın."

" Evet, hanımefendi," dedi Draco otomatik olarak ve sonra gözlerini kırıştırarak babasına baktı. Oğluna gülümsedi, gerçek bir sevgi gülümsemesiydi ve çocuk babasının ilgisi karşısında gururlandı.

" Hepimiz üzerinde böyle bir etkisi var evlat. Ona domina de ve unutma, onu iyi koru," diye oğluna sıkı tembihledi Lucius. Draco ciddiyetle başını salladı.

" Evet, baba," diye cevap verdi, gözleri garip bakışlı genç ve güzel cadıydı.

"Prenses? İyi misiniz?" Babasının sesi çok uzaklardan geliyordu ama sesindeki panik Prenses'in gözlerini kırptırmasına neden oldu.

"Baba?" Yerinden kıpırdandı ve babasının sandalyesinin yanında diz çökmüş olduğunu, kahverengi gözlerinin endişeyle ona baktığını fark etti.

"Ben buradayım," dedi yatıştırıcı bir sesle, elini okşayarak. "Sen iyi misin?"

"Ben... Sanırım öyle," diye mırıldandı. Kurumuş olan yanaklarını sıvazladı. Bu alışılmadık bir durumdu. Gördüğü imgelemlerin çoğu artık onu çılgınlatıyor, ağlatıyor ve titretiyordu. Bu onun için olası bir gelecek miydi? Ölürse, Yaşlı Hermione olarak yeniden mi doğacaktı?

Teknik olarak senden daha genç olduğumu düşünürsek, bana böyle hitap etmenden gerçekten nefret .

Ama o sendin. Değil mi?

Hayır. Pek sayılmaz. Bu benim ya da bizim ilk seferimiz değildi. O sendin, benim gibi yeniden doğdun, ama bu hayatı hatırladın. Bir Kahin olarak yeniden doğduğunu tahmin . Muggle doğumlu bir Kahin, bu insanları korkutmuş olmalı. Şunu da unutmamalısın ki bunlar

olası gelecekler. Mümkün, cümledeki etkin kelimedir. Herhangi bir sayıda olası gelecek vardır.

Anlıyorum. O genç adam Lucius'un oğlu muydu? Anlattığın kadar korkunç görünmüyor. Ya da hatırladığın kadar.

Draco daha az görünüyor. Acaba bunun nedeni Lucius zerindeki etkiniz ve onu kurtarmanız mı?

Sonumun yine küçük bir kız olarak olmasını gerçekten

istemiyorum. Yani lmekten kaçınıyoruz. Bu ne kadar zor

olabilir ki?

HP/HG/HP

Augusta Longbottom ay fincanının üzerinden Hermione'ye sert bir bakış atarak, "Görüyorum ki beni tehdit ettiğin *misafirlerin* olmadan buradasın," dedi. Genç cadı Bayan Longbottom'a sakın sakın gülümsedi.

Hermione gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Annem sana kefil oldu," diye açıkladı. "Birinin seni geçmeyi başarması için Hades'te hoş bir gün geçirmesi gerektiğini söyledi. Beni güvende tutacağına inandığı birkaç kişiden biri olduğunu söyledi. Bu babam için yeterince iyiydi. Belki Jamie ya da Sirius için değil ama şu anda burada olduğumu bilmiyorlar."

"şimdi, gelen bu fikir... ne demiştiniz?" Bayan Bones merakla sordu. Hermione'nin sırtışı genişledi.

Hermione dikkatle açıkladı, "Muggle toplumu da büyücü toplumuyla aynı türden bir çizgiye sahip," dedi, "ve onlarınki de üreme ve zenginliğe dayanıyor. 'İyi yetiştirilmiş' ve varlıklı olanlara sosyete denir ve geçmişte onların hanımları da tıpkı bizim gibi dikkatle bağlanır ve korunurdu. O hanımlar, tahminimce can sıkıntısından, 'Hanımlara Yardım Dernekleri' adını verdikleri gruplar kurar ve savaş çabaları için sargı bezi sarmak gibi şeyler yaparlardı."

"Ama iyi yerleştirilmiş bir büyü bunu kolayca yapabilir," diye itiraz etti Bayan Fenwick. Hermione başını salladı.

"Evet, doğru, ama St. Mungo's için iksir hazırlamaya ne dersiniz? Ya St. Mungo'ya yardım etmek için temel şifa ve ağrı iksirleri hazırlıyor olsaydık?

Mungo's talebi karşılayabilir mi? Bunun iksir ustalarına daha karmaşık iksirlere odaklanmaları için zaman kazandıracağını iddia edebiliriz.

Bizler, zarif, safkan hanımefendiler olarak, küçük güzel kafalarımızı bunlarla meşgul etmek istemeyiz," Hermione onun açıklamasına ısınmıştı ve heyecandan yanakları pembeleşmişti.

"Ama gerçekten başka bir şey mi yapıyoruz?" Bayan Bones Hermione'yi sıkıştırdı, kendisi de biraz heyecanlı görünüyordu.

"Bazılarımızın iksir hazırlaması gerekecek, yoksa herkes şüphelenecek, ama evet. Geri kalanımız da taktik alıştırmalar için serbest kalacak," dedi Hermione hevesle. Safkan hanımlar birkaç dakika boyunca kendi aralarında mırıldandılar. Bugün burada bulunan grup, kendisi ve Augusta Longbottom tarafından titiz olmayan ve çenelerini kapalı tutabilen kadınlar olarak seçilmişti.

"Hoşuma gitti," dedi Griselda Marchbanks sandalyesinden sertçe. Cadı yüz yaşının üzerindeydi ama hâlâ dinçti ve asasıyla hâlâ tehlikeliydi. "Bir Bayanlar Yardımlaşma Derneği! Kocam buna kanca, çizgi ve platin için düşerdi. Oğullarım da kanacak. Zekice, Augusta! Kesinlikle harika!"

"Katılıyorum," diye koro halinde sesler yükseldi. Hermione'nin elinde Hanımlar Yardımlaşma Derneği için hazır bir tüzük vardı ve orada bulunan her hanım bunu hevesle imzaladı. Hermione, gözlerinde militan bir parıltıyla sertçe başını sallayan Augusta Longbottom'a sıırttı.

Bayan Longbottom kesin bir tavırla, "Şimdi, bir başkanı olan bir komiteye ihtiyacımız olacak," dedi. "Bence en iyisi Bayan Longbottom'ın

Marchbanks'i başkanımız olarak seçiyoruz. Daha iyi bir seçim olduğunu düşünen başka biri varsa lütfen şimdi konuşsun."

Herkes Bayan Marchbanks'i başkan olarak seçti ve ardından kurnazca planlarını yapmaya başladılar. Planlarının ilk bölümü, babalara, kocalara ve oğullara Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin ne kadar zararsız olduğunu kanıtlamayı içeriyordu. Bunu yapmanın en kolay yolunun, şimdilik tüm dikkatlerini St. Mungo's'a odaklamak olduğuna karar verdiler. Hastane neye uğradığını şaşıracaktı. Bir İksir komitesi, bir Kek Satışı komitesi, bir dikiş komitesi ve bir bağış toplama komitesi oluşturdular. Hermione hepsine katıldı. Eve dönüp babasını çileden çıkarmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Dikiş komitesi ve Kek Satışı komitesinin ilk toplantılarını babasının evinde yapmaları için ısrar etti.

"Hermione Canopia Potter!" Charlus'ün sesi evin içinde gürledi. James ve Sirius şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar ve melek gibi bir Hermione'nin babasına yaklaştığını görmek için aceleyle Charlus'ün çalışma odasına koştular.

"Evet, baba?" diye sordu tatlı tatlı. Adam kızına ters ters baktı.

"Ev cinleri bana sadece öğle yemeği veremeyeceklerini değil, aynı zamanda mutfaklara da girmemem gerektiğini söylediler... Charlus kızını sert bir şekilde bilgilendirdi. Kız ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Çünkü St. Mungo's'taki kermes için şekerleme yapıyorlar," diye açıkladı.

"Kek satışı mı?" Babası bir anlık şaşkınlıkla tekrarladı. Kız hevesle başını salladı.

"Evet, hastane için ekipman alımına fon sağlamak ve yoksul ailelerin ihtiyaç duydukları tıbbi bakımı almalarına yardımcı olmak için," diye açıkladı. "Bu bizim Hanımlar Yardımlaşma Derneğimizin işi. Size her şeyi anlattım."

"Yaptın mı?" Şüpheyle söyledi. Kadın başını salladı.

"Yaptım, baba. En azından beladan uzak duracağımı söylemiştin. Kermes komitesinde ve dikiş komitesindeyim. Oh, bu arada

Dikiş komitesi yarın St. Mungo'daki uzun süreli hastalar için yorgan yaparken senin çalışma odanı kullanacak," dedi Hermione babasına ciddi bir ifadeyle.

"Çalışma odam mı? Merlin'in mavi cehenneminde neden benim çalışma odama ihtiyacın olsun ki?" Charlus biraz daha gürledi. Hermione ona gözlerini kırptırdı.

"Neden, mükemmel yerleşik korumalar için. Her yorganın içine ısıtıcı tılsımlar, neşelendirici tılsımlar ve sağlık tılsımları dikeceğiz," dedi şaşkın bir bakışla, sanki babası bunu kendi başına bulmalıymış gibi.

Charlus'ün kendini tamamen kaybedip Bayanlar Yardımlaşma Derneği'ni evinden kovması tam bir ay sürmüştü. Açıkçası, Hermione bu kadar uzun sürmesinden rahatsız olmuş ve babasını üzmemek için çabalarını artırmıştı. Ne zaman otursa, sandalyesine 'yanlışlıkla' bırakılmış bir yorgan iğnesi batıyordu. Salonları tamamlanmış yorganlar ve kızının bakım paketi adını verdiği kutularla doluydu. Çalışma odasını ele geçirmişler, düzenli olarak yemek yiyemediğinden emin olmuşlar, evin odalarını kurabiye ve meyve suyu ikram edilen 'ayrıcalıklı olmayan çocuklarla' doldurmuşlar ve moda ve evlilik beklentilerinden başka bir şey konuşmayan anlamsız kıkırdayan kadınlara sahip olmuşlardı, ancak babasının öfkesini kaybetmesi için Günlük Peygamberinin çalınması gerekmişti.

"İşte bu kadar!" Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yeter artık! Evim artık Bayanlar Yardım Derneği için kullanılmayacak. Hepsini buradan çıkarın, ŞİMDİ!"

James ve Sirius koşarak gelmiş, onları Lily, Remus ve Dorea izlemişti. Hermione bütün 'zavallılar' için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Mungo'daki çocukların ve hastaların umutsuzca yardımına ihtiyacı vardı.

"Ya Hermione kendi çeyiz evlerini kullanırsa?" Lily bunu önerdi. "Hepsinin ev cinlerinden oluşan orduları var, ona yardım edebilirler."

Charlus Potter kızına, "İyi," diye çıkıştı. "Lanet olası evleri kullan. İçlerini boş dikiş çemberiyle doldurup taşıyın. Bırakın ev cinleri salonlarınızı kurabiyelerle doldursun. Sadece hepsini evimden çıkarın."

"Eğer böyle hissediyorsan, baba, bugün seninle uğraşmayacağız. İstenmediğimiz yerde kalmayız," diye burnunu çekti Hermione ve yaralı bir ses tonu takındı.

"Ben de aynen böyle hissediyorum," diye homurdandı Charlus. Hermione arkasını döndü ve odadan fırladı. Bayanlar Yardımlaşma Derneği iki saat içinde toparlanıp Potter Malikânesi'nden ayrılmıştı. Hermione kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi.

Ah, bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum.

Mmm. Yardım edemem ama sana katılıyorum. Belli bir tatmin var. Boş ver.

Ne oldu? Neden öyle iç çektin? Seninle aynı

fikirdeydim! Hayır, hayır. O an geçti.

HP/HG/HP

"İşaretimle, bayanlar!" Griselda Marchbanks bir talim çavuşu gibi böğürdü. Kulakları delen bir ısıklıkla hava yarıldı ve büyücülük dünyasının narin çiçekleri savaş manevralarına başladı. Hermione, Augusta Longbottom'ın yanında durdu ve manik bir neşeyle sırıttı.

"Zavallı!" Griselda geride kalmış bir kadına bağıırıyordu. "Tek bacaklı, romatizmalı büyücülerin bile bundan daha hızlı hareket ettiğini gördüm! Hadi gel artık, Ölüm Yiyenler bu hareket tarzınla aileyi çoktan katletti."

"Oldukça göz korkutucu, değil mi?" Augusta düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Bana Deli-Göz Moody'yi hatırlatıyor," diye karşılık verdi Hermione.
"Akraba olma ihtimalleri var mı?"

"Elbette mümkün," diye izin verdi August.

Hermione bir sonra, "değiller," diye mırıldandı. "Harika değiller ama kötü bir başlangıç da sayılmazlar."

"Onları ilk ne zaman kullanacağız?" Augusta merakla sordu.

"Fenwick'lere bir saldırı olacak. Yakında... bir aydan kısa bir süre içinde mi? Bunu söylemek zor, ama alarmları kurdum ve casuslarım var," dedi Hermione sakince. Augusta başını salladı.

"Bir soru Hermione?" Augusta dikkatle sordu. Genç cadı ona döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Elbette Bayan Longbottom," dedi Hermione kararlılıkla.

"Neden şimdi? Neden bizi de dahil ettiniz?" Augusta merakla sordu. Hermione gülümsedi ve bu çok acımasızcaydı.

"Babam, erkek kardeşim, yakında nişanlanacağım kişi ve kan kardeşim gibi benim de tarikata katılmamı reddettiğinde çok öfkelenmiştim. Sonra yalnız olmadığımı, benim gibi aile reislerinin izin vermediği çok kız olduğunu fark ettim. Bu adil değil. Bizim de sunacak çok şeyimiz var. Asalarımızla en az onlar kadar yetenekliyiz. Siz daha deneyimli hanımların vereceği yoğun eğitimle Tarikat'tan daha iyi, daha ölümcül bir güç olacağız," dedi Hermione açık yüreklilikle. Augusta başını salladı.

Bayan Longbottom gözleri öfkeyle kararmış bir halde, "Kendi oğlum onunla birlikte savaşıma hakkımı reddettiğinde hiç memnun olmadım," diye tersledi.

"Hiçbirimiz öyle değildik," diye onayladı Hermione. "İşte bu yüzden hepimiz buradayız.

Ölüm Yiyenlere ve büyücülerimize küçük bir ders vereceğiz."

Üç hafta sonra Hermione'yi, insanın bedenini algılamasını hafifçe bozacak şekilde büyülenmiş simsiyah tulumlar giymiş küçük bir grup kadının önünde bir aşağı bir yukarı yürürken gördü. Siyah bir gölge, sis ya da buğu gibi görünüyordlardı. Tüm kadınlar yüzlerini gizleyen siyah yüz korumaları takıyordu. Her kadının saçları ya kesilmiş ya da yolundan çekilecek şekilde bağlanmıştı.

Hermione'nin kendi uzun saçları sıkıca örülmüş ve yüz korumasının altında başının etrafına sarılmıştı. Sinir spazmları neredeyse geçmişti ama hâlâ bazı kalıcı etkileri vardı. Bir şişe kramp önleyici iksirin tamamını içmişti ve Görücü yeteneklerini birkaç saatliğine bastıracak küçük bir şişe yutmuştu. Bu akıllıca değildi ve sık sık kullanamazdı ama gördüğü imgelemelerin sayısına bakılırsa, bu operasyonun ortasında bir imgeleme karşı korunmak istiyordu.

Hermione esasını kalça kılıfına sokarak, "Pekâlâ," diye söze başladı. "Hepiniz buradasınız çünkü siz en iyisisiniz. Bu tatbikat, başarmaya çalıştığımız şeyin uygulanabilir olup olmadığını görmek için bir test. Fenwick ailesini kurtarmak da işin bonusu. Bir mesaj gönderiyoruz. Artık dünyamızın cadıları çocuklarımızı ve ailelerimizi katlederken boş boş durmayacaklar. Bu doğru değil ve artık buna göz yummayacağız. Onları sersemletmeyeceğiz ya da silahsızlandırmayacağız. Bu piçlere bedelini ödeteceğiz. Küçük kızlara ve oğlanlara tecavüz edip öldürüyorlar. Bunlar büyücüler için korkunç bahaneler ve Fenwick ailesini ele geçirmelerine izin vermeyeceğiz. Bayan Fenwick bizden biri, ama kimse onu ailesinin önünde kabul edemez. Yapar mısınız? Anladın mı?"

"Evet, Dişi Aslan!" Kadın ona bağırarak karşılık verdi.

"Bu operasyonda kod adları SADECE. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Dişi Aslan!"

"Güzel, hadi gidelim!" Hermione kolunu pratik bir hareketle indirdi ve ekibinin hepsi aynı anda görünmez oldu. Hızlı bir gurur patlaması hissetti ama bunu bastırdı. Bir birim olarak görünmek

Kesinlikle inanılmazdı. Ölüm Yiyenlerin canına okumak ve iyi bir ailenin yok edilmesini durdurmak harikaydı.

Ölüm Yiyenler onların geldiğini hiç görmemişti. Hermione'nin birliği bir ekip olarak hareket etti, aldıkları emirler vardı ve en önemli önceliğin Fenwick ailesini kurtarmak olduğunu biliyorlardı. Gruplarının bir kısmı ayrıldı ve aile üyelerini korumak için hızla harekete geçti, her kadına yakalaması için bir aile üyesi verilmişti. Hepsinin üzerinde, onları tehlikeden hızla uzaklaştırmak için port anahtarı görevi gören küçük kolyeler vardı.

Anahtar onları gizli bir güvenli eve götürecekti. Aile oradan da bir Fidelius büyüsüyle güvenli bir yere taşınacaktı. Bunların hiçbirisi Hermione'nin çeyiz evleri değildi çünkü bunu Sirius ya da James'e asla açıklayamayacağını biliyordu.

Hızla hareket eden Hermione'nin ekibinin diğer yarısı Ölüm Yiyenleri etkisiz hale getirmeye çalıştı. Ekibi oyalanmıyordu. Dudaklarından tek bir *Stupefy* ya da *Expelliarmus* bile geçmedi. Hayır, kızları sürekli oynuyordu. Asa çalışmaları tehlikeli ve son derece isabetliydi. Kızlar kendilerine doğru savrulan lanetlerden kaçınmak için dönüyor, eğiliyor ve zıplıyorlardı. Akıcı bir zarafetle hareket ediyorlardı ve Hermione onlarla gurur duymak için kendine izin verdi. Evin üstünden beyaz kıvılcımlar fırladı ve güvenlik rune'unu oluşturdu, bu da tamamlanma rune'una dönüştü. Hermione'nin birliğindeki kadınlar hep birlikte kolyelerine dokundular ve gittiler. Ölüm Yiyenler şaşkınlıkla birbirlerine ve yerde yatan cesetlere baktılar. Hepsi Ölüm Yiyen'di, savaştıkları tuhaf yaratıklardan tek tane bile yoktu. Bu keşif gezisinin lideri derin bir iç çekti. Karanlık Lord onlardan hiç memnun olmayacaktı. Refleks olarak ürperdi.

HP/HG/HP

"Tarçınlı baharatlı kek hakkında ne düşünüyorsun?" Hermione sordu, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Severus çayından bir yudum aldı.

"Biraz kuruydu," dedi Regulus. Lucius başıyla onayladı.

"Hmm. Peki ya çikolatalı kiraz?" Hermione tekrar denedi.

Severus oturduğu yerden, "Biraz zengindi," diye önerdi. Hermione içini çekti.

Lucius ona, "Çikolata soslu muzlu keki beğendim," dedi. Regulus hafifçe kaşlarını çattı.

"Bence baharatlı keke biraz elma püresi ekleyip biraz daha nemli yapsalar iyi olur," diye önerdi.

"Belki de bu kadar zengin bir ganaj kullanmasalardı, çikolatalı vişne daha az baskın olurdu," dedi Severus hafifçe. Hermione başıyla onaylayan ve notlar alan ev cinlerinin şefine döndü.

"Trés bon, Madam," dedi küçük ev elfi kibarca. *Militanlarına* geri döndü .

"Şimdi, size henüz yaklaşılmadı mı?" Endişeyle sordu. Üçü de başını salladı.

Lucius kaşlarını çatarak, "Hayır, *Domina*," dedi. "Hepimiz iktidar için istekli, destekleyici ve hırslı görünmek için çok çalıştık. Karanlık Lord'un anlayacağı türden bir şey bu. Hepimizi kilit pozisyonlara yerleştirdi, bu da bana dolunayda size getirmek istediğim iki kişi daha olduğunu hatırlattı."

Hermione zarif bir baş hareketiyle, "Elbette," dedi. Jamie ve Sirius dolunay boyunca Remus'la birlikte kalıyorlardı ve bu onun için bir şeyler başarmanın en kolay olduğu zamandı. Regulus'a döndü ve yüzü hafifçe yumuşadı. "Rabastan nasıl?"

Regulus, "İnatçı herifin teki," diye homurdandı ve sonra içini çekti. "O iyi. Hatta iyi gidiyor. Biraz erken olacak ama sanırım ben gitmeden önce bu yıl onu işaretlemen için hazır olacak."

Hermione memnun bir sesle, "Mükemmel," dedi. Lucius'a döndü. "Dumbledore'a yaklaşabilmeniz için hâlâ Hortkuluklara ihtiyacımız var. Hepiniz için yaptığınız şeyin Aydınlık'tan olduğunu kanıtlamanın en kolay yolu bu. Ya da en azından Gri'nin."

"Bu çok doğru, yoksa bize güvenmesi için hiçbir neden yok," diye onayladı Lucius. Hermione homurdandı.

"Ne olursa olsun büyük ihtimalle sana güvenmeyecektir. Dumbledore kolay lokma olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmadı, *militlerim*. Tedbirli bir adamdır ve dünyada çok ama çok az insana güvenir. Bence Hogwarts'ta Müdür olmayı tercih etmesinin nedenlerinden biri de bu - öğrenciler saf ve masum. Gerçek benliklerini ondan saklayamıyorlar," diye yüksek sesle düşündü Hermione. Üç askeri... Yaşlı Hermione'nin onlara taktığı isimle Karanlık Üçlüsü... ona kısık gözlerle baktı. Dumbledore'un yanında dikkatli olacaktı. İyi, öyle olmaları gerekiyordu. Hayatta kalmak onlar da çok ama çok az insana güvenebilirlerdi.

ama, büyücülerinizi çikolatanızı sevdiğiniz gibi seviyorsunuz - karanlık ve biraz çatlak.

Benim büyücüm Karanlık değil.

O bir siyah! Alınma ama biraz çatlaktır. Akraba evliliğinden geliyor.

Bu yüzden mi sürekli ona salyalarını akıtıyorsun? Kötü ve deli olduğun için mi?

Onun kötü ya da deli olduğunu söylemedim. Yine , değil mi? Alo? Alo? Alo? Alo? Biliyor musun, bana sessizlik muamelesi yapman hiç hoş değil. başka kimsem yok ki. Alo? Alo? Sadece şaka biliyorsun, değil mi? Değil mi? Siyahlar arasında en az deli olanın o olduğuna eminim. Regulus hariç. O neredeyse normal görünüyor. Dur bakalım. Bu yardımcı olmadı, değil mi? Bunu daha ne kadar sürdüreceksin? Beni kendine sahip olmaya zorlama!

HP/HG/HP

Alphard Black ve Charlus Potter'ın evlilik sözleşmelerini ellerinin tersiyle itme hızı neredeyse şok ediciydi ve diğer birçok aile bunu yapmasaydı çok daha fazla dikkat çekerti.

aynı şeydi. İsmi Lazım Değil, muggle'lara, muggleborn'lara ve sözde kan hainlerine yönelik saldırılarını her geçen gün artırıyordu. Korku büyücülük dünyasına musallat olmuştu ve halihazırda sözleşmeleri olan birçok aile çok geç olmadan çocuklarını evlendiriyordu. James ve Sirius Seherbaz departmanında staja kabul edilmişlerdi çünkü Frank Longbottom nişanlısı Alice McKinnon ile evleniyordu ve balayı için izin alıyorlardı. O ve kız kardeşi Marlene, Yoldaşlık'ın açık sözlü kadın üyeleriydi ve Lily ile oldukça yakınlaşmışlardı. James hafifçe kaşlarını çattı. O ve Lily bir yıldır çıkıyorlardı. Muggle'larda erkek/kız arkadaş olayının nasıl işlediğinden hâlâ tam olarak emin değildi ama Lily'ye karşı ne hissettiğini biliyordu.

Ancak James, Evans ailesinin nişan sözleşmesi hazırlamak için avukat tuttuğundan emin değildi. Muhtemelen onun deli olduğunu falan düşünürlerdi. Büyücülük dünyasında reşit olan herkes Sihir Bakanlığı'na gidip evlilik ruhsatı için başvurabilirdi. Bakanlık daha sonra başvuruda bulunan kişilerin bunu yapmakta özgür olup olmadıklarını, yani ruhsat vermeden önce daha önce herhangi bir bağ veya yemin etmediklerini kontrol eder ve emin olurdu. Safkanlar arasında her şeyin bu kadar uzun sürmesinin nedeni, avukatlar arasında evliliğe dahil olan herkesin hakları ve mirasları ve üretilebilecek herhangi bir geçerli sorun hakkında ileri geri tartışmaktı. Daha sonra tüm sözleşmelerin Bakanlığa sunulması ve halihazırda listelenmiş başka açık sözleşmeler olması ihtimaline karşı girilmesi gerekiyordu. Bu inanılmaz derecede sıkıcı bir süreçti ve Bakanlıktaki en az popüler işlerden biriydi. James, Lily ile tüm bunları atlayabilecekti.

"Benim mi?" James kafasını kız kardeşinin odasına soktu. Üzerinde çalıştığı bazı kâğıtlardan başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Evet, Jamie?" Başını bir yana eğerek merakla sordu. Odasına tamamen girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Muggle kur yapma ritüelleri hakkında bir şey biliyor musun?" Telaşla sordu, yüzü kıpkırmızıydı. Hermione gülümsedi, öyle geniş bir gülümsemeydi ki sevinci elle tutulabilirdi.

Bir süre sonra "İstiyorum," dedi. James başıyla onayladı.

"Nişan sözleşmesi kullanmıyorlar, değil mi? Yani Lily, Sirius'la aranızdaki her şeyi çok tuhaf buldu. Çoğu zaman ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikri yoktu," diye mırıldandı James başının arkasını ovuşturarak.

"Babamla konuşabiliriz ve değiştirilmiş bir sözleşme hazırlayabiliriz: sizin ölümünüz durumunda miras hakkı olmayacak, bir ödenek alacak ve oğlunuz reşit olduğunda her şeyi miras alacak. Bu babamı ve annemi tatmin eder. Onlar bu gibi konularda oldukça eski kafalıdırlar," dedi Hermione kararlı bir şekilde. James kaşlarını çatı.

"Neden onunla evlenemiyorum?" diye sordu. Hermione derin bir iç çekti.

"Jamie-aşkı, bir de annemin gözünden bak. Ailesi yok, statüsü yok ve çeyizi de yok. Eğer Siyahlar'la evleniyor olsaydı, Hanedan'ın başı onun daha küçük bir oğulla evlenmesi ve evliliğin Bakanlık'ta morganatik olarak listelenmesi konusunda ısrar ederdi. Ben şahsen Lucius'a katılıyorum, büyük ihtimalle soy ağacında şamar oğlanları var ama bunu kanıtlayamayız. Yüzündeki ifadede aynı fikirde olmadığını anlayabiliyorum... şiddetle. Tamam, öyle olsun. Ailesiyle konuşmama izin verin. Nominal bir çeyiz sağlayabilirsek ya da soyunu kanıtlayabilirsek, annem tam statüye itiraz etmeyecektir. Bu seni mutlu eder mi?" Hermione yorgun bir iç çekişle sordu. James kaşlarını çatı ve kız kardeşine gerçekten baktı. Solgun ve hasta görünüyordu.

"Sahiplerim, iyi misiniz?" Endişeyle sordu. Kadın zayıfça gülümsedi.

"Ben iyiyim Jamie. Belki de kendimi biraz zayıflatıyorum," dedi sessizce. Adam homurdandı.

"Sirius Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nden nefret ediyor," dedi kız kardeşine kesin bir dille. "Seni iki haftadır görmediğini söylüyor. Onu boşa çıkarıyorsun, aşk."

Hermione ciddiyle, "Ara vereceğim, söz veriyorum," dedi. "Sadece... Lily'nin ailesiyle görüşmeme izin ver. Potter yakutlarına ihtiyacım olacak. Bu Evans'ı ayağa kaldırır ve ciddi olduğunu anlamasını sağlar."

Sirius kapı aralığından, "O Sirius değil," diye söze başladı. Hermione avucunu kaldırdı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"," dedi sertçe. Sirius ona köpek yavrusu gözleriyle baktı, o da çekti ve kollarını uzattı. Sirius onu kucağına aldı ve kucağına oturttu.

"Seni özledim," diye mırıldandı saçlarını karıştırırken. James'e gözlerini devirdi. Sirius ondan uzun süre ayrı kaldığında çok gülünç oluyordu. Animagus tarafı her zaman ön plana çıkar, onu kucaklarken bir saat boyunca koklar ve burnunu çekerdi. Onun güvende ve sağlıklı olduğuna kanaat getirdikten sonra da onu öpücüklere boğardı.

"Güzel," mırıldandı. "Beni Lily'yi görmeye götürüyorsun."

"Şimdi mi?" Sirius sinirli bir şekilde sordu. Hermione onu burnundan öptü.

"Evet, şimdi," dedi kararlılıkla. Adam derin bir iç çekti ve kadın, Bayanlar Yardımlaşma Derneği hakkında aşağılayıcı bir şeyler duyduğunu sandı ama .

Hermione, Evans'ların evinin muggle standartlarına göre oldukça güzel olduğunu fark etti. Elinde küçük, oymalı bir ahşap sandık tutuyordu ve Sirius da onunla birlikte evlerine doğru yürüyordu. İkisi de muggle kıyafetleri giymişti. Adamın üzerinde mükemmel dikilmiş koyu renk bir takım elbise, Hermione'nin üzerinde ise güzel bir Chanel takım vardı. Vahşi bukleleri büyüyle düzgün bir bukle haline getirilmişti ve beyaz çocuk eldivenleri vardı. Yakasında yakutları olan nişan broşu göz kırpyordu ve kolyesindeki büyük yakut da açıkça görülebiliyordu. Sirius ve Hermione inanılmaz derecede çekici, delicesine zengin bir çift gibi görünüyordu. Evans'ların kapısını akıllıca çaldı. Petunia Evans kapıyı açtı ve ikisini görünce ağzı açık kaldı.

"Bay ve Bayan Evans evde mi?" Hermione aristokrat aksanıyla sordu. Petunia aptalca başını salladı ve içeri girebilmeleri için kapıyı daha geniş açtı.

Hermione'nin topukları parke zeminde tıkırdadı ve Sirius onu yakından takip etti, eli Hermione'nin sırtının alt kısmındaydı. Hermione oturma odasındaki Fransız kapılarından dışarı baktı ve Petunia'nın kız kardeşini davet etmediği belli olan bir çim partisi verdiğini fark etti. Oturma odalarında oturan Evans'lara döndü ve beklenmedik konuklara şaşkınlıkla baktı.

Hermione kibarca, "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi. "Bugün eğleneceğinizi biliyordum, beni bağışlayın."

"Hermione'yi affedecek bir şey yok," dedi Bayan Evans içtenlikle. "Lily için iyi bir arkadaşsın ve seni aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz. Bu nişanlınız olmalı, Bay Black. Lily bize ikiniz hakkında her şeyi anlattı. Nişan partinizde özel bir rolü olduğunu söyledi."

"Şey, evet," dedi Hermione boş boş, Yaşlı Hermione kafasındaki her şeyi onun için hızla tercüme ederken. Sirius şaşkın görünüyordu. Yaşlı Hermione onun elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı ve sonra resmi olarak tanıştırdı. İş bittiğinde Bayan Evans'a döndü. "Lily boş mu?"

"Petunia, canım, git kardeşini getir," dedi Bayan Evans sert bir sesle. Hermione arkadaşının anne babasına gülümsedi.

"Sizin bir çalışma odanız var, değil mi Bay Evans? Belki Lily bize katıldıktan sonra hepimiz oraya çekilebiliriz," dedi Hermione yumuşak bir sesle.

"Tuney'nin ucube kız kardeşinden ne istiyorlar?" Hermione yüksek ve genizden gelen bir sesin ardından kıkırdamalar duydu. Elini otomatik olarak Sirius'un asa koluna koydu.

"Burada olmaz," diye tısladı ona. Sirius ona hırladı ve o da başını salladı. Bay Evans avluya doğru kaşlarını çatmıştı ama dönüp Sirius'a gülümsedi.

"Sanırım nişanlımdan şimdiden hoşlandım," dedi neşeyle. Hermione zayıfça gülümsedi ve Sirius'u Bay Evans'ın çalışma odasına doğru itti.

"Hermione? Sirius? Neden buradasın?" Lily merakla sordu. Hermione Lily'ye sıcak bir şekilde gülümsedi ve Sirius da ona arsızca sırıttı.

Hermione tahta sandığı masanın üzerine koyarken, "Sizin de dediğiniz gibi, oldukça yapışkan bir soruna çözüm bulmak için buradayız," dedi.

"Bu ne olabilir Bayan Potter?" Bay Evans merakla sordu.

"Büyücülük dünyasında soyluluğa eşdeğer aileler vardır. Unvanlarımız yok ama aynı anlama geliyor. Mülkler, miraslar, para var ve bunların hepsi avukat orduları tarafından kıskançlıkla korunuyor. Mutlu çiftin evlenebilmesi için nişan sözleşmelerini hazırlamaları dört yıl sürüyor," diye açıkladı Hermione dikkatle, Lily'nin anne babasına bakarak, çünkü o zaten tüm bunları biliyordu. "Gelin ve damadın her biri evliliğe herhangi bir konuda verilecek bir şey getirir. Benim çocuklarıma aktarmayı umduğum dört çeyiz malım var.

Sirius'un da birkaç mülkü var. Her ikimizin de nişan sözleşmelerimizde listelenen paraları var. Sirius bana çok sayıda mücevher hediye etti. Kur yapma sürecimiz boyunca bana hediye ettiklerinin sadece küçük bir örneğini takıyorum."

"Bu çok etkileyici," dedi Bay Evans yavaşça, belli ki kafası karışmıştı. Bayan Evans Ortaçağ Çalışmaları alanında uzmanlaşmıştı.

"Lily'nin çeyizi yok," diye soluk soluğa onlara baktı. "Birisi... ne... onun için teklifte mi bulunmak istiyor?"

Hermione öfkeyle kızaran Lily'ye hafifçe gülümseyerek, "Evet," dedi. Eğer Hermione'yle arkadaş olmasaydı, tüm bu süreç onu korkunç derecede aşağılayabilirdi. Bu arkadaşlık onun büyücülük dünyasını farklı görmesine yardımcı olmuştu. Hermione ve Sirius'un bu ziyareti Hermione'nin onu ne kadar önemseydiğini gösteriyordu. Belli ki ona yardım etmeye, yolunu kolaylaştırmaya çalışıyordu.

"Peki, sağlıklı bir çeyiz olarak ne düşnlebilir?" Bayan Evans spekülatif bir şekilde sordu.

Sirius otomatik olarak, "Mülkiyet her zaman iyidir," dedi. Hermione ona ters ters baktı.

"Küçük bir mülkümüz var... şey... aslında bir kulübe. Bana bykannemden miras kaldı, Godric's Hollow diye bir yerde," dedi Bayan Evans yavaşça. Hermione ve Sirius ona öylesine açık bir şokla baktılar ki, gözleri irileşti ve ağızları açık kaldı, Bayan Evans açıklama için kızına döndü. Lily omuz silkti ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Potter Maliknesi Godric's Hollow'a oldukça yakın," dedi Hermione belli belirsiz. "Orası büyülü bir topluluk. Ben... Ben... Lily büyükannenin ailesini görmeliyiz. Herhangi bir yerde aile ağacın var mı?"

"Sanırım yle. Ah, burada. Hah. Çok garip var. Annesi Bones, babası da... Bagshot mıydı?" Bay Evans dikkatle okudu. Hermione'nin rengi soldu, Sirius'un da. Sonra birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Bu işleri çok daha kolaylaştıracak. Lily, büyükannen bir fiyasko olmalı. Bakanlık kayıtlarını kontrol etmemiz gerekecek. O kk kulübe, eğer onu Lily'nin çeyizi yapmaya istekliysen, mükemmel olacaktır. Bunu bu konuda ciddi olduğumuzu kanıtlamak için getirdik," dedi Hermione mutlulukla. Kasayı aınca Potter yakutlarının bulunduğu kadife kaplı kk tepsiler ortaya ıktı.

"Lily kendisine hitap eden bir parça seçmek isterse?" Sirius kibarca sordu. Lily yakut ve elmas bir bilezik seçti. Sirius ona nazikçe gülümsedi. "İlk hediye bilezik olmak zorunda değil, aşkım."

"Biliyorum," dedi usulca. Sirius onu aldı ve bileğine nazikçe .

"Eve gidip babam ve annemle konuşmalıyım. Eminim avukatlarıyla görüşmek isteyeceklerdir ve sonra James'le birlikte sizi ziyarete geleceklerdir. Bunun size garip gelebileceğini biliyorum ama lütfen bunun ailem için de çok garip olacağını bilin. Normalde işleri böyle halletmeyiz ama... şey... James bir şeyin yapılamayacağını söyleyemesinden hoşlanmaz," dedi Hermione hafif bir gülümsemeyle, öfkeyle kızaran Lily'ye bakarak.

Sirius Bay ve Bayan Evans'a, "James muggle'ların evlenme niyetini simgelemek için yüzük kullandığını biliyor," dedi. "Endişeleniyorsanız ona da bir tane vermeyi planlıyor ama bu nişan mücevherleri bizimkiler için de aynı şeyi ifade ediyor."

Hermione yakında nişanlanacak olan kızına, "Dürüst olmak gerekirse, bunlar Potter yakutları, normalde sadece eşler takar," dedi. "Onunla evleneceğini kesin bir dille ifade ediyor. O bileziği gören herkes tam olarak ne anlama geldiğini anlayacaktır. Ona zaten Bayan Potter'mış gibi davranacaklar."

Sirius Lily'nin bileğine bakarak, "Baban küplere binecek," dedi. Bunların nişan mücevherleri olduğunu düşünmüştü.

Hermione hafif bir gülümsemeyle, "Eminim öyle yapacaktır, ama Lily'yi seviyor ve biraz bağırma fırsatı bulduğunda mutlu olacaktır," dedi. Bay ve Bayan Evans da gülümsedi.

Lucius, Lily'nin bir muggle doğumlu olmadığını öğrendiğinde kesinlikle çekilmez olacak.

Bana hatırlatmak zorunda mısın? Bunun hiç tahmin etmemiştim. Milyon yıl geçse de olmaz. Sence o küçük kulübe onların yaşadığı yer mi? Orijinal zaman çizgisi mi? Dumbledore ailesi orada yaşıyordu; bu da Müdür'ün onlara daha kolay ulaşmasını sağlardı. Sanırım bu sefer bunu şiddetle veto ediyoruz.

Evet, hatırlatmak zorundaydım. Evet, sanırım bu Harry'nin bebekken yaşadığı kulübe. Resimlerde çok güzel görünüyordu.

Lily'nin neden sevdiğini. Katılıyorum, Lily ve James'e bir imgelem olduğunu ve orada yaşayamayacaklarını söyle. Peki. Voldemort'u öldürdükten sonra yaşayabilirler.

Güzel. Aynı fikirde olduğumuz sürece.

Benimle tekrar konuştuğuna sevindim.

Aile Meseleleri

A/N: A-Takımı'ndan Hannibal'ın imza çizgisini fark edenler için iki enstantane.

Tamamen farklı bir not... Zavallı Sirius'un baş harflerinin S.O.B. olduğunu hiç fark eden oldu mu? Annesi ondan doğuştan nefret mi ediyordu yoksa? Yoksa babasının annesi hakkında yaptığı kindar bir yorum muydu? İnsan merak ediyor.

Açıklama Noktası: *Hermione olası ve muhtemel gelecekleri görür. Çoğu zaman olası bir geleceğin olasılığı hakkında fikir sahibi olabilir. Aritmantik formüller uydurduğumu düşünenler için, olasılık vektörleri "muggle matematiğinde" gerçek bir şeydir ve bir Kahin'in yeteneklerinin nasıl çalıştığını açıklamak için yararlı bir yol gibi göründü.*

Yani tüm olası gelecekler gerçekleşmeyecek. Hermione'nin yaptığı her seçimin bir nedeni var ve bu nedenlerin çoğu gördüklerinden kaynaklanıyor. Umarım bu hepiniz için bir anlam ifade ediyordur.

Bir Açıklama Noktası Daha: *Bazen Hermione'nin gördüğü şeyler ya da Gloswinda'nın kitabında okuduğu şeyler Gazeteler onu o kadar korkutmuş ki onlarla ilgili kabuslar görüyor. Rüyaları imgelem DEĞİL. Görülerin belirli olaylar olduğunu göstermeye çalıştım. Öte yandan rüyalar genellikle hayallerimizi, umutlarımızı, korkularımızı - kabul etmekte zorlandığımız gizli saklı şeyleri ve/veya üzerinde stres/takıntı yaptığımız şeyleri- temsil eder.*

HP/HG/HP

Üç Büyücü Kupası için Hogwarts'a vaftiz kızına yapmak için gelmişti, başka bir nedeni yoktu. Gerçekten de İskoçya'ya gelmek bile onun için son derece zor olmuştu ama son on beş yıldır Fransa'da yaşamak onları oldukça yakınlaştırmıştı ve Fleur onun için diğer kızı gibiydi. Her etkinliğe gelebilmek için Hogsmeade'de kalıyordu. Şimdiye kadar

kimseye rastlamamıştı ve şansının devam etmesini umuyordu. Bir ses korusu duyduğunda bir yer bulmak için aceleyle tribünlere doğru ilerledi.

" Anne! Anne! Maman!"

" Marraine!"

Döndü ve çocukları ile Fleur tarafından yakalandı. Cassiopée ve Cephée yarışmaya katılmak için çok küçüktüler ama yine de Beauxbatons grubunun bir parçası olarak gelmişlerdi. Annelerinin mezun olduğu okulu görmek için can atıyorlardı ve Fleur'un onlara ihtiyacı olursa ellerinin altında olmak istiyorlardı. Güldü ve üçüne de sarıldı, hızlı hızlı Fransızca konuşmalarını dinledi ve başını salladı. üç çocuk da birbirlerinin üzerinden konuşmaya çalışıyordu. Tribünlerin yakınında durup konuşan birkaç büyücünün şaşkın ve şok olmuş yüzlerini fark etmedi. İçlerinden biri biriken nemden kurtulmak için ela gözlerini hızla kırpmak zorunda kaldı. Kumral saçlı arkadaşı onun kolunu tuttu ve başını hafifçe salladı. İkisi de siyah saçlı, gri gözlü bir adama döndüler.

" Burada olacaklarını biliyor muydun?" James gergin bir sesle sordu. Regulus başını salladı.

" Hayır, ama tahmin etmeliydim. Fleur'u kendi kızıymış gibi seviyor. Risklere rağmen burada olmak zorundaymış gibi hissedeceklerdir," diye mırıldandı Regulus. Remus endişeli görünüyordu.

" Burada olduklarını biliyor mu?" Sonunda söyledi. Diğerleri başlarını salladı ve Regulus yarım kulakla yeğenini dinledi ve Yeğenim Fransızca konuşuyor.

" Ve sonra, bu kibirli sarışın çocuk bana 'fena sayılmayacak' kadar güzel olduğumu ve yatağını ısıtmama izin verebileceğini söyledi! Düşünebiliyor musunuz? Burnuna yumruk atmak istedim anne!"

" Hangi kibirli sarışın çocuk?" Cephée karanlık bir şekilde sordu. "mu? Hemen gidip onu yumruklayacağım."

" Cephée Alphard Delenoir! Böyle bir şey yapmayacaksın! Bana Beauxbatons'ın nerede oturduğunu gösterecek ve tam bir centilmen olacaksın, yoksa seni bu gece eve gönderirim. Birbirimizi anlıyor muyuz?" Hermione'nin sesi ürpertici bir soğuklukta idi ve yakışıklı çocuk utangaç bir tavırla başını öne eğdi.

" Oui, Maman," diye mırıldandı itaatkârca. Hermione'nin bakışları keskin bir şekilde onun üzerinde yoğunlaştı.

" Sen git Fleur, biz seni izliyor olacağız," diye vaftiz kızını teşvik etti Hermione. Fleur ona son bir kez sıkıca sarıldı ve yanağına son bir öpücük kondurduktan sonra şampiyonun çadırına doğru koşmaya başladı.

" Bu taraftan anne," Cephée annesini dikkatle Beauxbatons'ın tribünlerdeki bölümüne , Hermione orada nazikçe oturdu ve ayak bileklerini çaprazladı.

Heyecanlarından, şu anki yerlerine ulaşmak için yanlarından geçip gittikleri insan grubunu fark etmedikleri gibi, yüzlerindeki şok ifadesini de görmediler. Özellikle biri, kendisinin iki minyatürü - biri kadın diğeri erkek - bilinçsiz bir zarafetle yanından geçerken, güzel yüzleri herkesin görebileceği bir bağlılık ve hayranlıkla annelerine döndüğünde özellikle acı çekmiş görünüyordu.

" Anne," diye fısıldadı Cassiopée birkaç dakika sonra. Hermione, küçük aileyi izleyenleri duygulandıran sevgi ve şefkat dolu bir gülümsemeyle kızına döndü.

" Oui, chou-chou?" Nazikçe sordu.

" Şu adam bize bakıyor," diye fısıldadı Cassiopée elinin arkasından. Hermione gözlerini omzunun üzerinden ayırdı ve kızının işaret ettiği adamın gerçekten de yanan gözlerle onlara baktığını gördü. Dramatik bir şekilde soldu ve olaya doğru geri döndü. "Onu tanıyor musun anne?"

" Sanırım öyle de denebilir," diye fısıldadı Hermione uyuşmuş dudaklarının arasından. Cephée başını kaldırıp annesine sertçe baktı.

" Bu o, değil mi?" Karanlık bir şekilde sordu. Döndü ve onlara bakan adama ters baktı, sonra da kararlı bir şekilde arkasını döndü. Kolunu annesinin hafifçe titreyen omuzlarına doladı. "Sorun yok, anne. Sana yaklaşmayacak."

" Cephée, benim küçük aslan yüreğim, asla olmayacak şeyler için endişelenmene gerek yok," dedi sesinde hafif bir tutuklukla.

" Hermione?" Hermione oğlunun kolunun altında kaskatı kesildi ve o da belirsiz bir şekilde duran kızıl saçlı kadına ters ters baktı.

" Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi çocuk sert bir sesle, hafif Fransız aksanıyla.

Genç oğlanın gri gözleri fırtınalıydı ve Lily Potter'a tıpkı Sirius'un dördüncü yılındaki hali gibi görünüyordu. Lily'ye kaşlarını çatan kız ise Sirius'un kadınsı bir versiyonuna benziyordu ama narin yüzü, çenesinin şekli ve küçük burnuyla annesinden çok şey taşıyordu. İkisi de annelerini küçük savaşçılar gibi korumaya ve savunmaya istekli görünüyordu. Lily ağır ağır yutkundtu, kalbi bir kez daha göğsünde parçalandı. Bu duruma düşmüş olmaları ona James'e itiraf ettiğinden çok daha fazla acı veriyordu. Keşke Sirius bu kadar aceleci olmasaydı ya da keşke neler olup bittiğini bilseydi ve onları zamanında durdurabilseydi. Bazı günler hayatı 'keşke'lerle geçiyor gibiydi.

" Ben... Ben özür dilerim Hermione. Her şey için," dedi Lily yumuşak bir sesle, sesinin bundan daha yüksek çıkacağına güvenmiyordu. Sonra dönüp oğlu ve kocasıyla birlikte oturmaya gitti. Hermione gözlerini hızla kırıştırdı ve Cephée'nin kolu bir an için annesine sıkıca sarıldı.

Etkinlik başladı ve küçük Delenoir ailesi dikkatini Fleur'a odakladı. Hermione onların gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama çoğunlukla onları görmezden geldi. Fleur'un ejderha tarafından yakıldığını düşündüğünde ayağa fırladı, ellerini ağzına götürdü,

Sonra da vaftiz kızının onu duyamayacağını unutarak Fransızca cesaretlendirici sözler söyledi. Diğer grup, çocuklarıyla etkileşime girerken ve hem vaftiz kızına hem de ejderhaya bağırırken onu bir tür özlem dolu hayranlıkla izledi. Etkinlik sona erdiğinde, aceleyle tribünlerden çıkıp Fleur'un yanına uçtular.

"Marraine, Marraine! Gördünüz mü?" Fleur yaptığı işten gurur duyuyordu. Hermione kısık bir sesle kıkırdadı ve vaftiz kızına sarıldı.

"Gördüm! İyi iş çıkardın, küçük Fleur. Seninle gurur duyuyorum," dedi Hermione sırtarak.

"İnanılmazdın Fleur!" Cassiopée heyecanla çığlık atıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"Cephée, sorun nedir?" Fleur endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak sordu. Adam karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

"O burada," dedi kesin bir ifadeyle. Fleur'un gözleri büyüdü ve yüzünde kararlı bir ifadeyle vaftiz annesine döndü.

"Eğer sana yaklaşırsa, icabına bakar," dedi Fleur kesin bir ifadeyle. Hermione başını salladı.

"Merak etme, yapmayacak," dedi Hermione hüzünlü bir kesinlik içinde.

Onları gizlice izliyordu. Casusluğa kadar düşmüştü ama kendine engel olamıyordu. Ona bir daha asla onunla bir şey yapmak istemediğini söylemişti. Sonra, kendi aceleci doğası ve haklı öfkesinin de etkisiyle... hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Daha sonra gerçeği öğrenmiş ve çöpe attığı her şey için üzüntüden neredeyse çılgına dönmüştü. Tamamen teselli edilemez bir haldeydi... ve artık çok geçti. Kız ortadan kaybolmuş ve bir daha geri dönmemişti. Onun hamile olduğunu biliyordu. Çocuğun kendisinden olduğuna, asla başka bir erkek olmadığına yemin etmişti ve o da kadının yüzüne gülmüştü. Kalbi göğsünde burkulurken

oğlunun ve kızının konuşmalarını izledi... ne? Ona kuzen dediklerini duymuştu ama Potter'ların Fransa'da ailesi yoktu. H-her-marraine diyordu, yani vaftiz kızıydı.

" Padfoot Amca?" Harry amcasının yanına geldi ve ona hüzünlü, acı bir gülümseme verdi. Beauxbatons şampiyonu Fleur Delacour'la konuşan küçük gruba baktı ve düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Bu o, değil mi?"

" Evet," dedi Sirius sessizce.

" Ve onlar senin çocukların mı? Kuzenlerim mi?" Harry merakla sordu. Sirius yine başını salladı. "İsimleri ne?"

" Bilmiyorum," dedi Sirius üzüntüyle. Dönüp James ve Lily'ye doğru yürüdü. Harry amcasının ardından baktı ve sonra kararlılıkla hiç tanımadığı teyzesine doğru döndü.

" Hermione Teyze?" Harry seslendi. Kadın döndü ve ona çok benziyordu... babasına. Yüzü gerildi ve yüz hatlarında acı dalgalandı.

" Merhaba Harry," dedi yumuşak bir sesle İngilizce. Hafifçe başladı. Kız onun adını biliyordu! Babasının, kız kardeşinin 'bir şeyler bildiğini' söylediğini hatırlıyordu ama bunun ne anlama geldiğini fark etmemişti.

" Sizinle daha önce hiç tanışmadım," dedi kararsızca, "ve belki de tanışmam gerektiğini düşündüm."

" Belki de bunun doğru olmadığını hissettiniz? Yani benimle tanışmamış olmanın?" Hermione tek kaşını kaldırarak kuru bir sesle sordu. Hermione kızardı.

" Belki," diye mırıldandı. Hermione başını salladı.

" Üstü örtülemeyecek ya da unutulamayacak pek çok şey oldu Harry. Bazı şeyler bir kez yapıldıktan sonra geri döndürülemez. Bazı seçimler vardır ki sonsuza dek insanın yanında kalır," diye açıkladı Hermione dikkatle, gözleri dipsiz bir havuz gibiydi. Harry onlara baktı

Bir an için kendini bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissetti, sonra zihinsel olarak kendini geri çekti. Harry kaşlarını çattı, ama başını salladı.

"Evet, hanımefendi," dedi usulca. Kuzenlerine baktı. "Onları ben de tanımıyorum. Bu biraz üzücü görünüyor."

"Çok ama çok üzücü," diye onayladı Hermione. "Bu... Cepheus diyebilirsiniz ve bu da ikiz kardeşi Cassiopeia."

"Tıpkı sen ve babam gibi mi?" Harry merakla sordu. Annesiyle babası o yanlarındayken Hermione Teyzesi hakkında konuşmazlardı, çünkü bu babasını hep üzerdi. Bir keresinde, onun kulak misafiri olduğunu bilmiyorlardı ve babasını ağlarken gördüğü tek an oydu. Hermione'nin yüzü tekrar gerildi.

"Evet. Tıpkı Jamie ve gibi," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

"Merhaba," dedi ikizler asık suratla, gri gözleri kuzenlerini dikkatle izliyordu.

"İkiniz de Beauxbatons'a mı gidiyorsunuz?" Harry merakla sordu. Güzel kuzeni uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Elbette," dedi soğukkanlılıkla, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Diğer kuzeni, Padfoot Amca'nın eski resimlerine benzeyen yakışıklı çocuk, annesinin yanında korumacı bir tavırla duruyordu. "Kuzenlerimiz Fleur ve Gabrielle ile birlikte katılıyoruz."

"Şey, hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Harry kararsızca Hermione başını salladı.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Harry," dedi kırılğan, hüzünlü bir havayla.

Hermione yatağında nefes nefese uyandı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ellerini uzatıp aradı ve kendi odasında olduğunu fark etti. Yatağından sürünerek çıktı ve koridorda koşarak Sirius'un odasına gitti. Kapının sesini duyar duymaz uyanmıştı.

Hafifçe gıcırdadı ve kollarını açıp onu beklemeye başladı bile. Onu çıplak göğsüne yasladı, sırtını okşadı ve saçlarına hafif öpücükler kondurdu.

"Kötü rüyalar mı gördün, kedicik?" Ona yumuşak bir sesle sordu.

"Berbat," diye fısıldadı ona karşı titreyerek. Sirius hafifçe kaşlarını çattı. Hermione rüyalarının çoğu hakkında konuşmayı reddediyordu. Bazen sadece ona sarılır ve hıçkıra hıçkıra ağlardı.

"Söyle bana?" Sessizce sordu. Kadın hâlâ titriyordu ve kolları adamın boynuna dolanmıştı.

"Ben... sen..." diye ağlamaya başladı ve sanki onun içine girmeye çalışıyordu.

"Öldüm mü?" Kararsızca sordu. Kadın başını salladı.

"Hayır," diye nefes nefese . "Benim... benim... beni reddettiğinizi düşündünüz."

Reddetme, günümüzde ve çağımızda duyulmamış çok eski bir büyü ritüeliydi. Safkan aileler arasında boşanma diye bir şey yoktu; bir kez evlendiler mi ömür boyu bağlı kalırlardı.

Bununla birlikte, eğer kişi yeterince çaresizse, reddetme ritüelini gerçekleştirebilirdi. Böyle bir şey nadiren yapılırdı çünkü işin içine giren büyü çok büyüktü ve evlilik bağı kadar sihirli bir bağlayıcılığı vardı. Sirius, Hermione'yi düşünerek bu ayini gerçekleştirme fikrinden bile soğudu.

"Yine de yanılmışım, değil mi?" Sessizce sordu. Hermione'nin geçmişte reddedilme nedeni olan şeylerin hiçbirini yapabilecek kapasitede olmadığını biliyordu. Hermione'nin salladığını, hıçkırıklarının yürek parçalayıcı olduğunu hissedebiliyordu.

"İki çocuğun vardı, Jamie ve benim gibi ikizlerdi ve sen onların adlarını bile bilmiyordun," diye fısıldadı göğsüne. Sirius sertçe yutkundu ve gözlerini hızla kırptırdı.

"Onlara ne isim vermiştiniz?" şüpheli ve boğuk bir sesle sordu.

"Cassiopeia Dorea ve Cepheus Alphard," diye fısıldadı. Kolları ona sıkıca sarıldı ve sıcak gözyaşlarının omzuna düştüğünü hissedebiliyordu. Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Ben seni *reddettim* ve sen hâlâ Black ailesinin geleneklerini kullanarak onlara isim mi veriyorsun?" Sirius hayranlık dolu bir sesle usulca konuştu.

"Seni seviyorum, Sirius Orion Black," dedi basitçe.

Onu tutkuyla öptü, elleri sırtını okşuyordu. O da onu öptü, tüm kalbini ve ruhunu vererek. Bu sefer konsantre olmaya çalıştı, sihrini hissedebiliyordu ve Hermione'yi korumak ve tamponlamak için onu sihrin içine sarmaya çalıştı. Hermione onun ağzına doğru iç çekti ve elleri onun saçlarına kayarak onu sıkıca kendine bağıladı. Sihirleri her zamanki gibi alevlenip birbirine karıştı ve Sirius'un sihrinin yumuşak tüy gibi hafif dokunuşu Hermione'nin tenine değdi.

"*Mırlıyor* musun?" Sirius merakla sordu. Hermione ondan uzaklaştı ama Sirius'un kolları Hermione'nin ondan fazla uzaklaşmasına izin vermedi.

"Hayır," diye hemen reddetti. Adam kıkırdadı ve kadın onun göğsünde yankılandığını hissedebildi. Kadın hafifçe ürperdi.

"Öyleydin," diye takıldı ona, boynuna sokuldu ve oradaki hassas deriyi ısırdı.

"İz yok," diye hatırlattı Hermione ona. "Birkaç saat sonra bir nişan partimiz var ve beni ısırdığın için kimsenin teyzesinin skandal çıkarmasını dinlemek istemiyorum."

"Hmph."

"Sirius! Bu bir meydan okuma değildi! Lanet olsun, bunu süslemek zorunda kalacağım," diye yakındı Hermione. Sirius kırgın bölgeyi yaladı

ve sonra hafif öpücükler kondurdu. Hermione onun karşısında eridi ve yeniden mırıldanmaya başladı. Adam onun boynunun kıvrımına bir sırtışı sakladı.

HP/HG/HP

"Tebrikler Hermione!" diye bir koro halinde kadınsı sesler yükseldi. Hermione hafifçe döndü ve on bir yaşından beri katıldığı çay partilerinin emektarları olan bir grup safkan genç kadını gördü, hepsi de güzel, dökümlü elbiseler giymişti. Hepsine gülümsedi ve nezaketle başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

"Peki, düğün ne zaman?" Medea Scamander merakla sordu. Hepsi de Bay Potter ve Bay Black'in nişan sözleşmelerini bir an önce onaylatmak için çok uğraştıklarını biliyordu. Hermione hafifçe gülümsedi.

"Yaz sonu, 30 Ağustos," dedi sakince. "Çifte düğün olacak."

"Başka kim evleniyor?" Portia Greengrass şaşkınlıkla sordu.

"Jamie ve Lily Evans," diye devam etti Hermione o sakin sesiyle. Etrafındaki kızlar o kadar şaşırmışlardı ki, hiçbir şey söyleyemeden dilsiz kaldılar. "Görünüşe göre o tam olarak bir muggle doğumlu değilmiş ve ailesi çeyizinin bir parçası olarak Godric's Hollow'daki mülkü de dahil etmiş."

, Godric's Hollow'daki mülk Lily'nin çeyizinin toplamıydı, ama bu kızların bunu bilmesine gerek yoktu. Hayır, Hermione onların mükemmel dedikodu yeteneklerine oldukça güveniyordu. Bırakın safkanlar *bunu* pipolarına koyup tüttürsünler. Godric'in Hollow çok eski ve saygıdeğer bir büyülü topluluktu. Herkes orada yaşamak ve herkes pek çok eski ve soylu evi barındıran aynı mezarlığa gömülmek isterdi. Godric's Hollow'da yaşayan ve satmak isteyen birini bulmak neredeyse imkânsızdı ve burası en iyi gayrimenkul olarak kabul ediliyordu. Hermione

Küçük kafalarında dönen kıskanç çarkları görür gibiydi. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, ama içeride onların göremeyeceği bir yerde. Dışarıdan bakıldığında, toplum içinde çok işe yarayan sakın yüz ifadesini koruyordu.

"Nereye gittiğini merak ediyordum, kedici," diye mırıldandı Sirius kulağına, kaslı kollarından biri kızın beline dolanıp onu doğru çekerken. Etrafını saran yüzlerdeki ifadeler tatmin ediciydi. Birçoğu Sirius'un... şey... 'hayranı' olmuştu ve böyle anlar onun belki de olması gerekenden daha Slytherin olan o küçük parçasını eğlendiriyordu. "Baban bizimle konuşmak istedi."

Hermione kadınlara gülümseyerek, "O zaman gidelim," dedi. "Çok üzgünüm, iyi dilekleriniz için teşekkür ederim."

Sirius onu babasına doğru götürürken sessizce, "Sinirli görünüyordun," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"İyi, aşkım," mırıldandı. Adamın kolu hafifçe kadının beline dolandı. "Dikkatli ol Sirius, nişanına büfenin üzerinde tecavüz etmek hiç hoş bir davranış değil."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye hırladı ona, gözleri kararmıştı. "Sizi çikolatalı musla kaplayabilir ve sonra yalayabilirim, merhaba efendim."

Alphard Black yeğenine başıyla "Sirius," dedi ve gülmemeye çalıştı. Çocuk nişanlısına sanki lezzetli bir tatlıymış gibi bakıyor, odadaki evli ya da bekâr cadıların onun dikkatini çekmeye çalıştığından tamamen habersizdi.

Hermione birden fazla karanlık bakışa maruz kalmıştı ve ona bir ya da iki sosyal büyü gönderildiğinden şüpheleniyordu, ama Hermione hiç tedirgin görünmüyordu. Sakin ve başında görünüyordu, ama aynı zamanda biraz solgun görünüyordu. "Hermione, canım, kendini iyi hissediyor musun?"

"İlginiz için teşekkür ederim Alphard Amca," derken ilk kez ailesinden tanıdık bir isim kullandığında güzelce kızardı ve Alphard Amca ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Ben... kendimi biraz fazla yoruyordum."

ama artık nişan partimizi verdiğimizize göre, kısa bir mola verecek kadar rahatlayabilirim."

Sirius amcasına, "Şu lanet olası Bayan Yardımcıları Derneği," diye homurdandı. "Onu o kadar çok komitenin başına getirmişler ki hangisinde olduğunu bile unutuyor. Hasta insanlara yardım etmenin önemli olduğunu biliyorum yavrum, inan bana anlıyorum, ama neden her saatini o kadınlarla geçirmek zorunda olduğunu anlamıyorum."

"Uyanık olduğum her saat değil," diye hafifçe işaret etti ve ona bir bakış attı. Omuz silkti.

"Çoğu gün öyle hissediyorum," diye mırıldandı nefesinin altından ve nişanlısının bir başka sivri bakışını kazandı.

"Ne olursa olsun," dedi Alphard hafif bir gülümsemeyle, "sağlığınıza dikkat edeceğinizi umuyorum."

"Elbette Alphard Amca," dedi Hermione yine güzelce kızarak. Alphard Amca Hermione'nin elini tuttu ve dudaklarını elinin arkasına değdirdi.

Sirius'a olan benzerliğini daha da artıran hafif hınzır bir gülümsemeyle içtenlikle, "Aileye çok hoş bir üye olacaksın, canım," dedi.

Sirius kuru bir sesle, "Fazla rakibi yok," dedi ve nişanlısının elini amcasına bakarak geri çekti. "Haftanın herhangi bir günü onu Lucy ya da Rudy'ye tercih ederim."

"Lucy ve Rudy mi?" Hermione belli belirsiz bir sesle Sirius'a göz kırptı. "Umarım senin iyiliğin için hiçbirini bunu söylediğini duymaz."

"Narcissa ve Bellatrix'in kocalarını tanıyor musun?" Alphard eğlenerek sordu. Sirius ona ters ters baktı ve o da yeğenine sırtıtmamak için yanağının içini ısırdı. Şu anda yeğenine sımsıkı sarılmış olan genç bayan onunla çıkarken, Lucius Malfoy'un pek çok başarısızlığını uzun uzun dinlemek zorunda kalmıştı.

"Lucius'u tanıyorum," dedi sessizce, "ama Bay LeStrange'i ünü dışında tanımıyorum."

Alphard soğukkanlılıkla, "Ünü onu hak ettiğinden daha fazla onurlandırıyor," dedi. Hermione hafifçe gülümsedi.

Hermione, "Ünü pek de iyi olmadığı için buna inanmak zor olurdu," diye . Alphard ona sıkı bir gülümseme verdi.

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Cygnus'un bu maçı neden kabul ettiğini anlayamıyorum." Son kısmı omuz silkip başını sallayan Sirius'a söyledi.

"Annemin aklının ucundan bile geçmediği için minnettarım. Bebekken benim için nişan sözleşmesi yapmıştı," diye yanıtladı Sirius sarsıcı bir ürpertiyle. Alphard homurdandı.

"Sen çocukken ailenin dizginlerini çok daha sıkı tutuyordu. Sen Hogwarts'a gitmeden hemen önce bir şey oldu... Sonrasında asla eskisi gibi olmadı, bu yüzden belki de imperiused olduğunu merak ettim. Baban senin evlatlıktan reddedilmeni asla kabul etmezdi, bu çok garip," dedi Alphard yavaşça, kaşlarını çatarak.

"Orion'u iyi tanıyordun o zaman?" Hermione merakla sordu. Alphard başını salladı, dudaklarında hâlâ hafif bir çatıklık vardı.

"Evet, öyle. Beni yanlış anlamayın, Orion tam bir piç olabilirdi ve kesinlikle tam bir Siyah'tı: gururlu, kibirli, kurnaz, zeki ve Karanlık Sanatlar'a karşı sağlıklı bir sevgisi vardı ama ailenin aile olduğuna inanırdı. Eğer kız kardeşimin istediği olsaydı, ondan başka aile kalmazdı... ve bu yeni nesli yetiştirmenin bir yolu değil," diye dikkatle açıkladı Alphard, yüzü dalgındı. Sirius başını salladı. Babasının gençliğindeki halini hatırlıyor ve hatırladığı o güçlü, hayat dolu adamı özliyordu.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Bu çok tuhaf," dedi ve alt dudağını dişledi.

Sirius'un kolu kızın beline dolandı ve onu sıkıca kendine çekti. Kız şaşkınlık içinde ona baktı ve onun

özlemle ağzına bakıyordu. Alphard, kahkahaya benzeyen şüpheli sesi bastırmak için öksürdü.

"Şey, bakın, bu... Bayan Grapknobble! Evet, onu uzun zamandır görmemiştım ve saygılarımı sunmalıyım," Alphard onlara kıs kıs gülmeden konuşmayı başardı ve onları yalnız bıraktı. Sirius onu küçük ve boş bir salona sürükledi ve salonun boş olduğundan emin olduktan sonra kapıları kilitleyip korumaya aldı.

"Sirius mu?" Hermione şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Onu kabaca kollarının arasına çekti ve tüm hüsrânını ve özlemini katarak öptü. Sadece dudaklarından gelen ateş, sıcaklık ve yoğunluk Hermione'nin mutlu bir iç çekişle onun karşısında erimesine neden oldu. Kollarını adamın boynuna doladı ve onun kendisini birazcık tahrik etmesine izin verdi. Sihirleri alevlenip birbirine karıştı ve teni karıncalanırken Hermione onun kollarında titredi. Adamın dudakları cüppesinin oldukça derin dekoltesinden aşağı doğru iniyordu ve kadının tek yaptığı ona daha sıkı sarılmaktı. Adam, kızın göğüslerinin kabarıklığına hevesli öpücükler konduruyordu ki kapı hızla açıldı ve ikisi birbirinden ayrıldı. Charlus Potter kapı aralığında durmuş, pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu.

"O senin nişanlın, o yüzden seni sopayla dövemem," dedi soğukkanlılıkla ve Sirius'a sert bir bakış fırlattı. "Ancak, annen seni arıyor prenses ve ona gitmeni öneririm. Şimdi."

Hermione belli belirsiz, "Ama babacığım," dedi. Charlus başını salladı, gözleri Sirius'un yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Şimdi olmaz prenses. Sen git. Baban Sirius'la biraz sohbet edecek," dedi Charlus kararlı bir ifadeyle. Hermione hafifçe soldu ve dudakları gerildi.

"Sakın onu inciteyim deme baba," dedi soğuk bir sesle ve odadan çıkarken babasına buz gibi bir bakış fırlattı.

Ağustos 1978

Hermione kibarca, "Bay ve Bayan Evans, bu kadar kısa sürede benimle kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

Bayan Evans, kızının çok kısa bir süre sonra akraba olacağı genç ve güzel kadına, "Bizim için bir zevkti, canım," dedi.

Evans'lar ve misafirleri Evans'ların oturma odasında oturuyorlardı. Hermione Potter bir sandalyeye özenle oturmuş, ayak bileklerini düzgünce kavuşturmuş, Bayan Evans'ın başka bir şey olduğundan şüphelendiği bir şey giymişti.

Chanel takım elbise, muhtemelen gerçek olan daha fazla mücevher. Bu kez yanında üç muhafızla gelmişti ya da Bayan Evans onların bir tür koruma ekibi olduğunu varsayıyordu. Üç adam da siyah takım elbise giyiyordu ve hepsi de karşılarında oturan genç kadını çevreleyen stratejik pozisyonlar seçmiş görünüyordu. Kocasının onları değerlendiren bakışlarını fark etti ve küçük bir gülümsemeyi gizledi.

"Anladığım kadarıyla ailenizin geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Hermione dikkatle söze başladı: "Söyleyeceklerimin çoğu büyük olasılıkla size tuhaf ya da acayip gelecek."

"Büyükannem bana hikâyeler anlatırdı," dedi Bayan Evans kararsızca ve üç muhafıza endişeyle baktı.

Hermione ona, "*Militlerim* konusunda endişelenme," diye güvence verdi. "Onlar tamamen güvenilirdir."

"*Domina*," dedi içlerinden biri uyarırcasına, karanlık gözleri genç bayana bir uyarı gibi parladı ve o da bunu zarifçe görmezden geldi.

Hermione düşünceli bir duraklamadan ve dördü arasındaki bir tür sözsüz iletişimden sonra, "Yine de, onlardan aileme bahsetmeyi ihmal edersen ihtiyatlı davranmış olursun," dedi. Bayan Evans,

Ortaçağ alışmaları ğrencisi, o birkaç dakika içinde epeyce şey anladı ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Büyücölük dünyasında asalet olmadığını söylediğınızı sanıyordum," dedi yavaşça, "ama bu... beyler... size *domina* diyorlar."

Hermione Bayan Evans'ın kıvrak zekâsına hafifçe gülümseyerek, "Bunu kelimenin gerçek anlamıyla söylüyorlar," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bağılılık yemini ettiler ve ben de onların leydisiyim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Bayan Evans kendi kendine. Bay Evans'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu normal mi? Yani sizin dünyanızda?" Dikkatle sordu. Uzun boylu sarışın adam homurdandı.

"Kesinlikle hayır," dedi soğukkanlılıkla.

"Lucius!" Hermione kaşlarını çatarak onu onaylamaz bir tavırla tersledi. "Kaba olma."

"Özür dilerim, *hanımefendi*," dedi kibarca, başını hafifçe eğerek. Evans ailesinden özür dilemedi ve bir süre sonra Hermione hafifçe başını sallayıp onu görmezden gelerek Bay ve Bayan Evans'a döndü. Sirius'la resmi olarak nişanlandığından beri biraz alıngandı, bunu beklemesi gerekirdi.

"şimdi, ailemin haberi olmadan buradayım. *Militanlarım*, ailemle yakın zamanda kurduğunuz ittifak nedeniyle ikinizin de risk altında olduğuna dair istihbarat aldı. Sizi çaresiz ya da savunmasız bırakmak niyetinde değiliz, bunun yerine size sığınma teklif etmek istiyoruz," dedi Hermione sakince.

"Ailen bize koruma mı teklif ediyor?" Bayan Evans temkinli bir şekilde sordu. "Yine de size sadakat yemini etmek zorunda kalmayacağız, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Hermione yumuşak bir sesle. "Sen ailemizin bir parçasısın; senin güvenliğini sağılamak bizim görevimiz.

Bay Evans kaşlarını hafifçe çatarak, "Bu tam olarak neyi gerektiriyor," diye sordu. Hermione onlara hafif gergin bir gülümseme verdi.

Hermione nazikçe, "Seni güvenli bir yere taşıyacağız," diye açıkladı. "Eviniz dönüşünüz için sabit tutulacak ve mümkün olduğunca korunacak. Siz bizim korumamız altındayken malınıza gelecek herhangi bir şeyin sorumluluğunu kabul edeceğiz."

"Güvenli bir yer mi?" Bay Evans şüpheyle konuştu. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Galler'de kullanmanız için küçük bir mülk satın aldım," dedi Hermione yumuşak bir sesle. "Biraz sıkışık ve kullanışsız olabilir, ama umarım yaptığımız seçimlerde güvenliğinizin her şeyden önemli olduğunun farkındasınızdır. yapıldı."

Bayan Evans, yüzünde endişesi açıkça belli olan bir ifadeyle, "Sıkışık ve hantal dediğinizde," diye söze başladı, siyah saçlı adamlardan biri boğazını temizledi.

"Beni hatırlamayabilirsiniz, Bayan Evans," diye başladı derin, ipeksi sesiyle, ama kadın onun sözünü kesti.

Bayan Evans başını sallayarak, "Elbette seni tanıyorum Severus," dedi. "Belli ki büyümüşsün, ama... seni hatırlıyorum."

"O zaman lütfen bana güvenin hanımefendi, eğer Hermione burayı sıkışık ya da hantal buluyorsa, muhtemelen Buckingham Sarayı'ndan daha küçüktür," dedi kan kardeşi için hafif bir gülümsemeyle. Bay ve Bayan Evans ona bakmazken Hermione dilini ona doğru uzattı.

"Potter o kadar da büyük değil," diye karşı çıktı ona hafifçe ters ters bakarak. Adam homurdandı. Kız ona sadece baktı.

"Buckingham Sarayı kadar büyük değil, hayır, ama bu zavallı insanlar onları bir barakaya ya da yerleştirdiğini sanıyor," diye onu nazikçe azarladı Severus. Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ah! Özür dilerim. Sanırım buradan biraz daha büyük ama düğünden sonra Lily ve James'in ziyaret edebilmesi için yeterli sayıda yatak odanız olsun istedim ve James sizi ziyaret ederse Sirius ve Remus'un da bir noktada onu takip etmesi kaçınılmaz." Hermione hızla açıkladı, utanç yanaklarını pembenin hoş bir tonuna çevirmişti.

"Kaç yatak odası var?" Diğer koyu saçlı adam kuru bir sesle sordu, gri gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Hermione bir an düşündükten sonra, "Ah... sanırım sadece on beş," dedi. Severus homurdandı.

"Sadece on beş mi?" Tekrarladı ve gözlerini devirdi.

"On beş yatak odası mı?" Bayan Evans bu kadar büyük bir evi temizlemeyi hayal etmeye çalışarak belli belirsiz konuştu. "Temizliğe yardım edecek hizmetçiler *var*, değil mi?"

Hermione başını sallayarak, "Evet, elbette," dedi. "Lolly?"

Küçük, buruşuk, pembemsi gri bir varlık odaya fırladı ve Bayan Evans sevinçten nefesi kesildi.

"bir ev , değil mi? Büyükannem bana hikâyeler anlatırdı... ama ben sadece onlar olduğunu sanıyordum," diye heyecanla haykırdı, yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Hermione başını salladı ve ona gülümsedi.

"Lolly, bunlar Bayan Evans ve Bay Evans. Onlar Lily Evans'ın anne ve babası ve Gaer Penrhôs'ta kalacaklar. Kendilerine ait büyüleri yok ve Potter ailesinin korunan üyeleri olacaklar. Anladınız mı?" Hermione ev elfine ciddi bir ifadeyle sordu.

"Onlar eski koruma altında mı?" Lolly merakla sordu. Hermione tekrar başını salladı.

"Gaer Penrhôs bir harabe değil mi?" Bayan Evans şüpheyile işaret etti. Dört konuk gülümsedi.

"Muggle gözlerine öyle görünüyor ama hayır. Gaer Penrhôs biraz esiyor ama kesinlikle bir harabe değil. Lolly rahatınız için gerekli değişiklikleri yapacaktır," diye açıkladı Hermione dikkatle.

"Yani... tehdit edildik ve siz de kendi güvenliğimiz için bizi götürmek istiyorsunuz," dedi Bay Evan dikkatle, bakışlarını değış tokuş eden ve neredeyse belli belirsiz başını sallayan üç adama bakarak. Kendi kendine başını salladı. "Tamam o zaman. Petunia ne olacak? O da en az Lily kadar bizim çocuğumuz, onun da zarar görmesini istemeyiz."

"Bayan Dursley iyi olacak. Onu müstakbel Bayan Potter'la ilişkilendirecek hiçbir şey yok," dedi Hermione'nin Lucius dediğı sarışın adam soğukkanlılıkla. "Aldığımız bilgilere göre sizi biliyorlar ama onu bilmiyorlar. Kız kardeşler arasındaki ilişki düşünıldüğünde bu durumun değışmesi pek olası değil."

Bayan Evans endişeli bir sesle, "Ama Petunia'yla tüm ilişkimizi kesemeyiz," dedi. Hermione'nin gülümsemesi bu kez sıkıydı ve gözleri soğumuştı.

Hermione buz gibi bir sesle, "Petunia'yla bağlantı kurabilirsiniz elbette," dedi. "Anladığım kadarıyla kocası size açık olan iletişim yöntemlerinden pek etkilenmeyecek, ki bunlar çoğunlukla baykuş postası olacak. Sizi Gaer Penrhôs'ta ziyaret edebilir ama Petunia'yı ziyaret etmek için buranın güvenliğini terk etmemeniz konusunda ısrar etmeliyiz. Eğer bunu yaparsanız... sonuçları felaket olur."

Bay Evans kaşlarını hafifçe çatarak, "Anlıyorum," dedi. "Ne kadar zamanımız var?"

Hermione kıpırdamadan oturan, gözleri sürekli etraflarını tarayan üç adama şöyle bir baktıktan sonra, "Bir hafta," dedi. Ona kısa bir süre baktılar ve başlarını salladılar.

"Düğün ne olacak?" Bayan Evans endişeyle kaşlarını çatarak sordu. Hermione'nin dudakları kıpırdadı.

Hermione kararlı bir tavırla, "Lolly seni götürecekt," dedi. "Seyahat etmeniz için en güvenli yol bu olacak."

Bay Evans hafif bir iç çekişle, "Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz," dedi. Hermione ciddiyetle başını salladı.

"Bunu yapmaya çalıştım," dedi sessizce.

HP/HG/HP

"Jamie mi?" Hermione tereddütle sordu.

"Benim mi?" Doğrulup gözlerini ovuşturarak mırıldandı. "Neyin var?"

"Yok bir şey... Sadece... bu gece seninle yatabilir miyim?" Hermione, James'in kapı aralığında bir ayağından diğerine geçerek sordu.

"Son gecemiz mi?" Kuru bir sesle sordu. Kadın başını salladı ve adam iç geçirdi. "Hadi, bin."

Potter ikizleri James'in yatağında yan yana yatıyorlardı ve uzanıp birbirlerinin ellerini tuttular. Tavana baktılar.

James'in odasına gitti ve yarın her şeyi düşündü. Her şey değişecek ama yine de her şey aynı kalacaktı. Hermione, James ve Lily'yi Potter'ların Londra'daki konağının etrafı muggle'larla çevrili olduğu için şimdilik ikisi için de daha güvenli olacağına ikna etmişti. Evi çoktan zapt edilemez hale getirmişler ve temeline kadar korumaya almışlardı. Severus evin üzerine Prens korumaları yerleştirmiş ve bunları Hermione'nin atası Gloswinda Gryffindor'un imgelemine gördüğü Gryffindor korumalarını yerleştirmesiyle ilişkilendirmişti.

James Potter'ların, Sirius da Black ailesinin koruyucularını yerleştirmişti. Remus, Hermione'nin epeyce dil dökmesinden sonra, Lupin ailesinin koğuşlarını da evin üzerine yerleştirmişti. Lucius ve Regulus, Lupin ailesinin yerleştirdiği en sıkı koğuşların bunlar olduğunu itiraf etmişlerdi.

Şimdiye kadar gördüklerini ve birileri burayı bulsa bile içeri giremeyeceklerini kabul ettiler.

Sirius aynı sokakta bir şehir evi satın almıştı ve *militanlarının* yerleştirdiği koğuşlar kesinlikle korkutucuydu. Regulus, Black ailesinin kütüphanesinde bulunduğu, inanılmaz derecede eski ve güçlü olan ve bir kan kurbanı gerektiren özel bir dizi korumayı kullanmakta ısrar etmişti. Regulus ve Hermione kişinin elini kesip belirli bir miktar kanın temel taşına değmesine izin vermesinin yeterli olduğunu söyleyene kadar Sirius neredeyse sinir krizi geçirecekti. Black ailesinin koğuşlarını bunların üzerine yerleştirdiler ve diğerlerini de eklediler. Evin tüm muhafızları yerleştirildiğinde, evi ile dış dünya arasında duran sihirli zincir zırhından ince dokunmuş bir ağ gibiydi ve Hermione memnuniyetle gülümsedi.

"Yarın için korkuyor musun?" James karanlıkta merakla sordu. Hermione bir an düşündü.

"Hayır," dedi basitçe. "Ben Sirius'u seviyorum, o da beni seviyor. Yarın... şeyden çok sinir bozucu olacak. Aramızda doğal bir bağ olacak, biz birlikte olmak için yaratılmışız. Gerisi sadece göstermelik."

"Sirius'un babası tarafından öldürülmemesini sağlayacak," diye belirtti James. Hermione kıkırdadı.

"Eh, o da var," diye onayladı. Alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Jamie... eğer bana bir şey olursa..."

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedi James kararlılıkla. Hermione içini çekti.

"Eğer bir şey , lütfen Sirius'a göz kulak ol. Düşüncesizce bir şey yapmadığından emin ol," dedi Hermione yumuşak bir sesle.

"Bir şey mi gördün?" James aniden sordu. Kız başını salladı.

"Hayır, tam olarak değil. Sadece onun iyi olacağından emin olmak istiyorum," dedi sessizce.

Sen tam bir yalancısın.

Düğününden bir gece önce bunu hiç gerek yok. Şimdi sus.

"Kendim," diye başladı tereddütle. "Lily ya da benimle ilgili bir şey gördünüz mü?"

Hermione onun göremediği hınzır bir gülümsemeyle, "Ah, pek çok şey Jamie," dedi.

"Muhtemelen bilmek bile istemiyorum," diye mırıldandı.

"Hassas bir durum yok," diye güvence verdi ona. "O...

o iyi, değil mi?" James yalvardı.

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Hermione sonunda. "Aslında... aslında siz ikiniz için olası gelecek oldukça iyi. Kaç çocuğunuz olduğunu ve onlara ne isim verdiğinizi bilmek ister misiniz?"

"O zaman güvende mi?" James bastırdı. Hermione içini çekti.

"Evet, James. Lily oldukça güvende," dedi Hermione ona sessizce.

Ama kız kardeşin değil. Yaşlı Küflü Pantolon'un gözünde hızla bir numaralı halk düşmanı haline geliyor ama sen o güzel kafanı bu konuda yorma. Sen sadece kız kardeşinin içi boşaltılırken kocasının kendini kaybetmesini engellemeye çalış.

Bu sadece bir görüntüde oldu. Olasılık oldukça düşük. Eminim bu her ikisini de rahatlatacaktır.

Yapabilecekleri bir şey yok ve bu onları sadece endişelendirir.

Endişeliyim ve yapabileceğim pek bir şey de yok ama en azından biliyorum. O zaman plan yapabilirim ve plan yapmak beni her zaman daha iyi hissettirir.

Biliyor musun, Slytherin'e hiç sınıflandırılmamış olmamız gerçekten bir tür mucize.

Çirkinleşmeye gerek yok.

Hermione sonunda uykuya daldı, kardeşinin eli kendi elini sıkıca kavramıştı. James ikizinin derin ve sabit nefes alışını dinledi ve sonra uykuya dalmasına izin verdi. Hermione için endişeleniyordu, artık çoğu zaman solgun ve hasta görünüyordu. Gördüklerinin onu çoğu zaman dehşete düşürdüğünü biliyordu ama Hermione bunların çoğu hakkında konuşmayı reddediyordu. O ve Sirius bu konuyu tartışmışlardı ve ikisi de ne yapacakları konusunda kararsızdı. Sirius onun sağlığı, kendini hasta etmesi konusunda endişeliydi ve James de bu konuda endişeliydi. Yaptığı şeyin önemli olduğunu biliyorlardı ama bu yine de onu endişelendiriyordu. *Ne olursa olsun, senin için orada olacağım. Sana söz veriyorum, Kendi'm.* Sonunda uyku geldi ve kendini uykuya zorlukla bıraktı. Yarın için duyduğu heyecan, kız kardeşi için duyduğu endişe ve genel huzursuzluğu bir araya gelerek ona tam olarak hatırlayamadığı garip rüyalar görmesini sağladı.

Bayan Black

A/N: Çifte düğüne şaşıranlarınız için, ayaklarımı sürdüğümü ve Lily ve James yakında evlenmezlerse Harry'nin kendi doğum gününe geç kalacağını fark ettim. Sonra, Hermione ve Sirius aslında çok daha uzun süredir evlenmek için uğraştıklarından, Lily ve James'in önce evlenmelerinin garip olacağını düşündüm. İşte başlıyoruz, çifte düğün, böylece herkes (zavallı Remus hariç) evleniyor ve asil ve eski evlerin devamı hız kesmeden devam ediyor.

Resmi Feragatname: *Eğer bir düğün varsa... mutlaka bir düğün gecesi de olacaktır. Eğer bu düşünce sizi korkutuyorsa, şimdi okumayı bırakmanızı öneririm. Yüce efendilerimizin izin verdiği sınırlar içinde kalmaya çalışacağım. Eğer çizgilerin dışına çıkarsam... iç çekerim... muhtemelen boya kalemlerimi alırlar.*

HP/HG/HP

Ağustos'ta kim evlenirse evlensin, birçok değişiklik göreceğinden eminim.

Çarşamba, 30 Ağustos 1978, Potter Malikânesi

"Önlüğün neden mavi?" Lily merakla sordu.

Kızıl saçlı kız, annesine ait olan güzel beyaz elbisenin içinde ruhani görünüyordu. Onu biraz değiştirmişler ve Lily'nin de elbisesi olması için birkaç değişiklik yaptı. Hermione, Dorea Potter'ın ardından odaya girdiğinde sıcak bir gülümsemeyle başını kaldırmıştı ama en yakın arkadaşının Hermione'nin rengiyle uyumlu, mavinin koyu bir tonundan yapılmış, karmaşık bir cüppe giydiğini görünce gülümsemesi hafifçe sekteye uğradı. Bir çeşit süslü deseni ortaya çıkaran küçük kristal boncukları görebiliyordu ama elbisenin Hermione'nin üzerinde hareket etme şekli desenin tam olarak ne olduğunu belirlemeyi imkânsız kılıyordu.

Hermione hafifçe kızarak ve arkadaşına gülümseyerek, "Maviyle evlenirsen aşkın gerçek olur," dedi. "Ve görüyorum ki sen de 'beyazlar içinde evlendin, doğru seçim yaptın' demişsin."

Bayan Evans hafif bir gülümsemeyle Hermione'ye, "Muggle'lar arasında beyaz tercih edilen gelinlik rengidir," diye açıkladı. "On dokuzuncu yüzyılda popüler hale geldi ve gelinin bir kadın olduğunu ima ediyor.
bakire."

Dorea Potter hafif bir gülümsemeyle, "Ne kadar büyüleyici," dedi. Asasını karmaşık bir gösteriyle salladı ve her iki kızın başının etrafında narin, gümüşü bir nimbus oluşturdu. Gülümsemesi biraz daha genişledi ve bakışları kendini beğenmiş bir hal aldı. "Ne yazık ki kızlarımızın böyle bir şansı yok. Babanın bana yüz kalyon borcu var, Hermione."

"Anne!" Hermione öfkeyle kızardı ve Lily'nin yüzü pembeleşti. "Bunu nasıl yaparsın!"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Baban ağzını açtı ve ben de bunun birkaç galleon kazanmak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdim," dedi Dorea kendini beğenmiş bir havayla. Lily aynadaki yansımasına bakıyordu.

"Bayan Potter? Şu nimbus şeylerini çıkarabilir misiniz?" Elmacık kemiklerinin üzerinde mahcup bir kızarıklıkla belli belirsiz sordu. Dorea onu rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Ne yazık ki hayır, canım. Bu bir safkan geleneğidir. Çok az kız düğünlerinde bu şekilde ayağa kalkabildiği için unutulmaya yüz tuttu ama bugün ikiniz de kendi Hanelerinize onur ve itibar getireceksiniz. İnan bana Lily, bu önemli bir gelenek... Charlus ve benim bugün çok gerekli olabileceğini düşündüğümüz bir gelenek," dedi Dorea kararlı bir şekilde, ela gözleri sert ve soğuk bir hal alarak. Hermione'nin gözleri annesine dikildi.

"Lily hakkında uygunsuz bir şey mi ima etmeye çalışıyorlar?" Yumuşak bir sesle sordu. Dorea'nın gözleri kızının yüzüne kaydı ve dudakları hafifçe gerildi. Hermione Lily'ye döndü ve gülümsedi

cesaretlendirici bir şekilde. "Çok güzel görünüyorsun ve gümüşü hale bir taç gibi ya da-oh! Neredeyse unuttuyordum!"

Potter ailesinin, ailenin hanımlarının yetkisi altında olan çok sayıda mücevheri vardı. Bugünden sonra Hermione'nin bunlardan herhangi birini takma hakkı ya da ayrıcalığı olmayacaktı ama Alphard ve Sirius'un ikisi de mücevherlerle dolu kasalardan söz . Hermione öyle ya da böyle bunu pek umursamıyordu ama bu tür etkinliklerde böyle bir şey bekleniyordu ve Black Hanesi'ni iyi temsil etmesi gerekiyordu. Ne olursa olsun, bugün o hâlâ bir Potter'dı ve asasının bir hareketiyle odaya iki kadife kutu getirdi. Dorea kutulardan birini açtı ve tacı Lily'ye gösterdi. Goblin işi beyaz altın ve elmastan yapılmıştı ve Lily annesine bakmak için başını çevirdiğinde hareket eden gözyaşı incileri vardı. Dorea ve Bayan Evans duvağı dikkatle taca taktılar.

"Bu özel taç çok ama çok eski ve bize Peverell soyundan geliyor," dedi Dorea duvağı tam olarak düzenlerken sessizce.

"Sapientia Peverell için yapıldı," dedi Hermione , iki annenin Lily'ye yardım edişini izlerken. Dorea kızına döndü.

"Gerçekten mi?" Kız şaşkınlıkla sordu. Hermione başını salladı.

"Bu onun düğün günü içindi," dedi Hermione yumuşak bir sesle, tacını ortaya çıkarmak için kendi kadife kutusunu açarken. Kadife kutunun içinde pırlantalarla süslü bir başka beyaz altın taç vardı, ama bu taçta oldukça önemli safirler de bulunuyordu. Annesi ona yardım etmek için harekete geçti ve ikisi de aynaya bakarken Hermione annesinin ağladığını fark etti. "Anne?"

"Ben iyiyim," diye nazikçe kokladı Dorea ve bir mendil çıkardı.

Kapı hafifçe vuruldu ve Dorea kapıyı açmak için hareketlendi. Andromeda Tonks güzel bir cüppe giymiş, saçlarını sofistike bir şekilde geriye doğru toplamış bir halde odaya girdi. Beş yaşındaki kızı, annesinin elbisesinin çok daha küçük bir versiyonunu giyerek onu odaya kadar takip etti. Hermione bunu saklamıştı

Sirius için bir sürpriz olarak. James'le birlikte Remus'tan sağdıç olmasını istediklerini biliyordu ve Remus'un da düğüne katılacak olmasından dolayı mutluydu. Hermione hemen Andromeda'dan baş olmasını ve genç Nymphadora'dan da çiçekçi kız olmasını istemişti. Safkan düğünlerinde normalde çiçekçi kız olmazdı, ama Lily'nin kendini daha rahat hissetmesi için çılgınca yalan söylemiş ve düğüne muggle öğeleri kattıklarında ısrar etmişti. Sirius'un kuzenini cesur seçimlerinden dolayı sevdiğini ve ona saygı duyduğunu biliyordu ve daha gençken arkadaş olduklarını da biliyordu; onun düğününde olması onun için özel olacaktı.

"Şimdi, Andromeda," dedi Hermione gülümseyerek ve gözlerinde hınzırca bir pırıltıyla. "Bayan Tonks'un nişan sözleşmeleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Daha evlenmedin bile Hermione," dedi Andromeda gülerek ve başını sallayarak. "Neden bekleyip neler olacağını görmüyoruz?"

"Canım, bu açmanın bir nedeni var mı?" Dorea kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Hermione hafifçe daha geniş gülümseyerek başını salladı.

"Evet anne, ama bunun çocuklarımla hiçbir ilgisi yok. Meda, kızını kendinden yaşça büyük bir adamla nişanlamak konusunda ne düşünüyorsun?" Hermione merakla sordu. Andromeda gözlerini kırıştırdı.

Andromeda dürüstçe, "Ben olsam biraz temkinli yaklaşırdım," dedi, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Neden?"

Hermione gülümseyerek, "Ben olsam bugün kızıma çok dikkat ederdim," dedi. "Cevap hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkabilir."

"Oraya gitmeden ve herkese tüm kötü dedikodularının dumanı tüten bir gübre yığını olduğunu göstermeden önce başka bir bilgelik sözü var mı?" Andromeda küstahça sordu. Lily ve Hermione sert ifadelerle Dorea'ya baktılar ama Bayan Potter masumca omuz silkti.

"Tüm söylentileri ortadan kaldırmanın en kolay yolu bu gibi görünüyordu," dedi Dorea savunmacı bir tavırla. Andromeda Hermione'ye baktı ve sırıttı.

Andromeda bir süre sonra, "Sirius'la gurur mu duymalıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım, emin değilim," dedi. Hermione kızardı. "Gurur duyuyorum sanırım. Kesinlikle gurur duyuyorum."

Küçük Nymphadora koridorda belirsiz bir şekilde ilerledi, düzensiz aralıklarla durdu ve şüphelenmeyen konuklara gül yaprakları fırlattı. Çiçekçi kızlar onlar için yeni bir şey olduğundan, safkanlar buna nasıl karşılık vereceklerini bilemiyorlardı. Muggle doğumlular ve seyirciler arasındaki birkaç muggle hoşgörülle gülümseyince safkanlar da onları taklit etmeye çalıştı ve koridorda ilerleyen küçük cadıya dikkatle gülümsediler. Sirius, cübbesinin içinde çok sevimli görünen küçük kuzenine hoşgörülle gülümsedi. Önce gergin görünen James'e, sonra da küçük kıza bakıp hafifçe kaşlarını çatan Remus'a baktı. Ardından, en sevdiği kuzeni Andromeda, koridordan aşağıya doğru süzüldü ve her santimiyle Siyahlar Hanesi'bir kıızı gibi görünüyordu. Hermione'nin bu hareketi çok kurnazcaydı ve kendi aileleri arasında sınıf dışı olan Siyahlar arasında bir tür dayanışma olduğunu gösteriyordu. Hermione ona yaklaşırken sırıttı ve fingirdek kız ona göz kırptı.

Lily ve Hermione, babaları yanlarında olduğu halde birlikte göründüklerinde, salonda yumuşak ama duyulabilir bir nefes alma sesi yükseldi. Her bir kızın başının etrafındaki gümüşü nimbus, her bir genç kadının evliliğine *virgo intacta* olarak geldiğini herkese ilan ediyordu. Sirius Hermione'yi görür görmez kalbinin göğsünde kabardığını hissetti. Işıl ışıl güzel görünüyordu, içinden parlıyor gibiydi. Hermione'nin el değmemiş olduğunu biliyordu ama bunu Hermione'nin babası da dahil olmak üzere tanıdıkları herkesin önünde ilan etmekten dolayı kendini haklı hissetti. Hermione'nin ona bahsettiği gülümseme mutluluk doluydu ve o da kendi yüzüne yayılan cevap niteliğinde bir gülümseme hissetti. Lily ve James'e kısa bir bakış onların da benzer bir durumda olduğunu gösteriyordu. Hermione'nin elini kendi elinin içine koyduğunda Charlus'ün yüzündeki ifade, isteksiz bir saygı ifadesiydi.

"Ona iyi bak. O sahip olduğum en değerli Şey," diye mırıldandı Charlus huysuzca. Sirius başını salladı.

"Yapacağım, efendim. Yemin ederim," dedi Sirius usulca, gözleri Hermione'nin üzerindeydi. Charlus uzaklaştı ve karısının yanına oturmaya gitti.

Bir büyücü düğününde edilen yeminler Bay ve Bayan Evans'ı ve daha az ölçüde Lily'yi Şaşırtmıştı. Sihirleri üzerine yemin ediyorlardı ve her çift arasında oluşan sihirli bağı görmek çok kolaydı. Sirius ve Hermione'nin bağı kalabalığın daha fazla nefes almasına neden oldu çünkü bu açıkça doğal bir . Sihirleri zaten oldukça iyi bir Şekilde birbirine geđmiŐtı ve nikâh memuru James ve Lily'ye yaptığı gibi onları çağırmak yerine aralarındaki bağı kutsamakla yetindi. James oldukça gösteriŐli evlilik yüzüğünü Lily'nin parmağına taktığında, Lily mutluluk gözyaşlarının gözlerine doluğunu hissetti ve gözlerini hızla kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. James'e baktı ve onun da gözlerinde Şüpheli bir nem olduğunu gördü. James ona ve dudakları Lily'nin dudaklarına değerek aralarındaki bağı mühürledi. İkisi de evlilik bağının üzerlerine yerleŐtiđini ve onları ömür boyu bağladığını hissettiler.

Sirius Hermione'nin ellerini sıkıca tutuyordu, böylece kimse onun ellerinin titrediğini göremeyecekti. Alphard'ın Hermione için seğmesine yardım ettiği yüzük çok eskiydi ve amcası nereden geldiğinden emin değildi. Herhangi bir lanet ya da kara büyü iğermediğinden emin olmak için yüzüğü dikkatle kontrol etmişlerdi; bir Black aile yadigârı söz konusu olduğunda tedbirli olmak gerekirdi. İki küçük altın aslan, elmaslarla çevrili büyük bir yakutu tutuyor gibi görünüyordu. Remus onu sessizce Sirius'a uzattı, o da aldı ve dikkatle asa elinin ilk parmağına yerleştirdi. Hermione onun nişan hediyelerinin temasını devam ettirebileceğinden ŐüphelenmiŐtı ve Potter kasalarında onun için bulduğu yüzük erkeksiydi, mühür yüzüğü tarzındaydı, altın çerçeveye işlenmiş bir aslan ve gözler için yakutlar vardı. Yüzüğü asa elinin ilk parmağına geçirirken küçük eli onunkini sabitledi. Sirius Black hâlâ son derece içine kapanık biriydi ama duygularının gücüyle gözlerinin neredeyse siyaha kadar karardığını görmek zor değildi. Dudakları onunkilere dokunduğunda, dudaklarının

bağ, ikisinin de hafifçe titremesine neden olan ten boyunca hafif bir okşama ile artan duygularına karşılık verir.

Büyük balo salonu kutlama yemeği için dekore edilmişti çünkü tüm konukları alabilecek büyüklükteki tek odaydı ve o zaman bile yeniden boyutlandırılması gerekmişti. Hermione çeşitli arkadaşları ve ailesi tarafından kucaklanmak ve öpülmek için dolaştırıldı ve Sirius onu kollarına alıp balo salonuna götürdüğünde ona minnettar oldu. Hermione annesiyle daha önce konuşmuştu ve Nymphadora düğün partisinin bir üyesi olarak Remus'un yanına oturmuştu. Yemekte onun partneriydi ve onun ihtiyaçlarını karşılamak da onun göreviydi. Hermione, Remus'un küçük kızla etkileşimini izlerken elinin arkasına bir gülümseme sakladı, Remus'un yüzünde sürekli şaşkın bir ifade vardı.

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi Andromeda daha sonra, Çapulcular kısa bir süreliğine ortadan kaybolduklarında. "O bir kurt adam, değil mi? Ve kız da onun eşi?"

"Tanıdığım en iyi, en onurlu adamlardan biridir," dedi Hermione kararlı bir ifadeyle, gözlerinde sert bir parıltıyla. "Ancak, kendi değerinden şüphe eğilimindedir. Sanırım sen ve ben ailesiyle konuşursak, bir nişan sözleşmesi ayarlayabiliriz. Bundan sıyrıldığını görmek isterim."

"Sıyrılmak... kızımı terk edeceğini mi düşünüyorsun?" Andromeda soğukkanlılıkla sordu, gözleri sert ve soğuktu. Hermione omuz silkti ve arkadaşına döndü.

"Böyle bir şey düşünmeyeceğinden emin olmayı planlıyorum. Onunla evlenme fikrine alışması için on beş yılı olacak. Umarım bu süre yeterli olur," dedi Hermione kuru bir sesle. "Alphard Amca ve Sirius onun uygun bir çeyizi olmasını sağlayacaktır ve Lupinlerin buna karşı çıkması için bir neden göremiyorum. Ailemizle bir ittifak avantajlı olacaktır."

"Düğün günün geldi ve sen şimdiden planlar mı yapıyorsun?" Dorea, Sirius'un boş koltuğuna oturarak sinsice yorum yaptı. Ona sırtı

ve elini okşadı. "Seninle gurur duyuyorum, canım."

"Ben sadece ailenin geri kalanına uyum sağlamaya çalışıyorum anne," dedi Hermione kendi sırtıyla.

"Hermione?" Sirius'un sesi sandalyesinin arkasından geldi ve Hermione başını kaldırıp ona baktı. Ona gülümsedi ama bunun biraz gergin bir gülümseme olduğunu fark etti. "Vakit geldi, kedici."

Balayı konusu oldukça erken gündeme . Sirius'a amcası, kuzenlerinin ya da kocalarının hiçbirinin bilmediği ya da erişemediği bir Black aile mülkünü kullanma fırsatı sunmuştu. Burası tropik bir adaydı ve Yaşlı Hermione, Sirius'un Harry'nin okuldaki üçüncü ve dördüncü yıllarında saklandığı adanın aynısı olduğundan kuşkulanıyordu. Söylemeye gerek yok, her iki Hermione de bu manzara karşısında büyülenmişti ve diğer Sirius'un kısa bir süreliğine evim dediği yeri görmek için sabırsızlanıyordu. Hermione zarif bir şekilde ayağa kalktı ve annesiyle babasına sarıldı. Alphard Amca hızlıca sarılmak için yanına geldi, Hermione bunun Sirius'u kızdırmak için bir bahane olduğundan şüphelendi çünkü daha sonra Sirius'un yanına çekildi ve amcasına kara bir bakış atarak orada tutuldu. Her şey çoktan toplanıp gönderilmişti, bu yüzden Hermione ve Sirius herkese el sallayarak veda ettiler ve ailenin görünme noktasına gittiler.

"Önce ne yapmak istiyorsun, kedici?" Sirius boğuk bir sesle ona sordu. Kız ona baktı, gözlerinin neredeyse siyaha döndüğünü gördü ve gülümsedi.

"Burada yalnız mıyız?" diye sordu merakla. Adam başını salladı, gözleri onu izliyordu. Kızardı, yanakları pembeleşti. Adam yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını değdirdi, bu da teninin karıncalanmasına ve gözlerinin kapanmasına neden oldu.

"Bana ne istediğini söylemekten korkma Hermione," dedi Sirius kontrolünü kaybetmemek için çırpınarak. "Benim yanımdayken utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Seni istiyorum" dedi usulca, allığı bir ton daha koyulaşmıştı. Adam yutkundu ve kızın elini kendi elinin içine aldı.

"Pekâlâ o zaman," dedi belli belirsiz ve onu yatak odasına doğru sürükledi. Hermione tereddütle odanın ortasında durdu ve geniş ela gözleriyle ona baktı.

Sakin ol. Seni seviyor ve elinden geldiğince dikkatli olacak. Merlin

aşkına! Şimdi burada olman gerekiyor mu?

Her zaman buradayım, aşkım. Gidecek başka yerim yok. Ancak, bu durumda, yardımcı olabilirim.

Yardım mı? Nasıl

yani? İşte, sadece...

rahatla.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Hermione bir süre sonra sordu. Şimdi kendini daha sakın hissediyordu ve ne olacağı konusunda o kadar endişeli değildi.

"Rahatlamanı istiyorum," dedi Sirius hafif bir gülümsemeye, Yaşlı Hermione'yi anımsatırcasına. Sonra bileğinin bir hareketiyle asasını salladı. "Ve... ikimizin de daha az giysi giymesi yardımcı olabilir."

Nimue'nin Kutsanmış Ayak Parmakları!

Ne? Oh... Tanrım. Bu normal mi?

Bu tamamen ne hakkında konuştuğunuza bağlı. Normalde buna benzer görünürler, evet. Şu anda heyecanlı ve sizden etkilenmiş durumda, bu yüzden... şey... dikkat kesilmiş olması da normal. Büyüklüğü tam olarak normal değil. Yeni kocanız bizim 'kutsanmış' dediğimiz türden. Bilseydim... şey... sanırım onu yatağına zincirler ve sonuçlarına katlanırdım.

Sirius bunu bana yapmayacak, değil mi?

Sen istemedikçe , tatlım. Bütün ipuçlarını senden alacak.

Sonra ona doğru ilerledi ve onun kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. Sonra kıkırdadı ve biraz geri çekildi.

"Ne?" Merakla sordu, elleri kızın yumuşak tenini okşuyordu. Kadın yere baktı ve sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Üzerinizde kıyafet yokken bunu görmezden gelmek çok daha zor. Oldukça sıcak, değil mi?" Hermione düşünceli bir ifadeyle konuştu. Sirius güldü ve onu burnundan öptü.

İnanılmaz derecede sabırlı ve nazikti ve parmakları yumuşak teninde dolaşırken Hermione'nin ona istediği kadar dokunmasına izin verdi. Büyüleri alevlenip genişliyor, etraflarında birleşip kaynaşıyordu ve ikisi de buna karşılık tenlerinin karıncalandığını hissedebiliyordu. Sirius Hermione'yi yavaşça yatağa doğru götürdü ve onu kucağına çekti. Hermione bacaklarını onun beline doladı ve kollarını boynuna doladı. Büyüleri uğulduyor gibiydi ama Hermione'nin tek umursadığı Sirius'un dudakları ve tenindeki elleriydi. Sirius onu dikkatle kaldırdı ve kız onun omuzlarına yaslandı.

Neden böyle yapıyor?

Bütün ipuçlarını senden alacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Bu pozisyon her şeyi kontrol etmeni sağlar.

Sirius ona, "İstediğin kadar yavaş git, kedicik," demeyi başardı ve o da yavaşça başını salladı.

İşkence dolu santim santim, onun üzerine tamamen oturana kadar aşağı kaydı. Bu gerçekleştiğinde büyüleri çılgınca alevlendi ve birbirlerine baktılar. Hermione onun içinde olmanın ne kadar sıkı, ıslak ve sıcak olduğunu hissedebiliyordu ve bunun dünyada olunabilecek en cennet gibi yer olduğuna dair geçici bir düşünce ya da his duydu ya da hissetti.

ve Hermione kızardı. Sirius Hermione'nin ne kadar dolu ve gergin olduğunu hissedebiliyordu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Hermione gerginlikle biraz kıpırdandı ve ikisi de inledikten sonra birbirlerine göz kırptılar.

"Öyle mi, öyle ?" Sirius ihtiyatla sordu. Hermione dudağını ısırdı.

"Sanırım bu doğal bir bağ," diye mırıldandı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, tamamlandığında bu bizim için normal olacak ve umarım buna alışacağız."

Hermione yine hafifçe kıpırdandı ve kendisi için en iyi olanı bulmaya çalıştı. Aralarındaki duygusal bağ nedeniyle, ne yaparsa yapsın ikisi için de zevk verici oluyordu. Sirius'un güçlü elleri kalçasını kavradı ve kendini desteklemesine yardımcı oldu. Çok geçmeden, hisler ve duygular diğer her şeyin önüne geçti ve onları gittikçe daha sıkı bağlayan büyü dışında her şeye kendini kaptırdı.

"Sirius," diye soluk soluğa kaldı, her şey daha da sıkılaşıyor gibiydi. Onu kollarının arasına aldı ve çenesine öpücükler kondurdu.

"Dayan, kedici," diye mırıldandı. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu ve kendini çalıştığını hissedebiliyordu çünkü onunla birlikte olmasını istiyordu. Yine süpürge dolabındaki gibiydi, tüm evrende sadece iki kişiydiler ve büyüleri onları sarıp sarmalıyor ve Sirius'un başparmağı bulup etrafında patlayana kadar onları daha da yakınlaştırıyordu. Sirius kenardan düşüp ona katılırken, kız onun omuzlarına yapıştı ve titreyerek ona sarıldı. İkisi de sakinleşene ve nefes alışları normale dönene kadar birbirlerine tutundular ve sonra Sirius onun yüzüne minik öpücükler yağdırdı.

"aşkım," diye mırıldandı ve onu kollarına alarak banyoya götürdü.

"Ooh, burası kaymakamların banyosuna benziyor," dedi şaşkınlıkla, adam onu yere bırakırken. Adam ona kaşlarını çatı.

"Başkanın banyosunun neye benzediğini nereden biliyorsun?" diye sordu kuru bir sesle.

Hermione kibarca, "Boş ," dedi. Merakla etrafına bakındı. "Beni buraya neden getirdin?"

"Çünkü güzelce bir ıslanmak isteyeceksin, kendini ağrıyor hissediyorsun ve bu sana yardımcı olacaktır." Kaşlarını kaldırarak işaret etti.

"Acı çektiğimi hissedebiliyor musun?" Hermione belli belirsiz konuştu. Adam yanaklarında hafif bir kızarıklıkla başını ve Hermione kızardı.

HP/HG/HP

1 Ekim 1978

Ailen seni görmeden önce yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silebilirsin.

Kendimi beğenmiş görünmüyorum.

Evet, öyle ama Sirius Black bir ay boyunca yatağında olsaydı, kendimi inanılmaz derecede beğenmiş olurdum. Daily Prophet'e ilan bile verebilirdim.

Saçmalama.

Eğer yardımı olacaksa, gülünç derecede kendini beğenmiş de görünüyor. Baban ona vurmak zorunda kalabilir.

"Hermione! Sirius!" Dorea Potter onlara doğru koşarken seslendi, kızını kucakladı ve sonra damadına doğru ilerledi. "Tropik güneş ikiniz için de harika olmuşa benziyor, ikiniz de çok formda ve bronz görünüyorsunuz."

"Prenses," Charlus Potter kızını kucakladı ve ona sıkıca sarıldı. Geri çekildi ve ona gülümsedi. "İyi görünüyorsun. Sen

Sirius."

Sirius gelinine mutlu bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

Hermione anne babasına, "Biz konağa gidiyoruz ama gelip sizi görmek, iyi olduğumuzu ve evde olduğumuzu bildirmek istedik," diye açıkladı. Dorea ve Charlus anlayışla başlarını salladılar.

"James ve Lily önümüzdeki hafta evde olacaklar," dedi Dorea hafif bir gülümsemeyle. "Bay Bayan Evans'la birlikte Galler'de bir hafta geçirecekler ve sonra eve dönecekler. Önümüzdeki Pazar günü bir aile yemeği yiyeceğiz. Sirius, lütfen Alphard amcana onu da orada görmeyi çok istediğimizi söyle."

"Evet, hanımefendi. Programı izin vermese bile bundan onur duyacaktır," dedi Sirius gülümseyerek.

Londra'daki ev çok güzeldi ve Sirius'un çocukluk evinden daha güzel bir bölgedeydi. Hermione yeni evlerindeki ev cini personeliyle her şeyi çabucak halletti ve yazışmalarına odaklanabildi. Regulus ve Severus'tan birkaç acil not almıştı. Bayanlar Yardımlaşma Derneği yaklaşan bir 'bağış kampanyası' için ondan yardım istiyordu ve Augusta Longbottom onu çaya davet etmişti. Hermione hemen Severus ve Regulus'a cevap vererek onlarla mümkün olan en kısa sürede bir buluşma ayarladı. Bayan Longbottom'ın çay teklifini kabul etti ve Bayanlar Yardımcısına şunları söyledi
Topluluğu'na bir sonraki bağış toplama etkinliklerinin bir parçası olmayı çok istediğini söyledi. Ardından Andromeda Tonks'a da bir mektup yazarak onu ve Bayan Tonks'u gelecek hafta küçük bir öğle yemeğine davet . Bir an için kendi kendine sırttı ve ardından Bayan John Lupin'e de bir davetiye gönderdi.

"Mırıldanıyorsun. Böyle mırıldandığında senden hep şüpheleniyorum," dedi Sirius küçük salonunun kapısından. O sırada kapı çerçevesine yaslanmış, hafif bir sırıtışla onu izliyordu. Sekreterlik masasından döndü ve ona bir kaşını kaldırdı.

"Bay Black, imalarınız beni çok ," dedi burnunu çekerek.

"peşindesin, kedici?" Sirius kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Kız ona gizlice gülümsedi.

"Bayan Lupin ve Andromeda'yı küçük bir öğle yemeğine davet ettim," dedi yumuşak bir sesle, yeni ve daha uzun cüppesini sallayarak. Sirius'un kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Remus'un annesi mi? Ne için?" Sirius şaşkınlıkla sordu. Hermione'nin gözleri kısıldı.

"Kibar bir topluma pek davet edilmediğini düşünüyorum çünkü Remus'un durumu," diye açıkladı Hermione nazikçe. Sirius bir an düşündü ve sonra Hermione'ye başıyla onay verdi.

"Bu çok tatlı, kedici. Teşekkür ," dedi sessizce. Hermione ona gözlerini kırptırdı.

"Remus benim de arkadaşım," diye hatırlattı ona.

"Doğru," diye kabul etti. "Gerçi son zamanlarda onu pek görmedim. Onu düğünde gördük ama onun dışında pek ortalıkta görünmüyor."

Hermione nazikçe, "Seherbaz programına katılmaya uygun değil," dedi. "Aslında bakanlığın oldukça katı kuralları var, yüzden hiçbir pozisyona başvuramıyor."

"Bunu unutmuşum," diye mırıldandı Sirius utanç içinde, yüzü kızarmıştı. Hermione omuz silkti.

"Remus Lupin yapamadığı ve sahip olamadığı şeyler için sızlanacak türden bir büyücü değildir," dedi Hermine yumuşak bir sesle. "Ayrıca, sanırım Dumbledore onu özel bir göreve atadı."

"Sen gördün mü? Yoksa Severus ya da Regulus duydu mu?" Sirius endişeyle sordu, kaşları arkadaşı için endişeyle çatılmıştı.

"Gördüm," dedi Hermione ona. "Kurtadamlar arasında alışılmadık biri çünkü Fenrir Greyback'ın emirlerini görmezden gelebiliyor. Yanılıyor olabilirim ama bence bu onu bir Alfa ya da en azından yalnız bir kurt yapıyor. Dumbledore bazı kurtadamları kendisini takip etmeleri için etkileyebileceğini umuyor. Ne yazık ki Dumbledore kurt adam kültürünü pek anlamıyor. Remus bir büyücü olduğu ve Greyback'i görmezden gelebildiği için kabul edilmiyor. Diğerleri ona kızıyor."

"Tehlikede mi?" Sirius kaşlarını sertçe çatarak sordu. Hermione dudağını ısırıldı.

Hermione sonunda, "Sen Seherbaz olarak dışarı çıktığında ne kadar tehlikedeysen o da o kadar tehlikede," dedi. Sirius ona ters ters baktı.

"Herhangi bir zamanda öldürüldü mü?" Kuru bir sesle sordu. Hermione'nin rengi soldu.

"Bu hiç komik değil Sirius," dedi usulca, ela gözleri onun yüzündeydi. İçini çekti ve kızın alnına bir öpücük bıraktı.

"Hayır, kedicik, değil." Onun yüzünü kavradı ve gözlerinin içine baktı. "O zaman Bayan Lupin'i öğle yemeğine çağır, eğer kendini daha iyi hissedeceksen."

Hermione hafif bir gülümsemeyle, "Anlayışın için teşekkür ederim, Sirius," dedi. Sirius Hermione'nin alnına bir öpücük daha kondurdu ve Tarikat için bir proje üzerinde çalışmak üzere oradan ayrıldı.

Andromeda Tonks, Nymphadora Tonks ve Bayan Lupin'le yemek yemek en hafif deyiimiyle ilginçti. Hermione, Bayan Tonks'un yemeğinin beş yaşındaki bir kız çocuğuna hitap edecek türden olmasını istemişti. Bayan Lupin sanki buraya nasıl geldiğini tam olarak anlayamamış ve her an gitmesinin istenmesini bekliyormuş gibi odaya bakmaya devam etti. Andromeda'nın keyfi yerindeydi ve Hermione onun eski arkadaş çevresinin dostluğunu ve arkadaşlığını özlediğini söyleyebilirdi. Hermione sohbeti hafif ve kibar tutmaya özen gösterdi ve mümkün olduğunca sık Nymphadora'yı da dahil etmeye çalıştı.

Bayan Lupin dikkatli bir nezaketle, "Bayan Black, bu öğleden sonra ne kadar keyifli geçse de, beni davet etmek için bir nedeniniz olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi. Hermione ciddiyetle başını salladı.

"Gerçekten de öyle Bayan Lupin," diye kabul etti. "Oğlunuzun geleceğini görüşmek üzere sizi davet ettim."

"Onun... Bayan Black, onun... hastalığının ömrünü onlarca yıl kısalttığını biliyorsunuz, değil mi?" Bayan Lupin sertçe sordu. Hermione hafifçe kaşlarını çatı.

"Remus ısırıldığında bu doğrudu, evet. Ancak vücudundaki ve zihnindeki yıpranma ve aşınmayı büyük ölçüde azaltan yeni bir iksir var," dedi Hermione dikkatle. "Bunun ışığında, onun geleceğini düşünmenin akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Bakanlık sihirli bir şekilde kurtadamları işe almaya başlamayacak," diye tersledi Bayan Lupin, oğluna karşı koruyucu içgüdüleri artmıştı. Hermione başını salladı.

"Çok haklısınız. Bakanlık aptalların ve dalkavukların üreme *alanı* olmaya devam edecek," diye onayladı Hermione. "Yine de bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Hayır, ben evlilikten bahsediyorum."

"Evlilik mi? Akli başında kim kızının bir kurt adamla nişanlanmasına izin verir ki?" Bayan Lupin şok içinde sordu. Hermione hafifçe sırtı ve Andromeda arkadaşına gözlerini devirdi.

Andromeda soğuk bir tavırla, "Siyahların çoğunun akli başında *olmadığı* gerçeğiyle ilgili bir şaka yapmamak için dudaklarını ısırıldığını görebiliyorum," dedi. Bayan Lupin şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Pardon?" Bayan Lupin şaşkın bir sesle konuştu.

"Benim Andromeda Tonks olduğumu biliyorsun ama ben bir Siyah olarak doğdum. Bu benim kızım Nymphadora," diye açıkladı Andromeda dikkatle. "Hermione'nin düğününde, Dora'nın Remus'un eşi olduğunu fark ettik."

"Öyle mi?" Bayan Lupin elini hafifçe sallayarak sessizce Nymphadora'nın da bir kurtadam olup olmadığını sordu. Diğer iki kadın başlarını olumsuz anlamda salladı.

Hermione nazikçe, "Hayır hanımefendi, ama bu onu onun eşi olmaktan çıkarmaz," dedi.

"Ama çocuklar," dedi Bayan Lupin belli belirsiz. Hermione başını salladı.

"Hayır. Çocuklar iyi olacak. Şey, Siyah kana sahip olacaklar ve deliliğe meyilliler, ama bunun dışında... iyi olacaklar," diye açıkladı Hermione dikkatle. Andromeda masanın öbür ucundan ona alaycı bir ifadeyle bakınca Bayan Lupins'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Ben... hiç düşünmemiştik," diye mırıldandı Bayan Lupin düşünceli düşünceli. Sonunda başını kaldırıp her iki kadına da baktı. "Neden?"

"Harika bir iş çıkardınız Bayan Lupin," dedi Hermione sessizce. "Oğlunuz tanıdığım en nazik, en kibar, en asil adamlardan biri. Onurlu, güvenilir ve şövalyedir. Kısacası, her kadının kendi oğullarının olmasını umduğu her şey onda var. Remus Lupin'e arkadaşım diyecek kadar ayrıcalıklıyım ve o aynı zamanda kocamın da arkadaşı. Kocamın ve kardeşimin onu aileden biri olarak gördüğünü söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

"Ah," dedi Bayan Lupin başını sallayarak. Büyücülük dünyasında aile önemliydi ve Bayan Lupin bunu anlayabiliyordu.

Hermione dikkatle, "Bu da beni başka endişeme getiriyor," dedi. Andromeda kaşlarını hafifçe çattı ve başını arkadaşına doğru çevirdi.

"Evet?" Bayan Lupin dikkatle sordu.

"Kocanız hâlâ açık sözlü... politik olarak... sanırım?" Hermione mümkün olduğunca kibarca sordu. Bayan Lupin içini çekti ve başını salladı.

"Öyle," dedi Bayan Lupin yavaşça. "Belki de Remus yüzünden daha da fazla."

"Haklarını savunma arzusunu takdir ediyorum," diye yatıştırdı Hermione, dikkatle ilerleyerek. "Acaba belli bir anlaşmaya açık olabilir mi?"

Bayan Lupin kuru bir sesle, "Bu anlaşmaya bağlı," dedi. "John sağlam ahlaklı bir adamdır."

"Birçok insanın *Quibbler*'ı daha ezoterik konuları nedeniyle küçümsediğini biliyorum, ama Xenophilius Lovegood da benzer şekilde katı ahlaklı bir adam. Bakanlık'la yazılı olarak yüzleşmekten korkmuyor," dedi Hermione hafifçe.

"Anlıyorum," Bayan Lupin dikkatle, kesinlikle görmediğini ima eden bir sesle.

"Dışarıdan gelen önemli bir yatırım sayesinde *Quibbler* bir muhabir tutabilecek kadar sıra dışı bir konuma geldi," diye devam etti Hermione zarif bir ifadeyle, kendisini hayranlıkla izleyen Andromeda'ya hafifçe gülümseyerek. Bayan Lupin hafifçe kaşlarını çattı.

"Ve Lovegood John'u işe almak istiyor?" Bayan Lupin kaşlarını hafifçe çatarak tahmin yürüttü.

"Evet, ne yazık ki *Quibbler*' ait küçük bir eve taşınmak ve Bay Lupin gazete üzerinde çalışırken orada kira ödemeden yaşamak zorunda kalacaksınız. Xenophilius, muhabirlerinin işlerini tartışabilmeleri için ellerinin altında olmasında ısrar ediyor," dedi Hermione yumuşak bir sesle.

"Kirasız mı?" Bayan Lupin sertçe yineledi. "Peki John'a da ödeme yapılacak mı?"

"Evet. Elbette Xenophilius Bay Lupin'e yaklaştığında bundan bahsetmeyi ihmal edebilir ama o sanatçı ruhlu biri ve paranın işini lekelediğini düşünüyor. Bay Lupin'in bu parayı alabileceğinden endişeleniyorum.

Yanlış bir izlenime kapılabilir ve Bay Lovegood'un teklifinin gerçek, önemli bir teklif olduğunu fark etmeden reddedebilir," diye ikna edici bir şekilde endişelenen Hermion dudağını ısırıp ellerini sıktı.

Bayan Lupin kaşlarını hafifçe çatarak, "Anlıyorum," dedi.

"Bir de küçük bir Nymphadora meselesi var. Cygnus Black Andromeda'yı reddetmiş olsa da, Alphard Black ailemizin reisi ve kız için bir çeyiz sağlamaya söz verdi," diye açıkladı Hermione dikkatle.

"Kocamla konuşmalıyım," dedi Bayan Lupin, bugün aldığı onca bilgiden bunaldığı her halinden belliydi.

"Elbette," diye kabul etti Hermione. "Ev Ottery St. Catchpole yakınlarında, Bay Lovegood'un evine ve bir başka büyülü aile olan Weasley'lere yakın, sanırım. İşte *Quibbler*'a ait olan evin adresi. Eminim kocanız da bakmak isteyecektir."

Bayan Lupin biraz şaşkın bir sesle, "Teşekkür ederim Bayan Black," dedi.

"Hayır, Bayan Lupin, eğer kocanız *Quibbler* için çalışmaya razı olursa, savaş çabalarına katkıda bulunacak ve biz de fedakârlıklarınız için size teşekkür edeceğiz," dedi Hermione kararlılıkla.

"Kurban mı?" Bayan Lupin sertçe sordu. Hermione ciddiyetle başını

salladı. "Elbette. Ne de olsa taşınmak çok zahmetli bir iş ve Ottery St. Catchpole oldukça sessiz ve rahat bir yerdir. Kesinlikle modaya uygun değil," diye açıkladı Hermione hafif bir gülümsemeyle, söylediği her şeyin Bayan Lupin'i rahatlatacağını biliyordu.

"John'la konuşacağım," diyerek iki kadına da başıyla selam verip oradan ayrıldı. Andromeda şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sen... sen... Sirius ne yaptığının farkında mı?" Andromeda merakla sordu.

Hermione hafif bir gülümsemeye, "Bundan şüpheliyim," dedi.

HP/HG/HP

Diagon Yolu'nda alışveriş yapmak insanın bir noktada yapması gereken şeylerden . Hermione gittiği her yerde kendisine Bayan Black denmesine hâlâ alışmaya çalışıyordu. Verdiği emirlerin kocasının ayrı yaşadığı annesiyle karıştırıldığı birkaç talihsiz aksilik yaşamıştı. Gerçekten, bir insan neden mumyalanmış yarasa kanatlarına ihtiyaç duyar ki? Bir ya da iki tane tabii... ama bir kasa? Hermione yürürken dudaklarını ısırdı ve bunu düşündü. Ya Alphard haklıysa? Yeni amcasının kuzeninin bu kadar sapkın ve zalim olduğunu gördüğü için üzgün olduğunu düşünmüştü ama ya haklıysa ve Orion Black lanetli ya da Imperiused ise? Hermione, yarasa kanatları vakasıyla birlikte, bunun sorumlusunun bir tür iksir olup olmadığını merak etti. Orion Black gibi güçlü iradeli bir adamın bir Imperius'u defedebileceğine bahse girmeye hazırdı. Flourish & Blott'a doğru yürüdü ve iksirlerle ilgili kitaplar aramaya başladı. Hermione kitapların arasına dalmış, alt dudağını kemiriyor ve kaşlarını çatıyordu, izlendiğini hissettiğinde hangi kitabı alacağından emin değildi. Hemen doğruldu ve hissin kaynağına doğru döndü.

"Bayan Malfoy," dedi kibarca, başını hafifçe sallayarak. Artık evlilik yoluyla akraba olmuşlardı, kibar olmak ona zarar vermezdi. Sonra Narcissa'nın oldukça zayıf ve solgun görüldüğünü fark etti ve ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Black," dedi Narcissa sanki bu sözler ona çok acı vermiş gibi ve başını salladı.

"İyi misin?" Hermione ihtiyatla sordu. Narcissa'nın yüzü hafifçe buruşmuş ve biraz acı çekmiş görünüyordu.

"Ben iyiyim, ilginiz için teşekkür ederim," dedi Narcissa sıkılmış dişlerinin arasından ısırarak.

Safkanlar aşırı akraba evliliği nedeniyle çocuk sahibi olmakta genellikle zorlanırlardı ve Potter'ların hikâyesi hiç de sıra dışı değildi. Yaşlı Hermione, Lucius ve Narcissa'nın evlilikleri ve ilişkileri hakkında bilgi sahibi değildi ama Hermione P-er, Black orada durdu ve hafifçe kaşlarını çatı. Narcissa düşük yapmış olabilir miydi? Bu tamamen mümkündü. Kesinlikle öyle görünüyordu.

Hermione, Narcissa'nın Lucius'u ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve düşük yapmasını Lucius'un bu görkemli ilişkiyi sürdürme konusundaki başarısızlığı olarak görecekti.

Malfoy çizgisi... ya da öyle bir şey. Hermione içini çekti ve yeni kuzenine karşı nazik olmaya karar verdi. Kesinlikle daha az hoş üyelerden biriydi, ama aynı zamanda grubun en kötüsü de değildi.

Hermione kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Ona bir oğul vereceksin," dedi. Narcissa kaskatı kesildi ve gözleri öfkeyle kısıldı.

"Affedersiniz?" Soğuk bir şekilde sordu.

"Ona bir oğul vereceksin," diye tekrarladı. "O mutlu ve gururlu olacak ki, ona Siyah ailesinin geleneklerine göre bir isim verecek."

"O... o yapacak mı?" Narcissa belirsiz sordu, gözlerinde zayıf bir umut titreyordu. Hermione dudağını hafifçe ısırıp ve sonra sertçe Narcissa'ya baktı.

"Sahip olduğun tek çocuk olsa bile onu şımartmamalısın. Onu şımartmak sadece kız kardeşin Bellatrix gibi olmasına neden olur. Onu seveceksin elbette, ama bu ona karşı sert olamayacağın anlamına gelmez. Kırılmayacak, Narcissa," dedi Hermione kararlılıkla. Narcissa şaşkınlıkla başını salladı.

"Ben... teşekkür , Hermione," diye fısıldadı ve sonra Narcissa Malfoy gitmişti.

Sanırım bu bizim milenyum için yaptığımız iyi bir şeydi.

Anlamıyorsunuz, çocuklar safkan aileler için çok önemlidir.

Sen ve Sirius'un hiç olmayacağından mı endişeleniyorsun?

İkizlerle ilgili rüyalar görüyorum... ama bunlar sadece rüya.

Berbat rüyalar demek istiyorsun.

Evet ama ya bu hiç gerçekleşmezse? Merlin'in

sakalı, umarım olmaz.

Hayır! Reddetme değil, kimseyle görüşmüyorum kısmı. Bebekler kısmı.

Şu anda kış tekmelemiyor ve isim almıyor muyuz?

Evet, öyle. ve oldukça da meşgulüz. Sadece... daha sonra. Yolun aşığısında yani.

İleride tabii. Muhteşem olurdu. Ama şu anda ezmemiz gereken karanlık lordlar var.

Gerçekten de öyle. Hanımlar Yardımlaşma Derneğimiz hedef alınan aileleri koruyarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Militanlarımız bir saldırı duyduğunda ya da ben gördüğümde, muggle'ların evlerini korumaya aldık ve Büyülü aileler.

Muggle ailelerini nasıl seçiyorlar? Bunu henüz belirleyemediniz mi?

Bundan hoşlanmayacaksın.

Muhtemelen hayır, ama yine de Hermione teyzeye söyle.

Genelde mi? Sihirli çocukları olan aileler. Bir şekilde Hogwarts'taki kitaplara erişiyorlar. Gelen öğrencileri listeleyen kitaplara.

Bu... bu... Sanırım hasta olacağım.

Hasta olamazsın. Emin değilim, dikkatinizi . Sadece bir teorim var.

Teorilerin çoğu zaman doğrudur.

Ne yazık ki haklısın.

HP/HG/HP

Cesaretin İyi Tarafı

A/N: İleride limon olacak! Eğer size göre değilse, bu hikayeyi şimdi bırakıyorum. Bir şeyler olduğunu ve nihai bir son olduğunu .

Eğer bu sizin ilgi alanınızsa, mümkün olduğunca iyi davranmaya çalıştım. Aşırı açık olduğunu düşünmüyorum, ama belki de bunun nedeni çok fazla müstehcenlik okumamdır. 'İyi şeylere geçebilmek' için zaman biraz atlama olabilir.

Ocak, 1979

"Ben... Ben *neyim?*!" Remus Lupin haklı bir öfkeyle böğürdü. John Lupin kaşlarını çatarak oğluna baktı.

"Sen nişanlandın," dedi babası kararlı bir şekilde.

"Ama *nasıl?*" Remus şok içinde sordu. "Kızın benim... benim ne bilmesi gerekmez mi? Orada bir yerlerde açıklanmayan koşullarla ilgili bir madde olmalı."

"Ailesi her şeyi biliyor ve nişanı kabul ettiler. Tüm evraklar imzalandı, mühürlendi ve Bakanlık tarafından onaylandı," dedi John sesinde bir parça çelikle. Remus orada öylece durdu, ağzı birkaç dakika boyunca açılıp kapandı.

Remus çaresizce, "Baba, şu anda bunu yapabileceğimi düşünüyor olamazsın," diye söylendi. "Bir savaş var ve biliyorsun ki savaş için çok sıkı çalışıyorum."

"Oh, sorun değil evlat. Düğüne daha on beş yıl var," dedi Bay Lupin yumuşak bir sesle. Remus hafifçe irkildi ve sonra kaşlarını çatarak babasına baktı.

"Neden on beş yıl?" Şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü müstakbel eşin sadece beş yaşında. Bu ona büyümesi için, sana da istesen de istemesen de evleneceğin gerçeğine alışman için zaman verir," dedi babası acımasızca. Remus'un yüzü öfkeyle kızardı ve babasına hırladı.

"O ne? Baba, bunu nasıl yaparsın?" Remus şimdi çığlık atıyordu, hayal kırıklığı, öfke ve korku onu normal davranışlarının ötesine itiyordu.

John Lupin yumuşak bir sesle, "Bunu yaptım çünkü seni seviyorum oğlum ve senin için en iyi hareket tarzı bu gibi görünüyordu," dedi. Remus'un göğsü kabarıyor ve gözleri duygularının şiddetiyle kehribar rengine dönüyordu.

Remus, "Lütfen bunu biraz daha açıkla mısınız, baba," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. Babasının masasının karşısındaki sandalyeye tekrar oturdu, böylece en azından sakin ve mantıklı bir büyücü gibi görünmeye devam edebilecekti.

"Hastalığına rağmen sen iyi bir adamsın Remus. Asil ve özverilisin, bununla gurur duyuyorum ama geleceğine baktığımızda bu durum sorun yaratıyor. Kendini asla bir kadına ezdirmezsin. Kendini yeterince iyi hissetmiyorsun ve hastalığını suçluyorsun. Bu hiç adil değil, evlat. Annen ve ben her kadının senin kadar nazik ve şefkatli bir kocaya sahip olmak isteyeceğini düşünüyoruz," dedi John Lupin kararlı bir şekilde. Dolunayda artan libidodan bahsetmedi bile, çünkü Remus'un bu konuşmadan hoşlanacağını hiç sanmıyordu, ama bu kesinlikle çoğu kadın için de bir artı olurdu.

"Ama baba," dedi Remus zayıf bir sesle. John başını salladı.

"Annen sana daha fazla zihinsel kontrol sağlayan yeni bir iksir olduğunu söylüyor, senin durumundaki birinin normalde hayatından eksilen yılları telafi edecekmiş. Kendisi iksirin nasıl yapıldığını öğreniyor ve sanırım senin için de biraz hazırladı. Anladığımız kadarıyla tadı korkunç ama işe yarıyor," dedi John oğluna kararlı bir şekilde.

"Ama... ama baba," dedi Remus perişan bir halde, gözleri işkence görüyordu. "Peki ya çocuklar?"

"Merlin'in sarkık taşakları, evlat! Sanki mutlu olmamaya ya da herhangi bir geleceğe sahip olmamaya kararlısın! Çocuklar iyi olacak. Annen ve nişanlının ailesi hem burada hem de Fransa, İtalya ve Almanya'da uzmanlarla konuştular. Hepsi de senin likantropinin kalıtsal olmadığını söylüyor," dedi John hayal kırıklığı içinde. Remus ağzı açık bir şekilde babasına baktı. Lupinler asla "L" kelimesini kullanmazlardı. Asla. Her zaman 'senin durumun' ya 'onun hastalığı', hatta 'biliyorsun' derlerdi.

"Değil mi?" Remus umutla sordu.

"Hayır canım, değil. Şimdi iyi bir çocuk gibi iksirini iç," dedi Bayan Lupin sert bir sesle, dumanı tüten bir kadehi onun eline tutuştururken. İğrenç iksiri yuttu ve tadı karşısında hafifçe nefesi kesildi. Annesi başını sevgiyle okşadı ve babasının çalışma odasından ayrıldı. Babasına döndü ve kaşlarını çatı.

"Kiminle nişanlıyım o zaman?" diye sordu. Bay Lupin oğluna gülümsedi.

"Bayan Nymphadora Tonks," dedi gururla. Remus gözlerini babasına dikti.

"Nymphadora Tonks?" Remus yavaşça, bir an için dikkatlice düşünerek söyledi. Sonra yüzü soldu ve babasına baktı. "Sirius'un beş yaşındaki kuzeni mi? Beni nişanladığın kişi bu mu?"

"Evet. Büyüleyici küçük şey. Bir gün oldukça ele avuca sığmaz biri olacak," dedi Bay Lupin müstakbel gelini için sevgiyle gülümseyerek.

"Anlıyorum," dedi Remus belli belirsiz.

"Annesi çok tatlı ve anlayışlı biri," dedi Bayan Lupin, kocasının çalışma odasına tekrar girip bir tepsi koyarken.

Öğle yemeği. "Bir şeyler yemelisin canım. Bu gece yine geç kalkacaksın ve vücudunda bir şeyler olmasını istiyorum."

"Evet, evet," dedi Bay Lupin elini sabırsızlıkla karısına doğru

sallayarak. "Bil diye söylüyorum, Remus, babanla birlikte Yakında," diye devam etti Bayan Lupin mutlu bir şekilde, oğluna bir

sandviç uzatarak. "Öyle mi?" Remus şaşkınlıkla, "Nereye?" dedi.

"Nereye?"

"Ottery St. Catchpole," dedi Bayan Lupin memnun bir gülümsemeyle. "Baban Quibbler için siyasi muhabir olarak çalışacak. Quibbler'a ait güzel bir evde yaşayacağız, böylece baban editöre ve matbaaya daha yakın olabilecek."

"Gerçekten mi?" Remus zayıf bir sesle, zihni öfkeyle çalışıyor, dedi. "Evi gördün, değil mi anne?"

Bayan Lupin sevgiyle, "Aman Tanrım, evet," dedi. "Burası çok güzel. Sizin ve arkadaşlarınızın ziyaret etmesi için de bir sürü oda var. Bay Lovegood siyasi iklim yüzünden bizim endişe ediyor, bu yüzden evin korunması için de para ödedi."

"Anlıyorum," dedi Remus dikkatle, ama anlamadığından oldukça emindi. Birdenbire kendisine çok yardımcı olan yeni bir iksire, bir nişanlıya sahip olmuştu ve ailesinin hem maddi hem de politik olarak icabına bakılmıştı. Hafifçe kaşlarını çatı. "Anne... Sirius'un yeni karısıyla konuşmadın, değil mi?"

Annesi ona soğukkanlılıkla, "Bayan Black büyüleyici bir genç kadın," dedi. "Beni birkaç kez öğle yemeğine ve çaya davet etti."

"mi?" Remus dikkatle düşünerek temkinli bir şekilde sordu. Annesi başını salladı, dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

Remus Lupin aptal olmaktan çok uzaktı. Küçük tüylü probleminin annesi için sosyal sorunlara neden olduğunu biliyordu ve bunu

Babasının bir iş bulması ve bu işi sürdürmesi zordu. Az da olsa onlar da babasıyla aynı fırçaya maruz kalmışlardı. Annesi en son on yıl önce çaya ya da yemeğe davet edilmişti. Yaklaşık aynı süre boyunca hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Hermione'ye öfkeliydi -oh, yeni 'nişanlısı' için kimi suçlayacağını kesinlikle biliyordu- ama aynı zamanda anne babasının mutluluğunu da kendilerine çok göremezdi. Yıllar boyunca onun için çok şey feda etmişlerdi çünkü onu seviyorlardı ve onun için en iyisini istiyorlardı. Ona bir tedavi bulmak için aile kasalarını boşaltmışlardı. Babası, oğulları için, onun için bir tedavi aramaya devam etmek için önemsiz, aşağılayıcı işler almıştı. Bu yüzden bağırıp çağırmak yerine dişlerini sıktı ve annesiyle babasını içtenlikle kutladı. Annesiyle birlikte Ottery St. Catchpole'daki yeni evlerine gitti ve evdeki pek çok güzel eşyayı hayranlıkla inceledi. Ev aslında çok güzeldi; havadar ve aydınlıktı ve annesinin saatlerini mutlu bir şekilde geçirebileceği güzel bir mutfak bahçesi vardı. Annesi evi çok seviyordu ve onu suçlayamazdı.

-Para bittiğinde yaşamak zorunda evden fersah fersah uzaktaydı.

"Anne, diğer yeri ne yapacağına karar verdin mi?" Remus merakla sordu. Annesi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve endişeli bakışları gözlerine yansıdı.

"Şimdilik vereceğiz," dedi usulca. "Ne ne olmaz."

Yani annesi tüm bunların bir hayal olduğundan, her an yok olabileceğinden endişeleniyordu. Hafifçe kaşlarını çattı. Hermione, eğer bütün bunların arkasında o varsa, öyle biri değildi. Sadist ya da zalim değildi. Eğer bütün bunları o yapıyorsa... yüzü dramatik bir şekilde soldu. Bir şey görmüş olmalıydı. Ailesi ölüyor muydu? Ya da babasının siyasi görüşleri yüzünden şişlenmesi? Sürü arkadaşını ailesini korumaya iten bir şey vardı. Remus Hermione'ye kızacak bir şey bulamadı. Onun halkı konusunda ne kadar koruyucu olabileceğini ve kendisini de *halkından* biri olarak gördüğünü biliyordu.

"Her nasılsa anne, çok fazla endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum ama kiradan elde edeceğin ekstra gelir sana biraz yardımcı olabilir," dedi Remus

yatıştırıcı bir şekilde annesinin sırtını sıvazladı. O da başıyla onayladı.

"Bence de öyle," diye mırıldandı hafif bir gülümsemeye. "Yıllar sonra ilk kez Lupin ailesi için işler yoluna giriyor."

"Hmm," dedi Remus kayıtsızca. Hâlâ genç bir cadıyla çok ciddi bir sohbet etmeyi planlıyordu.

HG/HP/HB

Sabah hızla Sirius'un günün en sevdiği saatlerinden biri haline gelmişti. Genellikle Hermione'den önce uyanırdı ve Hermione'nin sıcak, uysal bedenini kendi bedenine yaslayarak yatmayı severdi. Bu sabah uyandığında Hermione göğsüne yayılmış, onu yastık olarak kullanıyordu. Yabani bukleleri omzuna yayılmıştı ve kalçası da onun üzerine atılmıştı. Karısının biçimli poposunun kıvrımlarına hayran kalabilmek için çarşafı indirdi. Tembelce onun yumuşak tenini okşadı ve aralarındaki doğal bağın tadını çıkardı. Sihirleri artık kalıcı olarak birbirine geçmişti ve genellikle onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Şu anda uyuyordu, bu yüzden çok fazla duygu söz konusu değildi ama aralarındaki bağda onu iliklerine kadar mutlu eden bir huzur vardı. Yetiştirilme tarzından sonra Sirius mutlu olmak için yaratıldığından emin değildi. Kendisini Hermione gibi koşulsuz seven birine sahip olmayı hak ettiğini hiç düşünmemişti. Aralarındaki bağdan önce Hermione'nin onu sevdiğini biliyordu ama şimdi sadece Onu ne kadar çok sevdiğini. Uyurken bile ona olan sevgisinin bağ aracılığıyla aktığını hissedebiliyordu. Kollarında kıpırdanıyor, ona doğru hareket ediyor, bu da vücuduna hoş şeyler yapıyordu.

"Sirius?" Hermione uyku sersemi bir sesle mırıldandı. Sirius sırttı ve Hermione'nin başının tepesini öptü.

"Evet, Bayan Black?" Neşeyle sordu. Kaba bir homurtu duyuldu ve ardından bir ela göz açılarak ona baktı.

"Bunu *her* sabah yapmak zorunda mısın?" Kız ağlamaklı bir sesle sordu. Adam onu ayağa kaldırdı ve burnundan öptü.

"Evet," dedi basitçe. Kollarını ona doladı ve elini . Birden ağzı nane ferahlığı hissetti ve dudakları onunkilerin üzerindeydi. Onu sıkıca kendine doğru çekti ve öpücüğe karşılık verdi.

Sirius alıştırma havasıyla onları Hermione'nin altında kalacak şekilde döndürdü ve Hermione'nin boğazına tüy gibi hafif öpücükler kondurmaya başladı. Hermione onun altında kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve Sirius'u çılgına çeviren inilti çıkarıyordu. Hermione'nin ona dokunurken çıkardığı sesler kadar hiçbir şey onu daha fazla tahrik edemez ya da birkaç saniye içinde taş gibi sertleşmesine neden olamazdı. Dünyanın en güzel göğüslerine doğru yalayarak ve kemirerek ilerledi. Her bir mükemmel küreye, Hermione'nin parmaklarını onun saçlarına geçirmesine ve boğazının altından inlemesine neden olan birkaç ısırık ve yalamayı içeren kalıcı bir öpücük verdi. Belinin kıvrımlarına bakarak sırttı ve dünyadaki en sevdiği noktaya doğru ilerlemeye devam etti. Adam kızın uyluklarını belirsiz bir şekilde ayırırken Hermione ciyakladı ve sonra iç uyluğunu ısırırken zevkle nefesini tuttu. Yerleşti çünkü bir süre kalmayı planlıyordu. Evli olmanın en büyük avantajlarından biri, şu anda yaptığı şeyi yapmaya her türlü hakka sahip olmasıydı. Dünyadaki en sevdiği yeri kemirip yalayıp emerken, güzel karısı miyavladı, nefes nefese kaldı ve tam doğru noktaya geldiğinde... mırıldandı.

Sirius onun kulağına, "Tekrar uyumak yok aşkım, daha yeni başlıyoruz," diye homurdandı. Kız ona tembelce göz kırptı ve gülümsedi.

"Öyle miyiz?" Merakla sordu ve sonra adam içine kayarken şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ooh!"

"Öyleyiz," dedi kararlılıkla. Bacaklarını onun beline doladı ve ona sırttı.

"Sen öyle diyorsan aşkım," diye soludu adam içini okşarken.

Sirius onun alaylarını görmezden geldi ve karısının kendi adını haykırmasına odaklandı. Tercihen birden fazla kez. İticileri derin ve sertti, küçük fahişenin nefesini keseceği ve onu soluk soluğa bırakacağı garantiydi. Bacaklarının arasına diz çöktü ve ayak bileklerini başının arkasına koyarak daha da derine inmesini sağladı.

"Ah, Sirius," diye soludu, ela gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Sirius ona sırtarak başparmağıyla okşadı ve kız onun etrafında titreyerek çığlıkları kulaklarına müzik gibi geldi. "Oh, bu hiç adil değil!"

"Merak etme aşkım. Daha işim bitmedi," diye soludu kulağına. Kadın bu sefer gerçekten şaşırmış görünüyordu ve kaşlarını çatı.

"Şehvet iksiri , değil mi?" diye sordu endişeyle. Adam gözlerini devirdi.

"Hayır, kedicik, yapmadım. Şimdi uslu bir kız ol ve dizlerinin üzerine çök," dedi ve onun dönmesine yardım etti. Kız kıkırdadı.

"Bunu daha önce kimsenin söylediğini sanmıyorum," dedi omzunun üzerinden, dudaklarında şımarık bir gülümsemeyle. Adam ona sırıttı.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti adam tekrar kadının içine girerken, onun gıcırdamasına ve ardından yüksek sesle inlemesine neden oldu. Hermione'nin inlemeleri ve ciyaklamaları, adamın hırıltılı nefes alışları ve etlerinin birbirine çarpma sesleri bir süre yatak odalarındaki tek sesler oldu. Artık çok yakındı, Hermione omzunun üzerinden ona tekrar baktığında vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu, bakışları aşk ve şehvet karışımıydı. Aralarındaki bağ tamamen açıktı ve Hermione her şeyi hissedebiliyordu. Bağın içinde birlikteydiler ve bu bakış onu uçuruma sürükledi. Hermione'nin kalçalarını sıkıca kavradı ve zevkini tüm dünyaya haykırdı, Hermione de onu takip etti, Hermione'nin adı dudaklarındaydı.

Hermione'yi düşün kapısına yaslamayı da içeren ya da içermeyen kapsamlı bir el yıkamadan sonra giyinmiş ve büyük merdivenlerden aşağı zıplayarak inmişti. Merdivenlerin dibinde özellikle acı çekmiş görünen bir Remus vardı.

"Bu her sabah olan normal bir şey mi, yoksa burada olduğumu biliyor muydun?" Arkadaşı sinirli bir şekilde sordu. Sirius şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Sen neden ?" Sirius şaşkınlıkla sordu. Remus içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu.

"Güvenli bir yere ihtiyacım olursa diye, gece ya da gündüz fark etmeksizin beni içeri almaları için ev cinlerinize emir vermişsiniz. Dün gece geç saatlerde geldim ve benim için ayırdığınız odada uyudum. Planladığımdan çok ama çok daha erken uyandım ve kız kardeşim olarak gördüğüm kadının iki ya da üç saat boyunca durmadan senin adını haykırdığını duydum. Sonunda durduğunda kendimi bayıltmaya hazırdım," diye açıkladı Remus yüzünde bir rahatsızlık ifadesiyle. Sirius pişmanlık duymadan sırttı.

"Bu hemen hemen her sabah normaldir," dedi kendini beğenmiş bir memnuniyetle. "Ve bir programı yoksa her öğleden sonra ve akşam, ki neredeyse her zaman öyle yapar. Eğer sabah bir hak iddia etmezsem, genellikle şansım yaver gitmez."

"İki saat için mi, Padfoot?" Remus sordu. Sirius omuz silkti.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum Remus," dedi Sirius sırtarak. "Evlenene kadar bekle, o zaman bana ne olup olmadığını söyleyebilirsin. kabul edilebilir."

"Aslında tam da bu yüzden buradayım," dedi Remus karanlık bir sesle.

"Remus!" Hermione merdivenlerden seslendi, yüzünü bir gülümseme aydınlatıyordu.

Evlilik Hermione ile anlaşmıştı. Sağlıklı ve mutlu görünüyordu, cildi ışıltılı ve gözleri sevgi ve şefkatle parlıyordu. Ona sıkıca sarıldı ve yanağından öptü. Hermione de ona sertçe sarıldı ve geri çekilmek için hızla onu bıraktı. Kadının zevk çığlıkları sonsuza dek kulak zarlarına kazınmıştı ve şu anda onun gözlerinin içine bakamıyordu.

"Bak Hermione," diye hırladı Hermione'nin ayakkabılarına doğru. "Tam olarak neyin peşindesin?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim, Remus. Neden yemek odasına gidip kahvaltı yapmıyoruz? Sirius, Moody'nin ne dediği umurumda değil, buradan ayrılmadan önce bir şeyler yemeni bekliyorum.

"Hermione, ön kapıya doğru gizlice ilerlemeye çalışan kocasına ters ters baktı. İçini çekti ve onun yerine yemek odasına yöneldi. "Bu adam ne düşünüyor bilmiyorum, hepinizi şekilde sürüyor, mola vermek için hiç durmuyor. Yemin ederim James Seherbaz departmanına başladığından beri bir taş kaybetti. Böyle devam ederse o adamla konuşmak zorunda kalacağım."

"Kim, James mi?" Remus ve Sirius Hermione'nin laf kalabalığını takip etmeye çalışırken sordular.

Hermione, Sirius'un kendisi için çektiği sandalyeye otururken sakince, "Hayır, Seherbaz Moody," dedi. İki adam da bunun üzerine hafifçe irkildi ve sonra küçük gülümsemelerini gizledi. Sirius minik kedisinin Moody'yi parçalamasını görmeyi çok isterdi.

"Şimdi, Remus, daha önce neden bahsediyordun?" Sirius arkadaşına sordu. Remus döndü ve Hermione'ye ters ters baktı.

"Ne oluyor be Hermione?" Remus sordu. "Beni beş yaşında bir çocukla mı nişanladın?"

"Ne?!" Sirius gülmeye başlamadan önce patladı. "Oh, kedicik, bu... bu... ne düşünüyordun?"

"Eğer onu zorlamazsam Remus'un büyük zavallı şeyi görmezden gelip eşini reddedeceğini düşünüyordum. Bunu yapabilecek kadar asil ve fedakâr biri o, lanet olası," dedi Hermione alaycı bir tavırla. Remus ona hırladı ve o da parmağını ona doğru salladı. "Bana hırlama, Remus Lupin! İkimiz de o kızın senin eşin olduğunu biliyoruz. Annesi bile gerçeği kabul etti ve nişanı tamamen destekledi."

"Peki ya sen?" Remus arkadaşına dönerek acı acı sordu. "Sen de bunu destekliyor musun?"

"Bu kız gerçekten senin eşin mi?" Sirius ona açıkça sordu. Remus içini çekti ve gözlerini kapadı.

"Evet, lanet , öyle, ama Padfoot o daha *beş yaşında!*" Remus karşı çıktı. Hermione derin bir iç çekti.

"Kimse senden yarın bu çocukla evlenmeni istemiyor. On beş yıl sonra falan evleneceksiniz. O yirmi yaşına geldiğinde," dedi Hermione kuru bir sesle. Remus alayla homurdandı.

"Doğru. Muhteşem," diye mırıldandı. Sirius'a ters ters baktı. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabilir?"

"Hangi kilit unsuru kaçırıyorum?" Sirius Hermione'ye sordu. Hermione ona gülümsedi ve bir sevgi dalgası gönderdi.

Hermione tatlı bir sesle, "Remus, Andromeda'nın çocuğu Nymphadora Tonks'la resmen nişanlandı," dedi.

"O *ne?*!" Sirius şaşkınlıkla sordu. Remus'a döndü ve arkadaşının yüzünün hafifçe düştüğünü, gözlerinde acının parladığını gördü.

"Hayır, bekle Remus, *sen olduğun* için üzgün değilim, sadece şaşırdım. Nişanı nasıl ayarladın Hermione?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Meda Alphard'a yaklaştı ve her o yaptı," dedi Hermione kendini beğenmiş bir tavırla.

"Demek akraba olacağız," dedi Sirius mutlu bir sırıtışla. Remus ona göz kırptı.

"Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" Remus ona temkinli bir şekilde sordu.

Sirius arkadaşına, "Eğer o senin eşinse Remus, gerçekten başka bir seçeneğin yok," dedi.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Remus. Hermione hafifçe kaşlarını çatı.

"Remus, asıl sorun Sirius'un sana kızacağını, seni arkadaşı olarak reddedeceğini düşünmen mi?" Hermione tuhaf bir sesle sordu. Sirius ona baktı ve sonra Remus'a döndü.

"Seni reddedeceğime gerçekten inanmıyordun, değil mi?" Sirius şaşkınlıkla sordu. "Benim kim olduğumu hatırlıyorsun, değil mi? Beşikten itibaren asanı çok daha fazla nişan gördüm ve bunların çoğu yaşlı büyücülerle, hatta cadılarla oldu."

"Evet ama," diye açıklamaya çalıştı Remus ama Hermione sert bir bakışla onun sözünü kesti.

"Lycanthropy'nin hiçbir zaman söz konusu olmadığından eminim. Sirius yeni Kurtboğan iksirinin patentini alan şirkete büyük yatırım yaptı ve Bakanlığı iksiri desteklemeye ikna ettiğimizde büyük bir vurgun yapmayı planlıyor," dedi Hermione kararlılıkla. Sirius arkadaşına sırtıttı.

Sirius neşeyle, "Bu bir doğum günü sürprizi olacaktı ama sen gidip o kısmı mahvettin," dedi.

"Doğum günüm mü?" Remus boş boş tekrarladı. Sirius ciddiyetle başını salladı.

"Evet, iki ay sonra, biliyorsun... doğum günün?" Sirius ona endişeli gözlerle baktı.

"Burada senin için bir parti veriyoruz elbette," diye ekledi Hermione. "Müstakbel kayınvaliden ve nişanlın küçük bir parti için gelecekler. Ailen, Sirius ve ben, James ve Lily ile öğle yemeği. Bir de benim ailem ve Sirius'un Alphard Amcası. Sadece aile, gerçekten. Diğer partinizi o gece daha sonra vereceğiz."

Bu sözler Sirius'un kalbinin göğsünde kabarmasına neden oldu. Ailesiyle yaşadığı deneyimler çoğunlukla tatsız olmuştu. Her zaman, ne olursa olsun, hiçbir zaman uymadığı titiz standartlara tabi tutulmuştu.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, yeterli görünmüyordu. Şimdi etrafı aileden olan ve ne olursa olsun onu seven insanlarla çevriliydi. Remus'un yüzündeki ifadeden onun da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordu. Şey, bu

Lupinler oğullarını her zaman koşulsuz sevmişlerdi ama Remus her zaman kurt adam olduğu için onları bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmişti. Onlar hiçbir zaman böyle hissetmemişlerdi ve böyle bir şeyi duysalar dehşete düşerlerdi ama Remus hissetmişti. Hermione boğazını nazikçe temizledi.

"Sirius? Geç kalmak istemezsin," diye onu nazikçe azarladı. Sirius başını salladı ve yumurtasını, çirozunu ve kızarmış ekmeğini bitirip hepsini çayla yıkadı. Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıktı.

"Bir şey gördün, değil mi?" diye sordu Remus sessizce. Hermione kıpırdamadan durdu ve ona soğuk bir bakış fırlattı. Oturduğu yerde beceriksizce kıpırdandı.

"Korkuların ve güvensizliklerin yüzünden o zavallı kadını reddettiğini gördüm. Onun sana özlem duyduğunu gördüm, Remus John Lupin. Böyle bir şeyin gerçekten mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama gerçekten de senin için yanıp tutuşuyordu. O kadar bencil bir ukala gibi davranıyordun ki seni tokatlamak istedim," dedi Hermione sinirlenerek. Remus hafifçe irkildi. Birbirlerini tanıdıkları süre boyunca Hermione ona karşı hiç bu kadar nazik ve kibar olmamıştı.

"Yani çözümünüz bu muydu?" Kuru bir sesle sordu. Kadın ona ters ters baktı.

Hermione ona açıkça, "Çocuğa iyi davranacaksın ve o bir kadın olduğunda bunun meyvelerini toplayacaksın," dedi. Hermione başını salladı.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandı belli belirsiz. Kadın ona tatlı tatlı gülümsedi ve çayını yudumladı.

HG/HP/HB

Lucius yine volta atıyordu. Regulus sinirli bir şekilde alnını ovuşturdu ve şövalye arkadaşını duymamaya çalıştı. Hermione'den gelen, katlamaktan, açmaktan ve yeniden katlamaktan buruşmuş bir mektubun üzerine eğilmişti. Anne ve babası hakkında çok zor sorular sormuştu.

Annesinin şüphelendiği şeyin gerçekten de olabileceğinden korkuyordu. Annesini neredeyse ondan nefret ettiği kadar seviyordu ve onunla ne yapması gerektiği konusunda o kadar çelişkiler yaşıyordu ki bazı geceler uyuyamıyordu. Annesi onları ne zaman yalnız bıraksa babasını bir şahin gibi izliyordu, ki bu neredeyse hiçbir zaman olmuyordu. Annesini de dikkatle izledi ve giderek daha da rahatsız oldu.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu, Hermione bu konuda haklıydı.

"Nerede o?" Lucius sabırsızca tersledi, tekrar ileri geri volta atmaya başladı.

"Hiçbir fikrim yok," diye Severus. "Ben onun sosyal sekreteri değilim."

Hermione soğukkanlılıkla, "Ben buradayım," dedi, tek kaşını kaldırarak. "Hepinizi bu kadar sıkı saran şey nedir?"

"Bunu nasıl yaptığını öğrendik," dedi Lucius, gümüş gözleri perdelenerek. Hermione'nin gözleri büyüdü ve kısa bir süre başını salladı.

", nasıl ?" Hermione sordu.

"Hogwarts'a iş istemek için gittiğini söylemiştin, doğru mu?" Lucius Hermione'yi kontrol etti. Hermione başını salladı.

"Evet, Rowena'nın diademi ihtiyaç odasına bu şekilde girdi," diye kabul etti. Bu gerçekten sahip oldukları tek hortkuluktu ve onu Fransız malikânesinin dikkatle korunan bir odasında saklıyorlardı.

"Oradayken yaptığı tek şey bu değildi," dedi Lucius yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle. "Kitaba bir kopyalama büyüğü yaptı. Kurcalamaya karşı her türlü tılsım ve koruma var, ama kopyalama büyüğü tamamen zararsız sayılır. Okul müdürü ya da müdür yardımcısı her yıl bir tane yapar, böylece ellerinde mevcut gelen öğrencilerin bir listesi olur ve bu liste tüm öğretmenlere dağıtılarak sınıf mevcutları hakkında bir fikir edinmeleri sağlanır. Bu hiç kimsenin aklına gelmemiştir.

Birisi onun yaptığına benzer bir şey yapabilirdi. Sadece... hiç akıllarına gelmedi."

Hermione bir elini Lucius'un koluna koyarak, "Elbette öyle olmadı," diye yatıştırdı. "Hepiniz unutmamalısınız ki biz o değiliz. Onun gibi düşünmek için çalışmalıyız çünkü akli başında, mantıklı hiçbir cadı ya da büyücü bu şekilde düşünmez. Bazen hatalar yaparız ya da yanlış hesaplarız çünkü bir şey beklemiyorduk. Bunu sizin açınızdan bir başarısızlık olarak düşünemiyorum çünkü bu sizin onun kadar ahlaksız olmadığınız anlamına geliyor."

Lucius acı dolu bir sesle, "İnsanlar ölüyor," dedi. Yüzü hafifçe gerildi. "*Çocuklar* ölüyor."

Lucius Malfoy gibi bir büyücünün yapacağı en son şey oturup duyguları hakkında konuşmak olurdu ama Narcissa'nın düşük yapması ve bunun sonucunda yaşadığı depresyon onu da en az onun kadar etkilemişti. O düşükle birlikte karısını gerçekten sevdiğini fark etmişti. Şu anda akraba evliliğinin sonuçlarından muzdarip olan bir safkan olarak, çocuklar inanılmaz derecede değerliydi. Narcissa'nın kucağına bir bebek verebilmek için yeri göğü yerinden oynatırdı. Hermione kitapçada o küçük numarasını yaptığında, hemen yanına gitmiş ve Narcissa'yı umutlandığı ve Kahin yeteneklerini açığa vurduğu için ona haddini bildirmişti. Hermione onun yüzüne gülmüş ve kadınlar arasında basmakalıp sözler söylemenin ve ilgili kadını başka bir bebek olacağı konusunda cesaretlendirmenin yaygın olduğunu açıklamıştı. Hermione, Narcissa'nın konuşmasına Kahin yetenekleri atfedeceğinden kesinlikle şüpheliydi çünkü bunlar çok nadirdi. Narcissa'nın buna inanıp inanmadığından emin değildi ama şu ana kadar kimseye söylemediğinden emindi. Hermione'ye hâlâ çok değer verdiği için ilk başta çelişkiye düşmüştü ama her iki kadının da kalbindeki öneminin değiştiğini fark etti. Büyük olasılıkla Hermione'ye her zaman değer verecekti: Hermione onun ilk aşkıydı ve ona bir Ölüm Yiyen olmak zorunda olmadığını gösteren kadındı. Tüm bunlar ve daha fazlası için, kız onun için her zaman özel olacaktı ama her ikisi de onurla bağlı oldukları sözler ve yeminler etmişlerdi. Bu ve o gerçekten

Narcissa'yı seviyordu ve Hermione de Sirius'u çok seviyordu. Tüm bunlar, çocukları öldüren Ölüm Yiyenler'e duyduğu tiksintinin altında acımasızca zihninin gerisine itilmişti.

Hermione üzgün bir ifadeyle, "Bu doğru," diye onayladı. "Çocuklar ölüyor. Bunu mümkün olduğunca çabuk durdurmalıyız. Regulus, kaleye hâlâ giriş iznin var; bunun senin halledebileceğin bir şey olduğunu düşünüyor musun? kendin mi?"

"Büyülerini ortaya çıkaran tespit tılsımlarını ben yaptım," dedi Regulus kararlılıkla. "Bu konuda son derece dikkatli davrandım çünkü büyü bir iz bırakacak kadar güçlü bir şey yapmak istemedim. Senin *militanlarından* biri olabileceğini sanmıyorum, *domina*."

"Beni gizlice şatoya sokmak ister misin?" Hermione Regulus'a sordu. Yutkundu ve baldızına baktı. Eğer ona bir şey olursa, Sirius onu öldürürdü. Sonra da Lucius ve Severus sırayla onun kalıntılarını kızıl toza çevireceklerdi. Tabii James Potter onlardan önce davranmayı başaramazsa. Kadın ona bir kaşını kaldırdı ve adam içini çekti.

Regulus sonunda bariz bir isteksizlikle, "Evet*domina*," dedi. Hermione vahşi buklelerini omzunun üzerinden savurdu.

"Her şey girecek, Regulus. Biraz karmaşık bir büyü ve yakalanırsak okuldan atılabilirsin ama bence üstesinden gelebiliriz," dedi Hermione yatıştırıcı bir sesle.

"*Domina* , bu sandığınız kadar rahatlatıcı değil," diye kuru bir ifadeyle gözlemledi Severus.

"Sence büyü işe yaramayınca ne yapacak?" Lucius soğukkanlılıkla sordu, kafasından senaryolar geçirmeye başlamıştı bile. Hermione hafifçe gülümsedi.

"Elbette kontrol etmek isteyecektir ama işte bu noktada sorunlarla karşılaşacaktır. Hogwarts'a hazır erişimi olmayacak. Dumbledore

bir daha buraya gelmesine izin vermeyecek. Müdürün artık Tom Riddle'in tam olarak kim olduğunu anladığına ve onu Hogwarts'a yaklaştırmaya riskini almayacağına inanıyorum. Hogwarts'a birini göndermeyi deneyebilir.

Çek. Sizden ya da diğerlerinden biri olabilir de olmayabilir de. Eğer öyleyse, ona sihirli imzayı göstermekten çekinmeyin. Kimse tanımayacaktır. Okulda dikkat çekmemeye çalıştım ve büyü imzalarındaki farklılıkları anlamak için eğitim almış insanlar beni tanımıyor," dedi Hermione kararlı bir şekilde. *Militler* isteksizce başlarını salladılar. Onu riske atan planlardan nefret ediyorlardı çünkü onun Kahin yeteneğini gizli silahları olarak görüyorlardı.

"Bu yaz yüzüğü ve diğer Hortkulukları ele geçireceğiz ve ben de Dumbledore'a yaklaşıcağım," diye hatırlattı Lucius ona. Kız başını salladı.

"Unutma Lucius. Günlüğü ona vermelisin. Başka hiçbir Hortkuluk'un onun eline geçmesine izin verilemez. Eğer sana soru sorarsa, ona en kibirli Malfoy yüz ifadeni takınabilir ve geçmişteki davranışlarını göz önünde bulundurarak bazılarının yanında ona güvenmediğimizi söyleyebilirsin," dedi Hermione Lucius'a tekrar.

Militler bu kısımdan büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Ne zaman toplantı yapsalar, Hermione genellikle gelecekteki projeleri gözden geçirir ve göreve onsuz devam etmek için ihtiyaç duydukları tüm bilgilere sahip olduklarından emin olurdu. Regulus ayağa fırlayıp Hermione'ye bağırarak istediğinde kendini fiziksel ve zihinsel olarak dizginlemek zorunda kalıyordu. Sırf ona izin vermediler diye ölmeyecekti. Tüm bunları dinlediler ve uygun yerlerde başlarını salladılar. Severus onu çoğunlukla duymazdan geldi. Regulus, Sev'in artık onu dinlemediğini anlayabilecek kadar yaşlı adama yaklaşmamıştı. Ne yazık ki Severus için kan kardeşi de bunu anlayabilirdi. Onun koluna bir şaplak attı.

"Bak Sev, ölmeyi planlamıyorum ve bunu ben de görmüyorum ama unutma ki ben olasılıkları görüyorum. Her zaman rastgele şans vardır. Diyelim ki kilit bir oyuncu kilit bilgileri aktarmadan ölürse neler olabileceğini çok iyi biliyorum. Bizde böyle bir şey olmayacak. Üçünüz de ana planlarımızı ve bunları nasıl hayata geçirmeyi planladığımızı biliyorsunuz. Eğer dördümüzden birine bir şey olursa, bilgi halkasını genişletmeyi düşünmemiz gerekecek. Her birinizin

gececek birini düşünmenizi istiyorum. Seçtiklerinizin hepsinin benim işaretimi aldığından emin olmamız gerekecek," Hermione son kısma geldiğinde kendi kendine mırıldanıyor, olası ikili oynamaları düşünüyordu.

"Plan yapmayı ve düşünmeyi hiç bırakıyor musun?" Severus onunla hafifçe alay etti. Hermione ona şaşkınlıkla göz kırptı, sanki ona nefes almayı bırakıp bırakmadığını sormuştu. Regulus kıs kıs güldü.

"Sen çok iyi bir Slytherin olurdun. Bence Evimizi demir bir eldivenle yönetirdin. Her yıl Ev Kupası'nı ve büyük olasılıkla her Quidditch maçını kazanırdık," diye yengesine takıldı. Yengesi ona sırıttı.

"bana sahip olsaydın, sahip olurdun," diye kabul etti. bakındı. "İşimiz bitti mi? Pekâlâ, Regulus, üç gece sonra seninle Ezici Söğüt'ün yanında buluşuruz."

HG/HP/HB

"Kopyalama yok etmenizin saldırıları durduracağını düşünüyor musunuz?" Griselda Marchbanks sordu. Hermione başını salladı.

"Pek sayılmaz, acı ve ölümden beslenen sapkın bir insan müsveddesiyle karşı karşıyayız. Saldırılarını değiştireceğini düşünüyorum çünkü artık muggleborn'lara erişimi olmayacak. Zaten kendisine karşı çıkan safkanlara saldırıyordu. Bunun devam edeceğini tahmin ediyorum," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. Griselda başını salladı.

"Katılıyorum," dedi çakıllı sesiyle. Toplantıda bulunan diğer kadınlara döndü ve onlara baktı. "Aranızda katılmıyor musun?"

Orada bulunan herkes sessizce başını salladı. Bu sözde Ölüm Yiyenlerin neler yapabileceklerini kendi gözleriyle görmüşlerdi.

ve liderlerinin önüne hiçbir şey koymadılar.

Griselda masanın üzerinden Hyacinth Fenwick'e bakarak, "Gündemde sırada ne var?" diye sordu. Bayan Fenwick notlarını aldı ve dikkatle gözden geçirdi.

"Saldırılarından kurtulan büyülü yetimler," diye cevap verdi, kâğıtlarından başını kaldırarak.

"Ah, evet," dedi Bayan Bones kesin bir ifadeyle. "Komitemiz, ailelere yönelik beceriksizce ya da başarısız saldırılar nedeniyle yirmi büyülü yetim olduğunu tespit etti. Bu çocukların hepsi muggle doğumlu olarak listelenmiş. İki vakada, soyda bir büyükanne ya da büyükbaba olduğunu keşfettik ve çocuğun büyücü akrabalarına ulaştık. Her iki vakada da büyücü aile soylarını devam ettirmekte zorlandı ve çocukları alıp resmen evlat edinmekten heyecan duydular."

Augusta Longbottom, "Diğer on sekiz de sıranın daha gerisinde isabet kaydetmiş olabilir," dedi.

Bayan McKinnon kuru bir sesle, "Sorun şu ki, bazıları tamamen olmuş ailelerden geliyor olabilir," dedi. Diğer kadınlar başlarını salladı. "Halihazırda sahip olduklarımızı resmileştirmemiz gerekecek yer."

Bayan Bones düşünceli bir şekilde, "Bence bir yönetim kurulu oluşturursak ve her ailemiz mütevazı bir miktar katkıda bulunursa, bir ev satın alabilir ve işletmemize yardımcı olacak personel tutabiliriz," dedi. Diğer kadınlar da bunu hemen kabul etti.

Hermione hafifçe, "Personele yardımcı olmaları için yetimhaneye birkaç ev elfi bağlayabiliriz," dedi. Diğer kadınlar şaşkınlıkla ona baktılar. Omuz silkti. "Ev elfleri çocukları sever ve onlara bakmak Hogwarts'a bağlanmakla eşdeğer sayılır."

Griselda, başlarını sallayan kadınlara, "Çok iyi, ilgilenin," dedi. "Gringott's ile temasa geçip yetimhane için bir hesap açtıracağım. Marchbanks ailesi ilk bağışı yapacak. Gringott's ile temasa geçtiğinizde onlara bunun... şey... ne diyelim?"

Hermione, "Ailevi Sorunları Olan Çocuklar için Bayanlar Yardım Derneği Evi biraz ağız dolusu bir şey gibi görünüyor," diyerek Hermione'nin gözlerini devirip alaycı bir şekilde gülümsemesini sağladı.

"Bu çocuklar çok şey gördü," dedi Bayan Bones üzüntüyle, ellerini ovuşturarak. "Onları güvenli evden güvenli eve taşımak zorunda kaldık. Adını ne koysak? Sonsuz Yuva?"

," dedi Bayan Fenwick cesaretle. "Eve geldikleri ve kendilerine ait bir yerleri olduğu fikrini pekiştiriyor."

"Büyük bir eve ihtiyacımız olacak," dedi Bayan McKinnon üzüntüyle. "İşimiz bittiğinde muhtemelen daha fazla yetimimiz olacak."

Griselda Marchbanks, "Ne yazık ki büyük olasılıkla haklısınız," diye onayladı.

Toplantının geri kalanı, hedeflenen safkan ve melez aileleri korumak ve güvence altına almak için yapılan planlarla hızla devam etti. Hanımlara Yardım Derneği'nin her bir üyesi, istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmeden evlerini olabildiğince güvenli bir şekilde korumaya almışlardı. Hatta Hanımlara Derneği'nin koruması altındaki tüm evleri, herhangi bir ihlal veya hasar olup olmadığını belirlemek için ara sıra kontrol eden bir Koğuş Komitesi bile vardı. Görünürde hâlâ St. Mungo's Hastanesi'ne yardım etmek için çalışıyorlardı ve hastane yaptıkları her şeyi takdir ediyordu. Çalışmaları, uzun süredir ihtiyaç duyulan bazı iyileştirmelerin finanse edilmesinden doğrudan sorumluydu. Şifacılar ve medyumların hepsi Bayanlar Yardımlaşma Derneği'ni ve çabalarını yüksek sesle övüyorlardı. Hermione yarım kulakla onları dinledi. Her şey umduğu gibi yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Eğer ona bir şey olacak olursa

Her iki grubun da seçtikleri işi sürdürebileceklerine olan inancım tamdı.

HG/HP/HB

"Hermione?" Sirius eve girip Seherbaz cüppesini çıkarırken seslendi. Cüppesini koluna geçirerek hızla merdivenlerden yatak odalarına çıktı. "Kedicik?"

"Buradayım, Sirius," diye belli belirsiz sesini duydu ve otomatik olarak sesinin geldiği yöne döndü.

Hermione yatak odasında, dolabının içinde kaşlarını çatmış duruyordu. Yabani bukleleri sırtından aşağı dökülüyor, sırtının ortasında duruyordu. İpek çorapları bacaklarını örtüyor, siyah jartiyer kemeri onları yerinde tutuyordu. Ayakları, ona yaramaz şeyler düşündüren siyah askılı topuklu ayakkabılarla kaplıydı. Kedisinin giydiği tek şeyin bu olması hiç de yardımcı olmamıştı. Öne doğru ilerledi ve kollarını onun beline doladı, dudakları otomatik olarak boynu ile omzunun birleştiği yere gitti.

"Ne yapıyorsun, kedicik?" Öpücükler arasında sordu. Kız onun göğsüne yaslandı ve iç çekti.

"Bu akşam aile yemeği var," nazikçe hatırlattı ve onu öpmek için kollarında döndü. Dilinin onunkiyle dans ettiğini hissetmek bedeninin hoş bir şekilde gerilmesine neden oldu. Küçük elleriyle gömleğinin düğmelerini açması ve parmaklarının teninde gezinmesi, onun beklentiyle ürpermesine neden oldu. Hermione o gözleriyle onu izliyordu ve Hermione sertleştiğini hissetti. Onu kendine doğru çekti ve derinden öptü, kendini ona doğru bastırdı. Yaramaz kedicik kendini ona sürüyor ve ihtiyaç içinde inliyordu.

"Ne kadar zaman?" Pantolonunun kemerini çözerken sordu.

"Yeter," diye nefes nefese kaldı.

Giysilerini çıkardı ve Hermione ona doğru uçararak kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı. Adam hafifçe tökezledi, ta ki dolabın arka duvarına dayanana kadar. Adam yavaşça içine doğru kayarken Hermione'nin bacakları onun etrafında sıkılaştı.

"Merlin, kedicik," diye nefes nefese kaldı. "Her seferinde çok sıkı."

"Nnngh!" Hermione'nin o anda tek yanıt buydu.

Hermione'yi dolabının duvarına yaslamış, ipekli bacaklarını ona sarmış bir halde sevişmek hızlı ve edepsizdi. Adam Hermione'nin içine giriyor, Hermione de hiç bitmeyen inilti, soluklar ve cesaret miyavlamalarıyla kulaklarını dolduruyordu. Hermione'nin şu anda insan gibi konuşmıyor gibi görünmesinden oldukça gurur duyuyordu. Tırnakları sırtını tırmaladı ve omzunu ısırды, bu da onun içinde daha derin ve daha hızlı vurması gerektiği anlamına geliyordu. O kadar sıkı, o kadar ıslak, o kadar sıcaktı ki konsantre olması inanılmaz derecede zordu. Onun içinde kontrolünü kaybetmekten başka bir şey istemiyordu. Kadın onu kavırıyor ve kulağına daha önce hiç duymadığı ve varlığından şüphe ettiği bir dilde gevezelik ediyordu. Onun etrafında sertleşti ve sonra ayrılmaya başladı, gözleri odaklanmadı ve dudakları sessiz bir zevk 'o' sesinde açıldı. Adam onu hızla öptü ve diğer her şeyi bıraktı. İkisi bir coşku seli içinde dolabın duvarından aşağı kaydılar ve adam onu yerde göğsüne yasladı.

"Geç mi kaldık?" Birkaç dakika sonra sordu. Dudakları şişmiş ve morarmış bir halde ona ve sırıttı.

"Biraz," dedi kuru bir sesle.

"Baban yine bana ters ters bakacak, değil mi?" Sirius uzun uzun iç çekerek sordu.

Hermione, "Babamın akşam yemeğinin çoğunu vücudunun alt yarısına korkunç kazalar olduğunu hayal ederek geçirmesi tamamen olası," diye onayladı.

"İyi, hadi gidip duş alalım," diye önerdi Sirius. Hermione kaşlarını çattı.

"Duşları ayırın yoksa oraya asla varamayız ve James babama yardım eder," dedi Hermione kararlılıkla. Sirius isteksizce kabul etti. Kişisel olarak, ortak duşların evliliğın hak ve ayrıcalıklarından biri olduğunu düşünüyordu ama Hermione'nin haklı olduğunu biliyordu.

"Gidelim o zaman," diye mırıldandı hafifçe dudak bükerek.

Hermione gülerek, "Doymak bilmiyorsun," dedi ve diğeri banyolardan birine doğru yöneldi.

İttifaklar

A/N: Daha önce de belirttiğim gibi, ileride bazı atlamalar olabilir. Sabrınız için teşekkür ederim.

Resmi Bildirim: Bu bölümün gözden geçirilmiş versiyonudur çünkü birçoğunuz duygularınızı yapıcı bir şekilde ifade etmek için zaman ayırdınız. Gördünüz mü? Sizi dinliyorum. Ancak, hanginiz bu hikayenin içinde mizah olduğunu fark etmediğini söylediye... bu gerçekten incitti. T-T

HG/HP/HB

Yaz, 1979

"Bay Malfoy, sizi burada gördüğüme çok şaşırdığımı söylemeliyim," dedi Albus Dumbledore, gözlüklerinin üzerinden karşısında oturan genç adama gözlerini kırpıştırarak. Lucius Malfoy tek platin kaşını çattı ve soğukkanlılıkla ona baktı.

Malfoy küstahça, "Kesinlikle," dedi, dudağı hafifçe alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. Dumbledore kaşlarını hafifçe çattı.

Dumbledore sesinde bir donuklukla, "Bugün neden bana eşlik etmeyi seçtiğinizi bilmek iyi olurdu," dedi.

Malfoy soğukkanlılıkla, "Hortkuluklar," diye açıkladı. Dumbledore daha dik oturdu.

"Sevgili Lucius," diye söze başladı Dumbledore, gözle görülür bir şekilde üzgündü, "böyle bir kara büyüye aşına olduğunu duymak beni oldukça rahatsız etti."

"Aşına olduğumu söylemedim Müdür Bey," diye tersledi Malfoy, sesi buz gibi soğuktu ve alaycılığı biraz daha belirgindi. "Bugün size neden geldiğimi sordunuz, işte bu yüzden."

"O halde itiraf etmeliyim ki kafam karıştı," dedi Dumbledore sonunda, gözlüklerini çıkarıp burnunun kenarını ovuşturarak.

Malfoy sandalyesinde kayıtsızca uzanmayı bıraktı ve Müdür'e doğru eğildi.

"Voldemort ya da isterseniz Riddle, bunlardan birkaç tane yaptı," dedi Malfoy sert bir sesle, gümüş gözleri düz ve okunaksızdı. Dumbledore'un nefesi boğazında düğümlendi. Genç Malfoy tam olarak ne diyordu?

Eğer o bunu bildiği için, Ölüm Yiyen olduğunu itiraf etmişti. Yoksa çocuk Dumbledore'un ne bildiğini görmek için onunla alay etmeye mi çalışıyordu?

Bu iddialarını kanıtlayabilir mi?

Dumbledore sessizce, "Eğer bunu kanıtlayabilirsen," dedi, ses tonunu bir parça kuşkunun renklendirmesine izin vererek. Malfoy deri bir günlüğü Müdür'ün masasına fırlattı ve hafifçe sırtarak platin bir kaşını ona doğru kaldırdı. Dumbledore masasının üzerindeki şeye baktı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade . "Bu da onlardan biri mi?"

"Evet," dedi Malfoy kararlılıkla. Dumbledore karşısındaki genç adama baktı ve hafifçe kaşlarını çatı.

"Neden buradasın, Lucius?" Dumbledore usulca sordu. Lucius birkaç uzun dakika boyunca ona baktı. Ayağa kalktı ve dış cüppesini çıkardı. Sonra gömleğinin manşetini açtı ve kolunu yukarı iterek kolunu ters çevirdi, böylece Müdür teninin soluk kaymaktaşına karşı keskin bir şekilde göze çarpan Karanlık İşaret'i görebilecekti.

"Bu beni bir Ölüm Yiyen yapar," dedi düz bir sesle. "Katıldım çünkü babam bunu benden istedi. Aileme karşı tehditler vardı ve onları kurtarmanın tek yolu buydu."

"Ve sen çıkmak mı istiyorsun?" Dumbledore yüzünde hesapçı bir ifadeyle temkinli bir şekilde sordu. Malfoy'un ifadesi hafifçe gerildi ve yüzündeki alaycı ifade geri geldi. Genç adam gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ve solgun ama kaslı göğsü ortaya çıktı. Dumbledore bunun şimdiye kadar yaptığı en tuhaf görüşme olup olmayacağını merak etti. Malfoy'un gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıldığında, Dumbledore'un Malfoy'un köprücük kemiğinin iki yanındaki ikiz pençe izlerini görebilmesi için gömleği daha da açtı.

"Bunlar beni Ölüm Yiyenler içindeki bir isyan grubu olan Dişi Aslan Tarikatı'nda bir *mil* yapıyor. Voldemort'u alt etmek için Zümrüdüanka Yoldaşlığınızla çalışmak istiyoruz. Onun tüm Hortkuluklarını ele geçirene kadar beklemek zorundaydık ki Doğruyu söyledi," diye açıkladı Malfoy, sesinde belli belirsiz bir gururla.

Dumbledore karşısındaki genç adama hayretle baktı. Böyle bir grubun varlığından bile haberi yoktu. Başka bir direniş grubu olduğuna dair söylentiler vardı ama onlar Voldemort'u alt etmeye değil, Ölüm Yiyenler tarafından saldırıya uğrayan aileleri korumaya odaklanmış görünüyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Dumbledore diğer gruplardan herhangi biriyle çalışmayı düşünmemişti bile çünkü onlara güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. İş o noktaya gelirse Malfoy'a güvenip güvenemeyeceğinden de emin değildi.

Dumbledore yavaşça, "Bunu adamlarımla tartışmak için bir Tarikat toplantısına gelmeni istiyorum," dedi.

Malfoy gömleğinin düğmelerini yeniden ilikleyip cüppesini tekrar giyerken soğukkanlılıkla, "Teğmenlerimi getirmek istiyorum," dedi.

"Kaç kişi?" Dumbledore ihtiyatla sordu.

"Sadece iki," diye cevap verdi Malfoy, gümüş gözleri onu izliyordu. Dumbledore başını salladı.

Dumbledore sonunda, "Bu kabul edilebilir olmalı," dedi.

"Veritaserum altında sorgulanmaya hazırız, ancak yalnızca önceden onaylanmış sorulara. Her birimiz grubumuzun, üyelerinin ve amaçlarının bütünlüğünü korumak için Bozulmaz Yeminler ettik ve birileri bir soruyu kötü ifade etti diye tüm bunların yok olduğunu görmekten nefret ederim. Toplantınızdan önce yanıtlanmasını istediğiniz soruların bir listesini yapın," dedi Malfoy soğukkanlılıkla. Dumbledore tekrar başını salladı ve karşısındaki adamı yeniden değerlendirdi.

"Size nasıl ulaşabilirim?" Dumbledore ona sordu. Malfoy hafifçe homurdandı ve alaycı tavrı geri geldi.

"Gerçekten yapamazsın. Yönetim Kurulu'nda babam var. Benimle temas kurmak için gerçek bir nedeniniz ya da mazeretiniz yok," diye belirtti Malfoy.

"O zaman grubunuzla nasıl irtibata geçebilirim? Bir buluşma zamanı ayarlamalıyız, değil mi?" Dumbledore sordu. Malfoy cüppesini düzeltti ve Müdür'e döndü.

"Kardeşinize haber bırakın. Benim ya da diğer *militanlardan* birinin onun mekanına gidip bir bira içmesi sakıncalı olmaz. Üç gün içinde Aberforth'u kontrol edeceğiz. Eğer bir mesaj alamazsak, Tarikatınızı bizimle çalışmaya ikna edemediğinizi varsayacağız. Eğer bu olursa, Hortkuluk'u geri almamız gerekecek. Hepsinin aynı anda yok edilmesi önemli, yoksa Riddle olanlardan haberdar olur. Zamanı gelmeden bizden haberdar olmasını istemeyiz," dedi Malfoy eski Müdürüne kibirli bir ses tonuyla.

"Onu gerçekten yok etmeye mi çalışacaksın?" Dumbledore merakla sordu. Malfoy'un gümüş gözleri parladı.

"*Onun* ne tür gaddarlıkları teşvik ettiğini bilseydiniz... böyle söylemezsiniz," dedi Malfoy kesin bir ifadeyle.

"Ne diyebilirim ki?" Yaşlı adam merakına engel olamıyordu. Bu buluşma ilerledikçe daha da büyüleyici bir hal alıyordu.

"Bunu yapmak için neden bu kadar beklediğimizi bilmek istersiniz," diye cevap verdi Malfoy buz gibi bir sesle.

"Anlıyorum," dedi Dumbledore belli belirsiz. "Bana geldiğiniz için teşekkür ederim Bay Malfoy, üç gün içinde size haber vereceğim."

Lucius Malfoy, cüppesi bacaklarının arasında etkileyici bir şekilde sallanarak, kibirli adımlarla Müdür'ün odasından çıktı. Dumbledore sandalyesine oturdu ve masasının üzerindeki şeye baktı. Bunu beklemiyordu, gerçekten beklemiyordu. Hortkulukları biliyordu elbette, ama bu fikir ona o kadar iğrenç geliyordu ki, Voldemort'un bırakın birkaç tanesini, bir tane bile yaratabileceği aklına gelmemiştir. Asasını çıkardı ve

birkaç sihirli teşhis büyüü yaptı. İşi bittiğinde orada solgun ve titreyerek oturuyordu. Masasında bir Hortkuluk duruyordu ve Lucius Malfoy'a göre daha fazlası da vardı. Görünüşe göre Ölüm Yiyen olmak istemeyen ve Voldemort'u devirmek isteyen bir grup Ölüm Yiyen vardı. Kabul etmesi gereken çok şey vardı. Masasının üzerindeki tabaktan bir şeker aldı ve düşünceli bir şekilde emdi. Birkaç saat içinde mevcut durumla ilgili tüm anlayışı yerle bir olmuştu. Bu konuyu diğer Tarikat üyeleriyle bir an önce konuşması gerekiyordu.

HG/HP/HB

Griselda Marchbanks, Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin komite başkanları tarafından çevrelenmiş bir masada oturuyordu. Şu anda hepsi siyah ve normalden daha az cübbeye benzeyen savaş cübbelerini giymişlerdi. Her kadının kaçış anahtarı göğsünde belirgin bir şekilde gösteriliyordu. Toplanan kadınların yüzleri dikkatlice nötrdü. Karşılarında kendilerinden biri ve belki de en önemli varlıkları olan Hermione Black oturuyordu. Arkasında, geçit töreninde hazır bulunan tüm hanımların en azından simaen iyi tanıdığı üç genç adam duruyordu.

"Bayanlar Yardımlaşma Derneği'ni kurduğumuzda içeriden bilgi aldığımı biliyordunuz," diye dikkatle söze başladı Hermione ve bir an için her kadının gözlerinin içine baktı. Kadınların hepsi birbirlerine başlarını salladı. Biliyorlardı; Hermione'nin verdiği bilgiler sayesinde bu kadar çok çocuğu ve aileyi kurtarabilmişlerdi. Bazen başarısız oldular ya da işleri yüzlerine gözlerine bulaştırdılar ama Hermione'nin yardımı olmasaydı kaybedilen çocukların sayısı on binlerle olmasa bile binlerle ifade edilirdi.

Griselda kararlı bir şekilde, "Verdiğiniz bilgiler yaptıklarımızı yapmamızı sağlayan kilit unsurdu," dedi. Hermione gözlerinde utanç ya da korku olmadan kadınlara baktı.

"Başlangıçta hedef alınan ailelere nasıl yardım edeceğimden emin değildim. Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyordum ama bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyordum. Siz hanımlar hedeflerimi gerçeğe dönüştürmeme yardımcı oldunuz ve size teşekkür ediyorum. Geçmişte ana odağımız büyümlü ailelerimizin korunmasıydı, ama şimdi karşınızdayım çünkü Voldemort'a karşı doğrudan bir saldırı yapmamız gerekiyor," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. Hermione Voldemort'un adını söylediğinde hanımlar hep birlikte irkildiler.

"Neden daha önce yapmadık? Kime saldırdığımızı biliyor musunuz?" Bayan Fenwick başkan arkadaşlarına merakla sordu. Koğuş komitesi başkanı Laurel Bagnold hafifçe kaşlarını çatı.

Bayan Bagnold kesin bir ifadeyle, "Algılanan herhangi bir zayıflığı yoktu," dedi. "İlk saldırıda onu delip geçecek ve dengesini bozacak şeye, zayıf bir noktaya ihtiyacımız var. Bir tane bile tespit edemedik."

"Ve bu adamlar, Ölüm Yiyenler, değil mi?" Bayan Bones yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle konuştu. Hermione Black'in arkasında duran genç adamlar yüzlerini nötr ve sakın tutuyordu.

"Evet... ve hayır," dedi Hermione sonunda. "Arkamdaki üç adamın her biri Voldemort'u içeriden devirmeye çalışan bir grupta birer *mil*, asker ya da isterseniz şövalye. Laurel'in bahsettiği o ölümcül zayıf noktayı tespit etmenin tek yolu olmasa bile en iyi yolunun içeriden olduğuna karar verildi."

"Ve sen bunu keşfettin?" Laurel Bagnold sevinçten neredeyse koltuğunda zıplıyordu. Kardeşi, karısı ve iki küçük çocuğu Ölüm Yiyenler tarafından öldürülmüştü.

Hermione her ölüm için kendini suçlamamaya çalıştı ama bu çok zordu. Her şeyi farklı kılmak için bir şey, herhangi bir şey yapmış olabilir miydi? Gördükleri bazen sadece bir *şeyin parıltısıydı*. ve yardım etmek için yeterince ilgili bilgiyi kavrayamadı. Herkes arasında en çok *militanları* anlıyordu. Onlar da zaman zaman suçluluk duygusuna kapılıyor, masum cadıların, büyücülerin, muggleların ve onların çocuklarının gereksiz ölümleri için kendilerini suçluyorlardı.

Voldemort'u yok etme nihai hedefinden vazgeçilemediği için bazen geride durup insanların ölümünü izlemek zorunda kaldı.

Hermione usulca, "Evet, öyle," dedi ve tekrar her kadının gözlerinin içine bakarak Voldemort'u nasıl alt etmeyi planladıklarını ana hatlarıyla anlatmaya başladı. Hermione sözlerini bitirdiğinde *militanları* hep birlikte öne doğru hareket etti ve orada bulunan kadınların köprücük kemiklerindeki pençe izlerini görebilmeleri için göğüslerini açtılar. "Bu şekilde işaretlenmiş olarak yakaladığınız herkes bizim tarafımızdadır. Onlar Dişi Aslan Tarikatı'nın bir parçasıdır ve hepsi Voldemort'u alt etmeye yardım etmek için sadakat yemini etmiş ve Bozulmaz Yeminler etmişlerdir."

"Dişi Aslan Tarikatı mı?" Griselda Marchbanks önündeki üç genç adama sertçe bakarak kuru sesle sordu, hepsi de Slytherin'di. "Yılan Tarikatı daha uygun olmaz mıydı?"

Hermione suçlayıcı bir Lucius Malfoy'u işaret ederek, "Bu *onun* komik bir şaka anlayışı olurdu," dedi. Adam hafifçe sırttı ve Hermione ona gözlerini devirdi.

"Açıklayabilir misiniz?" Augusta Longbottom kaşlarını çatarak sertçe sordu. Hermione başını salladı.

"Elbette Bayan Longbottom. Hepsinin sadakat yemini ettiğini ve Bozulmaz Yeminler ettiğini söyledim, ama hepsinin benim için olduğunu söylemedim. Bay Malfoy, Dişi Aslan Nişanı'yla beni kızdırmayı eğlenceli buluyor," diye açıkladı Hermione çabucak.

"Yani *siz* Dişi Aslan mısınız?" Bayan Jones sordu. Hermione yine başını salladı.

"Evet, hanımefendi, öyleyim." Hermione sessiz bir vakarla konuştu.

Bayan Jones düşünceli bir ifadeyle, "Hakkınızda söylentiler duymuştum ama sadece bu kadar olduğunu sanıyordum," dedi. İstihbarat komitesinin başı olan Lobelia Jones, cadılarının topladığı tüm istihbaratı eleyip sapla samanı birbirinden ayırmaktan sorumluydu.

Regulus Black sessiz bir gururla, "Hayır hanımefendi, *domina*'mız oldukça gerçek," dedi. Bayan Jones'un gözleri büyüdü.

"*Domina* ve Dişi Aslan aynı kişi mi?" Sertçe sordu. Hermione bir şey söylemedi ama buna gerek yoktu.

Lobelia'nın gözleri karşısındaki genç kadına dikildi. "Senden haberi var ve seni çok istiyor. Saldırı ekibinin bir parçası olmamanızı tavsiye ederim."

Lucius Malfoy soğukkanlılıkla, "Biz de bunu tavsiye ederiz," diye onayladı. Hermione'nin gözleri hafifçe kısıldı ve sonra karşısında oturan kadınlara sıkıca gülümsedi.

Hermione kesin bir ifadeyle, "Elbette," dedi. Bayan Jones birkaç dakika boyunca onu izledi.

"Bu konuda kararlıyım Bayan Black," dedi Lobelia ciddiyetle. "Sizi orada saldırı ekibinin bir parçası olarak görmek istemiyorum."

Hermione soğuk bir tavırla, "Yapamayacaksınız Bayan Jones," diye cevap verdi.

HG/HP/HB

Dumbledore, Severus Snape ve Regulus Black'in yanında Lucius Malfoy'u içeri aldığı Zümrüdüanka Yoldaşlığı toplantısında kıyamet koptu. James ve Sirius toplantıda bulunamıyorlardı, DMLE için bir görevdeydiler ve muhtemelen en iyisi de buydu. Remus sessizce izliyor ve dinliyordu. Odada oturan ve köprücük kemiğinin her iki yanında iki pençe izi olan tek kişiydi ve söyleyecekleri şeylerin çoğu onun için eskiydi. Bilgiyi aldıklarını ve yaptıkları seçimleri neden yaptıklarını çok iyi biliyordu ama bir Tarikat toplantısının ortasında ayağa kalkıp bunu herkese duyuracak değildi. Sirius'un burada olmaması iyi bir şeydi. Karısının ellerini Lucius Malfoy'un çıplak tenine sürdüğü gerçeğinin kendisine hatırlatılmasını kesinlikle istemezdi...

o zamanlar dişi aslan. Lucius Malfoy'un Hermione'nin Leydi Şövalyeleri'nden biri olduğunu öğrendiğinde Sirius'un geçirdiği öfke nöbetini hâlâ . Sirius sonunda sakinleştiiğinde, Malfoy aslında yokmuş gibi davranmaya karar vermişti. Hermione'ye güveniyordu ve hepsi bu kadardı. Remus bunu ona daha sonra, Sirius iyi ve sarhoş olduğuunda ve çıldırma ya da sinirlenme olasılığı daha az olduğuunda sormuştu. Sirius oldukça ciddi ve sessizleşmişti. Aralarındaki doğal bağ, kelimenin tam anlamıyla birbirlerine ihanet etmelerini imkânsız kılıyordu. Remus başını salladı ve dikkatini tekrar mevcut duruma çevirdi. Üç... *militan* da... tamamen doğruyu söylüyordu, yalan söylemeye bile çalışmıyorlardı. Yine de Dumbledore sadece belirli soruları sorabiliyordu.

"Neden başka soru sormamıza izin verilmiyor?" Moody bilmek istiyordu. Üç *militan* birbirlerine baktı ve Lucius kırılmış Seherbaza döndü.

"Dişi Aslan Tarikatı'nı korumak için sadakat yeminleri ve Bozulmaz Yeminler ettik," dedi Lucius soğukkanlılıkla. "Eğer biz veritaserum altındayken yanlış bir soru sorarsanız... bunun sonuçları hepimiz için hiç de hoş olmaz."

"Tarikatınızın amacı Voldemort ve Ölüm Yiyenleri'ni yok etmek mi?" Emmeline Vance kaşlarını çatarak sordu.

Lucius basitçe, "Evet," diye cevap verdi.

"Neden şimdi bize geldiniz?" Benjy Fenwick merakla sordu.

Lucius birkaç dakika sonra, "Birkaç nedeni var," dedi. "İlk olarak Dumbledore'a yaklaştım çünkü Voldemort'un tüm Hortkuluklarını ele geçirdik ve doğrudan bir saldırıya hazırız. Planımızın bir parçası olarak, doğrudan saldırıyı teşvik etmek için size ve Voldemort'a doğrudan karşı olan diğer gruba geldik. Diğer grup bize katılma ve Voldemort'a mümkün olan en kısa sürede saldırma konusunda oldukça hevesli."

"Kim bu diğ er grup?" Moody kaşlarını çatarak sordu. Lucius sırtıttı.

"Hanımlar Yardımlaşma Derneği," diye azımsanmayacak bir memnuniyetle söylendi. O güzel hanımların aile üyelerinin çoğu bu odada oturuyordu. şok ve şaşkınlık dolu bakışlar paha bi ilemezdi. şimdi bıçağı biraz daha derine saplayalım. "Onlara mümkün olan en kısa sürede yaklaştık çünkü bizim dışımızda en büyük Voldemort'un planları için bir tehdit. Onu engelleme hiç hoşnut değil."

"Bir araya gelip yorgan yapan bir grup kadının Voldemort için *bizden* daha büyük bir tehdit olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?" Charlus Potter yüzünde tuhaf bir ifadeyle sertçe sordu.    *militan* da kahkahayı bastı.

"Ne?" Moody    genç adama doğru hırladı. Lucius  ks rd  ve neredeyse anında kontrolü yeniden ele aldı.

"Belli ki onları hiç iş başında görmemişsiniz. İnanılmazlar, şimdiye kadar gördüğüm en organize, en sıkı operasyonlar. Onları görmeyi zorlaştıran bir cazibeleri var, bu hayal kırıklığı değil, ama göremediğiniz bir şeye nişan alamayacağınızdan emin olabilirsiniz. Bunun da ötesinde, genellikle saldır ve geri  ekil taktiklerini kullanırlar. Uzun süreli çatışmalar için yeterince uzun süre kalmıyorlar. Saldırırlar, hedeflerini alırlar ve giderler. Çok zekice. Binlerce olmasa da yüzlerce muggle doğumlu ve safkan aileyi kurtardılar," dedi Lucius kararlı bir şekilde, sesinde bir parça hayranlık vardı.

"O hanımlar," diye Regulus Black, sesi sakın ve tarafsızdı ama gri gözleri yaşlı beyleri oturdukları yerde sabitlemişti, "etraflarında neler olduğunu gördüler ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdiler. Çocukları, kız ve erkek kardeşleri ve ebeveynleri etraflarında öldürülüyordu ve kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Bunun yanlış olduğuna karar verdiler. Sizin yaşadığınız sorun, onların sizin yapamadığınızı ya da yapamayacağınızı yapabilmiş olmalarıdır."

Frank Longbottom yüzü pembeleşmiş bir halde hararetle, "Annem," diye söze başladı ama Severus'un derin, ipeksi sesi onun sözünü tamamen kesti.

"Kumandan Longbottom yetenekli bir taktisyen," diye söylendi, gece yarısı siyahı gözlerinde en ufak bir saygı pırıltısı vardı. "O ve birkaç yaşlı hanımefendi güçlerini acımasızca eğitti. Lucius haklı, hiç bu kadar disiplinli savaşçılar görmemiştim. Düşmanla doğrudan çatışmaya girmemeyi tercih etmiş olsalar da, en iyi ve en iyi eğitilmiş güçlerini bizimle birlikte kullanarak cepheden saldırıya geçmeye istekliler."

"Size istiyorlar mı?" Fabian Prewett kaşlarını çatarak sordu. Lucius uzun, platin sarısı saçlarını salladı.

"Hayır," diye karşı çıktı ve gömleğini yana kaydırarak açıkça görülebilen bir pençe izini işaret etti. "Bu izlere güveniyorlar."

Toplantının sonunda Tarikat'ın pek de heyecanlanmadığı anlaşıldı. Remus küçük bir gülümsemeyi gizledi. Regulus'a katılıyordu, buradaki insanların çoğu, çok 'tehlikeli' olduğu için Yoldaşlık'a katılmaları yasaklanan eşlerin, annelerin, kız kardeşlerin ve kızların bir şekilde erkek aile üyelerinin emirlerini atlatmayı başarmalarından ve savaş çabalarına onlardan fazla yardım etmelerinden rahatsızdı. Dumbledore iyi niyetliydi ama tüm bilgilere sahip değildi. Ne yazık ki bu, gerçekte neler olup bittiğini anlamadan kararlar verdiği ve dolayısıyla seçimlerinin sonuçlarını doğru bir şekilde belirleyemediği anlamına geliyordu. Dumbledore'un yaptığı seçimlerden bazıları, ona şüpheyle yaklaşılsa bile, son derece dar görüşlüydü. Remus artık eski Müdürünü hatadan aciz bir varlık olarak görmüyordu ve Dumbledore'la ilişkisinin pek de zarar gördüğünü hissetmiyordu. Daha ziyade, yaşlı adamı tüm zaaflarıyla birlikte bir insan olarak görüyordu.

Londra'daki Black konağında Hermione'nin farklı konularda araştırma yapmak için saatlerini harcadığı mükemmel bir Kütüphane bulunuyordu. Şu anda, Kara Orion'da gözlemlenen türden bir etkiye sahip olacak bir iksir bulmaya çalışıyordu. *Çoğu Potente İksiri* neredeyse işe yaramazdı. Regulus, Grimmauld Place'teki Kara Kütüphane'den birkaç nadir, karanlık kitabı gizlice ona ulaştırmayı başarmıştı. *Kara Katalog* bir aile büyü kitabı niteliğindeydi ama çoğu son derece nahoş iksir tarifleriyle doluydu. Hermione masasında oturmuş, dikkatle inceliyordu ki soğuk ve ıslak bir burnun ensesine dokunduğunu hissetti. Hermione bağırdı, sandalyesinden fırladı ve asasını hızla fırlatarak şaşkın ve biraz da utangaç Sirius'u buldu.

"Üzgünüm, kedicik," diye mırıldandı. "Bir şeyler yapmalıydım, ayaklarımı yere vurmalıydım ya da başka bir şey."

"Ah, Sirius!" Hermione kendini onun kollarına attı ve yüzünü öpücüklerle boğdu. Sonra hafifçe geri çekildi ve ona ters ters baktı. "Söz verdiğin gibi iletişim kurmadın! Çok endişelendim!"

"Ben... mmph... iyiyim ve... mmph... James de öyle," diye açıklamaya çalıştı Sirius Hermione'nin coşkulu öpücükleri arasında. James gideli yaklaşık altı hafta olmuştu ve Hermione'nin kardeşi ve kocası için duyduğu korku her geçen gün biraz daha artıyordu. Buna bir de onu çok özlemiş olması ve Seherbaz cüppesiyle gömleğini beş dakika içinde üzerinden çıkarmış olması eklenmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" Hermione göğüs kafesinin sol tarafındaki kızgın kırmızı yara izini göstererek sordu. Sirius çekti ve Hermione'nin parmaklarını yaralandığına dair kanıttan çekip parmak uçlarını öptü.

Sirius kısaca, "Ölüm Yiyenler," dedi.

Hermione'yle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Hermione'nin öpücükleri onu kesinlikle etkiliyordu. Adam onu elbisesini çıkarmış ve masasının üzerine eğilmişti. Sabırsız bir yırtık ve külotu olan ipek parçasını fırlatıp attı.

Sirius'un omzunun üzerinden dikkatsizce. Sirius onun sıkı, ıslak sıcaklığına doğru kaydı ve ikisi de yüksek sesle inledi. bağ iyice alevlendi ve Sirius altı haftadır hissetmediği neredeyse boğuldu. Birini ovma yeterince hoştu ama kesinlikle başka bir insanla birlikte olmakla kıyaslanamazdı ve bu sevdiğin biri olmaktan çok farklı bir şeydi. Bunu, Hermione'ye bu kadar yakın olmayı çok özlemişti. Adam Hermione'nin içini okşarken Hermione'nin nefesi kesildi, yanağı masaüstünün tahtasına yaslandı, elleri masanın kenarına dolandı ve sıkıca tutundu.

Hermione bir ara, "Seni özledim," diye mırıldanmayı başardı ve Sirius öne eğilerek Hermione'nin omzunu ısırdı, bu arada hiçbir hamlesini kaçırmıyordu. Hermione'nin kalçalarını sıkıca kavradı ve şiddetle içine girdi, ağır masa yerde birkaç santim kayıyordu.

"Dayan aşkım," diye homurdandı Hermione'nin kalçalarını hafifçe kaldırırken. O noktada Hermione tutarlı düşünme yeteneğini kaybetti ve tek istediği onun yaptığı şeyi yapmaktan asla vazgeçmemesiydi. İkisi de birbirlerine gittikçe daha sıkı sarılıyorlardı. Hermione boşaldığında, bunun yoğunluğu onu şok etti ve çığlık attı. Sirius'un eli Hermione'nin buklelerine dolanmıştı ve hafifçe Hermione'nin saçlarını çekmeye başladı. Hermione'nin yüksek sesle inlemesi ikisini de şaşırttı.

Hermione nefesini tutar tutmaz Sirius onu kollarının arasına aldı ve dili Hermione'nin dilini ararken onu sertçe öptü. O öpücükte özlem ve altı haftalık özlem vardı. Elleri Hermione'nin teninde gezindi, yanlarını okşadı, meme uçlarıyla oynadı, kalçalarını kavrayarak onu sıkıca kendine çekti. Elini saçlarına doladı ve onu iyice öperken sertçe çekti, kız ağzının içinde inledi ve çekildiğinde dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtma vardı.

"Sen hep böyle bir ," diye mırıldandı usulca, başını sallayarak. "Nasıl böyle yaramaz, ahlaksız bir cadı oldun?"

"Seni suçluyorum," dedi sertçe. "Sen ve senin ahlaksız yöntemlerin beni yozlaştırdı."

Sirius keyifle homurdandı ve başını eğerek kızın boynundaki hassas eti dişledi. Kızın parmakları Sirius'un saçlarına kaydı ve intikam almak istercesine çekiştirdi, ama Sirius kızın teninde inlerken ve kız Sirius'un kollarında titrerken geri tepti. Sirius onu güçlü kollarıyla kolayca kaldırdı ve kızın kolları hemen boynuna, bacakları da beline dolandı. Sirius kızın kitaplığa yaslanmasını sağlamak için ileri doğru yürüyerek onu öptü. Kız, kitap sırtlarının poposuna bastırıldığını hissedince hafifçe gıcırdadı.

Parşömen ve cilt kokusu burun deliklerini doldururken, "Bunu burada yapamayız," diye sızlandı. Sirius hınzırca kıkırdadı.

"Hogwarts Kütüphanesi'nde seninle sevişmeyi kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun? Ne zaman araştırma yapsan gözlerin parlıyor... bu beni çok tahrik ediyor," diye itiraf etti Sirius, boynunda donuk bir belirmişti. Hermione kıkırdadı ve sonra içine kayarken nefesi kesildi. Sonra ela gözleri okunamaz bir şekilde ona baktı ve dudağını ısırdı.

"Eskiden beni Kısıtlı Bölüm'e götürdüğünü hayal ederdim," diye fısıldadı ve onun gözlerinin arzudan neredeyse siyaha dönmesini izledi. "Her zaman final haftası olduğu için Kütüphane tıklım tıklım olurdu ve ben de çok ama çok sessiz olmak zorunda kalırdım."

"Sen... yapamam... muhtemelen bunu hiç bilmemem iyi bir şey," diye mırıldandı, gözleri şehvetle parlayarak ona bakıyordu. "İkimizi de oraya kilitler ve dışarı çıkmaya asla izin vermezdim."

"Hayır, sen benim inlememden hoşlanıyorsun," diye alay etti Hermione, kalçalarını ona doğru kıvrarak. Adamın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve misilleme olarak Hermione'nin içine derinlemesine girdi. Hermione yumuşak, soluk soluğa bir inilti çıkardı, boynu geriye eğildi.

Bir kitaplığa yaslanıp iyice sevişmek muhtemelen Hermione'nin başına gelen en ateşli, en seksi şeylerden biriydi. Kitapların kokusu, bir Kütüphanede onu çevreleyen tüm bilgi onu bir şekilde tahrik ediyordu. Kitapların ona verdiği his

Sirius'un kalçalarının arasındaki hissi, Sirius'un içine girerken umutsuzca tutunduğu kitap rafının hissi, orgazmını neredeyse az önce yaşadığı kadar yoğun hale getirdi. Sessiz olmaya da çalıştı çünkü bu gerçekten de en yaramaz fantezisinin gibi görünüyordu. İnlediğinde ve Sirius bir eliyle ağzını kapattığında, tüm kontrolünü tamamen kaybetti. O kadar sert boşaldı ki yıldızları gördü. Onun da hızla kendisini takip ettiğini hissetti ve Kütüphane'nin zemininde onun kucağına sarıldı.

Sen ahlaksız bir şehvet düşkünüsün... Sanırım Sirius'u şok ettin.

Bundan şüpheliyim. Hogwarts'a onunla gitmedin. Yıllarca herhangi bir kapıyı açmaktan korktum. Her zaman yanımda kim varsa önce onun bir odaya girmesini ya da bir dolabı açmasını sağlardım.

O kadar da kötü değildi.

Duyduğuma göre bizi gerçekten mümkün olmadığını anladıktan sonra Hogwarts'lı kızlar ona bir anma süpürge dolabı yapmışlar. Küçük altın bir plaketi var ve her evden var - hepsi plaketin satın alınmasına katkıda bulundu. Anladığım kadarıyla daha sonra hiçbiri o süpürge dolabını kullanmamış.

Şaka yapıyorsun. Öğretmenler fark etmez mi?

İçeride canım. Süpürge dolabını açman gerekirdi. Düşünürsen mantıklı geliyor.

Hermione Teyze'den sakladığın başka hangi fantezilerin var? Eminim Sirius onları da hayata geçirmene yardım eder. Korsan gibi giyindiği ve senin de onun ganimeti olduğun bir tane var mı? Seni kaptanın kamarasına bağlayıp pantolon ve çizmelerle gömleksiz dolaştığı? Yok mu? Sadece ben mi? Oh, hadi ama! Burada paylaşmaya hazırım!

HG/HP/HB

"Eğer araştırmalarım doğruysa, iksir bu," dedi Hermione usulca, elindeki notları masanın üzerinden Regulus'a doğru iterek. Regulus notlara ve hafifçe kaşlarını çattı. Bu kesinlikle mumyalanmış yarasa kanadı vakasını açıklıyordu. İçini soğuk bir öfkenin kapladığını hissetti ve parşömene kaşlarını çatarak baktı.

"Babama nasıl yardım edeceğiz?" Regulus kesin bir tavırla sordu. Hermione dudağını ısırdı.

Hermione yumuşak bir sesle, "Anneni etkisiz hale getirmeliyiz," dedi. Regulus'un yüz hatları sertleşti.

"Onu öldürmemizi mi öneriyorsun?" Sertçe sordu. Hermione başını salladı.

"Eğer bundan kaçınabilirsek hayır, ama Regulus babana iksir yapıyor. Bu iksir... uzun süreli kullanımı sağlığına ve akıl sağlığına zarar veriyor olabilir. Kesinlikle uzun süreli kullanım için tasarlanmadı ve kim bilir baban ne tür yan etkilerden muzdarip olabilir. O... o bunu hak etmiyor... değil mi?" Hermione babasının durumuyla ilgili korkularını sakince anlattı ama sonuna geldiğinde sesi hafifçe titredi ve onay için ona baktı. Orion Black'le hiç tanışmamıştı ve onun hakkında emin değildi.

Regulus kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Babam... çocukluğumdan adam... hayır, o bunu hiç hak etmiyor."

"Peki, annenle nasıl başa çıkmamızı istiyorsun? Ne yapmalıyız?" Hermione ona dikkatle sordu. Regulus'un maskesi bir an için düştü ve o kadar savunmasız, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, Hermione'nin kalbi onun için kırıldı.

"Sence St. Mungo's ona yardım edebilir mi?" Regulus usulca sordu. Hermione çaresizce omuz silkti.

"Mabye?" Zayıfça teklif etti. "Yaptığı şeyi neden yaptığından emin değiliz. Eğer sadece delilikse... şey... ona yardım edebilecekleri bir yol olup olmadığına bakabiliriz."

"Peki ya delilik değilse?" Regulus ağlamaklı bir sesle sordu. Hermione yutkundu.

Hermione, "Amcan Alphard'a Evinin Başkanı olarak yaklaşıp ne yapmamız gerektiğini sorabiliriz," diye önerdi. Regulus bir an kaşlarını çattı ama sonra başını salladı.

"Yapılacak en doğru şey bu olurdu," diye kesin bir kararlılıkla kabul etti.

Sonunda, davranışlarının çoğundan Walburga Black'in dengesiz zihni sorumlu olmuştu. Alphard onu tedavi için St. Mungo'da çok güvenli bir koğuşa aldırđı ve Sirius ile Regulus günlerce Grimmauld Place'de babalarının sistemini temizleyip bu durumdan yara almadan çıkıp çıkmayacağını görmeyi beklediler. Alphard ev halkını ele geçirmiş ve Kendi ev elflerinden birkaçı gelip evi baştan aşağı temizledi ve Kreacher'ı teslim aldı. Hanımını her seviyordu ve hanımının emirlerini yerine getirmeye çalışarak Kara Hanedan'ı hayal kırıklığına uğratmadığına onu ikna etmek için hem Regulus hem Alphard hem de Kreacher'ın 'ın altında Kara Hanedan'a hizmet eden bir kuzeni gerekmişti.

Orion Black yatağında huzursuzca kıpırdandı. Hermione onun yanına oturdu ve dikkatle alnını silerek yüzünü izledi. Tekrar kıpırdandı ve aniden gri gözleri açıldı ve Sirius'un yüzünün daha yaşlı, daha hırçın bir versiyonuna bakıyordu.

"Kimsin sen?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı. Başını dikkatlice kaldırdı ve biraz su içmesine yardım etti.

"Hatırladığınız son şey nedir, efendim?" Hermione temkinli bir şekilde sordu. Orion kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı.

"Sirius'u ilk kez Hogwarts Ekspresi'ne bindirirken," dedi yavaşça.
"Bana ne oldu? Walburga nerede? O da mı Regulus?"

Hermione karşısındaki adama bakarak, "şey, belki de U-er'i çağırmalıyım, Alphard," dedi belli belirsiz.

"Hermione, aşkım? Regulus gelip devralacağını ve sonra eve gidebileceğimizi söyledi," diye seslendi Sirius ve sonra başını babasının odasına soktu. "Baba?"

"O da kim?" Orion kaşlarını çatarak sordu. Hermione onun omzunu sıvazlamaya çalıştı.

"şimdi, efendim, sakinleşmeniz gerekiyor. Sirius, git Alphard'ı getir lütfen!" Hermione son sözü omzunun üzerinden, kapıda durmuş şok içinde babasına bakan kocasına doğru savurdu. "Sirius! şimdi, lütfen!"

"Ona Sirius mu dedin?" Orion bileğini sıkıca kavrayarak huysuzca sordu. Hermione endişeyle gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Gri gözlerinde korku ve belirsizlik titreşti ve eli bileğinde sıkılaştı. Hermione acıyla tısladı ve bileğini kurtarmaya çalıştı, bu da Orion'un elinin daha da sıkılaşmasına neden oldu.

"Efendim! Lütfen, acıyor," dedi Hermione belli belirsiz. Birden bir el Orion'un bileğini tutuşunu kırdı ve Hermione Sirius'un cüppesinin arkasına baktığını fark etti. Regulus kardeşiyle omuz omuza durmuş, Hermione'nin önünde birleşik bir koruma duvarı oluşturmuştu. Alphard, Orion'un yatağının yanında duruyordu.

"Kuzen," dedi Alphard nazikçe, "konuşmamız gereken çok şey var."

İnançsızlık hızla şoka ve nihayet öfkeye dönüştü. Orion kuzeni Alphard'ı tanıyor ve ona güveniyordu ve onunla genç kadın arasında koruyucu bir şekilde duran iki adam ancak Sirius ve Regulus olabilirdi. Görünüşe göre oğullarının hayatlarının son sekiz ya da dokuz yılını kaçırmıştı. Görünüşe göre karısı ailesini kontrol edebilmek için onu iksirlerle uyuşturmuştu. Walburga'nın dengesizleştğini biliyordu, ki bu Black ailesinde oldukça talihsiz bir düzenlilikle gerçekleşiyordu. Yapması gereken

Bu konuda bir şeyler yapmıştı ama karısının sürekli olarak St. Mungo's'a kapatılması damgasıyla uğraşmak istememişti. Karısının Voldemort delisini sonuna kadar desteklediğini, hatta oğullarına da katılmaları için baskı yaptığını öğrenince şaşkına döndü.

"Bir Siyah kimseye boyun eğmez!" Orion öfkeyle bağırdı, öfkeden neredeyse ağzı köpürüyordu. "Bana ikinizin de bu piçin sizi lanet olası sıgırlar gibi damgalamasına izin vermediğinizi söyleyin!"

"Affedersiniz, efendim?" Oğullarının önünde durduğu genç kadın omuzlarının üzerinden ona seslenmeye çalışıyordu. Her iki oğlu da güzel küçük kıza ters ters baktı ve sonra dönüp ona baktı.

"Kim bu kız?" Orion Alphard'a huysuzca sordu. "Neden burada ve oğullarım neden onu korumaya çalışıyor?"

Alphard hafif bir gülümsemeyle, "Bu Sirius'un karısı olmalı," dedi. Orion'un gözleri büyüdü.

"Evli misin?" Orion sordu. Sirius önce Regulus'a, sonra da babasına baktı ve başını salladı.

"Evet efendim," dedi Sirius sessizce. "Ağustos'ta bir yıl olacak."

"Bir yıl mı? Resmi nişanı ne zaman yaptınız?" Orion şaşkınlıkla sordu.

"Yaklaşık bir yıl önce," diye yanıtladı Sirius. Orion'un yüzü karardı.

"Neden bu kadar çabuk evlendin?" Orion homurdandı. Kız ağır ve yüksek sesle iç çekti.

Sirius sessizce, "Beşinci sınıftan ona kur yaptım ve savaş yüzünden babası ve Alphard Amca tüm anlaşmaları zorladı," dedi. Alphard elini yeğeninin omzuna koydu.

"Walburga onu evlatlıktan reddetmeye çalıştı Orion, ben de o zamanki aile durumunu göz önünde bulundurarak ona mümkün olan en iyi evlilik sözleşmesini yaptım.

Charlus Potter tek kızına karşı çok cömertti," dedi Alphard sakince. Orion'un gözleri büyüdü ve sonra sıırttı.

"Potter kızını mı kaptın?" Orion memnun bir sesle sordu. Potter ailesinin hepsi safkanlardı ve makul olandan çok daha fazla paraları vardı. Oğlu ve evleri için iyi bir eşleşmeydi. Sonra kaşlarını çatı. "Walburga seni evlatlıktan reddetmeye mi çalıştı? Ne halt etmeye?"

Sirius kuru bir sesle, "Sığır gibi damgalanmayı reddettim," diye açıkladı. Orion o kadar akıcı bir şekilde küfretmeye devam etti ki, oğullarının yanında saklanan kız şok içinde soluk soluğa kaldı, gözleri hayretten fal taşı gibi açılmıştı. Orion hemen kendini hatırladı ve yüzü kızardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı utanç içinde, bir elini saçlarında gezdirirken. "Sadece... tüm bunlar çok gerçeküstü. En büyük oğlumu dün Hogwarts Ekspresi'ne bindirdim ve şimdi en küçüğüm mezun oldu bile. Peki ya sen Regulus? Seni de mi evlatlıktan reddetmeye çalıştı? Siz ikiniz Black Hanesi'nin sahip olduğu tek erkeklersiniz! Merlin, kadın tamamen delirmiş miydi? Boş ver, buna cevap verme."

"Evet efendim," dedi Sirius ve Regulus alaycı bir bakışla.

"Efendim?" Genç kadın yine onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Kaşlarını çatarak oğullarına baktı ve kaşlarını kaldırdı. Sirius derin bir iç çekti ve iyice iğrenmiş görünüyordu. Regulus bunun üzerine küçük bir gülümsemeye izin verdi ve ikisi de gelinini görebilmek için hafifçe yer değiştirdiler. Yabani, siyah bukleleri ve ela gözleriyle çok güzel bir kadındı. Ona kısaca başını salladı.

"Peki sen?" Adam merakla sordu. Kadın önce kocasına, sonra tekrar ona baktı.

"Hermione Black, efendim," dedi genç bayan tatlı bir sesle ve kibarca reverans yaptı.

"Sanırım çok önemli bir şeye sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz ya da Beni kişisel olarak ilgilendiriyor," dedi Orion Black soğukkanlılıkla. Genç kadın

usulca başını salladı.

"Evet, efendim, sanırım biliyorum," dedi ona yetiştirilme tarzını oldukça güçlü bir şekilde hatırlatan narin aristokrat sesiyle. Ona devam etmesi gerektiğini belirten bir el salladı. "Voldemort'la savaşılan epeyce insan var. Bir Seherbaz olarak Sirius bunu açıkça yapıyor. Ancak Regulus bunu gölgelerden yapıyor. Yöntemi o kadar bariz değil ama en az onun kadar etkili."

"Bunu bana hemen söylemenin neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?" Orion kaşlarını çatarak sordu. Hermione bir kez daha Sirius'a baktı, sonra da yüzü donuk ve kapalı bir hal almış olan eniştesine.

"Regulus?" Hermione kararsızca fısıldadı ve elini onun koluna koydu. Orion en büyük oğlu Sirius'un kızgın ya da kıskanç görünmemesine şaşmıştı. Genelde büyücülerin, özelde de Siyahların mantıksız kıskançlıklara eğilimleri vardı. Sirius onun yerine kardeşi için endişelenmiş görünüyordu. Regulus derin bir iç çekti ve manşetini açıp kolunu geriye kıvrarak babasına Mührünü gösterdi. Orion nefesini içine çekti ve oğlunun koluna baktı.

Sirius kabaca, "O piçi alaşağı etmek için içeriden çalışıyor," diye açıkladı. "Anladığım kadarıyla biz de neredeyse hazırız."

"Yakında," diye onayladı Regulus sessizce. "Lojistiği için birkaç hafta var ama hepsi bu."

"Yani sen... casus musun?" Orion kaşlarını çatarak karanlık bir sesle konuştu. Yeni gelininin gözlerinde bir şeyler parladı ve onun en küçük oğluna değer verdiğini ve onu koruduğunu fark etti. Neler oluyordu? Walburga neyin peşindeydi?

"Yaptığım işin en basit açıklaması bu baba... yani... evet," dedi Regulus sessizce, yüzü tamamen ifadesizdi. Orion kaşlarını çatarak Alphard'a baktı, Alphard da ona okulda birbirlerine attıkları bakışlara benzer bir bakış attı. *Güven bana.* İyiydi. Ama daha sonra, çocuklar

gittiğinde, sevgili kuzeni Alphard tüm bunları onu tatmin edecek açıklayacaktı.

"Özür dilerim," dedi Orion yavaşça, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Ben sizin babanız ve Ev Başkanınızım ve bana ihtiyacınız olduğunda ikinizin de yanında olamadım. Eminim ikiniz de Evimizin onurunu korumak için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Lütfen alınmayın ama... Alphard ile özel olarak konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Yarın öğle yemeğinde bana katılırsanız çok memnun olurum."

"Kulağa hoş geliyor baba," dedi Sirius hafif boğuk bir sesle, gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Regulus kararsızca başını salladı.

Hermione ona, "Neden bu gece güvenli evde kalmıyorsun?" dedi. Kayınbiraderim nazikçe. "Sirius ve ben akşam yemeğinde size katılacağız. Zaten öğleden sonra Fleur'la bir oyun randevum var."

"Çocuklarınız mı var?" Orion şaşkınlıkla sordu. Hermione güzelce kızardı.

Sirius karısı adına, "Hayır efendim," diye cevap verdi. "Fleur Delacour karımın vaftiz kızı. Onu mümkün olduğunca sık görmeye çalışır."

"Pekâlâ, yarın öğleden sonra o zaman," dedi Orion kararlı bir şekilde. Bu bir kovmaydı ama bir Black için oldukça kibar bir kovmaydı. Sirius ve Regulus başlarını salladılar ve Sirius'un eli karısının sırtına gitti. Üç genç sessizce odadan çıktı ve Orion kuzenine döndü.

Alphard, uyandığında gelininin oturduğu sandalyeye , "Öğrenmen gereken çok şey var ve çabuk öğren Orion," dedi.

"O halde başlayalım," dedi Orion soğukkanlılıkla. Alphard başını salladı.

HG/HP/HB

Şafağın gri saatlerinde Sirius yatağından süzülerek çıktı ve sessizce evi terk etti. Yatak odalarının karanlığında öylece yattı ve gözlerini devirdi. Gerçekten de onsuz Voldemort'la savaşmaya gidebileceğini mi düşünüyordu? Hermione o gider gitmez kalktı ve sabah abdestini aldı. Savaş hızla ve sessizce giydi. Bayanlar Yardımlaşma Derneği'ne onu savaş alanında görmeyeceklerine dair söz vermişti ve görmediler de. *Militanlarının* komuta merkezine gitmeden önce hafifçe sırttı ve kimse onu fark etmeden önce hızla animagus formuna dönüştü. Koridorlarda rahatça ilerledi. Onu gören alt düzey *militanlar* başlarını üç saniyeliğine eğip sağ yumruklarını sol omuzlarına götürerek onu akıllıca selamladılar.

Lucius "Ah, *domina*," diye söylendi, gümüş rengi gözleri nüfuz edilemezdi. "Bugün burada olacağınızı tahmin etmiştim."

"Onu kızdırma, Lucius," dedi Severus soğukkanlılıkla. "Seni ısırabilir ve o zaman bütün eğlenceyi kaçıırırsın."

"*Domina* bugün bizimle dövüşecek mi?" Rabastan LeStrange, Severus Snape'in yanında sessizce oturan dişi aslana bakarak kararsızca sordu.

Regulus Black sinirli bir şekilde, "Başkalarının arzularına aldırmaksızın bunu yapacağından eminim," diye tersledi ve baldızına ters ters baktı. Dişi aslan alaycı bir şekilde homurdandı ve Regulus'tan uzaklaştı.

"Bunun için zamanımız yok, Regulus," dedi Lucius *mil* arkadaşına soğuk bir sesle. "Yarım saat içinde Kadınların Yardım Cemiyeti ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'yla buluşmamız gerekiyor, sonra hepimiz Karanlık Lord'un planladığı toplantı için ona gideceğiz, sonra da belirlenen saatte müttefiklerimiz saldıracak."

"Ama Lucius, ..." diye hırladı Regulus, ellerini iki yana açarak. Lucius bir bakışla onun sözünü kesti.

"*Şimdi* olmaz, Regulus," diye tısladı Lucius. "Bu iş kontrolümüz altında. Severus? Rica etsem?"

Hermione'nin bir süre için hatırladığı son şey buydu. Uyandığında güvenli evlerinden birinde, küçük bir odada bir yatakta yatıyordu. Oda tamamen mühürlenmiş gibi görünüyordu. Denese bile dışarı çıkamazdı.

Şerefsizler!

Ne oluyor be?

Bu beni güvende tutmak için yapılmış aptalca plan, eminim. Hepsini ele , onları öldüreceğim!

Buradan nasıl çıkacaksın? Bilmiyorum.

İmkansız görünüyor.

Aptal safkanlar. Alınmayın. Sana bir ev cini diyelim. Ne diyeyim?

Bir ev cini. Sana Notty diyelim. Çoğu büyücü, özellikle de safkanlar, elf büyüsünün belirgin bir şekilde farklı olduğu gerçeğini hesaba katmayı unutur.

"Notty?" Hermione tereddütle seslendi ve ev cini anında ortaya çıktı.

"Evet, Hanımefendi?" Notty kibarca sordu.

"Beni babamla James'in kavga ettiği yere götürebilir misin?" Hermione sordu. Notty mutsuz görünüyordu ama başını salladı. "Lütfen beni babamla James'in kavga ettiği yere götürür müsün?"

"Gelin ," dedi Notty ve Hermione'nin elini kendi elinin içine aldı.

Savaş tüm hızıyla devam ediyor, lanetler ve büyüler havada çılginca uçuşuyordu. Savaş alanının üzerinde dumanlar yükseliyor ve ölümün keskin kokusu onlara doğru sürüklenerek ikisinin de hafifçe öğürmesine neden oluyordu. Hermione Black daha önce hiç böyle bir savaş görmemişti ve

karnını. Kan ve yanık et kokusu alabiliyor, ara sıra da idrar ya da dışkı kokusu geliyordu. En yakındaki çalılara doğru döndü ve şiddetle kustı. Hermione yere çömeldi ve önündeki manzarayı izleyerek yönünü bulmaya çalıştı. Önündeki sahne o kadar gerçeküstüydü ki, böyle yaparsa sahnenin değişeceğini ve her şeyin değişeceğini düşünerek başını sallayıp durdu. Yerin çoktan birkaç cesetle dolmuş olduğunu üzüntüyle fark etti. Kimin kime ait olduğunu söylemek zordu ama herhangi birinin ölmüş olduğu fikri onu üzüyordu. Ölümü durdurmak için çalışmıştı, onu ilerletmek için değil. Tüm bu anlamsız katliamı sona erdirmek için çok mücadele etmişti, teşvik etmek için değil. Ev elfine döndü.

"Notty?" Tereddütle sordu. Ev elfi onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. Hermione, Notty'nin ona düşkün olduğunu ve genç metresinin kendini tehlikeye atmasını onaylamadığını biliyordu. "Lütfen Fransız malikânesine dönüp tüm ev elflerine gelip bizim taraftaki yaralıları ıslayıp ıslanmayacaklarını sorar mısınız? Onlara gelmek zorunda olmadıklarını, bunun sadece bir rica olduğunu söyleyin. Tüm yaralıları St. Mungo'ya götürün lütfen."

Notty yavaşça, "Evet, Hanımefendi," dedi. Sonra Hermione'ye kaşlarını çatı. "Ya Sahibeleri için savaşmak isteyen elfler olursa?"

"Eğer isterlerse, yapabilirler. Bu onların tercihi. Yaralılara yardım etmek istiyorlarsa, edebilirler. Evde kalmayı tercih ederlerse, kalabilirler," dedi Hermione kararlılıkla. Notty ciddiyetle başını salladı.

Notty kararlı bir tavırla, "Notty'ye söylediklerinizi aynen onlara da söyleyeceğim, Hanımefendi," dedi. Hermione başını salladı.

"Çabuk , Notty, fazla zamanımız yok," diye fısıldadı Hermione, altındaki savaşa bakarken, zihni ışık hızıyla yarışlıyordu.

Altındaki her şey ağır çekimde hareket ediyordu ve James'in kendini köşeye sıkıştırdığını ve şimdi etrafının Ölüm Yiyenler tarafından sarıldığını dehşetle fark etti. Dolohov'u gördü

ve Bellatrix Lestrange. Hermione hırladı ve koşmaya başladı. Yaptığı her şey, her entrika, her plan kardeşine yardım etmek içindi. Eğer o salak şimdi ölmeyi başarır, onu asla affetmeyecekti. Koşabildiğı kadar hızlı koştu ve kendini ikiziyle düşman asalarının arasına attı. Sıçrarken dönüştü, böylece James ile herhangi bir tehlike arasında büyük, kızgın bir dişi aslan vardı. James çoktan Dolohov'un özel lanetlerinden biriyle vurulmuştu ve savaş alanında bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Bir anlık boşlukta ona hızlıca baktı ve solgunluğı onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Dolohov ve Bellatrix *Avada Kedavra* lanetlerini ona doğru ateşlediğinde, önünde garip, parlayan bir kalkan oluştu. O anda Hermione'nin içini çıldırtıcı bir öfke kapladı. Birdenbire ev cinlerinden biri içeri girip belirsiz bir şekilde ona baktığında James'in üzerinde korumacı bir şekilde duruyordu.

"Picky onunla ilgilenecek Hanımefendi," dedi dişi ev cini kararlı bir şekilde, dişi aslan ev cininin James'i çıkarabileceğı kadar geri çekildi.

Kardeşinin güvende olduğından emin olur olmaz Hermione yer değıştirdi, ama savaş alanında kimsenin onu görmediğini iddia edebilmek için kendini hafifçe büyüledi. Dolohov ve Bellatrix Lestrange' hiç şansı yoktu, onları kolayca alt etti, öfkesi büyüsünü körükledi. Hızla her ikisine de sözsüz, اساسız lanetler savurdu. Bellatrix'in yüzündeki şok bal kadar tatlıydı.

Hermione onun bir Kara aile lanetiyle öldürüldüğünü bilip bilmediğini merak etti. Hermione öyle olmasını umuyordu. Bir dişi aslan gibi savaşarak, Remus Lupin'le birlikte birkaç Ölüm Yiyen'e karşi savaşan kocasına yaklaştı. Onlara yaklaştı ve kendisine ya da kocasına yaklaşan tüm büyüleri engellemeyi başardı.

"O hâlâ ölmedi mi?" Sesinin, ikisinin de kim olduğunu anlamasına yetecek kadar farklı çıkmasını umarak hoyratça sordu. Ona baktılar ve dövüşmeye devam ettiler.

"Anladığım kadarıyla henüz değıl ama o bir ölümlü. Eğer bir şansın varsa, onu kullan," dedi Remus ona kesin bir dille. Sertçe başını salladı ve ona döndü.

dikkatini tekrar savaşı . Onlardan dikkatlice uzaklaştı, büyülerden kaçınmak için kaçtı ve sıçradı ve savaşın kenarından dolanarak yoluna devam etti.

"Notty?" Sertçe seslendi. Başka bir ev elfi ortaya çıktı, üzgün ve gergin görünüyordu.

Küçük ev elfi üzgün bir ifadeyle, "Merry üzgün Hanımefendi, ama Notty yaralandı," dedi. "Merry Hanımefendiye yardım edecek."

"O... ölmedi, değil mi?" Hermione dehşet içinde sordu. Merry başını salladı.

"Hayır, Hanımefendi. Notty iyileşiyor ve bilinci yerinde değil," dedi Merry sessizce. Hermione kararsızca başını salladı, arkadaşının hâlâ hayatta olması onu rahatlatmıştı.

"Beni doğruca Voldemort'a götürebilir misin?" Hermione ev elfine merakla sordu. Merry mutsuz görünüyordu ama başını salladı.

Merry mutsuz bir şekilde, "Evet, Hanımefendi," dedi.

"Lütfen beni doğruca Voldemort'a götürür müsün? Oraya varır varmaz güvenli bir yere ışınlanmanı istiyorum," dedi Hermione dişi ev elfine.

Merry perişan bir halde, "Evet, ," dedi.

Bir Karanlık Lord için burası berbat bir Komuta Merkezi.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Cidden, dekorasyonlarını kim yapıyor? Daha ucuz ve rüküş olabilirler mi?

Belki de böyle bir şey için bütçe ayırmamışlardır? Ben daha çok hiç organize görünmüyor demek istemiştim. Bu insanlar öylesine dolaşıyorlar, herhangi bir emirleri ya da amaçları varmış gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha büyük bir meydan okuma umuyordum.

Voldemort bana her zaman çok korkutucu gelmiştir, ama kabul etmeliyim ki bu hayal kırıklığı yarattı, özellikle de Longbottom ve Marchbanks'ten sonra. Bu kadınlar bir isyanı nasıl planlayacaklarını ve strateji geliştireceklerini biliyorlar. Kek satışından sorumlu olmaları için bunlara güvenmezdim. Bakın ne diyeceğim, eğer ben Evrenin Karanlık Efendisi olsaydım, o dandik basma yastıklara kesinlikle izin vermezdim.

Mmm. Sana katılmak zorundayım. Kek satışı ve basma yastıklar konusunda.

"Kimsiniz?" diye sordu soğuk, yüksek ve öfkeli bir ses, her iki Hermione'ye de rahatsız edici derecede tanıdık geliyordu.

Çok dikkatli ol, tatlım. O kurnaz bir yılandır.

Hermione kibarca, "Çok özür dilerim," dedi ve dönüp toplanmış Ölüm Yiyenler'e tatlı tatlı gülümsedi. Kısa bir selam verdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyeceğim ama tabii ki değilim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Voldemort sesini yükselterek ve öfkelenerek sordu.

"Çay içmeye geldiğime inanabiliyor musun?" Hermione merakla sordu.

"Çay içmeye mi geldin?" Voldemort kuşkuyla sordu. Hermione başını salladı.

"Şey, hayır, elbette değil. Ben sadece buna inanıp inanmayacağınızı sordum ve görünüşe göre inanıyorsunuz. Ne büyük hayal kırıklığı," dedi Hermione soğukkanlılıkla, hafif bir kokusuyla. Voldemort tamamen afallamış görünüyordu. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Hayatı boyunca hiç kimse onunla onun konuştuğu şekilde konuşmamıştı. Bu rahatsız edici olmalıydı. "Bugünlerde kaliteli bir Karanlık Lord bulmak çok zor."

"Neden sen-!"

"Karanlık Lord'la bu şekilde konuşmaya nasıl *cüret* edersin!"

"KES !" Voldemort öfkeyle böğürdü ve yardakçılarına ters ters baktı. Hermione'ye döndü ve kaşlarını çatı. Hiç eğlenmiyordu. "Senin ölmen gerek. Öldür onu."

"Gerçekten Bay Riddle, bu çok kaba bir davranış. Daha resmen tanıştırılmadık bile," diye Hermione onu nazikçe azarladı. Voldemort ona yakından baktı ve kaşlarını çatı.

"Sen Potter'ların kızı değil misin?" Bir süre sonra sordu. Hermione onun kendisini tanımasına gerçekten şaşırmıştı. Kimse kim olduğunu bilmesin diye dikkat çekmemek, başını öne eğmemek için o kadar çok çalışmıştı ki. Yaptığı her şey perde arkasında, çatışmaya girmeden, sinsice olmuştu. Eğer Voldemort'u bir kadeh zehirli balkabağı suyuyla alt edebilseydi, bu fırsatın üzerine atlardı. Kardeşini öldürmeye ve müstakbel yeğenini yok etmeye çalışan şeytani piç kurusuna tatlı tatlı gülümsedi.

"Kocam bu tanımlamadan rahatsız olabilir ama evet. Ben aynı zamanda dişi aslan ve *domina*'yım," dedi kendinden emin bir şekilde. Voldemort gülmeye başladı ve Hermione bunun hayatında duyduğu en nahoş ses olduğuna karar verdi. Gerçek bir mizah yoktu, sadece alay vardı.

"Sen mi? Küçük bir kız mı? Evlenecek yaşta bile görünmüyorsun. *Sen Ölüm Yiyenlerimin* korkmuş çocuklar gibi hakkında fısıldadıkları *domina* mı?" Voldemort'un alaycılığı acımasızdı ve sinirlenmiş görünüyordu. Hızla dişi aslana dönüştü ve insan formuna geri döndü. Odada *militanlar* olduğunu anlayan birkaç soluk sesi duyuldu.

"Öyleyim," dedi düz bir sesle, kendi de sinirlenmeye başlamıştı. Kadınların savaş çabalarına katkıda bulunabileceğini kabul etmek bu insanlar için neden bu kadar zordu? "Dünyamızda yanlış olan her şey sizsiniz ve nefretinizi ve korkunuzu yaymaya devam etmenize izin verilemez. Büyücülük dünyasının başına belasınız ve durdurulmalısınız."

"Ve bunu sen mi yapacaksın?" Voldemort ona dudak büktü. Kız ona gülümsedi ve bu onun kanını dondurdu.

"Hayır," dedi sakince. "Sen ."

"Öldürün onu!" Odadaki Ölüm Yiyenler'e ters ters bakarak talep etti.

Bir dizi lanet ona doğru uçtu ve Hermione ile onu hedef alan karanlık lanetler arasında garip, parlayan bir kalkan oluştu. Bunun Gryffindor yadigârı kolyesi olduğundan şüpheleniyordu ama daha önce hiç kimse onu öldürmeye çalışmamıştı, bu yüzden emin değildi. Hermione sinirle içini çekti ve esasını onu öldürmeye çalışan Ölüm Yiyenler'e doğru sözsüzce salladı. Tam bir vücut bağı, hepsinin onu tekrar öldürmeye çalışmamasını sağladı. Dikkatini tekrar, öfkeden mosmor kesilmiş olan Voldemort'a çevirdi. Ona lanet üstüne lanet savurdu ve hepsi de kalkanından çılgınca sekti.

Bir tanesi kalkanından sekti ve doğrudan Voldemort'a isabet etti. Parlak, yeşil ışık Hermione'nin gözlerini acıttı ama Affedilmez tam göğsüne isabet ettiğinde Voldemort'un yüzündeki şaşkın ifadeyi izledi. Voldemort yere yığılıp ölürken Hermione ısıltı ısıltı gülümsedi.

Oh, bu harikaydı, aşkım! Tıpkı senin vizyonun gibi! Resmen kendini öldürdü! Şimdi, oradan hemen çıkmalısın.

Anahtarı boğazına doladı ve anında Hanımlara Yardım Derneği'nin güvenli evlerinden birine ışınlandı. Hafifçe tökezledi ve kendini garip hissettiğini fark etti. Şaşkınlıkla kendine baktı ve karnından bir bıçak çıktığını fark etti. Kimsenin attığını görmemişti, nereden geldiğinden de emin değildi. Gözleri irileşti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Oh, kahretsin!

HG/HP/HB

"O nasıl?" diye fısıldadı yumuşak bir ses. Bir ipek hışırtısı duydu ve annesinin konuştuğunu duydu, sesi üzüntüyle ağırlaşmıştı.

"Hiçbir şey söylemiyor, sadece duvara bakıyor," dedi Dorea yumuşak bir sesle, elini kızının alnına götürerek.

"Biliyor muydu?" Yumuşak ses üzüntüyle sordu.

"Hayır," dedi Dorea'nın sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşarak.

"Hiçbir fikri yoktu." "Sirius'un mu?" Yumuşak bir ses merakla sordu.

"O... onunla konuşmaya çalıştı ama o cevap vermiyor. O kadar perişan halde ki neredeyse hiç konuşmuyor. Onun ölmek istediğine inanıyor." Dorea'nın sesi kesildi ve usulca ağlamaya başladı.

"Neden bizi birkaç dakika yalnız bırakmıyorsun?" diye teşvik etti yumuşak ses ve annesinin odadan çekildiğini duyabildi.

Şu anda zaman onun için önemsizdi. Voldemort'u ve Ölüm Yiyenlerinin büyük kısmını yenerek kazanmışlardı ama o farkında bile olmadan her şeyini kaybetmişti. Hamileydi... Sirius'un bebeğine hamileydi ve kendi iradesiyle onu kaybetmişti. Bıçak yarası düşük yapmasına neden olmuştu. O zamandan beri bu odada, bu yatakta yatıyordu. Sirius başlangıçta gece gündüz onun yanında olmuş, ölmemesi ve iyileşmesi için yalvarmıştı. Ona her şeyin gireceğini, bir gün bebek sahibi olacaklarını ama bunun gerçekleşmesi için sağlığına kavuşması gerektiğini söylemişti. Şimdi, genellikle geceleri gelip yatağının ayak ucunda duruyor ve ona . Onun orada olduğunu her zaman biliyordu, kendisini izlediğini ve sonra dönüp gittiğini hissedebiliyordu.

"Hermione?" Yumuşak bir ses nazikçe seslendi. "Muhtemelen şu anda görmek isteyeceğin en son kişi olduğumu biliyorum ama yine de geldim. Gerçekten ihtiyacım olduğunda benimle konuşmak için zaman ayırdın ve şimdi ben de bu iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Hermione kendini bile şaşırtarak Narcissa Malfoy'a bakmak için başını çevirdi. Hermione'nin yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu.

gri gözlerinde merhamet vardı. Orada ne acıma ne de sempati vardı ve Hermione bunun için minnettardı.

Hermione kaşlarını çatarak, "Narcissa," dedi. Narcissa ona muzipçe gülümsedi.

"Sana inandığımı söylemeye geldim... söylediklerine... ve senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Narcissa yavaşça, dikkatle. Hermione, Narcissa Malfoy'un neden yatak odasında olduğunu anlamaya çalışarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Eğer... şey, oğlum olduğunda, onun vaftiz annesi olur musun? Lucius, Severus'u vaftiz babası olarak istiyor ve ben de çocuğa bir vaftiz annesi bulmam gerektiğini fark . Evet dersen onur duyarım."

"Neden?" Hermione kesin bir ifadeyle sordu. Narcissa tatlı tatlı kızardı.

"Sana karşı her zaman iyi ya da nazik olmadım," dedi Narcissa yavaşça, hatalarını tartışıyor olmaktan utanarak. "Ama en çok ihtiyacım olduğunda beni çalışmaktan çekinmedin. Nezaketini hiç unutmadım. Oğlumun da böyle olmasını istiyorum ve senin gibi bir vaftiz annesiyle böyle olabileceğini düşünüyorum."

Hermione basitçe, "Evet," dedi. Narcissa şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Evet?" Nefes nefese sordu. Hermione'nin gözleri kapandı ve sonra tekrar Narcissa'ya baktı.

"Evet," dedi kararlılıkla. Sonra hafifçe duraksadı ve yüzü çok kırılgan ve solgun görünüyordu. Narcissa kaşlarını çatarak ona baktı.

"Onu içeri almalısın. Şu anda çok korkuyor, senin öleceğini ve onu terk edeceğini düşünüyor." Narcissa Hermione'yi nazikçe azarladı. Hermione içini çekti ve gözlerini kapadı.

"Ona baktığımda nefret göreceğimi düşünüp duruyorum," diye fısıldadı Hermione. "Benden nefret etmesine dayanamazdım, dayanamazdım işte."

"Asla," dedi çok daha derinden gelen bir ses kararlılıkla.

Hermione gözlerini açtığında Sirius'un Narcissa'nın arkasında durduğunu ve yanan gözlerle ona baktığını gördü. Rüyasında gördüğü aynı özlem ve acıydı. Hıçkırıklara boğuldu ve birdenbire Sirius yatakta oturmuş, onu kollarıyla sarmıştı ve bu olaydan beri ilk kez ağlamasına izin verdi. Narcissa sessizce ayağa kalktı ve çifti yalnız bıraktı. Hermione onun gittiğini fark etmedi bile, görebildiği, duyabildiği, hissedebildiği ya da dokunabildiği tek şey Sirius'tu. Sirius'un kolları Hermione'nin etrafında demir bir bant gibiydi ve Hermione yüzünü onun göğsüne gömüp hıçkıra hıçkıra ağladı. Sirius hiçbir şey söylemedi, sadece ona sarıldı ve hafifçe salladı.

A/N: Henüz işimiz bitmedi, biraz daha almam gerekiyor.

Devam Ediyoruz

Yaz, 1980

"Qui est cet homme?" Üç yaşındaki Fleur Delacour merakla vaftiz annesine sordu.

Hermione akıcı bir Fransızca'yla vaftiz kızına nazikçe, "Bayanlar işaret etmez, küçük hanım," dedi. Minik sarışın cadı hemen elini indirdi ama sabırla bir cevap bekledi. "O adam Orion Black, kayınpederim."

"Peki kim bu zarif yaratık?" Orion Black, genç gelininin küçük bir kızla konuşmasını izlerken, yine Fransızca olarak, ciddiyetle sordu. İsyan gruplarına öncülük etmek gibi tuhaf eğilimlerine rağmen en büyük oğlunun karısından hoşlanmaya başlamıştı ve bugün en küçük oğlu Regulus'la birlikte onun evine gelmesinin nedeni de buydu.

Hermione kayınpederine, "Bu Matmazel Fleur Delacour ve vaftiz kızım," diye bilgi , vaftiz kızına cesaret verici bir gülümsemeye.

Fleur en güzel reveransını yaptı ve Orion eğilip onun küçük elini tuttu, ona büyük bir leydi gibi davrandı, tıpkı vaftiz annesi gibi Hermione. Çocuk huysuz, yaşlı adamdan hemen etkilenmiş ve yanındaki kanepeye tırmanıp ona milyonlarca soru sormaya başlamıştı. Hermione ikisinin oluşturduğu tabloya gülümsedi ve Regulus'a döndü.

"Her şey hazır mı?" Regulus sessizce sordu, koyu renkli başı hafifçe onunkine doğru eğilmişti.

Voldemort'un yok edilmesinden sonra herkes Hermione'nin akıl sağlığı konusunda endişelenmişti. Sirius ona karşı gülünç derecede aşırı korumacı davranmış, en ufak bir şeyin onu spiral hale getirmesinden korkmuştu.

depresyona girdi. Hermione, Sirius'un onu suçlamadığını, bir şekilde bunu *bilmesi* gerektiğini düşünmediğini ve bunun olmasını önceden engellemiş olduğunu anladığında, iyileşme yoluna girmişti. James ve Lily'nin, Lucius ve Narcissa'nın hamile olduğu haberini soğukkanlılıkla karşıladı. Görünürdeki sağlığına rağmen ailesi onun için endişeleniyordu ve sonunda Orion ona bugüne kadar uyanık olduğu her anı meşgul eden bir proje verdi. Oğlunun ve yeğeninin kocasının sonsuza dek sığır gibi damgalanmasından acı acı yakınmıştı. Hiçbir namuslu, dürüst büyücü bu şekilde kalıcı bir yara izine sahip olmamalıydı. Bu böyle sürüp gitti.

Hermione ve Sirius ne zaman Grimmauld Place'i ziyaret etseler, Orion Black'in en sevdiği melodinin en son mısrasını dinliyorlardı. Hermione çok geçmeden Karanlık İşaret'i tüm militanlarından çıkarmanın bir yolunu bulması gerektiğine karar verdi. Voldeomort gerçekten öldüğü için yavaş yavaş kayboluyordu, ama asla tamamen yok olmayacaktı ve Hermione, Lucius, Regulus ve Severus'un her halükarda onlara sahip oldukları gerçeğinden nefret ettiklerini biliyordu.

"Evet," diye yanıtladı , yüzünde sakın bir gülümsemeyle. "Her şeyi hazırladım ve daha küçük olanları da hazırladık. balo salonu."

"Mükemmel. Lucius ve Severus birazdan burada olurlar," dedi Regulus hafif bir gülümsemeyle. Onun için bu, Sirius'un geniş, mutlu sırtıtışına eşdeğerti.

Çok geçmeden Hermione ve Sirius'un konağının küçük balo salonu onun *militanlarıyla* dolmuştu. Birbirlerine ve Hermione'ye kendilerini kanıtlamak için, hepsi de göğüslerinde dişi aslanın izleri görülebilsin diye dış cüppelerini ve gömleklerini çıkarmıştı. Daha önce hiç bir yerde bir araya gelmemişlerdi, hepsi birbirini tanıyordu. Voldemort'a karşı toplu saldırıya geçtikleri gün bile. Hepsinin yarı çıplak olduğu gerçeğini göz ardı edersek, bu neredeyse bir *militanlar* toplantısı gibiydi. Hermione, Lucius'u kobay olarak kullanırken, ev cinlerinin hafif yiyeceklerle aralarında dolaşmasını sağladı. Sol eliyle Lucius'un ön kolunu tuttu ve sağ eliyle solmakta olan Mühür'ün izini sürdürdü, kaşları çatılmıştı

Konsantrasyon. Büyüyü hissedebiliyordu, birkaç tılsımın birbirine bağlandığını ve özellikle kötü ve iğrenç bir şekilde *büküldüğünü* hissedebiliyordu.

Hmmm. Ya ona bir kazak gibi davranırsan?

Pardon?

El örgüsü bir kazak çözülebilir ya da parçalara ayrılabilir, değil mi? Ya bazı tılsımları koparırsanız? Çözülürdü, değil mi?

Orada bir şey olabilir. Görünüşe göre bunu olabildiğince acı verici ve korkunç olacak şekilde tasarlamış. Şüphelendiğimiz gibi, içinde kötü bubi tuzakları var gibi görünüyor.

Ancak, birkaç ayrı takıyı ayırırsam... evet, işe yarayabilir.

Lucy'den daha iyi kim deneyebilir ki? Eurgh.

Hermione tek bir düşünceyle konsantre oldu. Çizdi parmağının ucuyla Lucius'un kolundaki birkaç küçük rün. Kısa bir süre için parladılar ve Lucius onları, Karanlık İşaret'i oluşturan tılsımlardan birini, sihirli bir maymuncuk ya da daha doğru bir deyişle 'tılsım kazması' gibi, tek tek sökmek için özenle kullandı. Önemli bir parça değildi, bu yüzden Voldemort onu bubi tuzağına düşürmeye zahmet etmemişti çünkü diğer hileli tılsımlara bağlıydı. Sonunda tılsım kendi kendine çözüldü ve Karanlık İşaret'i oluşturan önemli bağlantılar arasında bir kopmaya neden oldu. Eğer bu diğer küçük tılsımı da yok edebilirse, yerinde tutan hiçbir şey kalmayacak ve kolundan sonsuza dek kaybolacaktı. Hermione işin içinde ne olduğunu anladıktan sonra hızla çalıştı. Kısa süre sonra Lucius Malfoy'un ön kolunun solgun, lekesiz derisine bakıyordu. Gözlerini kırptırdı ve sonra ona baktı. Adam onu dikkatle izliyordu, gümüş rengi gözleri çalıştığı süre boyunca onun yüzüne odaklanmıştı.

"Teşekkür ," dedi içtenlikle, gözleri kısa süreliğine bir duygu karmaşası içinde yanıp söndükten sonra sakinleşip kendine geldi.

"Mükemmel iş, kızım!" Orion yeğeninin pürüzsüz, lekesiz cildine bakarak huysuzca konuştu. "Sıra sende, Regulus!"

"Hayır, Bay Black, Regulus en son gitmeli," diye Hermione onu nazikçe azarladı. "Bunu konuşmuştuk, hatırladığınızı biliyorum."

"Hmph."

"Baba, Hermione'nin mantığının sağlam olduğunu biliyorsun," dedi Regulus kararlılıkla. Orion herkese ters ters baktı ve sonra dikkatini tekrar onu kazanmaya çalışan Fleur'e çevirdi.

"Hermione Canopia Po-Black! Burada neler oluyor böyle?" Dorea Black küçük balo salonunun kapısında duruyordu, da son derece hamile gelini vardı. İki kadın Hermione'nin evinde toplanmış yarı çıplak erkeklere

"Merhaba anne," dedi Hermione sakince. "Tüm *militlerimden* Karanlık İşaret'i kaldırıyorum . Beyler, bu Dorea Potter, annem ve Lily Potter, baldızım."

Tüm beyefendiler, hanımefendilerinin annesi ve baldızına doğru kibarca eğildiler. Dorea Potter'ın gözleri hafifçe seğirdi. Profesörle yaptığı tuhaf bir konuşmayı çok net bir şekilde hatırlıyordu MacGonagall Voldemort'un yenilgisinden sonra. Profesör, Hermione'nin bazı çevrelerce *domina*, bazı çevrelerce de Lioness olarak bilinen beyni olduğunu anlatıp durmuştu. Profesör, Hermione'nin daha okuldayken adam toplamaya başlamış olması gerektiği konusunda atıp tutuyordu çünkü söylentiler o zaman başlamıştı. Dorea gülümsemiş ve ilgili olduğunu umduğu noktalarda başını sallamıştı ama şimdi kızının birlikte okula gittiğini bildiği genç erkeklerle dolu bir odayla karşı karşıyaydı ve bu durum Minerva'nın söylediği her şeyi merak etmesine neden olmuştu.

"Anne, neden Lily'yle birlikte Orion'u ziyaret etmiyorsunuz? Bu yavaş süreç onu sabırsızlandırıyor," dedi Hermione kuru bir sesle. Lily arkadaşına doğru ilerlerken, Hermione Rabastan LeStrange'e öne gelmesini işaret etti. Onun kolunu eline aldı ve düşünceli düşünceli kaşlarını çatmaya başladı.

"Hermione? Sirius neredeyse çıplak erkeklerle dolu bir odada bulunmana çok üzülmez mi?" Lily endişeyle sordu. Önceleri Sirius Hermione'ye karşı aşırı korumacıydı. *O günden* sonra... neredeyse imkânsız hale gelmişti. Hermione homurdandı ve Lily'ye gözlerini devirdi.

"Saçmalama Lily," dedi Hermione yatıştırıcı bir sesle. "Ben de kayınpederim, kayınbiraderim, annem, vaftiz kızım, kan kardeşim ve seninle aynı odadayım. Hepiniz buradayken kim benim onurumu zedelemeye cüret edebilir ki? Ayrıca, tüm *askerlerim* onurlu insanlardır. Eğer öyle değillerse pençe izlerini alamazlar. Şahsıma saygısızlık etmeyi asla düşünmezler. Ne de olsa ben evli bir kadıyım."

Odadaki her erkek Hermione'nin *militanlarına* verdiği güçlü desteği duyunca biraz daha dik durur gibi oldu. Onurlu adamlar. Bir süredir böyle hissetmemişlerdi ve bugün Karanlık İşaret'in kaldırılması hepsinin bunu biraz olsun geri kazanmasına yardımcı olacaktı. Odanın ortasında duran kadın, Voldemort'u yok etmeden önce bile onlar için bir efsane haline gelmişti. O ve yardımcıları hepsine ikinci bir şans, kendi özel cehennemlerinden kaçmaları için bir yol sunmuştu. Her biri ona bir hayat borcu olduğunu düşünüyordu ve dahası, birçoğu için ikisi arasında daha değerli olan ailelerinin onurunu da kurtardığını düşünüyordu. Hepsi sabırla bekledi ve kendi aralarında sohbet ederek ailelerinin savaştan sonra yeniden toparlanma çabalarını tartıştı. Evin içinde bir yerde bir kapı uçarak açıldı ve büyük bir patlama sesi çıkararak duvara çarptı. Tüm *militanlar* şaşkınlıkla balo salonunun kapısına döndü.

"Hermione? Neredesin aşkım?" Sirius seherbaz cüppesini çıkarıp kolunun üzerine atarken seslendi. Gömleğini biraz gevşetti ve kravatını cebine soktu.

James iş üniformasını silerken, "Annem Lily ile ziyarete gideceklerini söyledi," diye teklif etti. "Belki de salondadırlar?"

Hermione'nin küçük balo salonundan, "Buradayım, Sirius," diye seslendiğini duydular. Büyük kapıları iterek açtılar ve kapının önünde kararsızca durdular.

"Ee, Hermione?" James bir sonra konuştu. Hermione ona baktı.

"Merhaba Jamie. Lily'yi mi arıyorsun? Sirius'un babasıyla birlikte orada," dedi Hermione neşeyle. "Şimdi beni bağışlayın ama bundan sonraki kısım çok fazla konsantrasyon gerektiriyor."

Her iki adam da kadının, kolunu tuttuğu adamın üzerindeki Karanlık İşareti dikkatlice çıkarmasını izledi. Sirius ve James tanıdıkları insanlara kibarca başlarını salladılar, ailelerini korumak için Voldemort'un Ölüm Yiyenleri'ne katılmak zorunda kalan bazı adamlara özel olarak şaşırdılar. Bu grubun her bir üyesinin bunu isteyerek yaptığını ve açgözlü bir neşeyle cinayet ve katliama katıldığını varsaymak kolay olabilirdi, ancak bu tür varsayımlar herhangi bir büyük organizasyonun birkaç temel yönünü göz ardı ediyordu. Herhangi bir büyüklükteki kuruluşu finanse etmek ve iyi yönetmek için para gereklidir - kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun bile ihtiyacı vardır. Sirius ve James bu odadaki adamların çoğunun varlıklı Safkan ailelerden geldiğini fark etmişlerdi. Voldemort bu adamların ailelerini tehdit etmek için kaba kuvvetlerini kullanmış ve böylece işbirliğine 'teşvik' etmişti. Bazı durumlarda, ailelerin kendileri de itaat gerektiriyordu. Lucius Malfoy babasının emirlerine uymuş, Regulus da Rabastan LeStrange ailesinin (ya da o zaman öyle sanıyordu), ağabeyinin ve Evin Reisi'nin emirlerine uymuştu. Sadakat, Görev ve Onur bu odadaki genç adamları, hiç yapmak istemeyecekleri bir şeyin parçası olmaya ama bugün bunu iyileştirmeye yardımcı olacaktı. James ve Sirius tüm bunları birkaç dakika içinde düşündüler ve Hermione'ye bağırıp çağırmak yerine sessizce konuşmakta olan Orion ve Dorea'ya doğru ilerlediler.

Sirius kibarca, "İyi günler baba," dedi. Bayan Potter ve Lily'yi selamladı ve kıkırdayan Fleur'a bir selam verip göz kırptı. "Hanımlar, sizi görmek bir zevk."

"Sirius," dedi Orion huysuzca. Fleur, Sirius'un heybetli babasının yanına oturmuş, utanmadan onun yanına sokulurken, o da cebinden şekerini çıkarıyordu. Bu manzara Sirius'un kalbini bir an için sızlattı ve onu bilmiş gözlerle izleyen Bayan Potter'a baktı.

"Olacağı zaman olur," dedi usulca onun yanağını öperken. "Ona zaman ver."

"Lily, şifacıların sana sakın ol dediğini biliyorsun," diye mırıldandı James karısına, yüzünde bir kaş çatmayla. "Akıllarındaki şeyin Britanya'yı baştan başa dolaşmak olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalama James," diye alay etti Lily. "Çay içmek için annemlere uçtuk, Petunia bebeği Dudley ile oradaydı. Sonra da Hermione'yi görmek ve onunla bu pazarki aile yemeğimiz hakkında konuşmak için buraya geldik."

"hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı James. "Ya bir şey olsaydı."

Hermione başka bir *mil* üzerinde çalıştığı yerden, "Hiçbir şey olmayacak Jamie," diye yatıştırdı. "Ha-er... bebek iyi olacak."

"Ne güzel bir şey bu," diye homurdandı James, en sevdiği şikâyetine doğru ilerlerken. "Tek duyduğum 'bebek' şu, 'bebek' bu, ama şuradaki Malfoy için gidip ona cinsiyetini, adını muhtemelen hangi asanın onun olduğunu vermişsin."

"Zavallı Draco'yu kıskanmana hiç gerek yok," dedi Hermione kesin bir ifadeyle. "Lucius ve ben Lily'... geçen gün ne demiştin? Oh, iyileşmiş bir soyun parçası ya da onun gibi bir şey, her neyse, bu da asmaya biraz canlılık aşılayacağı anlamına geliyor, tabiri caizse."

"canlılık mı?" James şaşkınlıkla yankılandı. Lily kızardı ve Dorea kıkırdadı.

Orion sert sesiyle, "Busihirleri güçlü genç büyücüler ve cadılardan oluşan bir yavruya sahip olmanız gerektiği anlamına geliyor," diye açıkladı. "Bana mantıklı geliyor. Ailem eskiden hipogrif yetiştirirdi ve eski günlükler her zaman üreme stokunu canlandırmak için yeni kan aşılamaktan bahsederdi."

"Hipogrifler mi?" Sirius merakla sordu, gözlerinde belli bir parıltı vardı.

"Sirius, sonra," dedi Hermione kararlılıkla. "Gerçekten Lucius, Draco okula başlar başlamaz 'muggle doğumlu' bir cadı bulmalı ve ailesiyle bir eşleşme ayarlamalısın. Malfoy soyunun yeniden canlandırılmaya ihtiyacı var. Regulus da benzer bir kız ya da en azından bir melez aramalı."

"Bu hipogrifler de neyin nesi?" Sirius babasına sessizce sordu ve böylece Sirius'un pek çok ilgisini çeken ve Orion Black'e kendini önemli ve ihtiyaç duyulan hissettirme gibi mutlu bir tesadüfe sahip olan büyüleyici bir konuşma başladı.

"Draco'nun tek çocuk olacağına inanıyor musun?" Lucius o öğleden sonra tüm *militanları* serbest bırakıldıktan sonra Hermione'ye sessizce sordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Hermione içini çekti ve onun gümüşü gözlerinin içine baktı.

"Onu tek çocuk olarak gördüm," diye mırıldandı, "ama bu daha önceydi, Voldemort'un iktidarda olduğu zaman. Bunun senin yeteneğini ve Narcissa'nın çocuk sahibi olma isteğini etkilemiş olması tamamen mümkün. Seni seviyor ve Draco'yu da koşulsuz sevecektir ama Voldemort'a daha fazla çocuk vermek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Benim yeteneğim mi?" Lucius kaşlarını çatarak onu sorguladı. Hermione hafifçe kızardı ve dudağını ısırıldı.

"Karanlık İşaret'in ona bağlı birkaç kötü tılsımı vardı. Bunlardan biri çocuk sahibi olma yeteneğinizi etkiledi. Bu yüzden olduğunu sanmıyorum.

Voldemort onu kullandı, ama bu uzun süre maruz kalmanın yan etkilerinden biri." Hermione dikkatle açıklarken aynı anda salonunun duvarındaki büyüleyici manzara resmine odaklanmıştı.

"Kalıcı olarak... etkilenecek miyim?" Sessizce sordu, yüzü solgun ve sabitti. Hermione çaresizce bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi.

"Umarım olmaz," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ve Narcissa kabul ederseniz, St. Mungo'ya gidip hasarı onarıp onaramayacaklarını görmek mümkün."

"Onunla bu konuyu konuşacağım," dedi sonunda, sesi zar zor duyuluyordu. "Elbette. Lütfen ona selamlarımı ilet," dedi Hermione kibarca.

Narcissa oldukça eski bir aileden geliyordu ve geleneklerine oldukça bağlıydı; belli bir hassasiyete sahip olan hanımların lohusalık dönemlerine yaklaştıklarında toplum içinde gösteriş yapmamaları gerektiğine inanarak yetiştirilmişti. Buna ek olarak, Hermione'nin oğlunun iyi olacağına dair güvencelerine rağmen bebeği kaybedebileceğinden korkuyordu.

"Yapacağım," diye söz verdi Lucius ona. Hafifçe durakladı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bana senden oğlumuzun vaftiz annesi olmanı istediğini söyledi... ve sen de kabul etmişsin. Bunun için teşekkür ederim."

"Hayır, asıl teşekkür etmem gereken kişi Narcissa. Bana acımadı ve aslında bunu yapmasına hiç gerek yokken bana bir iyilikte bulundu. Bunu her zaman hatırlayacak ve takdir edeceğim," Hermione kararlılıkla. Lucius akıllıca davranarak sessiz kaldı çünkü gerçekten de söyleyebileceği bir şey yoktu.

HG/HP/HB

Hermione yatıştırıcı bir sesle, "Şimdi baba," dedi. Charlus elindeki Gelecek Postası'nın üzerinden kızına ters ters baktı. "Wizengamot'ta bir darbe planlamıyorum-,"

"Hımm!" Charlus Potter kendi kendine homurdandı. Kızının gözlerini tamamen boyamayı başarmış olması hâlâ canını yakıyordu. Daha da acısı, Dorea'nın Kadınlara Yardım Derneği hakkında bir *şeylerden* şüphelenmesi ve karısıyla girdiği bir bahiste yüz kalyon kaybetmesiydi.

"-bu hafta," diye devam etti Hermione umursamazca ve çayını yudumladı. Adam ona ters ters baktı.

"Hermione," diye başladı Charlus karanlık bir sesle ve Hermione derin bir iç çekti.

"Baba," dedi Hermione soğukkanlılıkla. "Sen ve sonra James Wizengamot'ta birer koltuk sahibi olacaksınız. Sirius, Orion ve sonunda Alphard ve Cygnus'tan sonra Black ailesinin yerlerini tutacak. Herhangi bir loncaya üye değilim, bu yüzden lonca oylarından birini almam pek mümkün değil. Bununla birlikte, Sihir Bakanı Hermione Black'in o."

Dorea kızına sevgiyle gülümseyerek, "Öyle," dedi. Kendi adına, Hermione'nin son büyücülük savaşında yaptıklarından oldukça gurur duymuştu. Ayrıca kocasının, Hermione'nin bunların çoğunu burnunun dibinde yapmış olmasından dolayı çok incindiğini de biliyordu. Dorea gururla tam bir Slytherin davranışı olduğunu belirtti. Hermione annesine minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Ne gibi değişiklikler yapılması gerektiğini görmek için büyücülük hukuku üzerine çalışmayı planlıyorum," diye devam etti Hermione babasına sert bir bakış atarak. "Lily Oxford ya da Cambridge'e gitmemi önerdi ama gerçekten de benim için neredeyse hiçbir değeri yok. Büyücülük dünyasını değiştirmek istiyorum ve bunu düzgün bir şekilde yapabilmek için büyücülük hukuku okumam gerekiyor."

Charlus Potter düşünceli bir ifadeyle, "Şey, , Lily tamamen sınırların dışına çıkmamış olabilir," dedi. Hermione sert bir ifadeyle babasına baktı.

"Ne demek istiyorsun baba?" Hermione sordu. Charlus hafifçe sırıttı.

"Piç William tarafından Oxford şehrine atanan vali Robert D'Oyly adında biriydi," dedi Charlus yumuşak bir sesle ve Hermione gülümsemesini gizledi. Potterlar çok eski bir soydan geliyordu ve Hastings Savaşı sırasında kıyılarını işgal eden ailelerin çoğunu sonradan görme olarak görüyorlardı. "En küçük kızı, komutanlardan birinin oğlu olan Gregorius Peverell ile evlendi. Her iki çocuk da yeni kurulan Hogwarts'a gitmiş ve eğitimlerine devam etmek istemişlerdi. O dönemde, ileride Oxford Üniversitesi'ne dönüşecek olan kolejler yeni yeni kuruluyordu. İskoçya, Cornwall ve Galler'de hayatta kalan bazı Druidik kolejler vardı, ancak işgalcilerini saflarına kabul etmeyi reddettiler ve onları gerçekten suçlamıyorum. Merlin Koleji, yeni gelen cadı ve büyücülerin yeni evlerinde kendilerine bir yer bulabilmeleri umuduyla kurulmuştur. Özel odak noktaları wizengamot ve yasaları üzerine çalışmaktı ve o zamandan bu yana geçen yüzyıllarda da odak noktaları bu olmaya devam etti."

"Bana Oxford Üniversitesi'büyülü bir kolej olduğunu mu söylüyorsun?" Hermione sordu.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi Charlus kararlılıkla. "Ayrıca, Merlin Koleji'nin kurucu ailelerinden biri olarak, otomatik olarak bir yere sahip olacaksınız."

"Gloswinda Gryffindor'un soyundan gelen biri olarak, hayatta kalan Druidik kolejlerinden birine de gidebilirsin. Ancak size şunu söyleyeyim, onların odak noktası her zaman bilgi arayışı olmuştur. Yasalara pek odaklanmazlar, çünkü yasalar bilgi toplamaya veya yeni büyüler yaratmaya katkıda bulunmaz. Onların hissiyatına göre bu, büyüyü daraltıyor." Dorea dudaklarında küçük bir gülümsemeyle nazikçe önerdi. Hermione ağzı hafifçe açık, öylece oturdu.

"Sirius'la konuşmam gerekecek tabii," dedi Hermione sessizce, kaşları çatılmıştı.

"En iyisi bu olur," diye izin verdi Charlus. "Ona Merlin Koleji'nin evli öğrencilerin kampüs dışında yaşamasına izin verdiğini mutlaka söyleyin. Bu

onu biraz daha az tereddütlü yapacaktır."

"Pekâlâ," dedi Hermione yavaşça, zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. "Şimdi, eğer çalışır ve başarılı olursam, Wizengamot'un bir yargıcı olmak için nasıl bir yol izlemeliyim?"

Dorea hafif bir gülümsemeyle, "En baştan başlamanız gerekir," dedi. "Mahkeme kâtibi olarak. Bu şekilde epeyce bilgi edinebilirsiniz."

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Bu çok doğru," dedi, Wizengamot için çalışan bir kâtibin keşfedebileceği şeyleri düşünürken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi.

HG/HP/HB

Hermione Black, Harry Potter'ın bebekken çok sevimli olduğuna karar verdi. Zihinsel oda arkadaşı da aynı fikirdeydi, çünkü Harry'nin bebekliğini, hatta resmini bile hiç görmemişti. Yeğenini kucağına aldı ve Yaşlı Hermione'nin en yakın arkadaşına duyduğu yoğun sevginin içini kapladığını hissetti. Nefesi boğazında düğümlendi ve hemen Sirius'un kollarının onu sarıp sabitlediğini hissetti.

"Şimdiden delikanlıyla ilgili bir imgelem görmüyorsun, değil mi?" Sirius endişeyle sordu, gözleri onunkilerin üzerindeydi. Başını salladı çünkü şu anda boğazının düzgün çalıştığına güvenemiyordu. "Hayır mı? Güzel. İnsanların hayalini kurduğu türden biri olmasına gerek yok, orası kesin. Sen sadece kibar ve sıkıcı ol, Harry oğlum."

"Yine de çok sıkıcı değil, evlat," dedi James odanın diğer ucundan sertçe. "Slytherin'e eşek şakası yapmana izin var. Belki birkaç ceza alabilirsin. Sadece aile onurunu korumak için."

"James, gerçekten!" Lily yatağından homurdandı. Hermione, Sirius'un kanını kaynatmayı hiç ihmal etmeyen alçak sesli bir kıkırdama çıkardı.

"Ne yazık ki sevgili Lily, Jamie aslında oldukça haklı. Potter'lar nesillerdir ceza alıyor ve sınıf arkadaşlarının başına bela oluyorlar. Büyük büyük dedem elimizdeki en eski kayıt, ama bahse girerim daha da eskiye gidiyordur," dedi Hermione kardeşine dik dik bakarak. "Bahse girerim ki Ignotus'a kadar."

"Benim!" Jamie skandala uğramış gibi görünüyordu. "Bir insan onu sonuna kadar kullanmayacaksa neden böyle bir şeye sahip olsun ki?"

"Bilmek istiyor muyum ki?" Lily Sirius'a sordu. Sirius başını salladı ve ona sırıttı.

"Unutma, Harry beşinci yılına kadar bu işe girmemeli," diye hatırlattı Hermione kardeşine kararlılıkla. James uzun uzun iç geçirdi.

"Peki!" Ofladı pufladı.

Hermione bebeği dikkatle annesinin kollarına geri koyarken, "O gerçekten çok güzel, Lily," dedi usulca. Lily oğluna ısırlı gülümsedi. Hermione arkasını döndü ve hızla odadan çıktı. Sirius ve James birbirlerine baktılar ama onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüp gitmesine izin verdiler. St. Louis'in halka açık hayalet koğuşlarına ulaştı. Mungo'ya gitmiş ve orada görünmüş.

O zaman nereye gidiyoruz?

Senin evine, sanırım.

Neden oraya gitmek isteyesin ki?

Kaba olmak istemem ama neden hâlâ benimle olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bunun açık olduğunu düşünmeliydim.

Öyle mi?

Aynı ruhu paylaşıyoruz, Sirius'un ruhuna bağlıyız. O ruhun ayrı hayatlarıyız ama yine de bizim.

Yani şu anda eski evinizde küçük Hermione Granger yok mu?

Bundan şüpheliyim. Aslında, sahip oldukları herhangi bir çocuğun büyü olbile emin değilim. Sanırım bu mümkün. Şecerelelerini araştırıp soylarında herhangi bir cüce var mı diye bakmamız gerekecek.

Yine de kontrol edebilir miyiz?

Elbette canım, ama dikkatli ol. Sanırım bugünlük bebek limitini doldurmak üzereyiz.

Neredeyse.

Hermione Black, Granger'ların kapısını azımsanmayacak bir korkuyla çaldı. Dr. Granger kapıyı açtı ve Hermione diğer yarısından gelen bir tanıma ve şefkat parıltısı hissetti. Yaşlı Hermione'nin annesi ona tuhaf tuhaf bakıyordu ve Hermione kendine bakıp hatasını fark etti. Kendi evi için giyinmişti, geçen yüzyıla ilgili bir tür dönem filmi izleyen birinin bekleyebileceği ipek bir günlük elbiseden oluşuyordu. Hermione beceriksizce gülümsedi ve mümkün olan en iyi çözümü buldu.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Hermione kibarca, "ama arabam bozuldu ve geç kalacağım. Ben bir oyuncuyum ve oyun birazdan başlayacak."

"Şimdiden kostüm mü giydin?" Dr. Granger şaşkınlık içinde konuştu. Bir an için kapısının eşiğindeki genç ve güzel kadının gerçekten de geçmişten gelmiş olabileceğini düşünmüştü. Kesinlikle öyle görünüyor ve öyle konuşuyordu. Sonra küçük bir kahkaha attı ve bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı.

"Şey... evet," dedi Hermione kararsızca. "Benim için hazırladıkları kostüm korkunçtu, o yüzden annem bunu yaptırdı ve ben de eğer

gördüler, onun yerine benim giymeme izin verebilirler."

"Bu gerçek ipek mi?" Dr. Granger merakla güzel elbiseye bakarak sordu. El yapımı olduğu belliydi. Böyle bir kalite raftan çıkmazdı.

"Tabii ki," dedi Hermione şaşkınlıkla, birinin aksini düşünmesine şaşırmıştı.

"İçeri gel canım, sana bir telefon bulalım," dedi Dr. Granger düşünceli bir sesle. Hermione sessizce onun peşinden eve girdi. Dr. Granger oturma odasında durdu ve oyun kafesinde oynayan mutlu bir bebeği kucağına aldı. Hermione'nin meraklı bakışını fark etti ve gururla gülümsedi. "Bu bizim küçük sevgilimiz, geçen Eylül'de doğdu."

"Çok güzel bir çocuk," dedi sessizce, ama Dr. Granger genç kadının gözlerindeki acı parıltısını gördü ve Hermione'nin tahmin ettiğinden daha fazlasını tahmin etti.

Dr. Granger kararlı bir tavırla, "Gel Sebastian, bu hoş genç bayana bir telefon bulalım," dedi ve Hermione'yi mutfığa götürdü.

"Sebastian mı? On İkinci Gece'den mi?" Hermione merakla sordu. Dr. Granger durdu ve tamamen şaşırmış görünüyordu.

"Neden evet, nereden bildiniz?" Dr. Granger yanıtladı. Hermione küçük bir gülümseme verdi.

"Annem bana Hermione adını vermiş, Kış Masalı'ndan sonra," diye itiraf etti Hermione. Dr. Granger şimdi tamamen şaşırmış görünüyordu.

"Sebastian'ın adı bu olacaktı... yani eğer kız olsaydı," diye açıkladı. Telefonun ahizesini Hermione'ye uzattı, o da sahte bir numara çevirip tiyatro şirketiyle konuşuyormuş gibi yaptı.

Hermione kibarca, "Zaman ayırdığınız ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim," dedi. Sebastian'a bakıp başını hafifçe eğdi ve

sonra Dr. Granger'a kalın bir parşömen kartvizit uzattı. "Bana ihtiyacınız olursa, lütfen aramaktan çekinmeyin."

"Eğer sana ihtiyacım olursa?" Dr. Granger şaşkınlıkla sordu. Hermione mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi ve başını salladı.

Hermione kararlı bir ifadeyle, "Eğer... tuhaf bir şey olursa ya da Sebastian'la ilgili çocuk doktoruyla paylaşamayacağınız endişeleriniz olursa bana haber verin," dedi. Dr. Granger şimdi ona deli olabilirmiş bakıyordu.

"Ee, evet," dedi Dr. Granger yavaşça uzaklaşırken, vücudu hafifçe dönerek çocuğuyla Hermione'nin arasına girdi.

HG/HP/HB

Fleur Delacour Marraine'ini ziyaret etmeyi çok severdi. Çok sık ziyaret edemezdi, genellikle ayda bir ya da daha fazla olurdu ama ziyaretlerine çok değer verirdi. Bu özel ziyaret daha da harika olacaktı çünkü bir doğum günü partisi olacaktı. Herkesin Dora dediği küçük bir kız daha vardı ve bu onun partisi olacaktı. Hermione saçlarını tarayıp giyinmesine yardım ederken Fleur sabırla oturdu. Evlendiği kadının kocası Sirius Amca içeri girdi ve ikisinin de çok güzel olduğunu, ama şimdi gitmezlerse geç kalacaklarını söyledi. Sonra Sirius Amca bir süre gülerek ve Marraine'e kurtlar ve şu Dora denen kız hakkında takılarak vakit geçirdi. Partiye vardıklarında Fleur çok etkilenmişti. Bir partide olması gereken her şeyin olduğuna karar verdi. Balonlar ve oyunlar vardı. Alphard Amca ve Orion Amca da oradaydı; Fleur onları Hermione ve Sirius'un evinde yediği aile yemeklerinden tanıyordu. Her iki adamı da sevmiştir, bu yüzden onlara koştu ve sarıldı. Kıvrıkcık siyah saçlı güzel bir kadın kusursuz bir Fransızcayla kendini Bayan Tonks olarak tanıttı ve Fleur'u biraz üzgün görünen doğum günü kızı Dora ile tanıştırdı. Fleur doğum gününde üzgün olmanın korkunç bir şey olduğunu düşündü ve büyük kızı neşelendirmeye çalıştı.

"Bugün senin doğum günün, neden üzgünsün? Oyunlar var ve pasta da olacak," dedi Fleur kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak. Dora derin bir iç çekti.

"Remus gelemeyeceğini söyledi," dedi küçük kız üzüntüyle. Fleur başını eğdi.

"O senin en iyi arkadaşın mı?" Fleur merakla sordu. Dora başını salladı.

"Hayır, o benim nişanlım," diye açıkladı Dora, "ama benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Fleur sordu.

"Çünkü o gerçekten çok yaşlı ve benim aptal bir bebek olduğumu düşünüyor," dedi Dora üzüntüyle.

Hermione iki küçük kızın yanına otururken, "Remus senin aptal bir bebek olduğunu düşünmüyor," dedi kararlılıkla. "Bugün gerçekten de yapması gereken önemli bir şey vardı. Senin büyük olasılıkla üzüleceğini bildiği için kendini kötü hissetti."

"Benden pek hoşlanmıyor ama," diye ısrar etti Dora. Hermione içini çekti ve küçük kıza bir an için sıkıca sarıldı.

"Şu anda sen küçük bir kızsın ve onun görebildiği tek şey bu. Bir gün, O senin arkadaşın olacak ve kalbini görebilecek," diye küçük kıza yatıştırdı Hermione.

"Ne zaman?" Dora çenesini sertçe dışarı çıkararak sordu. Hermione bir an düşündü. Diğer zaman çizgisinde Remus Dora'yla çocukken bir ya da iki kez karşılaşmış olabilirdi, ama onu gerçekten sadece yetişkin bir Seherbaz olarak tanıyordu.

Hermione çaresizce, "Sen biraz daha büyüdüğünde," dedi. Müstakbel gelinlerinin doğum günü partisine oğullarının yerine gelmiş olan Bay ve Bayan Lupin'i işaret etti. "Oh, bakın! Bay ve Bayan Lupin. Lupin!"

Dora mutluluk ılıklarıyla yerinden fırladı ve onu çok seven ve ona her zaman iyi davranan Lupinlere doğru koştu. Bayan Nymphadora Tonks için neredeyse bir ebeveyn gibi olmuşlardı ki bu iyi bir şeydi çünkü bir gün öyle olacaktı. Parti plana göre ilerledi ve sıra hediyeleri açmaya geldiğinde her şey oldukça iyi gidiyordu. Dora hediyesini açıp içinden parlak, canlı bir kırmızı renkte, güzel bir pelerin ve başlık çıkardığında Hermione neredeyse kocasını öldürecekti. Hiç muggle masalları okumamış Dora, Sirius Amca ve James Amca'nın neden kıs kıs güldüklerini ve Hermione Teyze ile Lily Teyze'nin neden kocalarını tokatlamak ister gibi baktıklarını anlamadı.

"Oh, bayıldım!" Dora pelerininin kalın kadifesini okşayarak haykırdı. "Anne, bana yardım eder misin?"

Andromeda Tonks kızının pelerini ve başlığı giymesine yardım etti, bu da Sirius ve James'in daha fazla kıs kıs gülmesine neden oldu. Hermione kocasına sertçe dirsek attı ve ters ters baktı.

"Ne?" Sirius masumca sordu. "Bu rengin ona yakışacağını düşünmüştüm!"

Hermione kocasına, "Remus onu bu halde gördüğünde çözülecek," diye homurdandı. "Onu hem kendi kişiliği hem de eşi olarak görmesini sağlamakta zaten yeterince zorlanıyoruz."

"Grmeyecek," dedi Sirius kendini beğenmiş bir tavırla. "Baktığında koyu mavi gibi görünecek."

"Sirius Orion Black!" Hermione tersledi, yüzü hoşnutsuzluğundan pembeleşmişti.

"Ne?" Sirius şaşkınlıkla sordu, gri gözleri açılmıştı. "Sen, sen, sen!"

Hermione tutarsız bir şekilde tükürdü.

"şimdi ne yaptın bilmiyorum, Padfoot, ama başın belada," dedi Remus Hermione'nin arkasından hafifçe. Dönüp baktı, gözleri arkadaşının üzerinde kocaman açılmıştı. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

Birkaç dakika daha düşündü ve gözleri şiddetli bir ceza vaat ederek kocasına karanlık bir şekilde bakmaya karar verdi. Sonra dikkatini Remus'a çevirdi.

"Remus, seni görmek harika," dedi Hermione sıcak bir sesle, ona çabucak sarılıp bir öpücük verdi. "Doğum günü kızına merhaba dedin mi?"

"Henüz değil, buraya tam da podyum gösterisi için geldim," diye Hermione'ye takıldı, Hermione pembeleşti ve kocasına bir kez daha karanlık bir bakış fırlattı.

Hermione sakince, "Gidip onu görelim, az önce çok üzgündü," dedi. Fleur'la oynayan Dora'ya yaklaştılar ama Remus'u görür görmez ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

"Geldiğin için teşekkürler Remus," dedi kibarca. Remus başını salladı ve ona küçük bir paket uzattı. Kız hevesle paketi açtı ve üzerinde süslü bir 'L' harfi olan altın madalyonu görünce haykırdı. Madalyonu açtı ve içinde bir tarafta Remus'un, diğer tarafta da kendisinin resmi vardı.

"Hepinizin doğum gününe gelemeyebilirim," dedi sessizce ve Hermione onun faz değiştirmeyi düşündüğünü biliyordu, gerçi Kurtboğan iksiri bu konuda ona çok yardımcı olmuştu. "En azından bu şekilde bana ihtiyacın olduğunda yanında olabilirim."

"Bayıldım," dedi Dora kararlılıkla ve Remus'un giymesine yardım etmesi için ısrar etti. Remus beceriksizce kızardı ve Hermione'nin gözlerindeki bakışı görene kadar neredeyse reddediyordu. Derin bir iç çekti ve söyleneni yaptı.

HG/HP/HB

"Hermione aşkım, buraya gel!" Sirius evlerinin ön giriş kapısından bağırdı. Hermione içini çekti, başvuru formunu yere bıraktı.

Merlin Koleji, Oxford Üniversitesi, ve alt kattaki fuayeye yürüdü. Sirius neredeyse yerinde dans ediyordu, çok heyecanlıydı.

"Sirius, senin içine ne girdi böyle?" Hermione şaşkınlıkla sordu. Sirius ona sıırttı ve elini tuttu.

"bakalım kedicik," dedi yüzünde geniş bir sırıtışla. Onu kapıdan dışarı ve kaldırıma doğru çekti. "Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi? Senin kadar güzel değil elbette ama Hala."

"Bu bir motosiklet," dedi Hermione belirsiz, Hagrid'in Harry'yi bebekken ve gençken kurtarmak için kullandığı bisiklete bakarak.

"Evet! Harika değil mi!" Sirius motosikletini ballandıra ballandıra anlatmaya başladı ve Hermione yarım kulakla onu dinleyerek evinin önüne park etmiş araca baktı. Sirius bir şey söyleyince irkildi ve dönüp ona sertçe baktı.

"Yeğenimi bu şeye almayacaksın, Sirius! Hele ki Hogwarts'a gidecek yaşa gelene kadar," dedi Hermione kararlı bir şekilde, ela gözlerinde sert bir parıltıyla. Sirius pişmanlık duymadan sıırttı.

"Evet, hayatım," dedi arsızca ve onu kocaman öptü.

"Sirius!" Hermione çılgınca kızarak çığlık attı. Kadınlar sokakta bu şekilde davranmazdı, böyle yapılmazdı. Sirius güldü ve Hermione'yi eve sürükleyip kapıyı kapattı ve onu çok daha derinlemesine öpmeye başladı. Adam kızın boynunu kemiriyordu ve kız kendi kendine düşünürken dudağını ısırdı. "Motosiklette beni fark etme büyüsü var, değil mi?"

"Elbette aşkım," diye mırıldandı Sirius, muhteşem göğüslerine selam verebilmek için onun korsajını aşağı çekerken.

"Ooh, ve, um, güvenlik tılsımları da mı?" Sirius'un kulağına soludu. Sirius geri çekildi ve kaşlarını çatarak karısına baktı.

"Evet, Hermione neden soruyorsun?" Sirius kaşlarını çatarak sordu. Hermione koyu kırmızı bir renkte kızardı.

"Beni kabul edip etmeyeceğini merak ediyordum," diye fısıldadı usulca. Sirius kaşlarını çatarak düşündü, sonra güzel karısına hınzırca sırıttı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı ona. "Ne kadar yaramaz bir kediciksin sen."

Birkaç dakika içinde Sirius karısının giysilerini tamamen çıkarmış ve onu antrelerinin zemininde çürütmeye başlamıştı. Hızlı bir düşün ve yeni bir elbisenin ardından, çünkü önceki elbisesi kelimenin tam anlamıyla vücudundan sökülüp atılmıştı, Hermione Sirius'un motosikletinin üzerinde oturuyordu ve Sirius'un sert vücudu ona yaslanmıştı. Motoru çalıştırdı ve motoru havaya kaldırmasına olanak veren çıkmaz bir sokaktan aşağı sürdü. Hermione çok kötü hissediyordu, çünkü bisikletin üzerine çıkabilmesi için elbisesi dizlerine kadar çekilmişti.

İngiltere kırsalında bir yerde uçuyorlardı ama Hermione açıkçası nerede olduğunu söyleyemezdi. Sirius'un kollarında dikkatlice dönerek ona doğru baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Ona sırıttı ve kendisine doğru bastıran sert bir şey hissedene kadar onu kendine doğru çekti. Küçük elleriyle onu sararak pantolonundan kurtardı ve kulağına doğru . İleriye düşünmüş ve bu senaryoda işe yaramayacağı için külot giymeyi tamamen atlamıştı. Biraz manevrayla kendini onun üzerine bırakmayı başardı ve adam Sirius'un kucağında kıpırdanırken inledi. Hermione rahat bir pozisyon bulduğunda ona doğru hareket etmeye başladı ve Sirius bu şeyi çarpmanın neredeyse imkânsız olduğuna son derece minnettardı çünkü düşündüğü en son şey düzgün bir şekilde araba kullanmaktı. Hayır, bunun yerine uçmanın verdiği heyecan verici duygunun Hermione'nin içinde olmanın verdiği inanılmaz hisle birleştiğinde muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi duygu olduğunu düşünüyordu. Başını aşağı çekti ve onu tutkuyla öptü, dili onunkiyle dans etti, elleri göğüslerini okşayabilmek için korsajını aşağı çekti. Hermione onun ağzında inledi ve adam ona doğru hamle yaparak

daha da yüksek sesle inliyordu. Terli, dağınık ve tok bir şekilde eve dönmeleri saatler sürdü.

Birkaç hafta sonra, Hermione yazışmalarını gözden geçirirken kendi kendine mırıldanıyordu. Birden durdu ve elindeki kalemi masanın üzerine bıraktı, parmakları masanın kenarını kavradı.

" *Baba, neden bütün bu insanlar bize bakıyor?*" Draco sessizce Lucius'a sordu. Lucius etrafına bakındı ve Draco'nun haklı olduğunu fark etti. "Peki o insanlar neden Hermione Teyze'nin önünde eğildiler?"

" *Ah, vaftiz annenizin bir savaş kahramanı olmasının sorunlarından biri de bu olsa gerek,*" dedi Lucius, Diagon Yolu'nda birlikte yürürlerken. Hermione yanlarında keyifsizce homurdandı.

" *Ve baba olarak da bir savaş kahramanı, unutma,*" diye ekledi Hermione.

" *Hermione halanın önünde eğilenler onun militanlarından bazılarıydı,*" diye açıkladı Lucius sakince. Draco bunu bir an düşündü ve sonra vaftiz annesine döndü.

" *Bu her zaman oluyor mu?*" Ona merakla sordu.

" *Artık o kadar değil,*" dedi Hermione hafif bir gülümsemeye. "Çoğu insan benim alanıma saygı duyuyor çünkü bir ya da iki milis olmadan asla insan içine çıkmıyorum. Bunu savaştan sonra öğrendik ve sanırım artık bir çeşit rotasyon listeleri var. Öyle değil mi Lucius?"

" *Öyle,*" dedi Lucius soğukkanlılıkla.

" *Baba, işte kuyumcu dükkânı,*" diye işaret etti Draco.

Annesi ve küçük kız kardeşi Carina için uyumlu bir bilezik seti sipariş etmişlerdi. Hermione Hala, babasıyla birlikte zevksiz bir şey yapmadıklarından emin olmak için gelmişti. Draco babasının zevksiz bir şey yapabileceğini düşünmüyordu ama babası Hermione Teyze'yle tartışmanın doğru olmadığını söyledi, özellikle de annesi

onu destekledi, ki bu neredeyse her zaman oldu. Babası da bir erkeğin hayattaki kaderinin zor olduğunu, ama insanın bu yükün altında elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini söylerdi. Annesi bunun için koluna bir şaplak ama Draco onun gülümsediğini görmüştü.

" Sen ne düşünüyorsun, Hermione?" Lucius ona sordu ve Hermione gülümseyerek eşleşen bileziklere baktı.

" Bence çok güzeller ve hanımlarınızın ikisinin de onları seveceğini biliyorum," dedi Hermione kararlılıkla. Lucius oğluna döndü.

" Ne düşünüyorsun, Draco? Hanımlarımız bizden memnun kalacak mı?" Babası dudaklarında hafif bir gülümsemeyle nazikçe sordu. Draco bilezik setine eleştirel bir gözle baktı.

" Sanırım öyle, baba. Carina sadece senden geldiğini ve annemde de buna uygun bir tane olduğunu umursayacaktır," dedi Draco, Hermione teyzesini gülümseten uzun bir iç çekişle. Babasının yaptığı gibi kaşlarını çattı ve Hermione'nin gülümsemesi daha da genişledi.

" Özür dilerim Draco, sana gülmüyorum. Sadece bana kardeşimle beni hatırlatıyorsun. Anılarım canlanıyor," diye açıkladı Hermione. Sonra Lucius'a baktı ve nazikçe gülümsedi. "Babanı da mazur görmen . Şımartacağı bir Carina'nın olacağından emin değildi ve bazen aşırıya kaçıyordu. Bu Ona tek boynuzlu atlarla dolu bir ahır ya da bir ada almadığından emin olmak bize düşecek."

Hermione nefes nefese kaldı, kalbi her gibi bir imgelem gördüğünde hızla çarpıyordu. Bu muhtemel bir gelecek miydi yoksa olası bir gelecek mi? Narcissa'nın daha fazla çocuk özlemi çektiğini biliyordu ve arkadaşının küçük bir kıza da oğluna olduğu kadar bayılacağını biliyordu. Lucius şu anda umut etmekten korkuyordu ama Narcissa onun da bir çocuk daha isteyeceğini biliyordu. Bu yüzden onlar için, arkadaşları için, bunun olası bir gelecek olduğunu umuyordu. Ara sıra uzak geleceğe dair anlık görüntüler görse de bunlar çok daha nadirdi. Gloswinda Gryffindor

Uzak geleceğe dair bu kadar çok öngörüde bulunabilmesi olağandışıydı. Uzak gelecek hakkında bildiği tek şey, yeğenlerinden birinin

Harry'nin büyük-büyük-büyük-büyük (anladınız siz onu) torunlarına Kahin Yeteneği miras kalmıştı. Çok güzel bir kızdı ve yeteneklerini geliştirmek için bir Druidik kolejine gitmişti. Hermione onu her gördüğünde gurur duymaktan kendini alamıyordu.

Çocuklardan

bahsetmişken... Öyle

miydik?

Yani, bir . şu an kafam çok

karışık.

*Sana söylemem gerektiğini düşündüm, artık burada yalnız değiliz. Biz-
oh! Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?*

O günden beri gözüm üzerinizde. Her ihtimale karşı yani.

şimdi yalnız değil miyiz?

Hayır.

Henüz söyleyemiyor musun?

İki. İkizler. ama, ağlamak yok! Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm!

Ben mutluyum!

Doğru. Kimseye söyleyecek miyiz?

*Henüz değil. Herkesin aldığım her nefese bakmasını istemiyorum.
Muggle'lar ne der?*

*Muggle'lar ilk üç aylık döneme kadar umutlanmamanızı söyler.
Düşük, birçok nedenden dolayı herhangi bir zamanda gerçekleşebilir.*

çoğunluğu fetüsün gelişiminde bir çeşit anormalliktir.

Daha ne kadar zamanım var?

İki ay sonra herkese söylemek güvenli olacak ama Sirius'a şimdi söylemenizi tavsiye ederim. Onlar da onun.

Seherbazların çoğu, Hermione'nin kızarmış bir halde bölümlerine doğru koştuğunu görünce şaşırmış olabilirlerdi ama bir şey söylemediler. Sirius bir grup Seherbaz stajyerini eğitmeyi yeni bitirmişti ve kendini özellikle terli ve iğrenç hissediyordu ama Hermione'nin koridorda koştuğunu ve kendisinden birkaç metre ötede durduğunu görünce tüm bunları görmezden geldi. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı ve soluklanmak için durdu. Sonra döndü ve ela gözlerinde şiddetli bir sevinçle ona baktı ve Hermione bunu anladı. Yüksek sesle kükredi ve onu yakalayıp bir çemberin içinde salladı. Onu doyasıya öptü ve kursiyerlerinin çıkardığı şok seslerini duymazdan geldi.

"Hey, Sirius, Merlin aşkına! Seherbaz Departmanı'nın ortasında kız kardeşimi kirletmek zorunda mısın?" James tiksintiyle sordu.

"Kapa çeneni, Prongs," dedi Sirius sertçe, karısını yanına sıkıştırarak. James arkadaşına ters ters baktı ve sonra kız kardeşine döndü.

"Onur muhafızlarının seni gözlerinin önünden ayırmadıklarını sanıyordum," diye homurdandı James.

Regulus, kendisine yönelen bakışlara aldırmadan Seherbaz Departmanı'na doğru ilerlerken kararlı bir ifadeyle, "Yok," dedi. "Hermione, tatlım, neredeyse Rabastan'ı apoplectic bir kriz geçirecektin. Hayatımda aldığım en çılgınca floo çağrısını aldım."

Hermione küçük bir gülümsemeye, "Özür dilerim," dedi. Regulus burnunun kenarını .

"Bir numaralı kural nedir?" Regulus yorgun bir sesle sordu.

Hermione itaatkâr bir tavırla, "Güvenliğim her şeyden önemlidir," diye tekrarladı.

"Peki ya iki numaralı kural?" Regulus aynı yorgun ses tonuyla sordu. Hermione hafifçe kızardı.

"Asla tek başına dışarı çıkma," dedi sessizce. Sonra başını kaldırıp kardeşini eğlenerek izleyen Sirius'a baktı. " ben yalnız değilim. Sirius yanımda."

Regulus isteksizce, "Sanırım o da sayılır," dedi.

"Saydığımı söyleyeceğim," diye hırladı Sirius ona. "Ve onun üzerindeki korumanı artırmanı istiyorum. İki katına çıkar."

"İki katı mı?" Regulus şaşkınlıkla, "İki katına mı?" dedi. Sonra da az önce Hermione'den bıkkın bir bakış almış olan ağabeyine kurnazca baktı. Gözleri irileşti. "Elbette, Sirius. Hemen diğer teğmenleri arayacağım."

"Ne? Neyi kaçırıyorum?" James sordu. "Boş ver

Jamie," dedi Hermione.

"Hayır, ne zaman Regulus'un gözlerinde o bakış belirse, bir şeyler oluyor demektir, peki nedir?" James ısrar etti.

Sirius dişlerinin arasından, "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Güzel karım beni vahşi, sınır tanımaz bir şekilde kaçırmaya geldi-,"

"Dur!" James kulaklarını kapatıp en iyi arkadaşına ters ters bakarak çığlık attı.

Sirius ona için için yanan gözlerle bakarak, "Gel bakalım kedicik," dedi. "Seni doğruca eve götüreceğim ve yatağına yatıracağım."

"Bunu dinlemeyeceğim," diye tersledi James ve ofisten dışarı fırladı. Hermione gülümsedi. Kardeşi biraz büyümüştü ama hâlâ 'seks' ve 'Hermione' kelimelerini aynı cümlede duymaya dayanamıyordu.

Sirius sırtıtarak, "Neyse, bu onu odadan çıkardı," dedi. "Pekâlâ millet, bugünlük gidebilirsiniz. Ben sevgili eşimi eve götüreceğim ve yarın görüşürüz."

Regulus kendi kendine, "Gidip Severus ve Lucius'la konuşmam gerek," mırıldandı. Durdu ve ikisine de baktı. "Tebrikler bu arada."

"Teşekkür ," dedi Hermione sessizce. "Lütfen mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışın... ne olur ne olmaz."

Regulus küçük bir selam vererek, "Elbette, *domina*," dedi ve onları eğitim odasında yalnız bıraktı. Sirius biraz endişeyle karısına baktı.

"Endişeli misin, kedicik?" Sirius ihtiyatla sordu. Hermione omuz silkti ve Sirius ona sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bebek iyi olacak, eminim."

"Bebekler," diye fısıldadı. Sirius bir an için gözlerini kırptırdı.

"Ne, ikizler mi?" diye sordu. Kız onun omzuna doğru başını salladı. "Ah, yavrum. Sana söz veriyorum, ne sana ne de onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Hermione, "sözler veremezsin, Sirius," diye fısıldadı. Sirius homurdandı.

"Yapabilirim," dedi küstahça. Hermione'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona baktı. "Sana söz veriyorum Hermione. Sana ya da çocuklarımıza bir şey izin vermeyeceğim."

A/N: Eğer merak ettiyseniz, Karina bir takımyıldızıdır. Omurga anlamına gelir ve Argos adlı daha büyük bir takımyıldızın parçasıydı. Merak edenler için, üniversite hayallerinin suya düşünmeyin. Ben kendi adıma Hermione'nin üniversiteye gitmesinin ve sınıfta ya da derslerdeyken Milites'in ona bakıcılık yapmasının histerik olacağını düşünüyorum.

Üniversite ve Diğer Şeyler

A/N: Bu, başka bir hikayedeki yazar nedeniyle planladığım kadar çabuk yayınlanmadı. Yazar tıkanmasından nefret ediyorum.

Merlin Koleji, doğal olarak, muggle gözlerden gizlenmişti. Dış girişi bir alet kulübesinin içindeydi ve bu da şüphelenmeyen öğrencilerin kendilerini yanlış yerde bulmalarını engellemek için oldukça işe yarıyordu. Shattuck, arkadaşı ve meslektaşı Theodora Oddsbody'nin yanında dururken, genç ve güzel bir cadı, etrafında dört asık suratlı büyücüyle süzülerek yanından geçti. Koridorda ilerlerken beşinin oluşturduğu resim karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Cadı dingin, neredeyse muhteşem görünüyordu ve dört büyücü dikkatle dizginlenmiş bir güç ve otorite havası yayıyordu. Profesör Oddsbody'ye döndü.

"Neydi o?" Kuru bir sesle sordu. Kadın ona gözlerini devirdi.

"Kütüphane dışında hiçbir şeye dikkat etmez misin sen?" Oddsbody öfkeyle cevap verdi. Sırıttı.

"Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti. Oddsbody derin bir iç çekti.

"Bir grup yeni öğrenciydi," dedi tatlı bir sesle. "Şimdi gitmem gerek, bir sonraki dersime hazırlanmam lazım."

Beş kişilik tuhaf grup günün son dersindeydi: Wizengamot Tarihi. Profesör Shattuck büyücülerden ikisinin odaya girişini, güvenlik taraması yapmasını ve ardından diğer ikisinin genç cadıya odaya kadar eşlik etmesini izledi. Dört büyücü oturmak için odanın en güvenli, kolay savunulabilir seçmeden önce kısa bir tartışmaya girmiş gibi görünürken, kaşları alnına doğru süzüldü ve orada kaldı; dört büyücü de cadı ile sınıfın geri kalanı arasına oturdu. Kürsüye çıktı ve salon hemen sessizleşti. Kendini tanıttı, bir öğrencinin bayılmasını sağladı

ders kitaplarını dağıttı ve ilk dersine başlamadan önce dersin ana hatlarını kısaca gözden geçirdi. Ders kitaplarını dağıtan öğrenci dört büyücüye yaklaştığında, hemen ayağa kalkarak arkalarındaki genç cadıyı daha da engellediklerini fark etti. Kendilerine uzatılan ders kitaplarını kibarca aldılar ve öğrenci uzaklaşır uzaklaşmaz hep oturdular. Profesör Shattuck başını hafifçe salladı ve dersine devam etti. Ders sona erdiğinde, neredeyse dersin başlangıcının tersi oldu. Dört adam da ayağa kalktı, cadının etrafını sardı ve onu odadan dışarı çıkardı. Profesör Shattuck bir çoban turtası ve biraz bira almak için öğretmenler odasına gitti, sonra da kütüphaneye ve çok sevdiği kitaplarına doğru yola koyuldu.

"Ee, Aloysius, günün son dersi nasıldı?" Theodora Oddsbody ona sırtarak sordu. Diğer profesörler de ona ilgiyle bakıyordu. Shattuck omuz silkti.

"Dönemin diğer ilk sınıfları gibi. İlk gün pek hararetli tartışmalar olmaz Theodora," diye cevap verdi Shattuck kuru bir sesle. Biraz daha geniş sırttı ve diğer yakın arkadaşı Profesör Nigel Grimsby'ye döndü.

Oddsbody, "Farkında olduğunuzdan haberi yok," diye sır verdi. Profesör Grimsby neredeyse köri yemeğinde boğuluyordu.

"Hiçbir fikrin yok mu?" Kıp kırmızı olurken soluk soluğa kalmayı başardı. Oddsbody başını salladı.

"Şimdi, buraya bak, Shattuck, bu doğru mu?" Profesör Bagshot dehşete düşmüş bir hayranlıkla sordu.

"Ne doğru mu?" Aloysius Shattuck sinirli bir şekilde tersledi. Neler olup bittiğinden emin değildi ama yine onu alt etmeye çalıştıklarına bahse girebilirdi.

"Kısa bir süre önce bir savaş olduğunu biliyor muydunuz?" Profesörlerden biri alaycı bir tavırla sordu.

Shattuck sinirli bir şekilde, "Evet, kütüphanedeki güvenliği artırdılar," diye homurdandı. Bunun üzerine birkaç profesör kıkırdadı.

"Hani şu çok korudukları küçük cadı var ya? Bunu durduran oydu," dedi Theodora Oddsbody ona kendini beğenmiş şekilde.

"Bunu nasıl yaptı?" Shattuck şaşkınlıkla sordu. Bütün bir savaşı durdurmak için çok genç görünüyordu.

Oddsbody kararlı bir şekilde, "O, kim olduğunu biliyorsun'u öldürdü," dedi. "Kardeşim bir Seherbaz ve onun korumalarının Ölüm Yiyenlere karşı isyanın bir parçası olan büyücülerden oluştuğunu söylüyor."

"Neden bir korumaya ihtiyacı olsun ki?" Shattuck şaşkınlıkla sordu. Oddsbody ona aptalmış gibi baktı.

"Kim olduğunu biliyorsun öldü diye tüm Ölüm Yiyenler öldü demek değil. Çoğu, evet, ama dışarıda birkaç tane var ve hepsi de ondan tutkuyla *nefret ediyor*," diye açıkladı Grimsby.

Oddsbody, "Seherbazlar ona herhangi bir muhafız atayamayacak gerginler ve sanırım isyancılar DMLE'ye onun zaten kendilerinin muhafızı olduğuna eşdeğer küstahça bir şey söylediler," diye önerdi.

"canına," dedi Shattuck sonunda. Diğer profesörler tekrar kıkırdadı ve Shattuck'ı çoban pastasıyla baş başa bıraktı.

Sonraki birkaç hafta boyunca, Profesör Shattuck sözde dünyayı kurtaran cadıyı üniversite kütüphanesinde gördü ve onu her gördüğünde, etrafı açık kitaplarla çevrili bir masada oturmuş, parşömen üzerine dikkatli notlar alıyordu. Her zaman yanında olan muhafızlarının onun pozisyonuyla alakasız bir şekilde oturduğunu ama her bir büyücünün stratejik bir şekilde yerleştirildiğini fark etti. Sınıfta sessizdi, onun söylediği her şeyi dikkatle dinliyor ve dikkatli notlar alıyordu. Ödevleri iyi düşünölmüş, zekice hazırlanmış ve dağlar kadar destekleyici belge üzerine dikkatle inşa edilmişti. Shattuck Hermione Black'e saygı duymaya ve onu entelektüel bir eşit olarak sevmeye başladı. Onun sürekli onur nöbetini hâlâ şaşırtıcı buluyordu ama çoğunlukla görmezden geliyordu. Doğrusu, eğer ciltli bir parşömen değilse ve en az 400 yıllıksa, Shattuck'ın pek ilgisini çekmiyordu. Bu yüzden

Profesör, öğrencisi üniversite kütüphanesini işgal ettiğinde onu not etmiş ve kağıtlarını takdir etmiş, ancak çoğunlukla onu kendi dünyasının periferisindeki bir varlık olarak görmezden gelmiştir.

HG/HP/HB

Aralık, 1980

Mutluluk hayatın bir gereği değildi, diye itiraf etti Orion Black kendine, ama belki de hayatın daha sorunsuz geçmesini sağladığını hissediyordu. Oğulları, her babanın umduğu ama çok azının elde edebildiği son durumda Evlerine sahip çıkmıştı. En büyük oğlu, mükemmel bağlantıları olan ve önümüzdeki yıllarda aileye daha da fazla prestij kazandıracak kadar hırslı ve kurnaz, güzel bir safkan kızla evlenmişti. Orion Black bu gibi ifadelerin 'kan hainliği' aptalcaydı. Söz konusu olan Hanedan'ın hayatta kalması, zenginliğinin ve prestijinin devam etmesiydi: başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu nedenle en büyük oğlunun eş seçiminden memnundu ve en küçüküğünün de yakında bir eş seçeceğini umuyordu. Deyim yerindeyse, insanın tüm yumurtalarını tek bir sepete koyması doğru değildi. Regulus ulaşamaz olduğu süre içinde omurgasını geliştirmişti ve bir yandan iki oğlunun da güçlü adamlar olmasından memnun olurken, diğer yandan evinin henüz torun sahibi olmamasına biraz bozulmuştu. Kuzeni Cygnus biraz gergindi ama torunu Draco'yla övünerek gurur duyuyordu.

Orion kaşlarını çatarak kütüphanesinin duvarına baktı ve ateş viskisini yudumladı. Gelini onu Noel yemeğine davet etmişti ve küçük kızın gözlerinde onu biraz temkinli kılan özel bir parıltı vardı. Yine de geç kalmak ona yakışmazdı. İçini çekti ve Regulus odaya girip kravatını düzeltirken isteksizce ayağa kalktı.

"Ah, baba," dedi Regulus yumuşak bir sesle, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Orion oğluna kayıtsızca baktı. "Hazır mısın?"

"Sanırım," dedi ekşiyerek. "Orada muggle doğumlular ve yarı ırklar olacak, değil mi?"

"Evet, baba, olacak," dedi Regulus yumuşak bir sesle, yüzü hâlâ tamamen donuktu.

"Etkili kişiler mi? Paraları ve güçleri var mı?" Orion merakla sordu. Regulus'un gri gözleri bir an için parladı.

"Diyelim ki onlar gücün arkasındaki güç," dedi düşünceli bir şekilde. Orion bunu düşündü. Bilgiye ve arzuya sahip olanlar tarafından kullanılabilecek gizli güç, içindeki Slytherin'e cazip gelen türden bir şeydi.

"Acaba seni onlardan biriyle evlendirebilir miyiz?" diye mırıldandı Orion kendi kendine.

"Baba!" Regulus sesini öfkeli bir genç kız gibi çıkarmayı başardı ve Orion derin bir iç çekti. Bazen yükü çok ağır oluyordu.

"Ne? Oğlumun aile soyunu devam ettirmeye *çalışacağını* umut edemez miyim? Kendi Hanedanlığımın geleceğini düşünmeme izin yok mu?" Orion sinirli bir şekilde tersledi. Regulus gözlerini göğe doğru devirdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Orion ona ters ters baktı.

"baba," dedi Regulus sonunda. "Sirius ve Hermione bizi bekliyor olacaklar."

Siyahların konağı zevkten hevesli biri tarafından dekore edilmişti. Orion kaşlarını hafifçe çatarak belirsiz bir şekilde antrede etrafına bakındı. Hermione onları karşılamak için fuayeye doğru ilerledi ve dehşetle irkildi. Odaya tiksintiyle baktı ve elini salladı. Fuaye zevkli ve zarif bir şekilde dekore edilmişti ve Orion hafifçe rahatladığını hissetti. Karanlık Aileler her ne kadar sözde kutlasalar da Yuletide sezonu kavramını pek benimsemezlerdi. Süslemeleri daha karanlık, daha az sayıda ve biraz daha ölçülü olma eğilimindeydi. Bu onun alışık olduğundan çok daha gürültülüydü ama bayram kargaşasından çok daha iyiydi.

duvarlarına sıçramıştı. Hermione onlara doğru ilerledi ve her birini yanaklarından öptü.

Hermione nezaketle, "Orion, Regulus, sizi görmek ne güzel," dedi. Arkasını döndü ve onları Sirius ile geniş ailelerinin toplandığı salona götürdü.

Alphard başını sallayarak, "Orion," dedi. Orion kuzeniyle konuşmak için harekete geçti ve Charlus Potter da onlara katıldı.

Beyler kendi aralarında konuşurken Orion, Charlus'un karısı olan kuzeni Dorea'nın yeğeni Andromeda ve oğlunun baldızı Lily Potter'la konuştuğunu fark etti. Bayan James Potter'a benzeyen bir kadın daha vardı ve Orion onun genç hanımın annesi olduğunu tahmin edebiliyordu. Odada tanımadığı birkaç kişi daha vardı ve onların bireysel ilişkilerinden emin değildi. Genç James Potter'a kıskanç bir bakış fırlattı, kucağında küçük oğlu vardı ve kendi oğlunu kucağına almış olan Lucius Malfoy'un yanında duruyordu. Sirius güzel karısının yanına gitmişti ve şu anda onun küçük kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu. Orion'un gözleri hafifçe kısıldı. O Oğlunu tanıyordu ve bir şeyler döndüğünü biliyordu.

"Bu gece hepinizi neden buraya çağırdığımızı merak ettiğinizi biliyorum," diye ciddiyetle söze başladı Sirius, kolu sıkıca karısının omzundaydı

Bel. Narcissa Malfoy ve Dorea Black heyecanla çığlık atarak Sirius'a saldırdılar ve onu karısından ayırarak sarılıp öptüler. Lucius kaşlarını çattı ve Regulus'a döndü.

"Biliyordun," dedi Lucius kesin bir ifadeyle. "Bu yüzden korumalarını iki katına çıkardın. Lanet olası üniversitenin bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Regulus sinirlenerek, "Elbette biliyordum," diye tersledi.

"Ve sen de bize söylememeye karar verdin," dedi Severus en ipeksi, en tehlikeli sesiyle soğukkanlılıkla.

Regulus sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu benim kararım değildi," diye ısırdı. Şimdi annesi, Andromeda, Lily ve Narcissa tarafından çevrelenmiş olan Hermione'ye doğru baktı.

"Buraya bak, oluyor?" James, kendisine çaresizce göz kırpan Sirius'homurdandı ve Charlus Potter'a döndü.

Charlus kuşku uyandıracak kadar kalın bir sesle, "Evet evlat, sanırım prensesim anne olacak," dedi.

"Büyükbaba olacağım," diye ekledi Orion, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Sirius babasına sıırttı.

"Aslında efendim, diğerlerinden bir ya da iki adım önde olacaksınız. Kedim hiçbir şeyi yarım yapmaz," dedi Sirius babasına kendini beğenmiş bir tavırla. Orion şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama Dorea sevinçten nefesi kesildi.

"İkizler mi? Oh, Hermione!" Gözlerinde yaşlarla kızına tekrar sarıldı.

"İkizler mi?" Orion yankıladı, kendi gülümsemesi biraz kendini beğenmiş bir hal almıştı. Black ailesinin hiç ikizi olmamıştı ama o bunu yürekten onaylıyordu. Bu, iki torun sahibi olacağı anlamına geliyordu. *Al bakalım, Cygnus!*

"Sonra konuşacağız, Regulus," dedi Lucius soğukkanlılıkla, gümüş gözlerinde sert bir parıltıyla.

Regulus yumuşak bir sesle, "Bu onun isteğiydi," dedi. "Her ihtimale karşı."

Bu, *militanların* öfkelerini Regulus'un şahsından çıkarmalarını engelledi. Lucius ve Severus, *domina*'larının bebeğini kaybettiği zamanki kırılgan halini hatırladılar. Lucius, Narcissa'nın Hermione'nin cesaret verici sözlerinin sadece bundan ibaret olduğunu düşünerek dehşete kapıldığını biliyordu. Hamileliğinin neredeyse her saniyesinde ya kendisine ya da bebeğe bir şey olacağından endişe etmişti. Hermione'nin de benzer korkuları paylaştığı ve bebeğin... daha doğrusu bebeklerin alacağından emin olana kadar beklediği anlaşılıyordu. İkisi de sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Belki de korumasını artırmalıyız?" Severus düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak öneride bulundu.

Lucius sert bir sesle, "Çok sinirlenirdi," dedi.

"Kızınızın gerçekten bu kadar tehlikede olduğunu düşünüyor musunuz?" Charlus onlara sessizce sordu, kısa bir süre karısına baktı ve sonra dikkatini kızını korumaya yemin etmiş üç genç adama odakladı. Üç gencin de yüzü sakindi ve hiçbir duyguya kapılmamışlardı.

"Biliyoruz efendim," dedi Severus usulca. "Şu ana kadar yakalanmaktan kaçan birkaç Ölüm Yiyen var. Önlerine bir fırsat çıkarsa bunu değerlendireceklerini düşünüyoruz. Bu yüzden nöbet tutuyoruz."

Charlus endişeyle kaşlarını çatarak, "Ailesiyle birlikteyken onu korumuyorsun," . Regulus homurdandı. "Ne?"

"Efendim, Hermione'ye ulaşmak için sizi ve karınızı, oğlunuzu ve karısını ya da kardeşimi geçebilecek bir Ölüm Yiyen yok. Sirius, Hermione'ye kimsenin dokunmasına izin vermeden ölür," dedi Regulus kesin bir ifadeyle. Charlus kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Bu konuda haklısın," diye gönülsüzce kabul etti Charlus. Karısının, James & Lily ya da Sirius bir yana, kızının bile zarar görmesini engelleyecekse, ölümü mutlu bir gülümsemeyle karşılayacağını biliyordu.

Severus ciddiyetle, "Onun güvenliğini sağlamak için her türlü önlemi aldık," dedi. Charlus başını salladı.

"Umarım yeterli olur," diye mırıldandı nefesinin altından. "Eğer bir şey olursa Hermione yıkılır."

Lucius oğlunu göğsüne bastırırken "Size söz veriyorum efendim, hiçbir şeyin *domina*'mıza zarar vermesine izin vermeyeceğiz," diye yemin etti.

Genç Draco babasının saçlarını çekiştirdi ve kısmını ağzına sokmaya çalıştı. Severus çocuğu babasının kollarından ustalıkla aldı.

ve onu hafifçe zıplattı, öyle ki ciyaklamaları odanın öbür ucundan duyulabiliyordu ve genç Harry merakla mutlu sesler çıkaran bebeğe bakıyordu. İki çocuk birlikte bir battaniyenin üzerine yatırıldı ve kısa süre sonra mutlu bir şekilde çeşitli oyuncakları çiğniyor ve merakla birbirlerini dürtüklüyorlardı. Hermione bu manzara karşısında özellikle şaşkın görünüyordu ve erkek kardeşi yanına gelip bir kolunu beline doladı.

"Sen ve Lucius birbirinize karşı... hoşgörülü... bile, Harry ve Draco birbirlerini tanırlandı, değil mi?" Hermione usulca sordu. James onun yanında omuz silkti.

"Sanırım öyle, Sahiplerim. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, safkan toplumu dayanılmaz derecede küçüktür. Siz hanımların çayları var, biz beylerin de birbirimizi sık sık gördüğümüz çeşitli uğraşlarımız var. Quidditch, kesinlikle. Birbirimize rastlayacağımızı ve toplum kuralları gereği birbirimize karşı son derece kibar olacağımızı umuyorum," dedi James sert bir şekilde.

Hermione merak dolu bir ses tonuyla, "Arkadaş olacaklar," dedi ve battaniyenin üzerindeki iki çocuğa hayranlıkla baktı.

"Bir şey mi görüyorsun, Sahip?" James endişeyle odaya bakarak aceleyle fısıldadı. Orada bulunan herkes Hermione'den haberdar değildi. Hermione James'in kollarında titremeye başladı ve nefes alış verişini biraz düzensizleştirdi. James düşünmedi bile. Sadece kız kardeşini kollarına aldı ve büyük salondan dışarı fırladı. Sirius da hemen arkasından onu takip etti ve Lily ile üç *militan*, herkes Hermione'nin peşinden 'yardım etmek' için koşmadan durumu yatıştırmayı .

HG/HP/HB

Hermione King's Cross istasyonunda duruyordu ve kendisini, biraz daha yaşlı bir versiyonunu, anne babasıyla sessizce konuşurken görebiliyordu. Bu zamandaki anne babasıyla değil, Granger'larla.

Yanlarında duran on bir yaşındaki Sebastian Granger belirsiz bir şekilde etrafına bakınıyordu. Sonra daha büyük versiyonu Sebastian'a nazikçe gülümsedi ve el arabasını 9 ¾ peronuna itmesine yardım etti. Granger'lar da onu takip etti ve bariyerden geçerken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdılar. Geçtiklerinde büyük bir gürültü koptu ve Hermione hemen Sebastian'ın yaşlarında birkaç çocuğun saldırısına uğradı.

"Hermione Teyze! Hermione Teyze!" İki yakışıklı oğlan coşkuyla Hermione'ye sarılmadan önce şarkı söylüyordu. Dağınık siyah saçları ve yeşil gözleriyle Harry ve mükemmel bir şekilde taranmış platin sarısı saçları ve gümüş gözleriyle Draco teyzelerinin etrafında dans ediyor, sonunda Hogwarts'a gidecekleri için duydukları heyecan onları biraz bunaltıyordu.

"Peki bu büyüleyici beyler kim?" Bayan Granger kibarca sordu. Hermione yanında yan yana duran iki çocuğa sevgiyle gülümsedi.

"Bay ve Bayan Granger, sizi yeğenim Harry Potter ve vaftiz oğlum Draco Malfoy'la tanıştırayım," diye kibarca açıkladı Hermione. Her çocuk uygun bir şekilde selam verdi. "Çocuklar, Bay ve Bayan Granger'ı tanıştırmama izin verin. Kendileri bu yıl sizinle birlikte Hogwarts'a gelecek olan Sebastian Granger'ın anne ve babasıdır."

"En sevdiğin Quidditch takımı hangisi?" Harry tanışma faslı tamamlandıktan sonra sordu. Sebastian kararsızca Hermione'ye baktı, ama Hermione gülümseyerek başını salladı.

"Şey," dedi Sebastian düşünceli bir şekilde. "Sadece iki maça gittim ama ikisinde de Portree'nin Gururu oldukça iyiydi."

"Onlar iyi bir takım," dedi Harry omuz silkerek. "Ben Puddlemere'i tutuyorum, ama bunun nedeni babamın büyük bir taraftar olması."

"Draco Sebastian'a, 'Babam Appleby Okları'nı seviyor,' dedi, 'ama ben Puddlemere'i seviyorum.'"

" Babamla maça gitmeyi seviyorsun," diye takıldı Harry arkadaşına. "Yemekleri yememize, hoplayıp zıplamamıza ve bağırmamıza izin veriyor."

" Belki," diye izin verdi Draco sırtarak. Harry kıkırdadı ve Draco'nun omzuna vurdu.

" Hermione Teyze, Sirius Amca ona yardım etmen gerektiğini söylüyor. İkizler ortadan kayboldu. Harry teyzesine, takdirle kıs kıs gülen Draco'ya doğru hınzırca sırtarak, "Trene binin," dedi.

" Harry James Potter! Ağzından ilk kelimeler bunlar olmalıydı! Amcan nerede? Ve baban?" Hermione endişeyle sordu. Harry trenin diğer ucunu işaret etti ve Hermione eteklerini toplayıp koşmaya başladı.

Hermione kendine geldiğinde, küçük bir salonda James'in kollarında oturuyordu. Sirius onun elini tutuyordu, gri gözleri Hermione'nin yüzündeydi. Hermione hafifçe kızardı. Sirius Hermione'elini sıkıca kavradı ve Hermione'nin saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Bu hoş bir hayal gibi görünüyordu," diye teklif etti James, kolları Hermione'nin etrafında sıkılaşılarak. Hermione başını salladı ve hafifçe gevşedi.

"Senin Harry ve Draco... oldukça yakındılar," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Çocukları Quidditch maçlarına götürürdünüz."

"Bu Lucy'ye iyi davranmamız gerektiği anlamına mı geliyor?" Sirius yakışıklı yüzünü kaşlarını çatarak sordu.

Hermione ona nazikçe, "Senden Lucius'a karşı nazik olmanı istemiştin... defalarca," diye hatırlattı. Sirius inanamayarak homurdandı.

"Aşkım, en fazla Lucius'la benim birbirimizi öldürmeyeceğimizi umabilirsin," dedi Sirius ona kararlılıkla.

"Bu doğru, Sahiplerim," diye James. Hermione başını salladı ve içini çekti.

Hermione sonunda, "Çocukların iyiliği için umarım denersin," diye mırıldandı. Sirius onu kaldırdı ve yavaşça kucağına oturttu. Çenesini yukarı kaldırdı ve ela gözlerinin içine derin derin baktı.

Sirius yumuşak bir sesle, "Bizim, James'in ve hatta Lucy'nin çocuklarının iyiliği için neredeyse her şeyi yaparım," dedi ve onu burnundan öptü.

O da severdi. Sirius çok sadıktır ve çocukları sever.

Biliyorum.

Harry ve Draco'yu arkadaş olarak görmek oldukça tuhaf. Draco

çok farklı bir çocuk olacak, Harry de öyle.

Yani benim bir çeşit kardeşim büyücü olacak ve görünüşe göre sen de onun Hogwarts'a hazırlanmasını sağlayacaksın. Teşekkür ederim.

Hmm, bu pek adil görünmüyor, değil mi? Belki de tüm muggle doğumlular için bir şeyler yapmalıyım. Yeni gelen öğrenciler için bir çeşit 'Sihirli Topluma Giriş' mi? Belki de genç hanımları çaya, erkekleri de Quidditch maçlarına davet etmeliyim?

Sen tam bir safkanmışsın. Quidditch'i seven kızlar ne olacak? Etrafta bir sürü sportif kız var.

Pekala. Bunun üzerinde düşünmem gerekecek. Haklısınız, tüm çocuklara adil ve dengeli bir giriş sağlayacak bir yol bulmalıyım. büyülü toplum. Acaba ebeveynlerle ne kadar erken iletişime geçmem gerekir? Belki de kazara büyüye maruz kalanları unutmak yerine, ebeveynler ve çocuklar için de hızlandırılmış bir eğitim kursu düzenleyebiliriz. Bir çeşit sihirli gündüz okuluna ihtiyacımız var.

Harika bir plana benziyor. Sanırım büyülü bir gündüz okuluna çok isterdim. Muhtemelen normal okulda sahip olduğumdan çok daha fazla arkadaşım olurdu.

O zaman bunu gerçekleştireceğim.

Bahar, 1981

" *Domina*, gerçekten dışarı çıkmak gerektiğini düşünüyor musun? durumunuz nedir?" Rabastan Lestrage endişeyle sordu. Hermione ona ters ters baktı.

"Eğer dışarı çıkıp biraz temiz hava almaz ve egzersiz yapmazsam çığlık atacağımı hissediyorum," diye sinirli bir şekilde tersledi Hermione.

"Ama Regulus dedi ki-," diye söze başladı Albemarle Wilkes ve Hermione'nin bakışları üzerine çevrilince solgunlaştı ve sarsılarak yutkundu.

Hermione sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben dışarı çıkıyorum," diye ısırdı. Paytak paytak kapıya doğru yürüdü, vücudu göre biraz daha az zarıftı ama Sirius hiç şikâyet etmedi. Aslında Hermione, onun çocuklarıyla birlikte şişmiş olmasından sapıkça bir zevk aldığını düşünüyordu. Karnını yeterince sık öptüğü kesindi. Arkasından dört ağır iç çekiş duyuldu, ama dört *militanı* da onunla birlikte dışarı çıktı.

" *Domina*," dedi Hannibal Selwyn tereddütle, "yağmur yağıyor. Belki bir şemsiye?"

Hermione küçümseyerek, "Bu yağmur değil," dedi. " sis. Ya da yoğun çiy belki, ama kesinlikle yağmur değil."

"Nasıl isterseniz, *domina*," diye mırıldandı. Bu, onun tamamen yanıldığına inandığı anlamına geliyordu. Hermione sinirli bir şekilde gözlerini devirdi. Küçük kodlarını bilmediğini mi sanıyorlardı? Kadınların ne yapıp ne yapmaması gerektiğine dair aptalca, dik kafalı fikirleri olan aptal erkekler.

Sürekli çiseleyen yağmurun altında Hermione, dört sefil *militan* tarafından takip edilerek caddede ilerledi. Onların sadece kendisi için endişelendiklerini, üç teğmeninin çok sıkı bir şekilde sarıldığını biliyordu.

ve Sirius'un şu anda aşırı korumacı eğilimleriyle bunu yapması neredeyse imkânsızdı. *Milites*'e göre, hayatındaki erkeklerin şu anda diğerlerinden daha fazla onu korumaları doğru ve yerindeydi. İçinde hayat taşıyordu, hem de büyüü bir hayat ve ailenin geleceğinin - Hane'nin geleceğinin- korunması her önce geliyordu. Onların ilgi ve endişelerine kayıtsızlık ve öfkeyle karşılık vermesi hepsini üzmüştü. Hermione genellikle sakin kalmaya, onların küçük tuhaflıklarına izin vermeye çalışırdı ama artık her şey çok zor olmaya başlamıştı.

Black'lerin evinin yakınında Hermione'nin yürümekten hoşlandığı güzel bir park vardı. Zamanı yaklařtıķça, çocuklarını oyun oynamaları için bu parka getirmeyi hayal etmeye başlamıştı. Hayal kadar somut bir şey değildi ama yeterince hoş bir fikirdi. *Militletler* neredeyse fark edilmeyecek kadar rahatlamıştı. Bu parka aşınaydılar ve Hermione'nin neredeyse her gün buradan geçmesine alışkındılar. Eğer tek istediğı parkta yürüyüp sonra da konağa dönmekse, bunu sorun etmediler. Hermione birkaç derin nefes aldı ve hafifçe rahatladığını hissetti. Hiçbiri bir tehdit görmemişti. çok geç olana kadar.

"Stupefy!"

Sanki aynı anda birkaç ses birden bağırmış gibiydi ve Hermione şaşkınlıkla döndü, asasını çıkardı. Dehşet içinde etrafına, her biri bir anlığına bayılmış halde yerde yatan militanlarına baktı. Kendisine doğru gelen bir büyü hissettiğinde korkunç bir tehlike içinde olduğunu fark edecek zamanı bile olmamıştı. Korku derisini sardı ve boğazında düğümlendi. Doğmamış çocukları için duyduğı korku düşüncelerinin en başında geliyordu. *HAYIR!* Zihni panik içinde çığlık attı ve etrafında beyaz, parlayan bir kalkan vardı; *o gün* savaş alanında onu koruyan kalkanın aynısı. Etrafına baktı ve burada en az altı Ölüm Yiyen olduğunu gördü - belki de daha fazla. Kaçması gerekiyordu ama şu anda görünmek onun için en güvenli yol olmayabilirdi. Hiç düşünmeden dişi aslan formuna geçti ve parktan dışarı fırladı.

Büyülü Büyük Britanya'nın dört bir yanında büyücüler ve bir cadı yanma ve karıncalanma göğüslerini tuttular. Her bunun ne anlama geldiğini hemen anladı ve köprücük kemiklerindeki pençe izlerinin siyah olup olmadığını anlamak için cüppelerini yana itti. Her biri rahat bir nefes aldı ve ardından *militan* arkadaşlarıyla iletişime geçmeye çalıştı. Ülkenin her yerinden gelen mesaj aynıydı: *domina pericula est* . Sirius çılgına dönmüştü. Aslında çılgınlığı bir süre önce geride bırakmıştı. James ve Remus onu Hermione'yi aramak için Londra'yı çıplak elleriyle parçalamaktan alıkoyuyordu. Lucius rahatsız edici derecede sakindi, ta ki gözlerinin içine bakana kadar. Hermione'nin izini sürmek için Sirius'u kullanma fikrini ortaya atan oydu.

"Aralarında doğal bir bağ var, değil mi? Büyüleri tamamen iç içe geçmiş durumda. Onu takip etmek için kullanabilmeliyiz," diye açıkladı Lucius, bu fikir karşısında neredeyse başları dönecek olan Regulus ve Severus'a. Üçü de ona tasmaya benzer bir konseptte büyü etiketler taktı. Eğer Hermione'ye ulaşma hevesiyle onlardan önce davranır ya da görünmez olursa, yine de onu bulabileceklerdi.

Hermione güvenli olan nereye gidebilirdi? Ölüm Yiyenler'in saldırısından etkilenmeyecek nereye gidebilirdi? Ya da en azından, onların bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gidebilir miydi? Hermione parktan serbestçe fırlamış, Londra'da başıboş dolaşan bir aslanla birkaç muggle'ı korkutmuş, bir ara sokaktan aşağı koşmuş, insan formuna geri dönmüş ve Ölüm Yiyenler onu görmesin ya da fark etmesin diye üzerine ağır hayal kırıklığı büyüleri yapmıştı. Korku hâlâ sınırlarını geriyordu ve normalde olduğu kadar net düşünemiyordu. Eline kirli bir ip parçası aldı ve kendi portkeyini yaptı - sonuçlarına lanet olsun!

Oxford Üniversitesi kampüsü boyunca aceleyle ilerleyen ve küçük, sıradan bir kulübeye giren ağır hamile kadını kimse fark etmedi. Merlin Koleji'nin koridorlarında dolaşan bir çift Ölüm Yiyen'i görünce korkuyla ciyakladı. Asası elindeydi ve her iki Ölüm Yiyen de ona güvenyere bağlanmıştı. Korkudan geri çekilmiş olan öğrenciler ona hayretle bakıyordu.

Profesörler de ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Sonra Hermione profesörlerin ona bakmadığını, omzunun üzerinden baktıklarını fark etti. Göz ucuyla bir baktı ve dört Ölüm Yiyen daha gördü. Tekrar ciyakladı ve zig-zag çizerek kütüphaneye doğru koşmaya başladı. Nedendir bilinmez, Hermione'nin zihninde kütüphane her zaman güvenlik anlamına geliyordu. Tüm çabalarına rağmen omzuna kesici bir büyü isabet etti. Acıyla nefesi kesildi ve omzunun üzerinden bir *reducto* fırlattı. Büyüsü hedefine ulaştığında duyduğu acı, Hermione'nin acımasızca gülümsemesine neden oldu. Hermione kütüphaneye girdi ve kapılara çeşitli koruyucu büyüler ve koşuşlarla barikat kurdu.

"Buraya bak," dedi öfkeli bir ses. "yere kan akıtamazsın! Ya bunu kayıtlara geçirirseniz! İşte bu yüzden bir revir!"

Hermione, gözleri yuvalarından fırlayıp yere yığılmadan hemen önce, o zarif ses tonuyla, "Çok özür dilerim," dedi.

Bir süre sonra Hermione'yi acı uyandırdı. Omzunda donuk bir ağrı vardı ama Hermione'yi uyandıran bu değildi. Daha ziyade, tamamen farklı türde bir ağrıydı. Keskin ve ısrarcıydı. Görmezden gelmeye çalışmıştı ama ağrının buna tahammülü yoktu. Yaşlı Hermione de öyle.

Gel aşkım, sana ihtiyaç var. Durdur

şunu.

Üzgünüm, yapamam. Bu tür hiç tecrübem yok. Bu işi tamamen size bırakıyorum.

Ne tür bir şey? Ooooh, acıyor.

Evet, sanırım öyle. Nefes almanın yardımcı olduğu söylendi. Nefes almayı dene. Pardon?

Sirius üçüncü raunda hazır olduğunda ve siz nefesinizi tutmaya çalışırken çıkardığınız o sesi biliyor musunuz?

Merlin'in ayak parmakları! Kibar bir hanımefendi böyle şeyleri toplum içinde tartışmaz. Halkın içinde değiliz. Şimdi, nefes alabilir misin?

Sanırım yapabilirim.

Güzel. Şimdi, Profesör Shattuck'ın kalkmanıza yardım etmesine izin verin, böylece biraz yürüebilirsiniz. Bana bunun da yardımcı olduğu söylendi.

Profesör Shattuck! Oh tatlı Merlin bir üvez ağacında bir sürü bakire ile! Beni böyle göremez!

Merlin ve bir grup bakire bir üvez ağacına nasıl sığabilir ki? Bir konak kaç kişi eder?

Belirsiz bir sayı... bir çokluk.

Büyüleyici. Ne olursa olsun, Profesör Shattuck şu anda sizinle 'bu şekilde' görüşüyor ve ilk tercihim olmasa da, özellikle Ölüm Yiyen tarafından kuşatma altında olduğumuz için, bunu yapmak zorunda.

"Ee, Bayan Black? Sanırım Black'ti." Profesör Shattuck yarı kendi kendine yarı ona mırıldanıyor ve etkisiz bir şekilde ellerini sıvazlıyordu. "Birileri kapıyı yumrukluyor gibi görünüyor, ama kapıyı koruma şeklinize bakılırsa, burada olmasını istediğimiz türden kişiler olmadıklarını tahmin ediyorum. En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Ah," diye acı içinde inledi Hermione, eğilip karnını korumaya çalışarak.

"Bir şey yapabilir miyim? Yani, belki omzunuzu iyileştirebilirim? Kanaması büyük ölçüde durdu ama Merlin!" Profesör Shattuck, Hermione'nin suyu kütüphanenin zemininde patladığında avazı çıktığı kadar bağırdı. "*Bunu burada yapamazsın! Gerçekten, Madam!*"

"Profesör Shattuck," dedi Hermione sıkılmış dişlerinin arasından, kanepenin kolunu kavrarken. "Şu anda koşullar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. *İnanın bana*, şu anda başka bir yerde olmayı tercih ederdim."

"Ne... ne yapacağım?" Profesör Shattuck ellerini sordu. Hermione, kulağa hiç de insani gelmeyen, kısık, ağlamaklı bir ses çıkardı ve Shattuck'ın beti benzi attı.

Hermione, "Kalkmama yardım et," diye solumayı başardı ve Profesör Shattuck ona nazıkçe yardım etti. Hermione kütüphanede Profesör'ün koluna yapışmış bir şekilde yürümeye başladı ve sık sık durup kolundaki kan dolaşımını kesmeye çalıştı. Profesör Shattuck her seferinde şikayet etmemeyi başardı ve her ikisi de kapıya vurulmasını ve kapıya atılan büyü ve lanetlerin sesini duymazdan geldi.

"Sence içeri girebilecekler mi?" Profesör Shattuck belirsiz bir ifadeyle kapıya doğru bakarak sordu. Hermione ona acımasızca gülümsedi.

"Mümkün değil Profesör," diye nefes nefese kaldı. "Ben... çok dikkatliydim."

"Eminim," diye mırıldandı olabildiğince yatıştırıcı bir şekilde ve dalgınca elini .

Korku ve panikten neredeyse çıldırmış gibi görünen Seherbaz cüppeli bir adamın önderliğindeki bir grup *militan* Merlin Koleji'ne daldığında kimse fazla şaşırılmış görünmüyordu. Sirius hatasız bir şekilde Hermione'ye doğru gitti, onların birbirine karışmış büyüsunü takip etti. Kütüphaneye girmeye çalışan üç Ölüm Yiyen'in hiç şansı yoktu. *Militler*, *efendilerine* saldırıldığı için çok öfkeliydiler ve tüm hınçlarını hâlâ sorun çıkarabilecek kadar ayakta olan üçünden çıkardılar. Birçoğu aynı anda pek de hoş olmayan sonuçlar doğuran çeşitli büyüler yaptı. Üç Ölüm Yiyen de büyülü baskıdan patladı ve aralarındaki daha titiz olanlar hızla koridorları temizledi. Sirius kapıyı tek başına kırmaya çalışıyordu.

"HERMIONE!" Sesi öylesine ıstıraplıydı ki, duymak Lucius'un canını yaktı. Tutucu bir kol uzattı.

"Sirius, sakın ol," dedi Lucius kararlı bir sesle. "Görünüşe bakılırsa orayı korunmak için korumaya almış ve bütün korumalar bizim. Bak, şuradaki bir Black koruması. Onları nasıl ayıracağını biliyorsun. Ben Malfoy koğuşlarını, Severus da Prens koğuşlarını halledecek. Birkaç dakika içeride olacağız."

Hermione'nin korunması için ona koğuşlarını öğreten ailelerin hepsi orada olduğu için koğuşlar hızla düştü. Sirius koşarak içeri girebilmek için kütüphanenin kapısını açtı ama kapının girişinde kararsızca durakladı, bir ayağı sanki çok uygunsuz bir zamanda durmuş bir saat oynucağıymış gibi havadaydı. Önlerindeki zeminde bir çeşit yapışkan sıvı vardı, kan bulaşmıştı ve bu da hepsini tedirgin ediyordu. Acıdan neredeyse hayvan sesine benzeyen alçak bir inleme sesi duyuldu ve hepsi ona doğru döndüklerinde sevgili *domina*'larının oldukça kötü durumda olduğunu gördüler. Omzu incinmiş ve ağır ağır kanıyordu ama aynı zamanda doğum sancısı çektiği de çok açıktı. Çoğunun üniversitede profesör olarak tanıdığı bir beyefendinin koluna tutunmuş, acı içinde nefes alıp veriyordu. Ne de olsa çok genç erkekler olan *militanlardan* bazıları hafifçe yeşile döndü.

"Hermione!" Sirius Profesör Shattuck'ı yakaladı ve neredeyse şiddetle karısından uzağa fırlatıyordu. Regulus ve Severus zemini kırbaçladılar ve bir paravanla bir doğum taburesini dönüştürdüler.

"Sirius," diye soludu Hermione, onun kolunu tutarak. "Sana vurmak için inanılmaz bir istek duyuyorum. Tuhaf değil mi?"

Severus ekranın diğer tarafından neşeyle, "Hiç de değil, *domina*," dedi. "Sirius'a sık sık vurma isteği duyuyorum ve Regulus böyle hissettiğini benimle paylaştı. Bu duyguya teslim olman gerektiğine inanıyorum. Bu senin ve bebeklerin için iyi olabilir."

"İyi misin, kedicik?" Sirius endişeyle sordu, gözleri onu tarıyor, çok kötü yaralanmamış olmasını umuyordu.

"Ölüm Yiyenler tarafından saldırıya uğradığım, omzumun kanadığı ve sanırım ağır iş denen şeye gireceğim gerçeği dışında mı? Evet, çok iyiyim hayatım," diye hırlamayı başardı Hermione, yine o alçak, ağlamaklı seslerden birini çıkarmadan hemen önce.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Sirius ağlamaklı bir sesle sordu. Hermione bembeyaz kesildi ve onun koluna daha da sıkı sarıldı.

Birkaç saat sürdü ve Profesör Shattuck'ın kütüphanelerin kesinlikle doğum yapılması gereken yerler *olmadığı* yönündeki yakınmaları uzun sürdü ama sonunda Cepheus Alphard Black ve ikiz kardeşi Cassiopeia Dorea Black dünyaya geldi. Tüm *militanlar* bu mucizevi olay için oradaydı ve hepsi ne olursa olsun bu iki çocuğun güvende olacağına dair özel olarak yemin etti. Kundaklar çabucak tedarik edildi ve iki değerli paket elden ele dolaştırıldı (bazılarının gözleri şüpheli bir şekilde ıslanmış olabilir, ancak bu konuda kendilerini kötü hissetmelerini sağlamayacağız). Sirius Hermione'ye dokunmaktan ve alnından öpmekten kendini alamıyor, onun iyi olduğuna, kalıcı bir yara almadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Cepheus ve Cassiopeia, Merlin Koleji'nin kampüsünde, size bakar bakmaz öldürebilecekmiş gibi görünen, asık suratlı, öfkeli büyücüler tarafından dikkatle taşınan bir manzara haline geldi. İki bebeğin kendilerine ayrılan 'karınlarını' geçirdikleri çimlerin üzerine serilmiş battaniyeye yaklaşmaya cüret eden herkese ters ters bakıyorlardı. Kaslarını güçlendirmek için 'zaman'. Ayrıca bebek arabalarını ya da zıplama koltuklarını sallamaya kalkışacakmış gibi görünen herkese şüpheyile bakıyorlardı. Anneleri diplomasına doğru ilerledikçe ve bebekler yürümeye başladıkça, berrak gri gözleri ve küçük siyah bukleleriyle zarif küçük kızın, ikiz kardeşi de dahil olmak üzere hepsini küçük parmağının etrafına güvenli bir şekilde sardığını görmek oldukça kolaydı. Tehlikeli görünümlü adamların, en sevdikleri prenses omuzlarında gezebilsin diye 'midillicilik' oynadıklarını görmek hiçbir şeydi. Hermione Black diplomasını aldığı anda Sihir Hukuku, personelin çoğu Cepheus ve Cassiopeia Black'in küçük figürlerinin kutsal salonlarından son kez ayrıldığını görmekten üzgündü

Zaman. Cassiopeia gururla babasının omuzlarına tünemiş, genç Cepheus ise amcası Regulus'un kollarında güvenle duruyordu.

HG/HP/HB

Yaz, 1985

Hermione Black, Potter Malikânesi'nin bahçesinde annesi, baldızı, kuzenleri Andromeda Tonka ve Narcissa Malfoy ve arkadaşı Augusta Longbottom'la oturmuş, çocuklarının ve torunlarının oyunlarını izlerken garip bir karıncalanma hissetti. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Anne, beni çağırıyorlar," diye haykırdı Hermione. Çocuklara doğru baktı ve sonra annesine döndü. "İkizlere göz kulak olur musun?"

"Elbette canım," diye yatıştırdı Dorea Potter. "çocuklarından birini aldığından emin ol, yoksa Sirius ve James bunun sonunu duymama asla izin vermezler."

"Evet, anne," dedi Hermione boyun eğmiş bir iç çekişle. Eve girdi ve babasının çalışma odasının kapısını çaldı.

"Prenses! Hemen gidiyor musunuz? Daha Cepheus ve Cassiopeia ile vakit geçiremedim bile," dedi Charlus kaşlarını çatarak.

"Hayır baba, beni çağırdılar ve *millерimden* birini almam gerekiyor. Rabastan, benimle gelir misin? Barnabas, çocuklarla kalmanı istiyorum," dedi Hermione yumuşak bir sesle. Her iki adam da başlarını sallayıp ayağa kalktı. Barnabas Hermione'nin sözlerini harfiyen yerine getirdi ve küçük çocuklarına göz kulak olmak için çimenliğe doğru ilerledi.

"Çağrıldınız mı, *domina*?" Rabastan kibarca sordu. Hermione başıyla onayladı.

"Evet, tılsımı yıllar önce koymuştum, görüşümün- şey, yanıldığımı düşünmeye başlamıştım," Hermione neredeyse gevezelik ediyordu. Rabastan gözlerini kırıştırdı. Genelde *sahibeleri* sakın, soğukkanlı ve soğukkanlıydı. O soğukkanlıydı.

Vardıkları ev güzeldi ama mütevazıydı. Rabastan merakla etrafına bakındı. Buranın bir muggle yerleşimi olduğunu biliyordu ve daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Büyülenmişti. Hermione'nin tereddütle çaldığı kapı neredeyse uçarak açıldı ve muggle kadın neredeyse kendini Hermione'ye atacaktı, hem ağlıyor hem de ona sarılıyordu.

"Oh, Tanrıya şükür geldiniz," diyordu kadın. "Ne yapacağımdan emin değildim ama söylediklerinizi hatırladım, komşular ne düşünecek?"

"Merhaba Sebastian," dedi Hermione sakince, ağzında bir gülümseme oynayıyordu. Rabastan odada enerjik bir şekilde dans eden pelüş hayvanlara baktı, sonra da kısa saçları ve geniş kahverengi gözleriyle vakur küçük çocuğa baktı. "Oyuncaklarınla biraz eğlenmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet, hanımefendi," dedi küçük çocuk kibarca, hâlâ gözle görülür bir şekilde perişan olan annesine bakarak. Hermione sakın görünmeye çalıştı. "Yine de annemin hoşuna gitmedi."

Hermione sakince, "Sanırım onu korkuttunuz," diye devam etti. "Bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordu."

"Ben de değildim," diye itiraf etti Sebastian . "Sadece oynayacak birini arıyordum."

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedi. Başını yana eğdi. "Peki ya sana, seninle oynamayı çok isteyecek, senin yaşlarında bir grup çocuk tanıdığımı söylesem?"

"Bunu onlar da yapabiliyor mu?" Sebastian merakla sordu. Hermione'nin gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Gerçekten de yapabilirler. Benim Cassiopeia'm yatmadan önce oyuncak bebeklerini dans ettirmeye bayılır," dedi Hermione nazikçe.

"Anne? Gidip benim gibi olan diğer çocuklarla oynayabilir miyim?" Sebastian kahverengi gözlerini kocaman açarak sordu. Bayan Granger ipek elbisesi içindeki tuhaf genç kadına ve arkasında saygıyla duran, saçma sapan bir tarih kitabından fırlamış gibi giyinmiş genç beyefendiye baktı. Genç kadının yüzü kibardı ve gözleri anlayışlıydı.

"Ben de gelebilir miyim? için... şey... görmek için?" Bayan Granger açıkça 'güvenli olduğunu görmek için' demek istemedi çünkü bu biraz kaba bir ifade olurdu.

Hermione yatıştırıcı bir sesle, "Elbette," dedi. "Neden iki gün sonrası için bir şeyler ayarlamıyoruz? Diğer annelerle konuşabilirim ve bir oyun randevusu ayarlayabiliriz. Hepimizle tanışma fırsatın olur. İstersen babalardan da katılmalarını isteyebilirim."

"Çok isterim," dedi Bayan Granger belli belirsiz. Genç kadın gittiğinde Bayan Granger hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağından emindi. Yine de Sebastian heyecanlı , bu da bir şeydi. Eğer yüzen oyuncaklara falan yardım edebilirlerse, ipek giymelerine aldırmazdı. Ne isterlerse giyebilirlerdi.

Sebastian yatak odasına gitmeden önce, "Ondan hoşlandım anne, iyi birine benziyordu," diye ekledi.

A/N: Bir bölüm daha. Her şeyi nasıl sıkıştıracağımı bulmam gerekiyordu.

Sonsöz

Sonbahar, 1986

Yetenekli ve Üstün Zekalı Çocuklar için Pythagoras Gündüz Okulu

Sihirli çocuklar için bir gündüz okulu fikri, özellikle Hermione'nin Bayanlar Yardımlaşma Derneği'yle temasa geçip desteklerini istemesinin ardından, bir yangın gibi büyüdü. Talep kısa sürede arzi aştı ve Birleşik Krallık'ın her yerinde sihirli gündüz okulları açma planları yapıldı. Yetenekli ve Üstün Zekâlı Çocuklar için Pythagoras Gündüz Okulu, birkaç ailenin bir araya gelerek bu amaç için ortak arazi bağışladığı Godric's Hollow'da bulunuyordu. Hermione, ayda bir kez toplanacak ve büyücü olmayan ebeveynlere çocuklarının neler öğreneceğini açıklamaya yardımcı olacak bir ebeveyn grubunun oluşturulması konusunda ısrar etmişti. Plan, bu ebeveynleri tamamen eğitmekti, böylece çocuklar gündüz okulundan ayrıldıklarında Hogwarts'a gitmeye hazır olacaklardı. Güvenlik onların parolasıydı; ebeveynler, çocuklar ve genel olarak halk için güvenlik. Hermione sonuçtan çok memnundu ve oldukça uzun bir bekleme listesi olduğu bilgisini aldığı anda şok oldu.

"Diğer okullar bir an önce açılrsa iyi olur," dedi Müdire Profesör Pottage karanlık bir sesle Hermione'ye. Hermione başını salladı.

Profesör Pottage'ın kendisine verdiği evrakları , "Korkarım çok haklısınız," diye kabul etti.

Müdire Hanım notlarına bakarak, "Kurulun ısrarla üzerinde durduğu yapıyı ve davranış standartlarını uygularken şu ana kadar hiçbir sorun yaşamadık," diye devam etti. "İlk günden önce bir oryantasyon günüyle başladık ve tüm çocuklarla temel kuralların üzerinden geçtik. Tüm velilere el kitabının bir kopyası verildi ve velilerin hepsi kural ve yönergeleri imzaladı."

Hermione hafif bir gülümsemeye, "Mükemmel," dedi.

Bu çocuklara küçük yaştan itibaren tüm duyarlı, büyülü varlıklara saygı ve haysiyetle davranmaları öğretiliyordu. Uygunsuz bir dil kullanmak ya da özel hakaretlerde bulunmak ceza almalarına ya da eğer sorun yeterince ciddiye okuldan atılmalarına neden oluyordu. Hermione ve Bayanlar Yardımlaşma Derneği, bu gündüz okullarının seçkin ve girilmesi zor okullar olduğunu göstermek için çok çalışmıştı. Mevcut izlenim, sadece "en iyilerin en iyilerinin" katılmasına izin verildiği yönündeydi. Gerçek ise mevcut safkan cenneti algısından oldukça farklıydı. Hermione, Bayanlar Yardımlaşma Derneği ve *militler*, muggle doğumlu öğrencileri, yoksul öğrencileri ve likantropi gibi sorunlardan muzdarip öğrencileri bulmak için bulabildikleri tüm dosyaları taramışlardı. Hermione'yi en çok eğlendiren şey, safkan ailelerin çocuklarını bastırılmış azınlık gruplarıyla doldurdukları bu okullara göndermek için can atmalarıydı. Hermione'yi daha da eğlendiren şey, bu çocukların okula kayıt olduklarında hoşgörü, çatışma çözme ve başkalarına saygı duymayı öğrenecek olmalarıydı. Bu çocuklar Hogwarts'a gittiklerinde, mevcut öğrencilerden tamamen farklı bir kültürel bakış açısına sahip olacaklardı.

Müdire hafif bir gülümsemeye, "Şimdi, sanırım ihtiyacımız olan her şeyi ele aldık," dedi. "Çocuklarınıza göz atmak ister misiniz? Sanırım şu anda teneffüsteler."

Hermione küçük bir gülümsemeye, "Çok naziksiniz," dedi.

Cepheus ve Cassiopeia bu yıl anaokuluna başlamışlardı ve Hermione onların nasıl uyum sağladıklarını görmek istiyordu. Müdire oyun alanını gözlemlemesi için onu dışarı çıkardı. Cassiopeia'yı fark etmek kolaydı ve Hermione'nin bakışları hemen ona yöneldi. Annesininkinden biraz daha düzenli, kalın siyah bukleleri ve günahkâr uzunlukta kirpiklerle çevrili geniş gri gözleri vardı. O gün soluk pembe saten bir ve bembeyaz bir önlük giymişti. Küçük ayakları sağlam küçük botlarla kaplıydı. Başka bir küçük kızla oynuyordu, Hermione ani bir hareketle onun soluk sarı saçları ve geniş, hafif şişkin gözleriyle Luna Lovegood olduğunu fark etti. İki küçük kız birbirleriyle sessizce konuşuyor ve güzelce oynuyorlardı.

Daha büyük bir çocuk Cassiopeia'yı yere itti ve ondan bir şey almaya çalıştı. Hermione'nin nefesi kesildi ve diğer çocuklar tepki gösterdiğinde bir adım öne çıkmıştı. Büyük çocuk hemen bir grup küçük çocuk tarafından yakalandı. Hermione Cassiopeia'ya ulaştı ve Cassiopeia dönüp yüzünü annesinin eteklerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Hermione Cassiopeia'nın saçlarını okşayarak, "Şşş, her şey yolunda küçük aşkım," diye yatıştırdı. Oğlu, yeğeni ve vaftiz oğlu olduğunu hemen anladığı ama Neville Longbottom ve Sebastian Granger'ın da aralarında olduğunu görünce biraz şaşırdığı çocuk grubuna döndü.

" *Dominella*, iyi misin?" Draco endişeyle sordu, gümüş grisi gözleri Cassiopeia'nın saçlarındaydı. Hermione hafifçe sertleşti ve vaftiz oğluna döndü.

"Draco, ona ne dedin?" Hermione sertçe sordu. Draco suçlulukla irkildi ve kirpiklerinin arasından vaftiz annesine baktı.

" *Dominella*?" Kararsızca söyledi. Hermione'nin gözleri kısıldı.

"Neden?" Sesi aniden sertleşerek sordu. Çocuklar kararsızca birbirlerine baktılar. Hermione Teyze her zaman nazik ve sakindi. Asla bağırılmaz ya da çığlık atmazdı. Sirius Amca onları evin içinde motosikletiyle gezdirdiğinde bile. Draco'nun annesi Hermione Teyze'nin Sirius Amca'ya katlandığı için bir azize olduğunu söylemiş, Draco'nun babası da bunun ya öyle ya da delilik olduğunu öne sürmüştü.

Harry, "Biz-İl," diye söze başladı ve Hermione derin bir iç çekti. Yeğeni ne zaman bu ses tonunu alsa, bir tür yaramazlık hazırlıyordu. "Bak, Draco ve ben sıkıldık ve-,"

"Draco ve ben sıkıldık, canım," diye araya girdi Hermione. Harry şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Sen de mi sıkıldın Hermione Teyze?" Harry merakla sordu. Hermione ona gözlerini devirdi.

"Hayır canım Sirius Amca ve sizin aranızda Hermione Teyze hiç sıkılmaz," dedi kısaca. "Şimdi, ne oldu?"

"Şey, Harry ve ben gerçekten çok sıkılmıştık," dedi Draco, sözünün defalarca kesilmesinden rahatsız olmuş gibi görünen arkadaşına kararlı bir ifadeyle, "ve Harry bana bir fikrim olup olmadığını sordu."

"Sonra Draco babası, Severus Amca ve Regulus Amca gibi davranabileceğimizi söyledi," dedi Harry yüksek sesle, herkese ters ters bakarak, birinin tekrar onun yerine geçmesini göze alarak. "*Militan* olabileceğimizi ve '*domina*'yı koru' oynayıp kötü adamlarla savaşabileceğimizi söyledi."

"Ama sonra kimin *domina* olacağını seçmemiz gerekiyordu," diye hatırlattı Draco, Harry başını sallayarak.

"Doğru, biz de kim olacağını seçmeye çalışıyorduk," dedi Harry yavaşça. "Neville küçük kız kardeşi Honouria'nın olması gerektiğini söyledi, ama o çok huysuz."

"Harry de kız kardeşi Delphinia'yı önerdi ama o çok küçük," dedi Draco kararlılıkla.

"Cassiopeia'yı öneren Sebastian'dı ve hepimizin hoşuna gitti, çünkü her zaman bizimle oyun oynamaya istekliydi, ama Draco onun *domina* olamayacağını söyledi, çünkü sadece bir tane var ve o da sensin," Harry kimse onu durduramadan söze girmeyi başardı.

"Demek *Dominella*'ya böyle geldik, öyle mi?" Hermione kuru bir sesle sordu. Çocuklar omuz silkti.

"Severus Amca bunun 'küçük hanım' anlamına geldiğini söyledi ve o senden daha küçük," diye belirtti Draco.

Hermione yavaşça, "Anlıyorum," dedi. O zamana kadar Cassiopeia sakinleşmişti ve annesinin kollarında oturup başını annesinin yumuşak, rahat omzuna yaslamaktan memnundu. Büyücüler doğuştan mı

Aşırı korumacı mı? Bunlar sadece çocuktı ve aynı okula giden tek kadın akrabalarını korumaya ve savunmaya karar vermişlerdi bile. Kızına doğru baktı. "Cassiopeia-aşkı? Seni her yerde takip edecek ve hiçbir şey yapmadığından emin olmaya çalışacak büyük bir erkek grubu hakkında ne hissediyorsun? tehlikeli mi?"

"Planlarıma engel olmadıkları sürece sorun yok," dedi Cassiopeia başını hafifçe sallayarak. Hermione kaşlarının şok içinde kalktığını hissetti.

"Planlar mı?" Hermione belli belirsiz yankılandı. Cassiopeia annesine gülümseyerek başını salladı.

"Oh, evet, anne. İlk planım erkek olmayan bir arkadaş edinmekti," diye annesine bilgi verdi Cassiopeia. Kardeşine baktı ve yüzü yumuşadı. "Erkeklerle oynamayı seviyorum ama onlar kızlara özgü şeyler yapmaktan hoşlanmıyorlar."

Hermione sert bir sesle, "Hayır, ," dedi. Onları kocaman gözlerle izleyen küçük Luna Lovegood'a baktı.

"Merhaba Luna," dedi Hermione usulca. Luna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve biraz daha yaklaştı.

"Adımı nereden biliyorsun?" Luna merakla sordu. Hermione etrafına bakındı ve yanlarında sadece 'kendi' çocuklarının olduğunu fark etti.

Hermione ciddiyetle, "Ben bir Kahin'im," dedi ve Luna'nın tepkisini beklemeye başladı. Luna şaşkınlıkla Hermione'ye baktı ve sonra Cassiopeia'ya döndü.

Luna kaşlarını çatarak, "Bana o kısmı anlatmadın," dedi. Cassiopeia omuz silkti.

Cassiopeia kararlı bir şekilde, ", " dedi, "yoksa kötü adamlar annemi sonsuza dek ellerinden almaya ."

"Ah," dedi Luna , gözleri sanki 'kötü adamlar' çalılıkların arkasından fırlayıp Cassiopeia'nın Mumyası'na saldıracakmış gibi dönüyordu. Küçük bir dehşet 'eep'i verdi ve saklandı Harry'nin arkasında, iki iri yarı, heybetli büyücü onlara doğru yürüyüp Hermione'nin arkasında esas duruşa geçtiler.

Harry tiksintiyle, "Hayır, onlar kötü adamlar değil," dedi ve elini sallayarak iki büyücüyü başından savdı. "Onlar iyi büyücüler, *militler*. Sen gösterir misin Regulus Amca, lütfen?"

Regulus içini çekerek cüppesinin ilk birkaç düğmesini çözdü ve Luna'nın cüppesinin önünü görebilmesi için yana çekti. Köprücük kemiğinde pençe izi vardı. Luna uygun bir şekilde etkilenmişti. Hermione Cassiopeia ve Cepheus için birer tane daha olmak üzere her çocuğu başından öptü ve sonra onur muhafızlarına döndü. Regulus ve Severus yüzlerinde hafif bir sırıtışla çocukların oyunlarını sevgiyle izliyorlardı. Hermione karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Kızgınlıkla sordu. Sırıtışları daha da büyüdü.

"Çocukların *bizmişiz* gibi davranması onları çıldırtıyor olmalı," dedi Severus, sesinde kalın bir memnuniyet vardı, "çocukların *bizmişiz* gibi davranması onları çıldırtıyor olmalı."

Hermione eteğini sallayarak, "Bunu yaptıklarını bilmiyordum, Sirius ya da Jamie'nin de bildiğinden şüpheliyim," dedi.

"Eninde sonunda olacak," dedi Severus mutlulukla. "Umarım bunu görmek için orada olurum."

"Senin için endişeleniyorum," dedi Hermione, ela gözlerinde endişeyle. Severus homurdandı.

"Black'le *evlenen* değilim, değil mi?" Severus kara gözlerinde bir parıltıyla karşılık verdi. Hermione içini çekti ve okulun floo'suna doğru yürümeye başladı.

Yaz, 1991

Diagon Yolu

"Pisagorcular bana!" Rabastan Lestrangle otoriter bir sesle seslendi. Bir grup çocuk onun önünde sıralandı ve yoldan geçenlerin tuhaf bakışlarına maruz kaldı. "Pekâlâ, herkesin kart defteri ve anahtarı var mı? Mükemmel! Şimdi, tıpkı okulda çalıştığımız gibi hatırlayın."

Miles topuğunun üzerinde döndü ve Gringott's'a girdi, küçük çocuk kuyruğu da onu takip ediyordu. Pythagoras Okulu'nda, Britanya'daki diğer tüm büyülü gündüz okullarında olduğu gibi, Hanımlara Yardım Derneği tarafından kurulan yetimhanelerde yaşayan savaş yetimleri için otomatik kontenjanlar vardı. Başka ailesi kalmayan birkaç safkan vardı ama çocukların çoğu muggle doğumlulardı. Bu çocuklara Bayanlar Yardım Derneği'nin bakabildiği kadar iyi bakılıyordu. Yetimhaneye geldiklerinde her çocuk, eğer daha önce bir yetimhaneleri yoksa, Gringott's'ta kendi adlarına bir hesap açtırmıştı (birkaç safkan yetim bu kuralın istisnasıydı). Yetimlerin çoğu küçük hayat sigortası poliçeleri ya da eşdeğerlerini almış ve yetimhaneler bu paraları kalyona çevirerek her çocuk için hesap açtırmıştı. Hiçbir şeyi olmayanlara ise kendi adlarına hesap açmaları için fon tahsis edilmişti. Böylece her çocuk bu yıl için okul malzemelerini satın alabilecekti. Hermione

bu özel parçaya vesile oldu. Babasını, kayınpederini ve ortak dostlarından birkaçını, son savaşta her iki ebeveynini de kaybeden sihirli çocukları 'savaş kahramanlarının' çocukları olarak ilan eden ve onlara 3.000 galleonluk küçük bir parasal tazminat hakkı tanıyan bir yasa çıkartmaya ikna etmişti. Hermione yasayı, muggle'ların otomatik olarak savaş kahramanı ilan edileceği şekilde kaleme almış ve Gringott'lara kadar gülmüştü.

Pythagoras Okulunda çok yönlü eğitimin bir parçası da Duyarlı Sihirli Varlık İlişkileriydi. Özel konuklar, kültürleri hakkında biraz konuşmak ve özel bir ikramı paylaşmak üzere davet edildi.

kültürleri. Centaurlar, Goblinler, Ev Elfleri, Kurtadamlar, Veelalar ve diğerleri kibarca davet edilmişti. Ebeveynlere bunun Uluslararası İş İlişkileri dersine benzediği söylenmişti. Durum ne olursa olsun hoş ve kibar kalabilen cadı ya da büyücü, bir iş anlaşmasına imza atacak ya da bir sözleşmeyi güvence altına alacak olan kişi olacaktı. Safkan ebeveynler başlarını salladı. Bu onlara mantıklı geldi ve gözlerini bile kırpmadılar. Ayrıca davranış dersleri de vardı. Safkan çocuklara bir muggle evinde nasıl kibar olunacağı öğretilirken, muggle doğumlu çocuklara da büyülü evlerde aynı şey öğretiliyordu. Önemli büyülü yerlere geziler düzenleniyor ve ayrıca hayvanat bahçesine, British Museum'a ve diğer çeşitli şeylere gitmek için muggle dünyasına geziler düzenleniyordu. Pythagoras Okulu'ndan ya da diğer büyülü gündüz okullarından mezun olan çocuklar birinci sınıf bir eğitim alır ve genellikle Hogwarts sınıflarının çoğunda diğer öğrencilerden daha yüksek not alırlardı.

Bu yılın mezunları özeldi çünkü bu yıl Harry Potter'ın Hogwarts'a gideceği yıldır ve ailesi ve arkadaşları dışında tek bir kişi bile bunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Hermione daha fazla mutlu olamazdı. En iyi arkadaşı şimdiye kadar hep istediği gibi büyüme, arkadaş edinme ve bir aile kurma şansına sahip olmuştu. Normal, mutlu küçük bir çocuktur ve kimse ona bakmıyor ya da elini sıkmak için yanına koşmuyordu. O sadece Harry'ydi. Hermione, Hogwarts eşyalarını almak için mağaza mağaza dolaşan, her biri *kilometrelerce* yol kat eden küçük yetim gruplarını izlerken kendi kendine gülümsedi. Hogwarts'a gitmenin zevkinin, *eğlencesinin* bir parçasının da eşyalarını seçmek olduğunu biliyordu, bu yüzden her şeyi bu şekilde ayarlamışlardı.

"Hermione Teyze! Hermione Teyze! Bak, ne kadar güzel, değil mi?" Harry heyecanla, bembeyaz bir baykuş olan kafesi havaya kaldırırken sordu. Hermione yeğenine içtenlikle gülümsedi ve alnından öptü.

Hermione, tüm ailesinin dikkatle dinlemeyi öğrendiği hafif mesafeli sesiyle, "O harika bir baykuş ve senin için harika bir tanıdık ve arkadaş olacak, Harry," dedi.

"Onu Luna'ya ve *Dominella*'ya göstermek istiyorum" dedi Harry endişeyle, "ama

onları hiçbir yerde göremedim. Bir dakika önce Sirius Amca ve Regulus Amca ile birlikteydiler."

"Buralarda bir yerdeler. Regulus'un Cepheus'a onu Quidditch malzemeleri satan dükkâna götürceğine söz verdiğini biliyorum. Belki oradan başlarız?" Hermione yeğenine gülümseyerek sordu. "Onu annene gösterdin mi?"

Harry neşeye, "Evet, annem Flourish & Blott'ta," dedi. Hermione başını salladı ve gülümseyerek yeğeninin mutlu yorumunu dinledi. Yeni arkadaşları için henüz bir isim seçmemişti, beklemek ve onun için mükemmel ismi seçmek istiyordu. Hermione bunun mükemmel bir plan olduğu konusunda hemfikirdi.

"Anne!" İki heyecanlı ses hevesle seslendi ve Hermione otomatik olarak ikizlerine doğru döndü. İkisine de sarılmak için eğildi ve sonra kendini Sirius'un bedenine sımsıkı sarılmış buldu. Sirius ona sırıttı ve Hermione de kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba kedicik," diye kulağına doğru nefes aldı ve kız nabzının çılgınca hızlandığını hissetti. Etraflarındaki çocuklar yüksek sesle öğürme sesleri çıkardılar, tıpkı Amca'nın

Severus onları bunu yapmaları için eğitmişti ve Hermione gözlerini Sirius'a devirdi.

"Onları takas edebilir ?" Hermione alay etti. Sirius hınzırca sırıttı.

"Ne, *militanların mı*? Evet, lütfen!" Sirius hararetle söyledi. Regulus ona ters ters baktı.

"Bu küçük canavarları Fortescue'lara götürmemiz gerekiyor," diye hatırlattı Regulus kardeşine sert bir sesle. "Lucius ve Narcissa'yla orada buluşmamız gerekiyor."

"Draco'ya baykuşumu göstermek istiyorum," dedi Harry gururla. Hermione küçük bir gülümsemeyi gizledi. Harry ile Draco arasındaki bu dostluk onu hâlâ şaşırtıyordu. Neville de Sebastian'la birlikte gündüz okuluna gitmişti, bu yüzden Harry iki çocukla da arkadaştı. Weasley'ler gündüz okulu fikrine temkinli yaklaşmışlar ve çocuklarından hiçbirini göndermemişlerdi. Onlar eski usulü, yani evde eğitimi tercih ediyorlardı, bu yüzden Harry henüz Ron'la tanışma fırsatı bulamamıştı. Greengrasses ve Zabini gibi diğer bazı safkan aileler de bu konsepti büyük bir hevesle benimsemişti ve bu durum Hermione'yi şaşırtmıştı. Yine de Hermione Luna ve Harry'yi izledi ve bu sefer işlerin çok ama çok farklı sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak etti.

HG/HP/HB

"Hermione, bütün bu saçmalıklar da ne?" Orion elindeki parşömen tomarını gelinine doğru sallayarak sinirli bir şekilde sordu. Bazı günler büyücümamot onu boşa çıkarmaya kararlıymış gibi görünüyordu. Önündeki mevcut yasa o kadar karmaşıktı ki her seferinde kendi içinde çelişiyordu ve belki de iki ya da üç ayrı yasanın birbirine karıştırıldığından neredeyse emindi. Gelini sayfaları hızla çevirirken yüzü gerildi ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "birileri son on yıldır neyin peşinde olduğumu anlamış," dedi. "Ne yazık ki, bu gerçekten çok kötü yazılmış ve geçirdiğimiz yasaların yarısından fazlasını hâlâ gözden geçiriyorlar. Bu, kabul edilse bile neredeyse hiçbir işe yaramayacak. Hangi salak bunu sunmaya çalışıyor?"

"Hımm," diye homurdandı Orion ve masasındaki diğer parşömenlere baktı. "Ah, işte. Bir Dolores Umbridge. Hermione mi? Hermione! Sirius! Buraya gel, ŞİMDİ!"

Birinin Kahin olduğu gerçeğini saklamak en iyi ihtimalle zordur, ancak Hermione ve yeminli *militanları* aslında çok iyi bir koruma işi yapmışlardı.

onu ve sırlarını. Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin bazı üyeleri bunu biliyordu ve sırrını korumak için kendi istekleriyle asa yemini etmişlerdi. Barış zamanlarında bile Kahinler risk altındaydı ve kimse Hermione'nin güvenliğini şansa bırakmıyordu. Orion yaklaşık sekiz yıldır biliyordu ama çok daha uzun süredir bir şeylerden şüpheleniyordu. En önemli ipucu, Sirius'un onun *militanlarının* sürekli etrafta olmasına göz yumması, Hermione onları istemiyormuş gibi görünürken bile ısrar etmesi olmuştu. Alphard, Orion'a Lucius'un kısa bir süre Hermione'ye kur yaptığını ve Sirius'un Malfoy'la ilgili kıskançlık krizlerine hâlâ yatkın olduğunu anlatmıştı. Orion olsaydı, Lucius Malfoy'un cadısının yanına yaklaşmasına izin vermezdi ama Sirius Malfoy'a tahammül ediyordu. Sadece bu bile Orion'u kuşkulandırıyordu. Sirius hızla odaya girdi ve doğruca karısının yanına gitti.

Yüzü solgundu ve asasını tuttuğu elini sıkıp bir açıyordu. Sirius ona dokunduğunda hemen ona döndü ve yüzünü onun boynuna gömdü.

"Kedicik, sorun ne?" Sirius şaşkınlıkla ona sordu. Cüppesine sarılmıştı ve yoğun bir imgelem görüyormuş gibi titriyor gibi görünüyordu ama titremiyordu. Sirius korkunun omurgası boyunca kaydığını hissetti ve cadısına daha sıkı sarılarak saçlarını okşadı.

"Bu kadın mı?" Orion kabaca sordu. "Onunla ilgili hayaller gördün mü?"

Hermione başını Sirius'un boynuna doğru salladı ama yine de ona sarıldı. İki adam da şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hermione hiç böyle davranmazdı, her zaman kendinden çok emindi, kendinden çok emindi. Gelininin en sevdiği özelliklerinden biri de buydu. Hermione'ye hayrandı, en azından ona Black Dede'lerini ziyarete gelmeyi seven iki güzel torun verdiği için. Oğlunun yanında garip bir şekilde durdu, normalde soğukkanlı olan ifadesi endişesini göstermek için hafifçe kayıyordu.

Sirius onun saçlarına doğru mırıldandı: "Kedicik, her neyse halledeceğiz, sen sadece bize ne yapacağımızı söyle," dedi. Kız geri çekilip ona baktı, gözleri irileşmişti ve kararsızca dudağını ısırdı.

"Bu..." diye durakladı ve gözleri bazen yaptıkları o uzak bakışa büründü. Birkaç dakika sonra gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "O şeytani bir kadın, şimdiye kadar gördüğüm en şeytani kadınlardan biri... şey, o şeytani."

"Tamam, o kötü biri," dedi Sirius kararlılıkla. Hermione alt dudağını kemiriyor ve kendi kendine düşünüyordu.

"İndirmeliyiz," diye mırıldandı nefesinin altında, beyni dakikada bir mil hızla çalışıyordu.

"Elbette aşkım. Teğmenlerini çağırmamı ister misin?" Sirius ona nazikçe takıldı. Kız minnetle ona baktı ve yanağından öptü.

"Yapar mısın, Sirius?" Ela gözlerini kocaman açmış, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Sirius bu gözleri hiçbir şekilde reddedemezdi, bu yüzden nefesinin altında homurdanarak floo'ya doğru yürüdü.

HG/HP/HB

1 Eylül 1991

Platform 9 ¾, tekrar

Okula gitmek heyecan vericiydi, Harry bunu kolayca kabul etti. Kız kardeşi Delphinia ve küçük erkek kardeşi Charlus, onun bu yıl Hogwarts'a gidecek olmasını çılgınca kısıkanıyorlardı. Ancak, heyecanına rağmen Luna'yı ve *dominella*'larını geride bırakacağı için kendini huzursuz hissediyordu. O ve Draco Cepheus'u aşağılamak istememişlerdi ama Cassiopeia'yı tek başına koruyabileceği konusunda da endişeliydiler. Draco o kadar endişelenmişti ki bu konuyu babasına sormuş, yaşlı Malfoy da Cassiopeia'yı koruyup kollayacağına dair şerefi üzerine yemin etmişti. Bu Draco'yu rahatlatmıştı ve şimdi en yakın arkadaşını ısrarla çekiştiriyordu.

"Haydi Harry, en iyilerin hepsi gidip bir yer bulalım," dedi Draco.

Harry dalgın dalgın, "Bir tik bekle," dedi, gözleri kalabalığı tanıyordu. Bir mutluluk çılgılığı attı ve kalabalığın arasına daldı.

Draco başını kaldırıp dudaklarında hafif bir gülümseme beliren babasına baktı. James Amca sinirli görünüyordu ve karısına bir avuç dolusu galleon uzatıyordu. Lily Teyze biraz kendini beğenmiş görünüyordu ve kalyonları çantasına tikiştirdi. Draco Harry'nin kaçtığı yöne baktı ve onu Hermione halalarının yanında duran Luna Lovegood'un zayıf bedenine sarılırken gördü. Draco derin bir iç en yakın arkadaşı ve kader arkadaşına doğru yöneldiğinde Cassiopeia'nın Luna'nın yanında durduğunu memnuniyetle fark etti. Koyu gri gözleri Draco'nun orada durduğunu görünce kayarak hafifçe karardı.

" *Dominella* , iyi görünüyorsun," dedi Draco resmi bir nezaketle. Cassiopeia başını zarifçe eğdi.

"Teşekkür , Draco. de iyi görünüyorsun," dedi sessizce.

Küçük Hermione Potter'ı hatırlayanlar sık sık Cassiopeia Black'in annesinin bir minyatürü olduğunu söylerlerdi. Yüz ve şekil olarak, her iki ebeveynin en iyi özelliklerinin bir karışımıydı ve inanılmaz derecede güzel bir küçük kızdı. Davranışları ve tavırlarıyla yeniden annesine dönmüştü. Cassiopeia nereye gitse insanlar Zarafeti ve güzelliği onu cezbetmişti ama bu durum çocuğu şımartmamıştı. Yakın arkadaşları her zaman normalde görmezden gelinen ya da küçümsenen kişilerdi. En iyi arkadaşı Luna Lovegood'du, ancak ikinci görüş yeteneği ve tuhaf zamanlarda tuhaf şeyler söyleme alışkanlığı nedeniyle başka arkadaşlar edinmekte zorlanıyordu. Neyse ki annesi bir Kahin olan Luna o kadar da tuhaf değildi. Aslında, Hermione ve Luna oldukça iyi anlaşıyorlardı ve her zaman da öyle oldu; sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlardı.

"Draco," dedi Luna başını iki yana eğerek hülyalı bir sesle. "İyi başlayan bir dostluğu Ev'in bölmesine izin verme."

"Mmm," dedi Hermione düşünceli düşünceli uzaklara bakarak. "Harry özgürce seçim yapabilir. Ailesi hangi evde yaşarsa yaşasın onu sevecek ve destekleyecektir. Arkadaşları da onun arkadaşları olarak kalacaktır. Pythagoras Okulu'nda kurulan bağlar yumuşayacak, ama güçleri azalmayacak, artacak."

"Şey," dedi her iki çocuk da kararsızca, Hermione Teyzelerinin zarif formundan Luna'nın hülyalı, peri benzeri figürüne bakarak. Cassiopeia her iki çocuğa da cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Her Hanede sizden birilerinin bulunmasının faydalı olacağına karar verdim," diye duyurdu asil bir şekilde. "Eğer bir Evimiz eksikse, siz ikinizi diğer Evlerden üye toplamakla görevlendiriyorum. Onlara bir şey söylemeden önce seçimlerinizden emin olun."

Her iki çocuk da hemen doğruldu ve otomatik olarak bir *mil* duruşu aldı. Yeminli hanımları onlara bir görev yüklüyordu ve her ikisi de bu görevi yerine getirebileceklerini düşünüyordu. Görevlerini onurla yerine getireceklerdi. Hermione'nin gözleri kaymıştı ve bu sanki bir uçuşuma bakmak gibiydi. Draco ve Harry onun gözlerinin bunu yaptığını birkaç kez görmüşlerdi. *Bu* onun gerçek bir imgelem görmesinden farklıydı; Harry ve Draco ilk gördüklerinde korkmuşlardı. Sonra hafifçe titredi ve gözleri tekrar normale döndü. Draco ve Harry'ye , yüzü dalgındı.

"Bence sen ve arkadaşlarının diğerlerinden bir yıl önce orada olmanız en iyisi," dedi sonunda, hafifçe kaşlarını çatarak. "Hatırlat da babanla, Draco'yla ve senin babanla da konuşayım, Harry."

"Bize ne hakkında konuşacaksınız, Sahiplerim?" James yaklaştıklarında sordu. Kız endişeyle dudağını dişleyerek ona baktı.

Hermione kısa ve öz bir şekilde, "Çocuklar için eğitim," dedi ve Lucius'a anlamlı bir bakış atarak neredeyse belli belirsiz başını salladı. James'in çenesi hafifçe gerildi ama o da başını salladı.

"Elbette," dedi Lucius yumuşak bir sesle. Sonra hafifçe sırtıttı. "Şimdi Severus ve Regulus'u neden cesaretlendirdiğini anlıyorum.

teklif edilen pozisyonları kabul edin."

"benim," diye kabul etti James. "Dışarıdan Gryffindor ama içeriden Slytherin."

Hermione onun korkunç kelime oyunu karşısında gözlerini devirerek, "Ah, Jamie," diye güldü.

"Draco, Harry canım, gerçekten gitme vakti geldi, yoksa treni kaçıracaksınız," diye seslendi Narcissa. Draco ve Harry babalarının ellerini sıkıp teyzelerini öptüler. Göz açıp kapayınca kadar çocuklar pencereden eğilmiş, el sallıyorlardı ve tren istasyondan çıkıyordu. Hermione ve Narcissa öpücükler savururken Luna ve Cassiopeia da onları taklit etti. Adamların hepsi tren gidene kadar çocuklara el salladı.

Harry ve Draco, Sebastian ve Neville'le birlikte kompartımanlarına yerleştiler. Dört oğlan da ciddi ifadelerle birbirlerine baktılar ve Sebastian ile Neville, Harry ve Draco'ya döndüler. Harry Draco'ya baktı ve omuz silkerek önce kendisinin konuşabileceğini işaret etti. Draco başını sallayıp onlara döndü, tam konuşacaktı ki kompartımanlarının kapısı açıldı. Burnunda kir lekesi olan kızıl saçlı bir çocuk kafasını kompartımandan içeri uzattı ve güzel büyücü cüppeleri giymiş dört çocuğa baktı; Sebastian'ın Hermione'den aldığı mezuniyet hediyesinin bir parçası da diğer öğrencilerin arasında kendini garip hissetmemesi için tam takım büyücü cüppeleriydi.

"O zaman ben de sizinle oturabilir miyim? Diğer kompartımanlar dolu," diye neşeyle sordu kızıl saçlı çocuk. Dört çocuk önce birbirlerine, sonra da ona baktı.

"İstersen yapabilirsin," dedi Draco soğukkanlılıkla ve Harry'yle birlikte kızıl saçlı çocuğa yer açmak için kenara çekildiler.

"Ben Ron, Ron Weasley," dedi çocuk neşeyle ve Harry ile Draco'ya doğru elini uzattı.

"Harry Potter," dedi Harry ve onun elini sıktı.

"Draco Malfoy," dedi Draco kibarca ve Ron'un da elini sıktı. Ron şaşkınlıkla ikisine de baktı.

"Ben Neville Longbottom," dedi Neville kibarca ve elini uzattı. Ron bir süre ona baktı ve yavaşça sıktı. Sebastian'a döndü, o da kibarca gülümseyerek Ron'un elini sıktı.

"Sebastian Granger," dedi kibarca, sonra hafifçe durakladı ve kaşlarını çatarak Ron'a baktı. "Burnunda kir var, biliyor muydun?"

Ron şaşkınlıkla, "Granger," diye yineledi, kaşları

hafifçe çatılmıştı. "Evet," dedi Sebastian neşeyle.

"Muggle doğumlu musun o zaman?" Ron kibarca sordu, kaşları hâlâ çatıktı.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Sebastian hafif bir gülümsemeyle. "Anne tarafımda biraz Scamander, baba tarafımda da biraz Greengrass var. *Ev sahibesi* ve Draco'nun babası bunu benim için araştırdı."

"Ah," dedi Ron sessizce, gözleri kocaman açılmıştı. "*Domina* kim?"

"Şey," dedi Sebastian hafifçe kızararak ve suçlulukla Harry ve Draco'ya baktı, onlar da başlarını sallayıp omuz silktiler.

"Boş ," diye mırıldandı Draco. Ron neşeyle omuz silkti ve onlara Quidditch hakkında sorular sormaya başladı.

HG/HP/HB

Sonbahar, 1994

Hogwarts

Severus fakülte masasındaki koltuğundan Büyük Salon'a baktı, dudakları birbirine yapışmıştı. Üç Büyücü turnuvası düzenleniyordu.

ama gariptir Hermione biliyordu. Dahası, vaftiz kızı Fleur Delacour'un Beauxbatons Şampiyonu olarak seçileceğine dair gizli bir şüphesi vardı. Hermione son iki yıl boyunca kızla birlikte çalışmış, çoğu insanın Seherbaz eğitimine kadar öğrenemediği çeşitli büyülerini emin olmuştu. Hermione'nin tüm bu büyülerini biliyor olması kimseyi şaşırtmamıştı, Hermione'nin şimdiye kadar yapamaması gereken şeylere alışmışlardı. Hermione son birkaç haftadır çok endişeliydi ve Hogwarts'ta birden fazla kez onu ziyarete gelmişti. Bakışları öğrencilerin üzerinde gezindi ve Ravenclaw masasında oturan iki kıza takıldı. Dudaklarında bir gülümsemenin kıvrılmasına izin vermedi çünkü her zaman kendisini izleyebilecek birilerinin olduğunun farkındaydı ama başlarını birbirlerine doğru eğmiş önemli bir şey konuşan iki kıza görünce kalbi ısındı. Sıralama şapkası Cassiopeia Black'in Slytherin'e daha uygun olabileceğini önermişti ama o arkadaşı Luna'ya yakın olmak için Ravenclaw'ı seçmişti. Şapka karanlık bir şekilde homurdanmıştı ama Cassiopeia gerçekten tartışamayacak kadar zekiydi. Cepheus da kız kardeşine yakın olmak için Ravenclaw'ı seçtiğinde kimseyi şaşırtmamıştı. Cepheus ve Cassiopeia en az James ve Hermione kadar yakındı ve o da kız kardeşine karşı en az James kadar korumacıydı. Bazen Cepheus ve Cassiopeia yan yana oturlardı ve sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi olurdu. Severus, Cepheus'un lanet olası babasından daha yakışıklı olmasa bile en az onun kadar yakışıklı olduğunu tiksintiyle fark etti. Kızlar çoktan onun peşine düşmüşlerdi, tıpkı Sirius'a yaptıkları gibi. Ancak Cepheus'un özgüveni çok daha yüksekti ve bu nedenle kız arkadaşları konusunda biraz daha seçiciydi. Genellikle Luna/Cassiopeia testini geçmeleri gerekiyordu. Bu iki aşamalı bir testti: ilk aşama her iki kızın da müstakbel kız arkadaşı onaylamasını gerektiriyordu, ikinci aşama ise kızın Luna ve Cassiopeia'nın yanında Luna'nın davranış tuhaflıkları hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmadan bulunabilmesiydi.

"Cepheus nerede?" Luna hülyalı bir şekilde etrafına bakarak sordu Ravenclaw masası. Cassiopeia kaşlarını hafifçe çatarak etrafına bakındı.

"Emin değilim," dedi düşünceli bir ifadeyle. Cepheus muhtemelen süpürge dolaplarından birinin içini inceliyordu ama Cassiopeia

Ŗu anda bunu dŖŖŖnmek istemiyordu. Ne de olsa kahvaltı etmeye alıŖıyordu.

"Bon matin," dedi Fleur neŖeyle her iki kızın karŖısına otururken. Her iki kız da ona gŖlŖmsedi ve mutlu bir Ŗekilde Fransızca konuŖtular.

"Bu sabah nasılsın Fleur?" Luna kibarca sordu. Fleur kendi kendine sırtıyordu.

"Bir Yule Balosu olacak," diye mırıldandı Fleur Luna'ya, gŖzlerinde bir . "Harry'nin kime soracağını merak ediyorum."

Cassiopeia gŖzlerini devirerek, "Alay etme Fleur," dedi. "*Hepimiz* Harry'nin kime soracağını biliyorum."

"O zaman sana kim soracak, kŖk kuzen?" Fleur biraz daha bŖyk bir sırtıŖla sordu. Cassiopeia annesinin vaftiz kızına kaŖlarını çattı. Fleur'u seviyordu ve onu kuzeni olarak bŖyŖtmŖŖtŖ ama bu iŖi çok ileri gŖtŖrŖyordu.

"Emin değilim," dedi Cassiopeia yavaŖa, yanakları pembeleŖmiŖti. "Belki de hiç kimse. Ne de olsa ŖŖncŖ sınıf Ŗđrencisiyim."

Fleur sert bir sesle, "Bunun birçok çocuğu durduracağından ŖŖpheliyim," dedi. Cassiopeia omuz silkti. "Ronald Weasley'nin sana sormaya alıŖacađına bahse girerim. Okuldaki en gŖzel kız sensin ve onun sana bir tartınmiŖsin gibi baktığını gŖrdŖm."

"Luna'yla dalga geçti," dedi Cassiopeia sertçe, yŖzŖnde yoğun bir hoŖnutsuzluk ifadesi vardı. Fleur kaŖlarını çattı.

"Bunu bilmiyordum," dedi Fleur. "BŖyk olasılıkla sana yine de soracaktır. Luna'mıza sataŖmanın sonuçlarının farkına varacağını sanmıyorum. Baloyu bu sabah Ŗampiyonlara duyurdular. ŖnŖmŖzdeki birkaç gŖn içinde size sormasını bekleyin."

"BŖyle bir Ŗey ," dedi Cassiopeia kesin bir ifadeyle. Luna dudağını ısırdı.

"Ben olsam bu konuda bahse girmezdim Cassiopeia," diye uyardı Luna onu. Cassiopeia'nın rengi soldu ve panik içinde koridora baktı. Luna'nın sezgileri de annesininkiler kadar iyiydi ve ikisi de nadiren yanılırdı. Harry ve Draco henüz kahvaltıya gelmemişlerdi. Neville ve Ron da yoktu.

Cassiopeia, Sebastian Granger'ın Gryffindor masasında oturduğunu gördü ve rahat bir nefes aldı. Hemen ona doğru koştu.

"Bastian?" Cassiopeia sessizce konuştu ve parmak uçlarıyla omzuna dokundu. Adam gülümseyerek ona baktı. Nedenini bilmiyordu ama Sebastian Granger ona her zaman aileden biri gibi gelmişti. Annesi ona bu şekilde davranıyor gibiydi ve belki de bu ona da geçmişti. Tam olarak bir kardeş gibi hissetmiyordu ama Harry'ye benziyordu... yani belki de bir kuzen?

"Evet, *dominella*?" Kibarca sordu. Büyük Salon'un geri kalanına tamamen sakın görünmüş olabilirdi ama onun huzursuz olduğunu biliyordu ve otomatik olarak dikkat kesildi.

Cassiopeia kimsenin duyamayacağı kadar alçak , "Seninle özel olarak konuşmam gerek," dedi. Hemen ayağa kalktı ve onu koridorda takip etti. İkisi de kullanılmayan küçük bir sınıfa girdiler ve Cassiopeia dalgın bir havayla adım atmaya başladı.

"Sorun ne *dominella*?" Sebastian kararsızca sordu.

"Bir Yule Balosu olacak," diye mırıldandı Cassiopeia. "Hoşlandığın, sormak istediğin belirli bir kız var mı?"

Sebastian omuz silkerek dürüstçe, "Hayır, pek sayılmaz," dedi.

Hogwarts'ta, annesi ve babası ya da Harry ve Luna gibi içinde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olan biriyle tanışmamıştı. Bu ikisi tanıştıkları günden beri birbirlerine çekilmişlerdi. *Domina*'nın hafifçe kaşlarını çatmasını ve nefesinin altında 'lanet olası doğal bağlar' hakkında mırıldanmasını izlemişti. Alt dudağını neredeyse çiğnemiş ve sonunda çaresizce omuz silkmişti. Sebastian annesine ve babasına, her birinin diğeri için 'doğru kişi' olduğunu nasıl bildiklerini sormuştu. Sonra da Harry'ye, Luna ne zaman

Yakınında. Biraz farklı tepkiler almıştı ama dikkatini verip Hogwarts'taki cadıların ya da büyücülerin yanında böyle hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı ve hissetmedi. İlk başta kendisinde bir sorun olup olmadığını merak etmiş ve Bayan Black'e sormuştu çünkü o her şeyi biliyordu. Bayan Black ona gülümsemiş ve kısa saçlarını hafifçe karıştırmıştı.

"Ah, 'Bastian,'" dedi hafif bir kahkaha atarak. "zaman olur. Harry oldukça özel biriydi ve görünüşe göre koşullar ne olursa olsun hayatı ilginç bir şekilde sonuçlanıyor. Doğal bağlar inanılmaz derecede nadirdir ve Luna ile olan bağı normalden çok daha önce başlamıştır. Genelde doğal bir bağ ancak ergenlik çağından sonra başlar. en azından."

Başını salladı ve Cassiopeia'nın volta attığı ve ona sorular sorduğu şu odaklanmaya çalıştı.

"Doğru," diyordu Cassiopeia. "Eğer birlikte gitmek istediğin kimse yoksa, lütfen benimle gelir misin? Bazı insanların sormasından korkuyorum ve zaten bir randevum varsa onları kibarca geri çevirebilirim."

"Ah," diye duraksadı Sebastian zihni hızla akarken. Cassiopeia'dan hoşlanan birkaç erkek biliyordu ve özellikle bir tanesi Cassiopeia'nın Sebastian'a çıkma teklif ettiğini öğrenince deliye dönecekti. Sonra Cassiopeia o büyük gri gözlerini ona çevirdi ve inledi. "Tamam, evet. İyi, seninle çıkacağım."

"Oh teşekkürler, 'Bastian!'" Cassiopeia ağladı ve kendini ona doğru attı. Yanağından öptü ve ona sıkıca sarıldı.

"Bir şeyi mi bölüyoruz?" Cepheus kapı aralığından soğukkanlılıkla sordu, Harry ve Draco yanında duruyordu; yüzlerinde duygu yoktu ama Harry'nin zümrüt gözlerinin sertliği ve Draco'nunkilerin erimiş gümüş rengi bastırılmış öfkeye işaret ediyordu. Cassiopeia dönüp kardeşine baktı, kolları hâlâ Sebastian'ın boynundaydı ve başını salladı.

"Elbette hayır, Cephée," dedi gözlerini devirerek. Kollarını Sebastian'ın boynundan çözdü. "Sebastian ve ben Yule Balosu'na birlikte gideceğiz, harika değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Cepheus kibarca, bir kuzgun kanadı kaşını arkadaşına kaldırarak. Sebastian çaresizce omuz silkti ve Cassiopeia'yı işaret etti. Cepheus'un iki kaşı da alnına doğru kalktı ve kaşları hafifçe çatıldı. Pisagor Okulu'na giden arkadaş grubunun iletişim kurmak için kullandıkları gevşek bir grup el işareti ve jestleri vardı. Sebastian az önce Cassiopeia'nın kendisine çıkma teklif ettiğini ve başka seçeneği olmadığını söylemişti. Gerçekten de yoktu. *Dominella*'yı korumaya yemin etmiş olan herkes, tıpkı *militler* gibi onun emirlerine itaat etmeye yemin etmişti. Onu baloya davet etmek doğrudan bir emir olmasa da, Sebastian muhtemelen başka seçeneği yokmuş gibi hissetmişti. "Neden, Cassiopeia?"

"Biri bana soracaktı, Luna bunu doğruladı," dedi Cassiopeia, hoşnutsuzluk dudağını hafifçe bükerek.

"Kim?" Harry şaşkınlıkla omuz silkmiş olan Draco'ya bakarak sordu. Gözleri Cassiopeia'nın üzerindeydi ve ona yaklaşabilen birini hatırlayamıyorlardı. "Kendi randevunu ayarlayacak kadar kimden hoşlanmıyorsun?"

"Ronald Weasely," dedi Cassiopeia kısık sesle. Tüm erkeklerin yüzündeki boş bakışlar üzerine durumu açıkladı: "İlk yılımızda Luna'yla dalga geçmişti."

"Öyle mi yaptı?" Harry'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Cassiopeia ona başını salladı.

"Merak etme Harry," dedi Cassiopeia kararlılıkla. "Cepheus ve ben onun icabına baktık."

"Bana söylemedin mi?" Harry omuz silkmiş olan Cepheus'a ters ters bakarak, "Bana söylemedin mi?" diye sordu.

"O dönemde Meclis'e bir noktayı kanıtlamak önemliydi. Bu işe yaradı," dedi Cepheus kuzenine soğukkanlılıkla. "Annem bize Ravenclaw'da en başından üstünlük kurmamızın çok önemli olduğunu söyledi. Buna saygı duyuyorlar."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diye tersledi Harry, zümrüt gözleri öfkesinden neredeyse parlıyordu.

Cassiopeia, "Tabii ki hayır," diye onayladı.

Yule Balosu olaysız geçti. Regulus ve Severus siyah cüppelerinin içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyorlardı. Hermione ve Sirius da James ve Lily ile birlikte gelmişti. Hermione ve Lily çok güzel görünüyorlardı ve kocaları onları bütün gece gözlerinin önünden ayırmadı. Sirius, karısına takdirle bakmaya cüret eden bir grup yedinci sınıf *öğrencisine* ters ters bakıyordu. Güzel kızıyla çoktan dans etmişti ve ona takdirle bakan çok sayıda kız ve oğlana ters ters bakıyordu. Cassiopeia ve Sebastian, Ronald Weasley'yi kızından uzak tutma planlarını açıkladıklarında Hermione bir okul kızı gibi kıkırdamıştı. Luna'ya döndü ve ikisi kısa, yoğun bir konuşma yaptılar. Hermione gecenin geri kalanında biraz dalgındı ve detaylı bir sorgulama için Regulus'u kenara çekmişti ama kocası sonunda onun dikkatsizliğini kıskanıp dans etmesi için onu uzaklaştırınca durmak zorunda kalmıştı.

HG/HP/HB

"Bayan Black, sizi görmek ne büyük sürpriz," dedi Bayan Granger, oğluna bu kadar çok yardım etmiş olan genç kadına sevgiyle gülümseyerek. Hermione Black onun gülümsemesine karşılık verdi.

Hermione dikkatle, "Anlıyorum Bayan Granger," dedi. "Önceden vermeden geldiğim için özür dilerim, ama olağandışı bir şey oldu. Sebastian sizinle büyücülük dünyasındaki bağlar hakkında hiç konuştu mu?"

"Pek sayılmaz, bir sınıf arkadaşının genç bir kızla yeğeninizle- olan ilişkisinden bahsetti." Bayan Granger tereddütle konuştu ama terimleri hatırlasa da tam olarak anlamadığı belliydi.

"Büyü her şeyi değiştirir, bazen daha iyiye, bazen daha kötüye, ama çoğunlukla her şeyi farklı kılar. Kültürümüzün sizinkinden çok farklı olduğunun farkındayız ve bu yüzden ayrı tutuluyoruz. Büyünün bizden istediği bazı şeyleri büyücü olmayanların çoğu anlayamaz," diye başladı Hermione sessizce, ellerine bakarak. Bayan Granger hafifçe kaşlarını çattı.

"Oğluma ne oldu?" Sertçe sordu. "Bu bağ şeylerinden mi?"

"Gündüz okulundaki Veela Günü'nü hatırlıyor musun?" Hermione sessizce sordu. Bayan Granger başını salladı, gözleri irileşmişti.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Veela Günü'nü çeşitli açılardan büyüleyici bulmuştu. Çoğu Veela'nın İngiliz büyücülük dünyasında karşılaştığı önyargılar onu dehşete düşürmüştü. Onlarla konuşmaya gelen Veela, bağlanmış bir çiftin yarısıydı ve bunun ne anlama geldiğini okul çağındaki çocukların anlayabileceği terimlerle açıklamıştı. "Sebastian bir Veela'yla bağ kurmuş o zaman?"

Hermione koltuğunda hafifçe kayarak, "Evet, aslında," diye mırıldandı. "Gabrielle Delacour, kız kardeşinin Şampiyon olarak yarıştığı Üçbüyücü Turnuvası'na getirildi. On iki yaşındaydı ve Beauxbatons'daki ilk yılıydı. Sebastian'la tanıştığı an, onun eline dokunduğu an, neler olduğu oldukça açıktı."

"Peki Sebastian'a şimdi ne olacak?" Bayan Granger gözlerini kocaman açarak sessizce sordu. Hermione dudağını ısırdı.

Hermione sakince, "Sebastian'ın pek çok seçeneği var," dedi. "Gabrielle'in yok."

"Bu kız Fransa'da yaşıyor, doğru mu?" Bayan Granger kaşlarını hafifçe çatarak sordu. Hermione başıyla onayladı. "Peki, Sebastian'ın Fransa'ya taşınması falan mı gerekiyor?"

Hermione, "Gabrielle sadece bir çocuk, özellikle de Veela standartlarına göre," diye açıkladı. "Bir öneride bulunmama izin verirseniz, Sebastian'ın bulunduğu yerde iyi olacağını düşünüyorum, ama Gabrielle'i ve Fransa'daki Delacour ailesini ziyaret etmesinde fayda olabilir. Anladığım kadarıyla Fransa'yı zaten yazın ziyaret ediyorsunuz, oradayken Delacour'ları da ziyaret ederseniz, hayatlarınızda çok fazla aksamaya neden olmaz."

"Sanırım hayır," dedi Bayan Granger kararsızca. Gözlerinde belirsiz bir korku vardı. "Oğluma ne olacak?"

Hermione sakince, "Umarım okula devam eder, tüm derslerinde başarılı olur, iyi ve dürüst bir büyücü olarak yetişir, onu tatmin edecek ve destekleyecek bir iş bulur ve sonunda gerçek mutluluğu yakalar - bu nasıl elde edilirse edilsin," dedi. Bayan Granger yavaşça başını salladı.

"İlkokuldaki veli toplantılarında, büyücülük dünyasındaki evlilik sözleşmelerinden ve bunların hala bir Sizin dünyanızın normal bir parçası," dedi Bayan Granger düşünceli bir şekilde, hafifçe kaşlarını çatarak. "Kimse Sebastian'ın böyle bir şeye sahip olmasını beklemeyiz... değil mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem," dedi Hermione, bir an düşünürken alt dudağını dişledi. "Fransa'nın büyücülük kültürü birçok açıdan belirgin bir şekilde farklıdır, en önemlisi de hissedebilen büyülü varlıklara karşı daha fazla hoşgörü ve anlayış göstermeleridir. Sanırım yaşlı ailelerin çoğu hâlâ görücü usulü evlilik yapıyor ama yapmayanlar da var. Veela aileleri bunu neredeyse hiç yapmaz çünkü aralarındaki bağ diğer her şeyin önüne geçer. Oğlunuza büyük bir saygı ve şefkatle davranacaklarından emin olabilirsiniz. Veela kültürü ve gelenekleri konusunda eğitilecek ve oldukça geniş bir aileye sahip olacak."

Bayan Granger hafif hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bu iyi olabilir," dedi. Hermione'ye baktı ve hafifçe omuz silkti. "Sadece bir çocuk sahibi olabildim ve kocamla ben de tek çocuğuz. Bu yüzden Noeller çok sessiz geçiyor."

"Biliyorum," dedi Hermione usulca. Bayan Granger'ın elini okşadı ve ona içtenlikle gülümsedi.

"Siz, Bay Granger ve Sebastian Noel'de evimize her zaman bekleriz," dedi Hermione kararlılıkla. "Biraz çılgınca olabilir ama her zaman bolca sevgi vardır ve masada her zaman daha fazla misafir için yerimiz vardır. Bakacak daha fazla insan olması ev cinlerini mutlu eder, bilirsiniz."

"Şey, evet," dedi Bayan Granger çaresizce. Hermione ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Hermione sessizce, "Öncelikli kaygınızın çocuğunuz olduğunu anlıyorum ve olması gereken de bu," dedi. "Lütfen Sebastian'ı önemsemediğimizi ya da onun güvenliğini veya mutluluğunu tehlikeye atacak bir şey yapacağımızı düşünmeyin."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti Bayan Granger. Bu tuhaf genç kadın on dört yıldır hayatlarının dışındaydı ama her zaman nazik, şefkatli ve merhametli olmuştu.

Oğullarını anlamalarına ve onun dünyasına uyum sağlamalarına yardımcı olmuştu. Hermione Black olmasaydı, Sebastian Granger için her şey farklı olurdu ve bunun daha iyi olmayacağından şüpheleniyordu.

HG/HP/HB

Yaz 1995, Black Manor

"Hava çok güzel," dedi Lily sakince, Alphard'ın ana malikânesinin büyük çimlerine bakarak.

"Düğün için mükemmel bir gün," diye onayladı Dorea Potter, yetişkin gibi davranmaya çalışan ve çoğunlukla da başarılı olan torunlarına gülümseyerek. Delphinia, ailesine göre Phi, on iki yaşındaydı ve büyükannesinin Dora'nın düğünü için diktirdiği ipek elbisenin içinde zarıfçe yürümeye çalışıyordu. Harry ve genç Charlus, büyükannelerinin bir fincan çaya ya da başka bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı, bir kenarda hazır olda bekliyorlardı.

Lily küçük bir gülümsemeyle, "İki yıl geç olması hiç olmamasından iyidir," dedi. Dorea homurdandı.

Kurtadam yasalarını daha iyi hale getirmek için Hermione, Remus'tan diğer ülkelere seyahat etmesini ve yasalarını araştırmasını istemişti. Tüm seyahat, yemek ve konaklama masrafları karşılanıyor, ayrıca küçük bir maaş da alıyordu. Bu da son on yılın büyük bir kısmında seyahat ettiği anlamına geliyordu. Eve ancak nadiren gidebiliyordu ve bazı yıllar Noel'de ya da doğum günlerinde eve geleliyordu. Hermione sözleşmeyi yürürlüğe koymayı önerdiklerinde aslında iki yıl geçtiğini ve ne Dora'nın ne de Remus'un hiçbir şeyden bahsetmediğini fark ettiğinde kendi planlarını yaptı. Remus'u çağırdı ve son bir büyük bilgilendirme yaptı. Wizengamot'un büyücülük toplumunda halihazırda yaptığı değişiklikleri gözden geçirdiler ve Remus'un topladığı istihbaratı ve kişisel görüşünü kullanarak yasalarda daha adil, kurt adam büyücü vatandaşlara daha adil hale getirmek için daha fazla ayarlama yapılmasını önerdiler.

James ve Sirius'a Remus için bir eve hoş geldin partisi vermelerini ve herkesi davet etmelerini önermek gülünç derecede kolaydı. Genç Nymphadora büyüüp güzel bir genç kadın olmuştu. Ailesinin desteği ve teşvikiyle auror eğitimi için başvurmuş ve kabul edilmişti. Dora auror eğitiminden başarıyla mezun olup sertifikasını almak için podyuma çıkarken ayağı takıldığında Hermione Teyze'nin yüzünde çok tuhaf bir ifade belirmişti. Dora herkese sırtıtmış ve Baş Seherbaz Alastor Moody, Dora'nın suçla savaşıma hevesi hakkında küçük bir şaka yapmıştı. Dora sızlanıp durmuştu ama Hermione ve Dorea teyzelerine izin vermişti.

eve hoş geldin partisi için onu giydirmek için. Dora odaya girdiğinde Remus'un yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ağzı açık ve nutku tutulmuş bir halde ona bakakalmıştı. Severus ve Regulus daha sonra şantaj yapmak üzere saklamak üzere fotoğraflarını çekmişlerdi. Anneler ertesi sabah düğünü planlamaya başlamıştı.

Cassiopeia ailesinin yanına doğru süzüldü ve annesinin yanına zarifçe oturdu. Uzun saçları parlayana kadar taranmıştı ve üzerinde soluk mavi bir elbise vardı. Dorea torununa sevgiyle gülümseyerek saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. Cepheus da onun peşinden gitti, gri gözleri kız kardeşinin üzerindeydi ve dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. Phi kuzenine ve onun her şeyi zarifçe yapma becerisine kıskanç bir bakış attı. Cassiopeia'nın da zarifçe kusabileceğinden oldukça emindi. Cassiopeia ona doğru döndü ve nazikçe gülümsedi. Phi karşılığında yüzünü buruşturdu. Cassiopeia bir an için ona göz kırptı ve sonra tekrar annesine döndü.

Düğün inanılmaz derecede güzeldi ama Cassiopeia annesinin neden her şey boyunca ağlayıp durduğunu bir türlü anlayamıyordu. Babası Remus Amca'nın sağdıçlığını yapmakla meşgul olduğu için onu teselli edemiyordu, bu yüzden Cepheus bir kolunu annesinin omuzlarına sıkıca sarmıştı. Son zamanlarda boyu uzamıştı ve babasına o kadar çok benziyordu ki Cassiopeia'nın duraksamasına neden oldu.

" misiniz, *domina*" Regulus ona biraz endişeyle sordu. Hermione başını salladı.

"Çok mutluyum," diye feryat etti Hermione. Regulus bir an Hermione'ye baktı ve sonra Cepheus'la birlikte tamamen erkeklere özgü bir şaşkınlık ifadesi takındılar.

Bu kez, etraflarında sevdikleri herkesle birlikte evlenebildiler.

Biliyorum.

Teddy'nin de anne ve babası olacak. Belki kardeşleri de olur.

Biliyorum.

Bu yüzden mi ağlıyorsun?

Evet.

Oh, Merlin'in asası, kadın!

Kapa çenenin. Düğünlerde ağlamaya iznim var. Sanırım bu bir kanun.

HG/HP/HB

Uzak gelecek , Hermione Black Anısına Muggleborn Ödünç Verme Kütüphanesi

"Sence burası önemli bir kütüphane mi baba?" Sekiz yaşındaki ciddi bir kız çocuğu masum gözlerle taş binanın dışında belirgin bir şekilde duran yazılı tabelaya bakarak sordu. Babası hafifçe sırttı ve tabelaya baktı.

"Sanırım öyle, ," dedi ve kızın başını okşadı. Küçük kız kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırdı.

"Neden hâlâ Muggleborn Ödünç Verme Kütüphanesi deniyor?" diye sordu merakla. Adam hafifçe kaşlarını çattı.

"Büyükbabam bunun türünün ilk örneği olduğu için olduğunu söyledi. Daha önce kimse muggle doğumlular için ödünç kitap veren bir kütüphane inşa etmemişti," dedi düşünceli bir şekilde, büyükbabasına aynı soruları ne zaman sorduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Ama baba, o zamandan beri çok şey inşa etmişlerdir," diyerek daha fazla bilgi istedi.

"Abraxia," dedi babası iç çekerek, "büyücülük kültürünün son birkaç yüz yılını anlatacak vaktim yok. Annene, yeni cübbenin ölçüsünü almak için Madam Malkin'de buluşacağımıza dair söz verdim."

"Bekle, baba!" Küçük kız aniden söyledi. Topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

"Abraxia!" Onun ardından seslendi. *Lanet olsun! Annesi bunun için beni mahvedecek!* Sonunda Quality Quidditch'in dışında ona yetiştii ve bir daire çizerek şaşkın şaşkın baktı. "Ne yapıyorsun sen? Orada neredeyse kalp krizi geçiriyordum! Diagon gibi halka açık büyük bir yerdeyken beni asla terk etmemen gerektiğini biliyorsun. Alley!"

"Buradaydı, biliyorum buradaydı," diye mırıldanıyordu küçük kız kendi kendine. Babası onu dikkatle izliyordu. Abraksiya son zamanlarda onu oldukça tedirgin eden birkaç tuhaf şey yapmıştı. Karısı son birkaç haftadır Abraksiya'yı garip bir yoğunlukla izliyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Abraksi döndü ve yüzünün daha önce hiç kimsenin yüzünde görmediği parlak bir neşeye aydınlandığını gördü. Bu onu korkunç bir huşu ile doldurdu. Kızın neye baktığını görmek için döndüğünde, yüzünde aç bir ifadeyle kızını izleyen bir çocuğun kararsızca durduğunu fark etti.

İlerledi ve adamın iki elini de ellerinin arasına aldı. ". Bana geleceğini biliyordum ve geldin."

"Bekliyordum," dedi çocuk huysuzca, alt dudağı dışarı fırlamıştı. "Bu hafta her gün geldim ama sen hiç gelmedin."

"Artık buradayım," diye hafifçe uyardı onu, sanki hepsi buymuş gibi. Çocuk ikna olmamış görünüyordu.

"Sen gelmedin," diye işaret .

"Bu tür şeyler asla kesin bir bilim değildir," diye azarlıyordu kızı oğlanı, ama hâlâ ellerini bırakmamıştı. "Bana biraz gevşeklik tanıyacağını düşünmüştüm."

"Abraxia, tatlım, neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?" Babası tereddütle sordu. Ona gülümsedi ve sonra ellerini henüz bırakmadığı çocuğa döndü.

"Bu sefer adın ne?" Merakla sordu. Çocuk omuz silkti. Eski ailelerin aristokrat havası vardı, babası dikkatle not etti. Saçları kısa ve sarıydı.

"Acacius Lovegood," dedi hafif bir gülümsemeyle. Abraxia ellerini çırpı ve güldü.

"Ben Abraxia Longbottom," dedi hınzır bir gülümsemeyle, "Annem bir Malfoy'du. Bunu size baştan söylemeliyim."

"Bence bunu bilerek yaptın," diye suçladı çocuk, gümüşü gözleri kararmıştı. Abraksiya omuz silkti.

"Gerçekten mi, Acacius, sanki bu tür şeyleri kontrol edebilirmişim gibi," diye uyardı.

"Yine de," dedi karanlık bir sesle. "Her şeye rağmen bir Malfoy."

"Malfoy isminin nesi varmış?" Abraxia'nın annesi soğukkanlılıkla sordu, sonunda asi ailesini bulmuştu.

"Hiçbir şey," dedi çocuk somurtarak, hâlâ elini tutan Abraxia'ya bakarak.

"Surat asma canım," dedi Abraxia sakince. Çocuk bir iç çekti ve gözlerini göğe doğru devirdi. Sonra babasına döndü. "Baba, gidip Büyük Büyükanne Malfoy'u görmem gerek."

"Ama Abraxia," dedi babası kararsızca. Karısı ona başını salladı. Karısına öfkeyle fısıldadı. "Selene Malfoy onun için ne yapabilir ki?"

"Sevgilim unutuyorsun, büyükannem Malfoy'un kızlık soyadı Potter'dı. Selene'in annesi Luna Lovegood'du," diye fısıldadı kocasına. Kocasının gözleri büyüdü ve kızına bakakaldı.

"Sence o bir... bilirsin işte?" O da fısıldayarak cevap verdi. Karısı dudağını ısırды ve sonra yavaşça başını salladı. O anda kızına odaklanmış olan oğlana sertçe baktı. Başları birbirine yakın eğilmişti ve birbirlerine hararetle fısıldıyorlardı. "Ne o zaman?"

" O benim," dedi Abraxia kararlı bir şekilde, eli çocuğun elini sıkıca kavradı. "Hemen Büyük Büyükanne'yi görmeye gitmeliyiz baba."

"Şimdi buraya bak, tatlım, sokaktan rastgele büyücüleri alamayız. İnsanlar ne der?" Babası onu ikna etmeye çalıştı. Abraxia'nın yüzünde alaycı bir ifade belirdi ve çocuk eğlenmiş görünüyordu. Karısı ona başını salladı.

"Onu zorlama, Nigellus. Genç adam, annenle baban nerede?" Bayan Longbottom hafif bir gülümsemeye sordu. Eczacıya doğru el salladı ve o yöne doğru yola koyuldular. Bay Theodosius Lovegood, Abraxia'yla tanıştığı için çok mutluydu ve oğlunun tanımadığı insanlarla bilinmeyen yerlere gitmesiyle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Nigellus bir süre adama baktı ve sonra iç çekti.

"Ah, Abraxia, Büyük Büyükanne'yi görmeye geldin, değil mi?" Yaşlı cadı bilmiş bir gülümsemeye sordu. Acacius'u gördüğünde nefesi kesildi ve gülümsemesi genişledi. "Seni tekrar görmek bir zevk, Acacius."

"Onun adını nereden biliyorsun?" Nigellus sordu. Bayan Malfoy ona gülümsedi.

"Benim de kendi yöntemlerim var, Nigellus, asla korkma," diye cevap verdi. Tekrar büyük torununa döndü. "Bence Sapientia'yı ziyaret etmelisin. O ne yapacağını bilir."

"Evet ," dedi Abraxia sakince. Döndü ve bir an için Acacius'a baktı. "Yine de onu yanımda getiriyorum."

"Senden başka bir şey yapmanı beklemiyorum canım," dedi büyük büyükannesi o bilmiş gülümsemesiyle.

"Bunun ne anlama geldiğini , değil mi?" İki çocuk floo'ya doğru ilerlerken Acacius onları gözlemledi. Kız ona kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır, ne?" Merakla sordu.

"Hogwarts'a tekrar gitmek zorundayız," diye hatırlattı ona. Kız ona kaşlarını çatı.

"Lanet ," diye homurdandı nefesinin altından.

"Abraxia Luciana Longbottom!" Annesi yan odadan seslendi.

"Ağzından çıkana dikkat et yoksa senin için kırbaçlarım!"

" aşkına... sana da mı onun lanet adını verdiler?" Acacius acımasızca öfkelen.

"Şimdi canım," diye mırıldandı, onun kolunu okşayarak. "Bir isimde ne var?" "Hiçbir şey... kedici," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Kadın ona gözlerini devirdi.

"Senden hoşlanmam iyi bir şey," diye mırıldandı. Birlikte floo'dan geçerken adamın eli kadınınkini sıkıca kavradı.

A/N: Son... sayılır.

A/N: Tamam, insanların kafasını karıştırıyorum. Bunun için özür dilerim. Devamı yok. Abraxia Hermione'nin reenkarnasyonu ve Acacius da Sirius'un reenkarnasyonu. Aralarında özel bir bağ olduğunu, Hermione'nin kaderinin her zaman Sirius'la birlikte olacağını vurgulamaya çalışıyordum.

Noel 2014 Tek Çekim Prezzie

Pekala, millet. Arx'ta ciddi bir yazar tıkanıklığı yaşıyorum, bu yüzden sizinle bir anlaşma yapmaya hazırım. Bir süredir Roundabout Verse'de daha fazla hikaye isteyen insanlar vardı. Aralık 2014 için Roundabout Destiny için tek atımlık istekleri kabul etmeye hazırım.

Hermione'nin bir imgelemde gördüğü alternatif kaderlerden birini görmek ister misiniz? (Reddedilmiş Hermione mi, yoksa Hermione 3.0 mı?)

Geleceklerinden bir şey görmek ister misiniz? (Black ailesiyle Noel ya da Harry ve Luna'nın İlk Randevusu?)

Başka bir şey görmek ister misiniz? (Dürüst olmak gerekirse ne görmek istediğinizi bilmiyorum...)

İsteğinizi bana PM ile gönderin. geldiğinde çoğunu halletmeye çalışacağım. benim için bunu yapın, ben de yıl sonundan önce Arx'ın bir chappie'sini çıkarmaya çalışayım. :P

Reddedilmiş Kader (Tek atımlık AU)

A/N: Ooof. 2014'ü biraz geçtik, değil mi? Aslında bu kadar çok insanın bunu istemesi beni şok etti. Reddetme bir bağın daha fazlasıdır. Bağın güçlü bir şekilde reddedilmesidir. Büyülü bir inkâr. Reddedilen olarak Hermione kopan bağın ağırlığını taşımak zorunda kalır. Asla tamamen iyileşmeyecektir. Hermione sağlığını etkileyecek çok gerçek yan etkilere maruz kalacaktır. Bir daha asla bağ kuramaz.

Bu reddedilme/inkâr, Sirius'a herhangi bir şekilde yakın olmanın onun için acı verici olduğu anlamına geliyor. Tekrar birlikte olmaları mümkün değil.

Bunun kolay bir tedavisi, hızlı bir çözümü yok. Sirius tüm gerçekleri bilmeden düşüncesizce hareket etti ve hem o hem de Hermione hayatlarının geri kalanında bunun sonuçlarına . Bu mutlu sonla biten bir hikaye değil. Hepinizin bunu anladığından emin olmak için teşvik edildim. Biliyorum, , sonsuza dek mutlu sonları severim. Her zaman mutlu son için çabalarım. Sıcak duygular konusunda genelde bana güvenebilirsiniz. Ama eğer diğer tek vuruşlarımdan herhangi birini okuduysanız (Kitten, Yuanfen) o zaman

Bazen hikâyenin ihtiyacı olan şey buysa kendi kalbimi söküp atmaya ve üzerinde tepinmeye hazır olduğumu biliyorum. Çocuklar, bu hikâye kesinlikle kalbimi parçaladı.

Erm... Mutlu Noeller mi?

Olay olduğunda Hermione *militanlarıyla* bir toplantının ortasındaydı. Önlerinde Britanya'nın büyümlü haritaları vardı ve ley hatları dikkatle çizilmişti. Hermione haritanın üzerinde bir sarkaç tutuyor ve Hortkulukları arıyordu.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" Severus şüpheyile sordu, haritaya sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi kaşlarını çatarak baktı.

Hermione, "Elbette işe yarayacak," diye homurdandı ona. "Regulus bunun işe yarayacağından emin olmak için kıcını yırttı." Sarkaç olduğu yerde dondu ve Hermione gözlerini haritadan kaldırıp Severus'a muzaffer bir edayla sıırttı. "Gördün mü?"

"bu?" Regulus mırıldandı. Tüy kalemiyle notlar almak için listeyi kendine doğru çekti.

Lucius önlerindeki haritaya gözlerini kısarak bakarken, "Kıyı açıklarında bir mağara," diye cevap verdi.

Lucius metodik bir hassasiyetle Regulus'a koordinatları sıralamaya başladı ve sesi Regulus'un tüy kaleminin parşömen üzerindeki çizik-çiziklerine karışarak Hermione'nin tekrar haritaya konsantre olurken görmezden gelebildiği rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü yarattı.

Garip bir his olarak başladı. Sanki bir uzvu uykuya dalıyormuş gibi derisinin üzerinde iğneler batıyor, ama tüm vücudunu sarıyordu. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve sarkaç karıncalanan parmaklarından kaydı, eli göğsüne dokunmak için yukarı çıktı. Göğsünün etrafındaki görünmez bantlar gittikçe daha da sıkılaştı. Görüşünde noktalar dans ediyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Göğsü daha da sıkılaştı ve ciğerleri oksijen ihtiyacıyla yandı. Aniden bir his, bir *çıtılama* oldu ve gerginlik gitti.

Bağ -Sirius'a olan bağı-... yok olmuştu. Hermione ağrıyan ciğerlerini doldurmaya çalışırken nefesi titreyerek kesiliyordu. İçgüdüsel olarak büyüyle uzandı ama neredeyse anında geri çekilerek kendi üzerine kıvrıldı. bağının olduğu yer, büyülü ruhunda pürüzlü, açık bir yaraydı. Jamie ile doğumlarından beri paylaştıkları ikiz bağının da yok olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Kopmuştu.

Bu da ne böyle? Az önce ne oldu? James... Siktir, James Sirius... Hermione!

Acı ıstırap vericiydi. Hermione, Regulus başını tutup yüzünü onunkine bir santim yaklaştıran kadar çığlık attığını bile fark etmedi. Kaşlarını çatmış ona bakıyordu ve dudakları hareket ediyordu ama Hermione hiçbir şey duyamıyordu. O anda vücudu tutulmaya başladı ve hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

Uyanmak bir mücadeleydi. Işık çok parlaktı, sesler çok yüksekti ve battaniyeler tenini çok kaşındırıyordu. Başının yakınında bir hareket hissetti ve yatağının yanında duran büyücüye gözlerini kırıştırarak baktı. Ağzını açıp konuşmaya çalıştı ama boğazı o kadar acıydı ki sadece boğuk bir inilti çıkarabildi.

Merlin'e şükürler olsun. Beni korkuttun, biliyorsun. Bu... Bilmiyorum bile.

Regulus elini kızın alınına koyarak, "Konuşmaya çalışma," diye mırıldandı. "Sen St. Mungo'dasın."

Hermione hayatının hiçbir döneminde konuşmayı becerememişti. Konuşmak en sevdiği şeylerden biriydi. Parmakları battaniyenin üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Odada daha fazla hareket vardı ve Hermione parlak ışığa karşı gözlerini kısıtı. Birden ışık azaldı ve Hermione rahat bir nefes almak istedi ama boğazı buna izin vermedi.

"Bayan, , Bayan..." Şifacı çaresizce sendeledi ve Hermione ona kaşlarını çattı. Dönüp Regulus'a baktı ve gözlerini kırıştırdı.

Regulus'u arkadaşları, ailesi arasında saydığı süre boyunca, onda hiç böyle dengesiz bir duygusallık görmemişti.

-sık sık deliliğe dönüşen o itici, yakıcı tutku- Black ailesinin içinden akıyor gibiydi. Bunu şimdi görebiliyordu. Regulus'un gözlerinde yanan öfke birkaç nedenden dolayı korkutucuydu, en önemlisi de bunun kendisine yönelik olmadığını bilmesiydi.

Regulus sıkılmış dişlerinin arasından, "Ona hanımefendi de," diye mırıldandı.

"Şey..." Şifacı bir an Regulus'a, sonra da Hermione'ye .

"Hanımefendi... bir Reddetme töreninin etkilerini yaşıyorsunuz."

Bekle... Ne? Bakışları Regulus'un yüzüne kaydı ve öfkesi aurasının dehşet verici bir büyü gösterisiyle parlamasına neden oldu. Reddetme mi? Nasıl?

yapabilirdi... kim yapabilirdi... farkına vardığında içi buz kesti. Reddetme törenini gerçekleştirebilecek tek kişi Sirius'tu. *Sirius*'u onu reddetmişti. Neden? Bunu neden yapsın ki? Bu mümkün değildi. Mümkün değildi. Mantıklı bile değildi.

Oh lanet olsun. Oh, tatlım, çok üzgünüm.

"Bu onun için ne anlama geliyor?" Regulus, Hermione'nin o güne kadar duymuş olduğu en kısık sesle sordu. Hermione yutkundu ve sonra acıyla irkildi.

"Sihirli çekirdeğinde hasar var elbette," diye açıkladı Şifacı dikkatle, çizelgesini gözden geçirirken. "Onu elimizden geldiğince stabilize ediyoruz, ancak alışması zaman alacak. Bir de şu mesele var... şey... erm..."

"Ne?" Regulus homurdandı.

"O... şey... hamile," diye fısıldadı Şifacı ve sonra utançtan yüzü kızardı. "Belki de... babası buraya gelebilirse, hamileliğin zorlamasını engellemek için onun sihirli çekirdeğini desteklemeye yardımcı olabilir-"

Kahretsin... Hamile miyiz? Hamile olduğumuzu biliyor muydun? Benden saklıyor muydun?

Hiçbir fikrim yoktu.

Regulus öfkeyle, "Bu imkânsız olurdu, çünkü o aptal baba Reddetme törenini gerçekleştiren salak herifin ta kendisi," diye hırladı.

Şifacı buna uzun gözlerini kırpiştırdı, tamamen şaşkındı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda. Önündeki dosyaya baktı ve bir şeyler düşünüyor gibiydi. İçini çekti ve başını kaldırıp ikisine baktı. "İkinize de karşı dürüst olacağım."

"Bu çok hoş olurdu," diye tersledi Regulus.

Şifacı yavaş ve metodik bir sesle, "Reddetme törenleri... *yasadışı* değiller ama büyücü Britanya'sında birkaç yüz yıldır kimse böyle bir tören yapmadı," diye açıkladı. Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı.

"Neden olmasın?" Regulus kaşlarını çatarak sordu. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"İnsanların Reddetme töreninden kaçınmalarının birkaç nedeni var," diye yanıtladı şifacı. "Birincisi niyet. Eğer büyüyü yapan kişi kendisinin masum bir taraf olduğuna inanmıyorsa - eğer kendisinin de suçlu olduğunu biliyorsa - büyü tüm tarafları eşit şekilde cezalandıracaktır. Bu bilgi bilinçaltında olsa bile."

Hermione yatağında merak dolu bir ses çıkardı ve sonra sanki yeterince isterse onunla iletişim kurabilecekmış gibi Regulus'a baktı. Regulus kaşlarını çattı ve dikkatini tekrar şifacıya vermeden önce onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu.

"Yani... yani birisi bir şey gördüğünü düşündüyse ya da bir şey olduğuna inandıysa -olmasa bile- büyü'nün tek ihtiyacı olan bu mu? Büyüyü yapan kişinin haksızlığa uğradığına inanması mı?" Regulus elini yüzüne götürdü. "Seni lanet olası aptal, *ne yaptın sen?*?" Elinin içine doğru inledi.

"Hanımefendinizin yaşayacağı sorun, İnkâr töreninin kopan bağın tüm ağırlığını inkar edilen kişinin üzerine yüklemesidir. Büyülü çekirdeği şimdiden stres ve hasar belirtileri gösteriyor. Onu stabilize etmek için elimizden geleni yapıyoruz ama her şeyin üstüne bir de hamilelik eklenince... bu onu büyük bir risk altına sokuyor," diye itiraf etti şifacı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Regulus'un diğer elinin parmakları Hermione'nin omzunda sıkılaştı.

"St. Mungo'nun şu anda onun için en iyi yer olduğunu sanmıyorum," diye iç geçirdi şifacı. "Bu tür şeylerde kesinlikle uzman değiliz. Belki Rusya ya da Arjantin daha iyi bir seçenek olabilir, özellikle de hamileliği işin içine girince."

"Hangisi en iyisi?" Regulus sordu.

"Birkaç uzman var," dedi şifacı. "İsterseniz sizin için birkaç Baykuş gönderebilirim?"

"Evet, yap," diye hemen kabul etti Regulus.

Para, dünyanın dört bir yanından, *militanlarının* istediği her yere gelmeye istekli uzmanlar buldu. Hermione'nin kendi güvenliği için taşınması kararı gönülsüzce alınmıştı ama bağ şokuna girip hayatını ve doğmamış çocuğunun hayatını tehdit eden büyülü nöbetler geçirdikten sonra, tek geçerli seçenek bu gibi görünüyordu.

Lucius huzursuzca volta atarken, "Bundan hoşlanmıyorum," diye itiraz etti. Bir elini hâlâ günü atlatmaya çalışan ve şu anda bir sezlonga uzanmış olan Hermione'ye doğru salladı. "O *buradayken* onu nasıl koruyabiliriz?"

Hermione yavaşça ve dikkatle, "Bu... büyücü Britanya'sında olmak çok zor," dedi. "Sanki ciğerlerim yavaş yavaş eziliyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu anlıyorum," diye içini çekti Lucius ve burnunun kenarını sıktı. "Sadece yapamam... bizim *senin militanların* olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi? Sizden bu kadar uzakta olmak hepimizi endişelendiriyor."

"Regulus neredeyse burada yaşıyor," diye itiraz etti Hermione.

"Belki de Severus'la ben-" söze başladı Lucius, ama Hermione kafasına bir yastık fırlattı. Ona ters ters baktı.

"Sen evlisin," diye homurdandı Hermione, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "İhtiyacın olan son şey Narcissa'nsana..." Nefes nefese kalmaya başladı ve destek almak için şezlonga tutundu. Lucius aceleyle ona doğru koştuğunda, ondan uzaklaştı. "Dokunma bana!"

" *Domina!* " Severus'un panik içindeki sesi salonda duyulabiliyordu. Koşarak odaya girdi ve Hermione'nin yanına gitti, elleri sanki ona yardım etmek istiyormuş ama bunu yapmaktan korkuyormuş gibi çaresizce havada duruyordu. "Neyin var?"

"Söyle ona Severus," diye soludu Hermione, hâlâ dürüst nefes almakta zorlanıyordu. "Öylece yapamaz... zorunda..." Boğazı kapandı ve göğsü acıyla sıkıştı.

"Siz ikiniz ne yaptınız şimdi?" Regulus hızla odaya girerken hırladı. Hermione'nin ellerini tuttu -her ne kadar Hermione onun dokunuşundan ürkse de- ve yüzüne doğru hırladı. "Dur," diye homurdandı ona. "Bana odaklan. Benimle birlikte nefes al, *domina*. *Nefes al.*"

Üçü de *domina* ile aralarındaki bağdan kaynaklanan panik duygusunu hissedebiliyordu. İşaretleri tam olarak yanmıyordu ama bu, hepsini tedirgin eden nahoş bir histi. Aslında, Reddedilme'den bu yana, her *militanın* omuzlarında sürekli düşük seviyeli bir ağrı vardı; işaretleri, *domina*'larının kopan bağlarının hayali yankılarıyla.

Onun sürekli acı çektiğini bilmek ve buna engel olamamak hepsi için zordu ama bazıları bunu diğerlerinden daha iyi idare ediyordu. Geçen hafta Regulus dizginleyemediği bir öfkeyle küçük salonlardan birini tamamen yerle bir etmiş, sonra da çaresizce omuz silkmiş olan Lucius'tan özür dilemişti. Sanki her biri *efendilerinin* acısı karşısında güçsüz ve hüsrana uğramış hissetmiyordu.

"Belki de Narcissa'yı onu görmeye götürmeliyiz?" Severus sessizce önerdi. "Belki o yapabilir... belki bunun yardımı olur?"

"Daha kötüsü olamazdı," diye mırıldandı Lucius. "Eğer *böyle* devam ederse sanırım Regulus cinayet işleyebilir..." durdu ve anlamlı anlamlı Severus'a baktı.

Kimse onun adını bile söyleyemiyordu. Regulus ona düzenli olarak o *lanet olası ahmak* diyordu ama kimse adını yüksek sesle söylemiyordu.

"Doğru," diye onaylarcasına iç geçirdi Severus.

Küçük salon sevimli ve rahattı. Draco, Narcissa'nın ayaklarının dibindeki Musa sepetine sokulmuş, yumuşak bir bloğu çiğniyordu. Narcissa çay fincanı ve tabağını dikkatle tutuyor ve kuzeninin... şey, kesinlikle karısı değildi. Hermione'nin teni grimsi bir renk almıştı ve bukleleri kafa derisinde donuklaşmıştı. Çukur kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar göze çarpıyordu. Hermione'nin aldığı her nefeste iyi bir anlama gelmeyen hırıltılı, hışırtılı bir kalite vardı. Narcissa çayını bıraktı ve koltuğunda arkasına yaslandı.

"Büyücüler aptaldır," dedi Narcissa sakince. Hermione homurdandı ve dudakları kıpırdadı, Narcissa bunu bir zafer saydı. Başını öne eğdi. "Lucius senin hamile olduğunu söylüyor."

Yavaşça, sanki Hermione bunu yaptığının farkında değilmiş gibi, elleri hâlâ düz olan karnının üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

"Şifacılar... hamileliği etkileyebileceğinden endişeleniyorlar," diye fısıldadı Hermione. Bakışları Draco'ya kaydı ve Hermione'nin yüzünde Narcissa'nın çok iyi anladığı bir özlem vardı.

Narcissa dikkatle, "Sana birkaç isim verebilirim," diye önerdi. Durdu, uzun bir süre her şeyi düşündü ve sonra bir karar verdi. "*Domina*."

Hermione ona düşünceli düşünceli baktı ve sonra başını salladı. "Pekâlâ," diye kabul etti. Hermione Draco'yu izlemek için geri döndü. "Çok ilgili bir vaftiz annesi olmayı planlıyorum."

"Daha azını beklemezdim," diye mırıldandı Narcissa ve çayını geri aldı.

"Ben... şu anda yemin etmek benim için güvenli değil," diye fısıldadı Hermione ve Narcissa donup kaldı, bir an için diğer cadıyı izledi. "Sihirli ekirdeğim riske atılamayacak kadar kötü hasar gördü."

"Kendini daha iyi hissettiğinde," diye mırıldandı Narcissa. Hermione başını salladı. "Elbette."

Narcissa'nın Hermione'ye verdiği isimler Choi'ye götürmüştü. Kesinlikle gülünç bir miktar para, şıfacı Choi'yi Seul'deki çok kazançlı özel muayenehanesini bırakıp Hermione'yi ziyaret etmek için Fransa'ya gelmeye ikna etmişti. Artık Hermione'yi eğlendirmeyi başaran çok az şey vardı ama şıfacı Choi bunlardan biriydi.

şıfacı Choi sakince, "Hasta sizsiniz," dedi.

Vay canına. Sence kaç yaşındadır? Yani, harika görünüyor, gerçekten cilt bakım rejimi harika olmalı, ama o yaşlı değil mi? Bu ben değilim, değil mi?

O... Çok güçlü bir cadı. Yani

süper, süper yaşlı o zaman. Vay

canına.

"yleyim," diye kabul etti Hermione. Başını yana eğdi ve şıfacı Choi'yi dikkatle değerlendirdi. "Beni görmeye gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir Kahin'in güvenliği her şeyin üstündedir," dedi şıfacı Choi omuz silkerek ve tüm odanın hareketsiz kalmasına aldırmadı. Bir şeyler yapma ihtiyacıyla adeta titreşen Regulus ve Severus'a baktı ve sonra Hermione'ye döndü. "Sizin trnz her yüzyılda daha da azalıyor."

Şifacı Choi, "Kılıcını ya da asasını bir Kahin'in korumasına adanmış insanlar," diye açıkladı. "Onun korunmasını sağlamak için. Genellikle aile üyeleri olurdu ama bazen bütün bir köy olurdu."

"Onu stabilize edebileceğimize inanıyor musun?" Severus'un sesindeki çığ umut, Hermione'nin şezlonguna kıvrılmasına neden oldu.

"Daha fazla kişi yardımcı olabilir mi?" Regulus neredeyse Severus'un tepesinde ağzından kaçırdı. Severus'a baktı ve sonra Şifacı Choi'ye döndü. "Yardıma olacaksak hepimiz katılırız."

Şifacı Choi bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Kaç tane yeminli muhafız var?" "Otuz," diye yanıtladı Hermione. Şifacı Choi düşünceli düşünceli mırıldandı.

"O halde evet, çekirdeğini onarabileceğimize inanıyorum." Şifacı Choi durakladı ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm ama kopan bağ ya da reddetme töreni konusunda yapabileceğim şey yok."

"Bu umurumda değil," diye mırıldandı Hermione. Ellerini karnının üzerinde gezdirdi. "Eğer yapabilirsen... eğer bu çocuğumu koruyacaksa... önemli olan tek şey bu."

"Bunu ne zaman yapabiliriz?" Regulus talep etti. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Şifacı Choi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve düşünürken gözleri odaklanamadı. Regulus ve Severus nefeslerini tutmuş, onun cevabını bekliyor gibiydiler.

Şifacı Choi sonunda, "Bazı hesaplamalar yapmam gerekecek," dedi. Bakışları Hermione'nin üzerinde gezindi. "katılması birkaç değişken var, bunlardan en önemlisi de hamileliği. Ayrıntıları çözer çözsene haber vereceğim."

"Güzel," diye Severus. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu çok iyi."

Ayin çok etkileyiciydi, ama herkesin tahmin edebileceği nedenlerden ötürü değil. Hermione daha önce tüm *militanlarını* bir arada hiç görmemişti. Birbirlerini de kesinlikle hiç bir arada görmemişlerdi. Her bir büyücünün yüzünde çelik gibi bir kararlılık ifadesi vardı; Hermione'nin gözlerini kırıştırmasına neden olan, alçakgönüllü bir kararlılık.

Hermione'nin hiç şüphesi yoktu ki hepsi de bir zamanlar Regulus'un onun şu anki durumu hakkında atıp tutmasına tanık olmuşlardı... çünkü kendini tutamıyordu. Hermione bazı günler Regulus'un gerçekliğe olan kırılğan tutumu hakkında endişeleniyordu. Öfkesi odada onu nereye giderse gitsin takip eden başka bir kişi haline gelmişti. Hermione'yi... *düzeltilme*... ihtiyacı onu neredeyse tüketmişti ve onu düzeltmenin bir yolu olmadığının söylenmesinden hoşlanmıyordu.

Sanırım suçluluk duygusu, diye fısıldadı Diğer Hermione aklının bir köşesinden. Sesi endişeli geliyordu. Güzeldi. Endişelenmeliydi. Kara Delilik işte böyle bir şeydi. Bellatrix gibi insanlar böyle ortaya çıkıyordu.

"İşe yaradı mı?" Narcissa endişeyle sordu. Ayine tanıklık etmek istemesi Hermione'yi şaşırtmıştı.

Hermione'nin Narcissa'nın ağzından çıkar çıkmaz aynı fikirde olması, *Praetor'u ve diktatörlerini* saklamaya çalışsalar da şok etmişti. Yine de kimse itiraz etmedi. Hermione'nin ne isterse yapmasına izin verdiler. Bu, yozlaştıran türden bir güçtü. Karanlık Lordlar'ın nasıl ortaya çıktığını anlamak kolaydı. Büyücüler gerçekten de oldukça aptaldı.

Sen yeni filizlenmekte olan bir Karanlık Lord değilsin, diye homurdandı Öteki Hermione.

Olabilirim.

Hayır. Hayır, yapamazsınız. İşte bu yüzden her yerine getiriyorlar. Bir de her an öleceğinizden korkuyorlar.

Artık değil. Ritüel işe yaradı.

"yaradı," dedi Şifacı Choi kendini beğenmiş bir memnuniyet havasıyla. "Hâlâ kopan bağla uğraşması gerekecek ama büyüü çekirdeği tamamen stabilize oldu ve çekirdek hasarı iyileşti."

"Oh, Merlin'e şükürler olsun," diye nefes aldı Severus.

Yumuşak bir anlaşma mırıltısı odanın içinde dalgalandı. Hermione odanın içinde ona yardım etmeye gelen herkese baktı ve solgun, gergin bir gülümseme sundu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Aylar geçer ve Hermione'nin karnı yavaş yavaş şişmeye başlar. Narcissa ve Draco onu neredeyse Lucius kadar sık ziyaret eder. *Militleri* Hortkulukları dikkatle topluyordu. bir zaman çizelgesi vardı ve *efendilerinin* bu işin Ekim'den önce halledilmesini istediğinin farkındaydılar. Kimse ona Ekim ayının neden bu kadar önemli olduğunu sorma zahmetine girmede; mümkün olan en iyi zaman çizelgesini gösteren bir şey görmüş olduğuna güveniyorlardı.

Bu zaman çizelgesi muhtemelen Hermione'nin şu an içinde bulunduğu durumun itici gücüydü. Regulus onun önünde yere diz çökmüş, başını yalvarıyordu. Gururlu, kibirli *praetor*'unun diz çöktüğünü görünce sinirden midesi bulandı. Eli kalçasında sıkıştı.

"Ayağa kalk," diye tısladı ona.

Ona itaat etmek yerine başını kaldırıp kara gözleriyle ona baktı. Gözleri gri olmadığı için her gün yüz küçük tanrıya şükrediyordu. Bencil bir yanı hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordu: çocuğunun fırtınalı gri gözlere sahip olması mı, yoksa Regulus gibi koyu renk gözlere sahip olması mı?

" *Domina*, lütfen," diye yalvardı Regulus.

"Ayağa kalk, Regulus," diye tekrarlardı kaşlarını çatarak.

Regulus yine, "Bırakın yapayım," diye yalvardı. Gözlerinde kararlı bir ışık vardı ve bu Hermione'nin onun akıl sağlığıyla ilgili endişelerinin artmasına neden oldu. "Bu doğru değil! Sen benim... Seni ailemden biri olarak bile kabul edemem. Elimde kalan tek onurlu seçenek bu... *lütfe*n Hermione."

"Ona ihtiyacım yok," diye itiraz etti Hermione. Regulus'un dudaklarından neredeyse histerik bir kahkaha fırladı.

"Var," diye karşılık verdi. "Buna ihtiyacım var. Aynaya bakıp kendimi korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeye ihtiyacım var-," Regulus onun otomatik irkilmesiyle duraksadı ve sertçe yutkundu. "Lütfe,n," diye fısıldadı.

Sıkılmış dişlerinin arasından "İyi," diye mırıldandı. "Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu musun?" Regulus hırladı. "Seni koruyabilmemin tek yolunun piçlerimize verdiğimiz ismi almanı sağlamak olduğunu mu? Benim... benim yeğenime sahip çıkabilmemin tek yolunun *onları evlat edinmek* olduğunu mu? Hayır Hermione, hiç mutlu değilim."

"Regulus," diye fısıldadı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Artık durmalısın. Her zaman çok kırgınsın... bu seni öldürüyor."

"Neredeyse *ölüyordun* Hermione," diye karşı çıktı Regulus kalın bir sesle. "Bildiğimiz ve taptığımız o zeki, çıkarıcı, gaddar *domina* olmasaydın, ölmüş olurdun. de öyle. Ben... benden bunu kabullenmemi isteyemezsin."

Hermione derin bir iç çekerek, "Yapmayacağım," diye onayladı. Şimdiye kadar işe yaramamıştı. Regulus'un birdenbire olanları kabullenmenin bir yolunu bulacağından çok şüpheliydi.

Kopan bağ ve Hermione'nin yaşadığı diğer sağlık sorunları nedeniyle hamileliği yüksek riskli olarak değerlendirildi. Beşinci ayını doldurduğunda yatak istirahati emri verilmişti. Severus, günün her saati onunla ilgilenen bir Mediwitch ekibi bulmuştu. Onlar

Yetkin, becerikli kadınlar, hastalarının tuhaf çalışma saatlerine sadece oflayıp pufluyor ve kaşlarını kaldırıyorlardı.

Hermione'nin kimliğini korumak için daha işe başlamadan önce Regulus tarafından yemin ettirilmişti. Hermione'nin içinde, onun ya Regulus'un metresi ya da Regulus ve Severus'un çocuğunun taşıyıcı annesi olduğunu varsaydıklarına dair sinsi bir şüphe vardı. Daha doğrusu, Hermione'nin gözbebekleri morarmadan ve Hermione önlerinde bir imgelem görmeden *önce* dedikodu ve notlar paylaştıklarına hiç şüphe yoktu.

Sonrasında ona sağlıklı bir yaklaşmışlardı ki bu da onların zeki bir cadı grubu olduğunu kanıtlıyordu.

Hermione onlara tahammül etti çünkü bu Severus, Lucius ve Regulus'un normalden daha fazla mızızlanmasını engelliyordu.

O anda göğsünde yakıcı bir ağrı hissetti ve Hermione dalgınca göğüs kemiğini ovuşturdu. Ağrı o kadar sürekli hale gelmişti ki, artık her ağrının neden kaynaklandığını belirlemek zordu. Mediwitchler düzenli taramalar yapıyordu ama bunların çoğu Hermione'nin taşıdığı kopuk bağlardan kaynaklanıyordu. Hermione yeni normaline alışmaya başlamıştı ve ufak tefek şeyleri ayırt edemiyordu.

Hermione Draco'ya sarılıp onunla ce-ee oynarken Narcissa nazikçe, "İyi niyetliler," dedi. Hermione başını kaldırıp ona baktı... yani Lucius'un karısına.

"Kim, Mediwitch'ler mi?" Hermione şaşkınlıkla sordu. Kaşlarını çattı ve omuz silkti. "Eminim biliyorlardır."

Narcissa başını sallayarak, "Hayır, senin *militanların*," diye karşılık verdi. Hermione tamamen doğruldu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne yapmışlar?" Hermione kesin bir ifadeyle sordu. Narcissa tamamen hareketsiz kaldı ve Hermione'nin burun delikleri alevlendi. "*Ne yaptılar* dedim?"

"Bu... senin bir teslim tarihin vardı," diye fısıldadı Narcissa.

"Ekim," diye nefes aldı Hermione. Gözlerini kırıştırdı ve Narcissa'ya baktı. "Ne yapmışlar?"

"Hepsini buldular," diye yanıtladı Narcissa dikkatle. Durakladı ve Hermione'ye kaşlarını çatı. "Ne bulduklarını bilmiyorum -ne olduğunu asla yüksek sesle söylemezler- ama hepsini bulduklarını biliyorum."

"Ne?" Hermione gözlerini Narcissa'ya dikti. Draco'yu göğsüne bastırdı ve sakın sakın nefes almaya çalıştı.

Narcissa, "Sana söylediğim için Lucius'un küplere bineceğine şüphe yok," diye iç geçirdi. Draco için kollarını uzattı ve Hermione isteksizce onu teslim etti. "Sadece nefes al, *domina*. Regulus seni üzdüğümü düşünürse muhtemelen beni öldürür."

Narcissa'nın söylediklerinin doğruluğu tedirgin ediciydi. Her iki cadı da Regulus'un akıl sağlığının sınırlarında gezindiğini biliyordu. Her şeyini Hermione'nin güvende ve iyi olduğundan emin olmaya odaklamıştı. Severus ve Lucius da Hermione'nin iyi olmasına aynı derecede önem veriyorlardı ama Hermione'nin Regulus'un davranışlarında gördüğü o korkutucu çılgınlık dalgası onların tavırlarında yoktu.

"Neden bana söylemediler ki?" Hermione itiraz etti, kendine rağmen öfkeliydi.

Bu, yıllarca süren çalışma ve çabanın doruk noktasıydı. Neden *militleri* ona zamanın geldiğini söylemedi?

"Hermione... neredeyse ölüyordun," diye hatırlattı Narcissa ona sessizce. "Hem de birden fazla kez. Lucius aylarca sinir krizi geçirdi. Regulus'u kontrol altında tutabilen tek kişi Severus oldu. Ve şimdi... yatak istirahati emri aldın. Öylece... seni üzmemek istemediler, özellikle de bebeği etkileyecekse."

"Büyücüler aptaldır," diye homurdandı Hermione ve kollarını kendine doladı.

"Öyleler," diye onayladı Narcissa.

"Ne zaman?" Hermione sordu. Narcissa Draco'ya bir şeyler mırıldandı ve onu Hermione'yi her ziyaret ettiklerinde kullandıkları Musa sepetine geri yatırdı.

Narcissa Hermione'yle göz göze gelmekten kaçınarak, "Şimdi," diye sessizce itiraf etti.

Aralarında gergin bir enerji yayıldı ve Hermione çaresizce kıpırdanmaya başladı. Şu anda *militanları* Riddle'a karşı bir saldırı düzenliyordu.

"Bayanlar Yardımlaşma Derneği mi?" Hermione, Narcissa'ya kaşlarını çatarak ters ters baktı.

"Madam Longbottom bilgilendirildi," diye itiraf etti Narcissa.

"İyi." Pek iyi sayılmazdı ama Hermione'nin şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Yatağının yanındaki küçük uyarı tılsımına dokundu ve bir Mediwitch aceleyle odaya girdi. "Biraz çay alabilir miyim, lütfen?"

Mediwitch'in gözleri Hermione'nin gergin duruşuna kaydı. "Papatya." Kesin bir dille söyledi.

"Peki." Hermione gülümsemeye benzer bir ifadeyle dişlerini gösterdi ve Ortaçağ Cadısı başıyla onayladıktan sonra topuklarının üzerinde döndü.

Hermione'nin içinden beyaz bir acı geçti ve ellerini sıkıp açarak haykırdı. *Militanlarından* birinin düştüğünü otomatik olarak anlamıştı. Bağlantılarında yaptığı kısa bir tarama ona ihtiyacı olan bilgiyi verdi. Kennilworth Yaxley.

"Sorun bebek mi?" Narcissa endişeyle sordu. "Mediwitch'e ihtiyacın var mı?"

"Yaxley," diye soluk soluğa bağırdı Hermione. "Gitmiş." Narcissa uzun bir süre ona baktı.

Narcissa sessizce, "Karanlık İşaret öyle çalışmaz," dedi. Hermione homurdandı ve gözlerini devirdi.

"O iflah olmaz aksine, ben *militlerimi* gerçekten önemsiyorum," diye hırladı Hermione. "Bütün bunların amacı kurtarabildiğimiz kadarını kurtardığımızdan emin olmaktı."

Hermione'nin karnında yavaşça bir dalgalanma oldu ve Hermione nefesini tutup baktı. Ve sonra... Narcissa'ya bakarak yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" Narcissa endişeyle sordu.

"Ben... bu iğrenç ama... ben... sanırım altımı ıslattım?" Hermione ofladı pufladı. "Mediwitch'i arayıp banyoya girmeme yardım edip edemeyeceğini sorabilir misin?"

"Hermione," diye fısıldadı Narcissa. Musa sepetinde uyuyan Draco'ya baktı ve sonra uyarı tılsımına dokundu. "Altını ıslattığını sanmıyorum."

Mediwitch ve Narcissa Hermione'nin ayağa kalkmasına yardım ettiklerinde, suyunun geldiğini belirlediler. Hermione yerde ayaklarının dibinde biriken küçük su birikintisine baktı ve sonra başını kaldırıp Narcissa ve Sihhiyec'iye baktı.

"Bunun daha çok... şey, bir sel olması gerektiğini sanıyordum?" Hermione sordu.

Mediwitch ona oflayıp pufladı. ", seni banyoya götürelim."

Sonraki birkaç saat, *militanlarının* çektiği acıların beyaz sıcaklığıyla iki kez daha kesintiye uğrayan, ağırlı bir rahatsızlık sisi içinde birbirine karıştı. *Haakon Rowle . Llewellen Rosier* . Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve suçlulukla alt dudağını ısırdı, her Regulus, Severus ya da Lucius olmadığı için rahatladı.

Doğum sancısı başladığında artık bitmişti ve Regulus'un banyonun dışında sabırsızca volta attığını duyabiliyordu. Bir kasılma onu parçaladı ve Hermione çığlık parmaklarıyla küvetin kenarını kavradı. Banyonun kapısı hızla açıldı ve Regulus odaya daldı.

"Çık dışarı!" Hermione ona bağırdı.

"Ama acı çekiyorsun," diye itiraz etti Regulus, gözleri çıldırmıştı.

"Doğum yapıyorum, seni lanet olası aptal. Şimdi, !" Kadın homurdandı. Regulus onu dinledi ve banyodan çıktı.

"Artık zamanı geldi," dedi Mediwitch, Hermione'nin yüzüne gerçekten sert bir yumruk atma isteği uyandıran sakın bir sakinlikle. "Bir sonraki kasılmada aşağı bastırın."

Bir sonraki kasılmada, Hermione iyice bastırdı. Acı çekiyordu. Sadece bitmesini istiyordu. Elbette doğumun bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Belki biraz ara vermesine izin verirlerdi?

"İtin," ısrar etti Mediwitch. "İtmeye devam et."

Hermione tamamen çileden çıkmış bir halde, "İTİYORUM," diye bağırdı.

Bir tür *sadist* olduğu belli olan Mediwitch - Regulus bu insanları nereden *buluyordu* ki - ona, "Yine mi," diye bağırdı.

Hermione tekrar itti. Zaman biraz bulanıklaştı ve sonra Mediwitch çıplak, ciyaklayan bir bebeği kucağına aldı. Hermione bebeğe baktı... *kızına*. Mediwitch dikkatle bebeğin göğsüne yapışmasına yardım etti ve Hermione bakmaya devam etti. Yetkin eller Hermione'nin karnına bastırdı ve Hermione kucağındaki bebeğe odaklanmak için bunu görmezden geldi. Islak koyu bukleler kızının başını örtüyordu ve Hermione'nin kalbi göğsünde kasıldı.

"Oh," diye mırıldandı Mediwitch. Uzanıp bebeği Hermione'nin kollarından aldı ve Narcissa'ya verdi.

"Ne?" Hermione sordu. "Neymiş o?"

İçinden bir kasılma daha geçti ve otomatik olarak küvetin kenarlarını kavradı.

"Bir bebek daha var," diye mırıldandı Mediwitch.

"Başka bir bebek mi?" Narcissa şaşkınlıkla Hermione'ye bakarak tekrarladı. "İkiz mi?"

"Kimse söylemedi," diye mırıldandı Hermione.

"Birini ya da ikisini birden kaybetmekten çok korkuyorsun," diye homurdandı Mediwitch. Gözlerini devirdi. "Onlara bunun aptalca olduğunu söyledim ama reddedildim."

Daha fazla itme, daha fazla bağırma ve sonra kıvranan bir bebek daha Hermione'nin kollarına atıldı. Bu sefer bir oğlan. Burnunun kıvrımı... küçük dudaklarının şekli. Hermione göğsünün sıkıştığını hissetti ve dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı. Cam gibi gözlerle Narcissa'ya baktı.

"O... o... görünüyor," diye fısıldadı Hermione.

Narcissa Malfoy sessizce Hermione'nin kucağındaki bebeğe baktı. Porselen yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"O çok güzel, Hermione," diye fısıldadı Narcissa. Kucağındaki bebeğe baktı ve gülümsedi. "Mükemmeller. İsimleri?"

"Cassiopeia ve Cepheus," diye fısıldadı Hermione. Narcissa kıpırdamadan durdu ve Hermione başını kaldırıp ona baktı. Diğer cadı kocaman gözlerle ona bakıyordu.

"Gerçekten mi?" Narcissa kısık bir sesle

sordu. Hermione kaşlarını çatarak, "Elbette,"

diye cevap verdi.

Bundan emin misiniz? Evet,

eminim.

Regulus ama mutluluktan. Bence memnun olacak,

evet.

Memnun olmak hafif bir ifadeydi. Regulus ağlamış ve Hermione'yi yanağından öpmüştü. Onlar bir aylıkken evlat edinme törenini yapmış ve biri hariç, tanıdığı tüm aile üyelerine -evlatlıktan reddedilenlere bile- resmi bildirim göndermişti.

Appoline Delacour gözlerini kısarak Hermione'nin aurasına bakarken Fransızca, "Büyüleyici," diye mırıldandı. "Bu... bu eş reddine oldukça benziyor."

Hermione, "Harika," diye homurdandı.

"Bu Hermione Teyze'yi bir Veela mı yapıyor anne?" Sekiz yaşındaki Fleur merakla sordu.

Appoline gülerek, "Hayır ," diye cevap verdi. "Senin vaftiz annen sadece bir cadı. Çok yetenekli bir cadı ama sadece bir cadı."

"Bu ne anlama geliyor?" Regulus kaşlarını çatarak sordu. Appoline sandalyesine geri oturdu, sakın ve soğukkanlıydı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Demek ki Veela'nın eş reddinin üstesinden gelmesine yardımcı olmak için kullandığımız bazı teknikler Hermione'ye yardımcı *olabilir*," diye Appoline. Durakladı ve Hermione'ye bilmiş bir bakış attı. "Herhangi bir garanti veremem ama... zararı olmaz, değil mi?"

"Peki," diye iç geçirdi Hermione. "Deneyeceğim." Veela eşinin reddedilmesini iyileştirmeye yardımcı olacak büyüler ve tılsımlar zor görünüyordu ama bu kez dizlerinin üzerine çöküp en azından denemesi için ona yalvaran Severus'tu.

Muhtemelen Regulus'un bunu tekrar yapmasını engellemek için. Hermione, *militanlarının* aralarındaki bağı bu şekilde istismar etmesinden ama Veela Şifacılarının ellerinden gelenin en kötüsünü, daha doğrusu en iyisini yapmalarına izin verdi.

Birkaç hafta sonra Appoline yanında iki kızı Fleur ve Gabrielle ile geri döndü. Çocuklar, dadının dikkatli gözleri altında Cassiopeia ve Cepheus ile oynamaları için kreşe gönderildi. Hermione'nin sağlığı, çocukların güvenliği için bir dadiya sahip olmayı gerektiriyordu. Eğer onlara bakamayacak kadar hasta olursa, evde bakabilecek biri vardı.

"Yardıma oluyor mu?" Severus endişeyle sordu. Appoline başını yana eğmiş olan Hermione'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Sanırım Hermione'ye de Veela'ya olduğu kadar yardımı dokunuyor," dedi Appoline sonunda. Hermione'ye sempati duyarak hafifçe yüzünü buruşturdu ve sonra dikkatini Severus'a çevirdi. "Sen ve senin... şey... kardeşlerin... İnkâr'ı tedavi etmenin bir yolu olmadığını anlamanız çok önemli. Hermione hayatının geri kalanında kopan bağının ağırlığını taşıyacak. Bu onun büyüsunu ve sağlığını kalıcı olarak etkileyecek. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Severus bu konuyu tartışmayı çok istiyormuş gibi görünüyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi.

Hermione omuzlarını silkerek, "Biraz yardımı oluyor," dedi. "Acı ezici ve dayanılmaz olmaktan çıkıp dayanılmaz hale geliyor."

Severus'un yüzü kara bir kaş çatmayla buruştu. Belli ki bu cevaptan daha da az hoşlanmıştı. *Onun için çok kötü*, diye düşündü Hermione, ama her lanet gün bununla *yaşamak* zorunda olan o değildi. Appoline sanki Hermione'nin açıklamasını bekliyormuş gibi başını salladı.

Appoline üzgün bir ifadeyle, "Daha fazla yardım edemediğimiz için üzgünüm," dedi. Hermione'ye hafif bir gülümseme sundu. "Ama lütfen Delacour yerleşim bölgesinde hoş karşılanacağınızı bilin. Statünüz son derece nadirdir ve yerleşim bölgelerimizde bazı tartışmalara konu olmuştur. Büyüklerimiz sizin bir Veela olmadığınızı düşünüyor,

Tam olarak değil ama size sığınma hakkı vermeye istekli olacak kadar yakın."

Şok olmuş hissediyorsunuz. Hatta sersemlemiş. Bu büyük bir mı? Bu gerçekten çok büyük bir olaymış gibi geliyor.

Hermione yavaşça, her hareketini bilinçli ve belirgin bir şekilde yaparak dik oturdu ve Appoline'a doğru eğildi.

Hermione, "Lütfen büyüklerinize saygılarımı iletin," dedi.
"Tekliflerinden onur ve gurur duydum. Çocuklarımla bana katılmasına izin verilir mi? Eğer bir yerleşim bölgesine çekilmem gerekirse?"

"Elbette," diye cevap verdi Appoline otomatik olarak. "Hiçbir Veela bir ebeveyni çocuğundan uzak tutmaz."

"O zaman tekliflerini minnetle kabul ediyorum, ama daha sonraki bir tarihe kadar sığınak talep etme hakkımı saklı tutuyorum," dedi Hermione.
Kaş.

Appoline'ın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve çenesini eğdi.

"Öyle olsun. Büyüklere haber vereceğim," diye mırıldandı. Odanın etrafına göz gezdirdi. "Muhtemelen gidip Fleur ve Gabrielle'i almalıyım."

"Hayır," diye itiraz etti Hermione. "Cassiopeia Cepheus ikisini de seviyor. Bırak biraz daha oynasınlar."

Appoline gülümseyerek, ", " diye kabul etti. "O zaman bir süre daha."

Cassiopeia ve Cepheus sekiz yaşına geldiklerinde, Delacour yerleşim bölgesinin yakınındaki ormanda kayboldular ve gri gözlü küçük sarışın bir cadıyla karşılaştılar. Hermione onları bulduğunda Regulus ve Severus büyüden çatırdıyordu. Hermione durakladı ve başını yana eğerek çocuklarının yanında duran, ciddi ve fazla bilge gözlerle kendisine bakan küçük sarışını izledi.

"Luna Lovegood," dedi Hermione yavaşça.

"İki Hermione," diye yanıtladı Luna. Hermione'nin dudakları kıpırdadı.

Hermione yavaşça, "Sende Görü var ama bir Kahin değilsin," dedi.

"Sizinle aynı şekilde değil, hanımefendi," diye onayladı Luna.

Hermione, Luna'nın gözlerinin içine bakabilmek için ormanın zeminine çömeldi.

"Çırağım olmaya ne dersin?" Hermione nazikçe sordu. "İstersen yeteneğin konusunda sana yardım edebilirim."

"Annemle babama sormamız gerekecek," dedi Luna. Hermione'nin önünde kıpırdandı. "Ama sanırım kabul edeceklerdir."

Hermione, "Çırağım olarak Hogwarts'ta benim korumam altında olacaksın," diye teklif etti. "*Militlerimin* çocukları sana göz kulak olacak, seni koruyacak."

"Arkadaş gibi mi?" Luna utangaç bir tavırla sordu. Hermione hafifçe irkildi ve küçük cadiya sevgiyle gülümsedi.

"Tam olarak arkadaş gibi," dedi Hermione

kararlılıkla. "Bu hoşuma giderdi," diye karar

verdi Luna.

Luna'nın ailesinin Hermione'nin yanında çıraklık yapmayı kabul etmesini sağlamak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Hermione'nin sözleşmeye koyduğu her şartı kabul ettiler ve hatta Luna'nın yazlarını Hermione'nin Fransa'daki villasında geçirmesine izin verdiler.

"Bu... bu çok mu kolaydı?" Hermione endişeyle Severus'a sordu. "Daha soğukkanlı olmaları gerekmez miydi?"

"Hermione," diye içini çekti Severus ve burnunun kenarını sıktı. "Belli çevrelerde adın çıkmış sayılır. Dişi Aslan, Voldemort'u alt etmeye adanmış bir lejyona komuta eden *domina*. Fransa'daki en eski ve en saygın Veela klanından sığınma hakkı aldınız. Şifacı Choi'nin

Sizinle birlikte çalıştıktan sonra yayınladığı makaleler büyülü şifa alanında büyük ilerlemeler yarattı. Akli başında hangi ebeveyn çocuğuyla usta/çırak ilişkisi gibi bağlayıcı bir şey kurmanızı istemez ki?"

Hermione zayıf bir sesle, "Bu biraz fazla oldu," diye itiraz etti.

Severus ona, "bu ilişkiyle bile *senin* çırağının açamayacağı kapı kalmayacak," diye çıkıştı. "Bir çırak kabul ettiğini öğrendiklerinde, seni arayıp soranlarla dolup taşmaya hazır ol. talepleri."

Hermione kararlı bir ifadeyle, "Alacağım tek kişi Luna," dedi. Severus alay etti.

"Doğru. Çünkü *senin tek* çırağın olmak bir şekilde daha az çekici olurdu," diye hafifçe alay etti.

Hermione isteksizce, "O özel biri," diye itiraf etti. "Ona herhangi bir koruma sağlayabilmemin tek yolu bu."

"*Nasıl* özel?" Severus sordu.

Hermione, "Bunun bir önemi yok," dedi ve başını salladı. Severus'un burun delikleri alevlendi ve ona ters ters baktı.

"*Domina*," diye tısladı ve dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi hareket etti. Tekrar.

Hermione çaresizce, "O tanıdığım en saf insan," diye mırıldandı. Sanki Severus'un yapmak istediği her şeyi engelleyebilecekmiş gibi ellerini uzattı. "O... o bir fey. Aslında elf soyundan geldiğini sanmıyorum, ama o..."

Severus ona hâlâ ters ters bakarak, "Özel," dedi.

Hermione, "Çoğu insan Luna gibi birinin nasıl bir armağan olduğunu anlamıyor," diye açıkladı. "Eğer onu bunlardan koruyabilirsem, koruyacağım."

Gençken, Öteki Hermione'nin ortak alanlarının mahremiyetinde itiraf ettiklerini anlamamıştım. Ama haklısın. O özel biri. Onu koruduğun için teşekkür ederim.

Elimde değil ama onu dünyadan korumak istiyorum. O kendi şarkısıyla dans ediyor ve çoğu insan onu ezip geçmeye çalışır, kendileri gibi olmaya zorlar: acımasız, nefret dolu, yıkıcı. Dünyanın Luna'larına ihtiyacımız var. Onların çoğu insandan daha fazla kalbi var ve esrarengiz bir bilgeliğe sahipler.

Diğer Hermione'nin sessizliği bir anlaşma gibi geldi ve Hermione Severus'a gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aynı şey senin için de söylenebilir, *domina*" diye hatırlattı Severus ona, son sekiz yılda mükemmelleştirdiği kibirli bir ifadeyle. "Sen özelsin ve seni korumak için elimizden geleni yapacağız."

Hermione kaşlarını kaldırarak, "Çocuklarımızdan en az birinin Ravenclaw'da olmasını istiyorum," diye karşı çıktı. "Onun yılı mükemmel olurdu, ama bir yıl üstü de olur."

"Bir yıl aşağıda değil mi?" Severus sertçe sordu. Hermione'nin dudakları gerildi.

"Onun korunmaya ihtiyacı var Severus. Bir yıl geride kalmak bunu pek sağlayamaz," dedi Hermione.

"Cassiopeia ya da Cepheus değil." Severus'un kaşları ona bakarken çatıldı.

"Saçmalama Severus," iç geçirdi Hermione. "Fleur ve Gabrielle'le birlikte Beauxbatons'a gidecekler."

"Oraya çocukları da gönderiyoruz," diye uyardı Severus onu. "Siwan Rosier Tanwen'i göndermeyi planlıyor ve Calladora Selwyn'in de Gareth'i oraya göndereceğini biliyorum."

Hermione'nin dudakları hafifçe büküldü. Siwan bir *militan* olarak kabul edilirdi.

Dul bir kadındı ve Hermione'nin tüm *militanları* tarafından saygı ve nezaketle karşılanırdı. Hermione'nin evine sık sık misafir olurdu ve kızı Tanwen Cassiopeia'nın yakın arkadaşıydı.

Calladora sorunu ayrı bir konuydu ama Hermione kendini daha az sorumlu hissetmiyordu. Calladora Hanımlara Yardım Derneği'nin bir üyesiydi ve savaş sırasında dul kalmıştı. Hermione, Calladora'nın tek çocuğu olan Selwyn Varisi'ni Beauxbatons'a göndermeyi planlamasını ilginç buldu. Aile, veliahtlarını Hogwarts'a göndermekten korkuyor muydu? Çok tehlikeli olduğuna mı inanıyorlardı? Bunu ona Siwan mı önermişti?

Hermione sessizce, "Ilsa Thorfinn'i Durmstrang'a gönderiyor," dedi. "Priscilla'dan Leander'ın da onunla birlikte Durmstrang'a gitmesine izin vermeyi düşünmesini istedim. Ben... Ben bir şey görmedim ama bizden herhangi birinin kendi haline bırakılması fikrinden hoşlanmıyorum."

Severus patlarcasına bir nefes verdi ve Hermione'nin yanındaki kanepeye oturdu. Şaşkınlıkla başını salladı ve sonra dönüp ona baktı.

"Bu kadar çok Varis'in Hogwarts'ta bulunmadığını bilmiyordum," diye mırıldandı. Hermione'nin dudakları yüzünü buruşturdu.

Hermione kararlı bir ifadeyle, "Dumbledore'un etkisi altında olmamaları sadece iyi bir şey olabilir," dedi. "Dış dünyayı daha çok görecekler.

Sonunda Wizengamot'taki yerlerini aldıklarında, büyücü Britanya'nın yolunun otomatik olarak en iyisi olduğunu düşünecek kadar korunaklı olmayacaklar."

"Biraz ciladan kimseye zarar gelmez," diye mırıldandı Severus. Durakladı. "Emin misin Hermione?"

"Olabildiğim kadar," diye yanıtladı Hermione. Ona baktı ve belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Eğer farklı bir şey görürsem, ilk öğrenen sen ve Regulus olacaksınız."

Yıllar Hermione'nin beklediğinden çok daha hızlı geçmişti. Luna, Hermione'nin çırağı olarak, Hermione'nin villasına kişisel Floo bağlantısı kurma ayrıcalığına ve onuruna sahipti. Bu durum Hermione'nin triumviratının, yani grubu yöneten ve onun generalleri olarak hareket eden üç militanın hepsinin tepkisine neden olmuştu: Lucius, Regulus ve Severus. Regulus'un neredeyse ağzı köpürüyordu, onu dizginleyen tek şey 'un omzundaki elinin sabit ağırlığı olmuştu. Lucius saatlerce tehlike hakkında atıp tutmuştu. Severus ise Hermione'nin gözlerini devirmesine neden olan ciddi ve yargılayıcı bakışlar atmakla .

Luna ve Hermione her gün öğleden sonra birkaç saatliğine Hermione'nin çalışma odasına çekilir ve Hermione Luna'ya bu küçük, fey cadının dünyalarında güvenli bir şekilde yol almasına yardımcı olmak için aklına gelen her şeyi öğretirdi. Luna'nın düşüncelerini odaklamak için meditasyon.

Luna'nın tüm eşyalarını işaretleme çalışması. Luna'nın tüm eşyalarını ona çağıracak bir büyü. Luna'ya yardım edebilecek herhangi bir şey.

Bu Hermione'nin Luna'yı oyun oynaması ve villada vakit geçiren çocuklar arasından arkadaşlar edinmesi için teşvik etmediği anlamına gelmiyordu.

Rukayya Lestrange Luna'yı hemen benimsemişti ve genellikle Cassiopeia ve Tanwen'le birlikte kütüphanede fısıldaşıp kıkırdarken bulunurlardı. Genç cadıları birlikte oynarken her gördüğünde Hermione'nin göğsünü garip bir sıcaklık ve memnuniyet duygusu dolduruyordu.

En azından ben bunu yaptım.

Onlar iyi bir kız grubu. Ruqayya kesinlikle Ravenclaw'a uygun. Daha önce orada değildi, değil mi?

Hayır. Ruqayya, Rabastan Lestrange ve Tahirih Shafiq'in kızı. O sizin dünyanızda var olmadı.

Bu çok kötü. Harika bir kız.

Hermione daha ne olduğunu anlayamadan Cassiopeia ve Cepheus'u Beauxbatons'a gönderiyordu. Fleur Beauxbatons'da dördüncü yılındaydı ve vaftiz annesine 'kuzenlerine' göz kulak olacağına dair söz vermişti. Hermione'ye Delacour yerleşim bölgesinde sığınak statüsü verildiği düşünülürse, bu yeterince adil bir yaklaşımdı. Hermione vaftiz kızına sarıldı ve sonra yanaklarından öptü.

Hermione önce Cassiopeia'ya, sonra da Cepheus'a sıkıca sarıldı ve Fransız Sihir Bakanlığı'ndaki Beauxbatons Floo'sundaki diğer tüm ebeveynler gibi yanaklarından hafifçe öptü.

"İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldadı Cepheus'un saçlarına. "Güvende olun ve derslerinize dikkat edin."

"Elbette anne," diye söz verdi Cepheus başını ciddi bir şekilde sallayarak.

Çocukları Sirius'a kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olacak kadar benzese de, tavırları çok daha fazla Regulus ve Severus'a ve... itiraf etmeliydi ki... kendisine benziyordu.

Temelde kronik bir hastalığı olan biri tarafından büyütölmek, kendi yaşlarındaki çoğu çocuktan çok daha olgun, vakur çocuklar doğurmuştu. Cepheus ve Cassiopeia'nın her birinde Hermione'nin üçlüsünü yerlerinden haberdar eden özel bilezikler vardı. Hermione sağlık sorunları yaşadığında her biri bu bileklikleri en az bir kez kullanmak zorunda kalmıştı. Bu pek de ideal bir durum değildi ve ikinci olaydan sonra Hermione *militanların* sürekli yanında bulunmasını gönölsüzce kabul etmişti.

"Ve... eğlenmeye çalışın," diye yalvardı Hermione kendi halindeki çocuklarına. "Bazı kuralları çiğneyin, bazı arkadaşlar edinin... sakın yakalanmayın," diye ekledi.

" *Hermione*," dedi Severus dehşet içinde. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beauxbatons'ı yok etmeye mi?"

"Sana ve Regulus'a çok benziyorlar," diye itiraz etti Hermione. "On bir yaşındalar ve kırk yaşına basıyorlar."

Severus öfkeyle, "Ben otuz bir yaşındayım," diye tersledi. "Neredeyse kırk yaşındayım."

Hermione ona, "Tüm zamanını benim için endişelenerek geçiriyorsun," diye hatırlattı. "Benim için endişelenmediğin zamanlarda, Regulus'u beni üzdüğünü düşündüğü birini öldürmekten alıkoymak için cehennemin dibine kadar kovalıyorsun."

"Haklı olabilirsin," diye homurdandı Severus ona. "Ama başka seçeneği yok gibi. Sen onun *domina's*ısın ve Merlin kulağa nasıl geldiğini başılasın, çocuklarının annesi, büyüü onu kısa saçlarından yakaladı."

Hermione isteksizce, "Farkındayım," diye itiraf etti. Çaresiz bir hareketle Severus'un elini okşadı. "Onu cezasız için sana hiç teşekkür ettim mi? Bunun için çok minnettarım Sev, gerçekten."

Severus boynunda donuk bir kızarıklıkla, "Lucius yardım ediyor," diye mırıldandı.

"Senin gibi değil," diye karşı çıktı Hermione. Severus'a düşünceli düşünceli baktı ve boynundaki kızarıklık daha da koyulaştı. "Severus-

"Yapma," diye mırıldandı ona. "Bırakalım da diğer ebeveynler çocuklarıyla vedalaşsın."

Harry, Luna Lovegood'un masasındaki boş sandalyeye , "Malfoy kendini beğenmişin teki," diye homurdandı.

Luna neredeyse her gün kütüphanede bulunurdu. En yaşlı Lestrangle kızı genellikle onunla birlikte olurdu, çünkü ayrılmaz arkadaşlardı. Bugün, onlarla birlikte oturan bir Hufflepuff vardı. Lestrangle homurdandı ve gözlerini devirdi.

"Sanki sen kibirli bir göt değilsin, Potter?" Lestrangle çekiştirdi.

"Ben Malfoy gibi değilim," diye alay etti Harry, dudağı kıvrılmıştı.

Hufflepuff küçümseyen bir ifadeyle, "Hayır, değilsin," diye mırıldandı. Harry sandalyesinde doğruldu ve kaşlarını çatarak 'Puff'a baktı.

"Bu da ne demek şimdi?" Harry sordu. "Malfoy *sadakatini* değerini bilir," diye tersledi Hufflepuff.

"Dinle beni, seni dengesiz porsuk," diye tersledi Harry. "Ben sadık biriyim!"

Lestrangle bunun üzerine homurdandı. "Onun adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Harry'nin ona büyü yapmak istemesine neden olan bir sırtışıla sordu.

"Harry ilgisini çekmeyen şeylere dikkat etmez," diye açıkladı Luna, Harry'nin rahatlatıcı bulduğu sakın bir havayla. Ona baktı ve başını iki yana salladı. "Daha dikkatli olmalısın, Harry. Bir şeyi ilginç bulmaman onun önemsiz olduğu anlamına gelmez."

"Ne gibi?" Harry düşünmeden sordu.

"Luna'nın Malfoy'un vaftiz annesinin çırağı olduğu gerçeği gibi," dedi Lestrangle kibirle. "Malfoy'un son derece saygı duyduğu ve kesinlikle taptığı vaftiz annesi."

"Sen bir çırak mısın?" Harry gözlerini kocaman açarak sordu. "Daha ikinci sınıftasın, bu... Luna, bu gerçekten etkileyici."

Hufflepuff, "O sekiz beri çırak, seni lanet olası aptal," diye homurdandı.

"Peki, ben *bunu* nereden bilebilirim ki?" Harry öfkeyle ofladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Lestrangle Luna'ya. Luna dönüp Harry'ye, onun ensesindeki tüyleri diken diken eden, etkilenmemiş bir bakışla baktı. "Haftalarca dünya çapında haber oldu. Luna tüm Fransız gazetelerinin kapağındaydı. Onunla röportajlar yapıldı.

Hogwarts'a girmeden önce Witch Weekly tarafından. Çıraklık ve Hogwarts eğitimini birlikte yürüttüğü bir dizi vardı."

"Ruqayya," diye iç geçirdi Luna.

"Yani Malfoy ünlü olduğun için senden faydalanmaya mı çalışıyor?" Harry tahmin etti.

"Aman *Tanrım*," diye inledi Hufflepuff. Lestrage'a baktı. "O gerçek mi?"

"Burada bir sorun mu var?" Marcus Flint, Harry'nin arkasından homurdandı.

Yaşlı büyücü kütüphaneye nadiren uğrardı ve Harry'nin onunla tek gerçek teması Quidditch sahasındaydı. Harry dehşet içinde Luna'nın Flint'e *gülümsediğini* gördü. Luna asla gerçekten gülümsemezdi. Sessiz ve içedönük biriydi ve Harry'nin yapabildiği en fazla şey yüzüne küçük, utangaç bir gülümseme getirmek olmuştu.

En kötüsü de Flint'in çarpık dişlerinden hiç utanmadan ona gülümsüyor olmasıydı. Lestrage ve Hufflepuff'a başıyla selam verdi ve Harry'ye kaşlarını çattı.

"Flint," diye ısırdı Harry.

"Potter," diye dudak büktü Flint, çoğu Slytherin'in yaptığı gibi. Sanki Harry garip bir nedenden ötürü ayakkabılarının altındaki pislikmiş gibi. "Senin başka bir yerde olman gerekmiyor mu?"

"Hayır." Harry çenesini dikleştirdi ve Flint'e meydan okurcasına baktı. O bir Prefect değildi, bu yüzden büyük oğlanın ona yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Marcus, yok. Beni kontrol ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi Luna bir başka geniş gülümsemeyle.

"Elbette," diye hemen kabul etti Flint. Harry'ye baktı ve sonra tekrar Luna'ya döndü. "Madam bunu biliyor mu?"

Luna sakince, "O her zaman bilir," diye cevap verdi. Flint başını salladı. çok mantıklıydı.

"Bunu hâlâ *Praetor*'a bildirmem gerekiyor," diye mırıldandı Flint. Luna'nın burnu Harry'nin son derece sevimli bulduğu bir şekilde kırıştı.

"Belki de en iyisi üçlü hükümdarlığın diğer üyelerinden birine haber vermeniz olabilir?" Luna umutlu bir ifadeyle önerdi. Flint homurdandı ve başını salladı.

"İşler böyle yürümüyor Luna," dedi Flint sesinde bir parça çelikle.

"Peki," diye onayladı Luna, neredeyse krallara layık görünen küçük bir baş sallama hareketiyle. Flint masalarından uzaklaştı ve Lestrangle hemen Luna'ya döndü.

"Ona yazacak mısın?" Lestrangle talep etti.

"Artık başka seçeneğim yok," diye homurdandı Luna. Harry'ye kaşlarını çatı. "Gerçekten daha dikkatli olmalısın, Harry." Hufflepuff'a bir el salladı. "Bu Nasir Shafiq... Ruqayya'nın kuzeni."

"Tamam..." Harry şaşkınlıkla Lestrangle'dan Luna'ya baktı.

"Tatlı Morgana," diye mırıldandı Shafiq. Harry'ye ters ters baktı. "Selam ve iyi karşılaşmalar derdim, ama bu yalan olur. Ruqayya, Bas Amca'ya yazıyorum. Bu... bu çok saçma."

Lestrangle omuzlarını silkerek, "Babam biliyor," dedi. "Ama kendini daha iyi hissettirecekse durma, söyle."

"Beauxbatons'ı seçmeliydim," dedi Shafiq kesin bir ifadeyle.

"Cassiopeia geçen hafta Gareth'ı ağlattı," diye gözlemledi Lestrangle soğuk ve acımasız bir gülümsemeyle.

"Durmstrang o zaman," diye karşı çıktı Shafiq. "Tanrım, Tahsin çok şanslı."

"Tahsin kendisinden isteneni yaptı," diye hatırlattı Lestrangle kuzenine. "O görevin ve onurun ne olduğunu bilir."

Hafif bir duraklama oldu ve herkes Harry'yle göz teması kurmaktan kaçındı. Bu bazen olurdu, özellikle de başka Hane'lerle temasa geçtiğinde ve bunun ne anlama geldiğini ya da ne ima ettiklerini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Dahası, neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu - Gareth kimdi? Bu Cassiopeia denen kişi onu neden ağlatıyordu? Tahsin de kimdi? Luna'nın etrafında olmak *çok* kafa karıştırıcıydı ama... *Luna* .

Harry onunla trende tanıştığı anda, Luna'nın onun için doğru kişi olduğunu anlamıştı. Elbette Lestrangle'le birlikteydi, ikisi de sade, sınıflandırılmamış cüppelerinin içinde biraz belirsizdi, ama o zaman bile bir gün Luna Lovegood'la evleneceğini biliyordu. O sadece... *biliyordu*. Ron onun biraz aptal olduğunu düşünüyordu ama Sebastian düşünmüyordu, Neville de öyle. Tek sorun, Sebastian'ın Harry'nin Luna'ya kur yapmasına yardım etme konusunda tamamen hemfikir olmasıydı. Neville? O kadar da değil.

"Senin harika bir adam olduğunu düşünmediğimden değil," diye iç geçirdi Neville. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Öylesin. Sen harika bir adamsın. Sadece... şey... Luna Lovegood."

"Biliyorum," diye kabul etti Harry, geniş, büyülenmiş bir gülümsemeyle. "İnanılmaz biri, değil mi?"

Neville temkinli bir ifadeyle, "Öyle," diye onayladı. Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bak, onda Görü olduğunu biliyorsun, değil mi? Madam Delenir bu yüzden Luna'yı çırağı olarak seçti. Yani, belli ki Luna bir *Kahin* değil.

Eğer öyle olsaydı Hogwarts'a gitmesine asla izin vermezlerdi."

"Kahin nedir?" Sebastian merakla sordu.

Ve işte o zaman işler tuhaflaştı. Neville beklenti içinde Harry'ye eliyle işaret etti. Harry kaşlarını çatarak ona bakan Neville'e baktı.

"Bir şeyler gören biri mi?" Harry tahmin etti. Neville inledi ve ellerini yüzüne sürdü. "Ne?"

"Sen bir Potter'sın," diye tısladı Neville ona.

"Biliyorum," tısladı Harry. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Merlin aşkına. Babanla konuş," diye tersledi Neville.

Ostara molası sırasında Harry tam da bunu yaptı.

"Baba," dedi Harry kelimeyi yavaşça uzatarak. James Potter emlak kayıtlarından başını en büyük çocuğuna kaşlarını çatarak baktı.

"Harry mi?" James kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

"Neville neden soyadım Potter olduğu için Kahin'in ne olduğunu bildiğimi düşünsün ki?" Harry merakla sordu.

Bu sözler üzerine babası hareketsiz kaldı. Elinde tuttuğu tüy kalem kırıldı.

"Bunu... bunu söylemek Neville'e düşmezdi," diye cevap verdi James gergin bir sesle. "Bu konuyu Frank'le konuşacağım."

Harry babasına, "Asıl mesele bu değil, baba," diye çıkıştı. "Neville neden düşünsün ki? Benim Potter olmamın bununla ne ilgisi var?"

"James içini çekti ve avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu.

"Baba." Harry gözlerini babasına dikti.

"İyi," diye mırıldandı James. "Potterlar... biz... biz genellikle her kuşakta ailede bir Kahin bulundururuz. Babam aslında bir Kahin için geç kaldığımız konusunda şaka yapardı. Hazırlıklı olmalısın... bu senin kızın ya da torunun olabilir."

Harry zihninin gözünde Luna'nın ona o utangaç, küçük gülümsemesini verdiğini gördü.

"Baba... ya ben, um, Görü'ye sahip bir cadıyla evlenirsem?" Harry kıpkırmızı kesilmeden önce sorusunu kekeleyerek cevapladı. James uzun bir süre kaşlarını çatarak ona baktı.

"Senin yerinde olsaydım, etrafımı sadakatin değerini bilen, onurlu, çocuğumu korumak için asa kolları üzerine yemin etmeye hazır insanlarla sarardım," dedi James dikkatle. Durakladı. "Oğlum, bana söylemen gereken bir şey var mı?"

"Bu ne anlama geliyor? Sadakatin değerini bilen insanlar mı?" Harry sordu. Harry yine kızardı ve kaşlarını çatarak babasına baktı. "Hufflepuff'ın biri nasıl sadık olunacağını bilmediğimi söylemeye çalışmış."

James yüzünü buruşturdu ve oğlunun bakışlarından kaçındı. "Görü'ye sahip olan bu küçük cadıyla flört etmeye mi çalışıyordun?"

"Hayır." Şimdi babasının bakışlarından kaçma sırası Harry'deydi. Yanaklarının ısındığını hissediyordu ve endişeyle kıpırdandı.

"Anlamalısın, Harry," diye içini çekti James. "Görenler, hatta Görü'ye sahip olanlar bile, nadirlikleri ve yetenekleri yüzünden avlanırlar. Eğer çocukken ortaya çıkarlarsa... çoğu Hogwarts'a gidemez. Ben hiç... şu anda yaşadığını bildiğim belgelenmiş tek Kahin Peru'da ağır silahlı bir kalede yaşıyor. Peru'nun büyümlü hükümeti onu eşsiz bir ulusal hazine ilan etti. Ona yapılacak bir saldırı büyücü Peru'ya yapılmış demektir. IWC, Kahin'in sağlığını, mutluluğunu veya refahını tehdit etmeye cüret eden herhangi bir kişi veya hükümete resmi yaptırımlar uygulayacağını ilan etti."

"Yani o bir mahkûm mu?" Harry sordu. James homurdandı ve başını salladı.

"Onu hayatta tutmanın tek yolu bu. Tüm köyü onu korumak için yemin etti," diye açıkladı James. Derin, ürpertici bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Kahin olmak *tehlikelidir*, Harry."

"Tehlikeli, nasıl?" Harry kaşlarını çatarak merak etti.

Luna tehlikede miydi? Luna'nın güvende olduğundan nasıl emin olabilirdi?

James yüzünü buruşturarak isteksizce, "Onlar... imrenilen ," diye itiraf etti. "Açıklaması zor, özellikle de sen çok genç olduğun için."

"Ben Üçüncü Sınıfım," diye itiraz etti Harry hararetle. "Ben *bebek* değilim."

James bunun üzerine homurdandı. "Elbette, nasıl unutabilirdim ki," diye mırıldandı. "Bak Harry, Kahinler farklı olasılıklar görürler, genellikle de olasılıklarıyla eşit oranda."

"Yani... eğer büyük olasılıkla öyleyse, Kahin bu görüyü çok sık mı görüyor?" Harry tahmin etti.

"Evet," diye kabul etti James. "Ama da ötesinde, çevrelerindeki insanlar belirli seçimler yaparsa, bu onların gördüklerini etkileyebilir."

"Ya biri bir hevesle bir şey yaparsa?" Harry sordu. "Yani... ya düşünmeden öylece bir şey *yaparlarsa*? Kahin bunu görebilir mi?"

"Bu bir Kahin'in sahip olduğu birkaç zayıflıktan biridir," dedi James iç çekerek. "Kaos olasılığı ters yönde etkiler. Bazen Kahin bir öngörü görür ama bu o kadar olasılık dışı olabilir , onun değerini göz ardı eder. Hangi öngörünün daha olası olduğuna karar vermek, bir Kahin'in herhangi bir zamanda karşılaştığı en zor zorluklardan biridir."

"Tamam." Harry bir an için küçük tırnağını çiğnedi. "Ama bütün bunlar ne anlama geliyor? Kahinler neden bu kadar gözde? Onlara kim göz diyor? Neden?"

"Her planı değerlendirmek için kusursuz bir yolunuz olsaydı, sizce her şeyi yapmak ne kadar kolay olurdu?" James yüzünde ciddi bir ifadeyle sordu. "Birine Quidditch stratejilerini gösterebilseydin ve o da sana hangi stratejilerin en iyi sonucu vereceğini, hangilerinin başarısız olacağını kolayca söyleyebilseydi?"

Bu şaşırtıcı bir düşünceydi. Harry sadece üçüncü sınıftaydı ve Quidditch Kaptanı sayılmazdı, ama Wood'un böyle bir avantaj için adam öldürebileceğinden şüpheleniyordu. Belki de. Wood adil oynamak konusunda oldukça kararlıydı. Slytherin'in ya da Ravenclaw kaptanları bu seviyeye inemez.

Birisi Hogwarts Quidditch gibi şeyler için Kahin gibi bir şey kullanır mı? Ya da *daha fazlası* için bir Kahin kullanırlar mıydı? Ya bir Lig takımının bir Kahin'e erişimi olsaydı? Ya bir Dünya Kupası takımının ? Harry Dünya Kupası'nı oldukça hevesle takip ederdi ve her zaman da etmişti.

Birdenbire oldukça önemli bir şeyin farkına vardı.

Harry ihtiyatla, "Peru Dünya Kupası'nda oynamıyor," dedi. James başını salladı.

"Öyle değil," diye kabul etti James. "

yüzünden mi?" Harry tahmin etti.

" yüzünden," diye onayladı James.

"Baba," diye başladı Harry yavaşça. "Ya biri bir Kahin'e farklı türden planlar gösterseydi?"

"Ne gibi?" James Harry'ye sordu.

"Mesela... şey... geçmesini istedikleri yasalar," diye önerdi Harry. "Ya da belki bir hükümeti devirme planları?"

"Bir Kahin bunların olasılığını kolayca değerlendirebilir," diye yanıtladı James. Oğluna bir kaşını kaldırdı. "Devam et."

"Öldürmek istedikleri insanlar mı?" Harry midelerini bulandıran bir hisle tahmin etti.

"Evet," dedi James sessizce. "Bir Kahin, herhangi bir kişiyi savaş alanından çıkarmanın sonuçlarını değerlendirebilir - birileri onları öldürmeye karar verdiği sürece."

"Baba," diye fısıldadı Harry. Nefesi boğazında düğümlendi ve göğsü acıyla sıkıştı.

"Bir çatışmanın her iki tarafındaki insanlar, onları düşmanlarının elinden uzak tutmak için Kahinleri öldürdüler," diye devam etti James acımasız bir kararlılık ifadesiyle. "Kahinler yakalandıklarında intihar ettiler, böylece kötülük için kullanılamayacaklardı. amaçlar."

"Baba." Harry çaresizce babasına baktı.

Luna'dan başkasını hayal etmek imkânsızdı. O sadece İkinci Sınıf öğrencisiydi. Üçüncü Sınıf için sabırsızlanıyordu; Lestrangle'la birlikte Aritmetik konusunda heyecanlıydılar. Buz Farelerini çok severdi ve genellikle tüm notlarını parlak safir mürekkeple yazardı. Luna uzun koridorlarda güneş ışığından güneş ışığına zıplamayı, dans etmeyi, dönmeyi ve nefesinin altında mırıldanmayı çok severdi.

Sırf kendisi olduğu için insanların onu öldüreceği, katledeceği fikri Harry'nin korkudan karnını sıkmasına neden oldu. Mantiken, Harry Luna'nın Görü'ye sahip olduğunu, yani bir Kahin *olmadığını* biliyordu ama korku mantıklı ya da rasyonel değildi. Harry Luna'ya baktı ve bir Kahin'in *sırf var olduğu* için taşıdığı risklerin çokluğu onu bunalttı.

Potter Hanesi'nin bir kızı büyük olasılıkla bir Kahin olurdu. Bir Kahin'e *ihtiyaçları* vardı. Sevgili, eşsiz Ay Işını Luna'nın Görü yeteneği olmasa bile, Potter soyu büyük olasılıkla bir Kahin çıkaracaktı. Kızı ya da belki torunu, yeteneği yüzünden avlanacak ve katledilecekti. Tabii büyücü Britanya'nın Peru'yu taklit etmesini sağlayacak bir yol bulamazsa.

On üç yaş, karanlık piçlerin kızını öldürmek isteyip istemedikleri konusunda endişelenmek için çok küçük bir yaştı. Henüz sahip bile olmadığı bir kız. Annemin dediği gibi olursa muhtemelen on yedi yıl daha sahip olamayacaktı.

"Biliyorum delikanlı," diye içini James. "Babam her zaman Tanrılara şükrederdi-" Bir an dondu kaldı, yüzünde üzgün bir ifade vardı.

yüzünü buruşturdu ve konuşmayı kesti. Harry'ye zayıfça gülümsedi ve zaten dağınık olan saçlarını karıştırdı. "Eh, köprünün altından çok sular aktı, değil mi?"

Regulus öfkeyle, "Bunu yapamazsın," diye itiraz etti, büyüü korkutucu bir gösteriyle etrafında parlıyordu.

Hermione sakince, "Kesinlikle hoş olmayacak," dedi ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Kendi sorunlarım ne olursa olsun, Fleur'un yanında olmam gerektiğini hissediyorum."

"Bir şey mi gördünüz, *domina*?" Severus endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak sordu.

Hermione dikkatle, "Tam olarak değil," dedi. "Üçbüyücü Turnuvası'ndan söz edilmesini tedirgin edici buluyorum. Beni geriyor ama hiç görüm görmedim."

"Hermione," diye homurdandı Regulus. "Sadece lojistik bile anevrizma geçirmeme yeter. Bütün bir oteli kiralamak zorunda kalacağım. Mevcut tüm *milisleri* çağırmamız gerekecek."

Hermione içi boş bir sesle, "Peki," dedi. Dikkatle ayağa kalktı -ayakta ya da otururken hızlı hareket etmek başının dönmesine neden olabilirdi- ve iki büyüçüye de başıyla selam verdi. "Ben uzanmaya gidiyorum."

"Hermione." Severus onun adını nazikçe söyledi ama Hermione onları duymazdan gelerek odadan çıktı ve yavaşça odalarına doğru ilerledi.

Hermione'nin neredeyse on dört yıldır yaşadığı sağlık sorunları seyahat etme kabiliyetinin sınırlı olduğu anlamına geliyordu. Bunu *militanlarından* bile daha iyi anlıyordu. Liman anahtarlarını kullanmak onun için zordu. Görünme hiç mümkün değildi. Bir Floo, kat edilen mesafeye bağlı olarak saatlerce sürebilen baş dönmesine neden olabilirdi. Kısacası, sihirli çekirdeği ile etkileşime giren her şey sihrine ek baskı uyguluyor ve mevcut durumunu daha da kötüleştiriyordu. Onarılmıştı, evet, ama bir bedeli vardı.

Bu benim hatam. Bu konuda kadar endişeli olduğum için özür dilerim, sadece... Merlin, benim için tam bir fiyaskoydu. İnsanlar öldü.

Anlıyorum. Aynı şeyin olacağını düşünmesem de endişelerinizi paylaşıyorum. Fleur'a göz kulak olabilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim.

Ve Harry.

Yeğenimle tanışmak çok güzel olurdu ama koşullar böyle olunca bunun nasıl mümkün olacağını bilemiyorum. Bana tek başına yaklaşması gerekecek - bunu yapması gerektiğini bilmesi gerekecek. Peki bu nasıl olacak?

Bilmiyorum. Ama Harry'i tanıyorum. Sana yaklaşacaktır.

Babası gibi o zaman.

Evet, sanırım öyle.

Hermione bir ay boyunca odasına kapanmıştı. Odasına girmek isteyen herkese karşı nazik ve kibar davrandı ama dışarı çıkmadı, zaten kimse de ondan bunu istemedi. Zamanını bir kenara bıraktığı farklı projeler üzerinde çalışarak geçirdi - bu yaz Luna için bir meydan okuma olarak üzerinde çalıştığı bir Aritmantik denklem, Delacour yerleşim bölgesine söz verdiği bazı rune çalışmaları.

"Onları çıldırtıyorsun, biliyorsun, değil mi?" Narcissa ziyarete geldiğinde yorum yaptı. Hermione madlenini kemirdi ve kahvesini yudumladı.

Hermione, "Tam da benden yapmamı istedikleri şeyi yapıyorum," diye karşı çıktı ve Narcissa'ya meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Bu konuda mutlu olmalarını beklerdim."

"Slytherin'de olmalıydın," diye Narcissa. "Sen Gryffindor'da boşa gitti."

"Tam da olmam gereken yerdeydim," diye yanıtladı Hermione sakin bir sesle. Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Birliğe katılmak çok daha kolaydı.

Bir Aslan Olarak Bayanlar Yardım Derneği."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Narcissa ve başını onaylarcasına eğdi. "Draco son zamanlarda pek çok münasebetsiz yorum yaptı."

"Ne hakkında?" Hermione kahvesini bıraktı ve dikkatini Narcissa'ya . "O iyi mi? Tehlikede olduğuna inanıyor musun?"

"Sen ve Severus yapabileceğimiz en iyi seçimlerdiniz," diye mırıldandı Narcissa. Hermione'ye küçük, içten bir gülümseme armağan etti.

"Oğlumu öyle inatçı bir şevkle koruyorsun ki olur."

"Draco iyi bir genç büyücü oldu," Hermione üstü kapalı bir şekilde. "Onu tanıdığım için gurur duyuyorum."

"Senin *militanların* sayesinde," diye karşı çıktı Narcissa. "Her gün ona onurlu ve dürüst bir büyücü olmanın ne demek olduğunu gösteriyorlar. Ona görev, inanç ve fedakarlık konusunda örnek oldular. Birinin inançlarını savunmanın ve ondan daha büyük bir şeyi korumanın ne demek olduğunu biliyor. kendisi."

Hermione sakince, "*Militlerimin* her biri Slytherin'den çıktı," dedi. "Onlar tanıdığım en kurnaz, en hırslı, en acımasız büyücü grubu. Düşüncede ve iyilikte, sözde ve eylemde evlerini onurlandırırılar." Durakladı ve dudaklarında yavaş bir gülümseme daha belirdi. "Onlarla inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

"Draco da onlara katılmak istiyor," dedi Narcissa. Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Babasıyla konuşurken kulak misafiri oldum. Sanırım Lucius onun adına soracaktır."

"Ve?" Hermione bir kaşını kaldırdı.

"Seçim elbette sizin," diye devam etti Narcissa. Kucağındaki ellerine baktı ve sonra Hermione'ye baktı. "Onu kabul eder miydin?"

"Yapmamı ister misin?" Hermione merakla sordu. Bir Kahin'in bakışlarının tüm ağırlığını Narcissa'nın üzerine yerleştirdi ve diğer cadı irkildiğinde sıırtmadı. "Yoksa yapmamamı mı tercih edersin?"

"Ben-," Narcissa Hermione'nin ilgisi altında bocalıyor gibiydi.

"Benden isteseydiniz onu nazikçe reddederdim," diye itiraf etti Hermione. Narcissa'yı izlerken başını yana eğdi. "Hogwarts'ta geçirdiğimiz zamana rağmen, seni en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görmeye başladım. Bir çeşit sırdaşım oldun, ki bu sandığından çok daha değerli. Benden ne istersen yapmaya hazırım Narcissa. Ama bilmelisin ki her kararın bir sonucu olacaktır."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Narcissa. "Senden onu reddetmeni istesem ne olurdu?"

"Onun öğrenci arkadaşlarından herhangi birini kabul edeceğim zaman mı?" Hermione sertçe sordu. "Onu bebekliğinden beri tanıyorken mi? En iyi arkadaşlarını ne zaman kabul edeceğim, eğer bana diz çökecek kadar hırslı olurlarsa?"

"Kendinden şüphe ederdi," diye mırıldandı Narcissa kaşlarını çatarak. "Senin onu kabul etmeni engelleyen bir tür... hata... olduğunu varsayardı. Bu belirsiz hatalar onun düşüncelerini tüketirdi. Hangisinin sorumlu olduğunu merak ederek onları takıntı haline getirirdi."

"Bu kesinlikle bir seçenek," diye kabul etti Hermione. "Ondan okulunu bitirene kadar beklemesini isteyebilirim. Bunun ailesine verilmiş bir ödün olduğunu anlayacaktır. Buna içerler ama çok da fazla değil. Lucius'la sizi zorba ve aşırı korumacı olmakla suçlayabilir ama daha on dört yaşında ve ikinize de saygı duyuyor."

"Onu bekletmeye razı olur musun?" Narcissa merakla sordu.
"Rabastan LeStrange seni kabul ettiğinde sadece on dört yaşındaydı. İşaretler."

"Savaştaydık ve Mühürler Rabastan'ı kendi ailesinden korumamıza yardım etti," diye hatırlattı Hermione Narcissa'ya sertçe. "Draco'nun onu megaloman bir despota kurban etmeye çalışan psikopat bir baldızı yok. Alınma ama," diye ekledi yüzünü buruşturarak. Narcissa dalgınca bir el salladı.

"Bellatrix Voldemort'un Mührü'nü aldıktan sonra hiçbir zaman tam olarak iyi olmadı. Regulus için endişelendiğini biliyorum ama ben daha çok senin Marks onu dengeledi. Ona koruyacağı, uğruna savaşacağı bir şey verdin ve bu onun için büyük bir fark yarattı," diye iç geçirdi Narcissa. Şakaklarını ovuşturdu. "Onu bekletmeye razı olur musun? Yoksa bunu şimdi yapması onun için daha mı güvenli olur?"

Hermione sakince, "Niyetini kabul etmeye hazırım, ama Hogwarts'ı bitirene kadar asa koluna ihtiyacımız yok," dedi. Hafifçe gülümsedi. "Çalışmalarına odaklanmaları için bir teşvik olarak bunu diğer potansiyellerle zaten başlattım. Kesinlikle işe yaradı Flint."

"Yedinci yılını tekrarlamadı mı?" Narcissa dudaklarını hafifçe bükerek sordu.

Hermione, "Annesi uzun bir Ejderha Çiçeği savaşından sonra öldü," diye açıkladı. "Anlaşılır bir şekilde, Yedinci Yıl'ında zorlandı ve onu tekrarlamak zorunda kaldı."

Narcissa başını sallayarak, "Ve senin teklifin odaklanmasına yardımcı oldu," diye tahmin etti. "Ben olsam... bu Draco için işe yarayabilirdi, özellikle de bunu bu nesil için bir emsal olarak belirlediğinizden beri."

"Başka bir hayatta, o benim en sadık savunucumdu. Bir kardeş ve yoldaş gibi arkamı kolladı. O Hermione'yi koruduğu için Draco'ya her zaman minnettar olacağım," dedi Hermione.

biraz uzak bir sesti, gözleri odaklanmamıştı, ama bir hayalin tanıdık siyahına kanmıyordu.

"Peki ya üçlü hükümdarlık?" Narcissa endişeyle sordu. "Regulus, Severus ve Lucius seni *asla* yalnız bırakmazlar."

"Hogwarts'tan mezun olmadan önce öldüm," dedi Hermione aynı mesafeli sesle. "Bu hayata dair tüm anılarımla birlikte yeniden doğdum. Ailesi ve koruması olmayan, Muggle doğumlu bir Kahin'dim."

Panik Narcissa'nın içinde alevlendi ve boğazındaki safra yükseldi. Büyülü dünyayla hiçbir bağı olmayan bir çocuk Kahin fikri -içinde bulunduğu inanılmaz tehlikeyi bilecek, koruyacak ve güvende tutacak hiç kimsenin olmaması- Narcissa'nın daha önce hiç deneyimlemediği bir düzeyde dehşet vericiydi.

"Slytherin'e mi gitti?" Narcissa belli belirsiz sordu. "Muggle doğumlu olsun ya da olmasın, benim Evim onu korurdu. Bir Kahin... *değerlidir*. Bunu çocuklar bile bilir."

"Neredeyse Hogwarts'a gidemiyordu," diye mırıldandı Hermione. "Ailesi öldürüldü ve o canını zor . O... boş . O zaman çizgisi bu değil. Burada babasının izinden gitmek isteyen sevimli, asil bir genç Draco var."

Narcissa uzun bir sessizlik anından sonra, "Draco'nun yeminli muhafızlarınız arasında onurlu bir yere sahip olacağını bilmekten memnunum," dedi. "Bilmenizi isterim ki ben... ben onaylıyorum."

"Bana olan inancın için minnettarım, Narcissa," diye yanıtladı Hermione. "Bu konuyu benimle konuştuğun için teşekkür ederim, bu konuyu açmanın kolay biliyorum."

Narcissa, "Dünyamıza ve halkımızı güvende tutmaya olan bağlılığınızı sorgulamam için bana hiçbir neden vermediniz," diye karşılık verdi. "Dostlarınız arasında sayılmak benim için bir onurdur."

"," diye mırıldandı Hermione onaylayarak. Kahvesini eline aldı ve bir yudum aldı. "Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Onları beklemek mi?" Narcissa hafif bir kahkahayla sordu. "Fazla uzun değil. Lucius günlerdir her seferinde birkaç saatten fazla uyuyamıyor. Sanırım senin tür büyük kaçış sahnelemeni bekliyor."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Hermione ve gözlerini devirdi. "Ben aptal değilim. Bunu deneseydim kendimi St. Joan's'da bulurdum. Yine."

Narcissa nazik bir sesle, "Senin aceleciliğini hatırlıyorlar ve bu özelliğini bir süre önce kaybettiğini kabul etmek istemiyorlar," dedi.

"En yakın ailemin ve arkadaşlarımla bir şekilde hâlâ ergen bir cadı olduğumu düşündüğü gerçeğiyle beni rahatlatmaya çalışıyorsan, başarısız oldun," diye tersledi Hermione, sesine sinirlilik bulaşmıştı.

"Hayır, ama sonunda yenilgiyi kabul ettiklerinde sana yardımcı olabilir," dedi Narcissa omuz silkerek.

Kendini beğenmiş olmak pişmanlık verici bir davranıştı. Hermione kendini beğenmişlikten kaçınmaya çalışsa da bazen yenik düşüyordu. Hogsmeade'de Regulus'un kiraladığı otele girerken Hermione kendine şöyle bir izin verdi

küçük bir kendini beğenmişlik ölçüsü. Céphée ve Cassiopée, Fleur'le birlikte Beauxbatons arabalarına sıkıca yerleşmişlerdi. Yarın ilk görev vardı ve bildiği kadarıyla yeğeni bu kez yarışmak için tuzağa düşürülmemişti.

Küçük iyilikler için Merlin'e teşekkür et.

Yeğenim güvende olduğu için minnettarım. Vaftiz kızımın da aynı şekilde güvende olmasını umuyorum.

Fleur mu? Benim zaman çizelgemde iyiydi. Sonunda Bill Weasley ile evlendi.

Bill Weasley ile mi evlendi?

Bu da ne demek şimdi? Weasley'ler iyi, namuslu bir büyücü ailesi. Bill harika bir büyücü, Gringotts'ta lanet kırıcı. O ve Fleur birbirleri için harikalar.

Sakin olun. Sadece Molly Weasley'nin kurtadamlara, Veela'lara, Squib'lere ve diğerlerine karşı küçük önyargılarıyla tanındığını kastetmiştim. Appoline'ın kızının böyle bir aileyle evlenmesine izin vereceğini düşünemiyorum.

Oh. Şey... evet. Fleur ve Bill'in birbirleriyle evlenmeye karar verdiklerini ve ailelerine bunu aşmalarını söylediklerini düşünüyorum.

Ah. Appoline'ı desteklemek için orada olduğumdan emin olmalıyım. Çok kızacak.

İlk göreve katılmak planladığından biraz daha travmatik olmuştu. Cepheus ve Cassiopeia ona gururla tribünlere kadar eşlik etmişlerdi ama büyüsü değişip duraksadığında Cepheus'un elini sıkıca kavramıştı. Ciğerleri acıyla sıkıştı ve normal nefes almak için mücadele etti.

Vücudunun ona bu şekilde ihanet etmesinin tek bir nedeni vardı. O buradaydı... bir yerlerde. Nefes almasını zorlaştıracak kadar yakın. Büyüsünün kekelemesine ve çekirdeğinin acı verici bir şekilde esnemesine neden olacak kadar yakındı. Sahip olduğu tüm içgüdülerle savaşıarak çevresini görmezden geldi. yakınlaşmak... onunla yakınlaşmak büyüsü ve sağlığı için felaket olurdu.

"Anne?" Cepheus başını kaldırıp ona baktı. "Seni otele geri götürmemiz gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diye hırıldadı.

O daha konuşmasını bitirmeden Regulus onun yanına gelmiş, kolunu dikkatlice beline dolamış ve ağırlığının çoğunu almıştı.

Regulus ona Almanca, "Sana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim," diye homurdandı çünkü ne Cepheus ne de Cassiopeia bu dili konuşuyordu.

Hermione aynı dilde, "Böbürlenmeni sonraya sakla," diye karşılık verdi. "Ne olacağını biliyordum."

Regulus Fransızca, "Kibirli, dik kafalı, inatçı cadı," diye devam etti. Cepheus üvey babasına ters ters baktı. "Evet, öyle! Şuna bir bakın! Eğer bu saçma sapan, aptalca *saçmalık* yüzünden Aziz Joan'a gitmezse sadece tanrıların lütfu olacaktır!"

Cassiopeia ona Fransızca, "Saçmalama baba," diye çıkıştı. "Annem her zaman dikkatlidir. Anevrizma geçirmeden önce oturmalısın. Eğer otursan Severus Amca kriz geçirir."

"Ne karıştırıyorsunuz siz?" Severus hışımla sordu. Regulus'a kaşlarını çattı ve sonra Hermione'ye kara kara baktı. "Kendini hasta mı hissediyorsun? Şifacı çağıralım mı?"

Hermione dişlerinin arasından, "Ben iyiyim," demeyi başardı. "Her şey yolunda. Erkek arkadaşının yanına otur ve vaftiz kızım ile ilgilen."

Severus öfkeyle, "O benim erkek arkadaşım değil," diye tısladı. Etrafına bir göz attıktan sonra Hermione'ye odaklandı. "Gerçekten mi, Hermione?"

Hermione kibirli bir tavırla, "Ben hastayım," dedi. "Beni şımartman . Şifacı Choi öyle söyledi."

"Şifacı Choi acımasız bir ejderha," diye tersledi Severus. "Regulus'la çıktığımızı ona söylediğine inanamıyorum."

Hermione kendini beğenmiş bir tavırla, "Ona hiçbir şey söylemedim," dedi. "Sadece ikinizi izleyerek biliyordu. *Ben* bilmiyordum. Öz kardeşim benden sır saklıyor. Bu kesinlikle şok edici."

Regulus, "Bir anda oluverdi," diye homurdandı. Severus'a baktı ve yüzü kızardı. "Hâlâ yeni sayılır."

Sıradan bir cadı ya da büyücünün kulak misafiri kadar uzakta, bir grup büyücü Hermione'nin Severus ve Regulus'la görüşüne göre yeni ilişkileri hakkında alay etmesine bakıyordu. Hermione durakladı, nefesi göğsünde düğümlendi ve iki büyücü de endişeyle ona doğru eğildi.

"Hermione?" Regulus'un sesi endişeyle yükseldi.

Severus, "Şifacı Choi'yi çağırabilirim," diye karar verdi ve oturduğu yerden yarı kalktı.

Hermione soluk , "Büyücü Britanya'yı terk etmediğim sürece hiçbir işe yaramayacak," diye mırıldandı. "Şimdi çeneni kapa ve vaftiz kızımı izle. Harika olacak."

"Sence Fleur kazanacak mı anne?" Cassiopeia merakla sordu.

Cepheus ona, "Tabii ki yapacak, Cassiopeia," diye çıkıştı. "Bütün yaz Appoline Teyze'yle pratik yapmıyor muydu?"

"Kız kardeşine kaba davranma Cepheus," diye iç geçirdi Regulus, bu konuşmayı çok kez yapmış bir ebeveyn edasıyla.

"Baba," diye dudak büktü Cepheus.

Hermione, "Uslu dur, Cephée," diye mırıldandı ve oğlunun siyah buklelerini okşadı.

"Üzgünüm anne," diye mırıldandı.

"O da neydi öyle?" Harry, ailesinin Üçbüyücü Turnuvası için kiraladığı kulübeye döndüklerinde sordu.

"Ne neydi?" James zoraki bir masumiyetle sordu. "Şu iki

Beauxbatons öğrencisi, tıpkı amcama benziyorlar. Sirius mu?" Harry öfkeyle tükürdü. Onun yetişkinlerine kaşlarını çattı.

göz temasından kaçınan bir hayat. "Anne?"

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil," diye mırıldandı annesi. Ayağa kalktı. "Gidip çaydanlığı koyacağım."

"Baba?" Harry dürtükledi. İki amcasına dönüp kaşlarını çatı. "Remus Amca? Sirius Amca? O insanların kim olduğunu hepiniz biliyordunuz. Baba... sanki biri suratına tokat atmış gibiydin."

"Beklemiyordum-" James ağır ağır içini çekti ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Lanet olsun," diye mırıldandı ellerine doğru.

"Aptaldım," diye itiraf etti Sirius, sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Korkunç bir hata yaptım ve o zamandan beri sonuçlarına katlanıyoruz."

Lily elinde çay tepsisiyle telaşla odaya dönerken, "Sadece biz değiliz tabii," diye tersledi. Durdu ve çay tepsisine kaşlarını çatı. "Sonuçlarına katlanmaktan bahsediyorum."

"Ne?" Harry yüzünde şaşkın bir ifadeyle duvara olan Remus Amca'sına döndü. "Remus Amca?"

"Hasta gibi kokuyordu," dedi Remus James'e.

Lily alaycı bir tavırla, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi. Beş bardak çay doldurdu ve Harry'ye döndü. "Gördüğün kadın bir zamanlar benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Babanın ikiz kardeşiydi ve Sirius amcana bağlıydı."

"KIZ KARDEŞİN MI VAR? BİR TEYZEM MI VAR? NEDEN HİÇ ONUNLA TANIŞTIN MI? NE OLUYOR BABA?" Harry ayağa kalktı ve babasına ters ters baktı.

"Dil, Harry," diye mırıldandı Lily dalgınca. Çayından dikkatli bir yudum aldı.

"O... o benim kız kardeşimdi," dedi James. Hafifçe yüzünü buruşturdu ve destek için Lily'ye baktı.

"Yeminler konusunda sana neden hep bu kadar katı davrandığımızı hiç merak etmedin mi?" Lily sordu.

Çoğu çocuk Hogwarts'a başlamadan önce tuhaf bir seks konuşması yapmak zorunda kalmıştı ve Harry de herkes gibi bunun acısını çekmişti, ama yemin etmekle ilgili aldığı yorucu dersin yanında bu hiçbir şeydi. İşin en kötü yanı, hayatındaki her bir yetişkinin ona bu konuşmayı yapmaya karar vermiş olmasıydı - belli ki bu bilgiyi başka kimseye iletmemişti - ve Harry büyü üzerine *herhangi bir şey* üzerine yemin etmenin riskleri ve ödülleri hakkında dört acımasız içten konuşma dinlemişti. Bu kesinlikle onun üzerinde iz bırakmıştı.

"Ben... huh." Harry başını salladı. "Hepiniz bu konuda çok endişeliydiniz.

-Sadece bunun şey olduğunu düşündüm... Bilmiyorum. Sadece bunun hepiniz için önemli olduğunu biliyordum."

"Birinci sınıftayken Sirius'u kan kardeşim olmaya ikna etmiştim," diye itiraf etti James sessizce. "Kanımızı döktük ve büyülerimiz üzerine yemin ettik. Bu yeminimizi... özellikle güçlü kıldı."

"Ne diye yemin ettin?" Harry kaşlarını çatarak sordu. Verdiği dört derste de takıldığı nokta *bu* olmuştu. Herhangi bir yeminin ifadesi dikkatle değerlendirilmesi gereken hassas, aldatıcı bir şeydi.

Sirius sessizce, "Kapsamı geniş ve kapsamlı," dedi. Derin bir nefes aldı ve derin bir iç çekti, omuzları çöktü. "Ne yaptığımız ya da etrafımızdakileri nasıl etkileyeceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

Harry hayatında onu yetiştiren dört yetişkinin, yani ailesinin bu kadar suçlu ve üzgün görüldüğünü hiç görmemişti. Sinirden boğazı düğümlendi ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Bakışlar, alaylar, okuldaki diğer öğrencilerin yorumları Harry'yi hiç rahatsız etmemişti. Hepsini görmezden gelmiş, bir insan ve bir büyücü olarak kim olduğuna güvenmişti. Şimdi ise tipik Slytherin ve Gryffindor okul kavgalarının ötesinde bir şeyler olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Baba... okuldaki insanların sadakatimi ve onurumu sorgulamaları için bir neden var mı?" diye sordu Harry usulca. Sirius Amca sanki Harry karnına yumruk atmış gibi gözlerini kapadı. Babası ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Harry ona karşı dürüst olacağına güvendiği tek kişiye döndü. "Anne?"

"Bu benim hatam," diye kaçırdı Sirius. "Ben... ben kıskanç, saçma sapan bir aptaldım. Bağlandığım kişinin... sadakatsiz olduğunu düşündüm."

Harry kaşlarını çatarak, "Bu mümkün değil," diye itiraz etti.

Harry, Luna'nın yanında daha fazla zaman geçirebilmek için, Kadim Rünler ve Aritmetik derslerini Luna'yla birlikte alabilmek için bağımsız bir ders almıştı. Birkaç hafta boyunca bağ türleri üzerinde çalışmışlardı: kullanımları, zayıflıkları, güçlü yanları, avantajları ve belirli bağların etkileri.

"Ne demek istiyorsun canım?" Annesi kaşlarını çatarak sordu. "Şey, o onun bağlı karısıydı, değil mi?" Harry Sirius'a döndü ve vaftiz babasına bir kaşını kaldırdı. Sirius'un kızarması yeterli bir cevaptı. "Aralarındaki bağ kendini korumak için aktif olarak çalışacaktı. Sadakatsizlik imkansız olurdu."

"Bunu artık biliyorum," diye fısıldadı Sirius. Bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Tüm araştırmayı yapan oydu. Kabul etmeden önce neredeyse bir yıl boyunca aramızdaki bağı inceledi."

"Ne yaptın sen?" Harry kaşlarını çatarak sordu. Amcasının aceleciliği, risk ne olursa olsun tehlikeye atılması, bir araya geldiklerinde herkesin anlattığı bir hikâyeydi.

Remus Enişte sessizce, "Atalarının evinden gizlice kitaplar çıkardı ve kimseyle konuşmadan bir Reddetme töreni yaptı," dedi. Harry odadaki herkese baktı ve sonra annesine odaklandı.

"Bu kötü, değil mi?" diye sordu.

"Bu bağın reddedilmesidir," diye açıkladı Lily nazikçe. "Bu büyülü bir inkâr. Sirius ve James birbirlerine çok sıkı bir şekilde bağlı oldukları için, tören onu inkâr etti-," irkilir gibi oldu ve sonra bir nefes aldı. "Ee, James'in kız kardeşi ve Sirius'un bağı olduğu reddedildi. O... biz bilmiyorduk ama hamileydi. Sirius istemeden onların çocuklarını da reddetti. Onlarla ilgili tüm büyüsel, yasal ve kan haklarından feragat etti, bu yüzden onlarla hiç tanışmadınız. Sihirli olarak... yasal olarak... onun değiller."

"Babam onu reddettiye ve Sirius Amca da reddettiye, o zaman... yani... bu artık bir Evi olmadığı anlamına gelmez mi?" Harry endişeyle sordu. Bu teyzenin adını bile duymamıştı, ama onun güvenliği için endişeleniyordu.

Evi olmayan bir cadı ya da büyücü savunmasızdı. Harry'nin bir Varis olarak aldığı derslerin bir kısmı, risk altında olanlara Ev üyeliğini genişletmekle ilgiliydi. Bu, ihtiyacı olan büyücü ya da cadıya koruma sağlayan ve Haneye bir müttefik kazandıran, karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkiydi. Babasından vaftiz babasına baktı ve her iki adam da üzgün görünüyordu.

"Kardeşim..." Sirius titreyerek nefes aldı. "Ona, bizim... Black Hanesi'nin... yüzyıllardır gayrimeşru çocuklar için kullandığı Delenoir Öğrenci Evi'ne üye olmasını teklif etmekten başka çaresi yoktu. İkizler doğduğunda, onları ayin büyüyle evlat edindi."

Delenoir adı Harry'nin zihnini bir an için kurcaladı. Kulaklarında bir uğultu hissetti ve nedenini hatırladığında kalbi çarpmaya başladı. Madam Delenoir Luna'nın metresiydi. Madam Delenoir... büyük olasılıkla Harry'den *nefret eden* biri... Harry'nin on bir yaşından beri sevdiği cadıyla büyülü yeminler etmişti. Çıraklığın ciddi ve ağır bir şey olduğunu biliyordu. Luna'nın çıraklığının küçük cadının gurur duyduğu ve kendini özenle adadığı bir şey olduğunu biliyordu.

Bir gün Luna Lovegood'u kendisiyle evlenmeye ikna edeceğine dair gençlik hayalleri gözlerinin önünde tuzla buz oldu. Hemen Luna'yı düşünmek belki de kendine hizmet ediyordu, ama Harry'yi savunmak gerekirse, düşüncelerinin çoğu Luna'ya odaklanıyordu. *Bu*, gelecekte onunla kurmayı umabileceği, arkadaşlık da dahil olmak üzere, olası tüm ilişkileri etkileyecek bir şeydi. Sertçe yutkundu.

"Oh," diye fısıldadı ve herkesle göz teması kurmaktan kaçındı.

"Ah." Hermione dondu kaldı ve gözleri tamamen karardı.

Etrafındaki *militler* dikkatle yer değiştirerek onun davranışlarını gözlemlədiler. *Efendileri* sakın görünüyordu ya da en azından sıkıntılı değildi. Yavaşça gevşediler. Kadın ürperdi ve gözlerini kırptırarak bir an için başını salladı.

Severus hafifçe, "Sanırım bu gördüğüm en kısa görüştü," dedi.

"Harry geliyor," diye mırıldandı, odadaki her büyücünün kaskatı kesilmesine aldırmadan. "İçeri girmesine izin vereceksin. Onu tehdit etmeyeceksiniz. Yolunu kesmeyeceksiniz. Sizden dostça ya da nazik olmanızı istemiyorum, ama çocuğu korkutmamanızı istiyorum."

Severus, "Hermione," diye homurdandı ve Hermione dönüp ona baktı.

Hermione sert bir sesle, "Regulus'u birkaç saat oyala," diye önerdi. "Eminim bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsin, Severus."

" *Hermione*." Severus ona ters baktı. "Bunu

yapacaksın Severus," diye tersledi Hermione.

" *Onlar* -"

Hermione yüksek sesle, "Çocuk değil," diye karşılık verdi. "O kendi başına bir insan. Kendi eylemleri ve kendi seçimleri için yargılanmalı."

Teşekkür . Seni incittiklerini biliyorum ve neden asla yapamadığını anlıyorum... Yani... bu kısmı üzerinde gerçekten hiçbir kontrolün yok ve sadece... teşekkür ederim. O gerçekten harika bir büyücü.

Haklı olduğunuzu kanıtlaması için ona fırsat vermekten mutluluk duyuyorum.

"Ne zaman?" Severus sordu.

"Yarın sabah... sanırım," dedi Hermione. Uzun bir süre gözlerini uzaklara dikti. "Evet. Yarın sabah."

Severus, "Lucius burada olacak," diye işaret etti.

"Draco'yla," diye karar verdi Hermione. Severus'a baktı ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Konuşmamızın zamanı geldi, sanırım."

"Emin misin?" Severus şaşkınlıkla sordu, gözleri irileşmişti.

"Draco'muzun dürüst bir büyücü olduğuna eminim. Onun kalbini biliyorum ve gerektiğinde benim yanımda olmasından gurur duyarım. Kalk," dedi Hermione nazikçe.

Severus otomatik olarak, "*Efendimiz* nasıl öyle olur," diye mırıldandı. Hermione homurdandı.

Hermione, "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye itiraz etti.

", değil mi?" Severus karşı çıktı. "Regulus saçını başını yolacak sandım."

"Regulus aşırı heyecanlı," diye hatırlattı Hermione ona. "Kendini sakinleştirmenin bir yolunu bulmalı. Belki yoga?"

Ertesi sabah Hermione kaldıkları küçük otelin özel bahçesinde oturuyordu. Regulus tüm oteli tutmuş ve *militanlarla* doldurmuştu, bu yüzden her yerde *militler* vardı. otelin zemin katında ve birkaçı da bahçede konuşlanmıştı. Hermione koltuğunda kaykıldı ve Lucius ile Draco'ya odaklandı.

"Gel de vaftiz annene bir öpücük ver, Draco," Hermione ve yanağını kaldırdı.

Draco itaatkâr bir tavırla yerinden kalktı ve öne doğru ilerledi. Her iki yanağına da hızlı birer öpücük kondurdu ve geri çekilip babasının yanına oturmadan önce ona dikkatle sarıldı. Endişeyle Hermione'ye kaşlarını çatı.

"Burada olman güvenli mi Hermione Teyze?" Draco yüksek sesle endişelendi.

Hermione omuz silkerek, "Hoş bir şey değil ama gerekliydi," dedi.

Onun sözleriyle *militanlarının* her biri kaskatı kesildi ve ona odaklandı. Lucius kaşlarını çatı, soluk kaşları gürültüyle aşağı indi.

"Bir şey mi gördünüz, *domina*?" Lucius sordu.

"Tam olarak değil, hayır," diye yanıtladı Hermione. Alt dudağını ısırđı ve bahçeye baktı. "Daha çok içimden gelen bir histi. İçimden bir ses şu anda burada olmamın önemli olduğunu söylüyordu."

"Fleur iyi olacak mı?" Draco endişeyle sordu. Hermione hoşgörüyle gülümsedi ve parmaklarının ucuyla onun yanağına dokundu.

Hermione, "Fleur'ümüzün yeteneklerine güvenim tam," diyerek Draco'ya güvence verdi. "Tam olarak belirleyebileceğim bir şey değil. Bu sadece... benim burada."

"Sence bunun Potter'la bir ilgisi var mı?" Lucius sordu.

"Belki mi?" Hermione çaresizce omuz silkti. "Harry... diğer her şeyden... ayrı. Onun için açık gördüğüm birkaç yol var ve Luna onun istediğı yol konusunda oldukça açık sözlü olduğunu söylüyor."

Draco homurdandı gözlerini devirdi. "Luna'yı istiyor," diye mırıldandı Draco.

"Harry Potter'ın büyük bir sevgi kapasitesi var," dedi Hermione. Lucius'a baktı ve sonra Draco'ya odaklandı. "Eğer ikiniz de izin verirsiniz, sizin için harika bir arkadaş olabilir."

Draco, "Tam bir züppe," diye sızlandı. "Yapmak zorunda mıyım?"

Hermione sakın bir edayla, "Eğer Luna'mızı kazanacak kadar zekiyse, torunu da bir Kahin olacak," dedi. "Harry, Potter Hanesi'ni dünyamızda yeniden onurlu bir konuma getirme yeteneğine ve fırsatına sahip." Sonra Draco'ya hafifçe gülümsedi ve omuz silkti. "Ama hayır, onunla arkadaş olmak zorunda değilsin."

"Bunu Malfoy Hanesi'nin yararına olur mu?" Draco düşünceli bir şekilde sordu.

Hermione, "Annene çok benziyorsun," diye mırıldandı ve gözleri ince bir onayla parladı. "Evet, Draco. Malfoy ve Potter haneleri arasında kurulacak bir dostluk ikiniz için de son derece faydalı olacaktır."

"," diye içini çekti Draco. Vaftiz annesine kaşlarını çatarak baktı. "Bu sabah tartışmak istediğin konu bu muydu?"

"Tartışmak istediğim tek şey buydu," diye izin verdi Hermione. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve vaftiz oğlunu gözlemlemek için bir anlığına başını öne eğdi.

Bu Draco, Öteki Hermione'nin hatırladığı çocuğa hiç benzemiyordu. Sert ve çekingendi, görgü kurallarını dünyaya karşı bir kalkan olarak kullanıyordu ama zalim ya da duygusuz değildi. Bu Draco, Hogwarts'a gelir gelmez evini temizlemeye özen göstermişti. Slytherin diğer Evlere zorbalık yapmazdı ve öğrencileri, o anda okula devam eden tüm Muggle doğumlu öğrencilere karşı son derece kibardı.

"Bu sabah başka ne konuşmak istiyordun Hermione Teyze?" Draco merakla sordu.

Hermione soğukkanlılıkla, "Senin geleceğin," diye cevap verdi. Lucius'a bir el salladı. "Babanın sağlığı oldukça iyi durumda. Malfoy Patrikliği görevini üstlenmeden önce bir ya da iki Ustalık üzerinde çalışmak için muhtemelen bolca vaktin olacak."

"Severus Amca, İksir Ustalığı'na devam etmek istersem bana çıraklık etmeyi kabul etti," diye itiraf etti Draco. Hermione anlayışla başını salladı.

"Bu istediğin bir şey mi?" Hermione sordu. "Yoksa başka bir şeyin peşinden gitmeyi mi tercih edersin?"

Draco babasına temkinli bir bakış atarak, "*Mil* olmak istiyorum," dedi.

Hermione, "*Militlerimden* biri olmak tüm zamanını almaz," diyerek vaftiz oğluna kaşlarını kaldırdı. "Kolaylıkla bir Ustalık peşinde koşabilir ve yeminli muhafızlarımdan biri olarak yükümlülüklerini yerine getirebilirsin."

Draco'nun ağzı açık kaldı ve kocaman gözlerle ona baktı.

"Sen... sen bana izin verir misin?" Draco kelimelerin arasında bocaladı, bu genç büyücüye hiç yakışmıyordu, Hermione gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Draco... sevgili oğlum, seni *militlerimin* arasına kabul etmeyeceğimi nereden çıkardın?" Hermione nazikçe sordu.

"Ben hâlâ Hogwarts'tayım," diye hatırlattı Draco ona. Hermione

başını salladı. "Farkındayım." Hermione örtüleri yeniden düzenledi. onu. "Savaşta değiliz, Draco. Onurumdan geriye kalanları savunmak için hâlâ okulda olan büyücülere ihtiyacım yok. *Militlerim* beni korumak ve savunmak için takdire şayan bir iş çıkarıyor. Ancak, mezun olup Ustalığınız hakkında bir seçim yaptıktan sonra, sizi onların saflarında görmekten memnuniyet duyarım."

Draco'nun ağızı açık kaldı ve bir an Hermione'ye baktı.

"Gerçekten mi?" Yanaklarının üzerinde iki pembe nokta belirdi. Sonra ayağa kalktı ve olduğu yerde kıpırdanıyor gibiydi. Ellerini kaldırdı, sonra indirdi ve sonunda yere inerek Hermione'nin ayaklarının dibinde zarifçe diz çöktü. Hermione'nin ellerinden birini avucunun içine aldı ve elinin tersini öptü. "Buna pişman olmayacaksın, *domina*. Yemin ederim."

Hermione dikkatle elini Draco'nun hararetle kavrayışından kurtardı.

"Henüz senin *sahiben* değilim" diye nazikçe hatırlattı ona. "Şimdilik sadece Hermione Teyze'yim, senin en sevdiğin vaftiz annenim."

"Sen her zaman benim *sahibem* oldun," diye itiraz etti Draco. "Bir gün bunu yapacağımı bilerek büyüdüm... istediğimi..."

"Draco," diye mırıldandı Lucius ve Draco hemen konuşmayı kesti. Ayağa kalktı ve Hermione'nin yanağını tekrar öpmek için eğildi.

"Teşekkür Hermione Teyze," diye fısıldadı. Hermione onun çekini okşadı.

Hermione hem Lucius'a hem de Draco'ya hafifçe gülümseyerek, "Lucius'u huysuzlaştırmadan gidin," diye emretti.

Her iki büyücü de Hermione'nin önünde derin bir selam verdikten sonra dönüp gittiler. Hermione onların gidişini izlemek için döndüğünde yeğeninin kapı aralığında kararsızca durduğunu ve Gaius Flint'in tehditkâr bir şekilde arkasında belirdiğini gördü. Hermione yeğenine el salladı ve onun kendisine doğru ilerleyişini izledi. Vaftiz oğlunun kararlı duruşu ve kendine güveninin aksine, Harry utangaç ve gergin görünüyordu. Bu, daha önce ona yaklaşan çocuk değildi. O çocuktaki rahat güven ve kibir kaybolmuş gibiydi.

"Merhaba Harry," diye seslendi Hermione ona.

Harry yavaşça ilerledi. Yeterince yaklaştığında durdu ve Hermione'ye garip, sert bir resmi selam verdi. Hermione şaşkınlıkla sandalyesine geri oturdu.

Harry onu, "Günaydın, Madam Delenir," diye selamladı, ismi duyunca hafifçe irkildi.

Hermione dikkatle, "Araştırma yapıyormuşsun," diye cevap verdi. Malfoyların az önce boşalttıkları sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun."

Bu.. farklı. Harry'nin hiçbir şeyi isteyerek araştırdığını hatırlamıyorum.

Anladığım kadarıyla hiçbir şeyi kendi başına araştırmasına gerek kalmamış. Onun yanında siz vardınız. Bu Harry, ailesine ve geniş ailesine sahip olsa da, size sahip değil.

Doğru.

Harry sert bir sesle, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Kelepçelerini . "Biliyorum... neredeyse bunu yapmayacağınızı umuyordum."

Hermione, "Sen kendi kendinin adamısın, Harry Potter," diye karşı çıktı. Koltuğuna geri yerleşti. "Nasıl bir adam olacağın sana . Ne tür bir büyücü olmak istediğin de sana kalmış."

"Biz... sen... benim yanımda olabilir misin?" Harry duraksayarak sordu ve yanakları utançtan kızardı.

"Evet," diye yanıtladı Hermione. Düşünürken alt dudağını çiğnedi. "Lütfen anlayın ki... İngiltere'ye yakın olmak... benim için inanılmaz derecede rahatsız edici. Sihrimi ve sağlığımı etkiliyor. Ben sadece Üçbüyücü Turnuvası için buradayım. Turnuva biter bitmez Fransa'ya döneceğim."

Harry uzun bir süre ona baktı. Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. Hermione onun söylediklerini ve söylemediklerini dikkatle değerlendirdiğini biliyordu.

"Seni Fransa'da ziyaret etsem sorun olur mu?" Harry sonunda sordu. "Eğer senin için daha kolaysa?"

Hermione, "Canın ne zaman isterse bana yazabilirsin," diye önerdi. Harry'nin yüzü düştü ve Hermione başını salladı. "Beni ziyaret edemezsin demiyorum, Harry. Daha çok, sık sık ziyaretçi kabul edemiyorum. Durumum kronik ve ilerleyici ve ben... şey... sanırım " bunu tanımlamanın en kolay yolu... bu olduğunda, genellikle o kadar çok ağrı iksiri içiyorum ki biraz sersemlemiş oluyorum."

"Anlardım," diye itiraz etti Harry. "Yani, ziyarete gelsem ve bana hasta olduğumu söyleselerdi, bu konuda götlük yapmazdım."

"Bunu neden bu kadar istiyorsun?" Hermione merakla sordu. "Bu yıldan önce benim varlığımdan bile haberin yoktu, değil mi? Neden umursuyorsun ki?"

Harry, "Sadece Luna değil," diye ağzından kaçırdı ve sonra kıpkırmızı kesildi. Oturduğu yerde çaresizce kıpırdandı ve ellerine baktı. "Demek istediğim, ben -Seni tanımak istiyorum elbette ama bir de Luna meselesi var."

Hermione, "Çırağım," diye mırıldandı ve çayından güçlendirici bir yudum aldı.

"Evet," diye kabul etti Harry.

Hermione küçük bir gülümsemeyle, "Bu bir Potter geleneği, biliyorsun," dedi. "Baban Seçme Töreni'nden önce Lily Evans'la evlenmeye karar . Büyükbaban da büyükannenle trende tanıştı."

"Evet," diye iç geçirdi Harry. "Onu görür görmez anladım."

Hermione, "Potter erkekleri için genelde böyle olur," diye onayladı. Uzun bir süre yeğenini izledi. "Çoktan yemin etti

Ustalığını elde edene kadar onu bana bağlayan yeminler, ancak ondan sonra bile ırac ve Usta arasında her zaman bir bağ vardır."

"Biliyorum," diye itiraf etti Harry. "Biz... bizim... birlikte olmamızın bir yolu var mı?"

"Luna seninle evlenmek istiyor mu?" Hermione tek kaşını kaldırarak ona kel bir şekilde sordu.

"Onu yalnız bırakmamı hiç istemedi," diye mırıldandı Harry. Kaşlarını şiddetle çattı. "Arkadaşlarının benden hoşlanmadığını biliyorum, ama benden... benden uzak durmamı istediğini hiç söylemedi."

"Sen onun masasında otururken Luna evliliği düşünmüyor, Harry," diye homurdandı Hermione ve başını salladı. "O ıraclık eğitimi alan on üç yaşında bir cadı. Daha çok derslerine odaklanmış durumda."

"Ah." Harry omuzlarını kamburlaştırdı ve Hermione içini çekti.

Hermione kuru bir sesle, "Kızın seni istemediğini söylemedim," dedi. "Sadece seninle evlenmeyi hiç düşünmediğini söyledim. Yaklaşan bir Yule Balosu var. Neden onu oraya davet etmiyorsun? Eğer seninle romantik olarak ilgilenmiyorsa, muhtemelen sana söyleyecektir. Luna Bu."

"O asla yalnız değildir," diye itiraz etti Harry. "Lestrage cadısı hep yanında, Puff'lar ve Slytherin'ler de hep etrafta dolanıyor."

"Sen bir Gryffindor musun, değil misin?" Hermione karşı ıktı. Başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Baban annene yıllarca her gün çıkma teklif etti, sonra annen ona bir şans vermeye karar verdi."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Harry. "Ama söz konusu olan Luna. Eğer hayır ... Elbette saygı duyacağım, ama ben..."

"Hayır demesini istemiyorsun," diye mırıldandı Hermione. Dudakları kıpırdadı.

" *HERMIONE!* " Regulus'un sesi otelin içinden gürledi. Hermione içini çekti.

"Aman Tanrım," mırıldandı Hermione ve dönüp bahçeye fırlayan Regulus'a baktı, pelerini etrafında dönüyordu, hiddetli bir kaşlarını çatı.

"*Onun* burada ne işi var?" Regulus hırladı.

"Ziyarete geldi. Bize katılmak ister misin?" Hermione sertçe yanıtladı.

Regulus öfkeyle, "*Ona* nasıl izin verirsin... bu... Merlin aşkına, Hermione," diye homurdandı.

" *Harry* yanlış bir şey yapmadı," diye tersledi Hermione. "Otur, Regulus, yoksa anevrizma geçireceksin." Otele doğru döndü ve hâlâ kapının yanında duran Gaius'a kaşlarını çatarak baktı. "Git Severus'u getir. Onunla konuşmak istiyorum."

"Biliyordum," diye mırıldandı Regulus.

"*Biliyordum.*" "Neyi biliyordun?" Hermione

sordu.

"Severus Hogsmeade'de yürümekten nefret eder, ama eski günlerin hatırına bir tur atmamız için ısrar etti," diye tersledi Regulus. "Bir şeyler olduğunu *biliyordum.*"

Hermione soğukkanlılıkla, "Evet," dedi ve çayından sivri bir yudum aldı. "Beni yeğenimle çay içerken yakaladınız. Tam anlamıyla dehşet verici."

" *Hermione,*" dedi Regulus, kara gözleri büyülü bir güçle parlayarak. "Bu bir şaka değil. Senin güvenliğin bir şaka değil. Benim için değil."

"Elbette değil," diye verdi Hermione. "Benim güvenliğimi kendi güvenliğinden üstün tuttuğunu biliyorum, ki bu başka bir günün konusu.

Ancak Harry'ye alışsanız iyi olur."

"Neden?" Regulus soğuk, kırılmış bir sesle sordu. "Neden Bay Potter'a alışmam gerekiyor?"

Hermione ona, "Sanırım Luna'ya kur yapmayı planlıyor," diye bilgi verdi. Kaşlarını çatarak Regulus'a baktı. "Ve sen buna karışmayacaksın."

"Bu kesinlikle kabul edilemez," diye öfkeleni Regulus. "Onu Fransa'da ziyaret etmesi gerekecek ve o *çocuğun* evinize girmesini kesinlikle yasaklıyorum. Orası boşuna girilemez değil, Hermione!"

"İyi," diye tersledi Hermione ve Harry sandalyesinde sıçradı. "Malfoy Malikânesi'ndeki Floo'yu kullanacak."

"Ah, şey." Harry endişeyle boğazını temizledi. "Malfoy'un bunu yapacağını sanmıyorum-"

"Lucius o *çocuğun* evine girmesine asla izin vermez," diye alay etti Regulus ve gözlerini devirdi.

Hermione soğuk bir gülümsemeyle, "Bence Narcissa'nın bunu göreceksin," diye karşılık verdi.

"Tabii ki yapardı." Regulus ellerini saçlarına götürdü ve inledi. "Onu Fransa'daki eve hiç davet etmemeliydim."

"Sanırım Andromeda'yı da davet edebilirdin," diye onayladı Hermione ve çayından bir yudum daha aldı.

"Andromeda Baykuşlarımı reddeder ve bana postayla lanetler gönderirdi," diye mırıldandı Regulus. Yüzü solgunlaşan ve sandalyesinde geriye yaslanan Harry'ye kaşlarını çatarak baktı. "Leydime zarar verecek hiçbir şey yapmayacaksın."

"Hayır," diye kabul etti Harry.

"Leydimi ziyaret ettiğinde gördüğün, yaptığın ya da duyduğun hiçbir şeyden . Kimseye, hatta kendi ailene bile," diye devam etti Regulus, bakışları şiddetlenerek.

Harry çaresizce gözlerini kırptırdı ve Hermione'ye baktı. "Ben... Luna hakkında bir şey bile bilmiyor muyum?" Ağlamaklı bir sesle sordu.

Hermione omuz silkerek, "Güneş ışığının saçlarına nasıl vurduğunu, gözlerinin gökteki yıldızlar gibi nasıl parladığını ya da belirli bir cüppenin tenini nasıl parlattığını yorumlayabilirsin," dedi. "Ama Luna'nın benimle birlikte aldığı derslerden ya da eğitimlerden herhangi birine tanık olursanız, kimseye bir şey anlatmazsanız sevinirim."

"Neden?" Harry kaşlarını çatarak sordu. "Yani... ne zararı olur ki?"

Regulus, "Ne tür bir zarar bilmene imkân yok," diye homurdandı.

Hermione, "Her yıl potansiyel çıraklardan yüzlerce talep alıyorum," diye açıkladı. Düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Her talep otomatik olarak reddediliyor. Sadece bir çırağım var. Asla bir tane daha almayacağım."

Harry bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Neden?" Sanki kendini tutamıyormuş gibi kaçtı.

Gerçekten yapamaz.

Öteki Hermione'nin tamamen zihinsel bir "ses" olmasına rağmen, derin bir iç çekmeyi başardı. Hermione, Öteki Hermione'nin düşüncelerini her zaman renklendiren Harry'ye olan düşkünlüğü hissedebiliyordu.

"Sihirli çekirdeğim hasar gördü, Harry," dedi Hermione ona elinden geldiğince nazikçe. "Hasarı iyileştirmeyi başardık, ama her büyüde olduğu gibi, bunun da bir bedeli vardı. Çekirdeğim zayıfladı ve kopan bağlar hâlâ büyümü etkiliyor."

Harry'nin boş bakışları karşısında içini çekti ve yardım için Regulus'a baktı.

Regulus sabırsızca, "Bas senin kızlarla aynı sınıfta olduğunu ve notlarının iyi söylüyor," diye homurdandı. "Eminim bu konuda bir şeyler okumuşsundur.

Büyü Teorisi ve Bağ Büyüsü."

"Elbette," diye yanıtladı Harry. Bir an tereddüt etti ve sonra mırıldanarak, "...efendim," diye ekledi.

Hermione Regulus'u çileden çıkarmamak için yanağının içini ısırdı.

"Büyülü çekirdeği zayıflamış biri hakkında okumalarınız ne öneriyor?" Regulus düz bir bakışla sordu.

"Şey, Agrippa daha büyük büyülü işlerin stresinden kaçınmaktan bahsediyor. Kovenlere katılmak kesinlikle tavsiye edilmiyor," diye yavaşça başladı Harry, konuşurken kaşları çatılıyordu. "Papus da büyüsel olarak güçlü bağlardan kaçınılmasını öneriyor. Ah." Uzun bir süre Hermione'ye baktı. "Başka bir çırağı daha riske atamazsın bağ."

"Hayır, yapamam," diye onayladı Hermione. Oturduğu yerde kıpırdandı ve Regulus otomatik olarak battaniyesini tekrar üzerine örttü.

Regulus, "İnsanlar leydime erişimin olduğunu öğrendiklerinde seni manipüle etmeye çalışacaklardır," dedi ve gözlerini Harry'ye dikti. "Bunun olmasına izin vermeyeceksin."

"Nasıl?" Harry şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Sanırım baban sana varis olarak görevlerini öğretmiştir?" Regulus kibirli kibirli konuştu.

"Elbette," diye kabul etti Harry.

"Okklumans derslerine başladı mı?" Regulus sivri bir bakışla sordu.

"Evet," diye yavaşça onayladı Harry. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Regulus dönüp Hermione'ye etkilenmemiş bir bakış attı. Hermione içini çekti ve Harry'ye odaklanmadan önce Regulus'a gözlerini devirdi.

"Occlumency sizi büyü mü manipölasyonlardan korumaya yardımcı olur," diye açıkladı.

Harry şaşkınlıkla, "Sihirli manipölasyon," diye tekrarladı.

"Elbette," diye cevap verdi Hermione . "Kimse bir Potter üzerinde duygusal ya da fiziksel manipölasyon kullanmaya kalkışmaz bile."

Regulus, "Bütün sıra o kadar inatçı ki gülünç," diye homurdandı.

Hermione, "Lütfen, Siyahlar'ın kimseye inatçı diyecek hali yok," diye alay etti.

"İnsanlar öz teyzemi ziyaret etmemi neden bu kadar önemsiyor?" Harry yüksek sesle merak etti, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Hermione omuz silkerek, "Benim bir ünüm var," dedi. "Ailemizdeki parçalanma yüzünden senin benim hakkımda bilgi edinmek için kolay bir yol olduğunu düşünecekler. Ben sizin Hanenizin bir üyesi değilim. Bana karşı büyüsel, sosyal ya da kişisel hiçbir yükümlülüğünüz yok."

Harry'nin ağzı açık kaldı ve yüzü kızardı. "Asla yapmam," diye öfkeyle hırladı.

Hermione yumuşak bir sesle, "Tabii ki yapmazsın," diye onayladı. "Ama bu vicdansız insanların seni kullanmaya çalışmayacağı anlamına gelmez."

" zaman hayal kırıklığına uğramak zorunda kalacaklar," diye öfkeyle homurdandı Harry, çenesi inatla dışarı fırlamıştı.

O anda Jamie'ye o kadar benziyordu ki Hermione'nin kalbi göğsünde acıyla sıkıştı. Derin, ürpertici bir nefes aldı ve hızla gözlerini kırptırdı. Regulus anında onun yanındaydı, bir eli dirseğindeydi.

" *Domina*," diye mırıldandı, ağzının etrafındaki gergin çizgilerde endişe belirgindi.

" değil," diye iç geçirdi Hermione. Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bunun olacağını biliyordum... Ben iyiyim."

"Gitmelisin," dedi Regulus Harry'ye.

Hermione, "Hayır, Regulus," diye itiraz

etti.

Regulus, "Kendini fazla yoruyorsun," diye karşı çıktı. "Ateşin var gibi görünüyor. Seni odana taşıyacağım ve diğerlerinden birine Şifacı Choi'yi Floo'lamasını söyleyeceğim."

Hermione, "Ben her hıçkırdığımda Şifacı Choi'yi Floo'layamazsın," diye karşı çıktı.

"Belki de ben gitmeliyim," diye teklif etti Harry. Bir an Regulus'a baktı, sonra Hermione'ye odaklandı. "Geri gelebilirim, değil mi?"

Hermione çocuğa, "Evet Harry, tekrar gelebilirsin," diye güvence verdi.

"Tamam o zaman. Teşekkür ," dedi Harry ve sonra kızararak dudağını ısırdı. "Biliyorum, bizim... Evimin... teşekkür ederim."

Hermione nazikçe, "Elbette, Harry," dedi.

Harry, Luna'nın tüm arkadaşlarının düşündüğü kadar aptal değildi. Regulus Black'in Hermione'nin üzerinde gezinme şekli... endişe vericiydi. Harry çocukken çok hastalandığında vaftiz babası bir keresinde Harry'nin üzerinde böyle gezinmişti. Annesi, Harry'nin Sirius Amca'nın vaftiz babası olarak ettiği büyü yeminler onu havada asılı kalmaya itmişti. Harry, Regulus Black'in ne tür büyü yeminler ettiğini merak , Harry'nin Hermione Teyzesi'nin üzerinde bu şekilde gezinmesini sağlamak için.

Ne yazık ki, Harry'nin Regulus Black'in yeminlerine ayıracak pek vakti yoktu. Bilincinde beliren çok daha büyük endişeleri vardı. Hermione halası ne kadar hastaydı? İnkâr bir insana tam olarak ne yapıyordu? Büyülerini nasıl etkiliyordu? Sorularına yanıt aramak için Hogwarts Kütüphanesi'nin yığınlarını dolaştı.

Harry, Luna'nın masasına oturmak yerine, çoğu insanın kaçındığı yarı gizli oyuklara ve tozlu köşelere oturmaya karar verdi. Teyzesinin zayıf noktalarını ve vaftiz babasının en büyük hatasını araştırmak ona özel geliyordu, hazır olmadan önce kimsenin kurcalamasını istemediği ham, açık bir yaraydı bu. Göz ucuyla Flint'in geçip gittiğini gördü ve Malfoy bunun bir tesadüf olmadığını anlayacak kadar sık yanından geçiyordu. Yanında gizlenen ve her hareketini izleyen Slytherin'lerin pek de belli belirsiz varlığına rağmen, Harry İnkâr ve bunun sonucunda ortaya çıkan sihirli çekirdek hasarı hakkında epeyce şey öğrenmeyi başardı. Bunların hiçbirisi cesaret verici değildi.

Harry'nin Luna'yı yaklaşan Yule Balosu'na davet etmeyi hatırlaması belki de bir . Hogwarts resmi olarak hiçbir şey açıklamamıştı, ama Harry Hermione halasına inanmıştı. O kadar emindi ki... sanki çoktan gerçekleşmiş bir şeymiş gibi. Sinirleri gerilmiş ve ağzı aniden kurumuş olan Harry, Luna'nın masasında durdu

"Harry," dedi Luna hafif bir gülümsemeyle onu selamlayarak. "Seni görmek çok güzel."

"Bazı şeyleri araştırıyordum," dedi Harry ve ona zayıf bir gülümseme verdi. "Nasılsın Luna?"

Luna düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak, "Seni özledim," diye cevap verdi. Luna'nın daimi yoldaşı Ruqqaya boğazından bir ses çıkardı ve Luna omuz silkti. "Senin gibi olmayan insanlarla konuşmak güzel. farklı," diye düzeltti son anda.

Harry onun aslında ne demek istediğini merak etti, ama bunun yerine Luna'nın onu özlemiş olduğu gerçeğine odaklandı. *Luna onu* özlemişti. Bu ona sorusunu sormak için gereken cesareti verdi.

"Bayan Lovegood," dedi dikkatle ve Luna yüzünü dönerek iri gri gözlerini kırıştırdı. Lestrangle ve kuzeni Shafiq onun resmi ses tonuyla dikkat kesildiler ve gözlerini şüpheyle ona diktiler. "Yule Balosunda bana eşlik etme onurunu bahşeder misiniz?"

"Ne Yule Balosu?" Shafiq mırıldandı. Lestrangle onu susturdu.

Luna hafif bir gülümsemeye, "Benim için bir zevktir, Bay Potter," diye cevap verdi. Durakladı. "Sanırım bunu Bayan Delenoir ile zaten konuşmuştunuz?"

"Evet." Harry başını salladı ve kelepçeleriyle oynadı. "O... bazı konularda Gryffindor ruhuna uygun davranmadığımı düşünüyordu."

"Hanımefendi Delenoir Luna'ya olan ilginizi onaylıyor mu?" Shafiq kuşkuyla sordu. Dönüp kaşlarını çatarak kuzenine baktı. "Biliyor muydun?"

Lestrangle ona, "Hanımefendi Delenoir'ın düşüncelerini bilemem, Nasir," diye çıkıştı.

"Potter," dedi Malfoy buyurgan bir tavırla. Bir kalçasıyla kütüphane masasına yaslandı ve Luna ile arkadaşlarına kısa bir süre gülümsedi. "Luna. Ruqqaya. Nasir."

"Draco," diye mırıldandı Luna küçük bir gülümsemeye. Diğer ikisi de onu , Nasir kibarca başını salladı

"Şimdi ne yapıyorsun?" Malfoy Harry'ye odaklanarak sordu.

"Luna'mızı Yule Balosu'na davet etti," diye teklif etti Lestrangle.

"Gerçekten mi?" Malfoy ayağa kalktı ve omuzlarını silkti. "Bayan Lovegood'a mümkün olan her türlü nezaket gösterilmezse, sizinle konuşmak isteyecek birkaç kişiden yalnızca biri olacağımı anladığınızdan eminim."

"O notu aldım, teşekkürler," diye mırıldandı Harry. Tekrar Luna'ya döndü. "Teşekkür ederim. Sizi çalışmalarınızla baş başa bırakayım."

"Bekle," diye seslendi Luna ve Harry'nin cüppesinin kolunu tutmak için uzandı.

"Evet?" Harry endişeyle yutkundu.

"Bize katılabilirsin, biliyorsun," dedi Luna. Başını eğdi ve bir an için kaşlarını çatarak Malfoy'a baktı. "Eğer biri sana öyle olmadığın izlenimini verdiyse, demek istiyorum."

"Ah." Harry tekrar yutkundu ve boğazı tıkırdadı. "Hayır, öyle değil... teşekkür ederim."

Sonra döndü ve kaçtı. Hermione Teyze'yi bir daha gördüğünde muhtemelen Gryffindorun cesareti hakkında söyleyecek daha çok şeyi olacaktı. Ya da belki Mr Black ona yine o etkilenmemiş bakışlarından birini atacaktı. Harry'nin uğraşmaya değmediğini ve Hermione'nin neden çaba göstermekte ısrar ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını açıkça söyleyen bakışlardan. Sirius Enişte de bunu yapabiliirdi, ama Harry onu sadece Londra'da annesinin kız kardeşi ve ailesiyle karşılaştıklarında kullanırken görmüştü.

Seçtiği köşeye çekilen Harry, İnkâr'ı araştırmaya devam etti. Bulduğu cevaplar son derece rahatsız ediciydi. İnkâr'ın sonu yoktu. Sonsuza dek ediyordu. Orijinal bağın da sonsuza dek devam etmesi gerektiğinden, bunun bir tür anlam ifade ettiğini düşündü. İnkâr'ın tedavisi yoktu.

Teyzesini düzeltebilecek hiçbir şey yoktu.

Ne yazık ki, Reddetme Töreni'ni anlatan Reddetme Töreni'nin neden olduğu büyülü hasar hakkında bilgi yoktu, Harry bunu tuhaf bulmuştu, ama eski kitapların çoğu oldukça muğlak olma eğilimindeydi. Hakkında bilgi bulmak

Sihirli çekirdek hasarı onu kütüphane boyunca neşeli bir kovalamacaya sürükledi. bilgiyi bulduğunda, kusabilmek için kütüphaneden çıkıp en yakın tuvalete koştu.

Notlarına özenle İnkâr Töreni'nin yan etkileri olan hasarlı bir sihirli çekirdek ve sihirli çekirdek dengesizliği, zamanla kötüleşen ilerleyici durumlardı. Bağ şoku ve sihirli bağ hasarı ile birleştiğinde, kişinin sihir yeteneğine bağlı olarak, sihirli bir varlık büyük olasılıkla sihir yetmezliğinden ölecekti. Harry'nin gözlerini şaşı eden bir dizi aritmetik formül vardı, ama onları tamamlamak için gereken değişkenlerin hiçbirini bilmediği için üzerinde çalışmaya zahmet etmemişti.

Gerçekçi olmak gerekirse, Hermione halasının ölmüş olması gerekirdi. Okuduğu her şey doğruysa, hamileliğin zaten kırılğan olan sistemini zorlaması ve sihirli bir başarısızlık yaşayarak onu ve kuzenlerini öldürmesi gerekirdi. O ölmemişti, Harry'nin kuzenleri de ölmemişti ve Harry, Regulus'un ettiği yeminlerin bundan sorumlu olup olmadığını merak etti. Teyzesine sorsa ne diyeceğini merak etti.

Bu onu bir an için duraksattı. Cevabın ne olduğu umurunda mıydı? Teyzesi hâlâ buradaydı ve kuzenleri de öyle. Bunun nasıl olduğunun bir önemi var mıydı? Sirius Amca'nın cevabını sormadan biliyordu. Amcası son birkaç aydır solgun ve solgundu. Babası ile annesi, annesi ile Remus Amca ve Sirius Amca babası arasındaki hararetli, fısıltılı konuşmalara kulak misafiri olmayı başarmıştı. Sirius geçmişini değiştirmek, hatalarını düzeltmek için her şeyini verebilirdi -gerçekten bunu yapmanın bir yolu olduğundan değil. Hala. Harry Sirius Amca'nın, Hermione Teyze'yi koruduğu sürece kardeşinin ne yaptığını umursamayacağını biliyordu.

Harry gerçekten de bunun yasadışı bir kan büyüsü olmamasını umuyordu. Eğer Sirius ve babası Mr Black'i tutuklamak zorunda kalırlarsa, Hermione Hala'nın bundan pek memnun olmayacağını hissediyordu.

Yule Balosu gençler için heyecanlı bir telaş, yetişkinler içinse eğlenceli bir düşkünlük içinde geçti. Şifacı Choi'nin Yule'ye gelip Hermione'yi kontrol etmesi gerekiyordu, bu da Hermione'nin yeğeniyle olan çay randevusunu iptal etmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Regulus takip etti

Severus onu Hogsmeade'de bir yürüyüşe sürükleyene kadar otelin etrafında herkese ters baktı. Bunu takip eden sohbete katılmaması en iyisiydi.

Şifacı Choi, Hermione'nin hâlâ yapabilmeyi dilediği bir zarafet ve duruşla Hermione'nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

Şifacı Choi sakince, "Konuşmalıyız," dedi. Hermione iç çekti. "Birleşik Krallık'ta olmak sihrini gereksiz yere zorluyor."

"Biliyorum," diye itiraf etti Hermione. Battaniyeleriyle oynuyordu. "Gitmem gerekiyor mu?"

"Tavsiye ederim," diye yanıtladı Şifacı Choi. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "On dört yıl boyunca oldukça iyi iş çıkardın Hermione, ama sınırsız zamanın olduğunu düşünerek kendini kandırma."

"Biliyorum," diye fısıldadı Hermione.

"Eğer ve oğlunuz ya da kızınız erken gelişmişse, onların evlendiğini görecektir kadar uzun yaşayabilirsiniz. Hatta belki ilk torununuzu bile görebilirsiniz," diye devam etti Şifacı Choi. Durakladı ve Hermione'ye kaşlarını çatı. "Ama size o kadar uzun bir süreyi bile garanti edemem."

"Anlıyorum." Hermione battaniyesine sarıldı. "Beni ilk gördüğünde, benim gibi zayıflamış bir sihirli çekirdeğe sahip birinin en fazla beş yıl hayatta kalabildiğini gördüğünü söylemiştin."

"O zamanlar umurunuzda değildi," diye ekledi Şifacı Choi. "Tek endişelendiğiniz şey bebeklerinizdi."

Hermione sessizce, "Onlar hâlâ benim öncelikli endişem," dedi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bunu biliyorlar... benim..."

Cassiopeia kapı aralığında, "Annemin çok hasta olduğunu biliyoruz," dedi. Odaya girdi ve annesinin yatağının yanında durmak için hareket etti. Cepheus bir gölge gibi onu takip etti ve sessizce omzunda durdu.

"Babam benim için bir eşleşme ayarlayabilir," diye teklif etti Cepheus. Omuzlarını yuvarladı. "Bu yaz bunun hakkında konuşmuştuk ama beklemek istedim."

"Cephée, aşkım," diye iç geçirdi Hermione. "Kara Hanedan'ın devam edip etmemesi benim için en şey. Eğer beni mutlu etmek istiyorsan ya da seninle gurur duyup duymayacağım konusunda endişeleniyorsan... Ben zaten gurur duyuyorum."

"Anne," diye homurdandı Cepheus ona.

"Senin nasıl bir büyücü olduğunu, nasıl bir adam olacağını şimdiden görebiliyorum.

olmak," diye itiraf etti Hermione. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Muhteşem olacaksın ve seninle gurur duyuyorum."

"Ya ben, anne?" Cassiopeia merakla sordu.

"Ben de seninle gurur duyuyorum," diye Hermione. Uzandı ve kızının yanağını okşadı. "Bilmen gerekiyorsa, senin ustalıklarını kıskanıyorum."

"Ustalık mı?" Cassiopeia'nın sesi memnuniyet vericiydi ve yanaklarını hafif bir kızarıklık kapladı.

Hermione, "İzleyebileceğiniz birkaç yol var ama hepsi de birden fazla Ustalık kazanmanızla sonuçlanıyor," diye açıkladı. "Daha fazla konuşmayacağım çünkü benim tercih edeceğimi düşündüğün seçimleri değil, kendi seçimlerini yapmanı istiyorum"

Şifacı Choi kaşlarını kaldırarak, "Siz bahsettiğiniz için çocuk birden fazla Ustalık peşinde koşacak," dedi.

Cassiopeia buklelerini kibirli bir şekilde savurarak, "Bunu zaten yapacaktım," diye karşılık verdi. "Beş yaşımdan beri çifte Ustalık yapmayı planlıyorum."

Hermione, "Severus amcanı suçluyorum," diye iç geçirdi.

Cassiopeia sırtarak, "Appoline Teyze muhtemelen daha sorumlu," diye karşılık verdi. "Veela kültürü eğitime çok değer verir ve birlikte oynadığımız çocukların çoğu zaten kendi Ustalıklarını planlıyordu."

"Bu doğru," diye onayladı Hermione. "Sanırım suçun bir kısmını Appoline ."

Şifacı Choi eğlenerek homurdandı. "Anladığım kadarıyla bir Veela, kendi yerleşim bölgesinin bir üyesinin eğitimini etkilemiş olmayı büyük bir onur sayar."

"Eminim Appoline bu konuda dayanılmaz derecede kendini beğenmiş olacaktır." Hermione gözlerini devirdi.

"Maman yerleşim bölgesine geri çekilmeli mi?" Cepheus kaşlarını çatarak sordu.

Nazik ve cömert tekliflerine rağmen Hermione hiçbir zaman Veela yerleşim bölgesine çekilme ihtiyacı hissetmemişti. Bu nedenlerin başında inatçılığı ve kendi hayatı üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya duyduğu patolojik ihtiyaç geliyordu. Ayrıca Regulus ve *diğer militanlarının* yerleşim bölgesinde hoş karşılanmayacağı gibi çok da önemli olmayan bir sebep de vardı. Regulus'un çocuklarına ya da Hermione'ye erişimi olmadığına pek iyi olmadığı kanıtlanmıştı.

Şifacı Choi, "Bence bir aylığına yerleşim bölgesine çekilmesinin faydası olabilir," dedi. "Delacour yerleşim bölgesindeki Şifacılardan birkaçıyla konuştum ve size göz kulak olmaktan çok daha fazlasını yapabilecek durumdalar. Şubat ayında sen ve ben buluşup senin durumunu değerlendirebiliriz. durum."

"Bu konuda seçme şansım yok, değil mi?" Hermione sordu.

Şifacı Choi yumuşak bir şekilde, "Dilediğiniz seçimi yapabilirsiniz," diye verdi. "Ancak, sihirli çekirdek arızasından kaçınmak istiyorsanız, o zaman... evet. Bunu yapmanız gerekiyor."

"Pekâlâ." Hermione kendisini iri gri gözlerle izleyen çocuklarına baktı. "Siz ikiniz bunu yapmamı sorun etmiyor musunuz?"

"Evet." Cepheus başıyla onaylayan kız kardeşine baktı.

Şifacı Choi ayağa kalkarken, "Onur Muhafızınızla konuşup Şubat ayı için gerekli düzenlemeleri yapacağım," dedi. Hermione'ye kaşlarını çatarak baktı. "Kendinize iyi bakın, Bayan Delenir. Sizden hoşlanmaya başladım."

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Hermione.

Hermione hakkında hiç konuşmazlardı. Bazen Lily gecenin bir yarısı uyanır ve James'in ağladığını duyardı ve bunun Hermione hakkında olduğunu bilirdi, ama onun hakkında hiç konuşmazlardı. İçlerinden biri ne söyleyebilirdi ki? Her şey olup bittikten hemen sonra James kör kütük sarhoş olmuş ve artık Hermione hakkında konuşmaya hakkı olmadığını itiraf etmişti. James'in zihninde, kız kardeşini mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Hatta onu sihirli bir şekilde evlatlıktan reddetmeyi ve kendi evinden uzaklaştırmayı bile başarmıştı.

Lily Hermione'den söz etmekten kaçınsa da, bu onu özlemediği anlamına gelmiyordu. Hermione'nin çocukluk odasına dokunulmamıştı. Ev Elfleri oraya, kaybettikleri aile üyeleri için bir tapınak gibi davranıyordu.

Lily'nin Hermione'nin eski yatak odasına gizlice girip kendini yatağa attığı ve ağladığı zamanlar oldu. Her geri döndüğünde, oda yine temiz, yatak bozulmamış oluyordu.

Harry teyzesini ziyaret etmeye başladığında, onlar için gerçekten hiçbir şey değişmedi. Harry teyzesiyle etkileşimleri konusunda şaşırtıcı derecede suskundu, hiçbirini ayrıntı istemiyordu. James bunu hayal bile edemezdi. Ona kalırsa bilmeyi hak etmiyordu. Sirius soramazdı. Reddedilme onu bu tür şeylerden men etmemişti.

soruyordu ama Sirius fiziksel olarak onun adını söyleyemiyordu. Ne zaman denese boğazı tıkanıyor ve çaresizce nefes nefese kalıyordu. Remus onları üzmemekten korktuğu için Hermione'nin adını yüksek sesle söyleyemiyordu.

Şubat ayında Harry sessizleşmiş ve içine . Lily bunun Hermione'yle bir ilgisi olduğunu biliyordu, ama sorabilecekmiş gibi de hissetmiyordu. Yapmak isteyeceği son şey Harry'yi bir güveni ihlal etmeye zorlamak ya da teyzesiyle kurmaya çalıştığı kırılgan ilişkiye zarar vermektir. Tüm bunlara rağmen Lily hâlâ oğlu için endişeleniyordu.

Harry her hafta sonu Hogsmeade'de kiraladıkları küçük eve onları ziyarete geldiğinde sessiz ve düşünceli oluyordu. Lily oğlunu izliyor ve söylemediği şeyler için endişeleniyordu.

"Harry?" Lily kütüphaneye girerken ona seslendi. "İyi misin? Biraz bitkin görünüyorsun. Bir fincan çay ister misin?"

Harry'nin gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve teni solgundu. Oturduğu yerde kıpırdandı ve kaşlarını çatarak annesine baktı.

"Evet, lütfen," diye mırıldandı. Elini yüzüne sürerken durakladı. "Teşekkür ederim anne."

"Elbette," dedi Lily hemen. Harry'ye yaklaştı ve onun kır saçlarına dokunmak için uzandı. "O kafanın içinde neler oluyor?"

"Bir şey yok anne," diye mırıldandı.

Lily donmuş bir halde oğlunun başının tepesine ve o imkânsız, gülünç Potter saçlarına baktı. Harry ilk adımlarını attığı andan itibaren, küçük acıları ve dertleri için hep Lily'ye gelmişti. Onunla ilgileneceğine her zaman güvenmişti. Oğlunu derinden rahatsız eden bir şey vardı. Onunla konuşamayacağını hissettiği bir şey. Büyük olasılıkla eski baldızıyla ilgili bir şeydi bu. hukuk. Kalbi göğsünde ağrıyordu.

Kibirli ve gururlu küçük Potter cadısıyla olan çocukluk arkadaşlığının bu noktaya gelmiş olması sürekli bir acı kaynağıydı. Lily bir zamanlar Hermione'yi kalbinin kız kardeşi olarak görmüştü Bir zamanlar aralarında hiçbir sır yoktu. Şimdi her ikisi de aşılamayacak kadar büyük bir uçurumun karşı taraflarında yaşıyorlardı.

"Bir dakika içinde çayla döneceğim." Lily odadan çıkıp mutfığa doğru ilerledi ve titreyen ellerini cüppesinin sakladı.

Çay yapmak Lily'ye en azından yapacak, odaklanacak bir şey verirdi.

Paskalya tatili geldi ve Harry gergin ama heyecanlı görünüyordu.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" Lily sonunda Harry'yi gece yarısı salonda volta atarken bulduğunda sordu.

Harry, "Yarın Malfoy Malikânesi'ne gidiyorum," diye ağzından kaçırdı ve sonra yüzü kızardı. "Sana bundan daha fazlasını söyleyemem."

" değil," diye onu ikna etmeye çalıştı Lily. "Bunu yapmana gerek yok... Senden yapmaman gereken bir şeyi açıklamayı istemiyorum."

"Hepiniz gerçekten harikaydınız," diye itiraf etti Harry. "Çok ısrarcı oldüğünmüştüm. Babamın ya da Sirius Amca'nın her ayrıntıyı istemesini beklerdim."

"Ah, Harry," diye iç geçirdi Lily. "Buna yok... olabildiğince iyi olmasını ve bir nebze de olsa huzur bulmasını umuyorlar. Umarım o... onların ne kadar... Sirius'un her şeyden ne kadar pişman olduğunu bilmesine gerek yok... ama umarım-" Lily duraksadı ve sessizliğe gömüldü. Başını iki yana salladı. "Sanırım bunun gerçekten bir önemi yok," dedi sonunda. "Hiçbir şeyin farklı olmasının bir yolu yok. Olabilecekleri hayal ederek günlerimi harcayabilirim ama bu hiçbir şeyi düzeltmez."

Harry annesine, "Bunların hiçbir hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Omuzlarını yuvarladı ve kaşlarını çatı. "Ona bunları sormaya hiç cesaret edemedim."

"Hayır, tabii ki hayır," diye onayladı Lily. "Ne söyleyebilir ki? Herhangi birimiz ne söyleyebilir ki? Sirius'un *üzgün* olduğunu mu? Kesinlikle üzgün. Her günün her anında pişmanlık duyuyor ama bu hiçbir şeyi düzeltmez. Daha iyi yapmaz. Onu incitmeden üzgün olduğunu söylemek için aynı odada bile bulunamazdı ve o noktada bu ondan çok kendisiyle ilgilidir ve özür dilediğiniz kişiyi sadece özür dilemek için incitiyorsanız bu ne tür bir özürdür?"

Harry ona yavaşça göz kırptı. "Bunun hakkında çok düşünmüşsün." Lily'nin kahkahası keskin ve ıslaktı.

"Ah Harry," diye iç geçirdi ve başını salladı. "Hiçbir fikrin yok."

Oğlu Malfoy Malikânesi'ne gitmek üzere ayrıldığında, James limon emmiş gibi görünüyordu, ama Sirius'un yüzü dikkatle nötrdü. Harry'ye sıkıca sarılmış ve çocuğun alına şapırtılı bir öpücük kondurmuştu.

"En iyi davranış Harry, değil mi?" Sirius ona mırıldandı. Harry'nin cüppesinin kollarını çekiştirdi. "Evin hanımefendisini selamladığından emin ol. Ona en iyi selamını ver."

Harry başını salladı ve Sirius'un ellerine vurdu. "Nasıl davranacağımı biliyorum, Padfoot," diye mırıldandı. Sirius isteksizce bir adım geri çekildi.

Harry Floo'dan geçtikten sonra Lily dönüp kaşlarını çatarak Sirius'a baktı.

"Neydi o?" Sıkıca sordu. Sirius'un çenesi gerildi ve bir elini saçlarının arasında .

"Bizim Harry Malfoy'la arkadaş değil," diye cevapladı James Sirius adına. Özlem dolu bir ifadeyle Floo'ya doğru baktı ve sonra karısına odaklandı. "Paskalya Tatili sırasında Malfoy Malikânesi'ne davet edilmiş olması pek olası değil."

"Ama... *Malfoy Malikânesi* diye seslendi," diye itiraz etti Lily. "Az önce söylediğini hepimiz duyduk."

"Bu bir güvenlik önlemi," dedi Sirius. Boğazını temizledi ve kararlılıkla Floo'ya sırtını döndü. "Hatta son durağına varmadan önce birkaç yerden daha geçirilebilir."

"?" Lily sertçe sordu. Hem James hem de Sirius onun bakışlarından kaçındılar. Lily dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve hızla bir sandalyeye oturdu. "Ah. Gerçekten mi?"

"Ben de öyle yapardım," diye kabaca itiraf etti Sirius. Sertçe yutkundu ve ağzını ovuşturdu. "Babam da düzenli olarak böyle yapardı, deli, paranoyak piç kurusu."

"Yani, diyorsun ki... *şu anda* Harry... şey yolunda...
-" Lily sustu ve iki adama da kocaman gözlerle baktı.

"Evet," dedi James ve *şu anda* oturduğu kanepede onun yanına oturmak için hareket .

James onun yanına oturur oturmaz Lily dikkatli bir elini onun omzuna koydu. James sessizce onun yanına oturdu ve okunamayan bir ifadeyle Floo'ya baktı. Sirius topuklarının üzerinde dönüp çıkmadan önce birkaç dakika odada volta attı. Çocukluk ve Hogwarts o küçük, kırık an içinde çok uzak görünüyordu.

Hepsinin Harry'nin yaşındayken nasıl olduklarını hatırlamak kolaydı. James hazır kahkahaları, eşek şakaları ve parlak gülümsemesiyle küçük bir ahmaktı. Sirius çok kaygısız ve kibirliydi. Her durumdan sıyrılmanın yolunu büyüyle bulmuştu ve herkes, hatta öğretmenler bile büyülenmişti. Remus çalışkan tavırları ve sessizliğiyle çoğu kişiyi kandırmıştı ama o da en az James ve Sirius kadar kötüydü. Lily onun utangaç gülümsemesinin pek çok sınıf arkadaşını etkilemesini izlemişti.

Şimdi o uzun zamandır kayıp olan çocukların parçalarını bulmak zordu. James'in kahkahaları bugünlerde zor kazanılıyordu ve gülümsemeleri nadirdi ve her zaman bir

biraz üzgündü. Sirius on yıldan uzun bir süredir kaygısız değildi ve kimseyi etkilemek gibi bir arzusu yoktu. Remus hâlâ sessiz ve utangaçtı, ama o bile daha yıpranmış, daha üzgündü. Lily kendini oğluna adanmış, her şeyini Harry'ye odaklamıştı. Elinde kalan azıcık şeyi de çocukları bir arada tutmaya çalışarak harcadı.

Lily'nin çocukken kalbinin kız kardeşini güvende tutmak için yemin ettiği sırlar onun içinde mühürlenmişti. Lily, olabileceklerden korktuğu için onu bağlayan büyüü zorlamaya bile kalkışmamıştı. Eğer Hermione'yi daha fazla incitirse, Lily kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi. James ya da Sirius'un gözlerinin içine asla bakamayacağını biliyordu, bu yüzden sessizliğini ve eski arkadaşının sırlarını sakladı ve Severus'un Lily'nin artık yapamayacağı şekilde yardım edebileceğini umdu.

Kalan Çapulcular, Harry'nin dönmesi planlandığında Floo'larının bulunduğu salonda olmamak için bilinçli bir seçim yaptılar. Lily kendini . Salonda çaresizce volta attı ve bekledi.

Sonunda Harry Floo'dan salona tökezleyerek girdi. Yüzü bembeyazdı ve Lily'ye dehşetle baktı.

"Biliyor muydun?" diye sordu.

"Ne?" Lily'nin sesi çatallaştı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Harry, sen neden bahsediyorsun?"

"Babam bilmiyor," diye mırıldandı Harry yarı yarıya kendi kendine. "Geçen yıl o konuşmayı yapmıştık ve bilmediği çok açıktı."

"Harry," diye Lily, çürük kalbi göğsünde sıkıştıyordu. "Ona bir şey mi oldu... o iyi mi?"

"Ne? Sanırım iyi," diye mırıldandı Harry. Ellerini saçlarının arasına sokup çekiştirdi - küçüklüğünden beri yaptığını görmediği bir şeydi bu. "Anne, *biliyor muydun?*"

Lily'nin midesinin alt kısmı dışarı fırladı.

"Neyi biliyor muydum, Harry?" Lily dikkatle kurgulanmış bir kafa karışıklığıyla karşılık verdi.

" *Anne*," Harry'nin sesi, Sirius'un öfkelendiğinde yaptığı gibi sessiz ve tehlikeli bir hal aldı. Lily başını salladı.

Lily, "Bana ne sorduğundan emin değilim, Harry," dedi.

Harry öfkeyle, "Biliyordun," dedi ve Lily oğlunun gözlerindeki bakış yutkundu. "Anne, bunu nasıl yaparsın?"

Lily bornozunu yana çekerek bir omzunu ve orada duran, Hermione Potter'ın sırlarını saklamaya ilk yemin ettiği gibi hâlâ altın renginde olan pençe izini ortaya çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Lily sordu. Harry kaşlarını çatı.

"Onları Hogwarts'ta sadece bir ya da iki kez gördüm, Quidditch soyunma odasında," diye mırıldandı Harry. "Malfoy Malikanesi'nde Mr Malfoy Draco'ya kılıç dövüşü öğretiyordu ve Draco'nun kılıcı Mr Malfoy'un cüppesine takılıp onu kesmişti. Bay Malfoy'da da vardı." Kaşlarını çatarak annesinin omzuna baktı. "Hepsinde var, değil mi? Anne... onları neden aldın?"

"O bir zamanlar benim arkadaşımdı," diye hatırlattı Lily oğluna. "Yazın benimle kalmaya gelmişti. Severus yolun hemen aşağısında oturuyordu ve o yaz çok eğlenecektik," diye fısıldadı. Fikrini sonsuza dek değiştiren geceyi hatırladı ve ürperdi. "Sonra bir gece..."

Harry nefesinin altından, "Kendi yeminini ettin," diye mırıldandı ve gözlerini onun omzundan kaçırdı.

"Bundan hiç söz edemem," diye uyardı Lily onu. Harry başını salladı.

"Anlıyorum anne. Anlıyorum." Derin bir iç çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Sadece... Baba."

"Biliyorum, Harry," diye fısıldadı Lily.

Harry, "Hayır, anne," diye itiraz etti. "Öyle aile sırları var ki... eğer öğrenirse babam ölür."

"Ona asla söyleyemezdim," diye iç geçirdi Lily. Bir elini kaldırdı ve bıraktı. "Yani benden gelmeyecekti."

"Ya-" Harry söze başladı, ama Lily başını salladı ve Harry sustu.

"*Militler* on beş yılı aşkın bir süredir leydilerine karşı görevlerini yerine getiriyorlar, Harry," dedi Lily sessiz bir inançla. "Onu yüzüstü bırakmayacaklar.

Severus kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi."

"Ama *biz* olmalıyız... bu *benim* ve babamın görevi," dedi Harry huysuz bir ifadeyle.

Lily başını sallayarak, "Bu hakkını kaybetti," dedi. "Sihirli bir şekilde, o artık bizim evimizin bir üyesi değil. Artık büyülü soy ağacımızda görünmüyor, Harry."

Harry hayal kırıklığıyla homurdanarak odadan çıktı ve üst kata yöneldi. Lily onun gidişini izledi ve derin bir iç çekti. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Harry'nin içinde çok fazla James vardı. Dürüst olmak gerekirse, Harry'nin içinde de James'ten çok fazla vardı.

Cassiopeia ve Cepheus Black'in Beauxbatons'tan mezun oldukları yıl, Black Hanesi her iki mezunun da Master yapmayı planladıklarını duyurdu. Tüm Avrupa'daki dedikoducular Regulus Black'in evlat edindiği çocuklarının eğitimiyle ne kadar ilgili olacağı konusunda spekülasyonlar yaptı. Cassiopeia ve Cepheus'un Asya'daki Ustalık programlarına başvurmayı planladıkları haberi de birden ülkede gazetelere yansıdı.

Kara Hanedan'a yakın olanlar seçimlerinin nedenlerini biliyordu, ancak büyücülük dünyasının geri kalanı şaşkınlık içindeydi.

Çoğu kişi Cepheus Black'in mezuniyetinin hemen ardından bir nişan duyurusu görmeyi bekliyordu. Birkaç

Gazeteler, Siyah Saray'ın neden böyle bir duyuru konusunda spekülasyonlarda bulundu.

Hermione yatağına uzandı ve gazeteleri okudu. Odadaki tek ses gazetenin hışırtısı ve Hermione'nin zor nefes alışığıydı. Bu hırıltılı, tıkırtılı ses yeniydi, ama Şifacı

Choi, büyük olasılıkla burada kalacağını itiraf etti. Aile olarak, Şifacı Choi'ye yakın olabilmek için Jeju-do'ya taşınmaya karar vermişlerdi. Hermione'nin tekrar Veela yerleşim bölgesine çekilip çekilmemesi konusunda kararsız kalmışlardı. Cassiopeia, Şifacı Choi'nin yanında bir ıraklık eğitimi almıştı ve kızını her gün görmek çok güzeldi.

"Bohemya basınının ne dediğini gördün mü?" Narcissa elinde bir çay tepsisiyle odaya dalarken sordu.

Narcissa Malfoy için Merlin'e şükürler olsun.

Eğer biri bana böyle bir şey düşünebileceğimi, hatta bu düşünceye katılabileceğimi söyleseydi, gülmekten ve sonra da o serseriği büyülerdim.

Narcissa ile olan ilişkinizin çok farklı olduğunu biliyorum.

Ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. O farklı bir dünyadaydı ve ben farklı bir insandım. Narcissa bile farklıydı.

Teşekkür ederim.

Hayır. Bana teşekkür etmene gerek yok. Merlin aşkına, neredeyse sürekli acı çekiyorsun. İlaçların çoğı artık işe yaramıyor. Büyüleri ya da efsunları riske atamazlar çünkü büyüğü çekirdeğininle etkileşime giriyorlar. Gününüzdeki tek parlak nokta o. Onun dostluğu tüm bu olanları biraz daha az korkunç hale getirdi. Sırf bu yüzden bile Narcissa'yı affetmeye hazırım.

"Cepheus'un kendi soyunun bir üyesi olarak görevinde başarısız olduğı kısım

Ev mi?" Hermione sordu. "Ya da Regulus'un izin verdiği kısım

Cassiopeia'nın tamamen refakatsiz bir şekilde Asya'ya kaçması, yıkımın ve Hanesinin itibarının yok edilmesinin bir reçetesini miydi?"

Narcissa Hermione'ye sırıttı. "İkisi de."

"Bohemya neden on sekiz yaşındaki oğlumun evlenip evlenmeyeceğini ve geleceğın küçük Siyahlarına baba olup olmayacağını umursuyor?" Hermione öfkeyle sordu.

"Kara Hanedan'ın Bohemya'da bir şubesi var," diye açıkladı Narcissa, Hermione için bir fincan çay hazırlayıp uzatırken. "Czerny Hanesi neredeyse tamamen yok oldu. Cepheus onların tek umudu. Eğer birden fazla oğlu varsa, büyük ihtimalle yaklaşıp içlerinden birinin Czerny'nin veliahtı olup olamayacağını soracaklardır."

"Hmm." Hermione çayını dikkatle yudumladı. Şifacı Choi'nin Hermione için özel olarak harmanladığı bir şeydi ve ciğerlerini desteklemesi .

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" Narcissa

sessizce sordu. "Gerçeğı mi istiyorsun?" Hermione

karşı çıktı.

Narcissa'nın gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağı titredi. "*Hermione*. Biliyorlar mı?"

"Şifacı Choi biliyor," diye yanıtladı Hermione. İcini çekti ve gözlerini kapadı. "Cassiopeia'nın bunu çözdüğüne inanıyorum. O her zaman zeki bir kız olmuştur."

"Regulus'a söylemelisin," diye itiraz etti Narcissa. "Ve Cepheus'a."

"İkisine de söylemeyi planlıyorum," diye söz verdi Hermione. "Regulus ve Severus çok ihtiyaç duydukları bir tatile çıktılar. İkizlerin on dokuzuncu yaş gününden hemen önce dönmeleri planlanıyor."

Narcisa kaşlarını çatarak, "Bu önümüzdeki ay," dedi. "O kadar vaktiniz var mı?"

Hermione hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle, evet," dedi. "Şifacı Choi en azından o kadar sürem olduğunu kabul ediyor."

"Cepheus hemen evlenmeye çalışacak," diye homurdandı Narcissa.

"Ruqqaya bir Ustalık kadar bekleyecektir. O boşuna Ravenclaw değil," diye karşı çıktı Hermione hafif bir gülümsemeyle.

Militanların çocukları birlikte büyümüşlerdi. Kendi okullarından mezun olmadan yıllar önce sona eren birkaç çocukluk aşkı olmuştu.

Cepheus'un tanıdığı

Yıllardır Ruqqaya ile birlikteydi ama Üçbüyücü Turnuvasına kadar onunla çok fazla zaman geçirmemişti. Bunu yıllar süren mektuplaşmalar ve Luna, Cassiopeia ve Narcissa'nın gözetimindeki bahçelerde utangaç dönüşler izledi.

Rabastan Lestrangle ve Tahirih Shafiq'in vakur kızı Cepheus için mükemmel bir eşti ve bunun nedeni soyağacı değildi.

Onların yaşındaki genç kadınların çoğu daha saf ve kaygısızdı.

Masumiyetleri ve cehaletleri, eğlence olsun diye eğlenmeye pek tahammülü olmayan Cepheus'u sinirlendirmeye meyilliydi.

Çocukluğunun büyük bir kısmını annesinin sağlığı ve güvenliği için endişelenerek geçirmişti. Ruqqaya tüm bunları anlıyor ve en çok ihtiyaç duyduğu anda ona teselli ve rahatlık sağlıyordu.

Narcissa yüksek sesle, "Bu iyi bir eşleşme mi," diye sordu. Hafifçe yüzünü buruşturdu, dudakları büküldü. "Yani, Ruqqaya elbette büyüleyici bir genç . Sadece... şey yok gibi görünüyor... şey..."

"Tutku mu?" Hermione sertçe tahmin etti. Narcissa kızardı ve başını salladı. "Tutku sen ve Lucius'un işine yaramış olabilir, ama biraz daha az tutkulu olmak benim işime yarayabilirdi."

"Hermione," diye homurdandı Narcissa.

"Narcissa," diye karşı çıktı Hermione. En yakın arkadaşına gözlerini devirdi. "İkisini birden fazla uygunsuz durumda buldum."

Jeju'ya taşındığımızdan beri. İnanın bana, çocuklar birbirlerine karşı fazlasıyla tutkulu."

"Ah." Narcissa'nın yanakları daha da karardı ve Hermione

homurdandı. "Saçmalıyorsun," diye yakındı Hermione.

Bir ay hem hızla geçiyor, hem de dayanılmaz artışlarla sürünüyor gibiydi. Sihirli çekirdeği iflas etmeye başladıkça Hermione'nin sihri her geçen gün daha da düzensizleşiyordu. Çoğu günü Cassiopeia'nın sünger banyosu yaptırmaması ve et suyuyla beslemesiyle yatakta geçirdi. Hermione, Şifacı Choi'nin hazırladığı çaydan galonlarca içti ama yine de her nefes için mücadele etti. Ne de olsa yapabileceği çok şey vardı.

"Anne." Cassiopeia yatağının yanına oturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Daha fazla bekleyemeyiz."

"Biliyorum," diye homurdandı Hermione. Ciğerlerine daha fazla oksijen girmesi için açgözlü bir nefes aldı. "Seni beklettiğim için özür dilerim, aşkım."

"Hayır," diye itiraz etti Cassiopeia. Parmaklarını Hermione'nin alnında gezdirdi. "Bunu yapabileceğimizi düşünmüştüm. Şifacı Choi de kabul etti. Ne yazık ki, büyüleri çekirdek arızası sürekli bir hızla gelişmiyor."

Hermione şaşkınlıkla, "Onları çoktan geri ," dedi. Cassiopeia kızarınca Hermione güldü, kırık dökük bir kahkaha, ama yine de bir kahkaha. Cassiopeia başını kaldırdı ve şok içinde annesine baktı. "Bana çok benziyorsun."

"Teşekkür ," dedi Cassiopeia ve sonra annesine sırtarak baktı.

"Ona karşı nazik ol, Cassiopeia," dedi Hermione nazikçe. Cassiopeia kaşlarını çatarak annesine dönüp *kim* sorduğunda, Kahin'in tanıdık, siyah gözlerini gördü. "Neredeyse sizin yaşıңызdaydı, gerçekten bir çocuktuk. Masum değildi, ama ne olduğunu anlamayacak kadar saftı.

eylemlerinin sonuçları. Mazeret yok, bağışlama yok, ama denerseniz onu anlayabilirsiniz. Nesiller boyu acı çekeceğini bilin. Kader bizi ayıracak."

" *Güzel*," diye fısıldadı Cassiopeia şiddetle. "Acı çekmeli. Bir daha sana yaklaşmasına asla izin vermemeliler."

Bir göz kırpışıyla siyahlık kayboldu ve yerini Hermione'nin ela gözlerine bıraktı. Uzun bir süre kızına baktı ve ne söylemesi gerektiğini düşündü. Alt dudağını ısırды ve iç çekti.

Hermione dikkatle, "Her zaman onu sevecek bir parçam olacak," diye söze başladı. "Yaptığım tüm araştırmalar... o benim, ben de onun. Birçok yaşamda tekrar tekrar karşılaştık. Birbirimizle tanışma fırsatı bulduğumuz her yaşamda birbirimizi sevdik. Ayrılık ikimizi de cezalandırıyor."

"Anne," diye itiraz etti Cassiopeia. "Yaptığı şey için cezalandırılmayı hak etmediğini mi söylüyorsun?"

Hermione, "Kendini cezalandırdı, tabii eğer onu tanıdıysam," diye karşı çıktı. "Seni aramaya kalkışmayacaktır. Seninle karşılaşmaya bile çalışmayacaktır, ama karşılaşırsan ona karşı nazik ol. Benim hatırım için."

"Ona karşı nazik olacağım," diye mırıldandı Cassiopeia. "Ve eğer babam bu kadarını bile yaptığımı duyarsa, bunun sonunu asla duymayacağım."

Hermione, "Teşekkür ederim," diye iç geçirdi ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Cassiopeia'nın parmaklarının alnına yaptığı baskıyı yeniden hissedebiliyordu.

"Dinlen anne," diye fısıldadı Cassiopeia. "Babam ve Cephée yakında burada ."

Hermione onaylarcasına, "Mmm," diye mırıldandı.

Parmaklar ellerini sıkıca kavıyordu. Fransızca'nın yumuşak mırıltısı Hermione'nin üzerine çöktü ve Hermione gözlerini açtı. Bir tarafta

Cepheus ve yanında Cassiopeia. Diğer tarafta Regulus onun elini tutmuş, Severus da onun yanına yaslanmıştı. Hermione'nin dudakları kıpırdadı. Küçük ailesi burada onunla birlikteydi. Ellerini onların elleri üzerinde sıkarak burada olduklarını bildiğini onlara gösterdi. Cepheus'un nefesi kesildi ve Hermione'nin elinin arkasına bir öpücük kondurdu.

"Anne," diye mırıldandı tenine karşı.

Regulus sıkılmış dişlerinin arasından, "Hermione," diye mırıldandı.

"Hepinizi seviyorum," diye nefes nefese kaldı. Siyah noktalar görüşünü bulanıklaştırdı ama yine de etrafındaki herkesi görebiliyordu, onunla birlikte nöbet tutuyorlardı. Ailesine sevgi göğsündeki ağrıyı dindirdi.

Mükemmeldi, neredeyse. Sadece bir şey eksikti.

"Sirius," diye fısıldadı ve gözleri son bir kez daha kapandı.

Acı ve öfkenin ikiz kükremeleri duyulmadı ve ellerine düşen gözyaşları hissedilmedi. Son nefesi dudaklarını terk etti ve hareketsiz kaldı.

Potter Malikânesi'nde geç bir akşam yemeğiydi. James ve Sirius mesaiye kalmışlardı ve Lily ikisi için de bir şeyler hazırlamıştı. Harry çoktan masaya oturmuştu. Gelecek hafta Peru'daki çıraklık eğitimine gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Neden *Peru*?" Harry haberi James büyük bir şaşkınlıkla sormuştu.

Harry kayıtsızca omuz silkti. "Oldukça ilgilendiğim bir programları var."

Şimdi Lily ve Harry sabırsızlıkla James ve Sirius'un dönmesini bekliyorlardı. Harry bacaklarını masanın altına uzattı.

"Babam ne zaman evde olacak?" Tekrar sordu.

"Yakında," diye yanıtladı Lily. Oğluna gözlerini devirerek baktı. "Sabırlı olmaya çalış canım."

Keskin bir acı Lily'nin her iki omzunu da ısırdı. Çığlığını dişlerinin arasında tutamadı. Bunun yerine çığlık içinden patladı ve sabırsızlıkla cüppesini bir tarafa çekerek oradaki pençe izine baktı. Dudaklarından önce ürpertici bir soluk, sonra bir diğeri çıktı ve çok geçmeden hıçkırmaya başladı. Yıllardır bastırdığı gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

"Anne," diye fısıldadı Harry. "Karardılar."

"Biliyorum," diye hıçkırdı Lily.

"Bu da ne demek oluyor?" Harry sordu. "Bunu neden yapsınlar ki? Bu... Anne-"

Pencereye tıkırtı geldi ve Harry bir an annesine baktı, sonra aceleyle pencereye gitti. Pencerenin pervazında Luna'nın kuzgunu oturuyordu, gagasında siyah süslü bir mektup vardı. Harry başını salladı.

Harry, "Lütfen, hayır," diye itiraz etti.

Kuzgun tek boncuk gözüyle Harry'ye baktı ve gagasını uzattı. Harry titreyen parmaklarıyla mektubu aldı. Kuzgun alçak, gürültülü bir vıraklama çıkardı ve sonra dönüp gecenin içine doğru uçtu.

"Aç şunu," diye buyurdu Lily.

Harry, "Anne, hayır," diye itiraz

etti.

"Aç ," dedi Lily tekrar. Harry balmumunu karıştırdı ve sonra mektubu dikkatle açtı.

"Luna'dan." Harry boğazını temizledi. "Hermione Teyze..."

"Bunu biliyorduk," diye hatırlattı Lily ona nazikçe. Harry başını salladı ve mektubu katlayıp cüppesinin cebine koydu.

"Babama ne diyeceğiz?" Harry yüksek sesle merak etti.

James odaya girerken sert bir sesle, "Bana gerçeği söylemenizi öneririm, her ne ise," dedi. Onların yüzlerini donup kaldı. "Lily, ne oldu?"

"Bu... şey, bu..." Lily sessizliğe gömüldü ve nefesi tekrar kesildi, gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı süzüldü.

"Hermione Teyze," diye çıkmayı başardı Harry. James irkildi ve sonra Lily'ye döndü.

"Ne oldu?" James endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak sordu.

"O öldü," diye itiraf etti Harry. "Bu gece erken saatlerde. Luna az önce bana bir mektup gönderip haber verdi."

"Ne?" Sirius'un sesi gergin, gözleri ise aceleyle odaya girerken vahşiydi. "Az önce ne dedin sen?"

"O gitti," diye boğuk bir sesle

konuştu Lily. "Hayır," diye

nefes aldı Sirius. "*Hayır.*"

Cassiopeia çıraklık yaptığı için annesinin mezarını istediği kadar sık ziyaret edemiyordu. Zamanının çoğunu Kore'de geçiriyor, Kore'de olmadığı zamanlarda ise Londra'daki konağında babasını ve Severus'u ziyaret ediyordu. Cepheus ve Ruqqaya onu ellerinden geldiğince sık ziyaret etmeye çalışıyorlardı ve ara sıra onları görmeye gelebiliyordu.

"Merhaba anne," diye fısıldadı Cassiopeia. Yanında getirdiği büyük çiçek sergisini dikkatle yere bıraktı. Annesinin mezar taşının oyma harflerini okşadı. "Seni çok özledim."

Delenoir ailesinin mezarlığı, Fransa'daki aile mülkünün güzel ve gizli bir bahçesindeydi. Regulus, sanki utanması gereken bir şeymiş gibi Maman'ı oraya gömmeyi reddetmişti.

Bunun yerine onu Paris'in dışındaki büyüğü bir mezarlığa gömdürmüştü. Mezar taşı, babamın bu konudaki duygularının bir başka yansımasıydı.

Şöyle yazıyordu:

Hermione

Leydimiz, Işığımız

" Doğru olanı yapma kararlılığı,

imkânsızı bile mümkün kılar."

1960-2000

Arkasından bir hışırtı geldi ve Cassiopeia hızla döndü. Annesinin nazik davranmasını istediği adam iri gözlerle ona bakıyordu. Onu babası olarak görmeyi reddediyordu. O babaydı. Babası onun derisi yüzülmüş dizlerini öpmüş, ona süpürge uçurmayı öğretmiş ve annesi perdenin ötesine geçtiğinde ona sarılmıştı. Bu adam bunların hiçbirini yapmamıştı ve böyle olması onun kendi suçuydu. Yine de Maman'a verilen söz, Maman'a verilen sözdü.

"Merhaba," diye mırıldandı ve anlamsızca başını salladı. Ayağa kalktı ve cüppesini düzeltti. "Ben de tam çıkıyordum."

"Gitmek zorunda değilsin." Sesi boğuk ve kabaydı. "Ben giderim."

"Hayır, değil," diye ısrar etti. "Yarın gelip annemle konuşacağım."

"Uzak duracağımdan emin olabilirsiniz," diye teklif etti.

Cassiopeia ona bir kez daha başını salladı ve birbirlerine sürtkadar uzakta olduklarından emin olarak yanından geçti.

Mevsimler geçtikçe onu ara görür oldu. Annesinin isteğine uymak için elinden geleni yaptı. Yapamayacağını hissettiğinde, onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

her gördüğünde, son gördüğünden daha kötü görünüyordu. Daha zayıf, daha bitkin, kızarmış, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında daha koyu halkalar vardı. Cassiopeia onu bir Şifacı gözüyle gözlemledi.

Onu bir sonraki görüşünde "Bok gibi görünüyorsun," diye çıkıştı. "Kendine ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Yirmi yıldır ona en çok bu kadar yakın olabildim. Ayrılmak... acı veriyor."

"," diye . "Nasıl istersen öyle yap o zaman."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman . Bu kadar kaba olmak istememişti. Annesi bunun için ona kızardı. *Elinde* değildi. Kederi onu çileden çıkarmıştı. Onun yasını tutmaya hakkı varmış gibi hissetmeye nasıl cüret ederdi? Ölmüş olması onun suçuydu! Onun, başkasının değil.

Birkaç ay sonra geri döndüğünde onu annesinin mezarına kıvrılmış, çimenlerin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları titrerken buldu. Cassiopeia başını sallayarak döndü ve ona huzur içinde yas tutması için alan bırakarak tekrar gitti. Annesinin bunu onaylayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Giderken rüzgâr yanağını hafifçe okşadı ve gülümsedi.